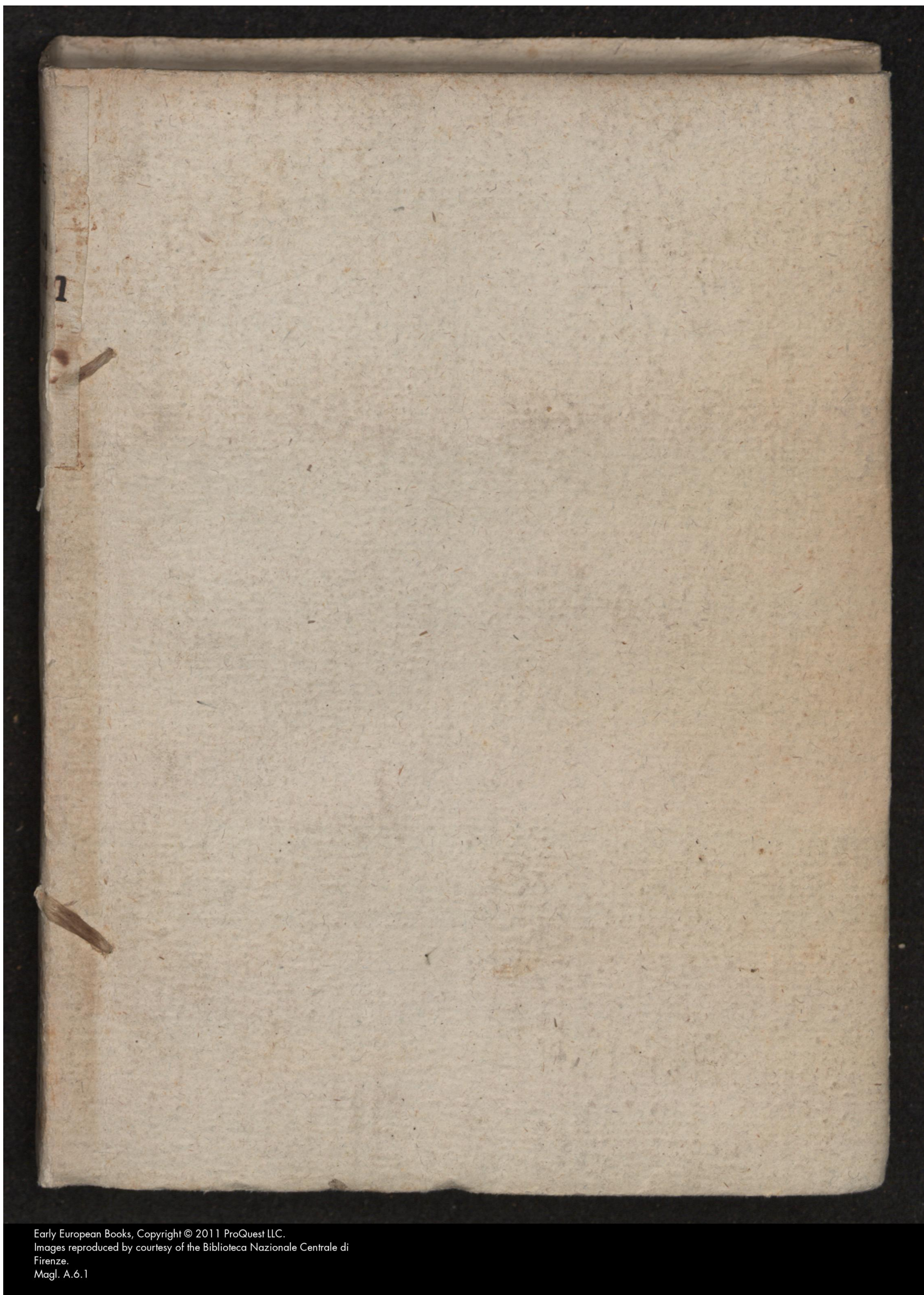
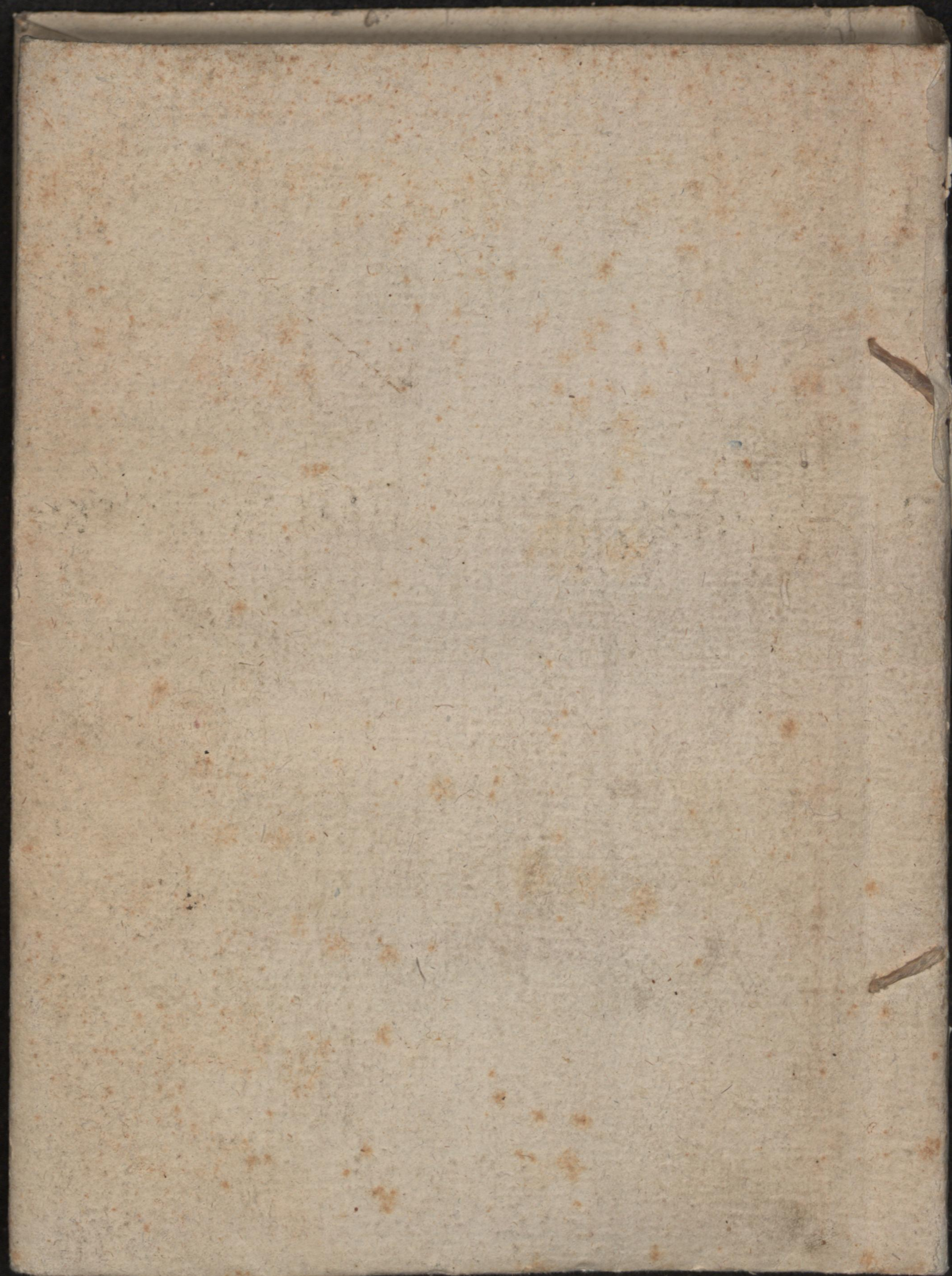

V.
BLANCHELLI
Comm. in
Log. Pauli
VENETI
Ven.
1483
7
INCUNABULI
6
1
Biblioteca Nazionale
Centrale - Firenze

VII

1483.

Menghi Faventini, Commentum in logicam Pauli Veneti, cum questionibus quibusdam. Venetiis, per Antonium de Strata de Cremona 1483. in 4.°

Questa Edizione in carattere semigotico con molte abbreviature, e molti nessi con doppia e scarsa interpunzione, senza le iniziali, ma con li spazi per essersi supplito, senza paginatura, ma col registro, non è descritta in veruno de' Cataloghi da me veduti. L'opera è in due colonne per facciata, e comincia la seconda pagina coll'intitolazione

Menghi Faventini viri clarissimi in Pauli Veneti Logicam commentum: cum qonibus quibusdam.

E termina colla sottoscrizione.

Menghi Faventini viri clarissimi, in Pauli veneti logicam Commentum cum questionibus nonnullis feliciter finit. Impressum Venetiis Summa cum diligentia per Antonium de Strata de Cremona. Anno ab incarnatione domini M.cccc.LXXXIII. VI.° calendas Septembris. Iohanne moceníco inclito Venetorum duce.

Non bisogna confondere questo Menghi Faentino, coll'altro Menghi Bianchelli pur Faentino scrittore delli tre Trattati de' Bagni, e di altre opere mediche.

V. MENG

~~Menghi FAVENTINI~~ Favent.

com: in Logica Pauli

VENETI

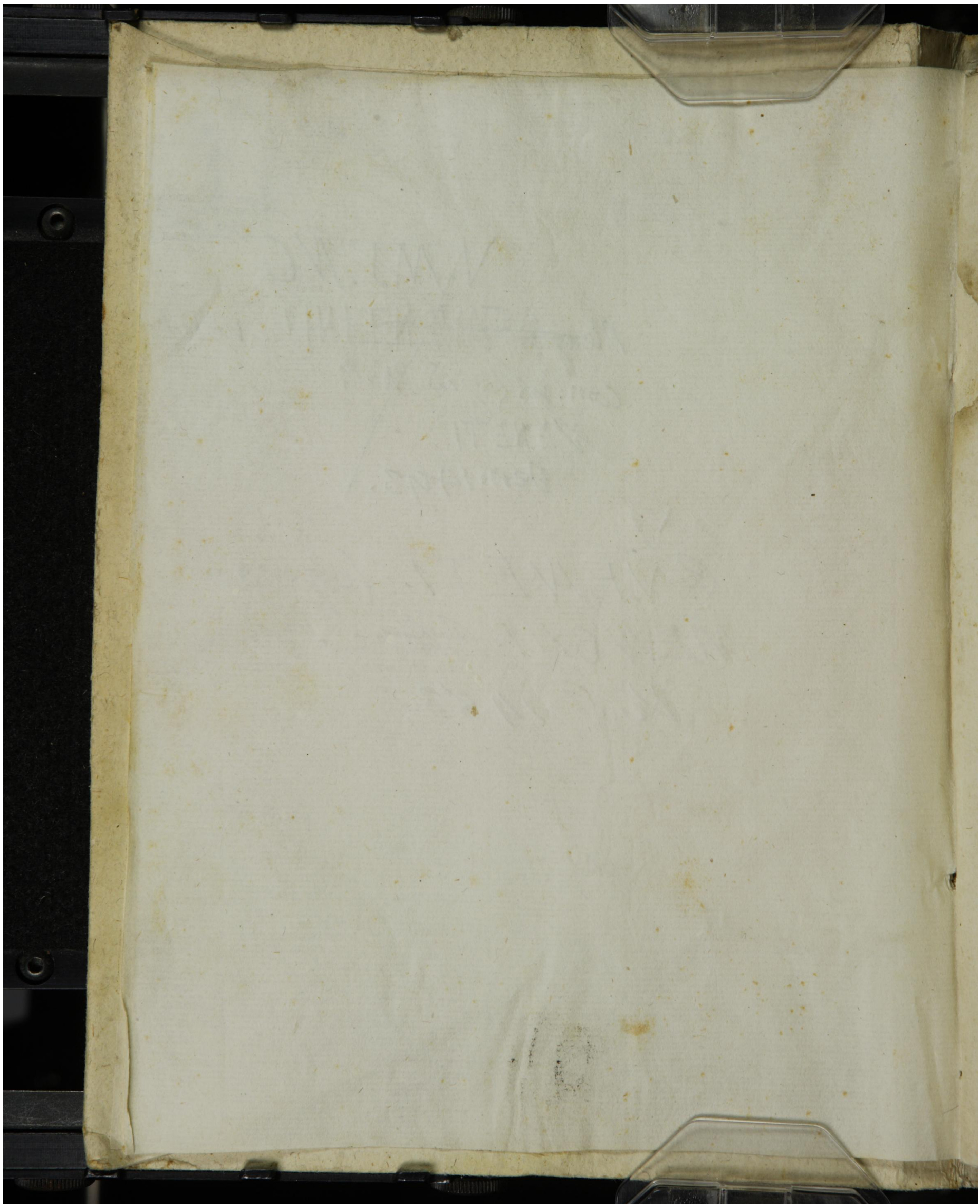
Ven: 1493.

V.

in P. VENETI. Logicam

MENGHI. Blanc.

Venet. 1483

Menghi Faventini viri clarissimi in Pauli veneti logicam commentum: cũ qõnibus quibusdam.

Cum viderez Pauli veneti logicã non parua indigere expositione: tuz ꝓpter ipsius difficultatem: tum propter aliorum obscuram diligentiam: modicamqz solicitudinem: cõstitui nouos cõmentarios edere: bipartitumqz op⁹ facere: expõem. s. ꝛ qõnem: vt cognitio ipsius non in obscurum sed in claram lucem producta sit. Sic. n. putaui hinc tirũculis illic ꝓuectorib⁹ satisfacere. Nã quid vtilius opera nr̃a fieri posset: qui iuuenibus pħari cupientibus patentes: vt aiunt: fores ad ipsam pħiam redderez cum potissimũ sine logica nullus recte pħari queat: nec reruz causas cognoscere possit. neqz medicinam absqz ipsius cognitione quis tentet. Nõ. n. in manibus illius medici me confidam q logicam ignorat. Taceo theologiam que dei essentiam contẽplatur: vbi tota nostra beatitudo cõsistit: quã ne dũ amplecti dicam: sed neqz a longe videre poteris. Ceteras omitto disciplinas: que neqz itelligi neqꝫ recte degustari sine logica pñt. Ad oĩuz. n. metadoꝝ pricipia viã habet: vt placet pħo p°. topicoꝝ. Eos tamen obsecramus rogamusqz qui commentarios nostros legerint ne illos prius damnent q̃ꝫ eorum succuz delibauerit. ꝛ si in tanto opere aliquid ambiguũ vel minus absolute dictum inuenerint boni potius interpretes sermõis ꝛ scripti q̃ꝫ molesti interpellatores eẽ velit. Uel si pertinaces esse voluerint suo genere delectati aliquid in lucem edant: quod videri legiqꝫ possit: vt si quaz voluptatem maledicendo acceperint: eam de se male audiendo amittant. Nos autem nostro more delectati hos commẽtarios edidimus quos logice nauãtib⁹ operam arbitramur fore non inutiles.

Placet insuper huius logice diuisionem superaddere que triptita est ꝫ triplicem intellectus operationem. prime. n. operationi intellectus que simpliciũ apprehensio dicitur corespõdet prim⁹ tractatus qui est de terminis ꝛ secũdus qui est de proprietatibus terminorum secunde operationi intellectus que cõpositio vł diuisio dicitur corespondet quartus tractatus qui est de probationibus terminoruz. tertie vero operationi intellect⁹ que discursus dicitur corespondet tertius tractatus qui est de consequentijs ꝛ quintus qui est de obligationibus: ꝛ sextus qui est de insolubilib⁹. Jn his. n. tribus fit discursus ꝛ argumẽtatio ab vno i aliud. Ex quo pz hunc ordinem a magistro fuisse peruersum: cum tractatus de probationibus terminorũ debeat precedere tractatum consequentiarum: quod gratia doctrine a magistro factum fuisse puto. Prima pars continet duos tractat⁹. Jn primo. n. dėfinat dėfinis i 2° ꝯo ꝺ proprietatib⁹ ťinorũ. s. de suppositõe ãpliatõe ꝛ appellatõe Prim⁹ tractat⁹ ↄtinet. x. capitula. Jn p° dėfinat dėfinis ponẽdo diuisionem ꝛ diffinitiones eorum. Jn 2° determinatur de nomine ꝛ verbo ꝛ oratione. Jn 3° de propositione ꝛ diuisionibus eius. Jn 4° de figuris propõnum. s. qualr ꝓpositões collocent in figura ꝛ de natura earundem. Jn 5° de equipolẽtijs. Jn 6° de conuersionibus. Jn. vij. de ipotheticis. Jn. viij. de predicabilibus. Jn. ix. de predicamentis. Jn. x. de sillogis

mis partes de se patent. Et lz hunc pmum tractatū denominaueri de terminis tanq̄ a pria pte nō tn̄ hic solū terminos comprehendit sz ēt propōnes ꝛ silogismos ꝛ fere totam logicam. iō notanter dictū est a magistro tractatus sūmularū. Sūmula.n. breuis sūma dicit̄. Sūma autē ē plurimaꝝ rerū in vnum collectio. Neq̄ a me expectes diuisionez capitulorū vsq̄ ad minutissimas particulas. Hoc enim lectoris prudentie faciendū relinquo ne sim prolixior in partiendo q̄ exponendo.

Erminus quadrupliciter sumitur. vnomodo pro omni re terminānte aliquid ꝛ isto modo accipitur terminus secundū ethimologiam vocabuli prout terminus dicitur a terminādo ꝛ sic accipit philosophus. v. metaphisice dicens. Terminus est qd̄ est rei vltimū ꝛ extra qd̄ nihil ē accipere rei. ꝛ sic subiectū ꝛ predicatū sūt termini q2 termināt propōem ꝛ sillaba ē terminus q2 terminat dictionē ꝛ littera ē terminus quia terminat sillabam ꝛ dictionē ꝛ diffinitio est terminus quia terminat essentiam rei ꝛ lapis in fine agri positus est terminus q2 terminat agꝝ ꝛ sic excedit ꝯsiderationē logice. Alio° dicitur terminus quodcūq̄ pōt esse subiectū vl' predicatū propōis ꝛ isto° dr̄ terminus vt dr̄ a terminando ꝑpositionē ꝛ sic accipit phus terminū p° priorū diffiniens ipsum cum dixit. Terminus est in quez propositio resoluitur vt predicatuz ꝛ de quo predicatur appositio vel diuisio esse vel non esse. ꝛ etiā cū dixit. Sillogismus ē ex tribus terminis. s. maiori extremitate minori ꝛ medio termino vbi nec copulam nec signū vl'e nec notā rationis terminos vocat. Aliomodo sumitur terminus pro eo q̄ potest esse copula vel extremum propōis ꝛ isto° accipitur terminus vt dr̄ a terminando propōnez vel determinādo partes eius vnitiue. s. subiectū ꝛ predicatū ꝛ sic accipit Boecius in primo topicoꝝ suorum dicens. Terminos autem voco nomina ꝛ verba ex quibus propositio vel oratio nectitur ꝛ hoc modo nullum sincathegorematice formaliter sumptū dicit̄ terminus. Quarto sumitur terminus ꝓ omni eo quod potest esse extremum propositionis vel copula vel determinatio eius quomodocunq̄ ꝛ primo° dicitur a terminando vel determinando quomodocunq̄ ꝛ sic terminus est idē q̄ dictio vel agregatuz ex dictionibus Omnis enim terminus ē dictio vel agrega ex dictionibus ꝛ oīs dictio vl' agregatū dictionibus est terminus. ꝛ sic terminus sincathegorematicus dicitur terminus quia determinat aliquid in propositione. hunc autem modum accipiendi terminum Aristoteles innuit in secūdo tractatu primi priorum vbi ponit differentiaz inter diffinitionem ꝛ suppositionem ꝛ sic accipit terminum in proposito magister diffiniens ipsum.

Signum dupliciter capitur. vnomodo large ꝛ sic describitur communiter. Signuz est illud qd̄ apprehensum ab intellectu ducit ipsum in cognitionem alicuius rei. Et vt vniuersaliter vera sit descriptio debet intelligi in aptitudine ꝛ sic signum est genus ad terminum cum sit communius eo. est. n. commune ad terminum constitutiuuz orationis ꝛ ad circulum ante tabernam. Aliomodo capitur stricte ꝛ sic describitur. Signum est quod apprehensum ab intellectu ducit ipsum in cognitionē alicui⁹ rei ꝛ suppōit pro illa. ꝛ sic signum est minus cōmune q̄ terminus diffinitus hic quia cōpetit solis terminis qui possunt supponere. primo° capit' in diffinitione q2 est loco generis ꝛ per' ꝯn̄s ꝯz esse cōius t̄mino diffinito.

Orationis con-

stitutiuum est vna dr̃a per quaʒ differt a signo ꝙ non est constitutiuũ puta a circ̃lo añ tabernã. Et nõ ꝙ nomina terminata in bilis vel in bile ẜm grãmaticos dicũt po^{ã}ⁿ passiuã vt corruptibilis qd̃ potest corrũpi. ⁊ noĩa terminata in iuꝰ dicunt potentiã actiuã vt corruptiuus qd̃ põt corrũpere. Modo si terminus esset constitutiuus orationem constitueret actiue orationem ꝙ est falsum quia intellectus est q actiue cõstituit. Terminus vero est ille ex quo constituitur ora.º Dicatur g̊ ꝙ improprie dr̃ terminus orõis ɔstitutiuꝰ sic̃ iproꝑe dr̃ ꝙ paries ⁊ tectũ ɔstituũt domũ qꝛ ex illis ɔstituit̃ domꝰ.

Ut pars propinqua. ẽ alia differentia ꝑ quã terminꝰ differt a lr̃a ⁊ sill̃a vt i^a non hñt vim dictionis ⁋Pro quo nota ꝙ littera ⁊ sillaba habent aliquando vim dictionis ⁊ sic s̃t termini tunc non habent vim dictionis quando componunt aliquã dictionẽ vt dicendo sor i^a littera s vel i^a o vel i^a r tũc non habent vim dictionis. tunc autem habent vim dictionis qñ cõponunt orõnem vt dicendo sor ẽ sill̃a. Nota etiã ꝙ pars propinqua dr̃ illa ex q̃ imediate ɔstituitur to^{ã} sic̃ paries ⁊ tectũ dicunt̃ ptes propinque domꝰ: ps remota dr̃ illa ex qua nõ imediate ɔstituit̃ totũ sicut lapides ⁊ ligna respectu domus sunt ptes remote ita dicimus terminũ eẽ pteʒ ꝓpinquã qꝛ ex t̃mino immediate ɔstituitur oratio: litteras vero ⁊ sill̃as esse partes remotas. inter ptes tñ remotas alia est magis remota alia minus: vt littera est magis remota ⁊ sill̃a minꝰ remota respectu oratiõis. Nota ꝙ si vis cognoscere an diffi^o termini sit bona an nõ oʒ scire qd sit diffinitio ⁊ quas ptes debet habere. ⁋Pro q̊ aduerte ꝙ diffinitio põt sumi dupliciter. Uno^o ɔmuniter ꝓut non distinguit̃ ɔtra descriptionẽ. Diffinitio cõiter sumpta sic diffinitur a philosopho p^o topicoꝝ. Est oratio quod est esse rei significãs. cũ dicit oratio supple tu composita ex genere ⁊ differentia vel ex aliquo qd̃ se hꝫ per modũ generi ⁊ aliquo qd̃ se habet per moduʒ differentie. Cum dicit ꝙ est eẽ rei significãs. i. essentiam rei significans. Dꝫ ergo diffi^o habere duas partes. p^a est genus ⁊ a^a que est dr̃a. Si vero plr̃es habet partes: p^a esset genuꝰ oẽs alie essent loco dr̃e. genꝰ d̃bʒ eẽ cõius diffinito. dr̃a si ẽ tm̃ vna ẽ essẽtial̃ diffinito. Si ṽo sũt plr̃es oẽs cõuertunt̃ cuʒ diffinito. Diffi^o ꝓprie dicta sic describit̃. Est orõ quid est eẽ rei significãs ꝑ substãtialia. i. orõ cõposita ex genere ⁊ dr̃a vt al̃ rationale ẽ diffi^o hoĩs. Descriptio est orõ qd est esse rei significans per accñtalia. i. orõ ɔposita ex genere ⁊ ꝓprio vl̃ ex aliq̊ qd̃ se hꝫ per moduʒ generis ⁊ aliquo qd̃ se habet ꝑ mo^{ã} ꝓprij vt al̃ risibile est descriptio hominis

Ad ꝓpo^{ã} g̊ diffi^o termini ẽ bona qa est oratio composita ex genere ⁊ dr̃a. nã li sig^{ã} est genꝰ qꝛ est cõius t̃ino. Omnes alie pticule ponunt̃ loco differentie.

⁋Pima diuisio termini in per se significatiuum ⁊ in non per significatiuum:

Aduerte p^o circa li ꝑ se sũptũ ꝙ exponi potest dupliciter. vno^o ẜm aliq̊s vt ille terminus dicatur per se sumptus qui sumitur sine additione alterius termini determinatis vel determinati vt dicendo homo est animal tã li homo q̃ȝ li aĩal est terminus ꝑ se sũptus dato ꝙ sumat̃ in ꝓpositione ⁊ ꝑ ɔtrarium nõ ꝑ se sumptus dr̃ qñ sumitur cũ additione altius termini determinatis vl̃ det̃inati sic̃ dicẽdo oĩs hõ ẽ aĩal tã li hõ q̃ȝ li oĩs ñ ẽ ꝑ se sũptus. 2^{oo} põt expõi vt li ꝑ se sũptus itelligat̃ solitarie. i. nõ cũ a^o ⁊ ex̃ orõnem ⁊ nõ per se sũptus nõ solitarie sꝫ cũ a^o vt in oratione: ⁊ hec expositio iuditio meo magis est de mente magistri vt patebit infra in diffinitiõe t̃ini cathegorematici qꝛ ibi exponens magr̃ quid vult dicer̃ tam per se q̃ȝ cum a^o dicit per se idest extra orationem ⁊ cum alio. i. in oratione.

Aduerte secũdo circa li aliquid signi
ficat. Significare dupliciter sumitur.
Uno° communiter ꝛ sic significare est
aliquid intellectui representare ꝛ i°° q̄/
libet terminus aliquid significat quia
aliquod intellectui representat q̄ꝛ saltē
seipsum quod potest ꝓbari per hoc me
um omne ēs est aptum natum causare
similitudinem sui intellectui aliter non
esset intelligibile. Alio° sumitur proprie
ꝛ sic significare ē aliquid intellectui ex/
tra se represētarī siue naturaliter siue ex
impōe ꝛ sic sumit̄ in ꝓposito. Aduer/
te tamen ꝙ i^a diffi° data de li significare
cōmuniter ꝛ proprie cũ suis diffinitōni
bus est distinctio cōis quam etiam pōit
magister in logica sua magna ꝛ sic siḡa/
re ꝛ representare idem sunt. Strodus
autem aliter accipiens ponit differenti
am iter significare ꝛ representare i ꝯñ/
tijs suis in. xxiiij. regula dicens ꝙ repre
sentare est naturaliter significare vero
ad placitum. s. ex impōne ꝛ sic oīs termi
nus se ipsum representat. Mentalis au
tem terminus cum hoc aliaꝫ rem extra
se representat. Uocalis autem ꝛ script⁹
significat aliquid extra se si fuerit im/
pōitus ad illud significandum non au/
tem representat hec volui dixisse vt sci
as auctores in eadem materia diuersi/
mode loqui. Aduerte ꝙ tres conditi
ones requiruntur ad hoc ꝙ aliquid sit
terminus per se significatiuus prima ꝙ
sit terminus ꝛ hec conditio subintelli/
gitur in diffinitione. 2^a ꝙ aliquod extra
se significet. 3^a ꝙ illud t'le significet ꝑ se
sumptus. propter defectum prime con/
ditionis i^a res que est terminus non est
terminus per se significatiu⁹ licet alie
particule cōpetāt sibi. propter defectuꝫ
2^e conditionis isti t̄i buf baf omnis nul
lus nō sunt ꝑ se significatiui. pp defectũ
t̄tie li alb⁹. ba. bũ. ꝛ ħ relatm̄ q̄ ꝛ cōsil'ia
adiectiua nō sũt termini ꝑse significa/
tiui q̄ꝛ ꝑ se sumpti nō significant aliq̄d
extra se lꝫ consignificent. i. cũ a° signifi/
cēt vt infra patebit. Aliqui tamen dicũt
ꝙ oēs t̄imini mālīter sũpti sũt ꝑ se signi
ficatiui. formaliter āt nō: ꝛ q̄ꝛuis hoc sit
ꝓbab'le oppositũ tñ teneo ꝛ arguo con
tra ip̄os vide i 3^a q̄ōe ꝯ sũmulas. Termi
n⁹ ꝟo nō ꝑ se significatiu⁹ est termin⁹
cui alie due ꝯditiones non competunt
ꝛ est duorum modorum: aliquis. n. ē ꝙ
n°° significat loquendo ꝓprie nunc ꝑ^e
nunc cũ alio vt buf baf oīs nullus. aliq̄s
ꝟo non significat ꝑ^e lꝫ cũ alio vt qui al/
bus alba album. 2^a diuisio t̄ini in na
turalr̄ significatm̄ ꝛ ad pla^m significa/
tm̄. Aduerte p̄nio ꝙ magister dicit ꝙ
terminus naturaliter signatiuus est qui
apud oēs idē significat vt terminus mē
talis ꝙ dubiũ est quid sit terminus mē/
talis ꝛ est duplex opinio. Quidam. n. di
xerunt ꝙ terminus mētalis est sonum
conceptus vocis. quorum ratio est quia
voces significant ꝯceptus secunduꝫ phi
losophuꝫ primo perihermenias. Hec o/
pinio est f'la quia conceptus de re habi/
tus: vt puta de leone est terminus men
talis ꝛ tñ talis nō est ꝯceptus vocis. er/
go terminus mentulis non solũ est con
ceptus vocis patet ꝯñā cum añte simul.
R̄ō aũt huius opinionis soluet̄ ifra.
Alij ꝟo dixerunt ꝙ terminus mētalis ē
similitudo rei i intellectu siue ꝯceptus
rē representas ad extra. Cui⁹ opinionis
est magr̄ in logica magna ꝛ oēs fere au
ctores. C⁹ ratio ē similitudo vbiq꜠ rep̄/
sentat idē sicut si esset imago Cesaris i^a
vbiq꜠ representaret Cesarem ad cuius
imitationem fit: ꝛ non represētaret vno
loco vnum ꝛ in vno: loco alium. sic aũt
ē de ꝯceptib⁹ ꝛ sil'itudib⁹ exñtibus i aīa
q̄re ꝛc. ꝛ ex ħ pꝫ ꝙ t̄minus mētalis siḡat
idē apud oēs q̄ꝛ. s. siḡat ex sil'itu^e ꝛ ꝯuēi
en^a ad rē. Aliq tñ arguũt ꝯ hāc opinio/
nē sic t̄min⁹ mētal' siḡt vocalē ꝭm phm
p°. pihermen. dicētē. Ea q̄ sũt i voce sũt eaꝝ
q̄ sũt i aīa passionũ note. ꝛ ꝑ Bocciũ i dc̄o
loco dicētē ħ exp̄ssi⁹. Dic. n. vox ñ siḡt
p°. rē ex̄ sꝫ aliq̄d i aīa ꝛ ex ꝯñti siḡt rē ex̄

tunc vltra sed t̃inus vocalis nõ sig̃t sili
tudinem rei neqꝫ ꝯceptũ sed rem ǧ t̃inꝰ
mentalis nõ est ꝯceptus nec silitudo rei
sed ipsa res. Et ꝓpter h̃ faciunt tertiam
opionem di. ꝙ terminꝰ mentalis est ipsa
res ſm esse spũale. Res ꝟo ſm eẽ ext̃
aiam. Hec opinio est falsa si p rem ſꝫ eẽ
spũale intelligit aliud q̃ꝫ silitudinẽ rei ĩ
intellectu qḋ ꝓbatur q2 phs in 3° de aia
ait. lapis nõ est in anima sed spẽs eiꝰ sed
spẽs lapidis non est nisi silitudo ǧ lapis
ſm esse spũale in aia nõ est nisi silitudo
lapidis quod negãt. Restat ǧ defende-
re 2am opionem que ꝟa est. ad arm in om
dicẽdum est ꝙ q2 voces imponunt̃ ad si
g̃ndum ia eadẽ que p ꝯceptus significã-
tur.: ꝛ p° sig̃ntur p ꝯceptus ꝛ mediãtibꝰ
ꝯceptibus secũdario sig̃ntur p ipsas vo
ces dicũtur significare. Un̄ formal'r rñ-
dendo dicit̃ ꝙ vocẽ sig̃re conceptꝰ põt
intelligi dupl'r. vno° ꝙ vox significet ꝯ-
ceptum tanq̃ꝫ illud qḋ ꝑmo imponit̃ ad
sig̃ndum ꝛ h̃ est f'lm q2 sic sig̃t reꝫ ad ex̃.
ali° põt intelligi vocẽ sig̃re conceptum
tanq̃ꝫ illud quo mediante imponit̃ ad si
gnificãdum ꝛ h̃ ẽ veꝝ ꝛ hoc voluit phs
loco allegato. Auctoritas aũt Boecij sic
habet intelligi ꝙ vox non significat pri-
mo: rem. i. imediate aliqd in aia tñ ꝑmo
sig̃t rem. i. principaliter ꝛ nõ cõceptum.
Aduerte 2° ꝙ de ꝟtute sermonis ia dif
finitio t̃inus nãl'r sig̃tiuꝰ ẽ q̄ apud oẽs
idem sig̃t est diminuta. Nã si ponat̃ ꝙ ie
t̃inus in voce hõ vel in scripto apḋ oẽs
nationes fuerit ad sig̃ndum rem que est
homo puta sor. ꝛ platonẽ tunc talis t̃inꝰ
apud omnes idem significat ꝛ tamẽ nõ
est naturaliter significatiuus quia: cum
nõ sit terminus mentalis non significat
ex similitudine quam habet cum re ꝛ p
consequẽs nõ sig̃t naturaliter. De virtu
te ergo sermonis imperfecta est cũ com
petat alteri a diffinito. Sed de bonitate
intellectus pfecta est. Unde sig̃re idem
apud omnes põt itelligi dupliciter. vno
modo p antecedens sic. s. ꝙ tam põt non
significare idem apud oẽs ꝛ i°. taꝫ t̃ini
vocales q̃ꝫ ꝯscripti possunt sig̃are idem
apud omẽs. alio° p se sic. i. ꝙ impossibile
sit nõ sig̃re idem apud oẽs sig̃nꝰ aliquid
ꝛ illo 2°. intelligitur ꝙ terminꝰ nãliter
significatiuꝰ ẽ q̄ apud omnes idẽ signi-
ficat. i. p se sic. s. ꝙ ipossibile est sig̃ndo ñ
sig̃re illud tũc oĩs instãtia remouet̃. Un̄
due ꝯditões req̄runtur ad terminũ na-
tural'r sig̃tiuũ ꝑmo ꝙ sit terminꝰ ꝛ hoc
subintelligit̃ in distinctõe loco generis.
2a ꝙ significet idẽ apḋ oẽs p se vt dcm̃ ẽ
Aduerte 3° circa terminũ ad placitum
sig̃tiuũ q2 magr̃ dicit ꝙ ẽ ie q̄ apud om̃s
nõ sig̃t idem vt terminꝰ ꝟo lis vel scrip
tus ꝙ cã quare terminꝰ vocalis vl' scrip
tus nõ sig̃t idem apud oẽs est q2 nõ sig̃t
rẽ ex aliq̄ ꝯueniẽtia ꝛ silitudine quaꝫ hꝫ
cũ re queãdmodũ t̃inus mẽtalis sig̃t ex
silitudine ꝛ ꝯueniẽtia quã hẽt cũ re sed
solũ ex ipõne ꝑmi ipõitoris ꝛ iõ dr̃ sig̃re
ad placitũ q2 sig̃t ad volũtatẽ ꝑmi' insti-
tuentis q̄ imposuit sig̃re talẽ rẽ q̄ ita bñ
potuisset imponere ad sig̃ndum aliaꝫ rẽ
quãcũqꝫ voluisset. Nõ tñ ꝙ termini vo
cales ꝛ scripti aliḋ sig̃t nãl'r ꝛ aliḋ ad pla
citũ. nã sig̃nt se ipsos natural'r rẽ aũt ad
ex̃ sig̃nt ad placitum. ideo cum dicit̃ ter
minus naturaliter sig̃tiuus est qui apud
omnes nõ idem significat capitur li sig̃a
re ꝓprie vt est aliquid ex̃ se itellectui re
presentare modo licet qlꝫ terminus siue
mentalis siue vocalis siue scriptus natu
raliter aliqd significet nõ tñ ex̃ se mate-
rialiter sig̃t nisi mentalis ꝛ ita hꝫ intelli-
gi. Ex h̃ patet ꝙ due conditiones requi-
runtur ad terminũ ad placitum signifi-
catiuum. primo ꝙ sit terminus secundo
ꝙ non idem apud omnes significet.
Tertia diuisio in termiuum cathego-
rematicum ꝛ sincathegorematicum.
Aduerte ꝑmo ꝙ de termino cathego
rematico sunt quatuor opiniones. ꝑma
est Burlei qui vult ꝙ ad hoc ꝙ aliqs sit
terminus cathegorematicus requiritur
sola vna conditio. s. ꝙ possit eẽ extremũ

ꝓpoſitōis vł pars extremi.ſ.ꝙ poſſit eē
ſubiectū vel p̄dicatū vel ps ſubiecti vł
p̄dicati.⁊ ex h̄ correlarie dr̄ ꝙ h̄ verbuꝫ
eſt qn̄ ē 2ᵐ adiacens cū ſit p̄dicatū ꝙ ipꝫ
eſt cathegorema qn̄ v̄o eſt 3ᵐ adiacēs eſt
ſincathegorema qꝛ tunc nō eſt p̄dicatuꝫ
ipꝫ.Silr̄ oēs qn̄ ē ex pte ſbi.ſ.qn̄ p̄cedit
ſbm eſt ſincathegorēa cū nō ſit ſubiecᵐ
nec pars eiꝰ ſꝫ cū ponit̄ ex pte predicati ē
cathegorema cū ſit ps p̄dicati.⁊ licꝫ hec
opio ꝓbabilis ſit qꝛ tn̄ nō eſt ad menteꝫ
magr̄i vt pꝫ maniſeſte iō nō eſt accipien
da aliquoꝰ.2ᵃ opinio dicit ꝙ due ꝯditio-
nes reqrunt̄ ad t̃inū cathegorematicuꝫ.
pᵃ ꝙ hēat ꝑ ſe ſigtum ꝓpum. 2ᵃ ꝙ cū aᵒ
ēt hēat ꝓpum ſigtum.ꝓpter p̄mā exclu-
dunt̄ t̃i ſinca.ꝓpter 2ᵐ excludunt̄ aliq
t̃mini ꝑ ſe ſigtiui qui nō pn̄t eſſe termini
cathegorematici vt termini equoci.naꝫ
tales termini lꝫ ꝑ ſe hēant ꝓpriū ſigtum
tn̄ cū alio ſumpti nō hn̄t illud idē ſigtuꝫ
ꝓpuꝫ:vt dicēdo.canis ſtella currit.ˀiˡ ca
nis nō idē ꝓpum ſigtum hꝫ qd̄ hꝫ qn̄ ē ꝑ
ſe:vt dicēdo canis.qꝛ qn̄ ſumit ꝑ ſe eque
primo oia ſua ſigata ſigt.ſed dicendo ca
nis ſtella currit,ſolū ſtellā ſigt.Hec opio
rudis ē ⁊ nō valet:qꝛ terminus equiuo-
cus cū alio hꝫ idem ſigtū.qd̄ per ſe ꝓbat̄
qꝛ cū alio intelligit̄ in orōe ſed ꝙ tūc ha-
beat illud idē ſigtum qd̄ hꝫ ꝑ ſe patet ꝑ
p̄hm primo ꝑiherme.q dī.ꝙ p̄mo diſtin
guenda eſt ꝓpō in qua ponit̄ terminꝰ eq
uocus ꝓpter ſuū multiplr̄ ſigr̄e.ḡ illud
idem ſigt in orōe qd̄ ex̄.3ᵃ opio ē.Pauli
ꝑgulenſis q vult ꝙ due ꝯditōes reqrun
tur ad h̄ ꝙ aliqs ſit t̃inus cathegorema-
cicus.pᵃ ꝙ ſignificet aliqd ex̄ ſe.2ᵃ ꝙ il-
lud diſtincte ⁊ determinate ſignificet.
ꝓpter p̄mā ꝯditōem excludūtur termi-
ni ſincathegorematici.ꝓpter 2ᵐ exclu-
ditur terminꝰ quē vocat̄ indiſtinctū.vt
li albus q nō ſigt diſtincte ⁊ determina-
te.Fundatur hec opinio ſup diffinitiōe
mgr̄i que eſt ꝙ tā ꝑ ſe q̄ꝫ cū alio hēt ꝓpū
ſigtum.ꝑ hoc.n.ꝙ dicit tam ꝑ ſe q̄ꝫ cum
alio hꝫ p̄mam ꝯditionē:qꝛ ille terminus
ſigt ex̄ ſe q tam ꝑ ſe q̄ꝫ cum alio ſigt.ꝑ h̄
ꝙ dicit hꝫ ꝓpum ſigtum hꝫ 2ᵐ ꝯditōeꝫ
.i.diſtinctū ⁊ determinatū ſigtum habꝫ.
Hec opinio eſt duᵃ:qꝛ talis terminus in
diſtinctus:vt albus ſi eēt ꝑ ſe ſigtiuꝰ eēt
cathegorematicus.ꝯn̄a eſt falſa vt ifra
patebit:qꝛ terminus ꝑ ſe ſigtiuus ⁊ ca-
thegorematicus ꝯuertūtur ⁊ an̄s ab eis
ꝯceditur.ḡ ⁊c̄.4ᵃ opio eſt magr̄i in logi
ca ſua magna:q̊ diffuſius loqn̄s q̄ꝫ i hac
parua vult ꝙ q̄tuor ꝯditōes reqrant̄ ad
terminū cathegorematicū.pᵃ ꝙ ſit t̃mi-
nus ſimplex taꝫ iplicite q̄ꝫ explicite vt li
hō ⁊ ꝑ hanc excluditur terminꝰ p̄gnans
q explicite eſt ſimplex ſed iplicite nō vt
nihil ſubordiat̄ huic ꝯnexio nō aliquid.
2ᵃ ꝙ nō ſit extremoꝝ vnitiuus:⁊ ꝑ hanc
excludit v̄bū qd̄ vnit extrema.3ᵃ ꝙ ſi-
gnificet aliqd ex̄ ſe.⁊ ꝑ hanc excludunt̄
oia ſincathegoremata:vt oīs nullꝰ. 4ᵃ
ꝙ de cōi lege.i.impōne.pᵃ qd̄ dicitur ꝑꝑ
ſincathegoremata:⁊ ꝓpter illos termi-
nos ignotos ab qui poſſent fieri ſincate
goremata ꝑ nouā impoſitōem.ſed quia
hec vltima ꝯditio requiritur,in omnibꝰ
vel intelligitur oībus his diffinitionibꝰ
merito pōt taceri ⁊ ſubītelligi in hac ſic̄
in alijs.Licet hec opinio ꝓbari poſſꝫ:nō
tamen videt̄ de mente magr̄i in hac lo-
gica pua.magis.n.illic reſtringit t̃minū
cathegorematicuꝫ q̄ꝫ hec faciat quare ſi
hanc candē opinionē hinc ⁊ ibi teneret
hec diffinitio data hic diminuta eſſꝫ cuꝫ
ille quatuor ꝯditōes nō exp̄mant̄ in iſta
Ideo addo 5ᵐ opinionem,quā ſolāꝫ re-
puto de mente magiſtri hic.⁊ dico ꝙ ad
terminū cathegorematicum due ꝯditio
nes reqruntur.p̄ma ꝙ ſit terminꝰ:ſcd̄a
ꝙ tam ꝑ ſe q̄ꝫ cū alio hꝫ ꝓpum ſigtum.⁊
ꝑ hanc intelligo ꝙ ſignificet aliqd extra
ſe tam ꝑ ſe q̄ꝫ cum alio:⁊ ſic ꝑ ſe ſigtiuꝰ ⁊
cathegorematicus conuertitur:⁊ realit̄
idem ſunt differunt tn̄ ratōe:qꝛ dicitur
per ſe ſigtiuus ex hoc ꝙ ſoluꝫ quod per
ſe ſumptum aliquid ſigt.dicitur autem
cathegorematicus non ex hoc:ſed ex eo

tam ꝑ se q̃ cum alio habet ꝓprium signi ficatum. Et si diceres si significat per se aliquid extra se nōne significat cū alio: ⁊ consequenter quare additur q̃ cum alio? dicitur ꝙ verum est si significat per se sig̃at ⁊ cum alio sed non econtra. terminus enim consig̃tiuus vt li albus cum alio sig̃t ⁊ tamen ꝑ se nō aliquid di cit. Dicit aūt q̃ cum alio vt differat. for maliter a ꝑ se significatiuo quia nō dici tur cathegorematicus ꝑ hoc solum ꝙ ꝑ se aliqd significet sicut dr̃ ꝑ se sig̃tiuus sed dicitur cathegorematic⁹ per h̄ duo: quia tam persone q̃ cum alio significat ⁊ etiam quia ne credat quis ꝙ cathego rematicus solum per se significat sicut cum aliquos terminus solum significat cum alio. Et ideo dicit tam per se q̃ cuꝫ alio: qualiter non facit consignificatiu⁹ qui solus cum alio significat. Et si dice res quare magis dixit habet propriuꝫ si gnificatum ⁊ dicere aliquid proprie si gt: ⁊ si dixisset aliqd ꝓprie significat qs potuisset intelligere de significare com muniter ⁊ non proprie: ⁊ tunc verū esset de consignificatiuo ꝙ tam per se q̃ cum alio nam per se sumptum significat se ⁊ cum alio significat illud quod illud ali ud significat. Et ideo dixit habet propri um significatum ne quis incideret in il lum errorem: ⁊ ꝓprie significare intelli gitur vt dictum est supra aliquid ext̃ se representare. Sed quis tamen vellet de fendere quartam opinionem esse de mē te magistri in logica parua: sicut al's me etiam fecisse. Tunc dr̄ ꝙ diffinitio data hic nō est diminuta q₂ vltima conditio scilicet de cōmuni lege presupponit su perius in omnibus. Ideo tacuit illā hic sicut in alijs. Penultimā ṽo conditionē scilicet ꝙ aliquid significat extra se ex pressit magister cum dixit tam per se q̃ cum alio habet proprium significatum: quia hoc nihil aliud est dicere nisi ꝙ si gnificet aliquid extra se. secundam ṽo conditionem non expressit nec primam quia ille note sunt. De prima nota si pa tet quia notum est ꝙ terminus composi tus ex cathegorematico ⁊ sincathegore matico: non est cathegorematicus quia non est maior ratio ꝙ sit cathegoremati cus q̃ ꝙ sit sincathegorematicus: vt nō aliquid sed terminus pregnans est hu iusmodi. secunda cōditio est ex ethimo logia vocabuli. dicitur enim termin⁹ ca thegorematicus quasi predicatiu⁹ ꝙ pōt predicari. verbum autem nō potest p̄di cari formaliter sumptum. Aduerte se cundo: ꝙ de termino sincathegoremati co sunt due opiniones. Una est Burlei in logica sua in tractatu de dictionibus sincathegorematibus: qui vult ꝙ ad ter minum sincathegorematicum requira tur hec sola conditio: scilicet ꝙ habeat aliquod tale officium distribuendi par ticulariçandi determinandi. ⁊c. etiam li nullus differt totus infinitus ⁊ cōsimi les dicuntur sincathegorematici. Et di cit ipse dicitur sincathegorema quasi ꝯ significatiuum idest cum alijs significa tiuum non quia de se nihil significet: sꝫ quia non habet de se significationem fi nitam vel determinatam: sed finitā tra hit ex adiunctis vbi ponit diuisionem omnium sincathegorematicam ⁊ nume rat omnia que habent aliquod tale offi cium. Licet hec opinio probabilis sit nō tamen est ad mentem magistri ideo re linquenda.

Alia est opinio magistri ⁊ omnium exponentium ipsum ꝙ ad terminuꝫ sin cathegorematicum requiruntur due cō ditiones. prima ꝙ sit terminus habens officium: scilicet distribuendi confun dendi particulariçandi coniungēdi ter minos vel orationes et determinandi verbum vel deseruiendi sub certo casu ad differentiam aliquorum terminoruꝫ cathegoricorum: qui nō habēt aliquod tale officiuꝫ vt hō: ⁊ etiam ad dr̄iam ali

quorum terminorum non per se significatiuorum qui nullū tale officiū habent vt relatiuum qui: et adiectiuam vt albus alba album: et vt termini ignoti a b c bufbaf. 2° quod per se sumptus nihil significet extra se ad differentiam aliquorum terminorum cathegoricorum aliquod tale officium habentium vt differt nihil quod non sunt sincathegoremata licet distribuant. Dubitatur an sit differētia inter illam primam diuisionem et istam tertiam et inter membra prime diuisionis et istius tertie. Ad hoc tres modos respondendi inuenio. Primus dicit quod terminus non per se significatiuus et sincathegorematicus conuertuntur: sed terminus per se significatiuus et cathegorematicus non conuertuntur: quia per se significatiuus est superior ad cathegorematicum. Omnis .n. cathegorematicus est per se significatiuus et non econuerso: quia tam terminus vniuocus quam terminus equiuocus est terminus per se significatiuus: sed solus vniuocus est cathegorematicus et non equiuocus. vt li canis est per se significatiuus et non cathegorematicus. Hic modus respondēdi rudis est dupliciter peccat. primo quia ponit quod non per se significatiuus et sincathegorematicus cōuertuntur quod est falsum: quia non per se significatiuus in plus se habet quod probatur. quia omnis sincathegorematicus est nō per se significatiuus. sed non omnis nō per se significatiuus est sincathegorematicus. ergo etc. consequentia tenet et maior conceditur ab ipsis. minor vero probatur quod relatiuum qui est non per se significatiuus cum sibi competat difinitio termini nō per se significatiui et non est sincathegorematicus cum sibi non competat diffinitio termini sincathegorematici. Similiter arguitur de li albus alba album. cōsimiliter isti termini buf baf a b c sunt non per se signieicatiui et tamen non sūt sincathegorematici. Secundo peccat quia ponens differentiam inter per se significatiuum et cathegorematicum non saluat distinctiōem communem inter significare supponere et verificari que eēntialiter ordinantur sicut magis commune et minus commune. nam significare in plus se habet quam supponere et supponere in plus se habet quam verificari. probatur tamen quod non saluet istam distinctionem: quia talis terminus equiuocus nō habet idē significatum proprium per se sumptum et cum alio. quia per se sumptus significat non aliquid vnum sed plura in propositione autem vnum significat et non plura: vt dicendo canis currit solum canem significat latrabilem. tunc .n. sequeretur quod significare non in plus esset quam verificari quia cum precise verificetur pro animali latrabili et tu vis precise quod illud significet et sic significare non esset in plus quam verificari. Item sequeretur cōtra philosophum qui dicit quod primo propositio est distinguenda in qua ponitur terminus equiuocus propter suum multiplex significare. Item quia sicut extra propositionem habet adequatum significatum ita in ista propositiōe dicendo canis est ens et non magis verificatur pro vno quam pro alio.

Secundus modus est Pauli pergulensis dicentis quod terminus per se significatiuus est superior ad cathegoricum: et non per se significatiuus est inferior ad terminum sincathegorematicum Omnis enim cathegorematicus est per se significatiuus vt patet et non econuerso. quia terminus indistinctus vt albus alba album non est cathegorematicus et tamen ē per se significatiuus.

Similiter omnis terminus sincathegorematicus est non per se significatiuus vt patet et non e conuerso: quia terminus dependens vt relatiuum qui est non per se significatiuus et non est sincathegorematicus. Licet hec opinio probabilis sit tamen est mihi dubia in primo dicto. quia

omnis per se significatiuus per se sum-
ptus aliquid proprie significat ergo om
nis talis tam per se q̄ cum alio habet ꝓ
prium significatum. patet consequentia
prima. quia oppositum consequentis n̄
stat cum antecedente. Secunda cō-
sequentia tenet a conuertibili ad cōuer-
tibile: antecedens prime consequentie
sufficienter probatum est in illa questio
ne contra summulas. quia capitur signi
ficare ⁊ non constmitur in diffinicione
termini per se significatiui. ⁊c.

Tertius modus respondendi est
magistri i logica magna qui vult ꝙ per
se significatiuus sit superior ad cathego
rematicum ⁊ non per se significatiuus ē
etiam superior ad sincathegorematicuz
aliter tamen q̄ Paulus pergulensis nā
aliqui sūt per se significatiui vt pregnā-
tes termini ⁊ copula qui non sunt cathe
gorematici. Similiter aliqui non per se
significatiui vt relatiuum qui ⁊ termini
ignoti a b c buf baf qui non sunt sinca-
thegorematici. Hec opinio etiam pro-
babilis est ⁊ licet videatur etiam posse
reduci ad mentez magistri in hac logica
parua vt supra dicendi modum tamen
violenter reducitur seu trahitur.

Quartus igitur modus ponendi
quem solum de mente magistri hic repu
o est dicendum ꝙ terminus per se signi
ficatiuus ⁊ cathegorematicus conuer-
tuntur ⁊ ideo realiter non differunt sed
ratione. Omnis enim per se significati-
uus est cathegorematicus ⁊ econtra vt
supra dictum est ideo conuertuntur ⁊ n̄
realiter differunt. ꝙ autem differant ra
tione patet. dicitur enim per se significa
tiuus ex hoc ꝙ per se sumptus aliquid
significat. dicitur autem cathegorema
ticus non ex hoc sed ex eo ꝙ tam ꝑ se q̄
cum alio habet proprīū significatū.

Et dicitur vlterius ꝙ nō per se signi-
ficatiuus est superior ad sincathegore-
maticum. Omnis. n. sincathegorematí-
cus est non per se significatiuus vt patz
sed non econtra. aliqui sunt nō per se si-
gnificatiui vt relatiuum qui ⁊ termini
ignoti a b c buf baf ⁊ non sunt sincathe
gorematici vt ex dictis pz.

Quarta diuisio termini in termi-
num prime intentionis ⁊ terminum 2°
intentionis.

Aduerte primo ꝙ ad terminuz pri
me intentionis requiruntur due condi
tiones. prima ꝙ sit terminus mētalis ⁊
propter hoc excluduntur omnes termi
ni vocales ⁊ scripti. Secunda ꝙ si
gnificet non terminum idest rem que n̄
est terminus si sit siue cum hoc significz
etiam aliquem terminum vt iste termi-
nus mentalis ens siue non vt iste termi
nus mentalis homo. ⁊ per hanc excludi
tur terminus secunde intentiōis qui so
lummodo significat terminum.

Ad terminum etiam secunde intenti
onis due conditiones requiruntur.

Prima ꝙ sit mentalis ⁊ sic excludit̄
terminus vocalis ⁊ scriptus. Secunda
ꝙ significet solummodo terminum ad
differentiam termini prime intentionis
qui non solum significat terminum im
mo aut significat aliam rem solam que
non est terminus vt li homo ī mēte aut
significat rem cum hoc aliquem termi-
num vt li ens in mente ⁊c.

Aduerte secundo ꝙ hec particula
dato ꝙ esset tres expositiones habet.

Prima est communis dicens ꝙ ma-
gister dixit dato ꝙ esset propter termi-
nos ficticio solum vt li chimera ⁊ hyr-
coceruus qui in mente sunt prime inten
tionis: quia significant rem que non est
terminus. Hec opinio non est conseq̄ns
quod probo quia non minus termini fi
cticij significant rem. que res nō est ter-
mius si res sig̃ta n̄ sit q̄ scire ē sig̃ta eēt
g̊ n̄ ponitur propter t̃inos ficticios cō-
sequentia nota ⁊ antecedens patet.
Item multi sunt termini prime intenti
onis non ficticij significantes rem que
non est ergo non solum ponitur pro-

pter terminos ficticios ꝯsequētia tenet ꝛ antecedens patet de istis terminis infinitum vacuum. Secunda expositō est Pauli pergulensis dicentis ꝙ magister dixit dato ꝙ esset propter terminos transcendentes de quibus poterat esse dubium an essent prime intentionis cō significent omnia formaliter tam rez q̄ non est terminus q̄ȝ rem que est terminus. Ideo dixit dato ꝙ esset.i.dato ꝙ ēt significet formaliter terminum adhuc est terminus prime intentionis. Hec opinio falsa est quia sequeret̄:ꝙ li nomē ĩnte esset termin⁹ prime intentionis qđ est falsum. ꝓbatur ꝯñtia quia ille terminus nomen in mente est terminus mentalis significans rem que nō est termin⁹ dato ꝙ esset.i.dato ꝙ etiam significet t̄minum ergo est terminus prime intentionis ꝯña tenet a diffinitione ad diffinitum ꝛ añs pro secunda parte notum est .s.ꝙ significat terminum. prima ṽo ṗe probatur li nomen in mente significat omne nomen.s.presens preteritum ꝛ futurum sed nomen preteritum est res que non est terminus cum sit corruptuz ergo significat rem que non est termin⁹ vnde cum significat rem que de necessitate non est: significat rem que non ē terminus. Tertia opinio est senensiũ di.ꝙ illa particula, dato ꝙ esset ponitur propter terminos secunde intentionis quibus competeret diffinitio si nō poneretur vt probatur argumentum factuz cōtra Paulum pergu. Ideo dicitur dato ꝙ esset idest dato ꝙ illa res significata non esset terminus. Unde imaginantur isti ꝙ in hac diffinitione ponuntur tres particule. Prima terminus mentalis. Secunda significans non terminum que exponitur idest significans rē que non est terminus. Tertia dato ꝙ esset ꝛ per hanc particulaȝ dato ꝙ esset solum differt a termino secunde intentionis cui competūt omnes alie particule illius diffinitionis: ꝛ dicunt vlterius.

Et notanter dixit significans non terminum: ꝛ non dixit non significans terminum: quia ad hoc ꝙ significet non terminum sufficit ꝙ res aliqua sit significata per ipsum que non sit terminus siue cum hoc significet rem que est terminus siue non. Si autem dixisset non significat terminum ad hoc ꝙ esset vera requireretur ꝙ nullomodo rem significaret que est terminus: ꝛ vt adhibeat̄ fides dictis eorum dicunt ꝙ hec fuit expositio magistri quam audiuit ex ore e⁹ magister Nicolaus de sulmona dũ esset bononie. Hec expositio est dubia q꞉ dicit ꝙ dixit, dato ꝙ eēt ad differentiam terminorum secunde intentiōis quibus competeret ista diffinitio si nō poneretur illa particula dato ꝙ esset: ꝛ sic concedit ꝙ terminus secunde intentionis significat non terminum eo ꝙ significat rem que non est terminus: sed hoc est falsum. quod probo sic. Terminus secunde intentionis significat solummodo terminum ergo non significat nō t̄minum. tenet consequentia ab exposita ad suam exponentem ꝛ añs est verũ vt patet de mente magistri diffiniendo t̄minum secunde intentionis. ergo consequens est verum quod cōtradicit illi cōcesso terminus secunde intentionis significat non terminũ. Ideo addo 4^am expositionem quam solam de mēte magistri reputo. Pro qua aduerte ꝙ due particule ponuntur in hac diffinitione prima terminus mentalis per quam cōuenit cum termino secunde intentionis Secũda significans non terminum per quam differt a termino secunde intentionis q꞉ falsuȝ est dicere de termino 2^e itētōis ꝙ significet nō terminũ q꞉ sequit̄ sig̃t non terminũ. ergo non sig̃t solũ⁹ terminuȝ ꝯ magistr̄ ꝛ pȝ ꝯñtia a ꝯdictorio vni⁹ exponētis ad ꝯdictoriũ alt̄i⁹ expōite

Aduerte vlteri⁹ ꝙ hec ꝑticula significans nō terminũ ē modicũ obscura. io mgr̄. expōit eā ꝑ duas particulas sequē-

tes.pª rē que nō ē terminus. 2ª dato ꝙ
eēt.i.si illa res sigta esset. pª pticula.s. q̄
non est termin⁹ nō sufficiēter exponit li
signs non terminū.q2 ō aliq̄ ē vez dicer̄
significat rē q̄ nō ē terminus ꝛ tn̄ flm ē
dicere sigt nō terminū quoniā de termi
no 2ᵉ intētionis ē vez dicē significat rē
que non ē termin⁹ q2 iste t̄inus nomē in
mente sigt nomen preteritū qō ē corrup
tum ꝛ tale ē res que non ē terminus.t̄i-
nus.n.corruptus non est terminus ꝛ tn̄
flm est dicere ꝙ significet non terminū
vt.s̄.probatum ē q2 est contra diffinitō-
nē termini 2ᵉ intētionis.ideo sigre rem
que non est terminus in plus se hz q̄ꝫ si-
gnificare non terminū sicut res que nō
est terminus in plus se habet q̄ꝫ non ter
minus:quia omnis non terminus est res
que non est t̄in⁹ ꝛ nō extra.aliquid eniꝫ
ē res que non est terminus vt terminus
corruptus:ꝛ tamē falsū est ꝙ terminus
corruptus est nō terminus sicut omnis
nō homo est res que non ē homo vt ho-
mo mortuus ꝛ tamen flm ē dicere ꝙ est
nūc homo q2 sequeretur ꝙ eēt. Ideo ad
dit magister aliam pticulā dato ꝙ esset
.i.si res significata sit vt sufficienter ex
ponunt illā pticulā signs n̄ terminū qō
non sufficiēter exponebat̄ p illā solā.s.
rem que non ē terminus. He aūt due p-
ticule sit̄ sūpte sufficienter exponūt illā
q2 ꝯuertunt̄ secū. Omne.n. signs nō ter
minum est signs reꝫ que nō est termin⁹
si res significata sit ꝛ extra. Omne signs
rem que nō est terminus si res significa
ta sit est significans non terminum mo-
do falsum est dicere de t̄ino 2ᵉ intentio
nis ꝙ significet rem que non est termi-
nus si res significata sit sicut falsum est
dicē de eo ꝙ significet non terminum.ꝛ
sic patet ꝙ magister posuit dato ꝙ esset
vt sufficienter exponeret li significans
non terminum quia non suficienter ex-
ponebatur per significare rem que non
est terminus ꝛ consequenter nō differt
per hanc particulam ab aliquo a quo n̄
differat per illaꝫ significans non termi
num quod est contra senenses. non ta-
men tollitur quin differat per illam par
ticulam a termino 2ᵉ.intentionis.

Aduerte circa diffinitū ꝙ non est
idē intentio prima terminis pᵉ intētōis
2ᵉ nomē prime intentionis. silr nō est idē
intentio 2ª ꝛ terminus 2ᵉ intentionis ꝛ
nomen 2ᵉ intentionis. Intentio prima
a diuersis diuersimode declarat̄. Qui-
dam enim dicunt ꝙ intentio prima est
ipsa res intellecta quam intendit intel-
lectus. Intentio vero 2ª est res intelle-
cta vt taliter cōsideratur verbi gratia
vt predicabilis ō pluribus vnde quo ad
materiale 2ª intentio est ens reale sed
quo ad formale est ens rōnis ꝛ non rea-
le quia proprie loquendo ens rationis ē
quidam modus consequens rem intel-
lectam vt intellecta est sicut sunt inten-
tiones 2ᵉ ſm Herueum in tractatu suo
de secundis intentionibus. pª intentio
formaliter est habitudo rei intellecte
ad intellectum. Intentio secūda est ha-
bitudo illius habitudinis ad intellectū
ꝛ sic tam prima intentio q̄ꝫ secūda eēnt
respectus quidam siue rationales ratō
nis subiectiue in re intellecta existentes
Tamē secundum burleum intentio p̄-
ma est primus conceptus rei intellecte
abstractus a re. secunda intentio est se-
cundus conceptus immediate abstra-
ctus a conceptu primo ꝛ rationabiliter
dicitur intentio prima secundum Bur-
leum quia est illud quo mediāte primo
res intelligitur et secunda intentio quia
eo mediante secundario res intelligit̄.
Ecce quō auctores diuersimode loquū
tur de intētione pª ꝛ 2ª. Nomē vero pᵉ
itētōis ē vox signs rem que nō est t̄in⁹
nec nata est esse terminus vt hoc nomē
vōle homo album. Nomen vero secun
de itētōis ē vox signs ꝯceptū vt h̄ nom̄
vōle spēs gen⁹ dr̄a suppōto ꝙ vl̄ia sint
solum conceptus anime vt dicunt ter-
miste. ſm tamen reales nomē prime in-

tentionis est vox significans rem vt ca/
dit sub p̄mo ꝯceptu intellectus ⁊ nō dr̄
nomen prime intentionis vel secunde q̄r
terminus mentalis vel intentio anime
sed quia intentionem significat vel me/
diante intentione quod dico propter di
uersitatem opinionum. Terminus v̄o
prime intentionis est terminus mētalis
significans rem que non est terminus.i.
similitudo rei in anima vel concept⁹ pri
mus rei representans rem. Termin⁹ v̄o
secunde intentionis est: terminus menta
lis significans rem solūmodo que ē ter/
minus.i.secundus conceptus rei abstra
ctus ⁊ p̄mo ex his potes colligē d̄riam.

Termi⁹ p̄ Inten.

Termi⁹ 2ᵉ Inten.

Quīta diuisio t̃mini ī t̃minū p̄me īposi/
tōis ⁊ terminū secūde impositionis.

Aduerte p̄mo ꝙ ad t̃minū p̄me īpositō
nis reqrunt̃ due cōditōes. p̄ma est ꝙ sit
termin⁹ vocal' vel scriptus vt excludat̃
q̄cūq̧ t̃inus mētalis. 2° ꝙ significet non
t̃minū sicut dicebat de t̃mino p̄me intē/
tōis: ⁊ p̄ hāc particulam differt a termi/
no secūde impositionis q̄ sig̃t solūmodo
terminum. Et ex h̄ signum est cum t̃mi/
nus prime impositōis ⁊ p̄me intentiōis
nō differunt p̄ncipaliter nisi q̄r vnus est
in mente alius v̄o in voce vel in scripto
q̄a ille due particule terminus mentalis
significans nō terminum erant sufficiē/
tes in diffinitōe termini prime intentio
nis: ⁊ residuum addebatur solum ad de
clarandum istam particulam significās
nō terminū. Ad terminū ēt secūde impo
sitōis due ꝯditōes requirūtur. p̄ma ꝙ sit
terminus vocalis vel scriptus. secūda
sig̃t solūmodo terminū: ⁊ ex h̄ p̄z duplex
d̄ria inter terminos p̄me ⁊ secūde inten
tionis ⁊ impositionis prima q̄a termini
primi sunt mentales. secūdi v̄o sunt vo/
cales vel scripti ⁊ ex consequenti sequit̃
secūda que est ꝙ primi sig̃nt naturaliter
secūdi v̄o ad placitum. Aduerte secun
do circa diffinitū ꝙ nō est idem imposi/
tio prima ⁊ nomen prime impositionis.
⁊ terminus prime impositionis. Si/
militer nō est idem impositio secūda no
men secūde impositionis ⁊ terminis se/
cūde impositionis. Unde Heuelhip sic
diffinit impositionem. Impositio est ter
mini volūtaria institutio ad aliquid si/
gnificandum quod prius non significa/
bat: prima impositio est ad significandū
rem: secūda vero impositio est ad signi/
ficandum vocem. Nomen prime im/
positionis est nomen vocale significās
rem vt res distinguitur contra vocem.

Et ideo dicit Boecius in primo per/
ihermenias ꝙ nomina prime impositio/
nis sunt nomina rerum distinguendo rē
contra vocem vt scilicet est communis
p̄d conceptus anime ⁊ ad rem extra ani
mam que non est vox: notabiliter dicit̃
prime impositionis quia prius imponit̃
nomen ad significandum conceptum ⁊
rem extra animam quam vocem ⁊ tale
nomen prime impositionis diuiditur in
nomen prime intentionis ⁊ in nomen se
cunde intentionis a Boecio primo per/
hiermenias ⁊ declaratuȝ est supra quid
est nomen prime intentionis ⁊ quid se/
cunde ideo vide ibi. Nomen vero se/
cunde impositionis est nomen vocale si
gnificans solum vocem. Et ideo dicit
Boecius ꝙ nomina secunde impositio/
nis sunt nomina nominum idest sūt cō/
munia solis vocibus significantibus ad
placitum vt iste voces nomen verbum
⁊ participium que solum sunt commu/
nia vocibus significantib⁹ ad placitum
vt istis vocibus homo animal albedo
quantitas. Terminus autem prime im/
positionis dicitur terminus quicunque
vocalis vel scriptus qui significat rem
que non est terminus. Terminus vero
secunde impositionis dicitur quicunq̧
terminus vocalis vel scriptus qui signi
ficat solum terminum. Ex his trib⁹ po/
tes colligere differentiam inter ista.

Sexta diuisio terminorum in termi/
num complexum ⁊ terminuȝ incomple/
plexum. Aduerte circa diffinitum ꝙ

terminus potest dici ꝯplexus tripliciter
primo quo ad terminos tm̄ vt Joannes
Antoniꝰ. 2° quo ad significatū tm̄ vt si
hec terminus hō imponatur ad signifi/
candū hoīem ēē aīal. 3° quo ad terminos
⁊ quo ad significationē ⁊ sic describitur
Terminus complexus est qui significat
aliquid cuius partes significāt aliquid
separate vt homo albꝰ deū esse ⁊ huius/
modi ⁊ sic accipit̄ in ꝓposito. Jta termi
nus incōplexus dicitur tripliciter quia
quot modis dr̄ vnum oppositorum tot
modis dicitur ⁊ reliqꝫ primo topicoꝝ.
Jn ꝓposito pōt accipi terminꝰ incōple/
xus quocūqꝫ mō siue sit incōplexus quo
ad significatum ⁊ quo ad terminos sit̄
vt li hō. homo siue sit incōplexus quo ad
sigtū vt li Jo. anto. siue sit incōplexus q̊
ad t̄inos, tm̄, vt li hō si ponat̄ ad signifi/
candū hoīem esse aīal. Aduerte 2° cir
ca diffinitionē termini incōplexi cū dr̄.
Terminus incōplexus vocat̄ dictio q2
ista non est diffi° nec ꝓprie nec cōiter q2
diffi° nō est ex vno termino ꝭm phm 2°
posterioꝝ. ⁊. vij° metaphisice sꝫ ad minꝰ
ex duobꝰ vt ex genere ⁊ dr̄a sed. i° est ꝯ
claratio exēplar] qd sit dictio pꝫ ex grā/
matica. ē. n. pars minima orōis composi
te. Similiter dicat̄ de t̄mino cōplexo q2
i° ē ꝯclaratō exēplar] ⁊ non diffi° cū dr̄.
Terminꝰ ꝯplexꝰ ē orō. qd āt sit orō ifra
hr̄. Hic sūt duo dubia. pꝫ cū oīs bona di
uisio dēat eē bimēbris ł reducibił ad bi/
mēbrē ꝑ Boeciū i li° diuisionū ducit̄ q̊/
modo oēs diuisiōes termini reducātur
ad bimēbrem ex quo sunt. vj. diuisiones
per quas terminus videtur eque primo
diuidi ⁊c̄. ij. dubium ē propter quid ma/
gister nō fecit mētionem de alijs diuisi/
onibus terminoꝝ. s. communi discreto
finito infinito positio ⁊ priuatio media/
to ⁊ imediato magis communi minus
communi ꝯnotatiuo ⁊ non cōnotatiuo
cum de his etiam habet logicus consi
derare consimiliter. Ad primum du/
biū inuenio duos modos respondendi.

·Primus est quorundam di. ꝙ terminus
immediate habet tres diuisiones in per
se significatiuū ⁊ nō per se significatiuū
cathegorematicū ⁊ sincathegorematicū
complexū ⁊ incōplexum. Deinde per se
significatiuus diuidit̄ in naturaliter si/
gnificatiuum ⁊ ad placitū significatiuū.
Naturaliter significatiuus diuiditur in
terminū prime intētionis ⁊. ij° Ad placi/
tum significatiuus diuiditur in termi/
num prime impositionis ⁊. ij° impositio
nis: ⁊ sic patet responsio ad dubium ꝭm
istos. Hic modus peccat in hoc ꝙ ponit
terminū, diuidi p° i cathegorematicū ⁊
sincathegorematicū ꝙ est f łm qꝺ proba
t̄ur quia qn̄cunqꝫ dantur plures diuisio
nes de aliq̊ quaꝝ aliqua euacuat totum
diuisuꝫ ⁊ aliqua nō. i° que nō euacuat di
uisum non potest esse prima sed diuisio
t̄ini. in cathegorēaticū ⁊ sincathegrēati/
cū n̄ euacuat totū diuisū q2 aliqs ē termi
nus qui n̄ ē sincathegorematicus nec ca/
thegorēaticꝰ vt q a b c buf baf. Diuisio
āt termini in ꝯplexum ⁊ in incōplexum
euacuat totū diuisum: ⁊ etiam diuisio in
per se significatiuū ⁊ nō per se significa/
tiuum euacuat totum diuisum. ergo il/
la non est prima.

Secundus modus est ·Pauli ꝑgulen
sis di. ꝙ t̄inus primo: diuiditur in ter/
minum complexum ⁊ incomplexū. De/
inde terminus incomplxus in per se si/
gnificatiuum ⁊ nō per se sigtiuū. de hic
per se significatiuus in cathegorematicū
⁊ in distinctum. ⁊ nō per se significatiuꝰ
diuiditur in sincathegorematicum ⁊ de
pendentem. terminus cathegorematicꝰ
in terminum nāliter sigtiuuꝫ ⁊ ad placi/
tū signtiuuꝫ. Terminꝰ nāliter significa/
tiuus i terminū p° intētionis ⁊ 2°. Ter/
minus ṽo ad placitū significatiuus i ter
minū p° ipositōnis ⁊ 2°. ⁊ ꝑ h̄ pꝫ rn̄sio ad
duꝫ. Hic modus multis modis peccat
p° q2 pōit ꝙ t̄inꝰ diuidit̄ ꝑus i icōplexū
⁊ i ꝯplexū. dein̄ i ꝑ se sigtiuū ⁊ nō ꝑ se sig
tiuū ꝯseqn̄t ꝑ se sigtiuꝰ ⁊ n̄ per se sigtuꝰ

ita euacuant terminū diuisū in cōi sicut cōplexū ⁊ incōplexum: ꝙ ita p° diuidunt terminū. 2° peccat cum diuidit terminū ꝑ se sigificatiuū in cathegorematicum ⁊ distinctum: q2 omne diuisuz predicatur de suis diuidentib⁹: sed indistinctus nō est ꝑ se significatiuus vt alb⁹ alba albuz q2 ꝑ se sumptus nō significat ꝙ ⁊c. 3° peccat cū diuidit nō per se significatiuū in sincategorematicum ⁊ dependentem: q2 non sufficienter diuidit terminū non ꝑ se significatiuū cū aliqs sit termin⁹ nō ꝑ se significans qui non est sincathegorematic⁹ nec depēdēs vt huf haf. Jō addo 3ᵐ modū quē solū de mēte magrī h̄ reputo ⁊ dꝫ ꝙ tīn⁹ pōt diuidi: ⁊ sic eque p° ⁊ sufficiēter ī tīnū ꝑ se sigtiuū ⁊ n̄ ꝑ se sigtiuū ⁊ ī tīnū ꝯplexū ⁊ icōplexū. Cui⁹ ratio ē q2 quelibet harꝫ diuisionū sufficiēter euacuat diuisum. verum est ꝙ vna datur per respectum ad signa alia per respectū ad significata. Deinde terminus non per se sigtiuus diuidiť in tīnū ꝯsigtiuū ⁊ nō cōsignificatiuū: terminus ꝯsignificatiu⁹ diuiditur ī terminum indistinctum ⁊ dependentez siue relatiuum. Termin⁹ non cōsignificatiuus diuiditur in terminuz alicuius officij ⁊ terminum nullius officij. terminus ꝟo per se significatiuus diuiditur ī terminū natur aliter significatiuū ⁊ ad placitum. Nālr̄ significatiuus diuiditur ī terminū pᵉ intentionis. ⁊ 2ᵉ: terminus ad placitū significatiuus diuiditur in terminū pᵉ impositionis ⁊ scđe. Et q̄uis terminus in cōi dupl'r diuidať imediate non sequitur aliqđ īconueniēs quia membra illarum diuisionū nō sunt opp^ realiť sed ꝭm rationez. Qꝫ eni sub vno mēbro diuisionis est ⁊ nō e sub mēbro alterius diuisionis vt li homo ē terminus incōplexus ⁊ est ꝑ se significatiu⁹ ⁊ li homo albus est terminus ꝯplexus ⁊ est per se significatiu⁹ ⁊ sic de alijs sicut quantitas diuiditur a phō dupliciť ī predicamentis vno° in cōtinuam ⁊ discretā aliomodo in q̄ꝫtitatem habentem pōnez ⁊ non habentem pōnem: ⁊ tamen quod est sub vno membro diuisionis continetur sub membro alterius diuisiōis: ⁊ vt clare intelligas arborem designaui.

terminus

ꝑ se sigtiuus — ꝯplex⁹ — icōplex⁹

nō cathegorēatic⁹ — cathegorēatic⁹ — nō pᵉ sigtiu⁹

nālr sigtiu⁹ — ad pla^m — ꝯsigtiu⁹ — nō consigtiuus

pme impositionis — scđe impositionis.

pᵉ itētionis — 2ᵉ itētiōis — alic⁹ officij — nullius officij

Aduerte tamen ꝙ nullã mentionem
feci de aliquo quod ↄuertit cuꝫ ꝑ se sig̃
tiuo. Secũdo tñ opionem magr̃i ĩ logi/
ca magna huic totali diuisioni addenda
eēt solũ diuisio termini ꝑ se sig̃tiui ĩ ca/
thegorematicũ ⁊ nõ cathegorematicum
ꝑ se sig̃tiuũ sic̃ ē t̃inus ꝑgnans ⁊ copula.
Ad 2ᵐ dubiũ dicunt senẽses ꝙ magr̃
debuisset eos terminos describẽ in hoc
loco: vñ ita ad ꝓpositũ suũ eos notifica
uit: sꝫ tũc est dubiũ vtꝝ oēs ↄ̃clararet vbi
oēs tales describet. Jõ alij aliter dicunt
ꝙ magr̃ posuit diuisiões famosiores et
minus famosas tacuit. Si aliqs q̃reret
nunqd diuisio termini in t̃inũ singularẽ
⁊ vl̃em sit famosa vel nõ: Et iõ ego al̃r
dico ꝙ magr̃ nõ posuit oēs illas ne ĩtri/
caret aíum iuuenũ cũ tot diuisionibꝰ. sꝫ
tunc q̃rens q̃re potiꝰ tacuit illas q̃ istas
Dr̃ ꝙ ille magis faciũt ad ꝓpositũ suũ.
Pro maiori tñ doctrina hic istas. 6. diui
siones terminoꝝ volo declarare cuꝫ ēt
necesse sit ipsi logico.

Prima diuisio t̃ini ĩ vl̃eꝫ ⁊ singularẽ.
Terminus vl̃is est qui est aptus natꝰ
ꝑdicari de pluribus vt li hõ li aíal. Ter
minus singularis ē q ē aptus natꝰ predi
cari de vno solo ⁊ nõ ↄ̃ pluribꝰ: vt sor. ⁊
plato sic diffinit eos ph̃s ꝑmo ꝑhierme.
Contra has diffinitões arguit̃ qa sol
est terminꝰ vl̃is ⁊ tñ nõ ꝑdicatur de plu
ribus sed de vno solo igit̃ diffinitiones
male. Jtē sor. ē terminꝰ singularis ⁊ tñ
ꝑdicat̃ de pl̃ibus: q2 pl̃es appellant̃ hoc
noīe sor. g̊ diffinitiones male.

Pro responsione ad hec argumenta
aduerte ꝙ cã q̃re t̃inis vl̃is sit ꝑdicabil̃
de pluribus ⁊ singularis nõ. aliter desi/
gnatur a realibꝰ aliter a termĩstis. Rea
les dicunt ꝙ terminus vl̃is ē ꝑdicabil̃
de pluribus: q2 significat vnã naturam
cõicabilẽ ab ill̃ pl̃ibꝰ neq3 pl̃es nãs cões
quo ad terminos vniuocos vel plures
naturas cões quo ad terminos equiuo/
cos. Singularis ṽo q2 ñ significat vnã
nãm cõicabilẽ pluribus neq3 plures na
turas cões. ideo nõ ꝑdicat̃ de pluribus
sed de vno solo. Terministe ṽo dicunt
ꝙ terminus cõmunis natus est predica/
ri de pluribus non quia significet aliq3
naturam cõmunem pluribus: sed q2 im/
positum fuit ad significandũ plura ſm
vnam ⁊ eandem impositionem. Singu/
laris ṽo est aptus natus ꝑdicari de vno
solo quia est impositus ad significandũ
vnum solum scd̃m vnam impositiõem.
Ad primum ergo respondet̃. ꝙ q̃uis li
sol nõ predicatur de pluribus tamen ē
aptus natus predicari de pluribus ſm
primam opinionem ꝙ sig̃t naturam cui
nõ repugnat esse in pluribus quantum
est de se: licet ꝑ accñs possit impediri vt
ħ ratione materie: quia hec forma solis
informat totam materiam capacem for
me solis. Secundum aliam opinionem
dicitur ꝙ sol est aptus natus predicari
de pluribus quia est impositus ad signi
ficandũ plura ſm eandem impositioneꝫ
Ad 2ᵐ ſm reales pꝫ ꝙ li sor. non predi/
catur de pluribus q2 non significat vnã
naturam cõmunem pluribus sed solum
ſm nomen. Et ſm terministas nõ predi/
catur de pluribus quia nõ est impositus
ad significandum plura ſm eandem im
positõem. Et si dicitur contra chimera
est terminus cõmunis ⁊ tamen non est
aptus natus predicari de pluribus quia
nihil est quod sit chimera. Dicit̃ ꝙ apõ
intellectum tales predicatões vere sũt
iᵃ chimera est chiᵃ illa est chimera. licet
ſm naturam sint impossibiles. Dubi/
um est an li isti in numero plurali sit ter
minus cõmunis vel singularis cũ dicit̃
primo ꝙ sit terminus cõmunis: quia oīs
terminus suppõibilis ꝑ pluribus de qui
bus predicat̃ est cõis li isti est hꝰ vt pꝫ.
g̊ ⁊c̃. Oppᵐ arguit̃ ꝙ si li isti eēt t̃minus
cõis tũc illa esset vl̃is. oēs isti currũt: sed
hec nõ est vl̃is. g̊ ⁊c̃. ↄñtia nota cũ maio
ri. minor probat̃. quia iᵃ non est vniuer/
salis. oēs Cicerones currunt. g̊ a siti nec
omnes isti currũt. tenet ↄñtia. q2 sicut li

Cicero est nomen proprium ⁊ terminus
discretus ita li isti in singulari probatur
q2 illa omnes Cicerones currunt non ē
propositio. ergo non est vniuersalis. te-
net ꝯñtia ⁊ antecedēs probatur quia illa
est ꝓpositio equiuoca. ergo nō est ꝓpo-
sitio vna. tunc si nō est vna propō. ergo
non est propositō. Circa hoc dubium
due sunt opiniones. Una vult ꝙ sit ter-
minus cōmunis: ⁊ hanc tenet magister ī
logica parua. Aᵃ vult ꝙ nō sit terminus
communis. ⁊ hanc tenet in logica magᵃ.
Sustinendo ꝑmam opinionē negenda
est vltra consciencia nō est vna propō. g̊
non est prop°. quia philosophus primo
piherme. diuidit enunciationem in vnā
⁊ plures. ⁊ certum est ꝙ diuisum predi-
catur de quolꝫ diuidentium. ergo iᵃ est
vera enunciatio plures est vna enuncia
tō ita in proposito dicatur. Ulterius po
test negari similitudo inter illas. omnes
Cicerones currunt ⁊ oēs isti currunt. ⁊
rō est q2 li Cicerones predicatᷣ de pluri-
bꝰ ꝫm diuersas rationes. sed li isti ꝫꝫ cā-
dem rationem Sustinendo vero 2ᵃᵐ
opinionem ad arguentum dicēdum vt
ipse dicit negando maiorez sed dꝫ sic su-
mi. si debet esse vera. Omnis terminus
supponibilis diuisiue pro pluribus: est
cōmunis modo si li isti supponit ꝓ plu-
ribus hoc est per modū vnius ⁊ collecti
ue. Uel dicit ipse lꝫ significet plura non
tamen supponit pro illis. q2 non ꝫm rati
onem eandem p̄dicatur de pluribus. pᵃ
opinio michi magis placet.

Secūda diuisio t̃ini in t̃minū magis
cōmunem ⁊ minus communē.

Terminus magis com-
munis est
qui vniuersalr̃ potest predicari de alio
⁊ non econtra. respectu cuius est magis
communis vel saltem sibi nō repugnat
vt li animal respectu hominis est t̃inus
magis cōmunis. ⁊ nōnter dicitur. ⁊ sibi
nō repugnat. q2 iᶜ sol ē inferius ad li sol
⁊ minus cōmunis. ⁊ tamen vniuersalit̃
predicatur dicēdo. omnis sol est iste. sol
etiam apparet ꝙ li sol non sit cōmunior
sufficit tamen ꝙ repugnet isti t̃ino sol
predicari vniuersalr̃ de li iᶜ sol. ⁊ ñ eꝯ.

Terminus minus cōmunis est qui ñ
vniuersalr̃ p̄dicari potest de alio respe-
ctu cuius est minus cōmune: vel saltem
non repugnat: vt li homo respectu aīal̃.
Contra hoc arguitur ⁊ probatur ꝙ nul-
lus terminus est communior alio q2 cōi-
tas termini attenditur penes multitu-
dinem significatorum sed eque multa
significat vnus terminus ꝯmunis sicut
⁊ alius. vt probo. ergo ⁊c̃. consequentia
nota cum maiori. minor probatur. Nam
quilibet terminus cōmunis significat i-
finita. ergo vnus non plura significat q̃
alter. cōsequentia nota. quia vnum infi
nitum nō est maius alio. antecedens pro
batur. quia iste terminus homo signifi-
cat omnes homines presentes p̄teritos
⁊ futuros possibiles ⁊ imaginabiles q
sunt infiniti. Etiaꝫ de quocunq3 alio ter
mino communi dicendum est. ⁊ hoc ar-
gumentū fuit tante efficacie apud aliq̊s
ꝙ fuit opinio que dixit ꝙ nullus t̃inus
cōis ē alio communior. quia quilibet si
gnificat infinita. Sed hec opinio falsa ē
⁊ tripliciter improbatur. quia sequitur
nullus terminus communis ē a° com-
munior. ergo nullus terminus cōis ē su
perior a° tenet ꝯña q2 qlꝫ t̃inꝰ superior ē cōi
or. cōsequens est manifeste falsum. 2°. pᶜ
sube sunt magis substantie q̃ 2ᶜ: ⁊ spēs
sunt magis substantie q̃ genera. g̊ aliq
sunt termini magis communes q̃ minꝰ
cōmunes. quia oppositū consequētis nō
stat cum añte. 3° sequeretur ꝙ nᵃ esset p̄-
dicatio indirecta in t̃inis cōmunibus. q2
sēper equale predicatur de equali. cōse-
quens est manifeste falsum. Ad argu
mentum illoꝝ respōdeo negando ꝙ pe-
nes multitudinem significatorum attē-
datur cōmunitas termini. qa homo al-
bus plura sig̃at q̃ homo. ⁊ tamen ē mi-
nus communis quia sig̃at oēs ꝙ sig̃at

homo ⁊ albū vltra: ſed cōſtas termini attendit̄ vt dictū eſt i diffiniēdo, penes vl'r ꝑdicari d̄ alio ⁊ nō ecōuerſo vl' penes non repugnantiam.

Tertia diuiſio t̄mini ī t̄minū infinitum ⁊ terminum finitum.

Terminus Infinitus eſt t̄minus negat⁹ q2 naturā vnā īterimit ⁊ īfinitas derelinq̄t vt li nō homo ⁊ dicitur īfinit⁹.i.indeterminatus ſm̄ ſuā ſignificationem.

Terminus finit⁹ ē termin⁹ nō negatus q2 nullā naturam interimit. ⁊ dicit̄ finit⁹.i.determinat⁹ in ſignificādo. Cōtra termin⁹ īfinitus dr̄ tā de nō ente q̄ꝫ de ente ergo nō īfinitas naturas dereliquit tenet ꝯñtia q2 ſi derelinqueret infinitas naturas dr̄et aliq̄d poſitū ⁊ ꝯñter nō poſſꝫ affirmari de nō ente. añs aūt d̄ mēte phi p° ꝑihermenias ca° de v̄bo dicentis ſed īfinitū ſit v̄bum qm̄ ſit'r ē in q̄lꝫ qd̄ eſt vel nō ē. vbi ſanct⁹ Thomas ⁊ Boecius ⁊ alij exponētes dicūt d̄ mēte phi ꝙ termin⁹ infinit⁹ dr̄ taꝫ de ente q̄ꝫ de non ente ideo ꝯcederent iſtā chimera ē nō homo nō ſeq̄tur ergo chimera ē a t̄tio adiacēte ad 2^m adiacens quia terminus infinitus ē ampliatiu⁹ cū v̄ificetur tā de ente q̄ꝫ de nō ente. Jn oppoſitū arguit̄ ꝑ cōiter logicantes dicūt ꝙ a negatiua d̄ ꝑdicato finito ad affirmatiuā de ꝑdicato infinito ſine conſtātia ſubiecti nō valet ꝯñtia ſed cū conſtātia ſic ꝑ qd̄ habetur ꝙ terminus infinitus ſolū dr̄ de ente q2 ſi poſſet vere ꝑdicari de non ente ſicut de ente valeret cōſequentia ſine cōſtātia ſubiecti. Jte Boecius in ꝑmo ꝑihermenias dicit ꝙ terminus infinitus ē q̄ negat vnā naturam ⁊ infinitas derelinq̄t. modo ꝑ h̄ ꝙ infinitas d̄relinq̄t denotat ꝙ importat aliq̄d poſiti^{ui} ⁊ ꝑ ꝯſequens nō pōt v̄ificari d̄ nō ente ēt vr̄ Boecius ſibi ꝯdicere. pro cognitione vel concordatione horum aduerte ꝙ terminus infinit⁹ dicit duo vnum ꝑncipaliter.i.negationem vnius nature: aliud ſecūdario indeterminate tm̄.ſ. aliquid qd̄ nō eſt natura illa negata. quo ad primuꝫ indifferenter dicitur tā de non ente q̄ꝫ de ente. quo aūt ad ſecundum dr̄ ſolum de ente. Qui ergo dicunt ꝙ dicitur taꝫ de non ente q̄ꝫ de ente ꝯſiderant ſolū ad p̄ncipale ſignificatum. Qui aūt dicunt ꝙ dicitur ſolū de ente conſiderant totale ſignificatum quare vtriq̄ꝫ bene dicunt.

Quarta diuiſio termini in poſitiuū ⁊ priuatiuum.

Termin⁹ ꝑuatiu⁹ ē qui naturā vnaꝫ negat cōnotās aptitudinem ad illaꝫ ex parte ſubiecti vt cec⁹ dr̄ q̄ nō hꝫ viſum eſt tamen aptus natus habere viſum.

Termin⁹ poſitiu⁹ ē q̄ pōit naturā vnā cui pōt aduenire ꝑuatio vt viſus auditus. Aduerte tm̄ ꝙ aliq̄s eſt terminus q̄ nō ē poſitiu⁹ nec priuatiu⁹ vt nō homo

Quinta diuiſio termini ī t̄minū connōtiuum ⁊ terminum nō ꝯnōtiuum.

Termin⁹ ꝯnōtiuus ē q̄ adequate ſignificādo ſuū ſiḡtū ſignificat aliq̄d qd̄ ſe hēt ꝑ modū for^e reſpectu illi⁹ ſignificati: ⁊ i^e termin⁹ albū ē ꝯnōtiu⁹: q2 ſignificando albū ſiḡt albedinē q̄ ſe habet ꝑ modū for^e reſpectu albi. ⁊ ſic de alijs. ⁊ breuit̄ oīs termin⁹ i ꝯcreto ē ꝯnōtiuus Terminus nō ꝯnōtiuus ē q̄ ſignificando ſuū ſignificatū nō ſignificat aliquid qd̄ ſe hꝫ ꝑ modū forme reſpectu illi⁹ ſignificati: vt humāitas ⁊ albedo. ⁊ breuiter q̄cūq̄ꝫ terminus in abſtracto. ⁊ ſi aliquis termin⁹ ī ſignificando ſuū ſignificatū ſignificat aliq̄d ꝑ modū forme ſubſtantialis ē termin⁹ ſubalis: vt hō. ſi v̄o ſignificat aliq̄d ꝑ modoū forme accn̄talis ē termin⁹ accn̄talis vt albū: ſi v̄o nō ſignificat ꝑ moduꝫ ſub̄e nec ꝑ modum accn̄tis nō eſt termin⁹ ſubalis nec terminus accn̄talis. nec q̄libꝫ termin⁹ ſubſtantialis eſt in ꝑdicamento ſub̄e vt d̄s nec q̄lꝫ termin⁹ accn̄talis ē in ꝑdicamē to accn̄tis. vt iuſtū ſapiens vel hoꝝ abſtracta q2 ſunt analogi vel equiuoci.

b

Non manca niente - errata la segnatura il testo come Vedi esemplare A. 3 15

Sexta diuisio termini in terminum
mediatum ꝛ in terminuū immediatū.

Terminus imediatus est terminus
simplex nō resolubilis in aliquid vt ꝓ/
nomina demonstratiua in singulari nu
mero: vt ego tu ille iste hic ꝛ aduerbia
demonstrandi: vt nūc tunc hic ꝛ illic ꝛ
hoc verbū est pn̄tis tpis ꝛ singl'aris nu
meri ꝛ cā est q2 hoc posset intrare pro/
bationē quorūlz aliorum terminorū ꝓ
aliquibus supponentiū ꝛ nōe cō sicut no
ti⁹ ꝛ non dico sicut superius vel inferi
us ꝙ li hoc intrat ꝓbationē illi⁹ termi/
ni i^e homo. ꝛ tn̄ non est inferius nec su/
perius ad illum sz bene est notius. seq/
tur.n. homo currit ꝛ hoc est i^e homo ꝰg
ille homo currit. Ideo illa talis propo/
sitio est immediata hoc est q2 nō potest
probari ꝑ aliquod notius ꝑ sensuz. ꝛ tn̄
est dr̄a inter illos terminos imediatos
eo ꝙ pronomina ꝛ aduerbia sic sn̄t ime/
diata ꝙ nullū terminū inferiorē se hn̄t
ꝑ quē possint probari. sed illud verbū
est pn̄tis temporis ꝛ numeri singularis
sic est imediatum ꝙ nullū hz s̄ se termi
num: sed sub eo oīa ꝟba ꝯtinent. ꝯueni
unt tamen oēs in hac diffinitione qui
sunt simplices termini nō resolubiles i
aliquid aliud ꝛc̄.

Termin⁹ mediat⁹ ē t'inus resolubil'
i aliquid aliud: vt li hō.

Capitulū de nomine ꝛ ꝟbo.

Quia de nomine

ꝛ verbo ex quibus orō cōponit̄ ꝛ ꝓpo
sitio logicus principaliter cōsiderat. iō
de his restat diffinitionē assignare. nō
ergo est terminus ꝛc̄.

Aduerte ꝙ phs in p° peribermē. ali/
ter determinat de nomine ꝛ aliter ma/
gister hic. Phs.n. strictius locutus est
q̄ꝫ magister determinauit.n. solū de no
mine vocali ad qō septē cōditiōes req/
runt̄. vt diffinitio cōpleta manifestat.
Est enim nomen vox sig̃tiua ad placi/
tū sine tpe, cuius nulla ꝑs sepata sig̃t fi
nita ꝛ recta. Dicit̄ p° vox ad differētiā
sonoꝝ qui non sunt voces: vt strepitus
pedū fragor arboꝝ. 2° dr̄ sig̃tiua ad
drāz vocū nō sig̃tiuaꝝ. vt hec vox bu.
ba. 3° ad placitū fm institutionē hōis a
bn̄placito ꝓcedētē ad differētiā vocuz
nāliter significatiuaꝝ vt gemitus infir
moꝝ. 4° sine tpe ad differentiam ꝟ/
bi ꝛ participij que significant cū tpe.

5° cuius nulla ꝑs separata sig̃t ad dif
ferentiā orn̄is cui⁹ ꝑtes sig̃nt sepate. 6°
finita ad differentiā nōis infiniti q2 nō
est nomē fm logicos vt nō homo cuius
rōe assig̃t sanctus Thomas ibi q2 nomē
determinate rē sig̃t aut nām sicut nom̄
aut personā sicut ꝓnomē aut vtrūqꝫ si
cut nomē propriū. Infinitum aūt nom̄
nō significat determinatā rē q2 verifi/
cat̄ tā de ente q̄ꝫ nō ente. 7° dr̄ recta ad
differentiā obliqui casus qui non dicit̄
nomen. Cuius ratio assig̃tur a pho qa
nomē iūctū cū verbo substantiuo facit
orationē verā vl' f'lāz sed talis obliqu⁹
nō facit orationē verā vl' f'lāz ideo non
est nomē. Sāct⁹ doctor dic̄ ꝙ solus no
minatiu⁹ ē nomē q2 ꝑ ipsū facta ē iposi
tio nōis ad sig̃ndū. obliqui vero vocāt
casus q2 quasi cadūt per quādam decla
ratōnis originem a nominatiuo qui nō
dicitur casus eo ꝙ nō cadit. Stoici ta/
men dixē nominatiuos casus quos grā
matici sequūt eo ꝙ cadūt. i. ꝓcedūt ab i
teriori ꝯceptōne mēt] ꝛ dr̄ rect⁹ q2 nihil
prohibet vt aliquid cadēs sic cadat vt
rectū sicut stilus qui cadēs i ligno ꝯfin/
gitur. Magr̄ āt largi⁹ determinat ō no/
mie p° q2 ꝯphēdit tā nomē i voce q̄ꝫ ēt i
scripto ꝛ i mēte. ꝛ nō pōt pōi i diffinitō
ne ei⁹ ꝙ sit vox nec ad placitū sig̃tiā q2
aliqō ad placitū aliqō nāt'r sig̃t. qō.n. ē
in scripto vl' in voce ad placitū sig̃t. qō
ꝟo in mēte nāt'r sig̃t. 2° q2 magr̄ ꝯp/
hēdit tā nomē infinitūqꝫ finitū tā obli/
quū q̄ꝫ rectū. Vn̄ ad nomē sic acceptuz
q̄tuor cōditōes reqrūt. prima ꝙ sit t'in⁹
ad drāz signoꝝ q̄ nō sūt t'ini. 2° sig̃tiu⁹

ad differentiam non significatiuoꝝ: vt ois nullus que apud logicū nō sūt noīa 3° sine tpe ad dr̄az verbi vel participij. 4° cuius nulla ps separata aliqd significat ad differētiā oratiōis.

Aduerte 2° ꝯ duas vltimas ꝑticulas hui⁹ diffinitōis que due sūt quo° sūt intelligende ꝛ p° ꝯ illā sine tēpore. q: videtur ꝙ nomē significet cū tpe nā ista nomina dies mēsis annus ꝯsimilia sigt tēpus. Pro cuius intellectu nō ꝙ tēpus potest cōsiderari tripliciter. vno modo put ē res quedā in se ꝛ sic sigtur p nomē vt annus dies ꝛc̄. Alio modo pōt cōsiderari vt ē mēsura motus quia illud quod primo ꝛ principaliter mēsuratur tempore est motus in quo consistit actō ꝛ passio. Jō verbū ꝙ sigt actiōꝫ ꝛ passionē sigt illo⁹ tps ꝛ hoc ē sigre cū tpe q: sigre cū tēpore nihil aliud ē nisi sigre reꝫ vt mēsuratur tēpore. q: phs vocat consigre tēpus ꝛ a tali consignificatione temporis excluditur nomē per illaꝫ particulā sine tēpor̄. 3°. pōt ꝯsiderari vt dicit habitudinem rei mēsurātis ad rē mēsuratam: ꝛ significat p aduerbiū tēporale heri cras: ꝛ p hoc pꝫ respōsio ad instātiā factā. 2ᵐ dubium est ꝯ illam ꝑticulā cuius nl'la pars separata sigt. q: nomis cōpositi pars separata a toto aliquid sigt: vt hoꝝ nominum respublica hircocervus equiferus ꝑtes sepate a toto aliquid significāt. Dicēdum ꝙ nominis nulla pars sepata significat aliquid si ad significationē nomis ꝯparetur totum vl' ps ꝑm ꝙ ē i toto. vl' per alia verba ps separata nihil sigt qō sit de itellectu totius: cuius rō ē: q: vnūqōꝗ nomē siue simplex siue cōpositum imponitur ad significādum vnum conceptuꝫ simplicē. vnde aliquando aliud est illud a quo nomen imponitur ad sigñdum ab eo quod significat. vnde hoc nomen lapis impōitur a lesione pellis. significat tamen quēdam conceptum simplicē siue naturam simplicem. ꝛ ita est i nomine ꝯposito. lꝫ. n. ipōat a duob⁹ ꝯceptib⁹ ñ tñ sigt duos ꝯcept⁹ sꝫ vnū Orō ponitur ad significandum a pluribus cōceptibus: ꝛ significat plures concept⁹ ꝛ sic li ferus ꝑm ꝙ est pars nominis cōpositi, nihil significat. ꝑm autem ꝙ ē ps orationis sigt partē cōceptus compositi. Nois tñ compositi ps videtur significare: simplicis vero non. Ratō primi est q: nomē compositum impōitur ad significādum a duobus cōceptib⁹: simplex autem ab vno: ꝛ per hoc pꝫ respōsio ad istā ītiam. De ꝟbo.

Verbuꝫ est terminus tēporaliter significatiuus ꝛ extremoꝝ vnitiu⁹. ꝛc̄. Aduerte ꝙ phs diffiniēs verbū pri° ꝑiherme. al'r diffinit ꝙ̄ magister cū aliter accipiat verbū Dicit enim verbum est vox significatiua ad placitum cum tempore cuius nulla pars per se separata significat ꝛ ē nota eorum que de altero dicuntur finita ꝛ recta per primam particulam vox significatiua ad placitum verbum conuenit cum nomine. per secundam cum tempore verbum differt a nomine ꝛ cōuenit cum participio. per tertiam cui⁹ nulla ps separata significat differt ab orationem. per quartam est nota eorū que de altero dicuntur differt a participio. Hec particula a diuersis diuersimode exponitur. Sanctus doctor di. est nota eorum que de altero predicantur idest verbum est significatiuum eorum que predicantur idest verbum se tenet ex parte predicati ex quo significat illud quod predicatur. Aliter Bratiadeus de intentione sancti. doc. verbum est eorum que predicantur idest significatiuum eorum que predicantur non ꝙ quicquid predicatur sit significatum verbi quia tunc omnia predicata essent accñta⁹ cum significta ꝟboꝝ sint q̄dā accñtia. sꝫ pro tanto dr̄ ꝙ siue predicatur vnum nomē siue aliud ipm

ꝟbũ ē sigᵐ coꝝ que predicãtur eo ꝙ ra/
tione ꝯpõis importate p ꝟbum oīs p̄di/
catio fit p ꝟbuꝫ in actu siue sit p̄dicatio
essentia is siue accn̄talis. Burle⁹ ꝟo
dicit ē nõ coꝝ. i. ē p̄nci piũ notificand
p̄dictũ de subiecto. Magr̄ ꝟo dicit est
nõ coꝝ. i. ē vnitiuũ subiecti cũ p̄dicato.
Ultimo dr̄ finita pp ꝟbuꝫ īfinitũ vt nõ
currit. ꝛ recta pp obliquũ ꝟbuꝫ vt cur
rebat que nõ sũt ꝟba ſm phm̄. Et sic pꝫ
phm̄ solũ determinare ꝺ ꝟbo võli ꝛ nõ
mētali nec scripto ꝛ tatũ de ꝟbo finito
ꝛ recto. Magr̄ aũt largi⁹ diffinit ꝟbũ
dicēs. Uerbũ ē termin⁹ tpal̄r sig̃tiuus
ꝛ extremoꝝ vnitiu⁹ cui⁹ nulla ps sepata
aliqd sig̃t. ꝛ sic pꝫ ꝙ hec distīctio ē cõis
ad oē ꝟbum siue võle siue mētale siue
scripttũ siue finitũ siue īfinitum siue re
ctum siue obliquũ. p aliã pticulam tpa/
liter sig̃tiu⁹ dr̄t a nomine. p illã pticulã
cui⁹ nulla ps ꝛc̄ dr̄t ab oratiōe. p illã ex
tremoꝝ vnitiu⁹ dr̄t a pticipio qȫ non
vnit extrema qꝛ nõ regit aliqd a pte añ
sed solum a parte post: qd sit sig̃re tpa/
liter ꝛ q̃uo nulla ps sepata aliqd signi/
ficat dictum ē in diffinitione nois.

Capitulum de oratione.

Oratio est terminus signifi
catiu⁹. Aduerte
ꝙ phs diffiniēs oratione prio phierme
nias dixit. Orõ ē vox sig̃tiua cuius par
tium aliqua ē significatiua sepati vt ꝺ
ea ē vel non ē affirmatio. hanc vltimaꝫ
particulam posuit non ꝙ nõ sit aliqua
orõ cuius pars nõ significet vt affirma
tio qꝛ ps ipothetice significat vt affir°.
sed qꝛ h̄ non est cõmune orõi. s. habere
partem que significet vt affirmatio sed
bene competit cuilibet orationi haber̄
tem que significet vt dictio. Et diuidit
phs orōnē i has qnqꝫ species. s. enuncia
tiuã: vocatiuã: interrogatiuam: impera
tiuam: ꝛ deprecatiuã. Cã huius diuisio/
nis ē qꝛ homo aut percipit ꝟitatem rei
ꝛ ad hoc ordinat̄ enũcia° que est oratio
indictatiua significans veꝝ vel falsuꝫ
aut dirigit ꝛ ordinat aliũ aut ad attēdē
dum mentē ꝛ ad ordinatur vocatiua o/
ratio aut ad exequendũ opere ꝛ ad hoc
ordinatur oratio interrogatiua aut ad
respondendũ voce. ꝛ sic dupliciter aut
q̄tum ad inferiores. ꝛ sic deseruit orõ
ꝺprecatiua: aut q̄tũ ad superiores. ꝛ sic
deseruit oratio impatiã: alie aũt orõnes
ad aliqꝫ istaꝝ spēꝝ reducuntur. dubita
tiua. n. siue subiunctiua reducitur ad in
terrogatiuam siue optatiuã vel ad de/
precatiuam. Magister aũt largius dif/
finiens orõnē dixit. Oratio est termin⁹
temporaliter significatiuus cuius ptes
aliquid separate sig̃nt. vltima pticula
ponitur ad differentiaꝫ nominis ꝛ ꝟbi
Et diuidit orationem primo in pfectaꝫ
ꝛ in imperfectaꝫ deinde perfectã i qua
tuor spēs. s. indicatiuam optatiuam im
peratiuã ꝛ subiunctiuam. Ex his pꝫ ꝙ
magister largius accipit oratione quia
pro scripta vocali ꝛ mentali. Phus aũt
p võli tantum que pprie oratio. i. oris
rõ dicitur. pꝫ 2° ꝙ vterqꝫ bñ diuidit ora
tionē ſm aliã cõsideranem diuidit phs
ꝛ ſm aliã magister. Nã phs diuidit ora
tionē ſm pcessionē veritatis ꝛ ordina/
tionem alioꝝ. Magister ãt ſm diuersi
tatē modoꝝ ꝟbi. Oratio pfecta sic dif/
finitur a magistro est que pfectum sen
sum generat in aĩo auditoris. ꝛ hec ē da
ta p respectum ad significatũ. Alij aũt
aliter diffiniũt orationeꝫ sic est cõgrua
dictionum ordinatio. ꝛ est data per ter
minos siue dictiones. Ex his aũt duab⁹
fit vᵃ cõpleta sic. Oratio perfecta est cõ
grua dictionũ ordinatio pfectã senten
tiam demonstrans. Aliqui tñ faciũt dif
ferentiam inter orationē perfectã ꝛ cõ
gruaꝫ. Perfecta dr̄ p respectum ad si/
gnificatũ. Cõgrua ꝟo per respectuꝫ ad
ordinationē rectam dictionũ. ꝛ oīs per
fecta ē cõgrua ꝛ non eꝯ° ꝛ ꝺ ꝯgrua grã
matic⁹ ꝯsiderat. ꝺ pfecta ꝟo logic⁹. O/
ratio ipfecta sic diffinit̄ ē que ipfectuꝫ
sensum generat in animo auditoris ꝛ ē

triplex quedam eniz sine vbo vt homo albus quedā cū so° verbo infinito vt deum esse quedam cum verbo indicatiuo famlari non signs vex nec falsū vt sor.

Incipit capitulum de ppositione.

Propositio est oratio zc. Aduerte q phs diffiniens enunciationē pmo pihermenias que est idē realr q ppō dixit. Enunciatio ē oro signs vex vel falsū cui⁹ quatuor diffinitōes assignat. Primo.n. diuiditur enūciatio in enūciationē vnaz simplr z vnā p piunctionē.i. cathegoricaz z ipotheticā. 2° enūciatio vna simplr i affirmatiuā z negatiuā. 3° diuidit enūcia° vna simplr in enūciatōez de subo vli z inūciatōz d subiecto singlari. 4° diuidit enūciatio in vnā z plures sed hec est cōior diuisio z pma iter oēs sed ē impropa q2 ois enūcia° ē ppe vna sz iprope diuiditur si sicut hō iprope diuidit in hoiez verum z hoiem mortuū. Iste diuisiōes sic ordinātur. Enūciatio diuidit in vnam z plures. Enūciatio vna diuidit in cathegorematicā z ipoteticā. Cathegorematica diuidit in affirmatiuā z negatiuaz et itex cathegorica diuidit in singularē et illā de subiecto vniuersali. Phs aūt ponit aliā diuisionē enūciatōis z simplicez z cōpositā sed fm aliquos q icidit in illā q est in vnā z plures. Boecius tn̄ vlt q diuisio i^a que est in vnā z plures referatur ad sigta sed simplicitas z compositō refert ad voces. Magr aūt diffiniēs ppōem dixit. Propositio ē oro indiuidua vex vel flm signs. In qua diffinitiones ponūtur tres pticule. pma oro que ē genus z capit vt se extendit ad scriptā vocalem z mentalē. 2^a indicatiua p quam differt ab oratōib⁹ aliox modox signs vex vel falsum est alia differētia p quā differt ab oronibus indicatiuis nō signtib⁹ vex l falsum vt sor. icipit plato pōt Nō q li signs vex vel falsum capit pro esse sigtiuū veri vel falsi. Nā signs ppe dicit actum sed sigtiuū dicit aptitudinē mō ppō que est in li° clauso est ppō z tn̄ nō sigt vex nec falsum sed sigtiua ē veri vel fli. Et nō vlteri⁹ q sigre vum vel flm siue eē sigtiuū vi vl flie ē duplr vno mō gescēt. alio° nō gescēt. gescēt ē qn̄ itellectus gescit audita i^a orone signte z sic oro indicatiua sigt vuz l flm vt ista deus ē q generat pfectū sēsū i aio auditoris. Nō gescēt vo ē qn̄ itellect⁹ nō gescit audita i^a orone vt deū esse q2 nō generat pfectū sensū in aio auditoris. pria sigt vex vel flm sed 2^a non. Dubium est cū magr addit illā pticulam indicatiua diffinitioni phi aut ergo diffi° phi dimintiua ē aut diffi° magri ē supflua. Ad qō ē dō q nec i^a est dimiuta nec ista supflua. Pro q aduerte q ppositiōes aliox modox vt dicit phs primo pihermenias: non significant verum nec flm Omnis g oratio significans vex vl flz est indicatiua. z sic pz q diffinitio phi n̄ ē dimiuta nec ista supflua lz ponat ista pticula indicatiua q2 diffinitio tunc dr esse supflua qn̄ non cōpetit omni contēto sub diffinito vt si p diffinitionem aialis assigat hc sba animata sensitiua rōalr est supflua q2 nō competit omni animali z tunc est diminuta qn̄ cōpetit alteri a diffinito vt si p diffinitionem animalis assignet ista substantia animata z non aliud tūc est diminuta q2 ɔpetit alteri a diffinito vt plāte. Ex his pz q diffinitio magri nō ē supflua nec diminuta cū conuertatur cū diffinitio. Magister ergo addit illam pticulam indicatiua non tā q̄ necessariā sed ad exprimendā magis naturā ppōnis sicut cū diffinit aiat sic sba animata sensitiua diffinitio ē bona z ēt ē bona si similit addat hec pticula corporea sic dicēdo aial ē sba corporea anima sensitiua. z non valet si dicatur i^a pticula includitur in alijs g frustra ponitur q2 q̄uis icludat no tn̄ conuertitur cum aliqua illax. Uel alit pōt dici q i^a pticula idicatiua ē necessaria i diffinitōne ppōnis q2 sine illa diffinitio non con

uerteret cū diffinito qꝛ non omnis oro signs verū vel falsum est ppō. Et si dicis h est ꝯ phꝫ pmo pihermenias q dic oro nes aliorum modorum nō sigre verū vt falsum ꝛ et qꝛ diffiº phi e diminuta cum cōpetat alteri a diffinito.s. oroni ifinite. Dicit ꝙ sigre verū vel falsum dupl'r pōt capi.s. ppe ut sigre verū vel flm qescent alio modo cummuniter siue quiesceter siue nō qesceter significet verum vl flꝫ pmoº accipit phs ꝛ illo mō ois oro signs verū t flm est ppō. 2ºº accipit magr ꝛ sic nō ois oro signs verū vel flm est ppō: et sic pꝫ solutio ꝛc. Aduerte vlterius ꝙ ista vba incipit pōt, ꝛ ꝯsilia pñt duplicit ꝯsiderari. vno mō vt famularia sūt alio mō nō vt faª si, vt faª ꝯsiderent scias ex grāmatica ꝙ hñt famulari ifinitiuis cū qbus iungūtur ꝛ sic essent psonalia vel impsonalia fm ꝙ sunt infinita qbus famulant si vo ꝯsiderent nō vt famlaria tūc erunt vba psonalia vt li incipit e vbum actiuū puꝝ ꝛ li pōt absolutū. si primoº ꝯsiderent iste orōes nō sigt veruꝫ vel flm sortes pōt plato incipit cū sint ipfecte ꝛ nō significent verū neqꝫ flm seu pfectū sensum in aīo auditoris. Si vo ꝯsideret 2ººerunt pfecte ꝛ sigt verū vel flm. pmo igit mō accipit magr. Aduerte vlteriº ꝙ eadē oro est enūciatio ppositio ꝯclusio ꝛ interrogatio realit sed differūt rōne qꝛ dr enūciatio inqꝫtū enuncl at aliqd de aliq.s. verū vel flm. dicit ppō inqꝫtū imponit ad iferendū aliqd aliud ꝛ ppō dicit palio posito vt pmissa q pōitur p ꝯclusione iferenda. Dicit cōclusio inqꝫtū concludit. Dicit aūt intrrogatio i qꝫtū interrogat ꝛ pponit sub mō dubij ꝛ et pōt dici qstio ꝛ est dubitabilis ppō. In pñti sumit magr ppositionē non fm pmā rōnem.s. p orōe q ponit ad inferendum vt est premissa sed large p oi orōe indicatiua sigte verum vel falsum.

De ppositione cathegorematica.

Aduerte pmo ꝙ magr diffinies ppōnem cathegorematicam ꝛ dicit sic. Propositio cathegorematica est que hꝫ subiectū pdicatum ꝛ copulam pncipales ptes sui. duas pticulas posuit in ista diffinitione pma est ppō que est loco generl 2ª est q hꝫ subiectū predicatū ꝛ copulaꝫ pncipales ptes sui q est loco differentie. Nam p hanc pticulam differt a pposito ne ipothetica cuius ptes pncipales non sunt subiectū ꝛ pdicatum ꝛ copula. sed due ppōes: ꝛ hec pticula dꝫ intelligi explicite vel implicite qꝛ dicendo ois hō e risibilis ꝛ cō li cō est ppō cathegorematica ꝛ nō habet has ptes explicite sed hñ implicite qꝛ subordiatur vni mētali hñti oēs has ptes explicite vt isti oē risibi le est hō. Sil'r dicendo si sortes currit e li est ppositio cathegorematica ꝛ implicite hꝫ duas ptes ꝛ nō explicite. Et si dicas ꝙ li est nō sigt verum nec falsum per phm primo perihermenias capitulo de verbo ponētem conueniētiam inter nomen ꝛ verbum in hoc ꝙ sicut nomen p se sumptuꝫ sine compositōe nō significat verum nec falsum ita verbū p se sūptum sine aliqua compositōe non significat verum vel falsum: tunc vltra nō significat verum nec falsum ergo non est ppositio. Respondetur ꝙ phs intelligit ꝙ nomen ꝛ verbum sumptū sine cōpositōe tam explicite qꝫ implicite non significat verum neqꝫ falsuꝫ sed si implicite hꝫ compositionem significat veruꝫ vel falsum vt de illo verbo est pꝫ in argumento. Patet etiam de nomine vt si qs interroget quis currit ꝛ respondeat sortes li sor. significat sor. significat verū vl falsum qꝛ implicite est cū cōpositiōe cū subordinet isti mentali sortes currit

Aduerte 2ºcirca diffinitū vñ sumptū est hoc nomen cathegorica. dicit Boecl us in topica sua ꝙ cathegorica idem est quod predicatiua. denominatur autem sic a maioris partis priuilegio idest a digniori parte eius. quia predicatum e dignius subiecto. Sed vlterius queres q re terminº sequens verbū dicitur predi-

catum ꝛ precedens dicit̃ subiectum ꝛ ꝟ
bum dicit̃ copula. dicit̃ ꝙ oꝛõẽs eoꝛum
ostendunt. Nã predicatũ est qꝺ de alte/
ro dr̃: sbm ꝟo de quo alteꝝ dicit̃. i. ꝙ sb/
ijcitur alteri puta p̃dicato: copula dicit̃
ꝟbum qꝛ copulat ꝛ coniungit predicatũ
cum subo. ꝛ oẽ ꝟbum facit h̄ i ꝟtute ciꝰ
Nam oẽ aliud ꝟbum a ꝟbo substantiuo
dicit̃ adiectiuũ qꝛ est resolubile in suuꝫ
ꝑticipium ꝛ suũ es est. Aduerte 3.º cir/
ca diuisionem qꝛ cõiter dicit̃ ꝙ iª est di/
uisio analogi in analogata. põt tñ tener̃
ꝙ sit diuisio generis in spẽs de hoc vide
ample in q̃õnibus ꝯ sũmulas ſꝫ ꝑ oĩbus
diuisionibꝰ dãdis ꝛ datis. Aduerte ꝺꝫ
Boecium ꝙ quadruplex est diuisio. Est
enim omnis diuisio aut generis in spẽs
aut totius in partes. aut vocis in signifi
catiões: ꝛ preter has est alia diuisio q̃ ꝺꝫ
accidens dicitur ꝛ hec est triplex. aut cũ
subm in accidens diuidimus aut cuꝫ ac
cidens in suba aut accidens in acciden/
tia exemplum primi cum genus in spẽs
diuidatur. animalium aliud rõnale aliꝺ
irrõnale. exemplum secũdi cum totum ĩ
partes diuiditur: aut cum totum conti/
nuum diuiditur in partes integrales: vt
domꝰ diuidit̃ in tectũ fundamentũ pie/
tes aut cũ totũ diuidit̃ i ꝑtes eẽntiales
vt hõ diuiditur in coꝛpus ꝛ animaꝫ: aut
totum discontinuum diuiditur cum di/
uidimus gregem aut populum aut exer
citum: aut cum diuiditur totum vniuer
sale: vt homo in soꝛ. ꝛ ciceronem. aut cũ
diuiditur totum potestatiuum in suas
põs ꝛ virtutes vt anima diuiditur in po
tentiam intellectiuam sensitiuam et ve/
getatiuam. exemplum tertij cum fit di/
uisio vocis in significationes: quia vel ẽ
est vox equoca vt est canis sig̃t. n. aĩal la
trabile piscẽ marinũ ꝛ sidꝰ celeste: ꝛ tal̃
diuisio dr̃ equocationis. vel ẽ oꝛatio mł̃
ta significans. vt Aio te eacida romãos
vincere posse. ꝛ hec diuisio dicitur am/
biguitatis siue amphı̃boᵉ. aut secunduꝫ
modum. hec enim vox infiᵗᵃ non signifi
cat plura sed multis modis. nam signifi
cat rem vnam cuiꝰ t̃inus inueniri põt: ꝛ
hec aut ꝺm mensurã. i. magnitudinẽ aut
ꝺm multitudinẽ aut ꝺm spẽm. exᵗᵃ quar
ti cum subm diuiditur in acᵃ. vt cum dr̃
hoĩum alij sunt nigri alij sunt cãdidi alij
medio coloꝛe coloꝛati accidens diuidit̃
in suba: sic eoꝝ que expetunt̃ alia in aĩa
alia in coꝛpibus sita sunt. accidens in ac
cidentia diuiditur: sic candidoꝝ alia du
ra sunt vt margarita alia liquida vt lac.
sed nota ꝙ diuisio analogi in analogata
reducit̃ ad diuisiõeꝫ equoci i equocataꝫ.

Propositionum alia affirmatiua ꝛc̃.

Prima diuisio ꝑpõis in affirmatiuaꝫ
ꝛ negatiuam. Aduerte p̃mo ꝙ magi/
ster diffinit ꝑpõem affirmatiuam sic est
iª in qua principale verbum affirmatur
secũdas particulas posuit. p̃ma est li illa
q̃ sic exponit̃. i. ꝑpꝛio ꝛ stat loº generis
2ª est principale ꝟbũ affirmat̃ que est lo
co dr̃e ꝑpter secũdariũ ꝟbũ penes qꝺ ñ
attendit̃ affirº vł̃ negatio ꝑpõis. qꝛ si ne
get̃ nõ ꝑpter hoc dicitur ꝑpõ negatiua
vt iª est affirmatiua soꝛ. q nõ currit mo/
uetur ꝛ tñ ꝺam ꝟbum negat̃ sił̃iter si af/
firmatur nõ ꝑpter h̄ dicit̃ ꝑpõ affirma/
tiua vt iª est negatiua soꝛ. q mouet̃ non
currit ꝛ tñ ꝺarium ꝟbũ affirmat̃ ꝛ h̄ ꝺa
particula principale affirmatur debꝫ in
telligi explicite. qꝛ dicendo oĩs homo est
animal rationale ꝛ ecõuerso li ecõuerso
ẽ ꝑpositio affirmatiua ꝛ tñ illic nõ ẽ p̃n/
cipale ꝟbũ ꝙ affirmet̃ explicite sed ipli/
cite tm̃ qꝛ suboꝛdinat̃ huic mentali. Oẽ
animal rõale est homo.

Consił̃r ponit duas particulas in dif
fiᶜ ꝑpositionis negatiue. prima est li ista
que exponitur vt supra. i. propositio loº
generis. 2ª in qua. principale verbuꝫ ne/
gatur ponitur loco dr̃e ꝛ dicitur ꝑpter
secundarium ꝟbum penes quod nõ at/
tẽdit̃ affirº nec negº ꝑpõis vt dictum ẽ
supra ꝛ hec ꝑticula dꝫ intelligi ꝯsił̃it̃ ex
plicite vel implicite ꝑpter 2ᵃᵐ ꝑtem hu
ius ꝑpõnis nullum animal est rationale

ꝛ eɔ° li eɔ° est ꝓpositio negatiua īplicite.
Magister ēt ī tractatu ɔ̄ sūmulas addit
aliā glo. huic pticule in q̄ pncipale ꝟbuȝ
negat .s. p negationē exn̄teȝ aliqd illius
qḋ dr̄ pp piacentē vniuersalis negatiue
q: est affirmatiua ꝛ tn̄ negat ꝟbū pncipa
le sȝ n̄ pp negationē exn̄tē aliqd illius.
Aduerte 2° circa dictionē q̄ ē generis
ī spēs ꝓpō. n. ē gen⁹ ad ffaffirmati ꝛ ne
gatiuā vt voluit porphirius sicut r̄citat
Bocci⁹ ī primo pihermenias sȝ alexāder
dixerit ꝙ sit diuisio analogi ī analogia
R̄ōes coꝝ vide in q̄ōne ɔ̄ sūmulas si pla
cet. Aduerte 3° ꝙ penes aliḋ attendit
affirmatio vel negatio in cathegoricis
aliud in ipotheticis qm̄ in ipotheticis at
tēdit penes notā ɔiūgētē q̄ si negat ē ne-
gatiua si āt nō ē affirmatiua q: ita se hȝ
nō ī ipotheticis sic̄ ꝟbū pncipale in cathe
goricis de ī eē. In cathegoricis āt ē q̄daȝ
diuersitas. Nā q̄dā sūt de ineē que ḋ mo
dal'si ī cathegoricis ḋ ieē affir° ꝛ ne° attē
dit penes ꝟbū pncipale ꝙ si neget ē ne-
gatiua si nō ē affirmatiua. In mōlib⁹ ꝟo
dicit phs 2° pihermenias ꝙ penes mōȝ
attendit affir° ꝛ ne° q: ita se hȝ mōus in
mōlib⁹ sic̄ ꝟbū pncipale in cathegoricis
ḋ ineē: an āt sit vl'r veꝝ ī moda'ib⁹ ḋ ꝑsu
ɔposito ꝛ de ꝑsu diuiso ꝛ an mōlis in q̄
modus affirmat ꝛ dcm̄ negat sit negati
ua vl' nō clare ḋclarabim⁹ cū de modali
b⁹: infra declarabit. Dubitaret quis
q̄re si ꝓpō dȝ eē negatiua reqrit aduer-
biū negādi in ꝓpōne ꝛ tn̄ si debȝ eē affir
matiua nō reqrit aduerbiū affirmandi
in ꝓpōne q: ī° ē affirmatiua tu es homo
ꝛ nō tamen ponitur aduerbiū affirman
di in ꝓpōne vt ꝓfcō quippe ꝛc̄.
Ad hoc R̄nt. p. pgu. in septimo du° s̄
ɔn̄as strodi. d. ꝙ talia aduerbia teste pre
sciano in maiori volumine nō sūt aduer
bia affirmandi sed ɔfirmādi q: nō faci-
unt ꝓpōem affirmatiuā sed ꝓpōem quā
inueniūt ɔfirmāt. Un̄ si dixero ꝓfecto
nullus hō ē asin⁹ li ꝓfecto non affirmāt
sȝ ɔfirmat negatōȝ quā iuēit sȝ adurebi
o negādi ex offō suo hȝ negatōȝ ꝛ ꝓprie
st aduerbia negādi. Cōtra sic̄ illḋ aduer
bium dr̄ aduerbiū negandi p hoc ꝙ ne-
gat aliqd ita aduerbiū dicitur affirman
di p hoc quod affirmat aliquid sed per
talia affirmat aliquid ergo minor ꝓba
tur quia si queratur putas ne ꝙ homo
sit alb⁹ ꝛ R̄nat ita certū ē ꝙ affirmatur
illud. Deinde oē ɔfirmare ē affirmare.
Ideo dico al'r ꝙ talia sūt aduerbia affir
mandi nō tn̄ hn̄t facere ꝓpōem affirma-
tiuā sic̄ aduerbiū negandi facit ꝓpōnem
negatiuā q: pp hoc ex nā ꝟbi substātiui
ē ꝓpōnem affirmatiuā facere cū ex natu
ra eius sit vnire ꝛ ɔponere extrema. non
aūt de natura ꝟbi ē diuidere vnum ex-
tremū ab alīo iō reqritur aliqd p quod
fiat hoc ꝛ illud est negatio.
Scḋa diuisio ꝓpōnis in ꝟam ꝛ falsā.
Aduerte p intellectu diuisiōis ꝙ tri-
plex est sig̃tum propōnis. s. principale as
ꝑtiuū ꝛ repn̄tatiuū: principale ē illud qḋ
resultat ex pmaria sig̃ne oīum suoꝝ ter
minoꝝ: vt hec ꝓpō homo ē animal prin-
cipaliter sig̃t hoīeȝ esse al'. asꝑtiuū est ꝙ
cūqꝫ sig̃tum pncipale alicuius ꝓpōis se
quentis ad eam ꝛ sic ī° ꝓpō homo ē al'.
sig̃t assertiue aliquid esse: nā formaliter
seqtur homo ē animal g̊ aliqd ē. R̄n̄ta-
tiuū ꝟo dicitur qḋcūqꝫ sig̃tuȝ ꝙ sig̃ndo
apph̄endit p ipsam ꝛ sic sig̃tum repn̄ta-
tiuū illius ꝓpōnis homo est animal est
hoīem esse asinū ex quo seqt ꝙ oē sig̃tū
pricipaliter ē assertiuū ꝛ non eɔ° ꝛ omne
assertiuū est represētatiuū ꝛ non eɔ° ad
prop⁹ g̊ penes ꝟitatem vel falsitatē pn-
cipalis sig̃ti dicitur propō ꝟa vel falsa
non autem penes veritateȝ vl' falsitatē
alterius sig̃ti. Aduerte ꝙ ista tria no-
mina sig̃tum principale sig̃tum pmariū
ꝛ sig⁹ adequatū sunt nomina sino^ sicut
tunica vestis ꝛ indumētum extra mate-
riaȝ insolubilium quod nōnter dico q:
in materia insolubilium adequatum si-
gnificatum ꝛ principale non sunt idem
ꝑm magistrum in vltimo notabili inso-

lubilium adequatū enim significatum: vt hꝰ sor. d. fᵐ est sor. dr̄e fᵐ. Adequatuȝ enim sigtum in illis ē sigtum cathegoricum qd̄ est sib̄e orationi infinite vel coniūctiue. p̄ncipale vero sigtum ē ipotheticū. vt sor. dr̄e falsum ꝛ istam esse verā ꝛ in insolubilibus possibilitas attendit̄ penes adequaᵐ sigtū: fl̄itas v̄o penes p̄ncipale. Qꝛ aūt iᵃ 3ᵃ idem sint extra materiam insolubiliū ꝓbatur qꝛ omne sigtuȝ primarium vel adequatū ē illud quod ē sib̄e orationi infinitiue vel coniunctiue vt pȝ p magistruȝ in textu sed omne principale est huiusmōi vt pȝ ex p̄ᵒ nōto q̄re ꝛc̄. Aduerte 3ᵒ ꝙ isti termini veruȝ vel falsuȝ p̄nt accipi dupliciṫ. primo trāscēdenter ꝛ sic sunt termini prime intentionis vel impositionis ꝛ sic cōcedit̄ sophistice qꝛ illa ꝓpositio homo est asinus est vera qꝛ ē entia qꝛ ē tres res siue tres termini 2ᵒ pro ꝓpōne v̄a vel falsa ꝛ sic sunt termini 2ᵉ intentionis vel ipositionis. 3ᵒ aduerbialiter v̄m pro v̄e vel ita esse falsum pro false vel nō ita eē in ꝓpᵒ cōiter dicit̄ ꝙ sūmunt̄ aduerbialiter qd̄ idem ē dicer̄ ꝓpō v̄uȝ ē cuiꝰ p̄mariū sigt ē v̄uȝ dicere ꝓpō v̄a est iᵃ que primarie sigt sicut est. ꝛ idem est dicere propō falsa est iᵃ cuius primariū sigtū ē falsum ꝛ dicere propō falsa est iᵃ que sigt sicut nō est vl̄ si ita ē sicut sigt ergo est v̄a ꝛ eꝯᵒ non est ita sigt ergo est falsa ꝛ eꝯᵒ. Quātū aūt v̄itatis h̄ ꝯtineat vide in qōne cōtra sūmulas vbi declarat̄ ꝙ v̄um noialiter sūptū denominat itellectū veꝝ propositionē verā ꝛ sigtū veꝝ ꝛ ꝙ eadē veritate itellectꝰ denoiat̄ verus ꝛ ꝓpō v̄a ꝛ sigtū veꝝ. Nō igit̄ dȝ exponi ꝙ sigtuȝ dicat̄ v̄um pro v̄e si nominaliter sumēdo verum recte dicatur ꝙ significatum sit verum. Unde ibi ample.

Ex hisꝰ pȝ intellectus diffinitionis ꝛc̄.

Tertia diuisio ꝓpositionis in possibilem. ꝛ in impossibilem.

Aduerte primo circa diffinitiones illas ꝙ sigtuȝ possibile dr̄ esse illd̄ qd̄ pōt esse. ꝛ iō idē ē dicere cuiꝰ p̄mariū sigtum est possibile ꝛ dr̄e ꝙ p̄marie sigt sicut potest esse vt dicūt alij. Significatū vero impossibile est illud qd̄ non pōt esse ꝛ iō idem ē dr̄e cuiꝰ p̄mariū sigtuȝ est impossibile ꝛ dicere significat sicut nō pōt eē.

Aduerte tn̄ ꝙ ipossibile est duplex. s. simplex ꝛ s̄m qd impossibile simpliciter est illud qd̄ nō pōt esse nec potuit eē nec poterit esse vt chiᵐᵃ esse ꝛ dcū nō eē impossibile v̄o s̄m quid ē illud quod non potest esse nec poterit esse tn̄ potuit esse vt cesareȝ nō fuisse ꝛ ita ꝓportionaliter propō potest dici ipossibilis simpliciter vel s̄m quid. Aduerte 2ᵒ ꝙ non omnis ꝓpositio possibilis potest esse vera sic p̄cise significando multe. n. sunt propositiones possibiles que non possunt eē vere vt illa nulla propositio est nulla propositio est vera nᵃ propō est vniuersalis nulla ꝓpositio est necessaria sor. non est in mēte sor. Declaro de prima ꝛ sufficit qꝛ sic habes intelligere de alijs. vnde si ponat̄ i esse ꝙ posset esse v̄a sequuntur cōtradictoria ex eo ꝙ ꝓbatur qꝛ si dicas nulla propositio est vera g̊ aliqua ꝓpositio est v̄a tūc vltra. aliq̄ propositio ē vera ergo aliqua propositio ē vera ꝛ ex vltra pte sequitur ꝙ nulla ꝓpositio est. qꝛ sequitur illa propositio est v̄a nulla propositio est que p̄cise significat ꝙ nulla ꝓpositio ē g̊ nᵃ propositio ē ꝛ sic pȝ ꝙ sequuntur ꝯdicᵃ ꝙ aliqua ꝓpositio ē ꝛ nᵃ ꝓpositio ē nec ēt ois ipossibil̄ potest eē fl̄a imo aliq̄ ē que non potest eē v̄a nec fl̄a vt iᵃ assigta. Quarta disio ꝓpositionis in necessariam ꝛ contingentem.

Aduerte primo contra has diffinitiones ꝙ significatū necessariuȝ diciter qd̄ non potest eē quia necessarium dicitur septimo metaphisice quod ē ipossibile aliter se habere: idem ergo ē dicere propositio necᵃ est iᵃ cuius sigtū ē necᵐ ꝛ dicere ꝙ suū sigtū nō potest nō esse.

Aduerte tn̄ ꝙ necᵐ ē duplr̄. s. simplex ꝛ s̄m aliquid. necᵐ simpliciter est ꝙ non

potest non esse nec potuit nõ esse nec po
terit non esse vt deum esse ẽ nec^m. Nec^m
ſm quid ẽ ꝙ non potest non esse nec po/
terit non esse potuit tñ nõ esse vt cesarez
fuisse ꝛ ita ꝓportiõaliter ꝓpõ põt dici
nec^a dupliciter vel simpliciter vel ſ3 qd
ſgtum ṽo contigens est quod potest es
se ꝛ non esse idem ğ est dr̃e propõ ↄtigẽs
est ista cuius pmarium sigtũ est contigẽs
ꝛ dicere ꝙ primarie sigt sicut põt esse ꝛ
non esse. Aduerte secundo ꝙ nõ omis
propositio cõtingens ad vt^m l3 potest es
se falsa sic precise significando. Na3 ista
aliqua propositio est falsa non potest es
se falsa sic pcise significando. qꝛ si potest
esse falsa ponat̃ inesse ꝛ tunc sequuntur
duo ↄ̃dic^a qꝛ sequitar ista est f̃la ğ aliq̃
ꝓpõ ẽ f̃la ex alia pte seqtur ista est falsa
que precise sigt ꝙ aliqua ꝓpõ ẽ f̃la ergo
nulla ꝓpõ est fala quare sequitur ↄ̃dic^o.
Nec omnis ↄtingens põt esse ṽa immo
aliqua contingens ẽ que non potest esse
ṽa neq3 falsa vt p3 de ista nulla ꝓpositõ
est. Aduerte 3° ꝙ sicut dixi ꝙ ṽum ꝛ
f̃lm possunt accipi tripliciter ita dico ꝺ
oibus t̃is modalibus possibile ĩpossibi
le nec^m contingens ṽum ꝛ falsum: ꝛ sic
dico de nec^o ꝙ ſũit tripliciter: p^o transcẽ
denter pro re necessaria vt cum dico ne/
cessariũ est deũ esse tunc ista sigt ꝙ aliq̃
res ẽ que ẽ necessaria ꝛ ista ẽ deum esse
2° ſũit aduerbial̃r ꝓ mõ necessario ꝛ sic
nec^o deus ẽ sigt ꝙ aliqualiter ẽ in re q̃lit̃
non põt nõ esse ꝛ taliter ẽ deum esse. 3°
ſũitur pro ꝓpõne necessaria ꝛ tunc ẽ ne/
cessarium deum esse significat ꝙ ista ꝓ/
positio de^o ẽ necessaria.

Quinta diuisio ꝓpõis in ꝓpõnem ali
cui^o q̃titatis ꝛ ĩ ꝓpõem nulli^o q̃titatis.

Aduerte p^o ꝙ pro limitatione ꝓpõnis
vl̃is quatuor ↄditiones requiruntur ſ3
magistrũ ĩ logica magna. prima ꝙ subij/
ciatur termin^o ↄĩs vt excludat̃ t̃inus sin
gularis ꝛ ꝑ hoc ꝙ dr̃ subijcit̃ ꝛ nõ predi
catur denotauit ꝙ q̃titas ꝓpõis sumit̃
a subiecto ꝛ non a predicato. 2ª non pre
gnãs qꝛ si sit terminus p̃gnans mediãte
signo vl̃i non ẽ vl̃is vt dicendo non ſꝑ
fuit hõ non nemo disputabit nulla ista/
rum est ꝓpõ vl̃is. 3ª solo signo determi
nato vel plurib^o eidem equiualentibus
dr̃ solo signo vniuersali ꝺterminato qꝛ
si alijs determinaret̃ nõ ess3 vniuersal̃
vt illa incipit ois homo esse. Dicitur etiã
de plurib^o eidem equiualentib^o propter
negociationes equalentes signis affir/
matiuis vt dicendo nullus hõ non cur/
rit qꝛ equiualet huic quilibet homo cur/
rit quarta exñte vel exñtibus aliquid il
lius propter p̃iacentem vniuersalis cu3
idem sit subiectum vtriusq3. Pro li/
mitatione ꝓpositionis pticularis qua/
tuor conditiones requirunt̃. p̃ia ꝙ sub
ijciatur t̃inus cõis ꝛ nõ singularis. 2^a nõ
p̃gnans ꝑꝑ istas aliquis nemo est. tertia
solo signo pticulari determĩato vl̃ plu/
rib^o eidem equiualẽtib^o propter primũ
ista non ẽ pticularis incipit aliqs homo
ꝑꝑ secumdum ista est particularis non
nullus homo est asinus cum equiualet
huic aliquis homo est asinus. 4° exñ
te vel exñtibus aliqd illius referendo re
latiuũ ad talem propositionem pticula
rem propter eius preiacentem. Pro li
mitatione propositionis indefinite qua
tuor conditiones requiruntur. prima ꝙ
subijciatur terminus cõmunis propter
singulares. secũda non pregnans propt̃
tales que non sunt indefinite ab eterno
fuit homo semper fuit homo. tertia nul
lo signo determinato vel pluribus eidẽ
equiualentibus. primum dicitur propt̃
illas in quibus est signum siue alicui^o q̃
titatis sint siue nullius. 2^m dr̃ qꝛ dicẽdo
nonnullus equus currit equiualet isti e/
quus currit. quarta existente aliquid il/
lius propter preiacentem vl̃is. Ex ter
tia ↄditione videt̃ sequi ꝙ eadem ꝓpo/
sitio est pticularis ꝛ indefinita. qꝛ illa ñ/
nullus equus currit cum equiualet huic
pticulari aliquis equ^o currit ꝛ etiã equi
ualet huic indefinite equus currit. ğ ẽ ꝑ

ticularis ⁊ indefinita. Propositio singularis sic limitatur est illa in qua subijcitur terminus discretus sine signo immobilitate aut terminus cõis ꝓ nomine demõstratiuo determinatus existente aliquid illius. Dicitur sine signo immobilitate propter tales necessario tu nõ es asinus cuius subm̃ imobilitatur non ꝙ stet determinate vel ꝯfuse ⁊ impediat eius descensum: q̃ non potest de lege cõmuni descendi sub discreto: sed q̃ suspenduntur talia subã a propria denominatione q̃ nulla illaꝝ dicit̃ discreta sed mobilis. Dicitur vlterius vel subijcitur terminus cõis solo ꝓnomine demõstratiuo determinatus existente aliquid illius. Dicitur existente aliquid illi⁹ vt sup̃.

Dubitat̃ vnde sumitur quantitas ꝓpositionis: ⁊ consequent̃ quare aliq̃ propõnes dicuntur alicuius quãtitatis alique nullius. alicuius quãtitatis vt vniuersalis ꝑticularis indefinita ⁊ singularis. Nullus vt exclusiue exceptiue reduplicatiue. Ad hoc respondet quidam dicentes ꝙ ꝓpositio potest cõsiderari dupliciter. Uno modo ẜm substantiaꝫ ⁊ cõpositionem terminoꝝ. Alio modo ẜm significatum. Primo modo omnis ꝓpositio est alicuius q̃titatis: q̃ quantum ẽ illud quod ẽ diuisibile in ꝑtes quaꝝ quelibet est nota esse hoc aliquid 5° metaphisice: sed propositio primo modo accepta potest diuidi in partes. i. subm̃ p̃dicatuꝫ ⁊ copulam: quorũ quodlibet est natum ꝑ se esse hoc aliquid. Sed sc̃do modo q̊ ad significatũ propositio dr̃ alicui⁹ quãtitatis cuius subm̃ significat aliquid totum vel aliquod q̃ est pars in toto. exempluꝫ primi. vt quilibet homo currit exemplum secundi. vt aliquis homo currit. hõ currit sortes currit tunc aũt subiectum significat partem in toto. quãdo pars significat sic ꝙ potest contineri in toto. q̃ tunc est quando toto existẽte vero pars est vera. Ex isto pꝫ ꝙ propositio exceptiua ⁊ exclusiua reduplicatiua non sunt alicuius quantitatis: vt dicendo tantum homo currit vel quilibꝫ hõ preter sortem currit: vel qlibet homo in q̃tuꝫ homo currit nõ significat ista subiecta totum quod cõprehendi põt sub eis nec ꝑtem que cõtineantur in toto: q̃ si ista ẽ vera quilibet homo currit. non tamen hec est vera tm̃ homo currit nec ista. omnis homo preter sortem currit: nec ista quilibet homo inquantũ homo currit. Addunt ẽt isti ꝙ ista est nulli⁹ quantitatis homo ẽ spẽs si li homo simpliciter supponat. q̃ si esset alicuius quãtitatis maxime esset indefinita. quod non ẽ verum: q̃ non potest esse vniuersalis nec ꝑticularis. Itẽ nõ põt ordinari in figura. Itẽ sig̃ret partẽ in toto quod ẽ falsum: quia cum supponat simplicit̃ nõ ẽ pars hominis essentialis nec subalterna nec aliq̃lis pars. Hec opinio peccat ĩ duob⁹ p̃mo diminuta ẽ q̃ dicit. q̃titas attenditur penes subm̃ ⁊ non assignat cãm quare magis penes subiectum q̃ p̃dicatum. 2° dicit falsum dicit enim. Omnis propositio cuius subiectũ significat totum aut partem in toto ẽ alicui⁹ q̃titatis sane ĩtelligẽdo sic ipe ĩtelligit.

Contra q̃ ista ꝓpositio hic homo inquãtũ hic hõ est animal sig̃t ꝑteꝫ in toto ad modum suũ ⁊ tamen nullius est quãtitatis. g̊ ⁊c̃. ꝯsequẽtia est nota cũ minori maior ꝓbatur: quia ẜm ipsum propositõ sig̃t ꝑtem in toto qñ ps sic sig̃t ꝙ cõtineri põt in toto. quod tunc est quando toto existente vero pars est vera: sed ita ẽ hic probatio: quia illa vniuersalis: omnis homo est animal nunq̃ potest eẽ vera quĩ illa singularis sit vera hic homo inquãtũ hic homo ẽ animal. Similit̃ arguit̃ de illa hic homo inquantuꝫ hic hõ ẽ animal: q̃ illa vniuersalis oĩs hõ ẽ animal nõ põt esse vera quin talis sit ṽa g̊ est alicuius quantitatis consequentie patent ẜm illos.

Aliter ergo respondendum est: ⁊ quia dubitatio habet duas partes. pri-

ma est vnde sumitur quantitas. 2ª quare alique propositiones sunt alicuius quãtitatis et alique nõ vt clare habeatur responsio sigillatim respondebo. Ad primum dicitur quod quantitas sumitur a subiectis et non a predicatis. Cuius ratõ est quia subiecta possunt accipi vniuersaliter et particulariter: predicata vero non. nam philosophus primo periherme. dicit quod vniuersale vniuersaliter sumptum nunquam predicatur. Quare autem subiecta possunt accipi vniuersaliter et particulariter et nõ predicata duplex est ratio. Prima quod signum potest remanere signum a parte subiecti: non autem a parte predicati cum sit pars predicati.

Secunda ratio est quia subiectum se habet vt materia: predicatum vero vt forma. Cum autem forma de se sit indiuisibilis materia vero diuisibilis ratione cuius dicitur forma. ideo significatũ vniuersale dicens formam habet addi subiecto non autem predicato. etiã quot modis potest variari subiectum variatur quantitas propositionis. Cum autem quadrupliciter possit variari: quia aut subiectum est terminus vniuersalis. Si singularis sic facit singularem. Si vniuersalis aut cum signo aut sine signo. si sine signo sic facit propositionẽ indefinitam. si cum signo aut vniuersaliter aut particulariter. si particulariter facit particularem. si vniuersaliter vniuersalem. et sic quadruplex est propositio alicuius quantitatis.

Ad 2m dicit magister ĩ logica magna formaliter hec verba. Quandocumque substantiam alicuius propositionis imobilitatur nõ quidem per modum determinationis super determinabili sicut immobilitatur predicatum vniuersalis affirmatiue aut subiectum exclusiue: sed imobilitatur per modum probationis termini precedentis ipsum ratione cuius substantiam a sua propria denominatione suspenditur nõ est alicuius quantitatis ideo exclusiua. vt tantũ homo currit que habet probari ratiõe signi et nõ subiecti nõ est alicuius quautitatis. Exceptiua similiter reduplicatiua similiter ablatiuus in cõsequentia quãdo precedit bene dico quãdo precedit: quia aliter nõ vnde ista nõ homine currente tu es asinus nullius est quãtitatis. sed ista. tu es asinus nullo homine currente est singularis. similiter ista sine aure tu potes audire nullius est quantitatis. et breuiter dicatur de omnibus illis in quibus subiectum suspenditur a propria denominatiõe ratione probationis termini precedentis ipsum. Et nota bene quia nõ omnes sciũt hoc quos credis scire: ideo tu deciperis.

Propositio nullius quãtitatis est que non erit vniuersalis particularis indefinita vel singularis. Aduerte quod licet cõmuniter ponatur quod iste quatuor non sunt alicuius quantitatis. scilicet exclusiua exceptiua reduplicatiua ablatiuus in consequentia: tamen nõ tantum iste quatuor uon sunt alicuius quantitatis: sed multo plures vt dicit magister in logica magna. Et breuiter omnes iste sunt nullius quantitatis in quibus subiectũ suspenditur a propria denominatiõe ratione probationis precedentis ipsum vt iste ab eterno deus fuit semper homo fuit icipit sortes esse imediate ãte a tu fuisti necessario deus est contingẽter tu es tu scis sortẽ currere possibile est sortem currere et de similibus de vsu isto. Que ca. vel ip. qualis ne vel af. u. quãta par in fin nil dico quia de se clarum est. Dubitatur cõtra oẽs diuisiones propositionũ vtrũ sint date de propositione eodem modo sumpta. Ad quod respondet quidam quod nõ sunt date de propositione eodem modo sumpta sed diuersimode. Unde propositio potest cõsiderari tripliciter. vno modo do quo ad substantiam et sic diuiditur in cathegorematicam et ipotheticam. quia habere subiectum predicatum et

copulam tanq̄ ptes ṗncipales. vl' habere plures ꝓpōnes tanq̄ partes ē de suba ꝓpōnis. Alio mō pōt ↄsiderari q̄ ad quātitatem ⁊ sic diuidit in vl'em pticulare ī definitā ⁊ singularē qa facta est diuisio ꝼm ↄdictōem subiecti a quo sumit̄ quantitas cū subiectum se habeat vt materia ut quantitas est eterna materie ꝼm commentatorē ī de substātia orbis. Alio mō potest ↄsiderari q̄ ad qualitatem ⁊ h̄ dupliciter. vel q꞉ consideratur qualitas significantis vl' significati: si signtis sic diuiditur in affirmatiuam ⁊ negatiuaꝫ qa facta est diuisio secūdum id qō se habet vt formā in ꝓpositōe: ⁊ ↄseq̄nter vt eq̄litas pura. sed verbum quod est vt forma respectu subiecti ⁊ predicati. Si autē cōsiderat̄ qualitas significati sic diuiditur in veram ⁊ falsam necessariam ⁊ contingentem possibilem ⁊ impossibilem. Aliter potes dicere ⁊ clarius ꝙ ꝓpositio potest quadrupliciter diuidi. s. secundum substantiam. secundum qualitatem ꝼm quantitatem. ⁊ secundum materiam. Si ꝼm substātiam diuidit̄ in cathegoricam ⁊ ipotheticam. si ꝼm qualitatem in affirmatiuam ⁊ negatiuam: si ꝼm quantitatē diuidit̄ in vl'em particularem indefinitam ⁊ singularem. si ꝼm materiam diuiditur in necessariam contingentē veraꝫ ⁊ falsam possibilem ⁊ impossibilem. Aduerte tn̄ ꝙ nō loq̄r de mā ex qua est ꝓpō q꞉ sic eēt accipere ꝓpōnem ꝼm substantiam q꞉ termini sunt mā ꝓpōis ⁊ de suba eius. sed loquor de mā ꝓhibitudine p̄dicati ad subiectū iō mā ꝓpōis vt h̄ sumit̄ est habitudo p̄dicati ad subditū in q̄ fit ꝓpositio predicati cū subdito ⁊ in q̄ subditum vl' predicatū discōueniūt ⁊ cōueniunt. ⁊ secunduꝫ hoc materia ꝓpositionis est triplex. s. naturalis contingens et remota. Materia naturalis est illa in q̄ predicatum est de essentia subiecti vl' ꝓprium eius vt homo est animal ⁊ homo est risibilis. Contingens vero est illa in qua predicatum potest inesse aut abesse subiecto vt homo est albus. Remota ē illa in qua predicatum non potest conuenire subiecto vt homo est asinus. Et ꝼm hanc triplicem materiaꝫ summitur alie tres diuisiones. quia si materia est naturalis propositio est necessaria. si contingens est propositio contingens. si remota falsa est. Item si naturalis vera est. si remota falsa est. ⁊ si contingens possibilis est. si remota impossibilis: ⁊ loquor d̄ affirmatiuis. quia in negatiuis aliter variantur. Adhuc subtilius potest dici ꝙ propositio necessaria ꝼm vnitatem diuiditur in cathegoricam ⁊ ipotheticam. q꞉ propositio vna vel est simpliciter vna vt cathegorica vel est vna coniunctione vt ipothetica. sicut aliquid vnuꝫ diuiditur in vnum simplex ⁊ compositum. Deide propositio cathegorica secundum qualitatem diuiditur in affirmatiuam ⁊ negatiuam ratione copule penes quam attenditur affirmatio ⁊ negatio. Deinde secū dum quantitatem diuiditur in vniuersalem particularem indefinitaꝫ ⁊ singularem ratione subiecti quod non suspēditur a ꝓpria denominatione. Deinde secundum materiam diuiditur vlterius in veram ⁊ falsam necessariam ⁊ contingētem possibilem ⁊ impossibilem ratione significati ꝓpositionis qō est tale.

Propositionum

alia de inesse alia mōlis. Aduerte ꝙ diffinitiones iste de virtute sermōis false sunt cum cathegorica propositio non sit modalis in qua pōitur modus: vt ista hic est possibile. Sed in sensu in quo fiunt vere sunt. Prima enim que dicit est modalis est illa in qua ponitur modus. sic intelligitur. i. in qua predicatum inest subiecto cum determinatione modi: vt possibile est fortem currere. Uel magis ad litteram dic. Modalis est illa in qua ponitur modus sumptus. quia tunc or-

dinat̄ cum dicto. Consimiliter' dicatur de propositione de iesse q̄ est illa in qua predicatum inest subiecto simpliciter idest sine determinatione modi. Vel magis ad literam dic de inesse est illa in qua non ponitur modus modaliter sumptus modi autem sunt sex.

Ad cognoscenduꝫ quid sit mod⁹ in ꝓposito ⁊ quot sūt mōi. Aduerte circa pri^m q̄ modus ē adiacēs rei detīnatio. s. detīminatio facta per adiectiuuꝫ vnde adiectiuum determinatio ⁊ modus eādem rem dicunt sed differunt fm ratōnem. Adiectiuum enim dicit rem adiacentem. determinatio vero dependentiam rei. modus autem dicit vtrunqꝫ.

Circa secundum aduerte q̄ adiectiuum est duplex scilicet nominis vt albus alba album. ⁊ similia. ⁊ verbi vt aduerbium. quia priscianus aduerbium ē vi verbi adiectiuum. Adiectiuum vero tam nominis q̄ꝫ verbi est duplex ga quoddam potest determinare verbum ratione compositionis. ⁊ quoddam nō. illud autē quod potest determinar̄ verbum ratione compositionis si addat aliquid supra compositionem vt puta necessitatem vl' aliquid huiusmodi. qd̄ sic additum sic ex parte rei pōt facere propositionem modalem. Unde dr̄ primo q̄ determinet verbum ratione compositionis. idest q̄ determinet orationem coniunctiuam vel infinitam vt dicēdo sortem currere est possibile quod non faciunt illa aduerbia bene male ⁊ velociter. quia determinant ratiōe verbi ut sortes currit velociter. ⁊ nunc nuper q̄ determinant ratiōe temporis vt sortes nunc currit. ⁊ multa adiectiua nominalia ⁊ verbalia. Dicitur secūdo q̄ addat aliquid supra compsitionem q̄ sit ex parte rei. quod non faciūt aduerbia dubie probabiliter vel ista nomina dubiuꝫ ꝓbabile situm cum significent qualitatē aie ⁊ nō rei. quia nulla dubietas est parte rei ⁊ quia ista. s. necessariū contingēs possibile ipossibile veꝝ ⁊ fl'z ⁊ nō plura hn̄t has duas ꝯdictōes. Ideo tm̄ sūt sex modi facientes propsitionem modaleꝫ ⁊ hi modi pn̄t dupliciter sumi. s. nominaliter vt exemplificatū est. et aduerbialiter vt necessario possibiliter ipossibiliter ve ⁊ false. hoꝝ aūt alique possūt sumi verbaliter vt potest ꝓ possibili non pōt ꝓ impossibili oportet pro necessario conuenit pro contingenti. Circa sufficientiam modoꝝ q̄ quidam sic assignant. Nam cum modi determinēt compositionem vel inherentiā predicati ad subiectum quot modis conuenit determinare istā inherentiam tot erūt modi. terminari autem contingit tantū sex modis. quia aut per veritatem aut falsitatem absolute. ⁊ sic sumūtur duo modi scilicet verum ⁊ falsum. aut per aliquid quod importat veritatem illius inherentie conditionate. aut falsitatem conditionantis. si veritatem conditionatam. aut dicit veritatem infallibilem ⁊ sic accipitur necessariū: aut falsitateꝫ infallibilē ⁊ sic accipitur ipossibile aut dicit veritatē fallibilē. ⁊ sic accipit' cōtingēs. aut fl'itatē fallibilem. ⁊ sic accipitur possibile ⁊ sic tm̄ erūt ibi sex mōi. possibile impossibile necessariuꝫ cōtingens verum ⁊ falsum. Et dicunt vlterius q̄ possibile ⁊ contingens non differunt nisi q̄ vnum importat de suo modo significandi veritatem fallibileꝫ vt contingens. aliud falsitatem fallibilem vt possibile. ⁊ ideo dicunt q̄ possibile ē falsum potens esse verum. sed contingens est verum potens esse falsuꝫ. Dāt etiam aliam differentiam scilicet q̄ cōtingens dicit veritatem euentus ex parte rei sed possibile dicit veritatem euētus ex parte temporis. Licet hec sine subtiliter dicta. tamen sequendo viam communem magis distinguenduꝫ est de contingenti. q̄ vno modo accipitur pro possibili. alio modo pro cōtingēti ad vtrumlibet. primo modo ac-

cipitur hic ⁊ sic ordinatur i figura ⁊ sic possibile ⁊ contingens non differunt ⁊ si vnum dicit veritatem fallibilez ⁊ aliud. Secundo vero modo accipiendo contingens non contradicit sibi aliqua propositio de necessierio. q2 contingens ad vtrumlibet exponitur pro possibile esse ⁊ possibile nō esse hoc est per vnam copulatiuam factam ex duabus partibus de possibili. verbi gratia omnem hominem contingēs est ad vtrumlibet currere exponitur sic. omnis homo potest currere ⁊ omnis homo potest non currere. contradictoriuz est nō omnem hominem contingens est currere ꝙ valet ista aliquis homo de necessitate currit vel idem homo de necessitate non curret. Et sufficientia est talis. Aliquis modus dicit veritatem vel falsitatem absolutam vel conditionatam. si absolutam sic est verum vel falsum. si conditionatam aut dicit veritatem infallibilem. ⁊ sic est necessarium aut falsitatem infallibilem. ⁊ sic est impossibile. aut veritatem vel falsitatem infallibilem. ⁊ sic est contingens ⁊ possibile.

Dubium est si omnes isti modi faciunt propositionem modalem quare magister non posuit propositiones de vero ⁊ falso in figura sicut alias modales. Idem dubium est cōtra figuras assignatas a philosopho secūdo perihermenias in quibus non ponuntur propositiones de vero ⁊ falso ⁊ alias sic ⁊c.

Ad quod Burleus dicit in secundo perihermnias. ꝙ verum ⁊ falsum non faciunt propositionem modalem. quia nihil addunt supra compositionem scilicet supra esse ⁊ nō esse. Idem enim est dicere sortes currit ⁊ verum est sortem currere. ⁊ idem est dicere sortes nō currit ⁊ falsum est sortem currere. ⁊ quia nihil addunt supra esse ⁊ non esse. ideo non faciunt propositionem modalem. Similiter nulla propositio modalis cōuertitur cum sua de inesse. sed iste conuertuntur sortes currit ⁊ sortem currere est verum. Ideo hec propositio verum est sortem currere: non est propositio modalis. Quod autem philosophus connumeret verum ⁊ falsum inter alios modos hoc est quia determinat ꝙ predicatum inest subiecto. sed q2 nihil addunt supra compositionem. iō non faciunt propositionem modalem. Et propter hoc philosophus non determinat de oppositione nec de consequētia propositionum in quibus ponuntur verum ⁊ falsum. sicut de alijs modis q faciunt propositiones modales. Licet hoc sit probabile est tamen cōtra communem sententiam auctorum. ⁊ ex sufficientia modorum potest argumentari contra ipsuz. sed gratia breuitatis relinquo. Ideo aliter dicendum sm Boecium de mente armonij in secundo perihermenias ꝙ philosophus determinat de propositionibus modalibus ꝓut habent oppositionem ⁊ consequentiam aliter q̄ʒ ille de inesse. ⁊ quia propositiones modificate his duobus modis scilicet vero ⁊ falso non differunt per oppositionem ⁊ cōsequentiaz ab illis de inesse: sed bene modificate per alios quattuor modos. ideo de istis duobus non determinauit sed de alijs quattuor sic. Quare autem propsitōnes modificate sm verum ⁊ falsum non variant oppositionem ⁊ consequentiam ab illis de inesse. causa ē quia tales propositiones sic modificate equiualent propositionibus correspondentibus de inesse. ⁊ ideo talez oppositōnem ⁊ ɔsequē tiam habent ad inuicem qualem habēt ille de inesse quibus equiualent vnde iste omnem hominem currere est verū nullum hominem currere est verum cum equiualeant istis omnis hō currit nullus hō currit que sᵗ ɔrie. ⁊ sic sᵗ ɔrie adinuicem. ⁊ iste oēm hoiem currere ē

falsum nullum hominem currere ē fal/
sum cum equivaleat istis aliquis homo
currit: aliquis homo non currit que sunt
subcōtrarie: ita ⁊ ille sunt subcontrarie.
⁊ ita de alijs dicatur. Sed cum ꝑpositō
nes modifice ſm alios quattuor modos
non equivaleant illis de inesse vt mani/
festum est. Ideo habent oppositionem
⁊ consequentiam diversam ab illis. Sꝫ
forte diceret aliqs ꝙ iste contrarie sunt
omnem hoiem currere est necesse nullū
hoiem currere est necesse. q꜡ quāuis non
equivaleant illis de inesse correspon /
dentibus sufficit tamē ꝙ iste correspon/
dentes sunt contrarie: vt oīs homo cur
rit nullus homo currit. Dicendū ꝙ ad /
huc est vniversaliter verꝫ hic ꝙ iste om
nem hoiem currere est necesse ⁊ aliquē
hominē non currere ē necesse nō sunt ꝯ/
trarie. ⁊ tamen ꝓpositiones correspon /
dētes sibi illis sūt ꝯtrarie: vt aliquis ho
mo currit aliqs homo non currit.

ropositionum

modaliū alia de sensu composi/
te alia de sensu diviso. Adverte ꝙ de
propositionib⁹ de sensu composito vel
diviso mediantibus istis modis possibi
le impossibile quadruplex ē opinio. Nā
Petrus de mantua vult ꝙ quando isti
termini totaliter ꝑcedunt dictum pro /
positionis tūc ē ꝓpositio de sensu cōpo/
sito: sed qñ mediant inter ꝑtes dicti aut
finaliter sequunt tunc est sensus divis⁹.
Ratio ē q꜡ tunc non cadunt supra totā
cōpositionem cū terminus seqñs nō ha
beat vim supra precedentem: q꜡ negatio
que est maxime ꝟtutis non habet vi su/
pra terminū ꝑcedentē: ergo nec aliquis
aliter termin⁹ finitus. Hentisber aūt te /
net cum opinione cōi quā sequit magr̄
vult ꝙ tales termini faciant sensū com
positū siue totaliter ꝑcedunt siue totalr
sequāt: quia etiā dum finaliter sequūt.
ꝟtus eoꝝ transit in totam compositōeꝫ
sed tunc faciunt sensū divisum quādo
inter partes dicti mediant. Strodus ve
ro dicit ꝙ licet dum totaliter precedunt
dictum faciunt sensum compositum ⁊
dum mediant faciant sensum divisum
dū tamen finaliter sequūtur possūt indif
ferenter capi aut ſm compositionē aut
divisionē. Ideo vult ꝙ tales ꝑpositō
nes habeant distingui anteꝗ̄ ad eas re /
spondeat: ⁊ ſm ꝙ fit limitatio ad sensū
compositum vel divisum aliter ⁊ aliter
est respondendum. Burleus vero se
quens antiquos ⁊ non modernos vl't ꝙ
qñ modus ordinat cū dicto tunc distin /
guenda est propositio: q꜡ potest esse i sē
su composito ⁊ i sensu diviso. Erit autē
in sensu composito si modus predicatur
⁊ totū dictū se teneat ex ꝑte eiusdē extre
mi subiecti. Si ꝟo mediat fecit sensum
divisum: si aūt precederet totū dcm̄ ⁊ ñ
acciperet vt ꝑdicat nec vt mediat nō fa
ceret sensum compositū neqꝫ divisum.

Dubitatur primo que sit ꝓpositio ve
re modalis an illa de sēsu composito an
illa de sensu diviso. Circa hoc due sunt
opiniones. Opinio communis ē ꝙ ꝓpo
sitio modalis de sensu composito ē ve /
ra modalis non aūt de sensu diviso ⁊ fū
dat se supra auctoritatē philosophi i 2°
ꝑihermenias qui dicit in modalibus eē
⁊ non esse sunt subiecta ⁊ appositiones
sunt predicta ꝑ esse ⁊ non esse intelligēs
dictum affirmatum ⁊ negatum. per ap /
positiones vero ipsos modos.

Alia ē opinio que vlt ꝙ modus faciēs
ꝓpositionem modalem nec sit subiectū
nec predicatū nec se teneat ex ꝑte subie
cti nec ex parte predicati: sed ex parte ꝟ
bi vnientis ꝑdicatū cum subiecto. Unñ
sicut quedā sincathegoremata determi/
nant subiectum: vt omnis nullus ⁊ hui⁹
modi: ⁊ quedā determinant ꝑdicatum
vt bene ⁊ male: ita quedam determinēt
compositionem vnientem predicatum
cum subiecto ⁊ huiusmodi sincathegore
mata faciunt propositionem modalem.
Si autem modus predicatur ⁊ nō sit ab/

ter modus determinans compositio-
nez est propositio de inesse. cuius rō est
q2 ꝓpositio de inesse est illa ī qua deno
tat predicatum inesse subiecto simplr
.i. sine determinatōe alicuius modi. sed
quādo aliquis mōus subiicit vel predi-
catur ꝛ nullus alius mōus determinat
ꝯpositionē denotatur predicatum ineē
simplr subiecto. ergo ē de inesse. Utra
ꝗ opinio potest defendi requie mōum
in tractatu ꝯ summulas.

Dubitatur secundo de qualitate mo
dalium de sensu diuiso ꝛ composito. sci
licet penes quid attendatur qualitas ī
illis an penes moduz affirmatū ꝛ nega
tum an penes dictū affirmatum ꝛ nega
tum. Circa hoc sunt due opiniones.
vna opinio vult ꝙ penes modū affirma
tū ꝛ negatum ꝛ dicit ꝙ si modus nō ne-
gatur est affirmatiua. si vero negat est
negatiua. licet iter eos aliqualis sit dif-
ferentiā. Naz magister vult ꝙ sit nega-
tiua dūmodo cadat supra modū lz non
supra verbū. vt dicendo sortē currē est
non possibile. Alij volūt ꝙ dz etiā ca
dere supra verbū. vt dicēdo sortē cur-
rere nō ē possibile. Hec opinio fūda-
tur supra auctoritatē phi 2° periberme
nias dicens ꝙ sicut verbum se hz in ꝓ-
psitionib⁹ de inesse ita modus ī ꝓposi-
tionib⁹ modalib⁹. sed in illis de inesse
verbū ē vt forma penes qd̄ attēdit af-
firmatio ꝛ negatio. ergo modus in mo
dalibus ē sicut forma penes qd̄ attēdi-
tur affirmatio ꝛ negatio.

Alia opinio ē q̄ rn̄det distiguēdo. vn̄
ꝓpositio modalis pōt dici negatiua tri
pliciter. aut de dicto tm̄ aut de mō tm̄
aut de dicto ꝛ de mō simul. exēplū pri-
mi vt sortē nō currere ē possibile. exē-
plū secūdi. vt sortē currere nō ē possibi
le. exēplū 3tij vt sortē n̄ currē n̄ ē possibi
le ꝛ ita pōt distigui d̄ affirmatia suo mō

Dubitatur tertio d̄ quātitate moda-
liuz an sint alicuius quātitatis ꝛ cuius
quantitatis sint.

Circa hoc sunt due opiniones Bur-
leus. n. sequēs antiquos vult in secūdo
peribermenias ꝙ oīs propositio de sen
su cōposito ē propositō singularis q2 in
ea subiicitur termin⁹ singularis. qd̄ pz
q2 subiicitur dictū ꝓpositōis qd̄ ē siga
tū singulare illius ꝓpositōnis ꝛ accipi
tur pro vno termino singulari ꝛ sic de
alijs q̄uis in eis sit signuz vl'e adhuc ē
singular] vt hic omnem hominem cur
rere est possibile. propositio vo de sen-
su diuiso accipit quantitatē a subiecto
dicti. ꝙ si terminus singularis ē ꝓposi
tio singularis est. vt hʒ sortē possibile ē
currere. Si vo ē termin⁹ cōis cū si-
gno vl'i ē vl'is. ꝛ ita d̄ alijs vt oēz hoīez
possibile ē currere. Un̄ hʒ opinio dic ꝙ
quedā sūt ꝓpositiones modales de di
cto vt sortē currere ē necesse ī qbus. s.
dictū subicit ꝛ mōus pdicat. qdā vo sūt
modales de re ī qbus mōus īpōitur di
cto vt sortē necesse ē currere nō. n. ē sē
sus ꝙ hʒ dictū sit necessariū. s. sortē cur-
rere. sz sēsus hui⁹ ē ꝙ ī sorte ē necessitas
ad currēdū. Clari⁹ hoc apparet de pos
sibili. cū. n. dr̄ sortē currere ē possibile
sensus ē ꝙ hʒ dictū sortē currere sit pos
sibile. sz cū dr̄ sortē possibile ē currere
sensus ē ꝙ ī sorte ē pōtētia ad currēdū
enuntiationes vo ī qb⁹ modus subiici-
tur ꝛ dictū pdicat vt possibile ē sortē
currere videtur modales sz nō sūt mo-
dales de dicto sūt singl'ares. Modales
vo d̄ re vt q̄ videt mōles sumūt quan-
titatē a subiecto dicti ꝛc̄.

Alia ē opinio modernoꝝ quā seqt
magr̄ ꝛ hʒ opio vl'e ꝙ modales de sensu
cōposito nō sunt alicuius quātitatis cō
sequēter nō dn̄t dici singl'ares. Rō ipsi
us ē q2 quātitas ꝓpositionis sumitur a
subiecto non quocunq; sed a subiecto
quod non suspenditur a propria deno
minatione rōe ꝓbationis pcedētis ipz.
ꝛ iō si subm̄ sit tminus nō seqt ꝙ ꝓpō
singularis. quia ista nullius est quanti-
tatis necessario tu curris ꝛ tamen subz

ē tīn⁹ singłaris. ꝛ ita dicat̄ mōlib⁹ de sensu cōposito ꝙ licet subiectum sit termin⁹ singularis nō tñ sunt alicui⁹. quātitatis quia subiectū suspēdit a propria denominatione rōe probationis ipm ꝑcedentis vt dictū est supra.

X his diuisioni-

bus tres figure origināt̄. Pria de inesse. Secūda modalis de sensu diuiso. Tertia modalis ō sensu cōposito. Secūda ē ad modū prime. Tertia vero disperata ab his.

Aduerte ꝙ secunda ē ad modū prīe q꞉ i ea fit variatio ꝓpositionū rōe signi sicut in prima. In tertia āt fit variatō ꝓpositionū rōe modi ꝛ nō signi. Has figuras in margine cōsidera.

Unt igitur taz

pᵉ ꝙꝫ secūde her̄gule generales.

Aduerte ꝙ figura quatuor modis sumit̄ Uno mō a mītaphisicis ꝛ sic diffinit̄ Figura ē q̄ termino vł̄ tinus clauditur vt circulus ꝛ triāgulus. Alio mō capit̄ a grāmaticis ꝛ sic describit. Figura est vitiū cū rōe factuꝫ in ɔtexu partiū orōnis. Alio° sumit̄ a philosopho p° prioꝝ ꝛ sic describit̄. Figura ē debita disposītio termioꝝ ꝑm sbicibilitatē ꝛ ꝑdicabilitatem. A°° sumit̄ ꝑ ɔpationē ad figurā p°° sūptā ꝛ describit̄ figura est depō debita q̄tuor ꝓpōnū in moduꝫ q̄drāguli loco ɔrie. vñ si debet eē debita dispō haꝝ q̄tuor propositionū requirunt̄ due cōditiōes. Prima ꝙ propōes que i prima linea ponūt̄ sint cōtrarie. Secūda ꝙ que se ex angulis oppositis respiunt contradicant.

Rima regula

sic limitatur. Uł̄is affirmatiua ꝛ vł̄is negatiua sunt ɔ̄rie in figura his quatuor conditionibus seruatis scilicet ꝙ sint de cōsimilibus subiectis predicatis ꝛ copulis explicite vel implicite supponentibus precise pro eadem vel pro eisdē ꝛ ꝑdicatū nō distributū in vna destribuat̄ in altera ꝛ eɔ° si fuerit capax ɔfusionis. Dr̄ primo de ɔsimilibus subiectis predicatis ꝛ copulis q꞉ si nō eēnt sic nō eēnt ɔ̄rie. Dicitur secundo explicite vel implicite q꞉ iste propōnes quodlibet est ens nihil est ens sunt ɔ̄rie ꝛ tamen subiecta explicite sunt cōsimilia sꝫ bene implicite. Dicit̄ 3° supponentibus precise pro eodē vel ꝑ eisdē quia iste nō sunt cōtrarie oīs homo est asinus nullus homo est asin⁹ cū li homo in prima supponat pro masculino ꝛ feminino. In secunda vero pro masculino tantū. Quarto dicit̄ predicatum nō distributum in vna distribuat̄ in alia ꝛ ecōuerso si fuerit capax confusionis q꞉ propt̄ deffectū huius iste nō sunt contrarie q̄libet homo est aīal nullus homo est q̄libet aīal q꞉ li animal in nulla illaꝝ supponit distributiue. ꝙ nō sint contrarie patet ꝑ naturā earum q꞉ contrarie non possunt simul esse vere sꝫ bñ sil' false. sꝫ iste sūt simul vere vt pꝫ ꝗ ꝛc. sꝫ prime ɔ̄ria est ista nullus hō est animal. secūde ɔtraria est ista quilꝫ hō est q̄libet aīal.

Aduerte tamē ꝙ ꝓpositōes tales dicuntur cōtrarie per similitudinē ad cōtrarietateꝫ que ē in rebus que ē rpugnātia extremoꝝ non potentiū simul esse i eodem subiecto. sed successiue vt albū nigꝝ. ita iste propositiones se hñt q꞉ nūquaꝫ pñt simul esse vere sed aut vna est vera ꝛ altera falsa aut ambe sunt false sic aut vnū ɔ̄riū iest subo aut nullū iest

Ecunda regu-

la sic limitatur. Particularis affirmatiua ꝛ ꝑticularis negatiua sūt subɔtrarie his quatuor conditionibus seruatis ꝙ sint de cōsimilibus subiectis ꝑdicatis ꝛ copulis precise supponētibus explicite vel iplicite pro eodem vel pro eisdem predicatis. tam̄ difformiter supponentibus quo ad mobilitatem ꝛ im-

mobilitatē.i. ꝙ ſi predicatū vni⁹ ſtat mobiliter .i. diſtributiue. ꝑdicatū alterius ſtat imobiliter .i. nō diſtributiue ꝛ non cō. Tres prime cōditiones patēt per ſuperius dicta. Quarta pōit quare iſte ñ ſſt ſub ɔ̄rie aliqs homo aial ē aliqs hō aial nō ē q: predicatū ñ diſtribuit ſꝫ pᵉ ſubɔ̄ria ē iſta aliqs hō nullū aial eſt. ſecunde iſta aliqais hō oē aial eſt.

Aduerte tñ ꝙ tales ꝓpoſitiones dicuntur ſubcontrarie q: ponūtur ſub ɔ̄rijs propoſitionibus quo ad ſigtionē intelligēdo. ꝙ aūt ponantur ſub illis cā ē q: quanto aliquid plura cōtinet dicitur eſſe ſuperior. ꝛ quāto pauciora inferiō ꝛ ideo cū iſte pauciora cōtineant ꝗ̄ ɔ̄rie plura. iō iſte dicūtur eē ſubcōtrarijs.

Tertia regula

ſic limitatur. Ulis affirmatiua ꝛ pticularl negatiua vlis negatiua ꝛ pticularis affirmatiua ſūt ɔ̄dictorie bis quatuor ɔditionibus ſeruatis .i. ꝙ ſint de cōſimilbus ſubiectl predicatis ꝛ copulis explicite vel implicite ſupponētibus ꝑciſe ꝓ eodēꝫ vł ꝓ eiſdē. ꝛ ꝙ terminus nō diſtributus i vna diſtribuatur i altera ꝛ ecōuerſo ſi ſit diſtribuibilis. Tres prime particule ex ꝑdictis note ſunt. vltᵃ ponitur q: illa nō ſunt ɔ̄dicᵃ quilibet homo animal ē aliquis homo eſt aial q: li aial in nulla diſtribuit. ſꝫ prime ɔ̄dicit iſta aliqs hō nullum animal ē ꝛ 2ᵉ iſta quilibꝫ hō oē animal eſt. Aduerte tñ ꝙ tales ꝓpoſitiones dicuntur ɔ̄dictorie per ſimilitudinē ad verā ɔ̄dictionē que ē oppoſitō cui⁹ nō ē dare mediū ſecūdū ſe. ſicut .n. inter hominem ꝛ non hominem non ē dare aliqͦ mediū qͦ nō ſit aut hō aut ñ hō ita nō ē dare aliquā vnā ꝓpōnē i q̄ ñ ſit ſic ſicut ſigtur ꝑ vnū ɔ̄ditoꝝ aut ſicut ſignificat ꝑ aliud.

Quarta regula

ſic limitat. Ulis affirmatiua ꝛ particularis affirmatiua vlis negatiua particularis negatiua ſunt ſubalterne bis quatuor ɔditionibus ꝙ ſint de ɔ̄ſilibus ſubiectl ꝑdicatis explicite vł iplicite ſupponētib⁹ ꝑciſe ꝓ eodē vł ꝓ eiſdē ꝛc. ſic oꝫ ſtare ſupredicatum vnius ſtat immobiliter idest ſine diſtributōne ꝛ ꝑdicatum alterius ꝛ ſi vna ſtat immobiliter ꝛ ſic in altera. Tres prime note ſūt ex dictis: ꝑꝑ quartā iſte nō ſūt ſubalterne qlꝫ homo non eſt animal ꝛ aliqs hō non eſt animal. ſed prime ſubalterna ē iᵃ aliquis homo animal non eſt. ꝛ ſecunda eſt ſubalterna huius nullus homo animal eſt.

Aduerte tamen ꝙ ꝓpoſitiones dicūtur ſubalterne quia vna eſt ſub altera vt particularis ſub vniuerſali cuꝫ vniuerſalis plura contineat. particularis vero pauciora.

Aduerte ꝙ propoſitiōes ſingulares i figura nunꝙ ſe habēt niſi ɔ̄dictorie nū ꝙ̄ vero contrarie. ſubcontrarie aut ſubalterne. Et ñ ſubiectū ſit terminus cōpoſitionis. cōtradictoriū datur ꝑ negationē ꝑpoſitā toti. vñ ɔ̄dictoriū iſti⁹ iᵉ hō vel aſinus ē hō ꝛ hoc non ille homo vel aſin⁹ ē hō nō aūt illud iſte hō vł aſinus nō ē hō q: ambe ſūt ꝟe.

Sicut quatuor

regulis ſituantur propoſitiōes in figura ita quatuor alijs ipſaruꝫ lex ꝛ natura cognoſcit̄ pria ē iſta. Duo ɔ̄ria nō poſſūt ſit̄ eē ꝟa ſed bñ ſit̄ falſa. Rō pᵉ ptis .ſ. qñ nō pñt ſimul eſſe ꝟa ē: q: dato oppoſito ſeqt̄ ꝙ duo ɔ̄dictoria ſit̄ ꝺ eodē verificari pnt quod eſt ɔ̄ pᵐ principiū quod dicit. De quolꝫ dicitur alterum contradictorium incōplexoꝝ ꝛ ꝺ nullo eoꝝ ambo ſimul. Et ꝙ hoc ſequitur ꝓbatur. naꝫ ſi quelibet ipſarum eſt vera quilꝫ homo currit nullus homo currit cū ſōteſ ſit homo ſequitur ꝙ ſortes currit ꝛ ꝙ ſortes non currit. ꝛ ſic currēs ꝛ ñ currēs de eodē ꝟificabunt.

Ratio secunde partis. s. ꝙ possunt simul esse falsa est quia datur dispositio media inter hec ꝯ̄ria ꝑ quā nō se hꝫ sicͭ vnum contrarium nec sicut aliud vt si aliq̄s hō currit ⁊ aliq̄s hō ñ. ñ e hꝫ sic ꝙ q̄lꝫ hō currit ñc se hꝫ sic ꝙ nl'lus hō currit Aduerte tñ ꝙ ñ pñt sẽp sil' eẽ falsa sꝫ solū ĩ materia ꝯtingẽti vt exẽplificatū est. In materia āt naturali ⁊ remota sẽp vnū ẽ verum ⁊ alteꝝ falsuꝫ. cuiꝰ rō est q: in materia necessaria seu naturali si aliq̄d cōpetit vni indiuiduo ꝺ necessitate competit cuilibꝫ ĩdiuiduo eiusdẽ spẽi. ⁊ iō affirmatiua ꝺ ncessitate ṽa est ⁊ negatiua falsa. In materia aūt remota id qꝺ r̄mouet̄ ab vno ĩdiuiduo ꝺ necessitate remouet̄ a quolꝫ. negatiua ergo vera est ⁊ affirmatua fl'a vt soꝛ. non ẽ asinus.

Tertia regula est ista.

Duo ꝯ̄dictoꝛia nō possunt sil' esse ṽa nec simul falsa.

Ratio pꝛimi. s. ꝙ non pñt eẽ sil' vera est q: dato opposito sequitur ꝙ. duo contradictoꝛia incōplexa pñt simul verificari ꝺ eodẽ qꝺ est ꝯ̄ pꝛimū pꝛincipiū ꝙ sequatur pꝛobatur q: si quelꝫ istaꝝ ẽ vera quilꝫ hō currit: ⁊ aliquis hō non currit tunc si q̄ro ꝓ quo verificat̄ ista aliq̄s hō non currit exempli gratia sit pꝛo soꝛte. est ergo veꝝ dicẽ soꝛtes non currit ⁊ ex altera parte seq̄tur quilꝫ hō currit soꝛtes est hō ergo soꝛtes currit ⁊ sic currens ⁊ non currens verificabūtur de eodẽ ꝯ̄ pꝛimum pꝛincipium. Ratio secūdi ꝙ non pñt sil' esse falsa est q: dato opposito tunc de quolibet nō verificabitur alteꝝ ꝯ̄dictoꝛiuꝫ incomplexoꝛum quod est contra pꝛimum pꝛincipium. ꝙ sequatur pꝛobat̄ q: dicas ꝙ illa sit simul falsa quilꝫ hō currit ⁊ aliq̄s homo nō currit. tunc si quero qꝺ istoꝝ sit veꝝ dicere de soꝛte aut currens aut non currens. Si ṽo nō currẽs g̊ illa est ṽa aliq̄s hō nō currit ⁊ sic alteꝝ ẽ veꝝ. si dicẽ ꝙ cursus vere affirmetur de soꝛte ergo illa ẽ vera aliquis hō currit que est ꝯ̄dictoꝛia illius nullus hō currit. Si āt nullū vere affirmetur habeo intẽtuꝫ ⁊ sic pꝫ ꝙ hec r̄gl'a tꝫ ṽtute p̄mi pꝛicipij

Duo sub ꝯ̄ria nō pñt eẽ sil' falsa sꝫ bene simul vera.

Ratio pꝛimi ẽ q: si essẽt sil' falsa ꝯ̄dictoꝛia eoꝝ eẽnt sil' ṽa sꝫ ꝯ̄dictoꝛia eoꝝ sūt sil' ꝯ̄ria. g̊ duo cōtraria essent sil' vera. ꝯ̄ pꝛimam regulā. Ratō secundi ẽ q: duo cōtraria pñt esse sil' falsa g̊ duo subcontraria pñt esse simul vera pꝫ cōsequentia q: cotradicunt illis ⁊ existente vno ꝯ̄dictoꝛio fl'o alteꝝ veꝝ est nō tam̄ ĩ oĩ materia pñt eẽ sil' vera sed in materia ꝯtigẽti. In necessaria aūt ⁊ remota alteꝝ veꝝ est semper ⁊ alteꝝ falsū. Rō huius assignata fuit in contrarijs.

Si vl'is est ṽa sua ĩdefinita ⁊ ꝑticularis sibi subalterna ẽ vera.

Ratio huiꝰ est q: ĩ ꝓpositiōe vl'i subiectuꝫ supponit distributiue g̊ ꝓ oĩbus suppositis subi. ⁊ si ẽ ṽa p̄dicatū ṽificatur ꝓ oĩbus suppositis subi. ⁊ sic ꝑticularis ⁊ ĩdefinita erit ṽa in q̄ denotatur p̄dicatū inesse vni parti subiue subiecti vl'is. eꝯ̄ autẽ nō in materia cōtingẽti. In materia. n. necessaria ⁊ remota est ẽt eꝯ̄. Naꝫ si ista ẽ ṽa aliq̄s homo est animal ⁊ ista omnis homo est animal. ⁊ ⁊ si ista est vera aliquis homo ñ ẽ asinꝰ ⁊ ista nullus hō est asinus Quando etiā subiectum non cōtinet plura ĩdiuidua sub se nec econtra vt si illa est vera hec sol lucet illa est vera omnis sol lucet ⁊ si illa est vera aliqua fenix est ⁊ quilibꝫ fenix est. Aduerte tñ ꝙ aliqua vl'is pōt esse ṽa. immo de fc̄o est vera ⁊ nl'la sua singularis pōt esse vera vt illa nihil demonstratur.

De equipolentijs.

Equipolentia sic describitur. est equiualẽtia duaꝝ pꝛopsitionum ĩ significato sitaꝝ ĩ figa quarum quelibet est alterius illatiua.

Dicit̄ p° equalētia loco generis. Nā oīs
eqpolentia ē equalentia. ꝛ nō ecō. Nā eq/
ualentia nō solū ē i ꝑpositōibs sed ēt in
t̄inis ꝛ in reb⁹. In t̄inis dicim⁹ ꝙ vestis
ꝛ indumētū equalent i significādo. non
tñ dicūt̄ eqpolere. iō ponitur 2ᵃ pticula
duaꝝ ꝑpōuꝫ i sigto ad drāꝫ equalentie
t̄inoꝝ q̄ nō dr̄ eqpolentia. Dr̄ 3°. sitarū
i figura. qꝛ aliq̄ ꝑpōes equalēt i sign̄do
non tñ dicunt̄ eqpolere vt capit̄ h̄ equi
polētia. vt ille tm̄ hō currit oē currēs ē
hō. Dr̄ 4° q̄rum q̄lꝫ alteri⁹ ē illatiua que
pticula ponit̄ ad declarādū ad qd ē vtil̄
eqpoᵃ ad h̄. s. vt ex vna possum⁹ īferre a
liā. Prima r̄gula sic limitat̄. Negatio
ꝑposita. s. toti subo facit eqpolere suo c̄
dic°. Rō h⁹ regule ē qꝛ nemo qcqd in
uenit ōstruit ꝛ dicit oppᵐ vt dicit beat⁹
Aug⁹. si ḡ iuenit vl̄itatē destruit ꝛ duc̄
oppᵐ. s. pticularē si iuenit pticularē de/
struit ꝛ ducit oppᵐ. s. vl̄itatē si iuenit ne
gatiōem ōstruit ꝛ oppᵐ ducit. s. affirma
tionem si inuenit affirmationē destruit
ꝛ ducit oppᵐ. s. negationē. 2ᵃ regula
sic limitat̄. negatio postposita. s. toti sb̄o
añ copulā ꝛ ꝑdicatū facit eqpolere suo
c̄rio. Rō h⁹ reᵉ ē qꝛ ex q̊ ponit̄ p⁹ sub
iectū nō hꝫ vim. s̄. ipm ꝛ sic nō destruit
vl̄itatē ei⁹. cū aūt pōat añ v̄bū si iueniet
affirmatū destruet affirmationē ꝛ iduc̄
negationē si aūt iueniet negationem de
struit negationē ꝛ iducit affirmationeꝫ
iō equalēt. 3ᵃ regula sic limitat̄. Nega
tio ꝑposita. s. toti sub̄o ꝛ postposita. s. to
ti sub̄o ꝛ añ copula ꝛ ꝑdicatū facit eqpo
lere sue subalterne. Rō hui⁹ regule cuꝫ
ponat̄ due negatiōes ꝛ ambe ante v̄bū
non potest negare v̄bū. qꝛ vna destruit
vim alteri⁹ ꝛ ecō. remanet ḡ ꝑpō in eadē
q̄litate in qua erat prius. Deinde cū nega
tio ꝑponat̄ sub̄o toti si inuenit destribu
tionem destruit ꝛ inducit pticularē si in
uenit pticularē ōstruit ꝛ induicit vl̄em
ideo equipolent.

Dubitat̄ q̄re subcōtrarie nō eqpolēt
negationē ꝑpositā vl̄ postpositā vl̄ sit
ꝑpositā ꝛ postpositā. nō p° qꝛ eqpolēt c̄/
dicᵉ 3° mō qꝛ eqpolēt subalt̄ne. nō ēt 2°
qꝛ oio idē st̄ ꝑpōes āt equalētes aliq̄lit̄
differre debēt puta i sig lꝫ ouenīāt in si/
gnificato. Nota ꝙ eqpoletie i modali
b⁹ eodē mō fiūt sicut i illis de ineē p illū
v̄sū. Pre c̄dic p⁹ c̄p postq̄ꝫ subalter. Et
p negationē ꝑpositā dicit magister intel
ligo qñ ɔiungit̄ mō siue modus ꝑcedat
siue seq̄tur supple tu tal̄r negatio ɔiun/
git̄ mō supple tu ꝙ ꝑcedat modū ꝛ p ne/
gationē postpositā dicit magr̄. intelligo
qñ ɔiūgit v̄bo ifinitiui modi supple tu
tal̄r ꝙ ꝑcedat v̄bū ifinitū. Exᵐ primi: vt
nō possibile ē soꝛ. currere. ꝛ soꝛ. currere
ē nō possibile. Exᵐ scdi possibile ē soꝛ. ñ
currere vel soꝛ. non currere est possibile

Aduerte tamē ꝙ antiqui magistri la/
boꝛabāt ad cognoscendū equipolentias
posuerunt. n. quatuoꝛ oꝛdines ꝑpositio
num modalium: vt declarat phs in 2° pi
herme. ꝛ in quolibet oꝛdie quatuoꝛ pꝛo/
positiones eqeiualentes collocarēt. qūo
aut debeant sumi ꝑpōes in quoliber oꝛ
dine p duas regulas declarabāt per pꝛi/
mam regulam sumun ur ꝑpōnes pꝛimi
oꝛdinis ꝛ scdi p 2ᵃᵐ regulam sumuntur
ꝑpōnes tertij ꝛ quarti oꝛdinis. ꝑma re/
gula ē illa cuicūq̄ꝫ dcō affirmato ꝛ nega
to attribuitur possibile eidem contigēs
ꝛ ab eodeꝫ remouetur impossibile. ꝛ ab
eius c̄dc° opposito remouetur necᵉ per
hoc ꝙ dicit affirmatio sumuntur pꝛopo
sitiones pꝛimi oꝛdinis que regula de se
patet. ideo non declaro 2ᵃ regula a quo
dicto affirmato vel negato remouetur
possibile ab eodem remouetur contin/
gens ꝛ eidem attribuitur impossibile ꝛ
eius contradicᵉ opposito attribuitur
necesse p hoc ꝙ dicit affirmatio sumun/
tur pꝛopositiōes tertij oꝛdinis per hoc
ꝙ dicitur negato sumuntur pꝛopositio/
nes quarti oꝛdinis que doctis clare sūt
has pꝛopositiones distinctas f̄m oꝛdies
suos posui in margine vt ille clarioꝛes
appereant.

possibile est esse
contingēs ē esse
nō ipossibile ē eē
nō necesse ē nō esse

possibile ē nō esse
ɔtingens est nō esse
nō impossibile ē nō esse
nō necesse est esse.

Dubitat̃ vtrum due negationes equiualeant vni affirmationi

Arguit̃ ꝙ nō. ꝑmo sic. Oē sile adauget suū sile. sed ql3 negatio est silis alteri. ğ qlib3 negatio adauget alterā. ğ due negatōes magis negāt q̈ȝ vna. Cōfirmat̃ ꝙ ois res ꝑ quas/cās oritur ꝑ easdē auget̃: ut colligit 2.° ethicorum. sed negatō ꝟbi fit ꝑ negatōem. ğ augebit ꝑ negatōnem. 2.° negatio ita opponit affirmationi sicut ꝑuatio habitui. vtputa tenebra lumini. sed tenebra nō aufert̃ ꝑ aliā tenebrā immo auget̃. ergo negatio non aufertur per aliam negationem immo magis augetur. Confirmat̃ q2 nullum sile destruit suū sile. sed quelib3 negatio est silis alteri. ğ nulla negatio destruit aliam. 3.° sic. sicut negatio est causa negatōis: ita affirmatio est cā affirmatiōis ğ a cōmutata ꝓportōe sicut negatio ē cā affirmatōis. ita affirmatio est cā negatōnis. ħ ɔn̄s est falsum. ⁊ nō sequtur ex alio nisi ex ħ ꝙ ne° est cā affirmatōis ğ falsu3 est ħ. Confirmat̃ ꝙ sicut se h3 affirmatō ad affirmationē ita negatio ad negationem sed affirmatio addita affirmationi magis affirmat vel saltē iducit oppositum ğ negatio addita negationi magis negat vel saltē inducit opp^m. 4.° sic si negatio esset cā affirmatōis ħ esset quia due negatōes se impedirēt vna. s. impediret aliā ⁊ eō ħ aūt est falsu3. ꝙ ꝓbatur q2 aut9 vna illarum h3 tātam vim q̈tā hab3 alia vel maiorē vel minorē. Si equalem vim ⁊ ab equalib9 nō ꝑuenit ac.° ğ vna n̄ destruit vim alterius: Si vna vim maiorem h3 ğ destruit sociam ⁊ nō eō q2 a ꝓportione maioris inequalitatis nō ꝑuenit ac.° Confirmat̃ vis negationis ꝑcedētis ꝓpōem nō impedit̃ ab alia negatiōe: ğ retinet vim negandi ɔ^a tenet ⁊ ans ꝓbatur q2 vis negandi nō est nisi supra sequētes terminos ğ nō est supra ꝑcedentes ⁊ sic regula nō h3 vim supra ꝑmā tūc vltra p^a retinet vim negandi ğ negat et si sic ğ nō affirmat. Pro rn̄sio ne ad ħ argumēta nō ꝙ negatio in ꝓposito hab3 duplicē vim. vnā ꝑncipalem ⁊ aliā secūdariam siue ex ɔn̄ti ꝑncipalis vis ei9 est negare seu destruere qcqd inuenit secūdaria vis eius est inducere oppositū ei9 ꝙ inuenit. ꝑus enim intelligimus aliqd destrui ꝑ ipam q̈ȝ constitui licet in eodē instanti fiant hec. Et inducere oppositū eius ꝙ inuenit pōt eē dupl'r ꝟ^m ꝙ pōt inuenire affirma^m vel negatū. si. n. affirmatum inducit oppo^m. s. negatōem. si ꝟo negatū inducit oppo^m. s. affirmatōem ⁊ sic p3 ꝙ ex ɔn̄ti negatio pōt facere affirmationē l3 principal'r semꝑ neget. Ad ꝑmu3 ğ dicunt qdam ꝙ verum est ꝙ oē sile adauget suū sile nisi vnū impediat aliud nō hic vnū impedit aliud rōne tertij circa qd̄ agunt. q2 nō possunt sil' esse in illo 3.° q2 illud 3^m nō est capax illorum duorum.

Uel aliter dicatur ꝙ oē sile adauget suum sile sic est aptū natum augeri. alit̃ nō. modo negatio nō est apta nata augeri ex quo vna negatio destruit aliā qua3 inuenit. Uel aliter dicat̃ ꝙ esse simile adauget suum sile. verum est de his que hn̄t ꝑncipaliter vim constructiuā alicu

nō possibile est esse
nō ɔtingens est esse
impossibile est esse
necesse est nō esse

nō possibile est nō esse
nō contingēs est nō esse
ipossibile est nō esse
necesse est esse

ius nō aūt destructiuā modo negatō pn cipalr hꝫ vim destructiuā ideo nō valet

Ad ꝯfirmatōem dicit̄ ꝙ ois res auge tur p illas res p quas oritur si apta nata est augeri. modo negatio nō est apta na/ ta augeri. ⁊c. Ad 2ᵐ negat maior imo negatio opponitur contradicte affirma tioni. vt homo non homo. vel aliter di/ catur negando maiorē siue p negationē intelligamus notam negantē siue nega/ tum. nam si intelligitur nota negās nul/ loꝰ opponitur si vero intelligitur nega/ tum. tunc dicitur ꝙ affirmatū ⁊ negatū aliter opponūtur q̄ꝫ puatiue. Ad ꝯfir mationē dicit̄ ꝙ nullū sit̄e destruit suuꝫ sit̄e vel actum sui sit̄is p se ⁊ p accidens tn̄ pōt esse hoc sicut vna candela accēsa liquefacit aliā. ⁊ ex ꝯñti ꝯtinguit illā. vł̄ aliter dicit̄ ꝙ vex est ī sit̄ibus q̄ habent vim ꝯstructiuam. si aūt hn̄t pricipaliter vim destructiuam nō valet. Ad 3ᵐ dr̄ ꝙ arᵐ a cōmutata ꝓportione solū tenet in q̄ntitatibus vel ꝯtinuis vel discretis. ideo nō vꝫ. vel aliter dr̄ negādo ꝙ argu/ itur a cōmutata ꝓportione. nā sic argui/ tur ꝙ sicut schꝫ añs vnius ad añs alteri us. ita ꝯñs vnius ad ꝯñs alterius vel ecō sed hec nō sic arguitur. ⁊c. Sꝫ debet sic argui. sicut negatio est cā negationis ita affirmatio est causa affirmationis. sꝫ negatio est causa affirmationis, g̊ affir/ matio est causa negationis. sed minor ē falsa. vel sic. sicut negatio est causa nega tionis: ita affirmatio est causa affirma/ tionis sed causa negationis est causa af firmationis g̊ negatio est affirmatio. sꝫ dices cōclusio est falsa ⁊ nō maior. ergo minor. ⁊c. Ad hoc dr̄ q̊ ad maioreꝫ ꝙ qn̄ phs dicit. Sicut affirmatio est causa affirmationis: ita negatio est causa nega tionis. p negationē nō intelligit notam negatōis nec p affirmatōeꝫ intelligit no tam affirmatōis. sed itelligit dictū vł̄ si/ gnificatū ꝓpositionis negatū vel affir/ matū vt nō eē aial est negatio ƀm ipsum ⁊ eē aial. est affirmatio. ⁊ tunc minor est falsa ꝙ causa negationis sit causa affir/ mationis. Si autem vis itelligere no tam negationis. negatur maior: quia nō est aliqua nota affirmationis que faciat propositionem affirmatiuam sicut ē no ta negationis que facit propositioneꝫ ne gatiuam. vnde sine aliqua nota affirma tionis propositio est affirmatiua: ⁊ tamē non est negatiua sine nota negationis p notam affirmationis intelligo aduer/ bium affirmandi sicut per notam nega/ tionis aduerbium negandi.

Ad confirmationem negatur maior ad intellectum datum. quia negatio sic se habet ad aliā negationem ꝙ destruit illam siue actum eius. sed affirmatio nō destruit actum alterius affirmationis.

Ad quartum dico ꝙ quelibet negatō habet equalem vim cum altera intēsiue quia sicut vna est apta nata negare quic quid inuenit ita ⁊ altera. Extensiue autē vna habet maiorem vim q̄ꝫ altera. vnde que plura destruit maiorem vim habet ⁊ ideo negatio cadens super alteraꝫ ma iorem vim habet extensiue q̄ꝫ alia supra quam cadit. ⁊ non sequitur. Prima ne/ gatio destruit vim secunde. ⁊ secunda non destruit vim prime. ergo propositō est negatiua: quia prima negatio negat negatum ⁊ illud est affirmare.

Ad confirmationem concedo ꝙ pri/ ma negatio suam vim retinet. ⁊ cum di/ cis. ergo negat concedo consequentiam et etiam vltra ergo non affirmat. nego consequentiam. vnde principaliter ne/ gat ex consequenti tamen affirmat quia ex consequenti inducit oppositum eius quod inuenit ⁊ cum inuenerit negatio/ nem inducit oppositum eius. s. affirma/ tionem. ⁊ sic patet solutio ad argumētū.

Onuersio est transpositio subiecti in predi/ catum et econuerso. Conuersio po/ test tripliciter accipi. Uno modo pro cō uertibilitate terminorum. ⁊ sic termini

cõuertibiles dicunt̃ ɔuerti q̄ se mutuo
iferũt respectu cuiuscũqꝫ rõbi ⁊ tp̄is. vt
hõ ⁊ risibile. Alio° ꝓ ɔuertẽtia ⁊ sic dici
m⁹ t̃inos relatiuos ɔuerti siue dici ad ɔ
uertentiã q̄ se mutuo iferũt respectu h⁹
rõbi ẽ: vt p̃r ⁊ fili⁹. Tertio° capit̃ ſm viꝫ
vocabuli: vt ẽ sil̃r versio ⁊ trãspõ extre/
moꝝ ꝓpõis. ⁊ sic dicim⁹ ꝓpõnẽꝫ ɔuerti
qñ vertimus extrema ei⁹. i. subm p̄dica
tum ⁊ eɔ°. ⁊ sic accipitur in ꝓposito. Uel
põt dici ⁊ meli⁹ ꝙ est dr̃ia inter ɔuerti/
bilitatẽ ɔuertentiã ⁊ ɔuersionẽ. Cõuer/
tibilitas. n. respicit t̃inos ɔuertibiles. cõ
uertẽtia rõo respicit t̃niõs correlatiuos
Sed ɔuersio respicit extrema ꝓpõnis.
Aduerte circa diffinitõeꝫ ɔuersionis
q̃õ opꝫ sic limitare. Cõuersio est trãspo
sitio debita subiecti in p̄dicatũ ⁊ eɔ°. vel
sil̃ium explicite vel implicite. Dicit̃ p̄io
transpõ loco generis qꝛ in plus se hꝫ q̃ꝫ
ɔuersio oĩs. n. ɔuersio est transpõ sed nõ
eɔ°. Dicit̃ 2°. debita ꝓpter ɔsil̃em suppõ/
nem generalẽ q̄ dꝫ remanere in extrẽis.
Pro qua p̃ticula aduerte ꝙ si dꝫ fieri re
cta conuersio termini nõ debẽt habere
consimilem suppositionem generalem
añ trãspõem ⁊ post. Gñalis suppositio ẽ
mãlis suppõ ⁊ p̃sonalis. ⁊ spãles rõo sup
põnes sunt discreta det̃inata cõfusa tm̃
ɔfusa distributiua. Jõ illa nõ est recta ɔ
uersio dicendo hõ est nomẽ nomẽ ẽ hõ.
qꝛ nõ est transpõ debita cũ termini non
seruent eandẽ suppõem gñalem ĩ vtra/
qꝫ ꝓpõe. qꝛ in p̄ma li hõ supponit mat̃ia
liter. in 2ᵃ rõo p̃sonal̃r. patꝫ p̃ magistrũ ĩ
sexta ⁊ semptima regula illius capituli.
Ut aũt cog̊scat̃ q̃uõ termini supponant
Secũdo ꝓpter ɔsil̃em qualitatẽ ꝓpõ/
nis q̄ ẽt dꝫ remanẽ in vtraqꝫ ꝓpõe. quia
aliter nõ esset bona ɔuersio. q̃õ qualiter
sit vide in q̃õne ɔ̃ sũmulas. Dicit̃ 3°. subĩ
in p̄dicatũ ⁊ eɔ̃. qꝛ si fieret tm̃ tranposi/
tio vni⁹ extremi nõ esset ɔuersio. Dicit̃
4°. vel sil̃ium ꝓpter ꝓpõem modalẽ cu/
ius subm̃ nõ põt transponi in p̄dicatum
nec eɔ°. qꝛ cuꝫ subm̃ est ꝓlatũ nõ ampli⁹
põt resumi. Dicit̃ 5°. explicite vl̃ implici
te ꝓpter tales ⁊ eɔ: vt si dixeris oĩs hõ ẽ
aĩal ⁊ eɔ°. li eɔ°. est implicite ɔuertẽs illi⁹
oĩs hõ est aĩal qꝛ equalꝫ huic oẽ aĩal ẽ hõ
Magr̃ addit aliã p̃ticulã in logica mag̃
.s. copula manẽte. hec tñ meo iudicio vi
detur sup̃flue poni. qꝛ si copula nõ mãe/
ret in 2ᵃ ꝓpõe nõ esset ꝓpõ. ⁊ ɔsequenter
nõ eẽt transpõ subiecti in predicatũ. eɔ°.
Si tñ velis ꝙ diffiniatur ɔuersio in cõi
ꝓut est communis ad bonã ⁊ malam re/
moueatur 2ᵃ particula. s. debita toto re
siduo remanẽte. hoc vide ample contra
sũmulas. Et hec diuidit̃ in ɔuersionem
simplicẽ p̃ accidens ⁊ p̃ ɔtrapõeꝫ. Ad
uerte ꝙ de spẽbus conuersionis sũt due
opiniones. Una est cõis ꝙ tres sũt spẽs
conuersionis. s. simplex p̃ accidẽs ⁊ per
contrapositõem. Has tres spẽs Boe
cius assignat in libello de sillogismis ca
thegoricis. ⁊ hanc opinionem sequit̃ in
presentia magister. Alia est opio quã
tenet magister in logica magna. s. ꝙ tres
sunt species conuersionis. s. simplex per
accidens ⁊ preter quãtitatẽ. cõuersiõem
enim per cõtrapositõem negatur. Con/
uersio preter quantitatẽ implicite vl̃ ex/
plicite est debita trãspositio extremorũ
copula manẽte: cuius alterũ extremũ tã
implicite q̃ꝫ explicite caret quantitate lo
gicali. ⁊ illo modo cõuertuntur exclusi/
ue cũ suis vniuersalib⁹ de terminis trã/
spositis ⁊ ꝓpositões modales adinuiceꝫ
de sensu composito. vnde illa. tm̃ homo
currit sic conuertit̃ p̃ conuersioneꝫ que
dicitur preter quantitatẽ omne currẽs
est hõ sortem currere est possibile ɔuer/
titur in istã. possibile est sortẽ currere.
Dubitat̃ qꝛ vident̃ eẽ due alie spẽs ɔ/
uersionis vltra illas. Nam facta trãspo/
sitione extremoꝝ si mutet̃ qualitas ⁊ ñ
quantitas. vt dicendo. oĩs hõ est aĩal. oẽ
aĩal nõ est hõ est conuersio. vt pꝫ: p̃ diffi
nitõem conuersionis. ⁊ tñ sub nulla illa
rum spẽrum est. g̊ ⁊c. Jtem si mutet̃ quã
titas ⁊ qualitas. vt dicẽdo. oĩs hõ ẽ aĩal.

aliqd aial nō est hō. est ēt cōuersio. vt p3 ꝛ sub nulla illaꝝ spēꝝ est. ğ alie spēs sūt tenet ꝯña: q2 nihil est genere quin sit in specie. 4° topi. Dicendū ꝙ argumētū ꝯcludit ꝙ sūt aᶜ spēs ꝯuersiōis s3 ñ bñ ꝯuersiōis q2 conuersio diuidit in bonā ꝛ malā. s3 solū magr̄ dat spēs ꝯuersionis. Uide bene h ample contra sūmulas.

Conuersio simplex ē trāspō subiecti in predicatū ꝛ eꝯ° manēte eadē qualitate ꝛ quātitate. Aduerte primo ꝙ due pticule sunt in hac diffinitione. Prima trāspositio subiecti in predicatū ꝛ econuerso ponitur loco generis q2 oīs cōuersio simplex est transpō subiecti in p̄dicatu3 ꝛ econuerso ꝛ non eꝯ. Secūda particula manēte eadē qualitate ꝛ quātitate est loco differentie per quā differt a cōuersione p accidens in qua nō manet eade3 quātitas sed bene qualitas. Differt etiā a conuersione p ꝯpositōe3 in qua nō manet eadē qualitas sed bene quātitas. vñ p qualitatem intelligim° qualitatē ꝑpōnis ꝛ etiam terminoꝝ mō l3 in cōuersione p ꝯpōem maneat eadē quātitas ꝑpōnis. nō tñ manet eade3 qualitas ꝑpōnis cū termini finiti in termios ifinitos mutētur infiti aūt termini sunt affirmatiui infiniti autem negatiui. Uel potes dicere ꝙ p qualitatē nō dr̄t a conuersione p ꝯpōem. quia p qualitatē solū intelligit̄ qualitas ꝑpōnis: sed sicut dr̄ de diffinitōe spēi spālissime ꝙ iᵃ est intelligenda cum precisiōe. q2 aliter cōpeteret generi sic. s. Spēs est q̄ predicat̄ de plurib° numero solū ita ꝙ li solum additur ne cōpetat diffinitio generi. Ita diffinitio in ꝑposito conuersionis est intelligēda cū pcisione sic. s. Cōuersio simplex ē trāspō subi in p̄dicatū. ꝛ eꝯ° manēte eadē qualitate ꝛ quātitate solū. ita ꝙ li sol mihi importat idem qd hec pticula nulla alia variatione facta quod nō competit ꝯuersioni p ꝯpōem. ꝛ sic p istam pticulam manente eadē qualitate differt a ꝯsiersione p accidens. sed p li solū vel nulla alia variatione facta dr̄t ab illa p ꝯpositione3.

Aduerte 2° ꝙ sunt due opiones diuerse declarātes qd p quantitatē intelligere debem°. vna est opinio magistri qui vult ꝙ p quantitatē itelligam° suppositōem spālem terminoꝝ vt ipsemet dclarat in tractatu ꝯ sūmulas: ita ꝙ remanere eandē quantitatē in ꝯuersa ꝛ ꝯuertēte est ꝙ t̄minisupponāt codē modo spāliter. Dico spāliter q2 spāles suppōnes q̄ sunt discreta determiata ꝯfusa tm̄ ꝛ distributiua. generales ꝟo sunt mālis ꝛ psonalis. Dicitur ergo spāliter q2 supponūt termini eodē mō generalr̄ in oibus ꝯuersionibus sed nō spāliter. In simplici aūt conuersione debēt supponere eodem modo spāliter.

Alia ē opinio cōmunis quā sanct° doctor segtur in logica sua dicens ꝙ p quātitatē ꝑpōnis in ꝯuersionib° nos debemus intelligere illud ide3 qd indicatur p illū ꝟsum. v. quanta par in sin. s. vl'em pticularem indefinitam ꝛ singularem. ꝛ sic remanet eandē quantitatē est ꝙ si p̄ma erat vl'is ꝛ etiam 2ᵃ d3 esse vl'is. et si alterius quātitatis. ꝛ 2ᵃ d3 esse eiusdem

Ex his p3 ꝙ illa ꝑpositio sortes est hō ꝼm primā opionem conuertit̄ in istā homo est sortes. cū tñ ꝼm 2ᵃᵐ opionē non possit conuerti aut saltim nec cōuertat̄. Sil'r ista tm̄ currens est hō ꝼm p̄mā cōuertitur in istam. homo currit. cū tamē nō sit conuertibilis etiam ꝼm 2ᵃᵐ opionem. Et sic p3 ꝙ multū differūt iste opiniones.

Aduerte 3° circa diffinitōem ꝙ hec ꝯuersio dicta est conuersio simplex. quia sit sola extremorum transpositio nulla alia variatione facta in conuertente et i conuersa. Licet hoc verum sit ꝼm viam coēm. non tñ videtur ꝼm intētione3 magistri. quia aliquando est alia dr̄a inter conuersam ꝛ conuertentem. quia stat ꝼ3 magistrum ꝙ conuersa sit singularis et conuertens indefinita ꝛ econtra. et stat ꝙ vna sit alicuius quantitatis et altera

nullius. Potest tamē dici q in ꝯuersiõe simplici vt simplex fit trāspositio extremoꝝ. vnde si alia variatio fit illa nō fit in ꝯuersione simplici vt simplex est quia in qualibꝫ simplici fieret. qđ falsum est.
Vel dicēdū alit̄ ad pncipale q cōuersio dicta est simplex q2 mior variatio fit iter cōuersā ꝛ cōuertētē ꝯuersionis simplicis q̄ aliaꝝ ꝯuersionū. Unde triplex variatio pncipalit̄ fieri pōt. q2 aut transpositio extremoꝝ aut mutatio q̄litatis terminorum: aut mutatio quantitatis. In conuersione simplici fit prima in aliis vero plures.

Conuersio per accidens est transpositio subiecti in pdicatū ꝛ ecōuerso manēte eadem qualitate. sed mutata quātitate ꝛc̄. Aduerte circa diffinitū q hec ꝯuersio ē p accidens q2 vltra trāspositionē extremoꝝ fit mutatio ꝛ variatio alicuius accidentis ppōis vt puta quātitatis siue p quātitatē tu intelligas suppositionem siue vl'itatem vl' pticularitatem Diffinitio de se nota ē per ea que dicta sunt supra. Nā li trāspositio subiecti ī pdicatū ē sicut genus sed manēte eadem qualitate ꝛ mutata quantitate ē differētia per quam differt ab alijs speciebus conuersionis.

Conuersio per contrapositionem est transpositio subiecti in predicatuꝫ ꝛ ecōtra manente eadem q̄litate ꝛ quantitate sed mutatis terminis finitis in terminos finitos. Aduerte circa diffinitum q hec cōuersio dicta est p ꝯpositionem q2 termini sumuntur ꝯrio mō quo ad significationem. Nā homo significat hoiem non homo significat cōtradictoriuꝫ hominis cū prim⁹ sit termin⁹ finit⁹ ꝛ secundus terminus īfinit⁹. Quid aūt sit terminus finitus ꝛ infinit⁹ dictum ē supra. Diffinitio de se nota est. Nam li transpositio subiecti in predicatum ē genus manente eadem q̄litate ꝛ q̄titate ē vna dr̄a per quam differt a conuersiōe p accidēs mutatis terminis finitis ī terminos finitos est vna alia dr̄a per quaꝫ differt a ꝯuersione simplici. Dubium pu chrū est quō remaneat eadē q̄titas idest suppositio in conuersa ꝛ cōuertente huius cōuersiōis per ꝯpositionē: quia de facto termini nō supponunt eodem modo ī vtraqꝫ vt dicēdo omnis homo ē animal si conuertat̄ p ꝯpositionem sic omne non aial est non homo ille terminus q supponit distributiue ī p⁹ supponit ꝯfuse tm̄ in 2⁹ ꝛ ī' terminus q supponit ꝯfuse tm̄ in p⁹ stat in 2⁹. distributiue
Ad hoc dō q manet eadē suppositio ppositionis nō aūt termioꝝ. v̄bigratia q si in vna ppositione vt in cōuersa est suppositio determinata ꝛ distributiua ꝛ in cōuertente sil'r sed tm̄ t̄ini non rctinēt eandem suppositionem quia in cōuersa supponūt vno⁹ ꝛ in conuertente aliomō Vel dicatur q manet eadem supposito extremorum secūdum denominationeꝫ sed non terminorum dico nō terminoꝝ q2 t̄ini non eodē modo supponūt ī vtraqꝫ. extremoꝝ aūt secundum denominationē dico sic. q2 subiectū cōuerse ꝛ conuertētis eodem modo supponunt ꝛ sil'r pdicatū vtriusqꝫ eodem modo.
Feci simplicter cōuertitur eua per acci.
Asto per contra sic fit cōuersio tota.
Aduerte circa hos v̄sus quia duo opiniones sunt. Una ē magistri h̄ qui vult q isti v̄sus ponāt solū grā exempli quia non solum feci. i. vl'is negatiua ꝛ pticularis affirmatiua cōuertūtur simplicit̄ sed quelibꝫ ppō potest simpliciter conuerti in q̄cūqꝫ. i. in q̄ sit trāspositō extremoꝝ ꝛ maneat eadem qnalitas ꝛ eadem suppō terminoꝝ. Similiter non tantuꝫ eua. i. vl'is negatiua ꝛ vniuersalis affirmatiua conuertuntur per accidens sed quelibꝫ propositio potest conuerti per accidens in quācūqꝫ aliam in qua fit trāspositio extremorum manente eadeꝫ q̄litate sed mutata q̄titate. i. suppositiōe.

Alia ṽo est opinio cõmunis q̄ vult ꝙ
isti termini nõ ponant̃ tantũ gratia exẽ/
pli imo gra ṽitatis, ita ꝙ sola vniuersa/
lis negatiua ⁊ ꝑticularis affirmatiua cõ
uertuntur simpliciter ⁊ ita de alijs suo
mõ dicat. Et hec opinio ꝑ q̃titate non
intelligit suppositionẽ: sed vniuersalita
tem ꝑticularitatem. Ulterius hec opi
nio vult ꝙ qlibet bona cõuersio sit bo/
na ꝯñа siue sit cõuersio simplex siue per
accidens siue ꝑ ꝯ̃positionem. Opinio
aũt pma: vult ꝙ solũ ꝯuersio simplex sit
vniuersaliter bona consequentia nõ ãt
alie. De his autem opinionibus vide am
ple ꝯtra sũmulas vbi defendim⁹ vtrãqꝫ

De ꝓpositione ipothetica.

roposítio ipothetica e illa ⁊c̃.

Aduerte circa diffinitũ ꝙ ꝓ
positio ipothetica idẽ ẽ ꝙ suppositiua.
Ipothetica.n. dr̃ ab ipsos ꝙ ẽ sub ⁊ the/
sis positio.i. suppositiua. Dicitur suppo
sitiua q: vna pars alteri suppõit̃. Utrũ
tamẽ quelibꝫ ipothetica sit suppositiua
dubiũ est vide in tractatu ꝯ̃ sũmulas.

Aduerte circa diffinitõeꝫ ꝙ li illa po
nitur loco generis sed li que habꝫ cathe
gorematicas cõiũctas ꝑ nõꝫ ponit loco
drie. ꝑ hãc.n. ꝑticulã differt a cathegore
matica cui⁹ ꝑtes ꝑ̃ncipales st̃ subm ꝑ̃di
catũ ⁊ copula ⁊ nõ due ꝓpões cathego/
rematice ⁊ ꝑ cathegorematicas h̃ itelli/
gim⁹ ṽas cathegoricas ⁊ ẽt illas q̃ habẽt
modum ⁊ similitudiem cathegoricaꝝ
Oro aũt habet similitudinem cathego/
ricaꝝ qñ hꝫ subiectum ꝑ̃dicatum ⁊ co/
pulam q̃uis non sit ṽa ꝓpõ cathegorica
q: ista est propositio ipothetica. Si anti
christus esset albus antichristus esset co
loratus ⁊ tamen orationes ex quibus cõ
ponitur non sunt ꝓprie cathegorice sed
hñt silr̃tudinẽ cathegoricaꝝ in hñdo sub
iectuꝫ predicatum ⁊ copulaꝫ tanq̃ꝫ ꝑtes
principales sui. Tres sũt spẽs ipothe
ticaꝝ non equiualentium in signdo scili
cet cõditionalꝭ copulatiua ⁊ disiunctiua

Alie vero vt localꝭ causalis temporalis
non sunt ipothetice sed cathegorice ⁊c̃.

Aduerte ꝙ de spẽbus propositionuꝫ
ipotheticarum sex fuerũt opiniones vt
recitat magister in logica magna. Qui/
dã.n. tres posuerunt.s. copulatiuã disiũ
ctiuaꝫ ⁊ cõditionalẽ. Logicas vero sub
cõditionali itelligit̃. ⁊ hec opinio cõis ẽ
quã seqt̃ magister vbiqꝫ. alij quinqꝫ po/
suerunt alij sex. alij septem. alij decem:
alij duodecim. Inter q̃s opiniones tres
famosiores sunt.s. pma que dicit tres as
signatas esse. 2ª est que dicit esse quinqꝫ
illis tribus addendo duas.s. causalem ⁊
temporaleꝫ ⁊ hec fuit opinio guillielmĩ
ferabericb. Tertia est que dr̃ esse septẽ
addẽdo duas.s. localẽ ⁊ expletiuam cui⁹
nõ est li q̃uis vel licet: ⁊ fuit opinio stro
di in ꝯñijs suis. Qui ṽo dixerũt esse sex
remouerũt expletiuã ⁊ alias sex assigna
bant. Superueniat Paulus ꝑgulensis
qui posuit octo species illꝭ assignatis ad
dendo effectiuam vt ga dies est sol ẽ su
per teram: ⁊ hoc dico in affirmatiuis. in
negatiuis etiam totideꝫ posuit. Qui ve
ro dixerunt decem quinqꝫ affirmatiuas
assgnatas dicebant ⁊ quinqꝫ negatas.
Qui vero duodecĩ sex affirmatiuas po
nebãt ⁊ sex negatiuas posuerunt. In sũ
ma ergo septem sunt opiniones de spe/
ciebus ipotheticarum quarũ prima me/
lior est meo iudicio ⁊ ideo seq̃mur istã.

Aduerte 3º ꝙ rões q̃re ille tres.s. localꝭ
cãlis ⁊ ꝑ̃palis nõ st̃ ipothetice scõm ma/
gistrũ sꝫ cathegorice tales assignant ab
ipo logica mag̃ q: nõ maiori rõne ille es
sent ipothetice q̃ꝫ alie ꝓpões ꝯstitutie ꝑ
alias notas aduerbiales vꝭ ꝯiũctiuas ⁊
sic silr̃tudinaria ẽ ipothetica. vt dicẽdo
scripsi sic̃ rogasti me ⁊ sortes rñdet sic̃
eum docuit plato. Silr̃ cõpatiue essent
ipothetice vt dicẽdo tã bon⁹ ẽ sortes q̃ꝫ
bon⁹ ẽ plato ⁊ sic discurrẽdo ꝑ alias nõs
aduerbiales qꝺ̃ ẽ falsũ. ꝙ ãt sint cathego
rice ꝓbat̃ sic q: equalẽt cathegõic| fact|
eisdem t̃inis sola nota resoluta in illud

cui equalet vñ dicẽdo qñ sortes currit ipe mouet̃ equalet huic qñq3 sortes currit cã ꝙ ipe moueat̃: ꝗ̃uis g̃ p̃tes cathegoricas ɔtinet̃ videat̃ tãq3 ꝑncipales ꝑtes, tñ i eis subiectũ ⁊ ꝑdicatũ ⁊ copula sũt ꝑncipales ꝑtes q2 i' orationes sũt sic subiectum vel ꝑdicatum ⁊c̃.

roposítio

conditionat̃ est ista in qua coniungũt̃ p̃tes cathe^{ce} ꝑ nota3 conditionis vt si tu es homo tu es aĩal.

Aduerte ꝙ diffini° sic limitat̃. ꝓpõ ɔditiõalis ẽ ista.i.ẽ ꝓpõ i qua ɔiũgũtur p̃tes cathe^{ce} vel se hñtes ꝑ modũ cathegoricaꝝ ꝑ notã ɔditõis. ꝓ^a ꝑticula ẽ loco gener̃.2ª loco dr̃e per quã differt ab oib⁹ cathegoricis: ⁊ addit̃ vl' seq̃t hñtes ꝑ modũ cathegoricarum vt diffi° ɔpetat cuil3 ɔditõali qñ i^a ẽ ɔditiõal' si ãtichristus esset alb⁹ antichrist⁹ eẽt colorat⁹ ⁊ tñ nõ iungunt̃ i ea plures cathe^{ce} s3 hñ se hñtes ꝑ modũ cathegoricaꝝ. Si tamẽ velles supplere dicas ꝙ ꝑ li cathegorice intelligit tã ṽas cathegoricas ꝗ̃ nõ ṽas 3^a ṽo ꝑticula est etiam loco dr̃e ꝑ quam dr̃t ab alijs ipotheticis.

Aduerte 2° ꝙ nõ ɔditõis si dupl'r sumit̃.s.ɔditionati ⁊ ɔditiõalit̃. p°° sumit̃ qñ cõiungit t̃inos.2°° sumitur qñ ɔiungit ꝓpões ex^m ꝑmi. vt dicẽdo oẽ falsũ si ẽ ipossibile nõ ẽ veꝝ. ex^m scdi vt dicendo si tu es hõ tu es aĩal.

Propositio

ɔditionat̃ alia affirmatiua alia negatiua. Affirmatiua ẽ ista in qua nõ cõditionis affirmat̃. Negatia ẽ illa i qua nõ ɔditõis negat̃.

Aduerte ꝙ si nõ conditionis d3 negari o3 ꝙ negatio supra ipsam cedat ⁊ hoc põt tripliciter fieri vno° qñ p̃ponitur sibi ĩmediate ⁊ nõ toti ꝓpõi dicendo tu es rõnalis non si tu es irrationalis.2° qñ ꝑponit̃ toti ꝓpõi ⁊ non sibi imediate vt dicendo non tu es rõnalis si tu es iratõnalis.3° qñ ꝑponit̃ sibi ĩmediate ⁊ toti ꝓpõi vt dicẽdo non si tu es hõ tu es asin⁹ qñ aũt ponit̃ inter ꝑtes nõ ẽ negatiua cũ negatio nõ cadat.s̃.notã ɔditiõis vt dicẽdo. si tu nõ es aĩal tu nõ es homo ista est affirmatiua ⁊ non negatiua.

Aduerte ꝙ ɔditionalis negatiua equalet vni aduersatiue facte ex antecedẽte ⁊ opposito ɔñtis vt illa nõ si tu es homo tu es asinus.equalet huic ꝗ̃uis tu sis hõ tu non es asinus. Ad ṽitatẽ cõditiõalis affirmatiue requirit̃ ⁊ sufficit ꝙ oppositũ ɔsequẽtis repugnet antecedẽti vt si tu es hõ tu es animal. Ad falsitatẽ req̃rit̃ ⁊ sufficit ꝙ oppositũ ɔsequẽtis stet cũ antecedẽte vt si tu es hõ tu sedes.

Aduerte ꝙ ɔtradictoriũ cõsequentis dr̃ tũc repugñre antecedẽti qñ ex ills non põt fieri vna copulatiua possibilis ⁊ sic idem est oppositum ɔñtis repugñre antecedẽti ⁊ ipsũ nõ posse stare sil' cũ añte. l3 tñ strodus in vigesima quarta r̃gula velit ꝙ posse stare cũ alio sit superi⁹ ad repugnare. qualiter tñ h̃ sit vide supra cõsequentias in 2° nõto pro declaratiõe cõsequentie bone.

Aduerte vlteri⁹ ꝙ magister nõnter dixit cõditionalis affirmatiue q2 i cõditiõali negatiua hoc nõ ẽ veꝝ qm̃ stat cõditiõalẽ negatiuã eẽ verã ⁊ tñ oppositũ ɔsequẽtis stabit cũ añte vt i illa nõ si tu es aĩal tu es hõ i^a ẽ vera q2 ei⁹ ɔ̃dic^a affirmatia ẽ falsa ⁊ tñ oppositũ ɔñtis stat cũ antecedẽte.s.tu nõ es hõ stat cũ illa tu nõ es aĩal ⁊ itelligere ẽt ȭ ɔditiõali denoĩata li si ⁊ nõ a li nisi. De possibilitate ⁊ impossibilitate necessitate ⁊ ɔtigẽtia ñ o3 dicere q2 oĩs cõditionalis possibilis erit ṽa ⁊ necessaria ⁊ oĩs falsa ẽ impossibilis nulla autem est que sit cõtingens.

Aduerte ꝙ rõ hiu⁹.s.ꝙ oĩs ɔditõalis sit vera req̃rit̃ ꝙ nõ possit esse ita sicut adequate sig̃tur ꝑ añs q sit ita sicut adequate significat̃ ꝑ ɔsequẽs.i.ꝙ sit necessaria habitudo iter ṽitatẽ añtis ⁊ ɔñtis ⁊ si ẽ necessaria habitudo tunc est necessaria ⁊ etiam possibilis g̃ si est ṽa est similiter necessaria ⁊ possibilis.

Ratio autem quare falsa est impossibilis ē qꝛ duoꝝ oppositoꝝ si vnū ē necessariū aliud ē ipossibile. cū ḡ cōditionalis vera sit necessaria seqᷓ ꝙ fl̄a sit ipossibilis. Uel aliter ꝛ formalius si ꝯditōalis ē v̄a illatio ē bona si illa° ē bona ē necessaria ꝯsecutio cōsequētis ex añcedēte ꝛ si ē necessaria ꝯsecutio ꝯsequētis ex antecedente ꝯsequentia ē bona ꝛ necessaria ḡ a p° ad vltimū si ꝯditional' est v̄a ipa ē necessaria ꝛ ꝯsequēter possibilis. Rō scūdi dicta ē qꝛ si vnū oppositorum est necessarium reliquum erit impossibile.

Aduerte 2° qd velit dicere illud dictū cōe. s. cōditōal' nihil pōit ineē ꝛ sil'r ꝯña. Dr̄ ꝙ nihil aliō vl't dicē nisi ꝙ ꝯcedēdo ꝯditōalē aut ꝯsequētiā nō oꝫ añs ei⁹ vl' ꝯñs ꝯcedē ꝛ sil'r negādo ꝯditiōalē vel cōsequētiā nō oꝫ negare añs eius vl' ꝯñs. Uel per alia verba Conditionalis nihil ponit inesse qꝛ ex ꝯditionali nō seqᷓ formal'r suū añcedēs nec suū ꝯñs sed ꝯcedere cōditiōalē aut cōsequētiaꝫ est cōcedere ꝯñs debite iferri ex añcedente ꝛ negare ꝯsequētiā ē negare ꝯñs d̄bite iferri. ex añcedēte. Iste regule dicunᷓ de cōditionali denoīnata a li si.

Aduerte ꝙ due sūt note ꝯditōis. vna est affirmatiua vt si alia negatiua vt nisi que equiualet huic q̄ est si nō. Modo dicit magr̄ ꝙ .i.ͤ regule date tenēt d̄ ꝯditionali de notata a li si. non aūt oēs tenēt de ꝯditōali d̄notata a li nisi. Uñ regl'a q̄ data ē d̄ v̄itate ꝯditōalis. s. ꝙ reqrīᷓ ꝙ oppositū ꝯñtis repugnet añcedēti. nō tenet i ꝯditōali d̄noīata a li nisi qꝛ stat ꝙ illa sit vera. ꝛ tñ oppositū ꝯñtis stabit cū añcedēte. vt ista nisi tu es aīal tu nō es hō est v̄a. ꝛ tñ opp^m ꝯñtis. s. tu es hō stat cū añcedente. s. tu es aīal.

Posses tñ dicē ꝙ oppositū ꝯñtis repugnat añcedēti iplicāti illā negatōem non que implicite continetur in li nisi ꝛ tūc dicēdo. nisi tu es aīal tu ñ es hō. añs ē tu ñ es aīal. qđ pꝫ resoluēdo li nisi i si ñ ꝛ tunc opp^m consequentis nō repugnat sibi. s. tu es homo.

Copulatiua est

illa que hꝫ plures cathegoricas ꝯiūctas p notā copl'atōis ꝛ. vt tu es hō ꝛ tu es aīal Aduerte ꝙ diffinitō ista litat es sic diffinitō d̄ ꝑpōe ꝯditōali. Aduerte 2° ꝙ nota copulatōis dupl'r pōt sumi. s. copulatiue ꝛ copulatī. Copulatiue sumiᷓ qñ copulat ꝑpōes. Copulati v̄o qñ copulat t̄inos. Copulati adhuc dupl'r. s. collectiue ꝛ diuisiue. Diuisiue sumiᷓ qñ ex ꝑpōe cui⁹ ipsa ē ꝑs seqᷓ copulatiua de ꝯsil'ibus terminis vt sortes ꝛ plato currūt. ḡ sortes currit ꝛ plato currit Collectiue v̄o qñ nō seqᷓ huiusmōi copulatiua d̄ cōsil'ib⁹ t̄inis. vt sortes ꝛ plato sufficiūt trahē nauiꝫ. ḡ sortes sufficit trahē nauꝫ ꝛ plato sufficit trahē nauiꝫ nō valet ꝯñtia posito ꝙ nullus eoꝝ sufficiat. sed ambo sil'.

Copulatiue alia affirmatiua ꝛ ē in q̄ nota ꝯpositōis affirmaᷓ. Alia negatiua ꝛ ē i q̄ nota copulatōis negaᷓ.

Aduerte ꝙ nō copulatiōis negaᷓ qñ negatō cadit s̄ ipaꝫ. Cadit aūt s̄ ipaꝫ dupl'r. Aut qñ negatio p̄pōiᷓ toti ꝑpōi: vt dicēdo. nō tu es hō ꝛ tu es aīal 2° qñ p̄ponitᷓ note copulatōnis ꝛ nō toti ꝑpōi vt dicēdo tu es hō nō ꝛ tu es aīal. P°ᵘˢ ē ꝫ ꝯsuetū mōꝫ loqēdi 2° v̄o mō ꝫ iꝯsuetū mōꝫ loq̄ndi. Ad v̄itatē copulatiue affirmatiue reqriᷓ qualꝫ ꝑtē pricipaleꝫ fore verā vt tu es hō ꝛ tu es aīal. Ad falsitatē v̄o sufficit vnā ꝑtē eē falsam. vt tu es hō ꝛ tu es asinus.

Aduerte ꝙ magister p° notanter dicit affirmatiue qꝛ copulatiua negatiua pōt esse vera. cuius tñ vna ꝑs pricipal' ē falsa. vt illa non tu es hō ꝛ tu es asin⁹ Dicit 2° qualꝫ ꝑtē pricipalē. qꝛ aliqua ē copulatiua affirmatiua vera cui⁹ vna ꝑs ē falsa dicendo. tu es hō vel tu es asinus ꝛ tu es animal. illa ꝑs tu es asinus est falsa. sed nō est principalis ꝑs: vñ ali

quãdo copulatiua ẽ cõposita tm̃ ex duabus propositionibus ꝛ etiã quelꝫ illaꝝ ẽ ps pncipalis ei⁹. Aliqñ ṽo ẽ ꝯposita ex plurib⁹ ꝛ tũc vna ps pncipal' ẽ tota i° oro q̃ pcedit notã copulatiõis ꝛ altera ps ẽ tota alia oro q̃ seq̃t nõꝫ copl'atõis. vñ illi⁹ tu es hõ l' tu es asin⁹ ꝛ tu es aial. Prima ps pncipal' ẽ tu es hõ vel tu es asin⁹ ꝛ secũda tu es aial. Pro falsitate ṽo copulatĩe affirmatĩe sufficit vnã ptẽ pncipalẽ eẽ falsã cuius rõ ẽ q: ad d̃struendũ sufficit vnũ. ad ꝯstruẽdũ ṽo pl'a. Jõ dr̃ topi. 2° ꝙ facili⁹ ẽ destruẽ. q̃z construere verum autem ꝯsistit i constructiõe ꝛ fl'ꝫ i d̃structiõe. nã veꝝ ẽ qd̃ est ꝛ qcqd põit i hac diffinitõe ẽ affir^m Fl'ꝫ ṽo ẽ qd̃ nõ ẽ iõ i hac diffinitõe põitur negatio q̃ ẽ affirmati d̃structõ. Uñ copulatĩa põt eẽ fl'a dupl'r. vno° q: tm̃ vna ps pncipal' ẽ fl'a. alio° q: ambe ptes sũt fl'e. Ad possibilitatẽ reqrit̃ quãlꝫ ptem eẽ possibilẽ nullã alteri icõpossibilẽ. ad ipossibilitatẽ ei⁹ sufficit vnam ptẽ eẽ ipossibilẽ. aut vnã alteri icõpossibilẽ. Exẽplũ pmi vt tu curris ꝛ tu es asinus. ex^m secũdi tu es ꝛ tu nõ es.

Aduerte tue ꝯditiones reqrunt̃ ad possibilitatẽ copulatiue. Prima ꝙ quelibꝫ ps sit possibilis 2ª dato ꝙ quelꝫ ps sit possibilis ꝙ vna nõ sit incõpossibilis alteri qd̃ tm̃ intelligit̃ i copulatiua fcã ex duabus ꝓpõib⁹. si aũt eẽt fcã ex pluribus propositionib⁹ vt illa oĩs homo currit ꝛ tu es hõ ꝛ tu nõ curris intelligitur ꝙ nõ sit icõpossibilis alteri vl' alijs Uñ i exẽplo dato ista tu nõ curris ẽ incõpossibilis illis duabus lꝫ cuilꝫ illarũ sit cõpossibilis. Uel dicas ꝙ itelligitur i oĩ copulatiua ꝙ si ille due ꝯditõẽs adsunt illa erit possibilis. ꝛ secũda ꝯditõe ꝙ vna non sit incompossibilis alteri. In hac copulatiua aũt data facta ex tribus ꝓpositionibus lꝫ vna sit compossibilis alteri tñ vna pars principalis non erit compossibilis alteri vt pꝫ ideo nõ est possibilis. Ad impossibilitatẽ ṽo sufficit vnam illarum deficere. Ad necessitatem copulatiue reqrit̃ q̃lꝫ eẽ necessariũ. Ad cõtigentiã ṽo reqrit vnaꝫ ptẽꝫ esse cõtigenteꝫ alterã aũt nõ esse ipossibilẽ nec eideꝫ incõpossibileꝫ vt tu curris ꝛ tu es homo.

Aduerte ꝙ ad cõtingẽtiã tres ꝯditiones reqrunt̃ ꝛ si vna illaꝝ defecrit ñ est ꝯtingens. Prima ꝙ vna pars sit ꝯtigens ꝛ ꝓpter huius defectũ ista non ẽ contingẽs deus est ꝛ homo est animal. Secũda ꝙ altera nõ sit impossibilis ꝛ propter defectũ huius ista non est contingẽs quãuis ad sint prime due cõditiones scilicet tu es ꝛ tu nõ es. Ad necessitatem ṽo tãtũ vna cõditõ reqritur .s. ꝙ q̃lꝫ ps necessaria pricipalis.

Disiunctiua est

illa in qua cõiũgũtur plures cathegorematice p notã disiũctiõis. vt tu es homo vel tu es asin⁹.

Aduerte ꝙ diffinitio illa limitat̃ sic aliarum ipotheticarum diffinitiones limitantur.

Aduerte secũdo ꝙ nõ disiũctionis l' potest sumi dupliciter. s. disiũctiue ꝛ disiũctim. Disiũctiue sumit̃ quãdo ꝯiũgit ꝓpositõnes vt tu es homo vl' tu es animal. Disiũcti sumitur qñ t̃minos vt sortes vl' plato currit. Disiũctiꝫ adhuc dupliciter potest teneri. s. diuisiue ꝛ collectiue. Diuisiue sumitur qñ ex ipso disiũcto sequit̃ disiũctiua de similibus t̃minis. vt sortes l' plato currit g̊ sortes currit vl' plato currit. ꝛ ẽt a qualibꝫ pte disiũcti ad ipm disiũctũ. valet ꝯñtia. vt tu es homo. g̊ tu es homo vl' asin⁹. Collectiue vero tenetur quãdo ex huiusmõi disiũcto nõ seq̃t disiũctiua de cõsimilibus terminis vel ex qualꝫ parte disiũcti nõ sequitur ipsum disiũctuꝫ: verbi gratia nõ sequit̃ ego differo a te. g̊ ego differo a te vel a me quia sequeretur ꝙ nõ essem tu vel ego. qd̃ ẽ falsum.

Similiter nõ sequitur. tu scis regem

ſedere:ergo tu ſcis regem ſedere. vł tu
ſcis nullum regem ſedere.qꝛ antecedēs
eſt verum. vt patet officiabiliter ⁊ con
ſequens eſt falſum.

Dubitatur quomodo ꝑ notam diſiū
ctiōis cōiungūtur plures cathegoꝛema
tice.qꝛ videtur oppoſitū.i.ꝙ nō diſiun/
ctionis diſiungat. Nā diſiungere eſt,ſe/
parare vel diuidere ſigno.tał nō diſiū/
ctionis ſeparat ⁊ diuidit quō eſt veruȝ
ꝙ cōiungātur. Ad hoc reſpōdet dona/
tus ꝙ nota diſiuntionis coīūgit voces.
diſiūgit tamē ſenſū.i.ſigtū.⁊ ſic nō icō
uenit ꝙ vnū ⁊ idē diſiungat ⁊ coniūgat
reſpectu diuerſoꝝ. Sed diceres ꝯ qꝛ
tunc nulla eſt diſiunctiua mētalis cum
nō ſint voces in intellectu quas poſſit
coniungere. Dicendū eſt ꝙ donatus lo
quitur ſolum de diſiūctiua vocali cum
maxime grāmatic⁹ verſetur circa ſer/
monē. Si autē volumus vł̃r loqui de
diſiūctiua ſiue i mēte ſiue i voce ſiue in
ſcripto ſic dicēdū eſt ꝙ nō diſiūctōnis
ꝑminos vel ꝓpōes ꝯiūgit ⁊ diſiungit ſiga
tum. De hoc tñ vide ample ꝯ ſūmulas
quia auctoꝛ modoꝛum ſignificandi mō
det donatum ⁊c̃.

Propoſitionū diſiunctiuarū.alia eſt
affirmatiua ⁊ ē in qua nō diſiunctioniſ
affirmatur.alia eſt negatiua ⁊ eſt i qua
diſiunctionis negatur.

Aduerte ꝙ nota diſiunctionis nega
tur quando cadit ſ̃ ipſam. Cadit autē ſ̃
ipſā dupliciter aut quando pꝛeponitur
toti pꝛopoſitioni vt dicēdo nō tu es ca
pꝛa vel tu es aſinus aut qñ imediate p̄
ponitur ſibi vt dicēdo tu es capꝛa nō ł
tu es aſin⁹.p°ᵐ tñ hoc ē ƀȝ ꝯſuetuȝ mōm
loquēdi.2° ꝟo modo ſecūdū incōſuetū
modū loquēdi ⁊c̃. Ad veritatē diſiūcti/
ue affirmatiue ſufficit vnam ꝑtem eſſe
veram vt tu es homo vel tu es aſinus.
Ad falſitatem requiritur q̃libet partē
eſſe falſam vt tu curris vł baculus ſtat
in angulo.

Aduerte ꝙ circa hoc due opiniones
ſunt. Una opinio eſt quaȝ ſequitur ma
giſter petr⁹ hiſpan⁹ dicēs. Qꝫ diſiūctia
ē ꝟa ſi vna pars eſt vera.⁊ adhuc ſi que
libȝ pars ē ꝟa diſiūctiua ē ꝟa ⁊ ideo di/
cit magiſter ꝙ ſufficit vnā ꝑtē eē verā
⁊ nō dixit reqritur.qꝛ ſi ambe ꝑtes ſūt
vere adhuc ipſa eſt vera

Alia eſt opinio quā ſeqtur ſāctus do
ctoꝛ i logica ſua ⁊ algaçel ⁊ plures alij
dicētes ꝙ diſiūctiua dȝ eſſe ꝟa tm̃ vna
ꝑs dȝ eſſe vera. Si aūt ambe ꝑtes eēnt
ꝟe diſiunctiua eēt falſa ⁊ vtraqꝫ opinio
ꝓ ſe hȝ rōem. Prima opīo maxime fun
dat̃ ſ̃ duab⁹ rōib⁹.pꝛia ē arguēdo a ꝑ/
te diſiūctie ad totā ad diſiunctiuaȝ ſine
impedimēto cōſequētia eſt bona ğ iſta
ꝯñtia ē bona tu es hō ğ tu es homo vel
tu es animal ꝯª tenet. tunc vltra iª ꝯña
ē bona ⁊ añs erit veꝝ ğ ⁊ ꝯñs ſȝ ꝯñs eſt
diſiūctiua q̄ hȝ ambas ꝑtes veras ğ di/
ſiūctiua talis ē ꝟa.2ª rō ē quia ꝯtradiᵐ
diſiūctiue affirmatiue aſſignatur ꝑ co/
pulatiuā factā ex ꝑtib⁹ oppoſitis diſiū
ctiue vt cōiter dicit̃ ğ oppoſitū illi⁹ tu
es hō vł tu es animal ē illō tu nō es hō
⁊ tu nō es aial.ſed duoꝝ ꝯdictoꝛioꝝ ſi
vnū eſt falſū aliud erit veꝝ ſed hoc 2ᵐ
ē falſū qꝛ ē vna copulatiua cuius quełȝ
ꝑs ē falſa ğ pꝛimum ē veꝝ ⁊ ē iſta diſiū
ctiua que hȝ ambas ꝑtes veras ğ ⁊c̃.

Secūda opinio fundat rationem ſu
am ſ̃ duobus pꝛeſuppoſitis pꝛimum ē
diſiunctiue pꝛopꝛium eſt diſiungere ſē
ſum.ideſt ſingnificatuȝ. Hoc eniȝ dona
tus affirmat ⁊ ratione patet quia diſiū
ctiua per hoc differt a copulatiua ⁊ nō
per aliud ergo hoc eſt ſibi pꝛopꝛium ſe/
cundum p̄ſuppoſitū ē ꝙ ex eo ꝙ res eſt
vel nō eſt oꝛatio dicitur vera vel falſa
ideſt oꝛatio dicitur vera que ſignificat
ſicut eſt ⁊ dicitur falſa que ſignificat ſi
cut non eſt. Oꝛatio dicitur ꝟa vel falſa
⁊c̃.hoc pȝ per philoſophum in pꝛedica
mentis. Hoc etiā ex ratione patet quia
ꝟitas pꝛopoſitionis attēdit̃ penes ſigni
ficatum.his pꝛeſuppoſitis arguunt ſic.

Jlla oratio est fᵃ que significat sicut nõ
est ex parte rei sed disiũctiua hñs duas
partes ꝟas significat sic nõ ẽ vt ꝓbabo
ḡ iᵃ ẽ fl̃a ꝯña tenet cũ maiori ꝑ 2ᵐ pre/
suppositũ mior probatur ⁊ capio illam
disiũctiuam tu es hõ vel tu es animal.
tunc sic iᵃ significat res illas siue signi
ficata illaꝝ rerum eẽ.i.disiuncta ⁊ sepa
ta per pᵐ ꝓsuppositũ ⁊ nõ sũt disiuncta
ḡ sigt sicut non ẽ. Jtẽ hoc cõfirmant au
ctoritate Boecij dicẽtis ꝙ ꝯiũctio disiũ
ctiua ea inter que cadit sil'r eẽ ñ ꝑmittit
ḡ vnũ est vt affirmatũ ⁊ reliquuꝫ vt ne
gatũ ⁊ dicẽdo sor. vel plato currit sẽsus
est sor. currit ⁊ plato nõ vl'r eꝯ. Aliq vo
lentes cõcordare has opiões dicũt ꝙ ꝓ
põ disiũctia dupliciť põt dici ꝟa.s. aut
veritate cõpõitoruꝫ aut veritate ꝯpõis
Ueritate cõpositoꝝ iᵃ est ꝟa cuius pro
põesi ea cõposite sunt ꝟe iᵃ est ꝟa veri
tate cõpõis cui nõ repugnat vt si verus
modus signdi cõiunctionis pᵒᵒ locutꝰ
est magister. 2ᵒᵒ loquunť antiq. hi nõ re
cte cõcordãt iudcio meo. cuiꝰ rõ ẽ qꝛ q̃/
ro an ꝓpõ disiunctiua debeat dici abso
lute vera ꝓꝓ veritatẽ ꝯpõitoꝝ tm̃: aut
ꝓꝓ ꝟitatẽ vtriusqꝫ. vtriqꝫ peccãt. si pro
pter veritatẽ ꝯpositoꝝ tm̃ 2ᵃ opio fal/
sa est si ꝓꝓ veritatẽ ꝯpõnis tm̃ pᵃ opio
vera erat. Possumꝰ tñ aliter eos con
cordare lꝫ forte nõ sint ꝯcordãdi. Et di
cemus ꝙ quedã est disiũctiua propria ⁊
q̃dã impropria. Disiũctiua ꝓpria est iᵃ q̃
de tali materia fit i q̃ vnum oio põitur
⁊ alteꝝ remouetur vt aial aut ẽ sanum
aut est egꝝ. Disiũctiua ꝟo improꝑa est
iᵃ que nõ fit de tali mãia vt tm̃ oio vnũ
ponať ⁊ alteꝝ remoueatur imo põt fie
ri ð tali materia vt ambo remoueãť vt
sortes est asinꝰ aut ẽ capra. aut i tali ma
teria vt ambo ponãť vt sortes ẽ hõ aut
ẽ aial. Ad propositũ mõ dico ꝙ 2ᵃ opio
quã sactus Thomas sequiť ⁊ multi alij
loqť ð disiũctiua ꝓpa. Opio aũt pᵃ quã
seqť magr̃ loqť ð oi disiunctiua siue ꝓ
pa siue ipropria. Ad possibilitatẽ di/
siunctiue sufficit vnam parteꝫ esse pos
sibilẽ. Ad ipossibilitatẽ reqriť q̃ꝫlꝫ ptẽ
eẽ ipossibilẽ. Aduerte ꝙ magister diť
ad possibilitatẽ sufficit ⁊ nõ dixit reqri
tur qꝛ põt eẽ possibilis dupl'r vnoᵒ qñ
tm̃ vna ps ẽ possibilis aᵒᵒ qñ quelꝫ ps
ẽ possibiť. Ad necessitatẽ disiũctiue af/
firmatiue sufficit vnã pteꝫ eẽ necessari
am. Ad ꝯtingẽtiã ꝟo reqriť q̃ꝫlꝫ pteꝫ
esse ꝯtingenteꝫ ⁊ nullã alteri repugnaꝛ
⁊ nec ꝯ̃dictoria illaꝝ ptiũ. Uel dicatur
⁊ melius ꝙ ad necessitatẽ disiũctiue re
qritur copulatiuã factaꝫ de partibꝰ op
positis eẽ ipossibilẽ. Ad ꝯtingentiã ꝟo
reqritur copulatiuã factã de ptibꝰ op/
positis eẽ ꝯtingentem.

Aduerte ꝙ magister declarat dupl'r
cognoscere disiũctiuã necessariã pᵒ qñ
ẽ altero triũ modoꝝ ꝯ̃dictorioꝝ aut ꝙ
vna pars sit necessaria vera aut ꝙ ptes
contardicãt aut ꝯ̃dictoria ptiuꝫ ꝯ̃dicãt
exẽplũ tertij vt tu nõ es hõ vl'r tu es aial
quã tertiã distinctionẽ magister nõ ex/
p̃ssit sed iᵃ accipiť ex declaratiõe ꝯtigẽ
tis. 2ᵒᵒ declarat breuiꝰ.s. qñ copulatiua
facta ð ptibꝰ oppositi ẽ ipossibilis. Di/
siũctiua ẽ necessaria cuiꝰ rõ ẽ qꝛ duorũ
ꝯ̃dictorioꝝ si vnũ ẽ ipossibile aliud est
necessariũ. ⁊ eꝯ. Sed cũ illa copulatiua
facta de ptibꝰ oppositis ꝯ̃dicat illi disiũ
tiue. ḡ si illa copulatiua ẽ ipossibilis di/
siũctiua erit necessaria. Cõsil'r dupl'r ð/
clarat cog̊scẽ disiũctiuã ꝯtigẽtẽ primo
ꝙ adsunt tres ꝯditões sil'r quaꝝ prima
ẽ ꝙ quelꝫ ps sit ꝯtingẽs 2ᵃ ꝙ nᵃ alteri re
pugnet. 3ᵃ ꝙ ꝯ̃dicta illaꝝ ptiuꝫ nõ repu
gnet. ⁊ si aliqua istaꝝ deficiet non erit
cõtingẽs. declarat breuiꝰ ⁊ subtiliꝰ sic.s.
quãdo copl'atiua facta de ptibꝰ opposi/
ti ẽ ꝯtigẽs. Cuius rõ ẽ qꝛ duoꝝ ꝯ̃dictorio
rũ si vnũ ẽ cõtigens ⁊ aliud. sed cũ illa
copulatiua facta de partibus oppositis
ipsius disiunctiue sit eius ꝯ̃dictoria. ḡ si
illa copulatiua est contingens ⁊ disiun
ctiua erit contingens non exemplifica
ui gratia breuitatis cum exᵃ sint i textu

Predicabile dupl'r su
mit' cõit'
⁊ ꝓprie. Predicabl'e cõiter sumptũ ē ter
minus apt⁹ nat⁹ de aliquo ꝑdicari. ⁊ sic
tam termin⁹ cõis ꝙ͂ discret⁹ tã cõplex⁹
ꝙ͂ incõplexus dicit' ꝑdicabile. Aduer
te ꝙ accipiẽdo ꝑdicabile illo mõ cõiter
oĩs ťinus mũdi dicit' ꝑdicabile ⁊ ratio ē
qꝫ ꝑdicabile dicit' a ꝑdicari modo om/
nis termin⁹ potest predicari de aliq̊ aut
directe aut indirecte aut de alio ťmino
aut salti de seipo ⁊ isto° accipit porphi/
rius ꝑdicari i capl'o de gn̄e cũ diuidit ꝑ/
dicari in ꝑdicari de vno solo vl' de pl'i/
bus. Indiuiduũ.n. ꝑdicat' de vno solo
vl'e v̓o de pl'ib⁹. Sed ꝓp̄e sumẽdo sic
diffinit'. Predicabile ē termin⁹ vniuo
cus apt⁹ nat⁹ de pl'ibus ꝑdicari ⁊ sic nul
lus termin⁹ singularis nec transcendẽs
aut ꝯposit⁹ dr̄ ꝑdicabile aut vl'e qđ ideꝫ
erit qꝫ nullus talis ē termin⁹ vniuocus.
Uñ ťinus vniuoc⁹ ē ťmin⁹ simplex pl'ra
sign̄s ꝫm vnicã rõnem sicut li hõ q̱ sig̃at
sorte ⁊ platone ⁊ oĩa sua sig̃ta ꝫ hãc rõ
nem aĩal rõale. Termin⁹ equoc⁹ ē ťmin⁹
simplex plura sign̄s ꝫm diuersas rões
vt li canis qđ sig̃t canẽ latrabilẽ celestẽ
⁊ marinũ ⁊ diuersis tñ rõib⁹ vt patꝫ ⁊c̃.
Aduerte ꝙ magr̄ h̄ ponit tres diffini
tões 2ᵃᵐ ⁊ 3ᵃᵐ ponit ꝓ declaratõe pᵉ q̄ ē
ꝑdicabilis ꝓp̄e sũpti. Et he diffinitiões
note sunt qꝫ magr̄ eas bñ declarat. Nõ
tñ driam int' ꝑdicabile ꝓp̄e sũptuꝫ ⁊ vl'e
nã idẽ sunt real'r ꝑdicabile ⁊ vl'e differt
aũt ꝫm rõem qꝫ vl'e dr̄ vt est in multis ꝑ
dicabile vero vt dicitur de multis.
Aduerte 2° ꝙ vniuocũ ē duplex ⁊ sil'r
equocũ. s. vniuocũ vniuocẽs ⁊ vniuocũ
vniuocatũ. Uniuocũ vniuocãs est ťinus
simplex sign̄s plura vt diffinit'. Uniuo
cũ v̓o vniuocatũ est res sig̃ta ꝑ ťminuꝫ
vniuocũ ⁊ si diffinit' a ph̄o in anteꝑdica
mẽtis. Uniuoca dr̄ q̊rum nomẽ est cõe
⁊ ꝫm illud nomẽ rõ sub̄e est eadẽ. Equo
cũ equocãs est ťmin⁹ simplex sign̄s plu
ra vt h̄ diffinit'. Equocũ v̓o equocatum
est res sig̃ta ꝑ terminũ equocũ ⁊ sic diffi
nitur a ph̄o in anñpredicamẽtis. Equoca
dicunt' quoꝝ nomẽ solũ est cõe ⁊ ꝫm il/
lud nomẽ rõ sub̄e est diuersa. Predi/
cabile ꝓp̄e sũptũ diuidit' in q̱nqꝫ vl'ia. s.
gen⁹: spẽs: ꝓpium driam. ⁊ accidẽs.
Aduerte ꝙ cõiter dr̄ ꝙ diuisio ꝑdica
bilis in iᵃ q̱nqꝫ est diuisio analogi i ana/
logata. Analoguꝫ.n. est illud qđ dicitur
de plurib⁹ ꝫm idẽ nomẽ ⁊ eandẽ rõnem
sed ꝫm p̄us ⁊ posteri⁹ cũ ꝑdicabile ꝑ pri
us dicat' de gn̄e ꝙ͂ de alijs. Scotus tñ
vult in q̄oibus suis sup ꝑdicabilia ꝙ sit
disio gn̄is in spẽs. Utraqꝫ opio ꝓbabil'
est elige q̄ tibi magis placet ⁊c̃.
Genus est termin⁹ vniuo/
cus ꝑdicabilis i qd
de pl'ib⁹ differẽtib⁹ spẽ vt al' de
hoie ⁊ asino. Gen⁹ diuidit' in gn̄alissimũ
⁊ subalternũ. Gn̄alissimũ est ťmin⁹ qui
cũ sit genus non potest esse species.
Subalternum est terminus q̱ sic est ge/
nus ꝙ potest esse species.
Aduerte circa diffinitionũ ꝙ gen⁹ dr̄
trib⁹ mõis ꝫ porᵐ in c°. de gn̄e. p°°. dicit'
collectio multoꝝ q̊dã mõ se hñtium ad
vnũ ꝑncipiũ vt collecto eoꝝ q̱ sunt ꝺ ea
dem parẽtela descẽdenᵐ ab vno. 2°°. dr̄
gen⁹ qđ est ꝑncipiũ vniuscuiusqꝫ gn̄atio
nis sic̄ pꝫ ⁊ pr̄ia. 3°°. dr̄ gen⁹ cui supponit'
spẽs ⁊ sic accipit' i ꝓpõ cũ de eo fit ꝫmo
apud logicos ⁊ ph̄os. 4°°. ēt solet a grã/
maticis accipi ꝓ dr̄ia sex⁹ vt cũ d c t ber
ta est gn̄is feminini ⁊ sortes masculini.
Aduerte circa diffinitõem ꝙ q̄tuor ꝑ
ticule ponũtur i hac diffinitõne. pᵃ est li
ťmin⁹ q̱ est loco gn̄is i qua ꝯuenit cũ oi/
bus alijs ťminis. 2ᵃ vniuoc⁹ ꝑ quaꝫ dr̄t
a ťminis nõ vniuocis sicut sunt ťini sin/
gulares trãscẽdentes ťini ꝯplexi ⁊ ťini
equoci ⁊ ꝯuẽit cũ oib⁹. 3ᵃ ꝑdicabil' in qd
ꝑ quã dr̄t a dr̄a ꝓpõ ⁊ accn̄te q̄ nõ ꝑdica
tur i qd ⁊ ꝯuẽit cũ specie. 4ᵃ de pl'ib⁹ dif
ferẽtib⁹ sp̄e ꝑ quã dr̄t a specie q̄ ꝑdicat'
de plurib⁹ differẽtib⁹ nũero solũ. Pos/
ses tñ dicẽ ⁊ meli⁹ ꝙ sũt tria i hac diffini

tõe ⁊ qȯ li tin⁹ vniuoc⁹ ẽ pª ꝑticula q̄ eſt
loco gn̄is. alie v̈o ſunt loco dr̄e.

Aduerte 2º ꝙ porphiri⁹ in cº de gnẽ inuit duas diffinitões gn̄is. pria ẽ. gen⁹ ẽ illud cui ſupponit̄ ſpẽs. 2ª eſt gen⁹ eſt qȯ p̄dicat̄ de pl̄ib⁹ differentib⁹ ſpe i qd

Et duas ẽt deſcriptões gn̄aliſſimi aſſig̃t. ꝑma ẽ. gn̄aliſſimū ẽ illud ꝙ cū ſit genus nõ põt eẽ ſpẽs. 2ª eſt. gn̄aliſſimū eſt illud ꝙ nõ h̄ʒ ſupraueniẽs gen⁹. ⁊ alias ẽt deſcriptões ſubalterni ponit. ꝑma eſt gen⁹ ſubalternū ẽ ꝙ cū ſit gen⁹ põt eſſe ſpẽs. ſcd̄a eſt. ſubalternū eſt ꝙ h̄ʒ ſuperueniens genus.

Species eſt tin⁹ vniuocus nõ ſup̄mus p̄dicabilis in qd de pl̄ib⁹ differentib⁹ nu̅ero vt hõ de ſorte ⁊ platone. Spẽs diuidit̄ in ſpẽm ſpāliſſimā ⁊ ſubalternā. Spẽs ſpāliſſima ẽ iſta q̄ cum ſit ſpẽs nõ põt eẽ gen⁹. Subalterna v̈o eſt iſta q̄ cū ſit ſpẽs põt eẽ gen⁹. Vl' ſpẽs ſpāliſſima eſt tmin⁹ vniuoc⁹ p̄dicabilis de plurib⁹ differẽtib⁹ numero ſolum.

Aduerte circa diffinitū ꝙ ſpẽs dicit̄ duob⁹ mõis ſm por⁹ i cº de ſpẽ. pº. ſpẽs dr̄ forma ſeu pulchritudo rei et iſto dr̄ ꝙ ſpẽs ꝑami digna ẽ impio. 2º. accipit ſpẽs ꝓ eo qȯ ponit ſub aſſig̃to gn̄e ⁊ ſic accipit̄ i ꝓpoſito cū de ea fit ſermo apȯ logicos ⁊ ph̄os. 3º etiā mõ ſolet accipi a grāmaticis ꝓ dr̄ia ipoſitõis nõis ad ſig̃ndū ſm qȯ dr̄. vox ꝑmitiua eſt iſta q̄ fuit ꝑmo ipoſita ad ſig̃ndū deriuatia v̈o ſa rio ⁊ mediāte alia. Aduerte circa primā diffinitõem ſpẽi ꝙ tres ꝑticl'e ponūtur i ea ꝑma ẽ tin⁹ vniuoc⁹ q̄ ẽ loco gn̄is ꝑ quā ↄuenit cū alijs vl'ib⁹ 2ª nõ ſup̄m⁹ ꝑ quā dr̄t a gn̄aliſſimo qȯ dr̄ ſup̄m⁹. cõuenit tn̄ cū alijs vl'ib⁹ q̄ nõ ſunt gn̄a generaliſſima. 3ª p̄dicabil' in qd de pl̄ibus differẽtib⁹ nu̅ero ꝑ quā dr̄t a dr̄ia ꝓpo ⁊ accn̄te. Nec li differẽtib⁹ nu̅ero ẽ q̄rta ꝑticula q: nõ facit ip̄m diffinitū differe ab aliq̄ a q̄ nõ differat ꝑ ꝑticulas p̄cedẽtes ſʒ ponit ad declarādū tiā ꝑticulam ⁊ ad exp̄mendū magis nāʒ diffiniti. Nā poſſet eẽ dubiū ꝺ qb⁹ p̄dicat ſpẽs q̄uis ſcires ꝙ ſpẽs eſt tin⁹ vniuoc⁹ nõ ſupremus p̄dicabil' i qd de pl̄ib⁹. vt g̊ tia ꝑticula optīe declaret̄ addit de pl̄ib⁹ differentib⁹ nu̅ero tm̄ ⁊ h̄ eſt tm̄ vna ꝑticula ⁊ nõ due ⁊ ſic tm̄ tres ꝑticule ſunt i hac diffinitõe ⁊ nõ quatuor. Aduerte circa vltimā diffinitõem ſpẽi ſpāliſſime ꝙ li ſolū declarat illā ꝑticulā nu̅ero. iº. intelligẽdo. Spẽs ẽ q̄ p̄dicat̄ de pl̄ib⁹ differentib⁹ ſolū nu̅ero ⁊ tūc diffiº nõ ↄpetit gn̄i dicẽdo: gen⁹ eſt ꝙ p̄dicat̄ de pl̄ibus differẽtib⁹ nu̅ero ſoluʒ q: ſa exponẽs eſt falſa. ſ. ⁊ gen⁹ p̄dicat̄ de pl̄ib⁹ differẽtib⁹ nõ nu̅ero q: gen⁹ p̄dicat̄ ꝺ pl̄ibus differẽtib⁹ ſpẽ. ſed dr̄ia ſpẽ ſūt dr̄ia nõ nu̅ero g̊ p̄dicat̄ de pl̄ib⁹ differẽtib⁹ nõ nu̅ero. Et ſi dicis iſta ẽ fl'a dr̄ia ſpẽ ſt̄ dr̄a nõ nu̅ero q: iſta ẽ v̈a dr̄a ſpẽ ſūt dr̄a nu̅ero. dicit̄ ꝙ iſta ſūt ſil' v̈a. dr̄ia ſpẽ ſūt dr̄a nu̅ero ⁊ dr̄a ſpẽ ſunt dr̄a non nu̅ero q̄uis iſta ſit fl'a. dr̄a ſpẽ nõ ſūt dr̄a nu̅ero. gen⁹ g̊ p̄dicat̄ de pl̄ib⁹ differẽtibus nu̅ero ⁊ ẽt p̄dicat̄ de pl̄ib⁹ differẽtibus nõ nu̅ero q̄uis iſta ſit falſa gen⁹ nõ p̄dicat̄ de pl̄ib⁹ differẽtib⁹ nu̅ero. Aduerte vlterius ꝙ por⁹ in cº de ſpẽ poſuit tr̄s diffinitões ſpẽi. ꝑma fuit. Spẽs ẽ q̄ põitur ſub aſſignato gn̄e. 2ª Spẽs ẽ de qua gen⁹ p̄dicat̄ in qd. 3ª Spẽs ẽ q̄ p̄dicat̄ ꝺ pl̄ib⁹ differẽtib⁹ nu̅ero. pᵉ due diffinitões ↄpetūt cuilʒ ſpẽi ⁊ oʒ ſupplẽ hāc ꝑticulā mediate i vtraq;. 3ª diffiº ↄpetit ſoli ſpẽi ſpāliſſiᵉ. ⁊ oʒ addẽ hāc ꝑticulā ſolū in fine de ſpẽ ſpāliſſima. Duas alias diffinitões poſuit por⁹. ꝑma ẽ ſpẽs ſpāliſſima ẽ iſta vltra quā nõ ẽ alia iferior ſpẽs 2ª fuit ſpẽs ſpāliſſima eſt illa q̄ ſic ſpẽs ꝙ nõ põt eẽ genus.

Differẽtia eſt tmin⁹ vniuocus p̄dicabil' de pl̄ib⁹ in quale eſſentiale vt rõnalẽ. Aduerte ꝙ dr̄a tribus modis dr̄ ſm por⁹ in cº de dr̄a. ſ. cõit̄ ꝓprie ⁊ magis ꝓp̄e. Dr̄a cõiter dc̄a eſt iſta

ꝑ q̄ꝫ aliqd dr̃t ab a° alteritate quadā.i.di uersitate quadā q̄uocūqꝫ sit dr̃a ꝓpe di/ cta est ista q̄ alterꝝ dr̃t ab a° inseꝑabili ac cn̄te. Dr̃a magis ꝓpe dicta ē qua alteruꝫ dr̃t ab altero specifica dr̃a vt rōnale est hoīs dr̃a ꝛ de hac vltia ē ſmo i ꝓposito
Por⁹ ēt ponit duas alias diuisiones dr̃aꝝ p̄ma ē. dr̃aꝝ alia facit alteratū alia fac̄ aliud. Faciēs aliud vocat̄ dr̃a speci/ fica. Faciēs alteratū diuidit̄ q: vl' fac̄ al teratū ꝑ accn̄s seꝑabile vl' ꝑ accn̄s iseꝑa bile. 2ᵃ diuisio. Dr̃aꝝ alia seꝑabil' alia in seꝑabilis. Inseꝑabiliū dr̃arum aᵉ ꝑ se vt dr̃e specifice alie ꝑ accn̄s vt accn̄tia ise/ ꝑabilia. Aduerte secūdo circa diffini tōem q̄ tres ꝑticule ponūt̄ q̄ ex dict̄ pa tent iō dimitto eas declarare. Aduer/ te 3°. q̄ por⁹ in c°. de dr̃a posuit qnqꝫ de/ scriptōes. p̄ma ē. dr̃a ē qua spēs abūdat a gn̄e. secūda dr̃a ē q̄ p̄dicat̄ de pl'ib⁹ dif ferētib⁹ spē i eo q̄ q̄le eētiale. t̄tia diffi nitio dr̃a ē q̄ ē aptū natū diuidē ea q̄ sūt sub eodē gn̄e. 4ᵃ ē. dr̃a ē qua differunt a se singl'a. 5ᵃ ē dr̃a ē q̄ diuidit ea q̄ sūt so lū sub eodē gn̄e ꝛ ɔducit gen⁹ ad eē spe/ cificū ꝛ ē ps rei. ꝛ q: vni⁹ rei est tm̄ vna diffi°. p̄mo topicoꝝ iō nō sunt tot diffini tōes dr̃e vno°. ɔsiderate sꝫ ſm diuersas cōsideratōes vt hꝫ videri in li°. p̄dicabi/ liū. p̄ma. n. datur de dr̃a vt ē ɔstitutia. ſa dat̄ de dr̃a intermedia vt ē vl'e. ꝛ si rēo/ ueat̄ differētib⁹ specie est ꝓpa diffi°. dr̃e inquātū agit̄ de illa h̄ ꝛ ibi. t̄tia datur de dr̃a vt ē diuisiua gn̄is in spēs. quarta vt differre faciat spēs. q̄nta vt diuidat ge/ nus ꝛ constituit spēm.

Proprium est t̄in⁹ vniuo cus p̄dicabilis de pluribus in eo q̄ quale accn̄/ tale ɔuertibiliter vt risibile.

Aduerte circa diffinitū q̄ ꝓpum qua drupl'r sumit̄ ſꝫ por⁹ in c°. de ꝓpo. vno° q̄ soli ɔuenit ꝛ nō oi vt eē medicū est ꝓ/ priū hōi. 2°°. ɔuenit oi sed nō soli vt esse bipedē est ꝓpum hōis 3°°. q̄ ɔueīt oi ꝛ so li sꝫ n̄ sꝑ ut caescē ē ꝓpū hoīs 4°°. q̄ ɔue nit oi soli ꝛ semꝑ vt risibile est ꝓprium hoīs ꝛ de hoc est sermo in ꝓposito.

Aduerte secūdo circa diffinitōem q̄ quatuor ꝑticule ponūtur in ea que de se note sunt ideo ex te considera eas.

Aduerte 3°. q̄ por⁹ in c°. de ꝓpo sic dif finit ꝓpum. Propꝛiū est illud q̄ accidit oi ꝛ soli ꝛ semꝑ. ꝛ ꝑ h̄ q̄ dicit accidit da tur intelligi q̄ sit p̄dicatū accn̄tale q̄ pre dicatur in quale ꝛ ꝑ hoc q̄ dicit oi soli ꝛ semꝑ datur intelligi q̄ predicat̄ conuer tibiliter ꝛ sic idem ē ac si diceret ꝓpriuꝫ est predicatuꝫ accidentale q̄ predicatur in quale ɔuertibiliter.

Accidēs est termin⁹ vni/ uocus predicabi lis de pluribus in eo q̄ quale ac cidentale nō conuertibiliter.

Aduerte circa diffinituꝫ q̄ li accidēs dupliciter sumitur. vno modo vt est no men p̄me impositionis alio°. vt est nom̄ 2ᵉ impositōis. Si accipiat̄ p̄mo°. adhuc dupl'r vt dr̄ 5°. methaphisice q: vno: dr̄ illud q̄ est ɔtingens in paucioꝛib⁹. alio°. illud q̄ ē adueniēs enti in actu post ei⁹ esse cōpletū. ꝛ hoc mō loqtur methaphi sicus cū diuidit ens in subam ꝛ accidēs ꝛ illud sic sumptuꝫ ē equocū ad. 9. p̄dica menta accidentiū. Si vo accipiat̄ 2°°. ad huc quadrupliciter sumit̄. Uno°. vt sig̃t idem q̄ extraneū ꝓut sumit̄ in elēchis de fallacia accidentis. Alio°. sig̃t ideꝫ q̄ intentio. secūda. s. quoddaꝫ quod cātur ex sola consideratione intellectus. ꝛ illo mō oīa qnqꝫ vniuersalia sunt accidētia alio modo sig̃t idem quod predicatum nō essentiale. ꝛ sic diuiditur contra pre/ dicamentum essentiale. ꝛ sic est cōmune duobus vltimis vniuersalibus. ꝛ ponit̄ in diffinitione ꝓprij a por°. 4°°. dicit̄ idē quod predicatum non essentiale nec per se siue conuertibiliter. ꝛ sic est quintum vniuersale de quo est sermo in proposi/ to. Aduerte circa diffinitioneꝫ q̄ qua tuor particule ponuntur in ea que clare sunt. ideo vide ex te.

Aduerte vlteri⁹ ꝙ porphirius ī cap⁹
de accn̄te ponit tres diffinitiōes accn̄tis
Prima fuit. Accn̄s ē q̄ adest ⁊ abest ꝑ
ter subi corruptionē: p⁹ quā diffinitōnē
posuit diuisionē vnā accn̄tis. ꝙ accn̄tiū
q̄dā ē sepabile: vt moueri ⁊ qescere: ⁊
q̄dā insepabile: vt nigredo ⁊ coruo ⁊
ethiopi: ⁊ albe⁹ niui. Et diffini⁹ data cō
petit cuilibꝫ accn̄ti: q̄ insepabile accn̄s
adhuc pōt abeē ꝫ itellectū. 2ᵃ diffinitio
fuit. Accn̄s ē ꝙ cōtigit ineē ⁊ nō ineē. 3ᵃ
diffinitio fuit. Accn̄s ē ꝙ nec ē gen⁹ nec
spēs nec dr̄a nec ꝓpū. sp āt ē in subo sub
sistēs. Jn pᵃ diffinitiōe p h̄ ꝙ dicit abest
daᵗ intelligi ꝙ ē ꝑdicatū accn̄tale ⁊ p li
abest ꝑter subiecti corruptionē daᵗ ītel
ligi dr̄a. s. sub c⁹ opposito pōt subm ītel
ligi sine repugnātia ītellectuū. Ul'si acci
dens ē ꝑdicatū nō essentiale sub cui⁹ op
posito pōt subm ītelligi sine repugnātia
ītellectuū. Ul'si accn̄s ē ꝑdicatū i essētia
le sub cui⁹ oposito pōt subm intelligi.
Uel sic accn̄s ē ꝙ ꝑdicaᵗ accn̄taliter nō
ꝯuertibiliᵗ. Sufficiētia quinqꝫ ꝑdicabi
liū illo mō habeᵗ ꝙ oē vl'e aut ē ꝑdicabi
le essentialiᵗ aut accidētaliᵗ. si essentia
liter aut ī qd aut in q̄le si ī q̄le illō ē dr̄a
si in qd aut de pluribus differētib⁹ spe
cie aut de pluribus deferentibus nume
ro. sic species si ē gen⁹ si numero species
Si v̄o accidētaliᵗ aut ꝯuertibiliᵗ ⁊ sic
ē ꝓpriū aut n̄ ꝯuertibil'r ⁊ sic ē accn̄s ⁊c̄.
Aduerte ꝙ sufficiētia ꝑdicabiliū non
est nisi ꝓbatio q̄dā p quā ꝑdicabile ꝓba
tur sufficiēter diuidi ī iᵃ qnqꝫ ⁊ nō ī plu
ra. Et h̄ ꝓbaᵗ reducendo istā diuisionē
ad bimēbrē q̄ oīs bona diuisio debꝫ es
se bimēbris vel reducibilis ad bimēbrē
⁊ ꝙ omnes diuisiones bimēbres quas
facit magister sunt bone. pꝫ q̄ ille diui
siones sᵗ bōe cui⁹ mēbra nō coicidunt ⁊
nihil sub diuisio ꝯtineᵗ quin sub mēbris
diuisiōis ꝯtineaᵗ. vt pꝫ de mēte Boecij
ī li⁹ diuisionū. sed hic est hi⁹. ꝫ ⁊c̄. Ex pre
dictis pōt ītelligi q̄ sit ꝑdicatio directa
⁊ q̄ idirecta. predicatō directa ē ī q̄ supi⁹
ꝑdicaᵗ de suo īferiori. Predicatō īdire
cta ē illa ī q̄ īferi⁹ ꝑdicaᵗ ꝺ suo supiori.
Aduerte ꝙ rō hui⁹. q̄ ꝑdicatio dire
cta est q̄n̄ seruaᵗ v̄a rō ꝑdicatiōis q̄ ē ꝙ
illud q̄ subijciᵗ se hēat p modū m̄ie
respectu illi⁹ q̄ ꝑdicaᵗ ⁊ q̄ illō, q̄ pre
dicaᵗ se hēat p modū forme respectu il
li⁹ q̄ subijciᵗ. Cū aūt supi⁹ se habeat p
modū forme respectu īferioris ⁊ īferius
p modū maᵗie respectu supioris. iō quā
do supi⁹ ꝑdicaᵗ de suo īferiori ī ꝑdicatō
directa. ⁊ eꝯ⁹ v̄o īdirecta ē ꝑdicatio.

Predicatio essentialis est ista ī q̄

superius ꝑdicaᵗ de suo inferiori vl' eꝯ⁹
vel dr̄a de aliq̄ suo indiuiduo vel de ali
quo illorum. Predicatio accn̄talis ē ista
in qua ꝓprium vel accn̄s predicaᵗ de ge
nere spe vel dr̄a vel de aliquo suo indi
uiduo vel eꝯ⁹. Uel breuius. Predica⁹ es
sentials est predicatio terminorum eius
dem predicamenti. Predicatio acciden
talis ē predicatio ᵗminoꝝ diuersoꝝ pre
dicamētoꝝ. Terminus supior dr̄ q con
tinet aliū ⁊ nō eꝯ vt aīal respectu hōis.
Inferior q ꝯtineᵗ vt homo respectu aīa
lis. Aduerte ꝙ essentiale capiᵗ tripli
ciᵗ vno⁹ illud dr̄ essentiale alicui⁹ q̄ ē
de eēntia ei⁹ ⁊ sic q̄libꝫ supi⁹ ⁊ dr̄a ē ꝺ
eēntia īferioris alio⁹ essētiale dr̄ ꝙ ē flu
ens ab eēntia ⁊ sic ꝓpria pa⁹ dr̄ essentiaľ
subiecto. 3⁰⁰ dr̄ aliqd eēntiale alicui qa
pōiᵗ īdiffinitiōe eius ⁊ tn̄ non est de essē
tia ei⁹ ⁊ subā posita in diffinitiōe accn̄tis
dr̄ eēntiaľ accn̄ti ⁊ h̄ magis ꝓprie appel
laᵗ eē de intrinseca rōne eius q̄ꝫ de eēn
tia sicut subm respectu ꝓprie passionis.
Ad ꝓpositū predicatio essentiaľ ē q̄n̄
essentiale p⁰⁰ predicaᵗ de re vl' eꝯ ⁊ n̄ ali
is modis. Aduerte 2.⁰ ꝙ accidētale dr̄
dupl'r. vno⁹ vt distinguiᵗ ꝯ p se alio⁹ vt
distinguiᵗ ꝯ essētiale si accipiaᵗ p⁰⁰ fal
sū dicere q̄ risibile sit predicatū accidē
tale hōis imo est p se in 2⁰⁰ dicendi p se
si v̄o capiᵗ 2⁰⁰ verum est q̄ risibile sit
predicatum accidētale hōis q̄ non est

essentiale hōi. Ad ꝓpositū.ꝑdicato ac
cidētal' diuidit a predicato accn̄tali.2°.
nō aūt p°. Aduerte 3°.dr̄am iter tinuz
supiorē ⁊ magis cōem ois tin⁹ supior ē
magis cōis ⁊ nō eɔ̄ si.n.dz esse supior dz
cē sup aliū i recta linea ꝑdicametali alr
nō est supior iō ēs nō est tinus supior ad
subaz sz dn̄ tin⁹ cōior.Silr se hz iferior
respectu min⁹ cōis qꝛ ois inferior est mi
nus cōis ⁊ nō eɔ̄.qꝛ si dz cē inferior dz cē
infra aliū in recta linea predicamentali.

Dubitat' circa dicta ꝑmo circa dire/
ctā ꝑdicatōem qꝛ aliqn̄ est ꝑdicatio dire
cta qn̄ supius nō ꝑdicat de infer.ori vt
dicēdo hō risibilis equ⁹ est hinibilis. et
ita de alijs in qbus ꝑdicat eq̄le de equa/
li ĝ diffi°. magr̄i mala.tz ɔn̄a qꝛ alicui cō
petit diffinitu cui nō ɔpetit diffi°.añs āt
est de mēte porphirij in c°.de specie vbi
dicit.oz.n.equa de eqs ꝑdicari aut maio
ra de minorib⁹ vbi oēs expositores dn̄t
ꝙ loqtur de ꝑdicatōe directa. Dubi/
tatur 2°.circa ꝑdicatōem eēntialē qꝛ cuz
magr̄ dupl'r declarat ꝑdicatōem eēntia
lem ⁊ aliq sit ꝑdicatio essentialis ꝼm de/
claratōem 2ᵃᵐ q̄ nō erit eēntialis ꝼm ꝑ/
mā declaratōem vr̄ ꝙ ꝑma declara° sit
diminuta ɔn̄a nō.añs ꝓbat qꝛ i° hō est a
sinus est eēntialis ꝼm declaratōem ꝼam
qꝛ est ꝑdicatio tinoꝝ eiusdē ꝑdicamēti
⁊ tn̄ nō est eēntial' a ꝼm ꝑmā declaratio/
nē qꝛ nō ꝑdicat supius de suo inferiori
nec dr̄a de aliq̊ illoꝝ nec eɔ̄.Ad ꝑmū dr̄
q̊d magr̄ nō loqtur de oi ꝑdicatōe dire/
cta sicut por⁹ sed solū loqtur de oi tali ꝑ
dicatōe directa q̄ fit ex tinis q sūt i recta
liᵃ pn̄tli.Ad 2ᵐ pz solutiō require tu.

redicamentuz

est ordina°.pluriū tinoꝝ ꝼz sub
⁊ supra ⁊ diuidit in decē ꝑdicamēta.

Aduerte ꝙ ꝑdicamentū secūdum sim
pliciū in cōmento ꝑdicamentoꝝ sumit
quadrupl'r.ꝑmo°.cōiter ꝓ oi tmino ꝑdi/
cabili [illegible]ue sit cōis siue sit singularis.
2°°.ꝓpe ꝓ termino cōi de plibus ꝑdica/
bili 3°°.magis ꝓꝑe ꝓ gn̄alissimo i aliquo
ordine ꝑdicamētali.4°.maxie ꝓꝑe ꝓ ordi
natōe pluriū terminoꝝ se hn̄tium ꝼm sb
⁊ supra ⁊ isto°.capit in ꝓposito. Aduer
te 2°. circa diuisionē ꝑdicamēti in i°.x.ꝙ
hui⁹ diuisiōis sufficieᵃ sic pōt hr̄i.Quia
ois ordina° ꝑdicamētal' aut ē tioꝝ sign/
tium subam aut tinoꝝ signtiuz accidēs
si ꝑmo°. est ꝑdicamentū sube.si 2°°.aut ē
terminoꝝ signtium rez absolute aut re/
spectiue si ꝑmo°.adhuc dupl'r qꝛ vel tal'
res est rōne materie ⁊ sic est q̄titas vel
rōne forme ⁊ sic est qualitas. Si vo res/
pectiue dupl'r qꝛ vel intrinsece vel extri
sece si ꝑ intrinsecū sic est relatio q̄ iheret
sube rōe fundamēti q̊d est intrinsecum.
Si aūt insit ꝑ extrinseca aut illud extri/
secū cōpat ad subam sicut agens ad pa/
tiens aut sicut mēsa ad mensatū aut sic
habitus ad id q̊d hz ipm.si ꝑmo°.causat
duo ꝑdicamenta.s.actio ⁊ passio. Nā
motus vt est ab agente dicit actio vt re
cipit in patiēte dr̄ passio.Si vo vt men
sura est dupl'r qꝛ vel mēsura illa est tp̄s
⁊ sic resultat qn̄ cātur a tpe vt i re tpali/
vel est loc⁹ ⁊ hoc dupl'r qꝛ vl' cōpat ad
subam absolute ⁊ est vbi naz vbi cātur
a loco in locato.aut cōpat ad locatū nō
absolute sed in habitudine ad partes lo
cati.⁊ sic est positio.Si vo extrinsecum
compet ad subam sicut habitus ad illō
q̊d habet ipsum ⁊ sic est habitus.

Quorū primū ē suba ui⁹ sigliss°
ē suba sub q̊ pōit corp⁹ sub corpe corp⁹
aiatum sub corpore aiato.aial sub aia/
li.hō sub hoie sortes et plato. Predi
camentū sube sic describit.Est ordina/
tio pluriū tinoꝝ signtiū subam ꝼm sub
⁊ sup illi tini signt subam ꝑ q̊s rn̄det ad
interrogatōem factam ꝑ qd de reb⁹ sub
stantialib⁹.vt homo aial.

Aduerte vlteri⁹ ꝙ vnaqueq₃ res suf/
ficiētissime cogscit cū noie diffinitōe et
ꝓꝑetate cogscibili.iō subam his tribus
declarabim⁹.Nomē aūt declarabimus

si etbimo^ nois dabim⁹. Uñ suba analogice dicta dr̃ a substãdo vel subsistendo. nõ. n. dr̃ a substãdo tm̃. q: nõ ois suba substat. De⁹. n. ẽ suba ⁊ nõ substat accñdib⁹ nec dr̃ a sustinẽdo tm̃. q: mã pria ẽ suba ⁊ tñ nõ subsistit. s; bñ dr̃ a substãdo ł subsistẽdo. q: ois suba substat ł sbsistit. Suba aũt pncipalr̃ dr̃ a substãdo ł subsistẽdo sił. Ois. n. suba p̄dicamẽtalis substat ⁊ subsistit. omnis suba substans ł substinẽs est suba p̄dicamẽtal. ⁊ iõ de⁹ ⁊ mã pma nõ sunt in predicamẽto sube. Diffinitõem sube predicamẽtalis ponit Auicẽna 6°. sue methaphice distingueus de suba dicit q̄ põt dupl'r. capi. s. analogice vt ẽ cõis ad oẽs subas. ⁊ sic tũc describit'. Suba est ens nõ in subo exñs. Alio° accipit' p p̄dicamẽtali suba. ⁊ sic diffinit'. Suba est ens hñs subalẽ qdditatẽ cui⁹ eẽ est in subo nõ eẽ. ⁊ sic de⁹ ⁊ materia pma nõ recipiũt p̄dicatõem sube in recto. Proprietates sube ponit phus in p̄dicamẽto sube dicẽs q̄ maxie ppuz est sube eẽ susceptiuũ ɔ̃rioꝝ fm sui mutatõem. Hui⁹ aũt p̄dicamẽti ⁊ alioꝝ arborẽ posui in margine vt facilius iuuenes menti cõmendare possint.

Genus generalissimũ

Subã

corporea		incorporea
		spẽs subalt'.
g⁹ subale	corpus	
aiatum		inaiatum.
		spẽs subalt'.
g⁹ spãlit'	viuens	
sensibile		isensibile
		spẽs subalt'.
g⁹ subale	aial	
rõnale		irratiõale
		asinus leo
spẽs spãlissima	homo	

sor. plato. ille hõ. i^a hõ. aliqs hõ. singularia. supposita. indiuidua.

Sequitur p̄dicamẽtũ. s. q̄titatis.

Predicamentuz

quantitatis est ordinatio plurium terminoꝝ signtium q̄titatẽ se habẽtium fm sub ⁊ supra. Illi t'ini signt q̄titatem p q̊s rñdet ad qõnem factã de rebus subalib⁹ p quantũ vł p qd̃.

Aduerte circa hoc p̄dicamẽtũ q̄ quãtitas sic describit' a pho in 5°. methaphi. in ɔcreto. Q̄tũ est illud qd̃ est diuisibile in ea q̃ insunt quoꝝ quodl; est natũ esse hoc aliqd. Q̄titas ɔtinua ẽ illa cui⁹ partes copulant' ad terminũ cõem. Q̄titas discreta est illa cui⁹ ptes nõ copulant' ad aliquẽ t'inũ cõem. Linea est q̄titas lõga sine latitudine ⁊ pfunditate cui⁹ extrẽa sunt duo puncta. Supficies est q̄titas longa ⁊ lata sine pfunditate cui⁹ extrẽa sunt due linee. Corp⁹ est q̄titas longa lata ⁊ pfunda. cui⁹ extreme sunt due supficies. Locus est vltima supficies corporis ɔtinẽtis imobilis. Primũ tẽpus ẽ numer⁹ mot⁹ pmi mobilis fm pri⁹ ⁊ posterius. Numerus ẽ multitudo ex vnitatibus aggregata. Orõem tacet magr̃. licet etiã phs posuerit i predicamẽtis q: ibi logtur phs fm opinionẽ Archite tarantini. ⁊ nõ fm ppam opionem. Propetas hõ q̄titas est fm eã equale vł inequale dici. Sufficientia coꝝ q̃ ponunt' in p̄dicamento q̄titatis põt hẽri p has diuisiones f; magr̃m quaꝝ pma est. Ois quãtitas aut est mensura ɔti^a aut discreta. p; q: rõ mensure p se cõpetit cuilibet q̄titati. vt pbat'. io. metaphice. 2ª diuisio Omnis mensura discreta aut est pmanens aut successiua. Si pmanẽs illa est numer⁹. Si successiua illa erit orõ. 3ª diuisio. Mensura ɔti^a aut est pmanens aut successiua. si pmanẽs est magnitudo si successiua est tps. 4^a diuisio. Ois mẽsura ɔti^a pmanẽs aut ẽ itrinseca aut extrinseca. si intrinseca sic est linea supficies est corp⁹. si extrinseca ista est loc⁹

5ª diuisio. Oīs mēsura intrinseca permanēs aut mensuratur secūdum vnam dimīsionem tantum ꝛ sic est linea aut secundum plures dimensiones ꝛ sic est superficies ꝛ corꝰ. Sexta diuisio. Omis mensura continua permanens intrinseca mensuras secundum plures dimensiones aut mensurat secundum duas tātum ꝛ sic est superficies aut mensurat secundum tres ꝛ sic est corpus ꝛ non dat plures dimensiones ꝙ̄ tres ut probatur primo celi quia non possunt esse plures dr̄e positionis ꝙ̄ sex. Et ita patet ꝙ quātitatis continue quinqꝫ sunt species. scilicet linea superficies corpus locus ꝛ tempus. Quātitatis vero discrete due sunt species quantitatis ſm antiquos. s. numerus ꝛ oratio.

Genus generalissimū.

Quantitas

genus subalternum	genus subalternuz
continua	
linea	numerus oro
supficies	binarius
corpus	trinarius
locus	
tempus	

Tertium predicamentuz est predicamentum qualitatis.

Predicamentuz

Qualitatis ē ordinatio pluriū terminoꝝ signtiū q̄litatē ſm sub ꝛ s̄. Illi t̄ꝰ signt q̄litatē p̄ q̄s rn̄det ad qōez q̄rētē q̄lis ē subā accidētalr̄. Aduerte circa h̄ p̄dicamētū ꝙ q̄litas sic describit̄ a pho in p̄dicamētꝭ. Qualitas ē ſm quā quales eē dicimur. Primū genꝰ subalt̄nū ē hītꝰ l̄ dispō. Un̄ dispō pōt capi duplr̄. Unoº vt ē cōtra hitu. ꝛ tc̄ sic d̄scribit̄. Dispō ē q̄litas d̄ facili aut de facili mobil̄. Alioº capit vt ē q̄litas disticta ꝯ hitū. ꝛ tc̄ sic d̄scribit̄. Dispō ē q̄litas d̄ facili mobil̄. ꝛ n̄ dr̄t ab hitu nisi sic̄ minꝰ p̄fectū dr̄t a magis p̄fcō. vt dic̄ Boe. i p̄dicamētꝭ. 2ᵐ gꝰ ē potētia nāl̄ l̄ ipotētia. Capit̄ hic ipotētia n̄ vt dic̄ p̄uatōꝫ i subō apto nato. q̄a sic i nullo p̄dicamēto cēt. s꞉ capit̄ p̄ potēᵃ diminuta q̄ r̄ddit sbꝫ idispositū ad opatōnes nāles. Potētia duplr̄ sūit̄. Uº. vt ē ꝯ trāscēdētibꝰ. Potētia. n. ꝛ actꝰ diuidūt ens 2º metap. Alioº vt ē p̄ncipiū trāsmutādi aliq̄d in q̄ꝫtū aliō aut ab alio in q̄ꝫtuꝫ aliō vt est ex natitate data. ꝛ sic diffinit̄. Potētia ē q̄litas ꝛ nā data q̄ aliq̄d potēs l̄ ipotēs ē ad agēdū. sic sumit̄ i p̄posito. 3ᵐ gꝰ ē passio l̄ ipassibil̄ q̄litas. q̄ dr̄nt i h̄ ꝙ passio ꝯsurgit ex leui passiōe. passibil̄ vō q̄litas ex forti altatōe p̄cedit. Hᵉ spēs dr̄t a pᵃ q꞉ q̄litates visus tactꝰ gustꝰ ꝛ olfatꝰ sūt i hac 3ᵃ spē vt imutāt sensus. Sūt āt i pᵃ vt sūt dispōis fixe i subō. 4ᵐ genꝰ ē forma l̄ circa aliq̄d ꝯstās figura. Boe. dic̄ ꝙ accipit̄ forᵃ p̄ dispōe mēbrorū ꝯueniēti l̄ discōueniēti q̄ repit̄ solū i rebꝰ aiatis. Figura vō p̄ declaratiōe rei q̄lificate q̄ repit̄ i rebꝰ tā aiatis ꝙ̄ iaiatꝭ. Albtꝰ vō vl̄t ꝙ sit idē realr̄ differāt aūt rōe. q꞉ forma dr̄ vt subm̄ iformat. figura vō vt respicit t̄inatū. Burleꝰ vō i p̄dicamētꝭ dic̄ ꝙ ēt ponit̄ expositie. In 7º tn̄ phicoꝝ dic̄ ꝙ forᵃ accipit̄ p̄ forᵃ artificiū figura vō p̄ forma artificialiū ꝛ nāliu. Grādeus dicit ꝙ forma fit circa quantitatem que est corpus figura circa superficiem. rectitudo ꝛ circularitas circa lineam. Dubitaret q̄s an iste species qualitatis sint distincte ita ꝙ illud quod ponitur in vna specie non pōatur in altera. Circa hoc sunt tres opiniones. Albertus vult ꝙ sint species disticte. vnde dicit ꝙ in prima specie qualitatis sunt tantum qualitates insensibiles. siue sint spirituales vt v̄tutes itellectuales ꝛ morales siue corporales vt sanitas ꝛ egritudo. qualitates autem sensibiles vt p̄me ꝛ prouenientes ab eis non sunt in hac specie collocande. quia diuersorum generum ꝛ non subalternatim positorum diuerse sunt species ꝛ differentie.

Qr aūt phs exēplificādo de his que sunt
in prima specie q̄litatis dicat vt calor ꝛ
frigus. dicit Albtus ꝙ phs nō vl't ꝙ illa
sint pri^a spē qualitatis sed solū exēplifi/
cauit qūo cōtigit aliqd fixe inherē vl' n̄
fixe vel facilit' vl' difficilr̄. Alij tn̄ dicūt
ꝙ phs ꝑ calorē intelligit irā. ꝑ frig^9 vo
tristitiā q̄ sūt i prima spē cū sint q̄litates
insensibiles. Burle^9 aūt vl't ꝙ nō sint spe
cies ꝓpe. q2 idē realit' reperit' i pluribus
spēb^9. Nam calor ꝯm phm ꝛ frig^9 sūt in
prima spē q̄litatis ꝛ in 2^a ꝛ ēt in 3^a sunt
modi. q2 rōne differūt. ꝑ aliā. n. rōnez sṫ
in prima ꝛ i 2^a ꝛ in 3^a spē. sṫ. n. in 3^a vt sṫ
p̄n^m opationis itellectualis. sunt āt i 2^a
vt sūt principiū opatōis real' sūt aūt i p̄/
ma vt sunt fixe dispositiōes vel nō fixe
in subo. Magr̄ aūt in suis p̄dicamentis
vult ꝙ nō sunt spēs nec sunt mōi sȝ sunt
spēs modales ꝑtinentes ad hoc predica
mētū ꝯm cē. ꝛ ad p̄dicamētū relonis ꝯȝ
dici. Nō sunt aūt spēs ꝓprie q2 aliqd qd̄
est in vna spē est ēt in alia spē. vt calidi/
tas frigiditas que sūt i prima spē sūt etiā
in 3^a. vt durū ꝛ molle que sunt in 2^a spē
sunt ēt in 3^a. quia sunt qualitates sensi/
biles scdm philosophū 7° phicoꝝ. Nec
sunt modi ꝓprie q2 mod^9 in eo ꝙ mod^9
nō est ꝑ se in p̄dicamēto l°c^9 ē mod^9: sed
sūt spēs modales cōicantes qd non sim/
pliciter ꝯm oia cōtēta sub eis: sed ꝯȝ qd
inq̄tum vnū ꝛ idem inuenit' in plurib^9
illaꝝ spēꝝ: vn̄ qualitas sensibiles que sṫ
in pri^a spē sūt q̄litates acq̄site. q̄ vero sṫ
in 2^a spē sunt innate. qualitates aūt sen
sibiles sṫ in 3^a spē siue sint acquisite siue
sint inate. Nihil ḡ qd̄ ē in prima spē ꝛ in
2^a ꝛ nihil qd̄ ē i ꝯa ē i prima. aliqd tn̄ qd̄
est i prima ē in ṫtia. ꝛ aliqd qd̄ ē i ꝯa ē in
tertia. Cū āt phs dicit diuersoꝝ geneꝝ
nō subalternati positoꝝ dr̄se sunt spēs
intelligit' de generib^9 simplicit' dictis.
nō ad ꝯm qd. vt i^a. ꝛc̄. Tu potes addere
q̄rtā opinionē ꝛ dicere ꝙ nō sṫ mōi dr̄si
nec spēs modales sed mōi spāles ꝛ con/
sidera parum per super hoc.

Sufficientia āt h^9 p̄dicamēti a diuer
sis dr̄simode assig̃t'. Magr̄ talē posuit
rōnē i p̄dicamētis suis. Ois q̄litas aut i
est subē rōe for^e aut rōe māc. si rōe for^e
aut rōne for^e acq̄site aut inate. si rōe fo^e
acq̄site ista ē hit^9 vel dispō. si rōe for^e in
nate ista ē natural' pō vel impō. si āt i est
rōe mē. aut rōe mē patiētis. aut rōe mē
ṫminate. si rōe mē patiētis ista ē passio
vel passibilis q̄litas. si rōe mē terminate
ista ē forma vel figura. Materia. n. non
solū a q̄ntitate sed etiā a forma sbali ter/
minat'. gr̄a deus dicit ꝙ qualitas cuȝ sit
qdā modus ꝛ modus sit deṫinatus que
dam ꝛ qualitas sit de terminis q̄ deṫina
tur potē^a subiecti ad esse accidētale ꝛ h̄
potest triplicit' esse q2 vel in ordie ad na
turā ꝛ sic ē habit^9 vl' dispositio q2 vt dr̄
7° phisicoꝝ. Habit^9 sṫ dispōnes quedā
ꝑfecti ad optimū. Perfectū āt vt ibi: sub
ditur est quoddam dispositū ꝯm naturā
vel determinat potētiā subiecti ad actō
nem ꝛ passionem ꝛ h̄ dupliciter quia vl'
in ordine ad actionem ꝛ passionem non
solum simpliciter ꝛ sic est potē^a nāl'is l'
impotentia. aut in ordine ad actionē vl'
potentiam aut in ordine ad actionem ꝛ
passionez in sensuȝ ꝛ sic est passio vl' pas
sibilis qualitas aut determinat potenti/
am subiecti i ordine ad quantitatē ꝛ sic
est forma vel circa aliquid constans fi/
gura. Burleus autem diceret ꝙ cū qua/
litas sit quedam dispositio substātie po
test cōsiderari dupliciter aut i ordie ad
subiectū aut in ordine ad actionē ꝛ pas/
sionē: si p° est dupliciter aut ꝯm moduȝ
inherendi fixe vel nō fixe: ꝛ sic est habi/
tus ꝛ dispositō. aut ꝯm medū terminan
di ꝛ sic est forma vel circa aliqd ꝯstans
figura. si 2°°. s. in ordine ad actionem
vel passionem ꝛ h̄ dupliciter q2 vel vt ē
principiuȝ actionis ꝛ passionis real' ꝛ sit
est potentia nāl'is vel impotentia vel vt
est principium operationis intentiona/
lis ꝛ sic est passio vel passibilis qualitas
ex his collige arborem vt tibi placet.

Genus. generalissimum.

Qualitas

habitus vel dispositio naturalis põ vel intellectus
grammatica
logica
phia
volũtas
memoria

impõ passio vel passibilis qualitas

	amor	lumen
duricies	odium	lux
mollicies	timor	color
debilitas	tristitia	sapor

Forma vel circa aliud pstans figura.
circulus
monangulus
binangulus
triangulus
quagrangulus

Quartuz pñtũ est pñtum relationis.

redicamentuz

relationis est ordinatio plium terminorum signtium relationem secũdum sub et supra. Illi termini significãt relationem per quos cõuenienter respõdetur ad questionem querentem de aliquo ad quid est. Qesitiuum enim huius predicamenti est questõ ad quid secũdũ magistrum in predicamentis suis.

Aduerte circa hoc predicamentuz ꝙ relatiuũ sic diffinit a pho in predicamẽtis. Ad aliquid dicuntur quecũqꝫ hoc ipsum ꝙ sunt alioꝝ dicũtur vel quõlibꝫ aliter ad aliud. Primũ genꝰ subalternũ est equiparantia que sic describitꝰ. Equiparantia est reĺo que vtriusqꝫ extremi denotat eqlitatem. vt vicinitas similitudo et equalitas. 2m genus est superpositõ que sic describit. Suppositio est relatio que denotat in relatiuo in quo est maioritatẽ: vt paternitas dñatio et magistratus. 3m genus ẽ suppõ que sic describitꝰ Suppõ est relatio q̃ denotat in relatiuo in quo est minoritatem: vt filiatio seruitus. Proprium relatiuoꝝ est dici ad cõuertentiam. Sufficientia relatiuorũ a diuersis diuersimode assignat. cũ tñ ex intentione phi. 5°. metaphi. pstet tres esse modos relatiuorum. quoꝝ primus ẽ ẽm vnitatem vel numerum. 2° ẽm potẽtiam actiuam vel passiuam. 3° ẽm mensuram vel mensurabile. Cõiter solet sic assignari. Relatiuorum quedã referũt modo numeri vel vniꝰ q̃dam aliter. Si primo° dupliciter q2 vel ẽm vnitatez vł ẽm numerum. Si ẽm vnitatem quedaz importãt subam vt idem. quedã quantitatẽ vt eq̃le. q̃dã q̃litatez vt simile: s3 ẽ3 numerũ quedã respiciunt determinatũ numerũ: vt duplũ et dimidiũ. quedã indeterminatũ vt multiplex et submultiplex si ṽo aliter referunt q̃ꝫ numerus vel nõ numerus adhuc duplicitꝰ. q2 vel ẽm potentiam actiuam et passiuam. vel ẽm mẽsuram et mensuratum. Si primo° ẽm potentiã actiuã et passiuã aut dicunt actum vt calefaciens et calefactũ: aut dicũt aptitudinẽ vt callefactiuũ et calefactibile. Si ṽo ẽm mensuraz et mensurabile sic scia ad scibile et sensus ad sensibile referuntur relatione reali: sed scibile ad scientiam et sensibile ad sensum referunt relatione rõnis. Magister aũt aliť inuit distinctionez inter spẽs relatiuoꝝ et oñdit aliter sufficientiã penes. s. fundamenta sic. Relatiuoꝝ quedã sũt equiparãtie quedam non. Relatiue equiparantie sť vt simile equale vicinus. Si ṽo non sũt equiparantie aut sunt suppositionis vt

magister pater dñs. aut suppositiõis vt filius discipulus seru⁹. In his.n. multũ difficile est diuidere vsq; ad spẽs spãlissimas pp drãs ignotas cuz relatiua sint minime entitatis ꝑ zom̃. 5° metaphisice.

Relatio

equiparantia	suppositio	suppositõ
amicicia	ꝑuitus	paternitas
fraternitas	filiatio	dñium
silitudo	minoritas	maiortas

Quintum predicamentum est predicamentum actionis.

redicamentuz

actionis est ordinatio plurium tñoꝝ significantiũ actionẽ ꝑm sub z.s̃. Illi tñi sigñt actionẽ per quos ɔueniẽter respondet ad qõnẽ q̃rentem de aliq̊ in quid agit. Quesitiuum.n. huius p̃dicamenti ꝑm magistrum est questio in qd.

Aduerte circa hoc p̃dicam̃tũ ꝙ actio sic describitur a Gilberto ĩ sex ꝑncipijs Actio ẽ ꝑm quã in id qđ subijcitur ager̃ dicimur. Generatio ẽ mutatio de nõ eẽ ad esse. Corruptio est mutatio đesse ad ñ esse. Augmentatio ẽ mutatio de minori quantitate in maiorez. Diminutio ẽ mutatõ de maiori quantitate in minorem. Alteratio est mutatio de qualitate ĩ qualitatem. Motus ꝑm locum est ꝓgress⁹ de loco ad locum. Proprium actionis ẽ ex se inferre passionem. Sufficientia huius p̃dicamẽti sic assignat̃ a Burleo ex intẽtiõe Gilberti. Actionuz alia est actio aĩe alia est actio corporis. Actionuz anime alia est cum cognitione alia est sine cognitiõe. Actio anime sine cognitõe est actio anime vegetatiue que diuidit̃. quia est alia saluans spẽm vt generatio. alia est saluans indiuiduum. vt nutritio z augmentatio z sub istis ponũtur indiuidua. Actio anime cũ cognitione diuiditur quia alia est actio anime sensitiue alia intellectiue. z sic vlterius. Actio corporis diuiditur in actionez corporis simplicis z in actionẽ corporis mixti. z sic vlterius. Magister autem aliter hic inuit sufficientiã. Nam cum actio sit motus specificatur a termino ad quez sicut motus. Motus autem large acceptus vel est ad substantiam vel est ad accidens. Si ad substantiam vel principaliter terminatur ad esse z sic est generatio vł ad non esse z sic est corruptio. Possunt vlterius distingui ꝑm illam qua dicuntur generari z corrũpi: vt generare hominẽ equum corrumpere: generare equũ: corrumpere hoiem: z sic de alijs. Si ṽo motus est ad accidens vel est ad absolutuz vel ad accidẽs respectiuũ. Si ad accñs absoltum vel ad quantitatem vel ad q̃litatem. Si ad quantitatem: vel termiatur ad esse maioris quantitatis: z sic est augmentatio. vel ad esse minoris quãtitatis: z sic est diminutio. Deinde augmẽtatio vel diminutio possunt vlterius distingui ꝑm diuersitatem dimensionum Si ṽo illa ẽ ad qualitatem illa dr̃ alteratio que alteratio distinguitur ꝑm ꝙ ẽ ad dr̃sas spẽs q̃litatis. Si.n. ad caliditatez sic motus dicitur calefactio. Si ṽo ad frigiditatẽ dicitur frigefactio. z ita de alijs. Si ṽo ad accñs respectiuũ ẽ ad vbi z sic est motus scđm locum. q distinguitur scđz drãs põnis: vt motus sursum. motus deorsum: z sic de alijs.

Sextum predicamentũ est predicam̃tuz passionis.

redicamentuz

passionis est ordinatio pluriuz terminorum significantium passionẽ ꝑz sub z.s̃. Illi termini sigñt passionẽ ꝑ q̊s cõuenienter respondet ad qõnez querẽtem a quo est simpliciter siue qd formis

liter patitur vt excludamus baculum ⁊ similia. Quesitiuum huius p̄dicamēti secundum magistrum est questio a quo ē.
Aduerte circa hoc predicmētū ꝙ passio sic diffinitur a Gilberto. Passio ē effectus illatioq̧ actiōis. Et Albert⁹ vult ꝙ li q̧ teneat̄ expositiue ⁊ passio dicit̄ effectus actionis in facto esse dr̄. aūt illatio in fieri. Burleus ṽo vlt ꝙ li q̧ teneatur copulatiue. ⁊ q̄ spēs passionis eodē modo sumuntur sicut spēs actionis sola mutatione facta actiui in passiuum. Ideo diffinitiones earum sufficientiamq̧ predicamenti relinquo.

Pati

geāre	corrūpe	augere	diminuere
hoiez	leonē	in longum	in longuz
hunc	hunc	latum	latum
		p̄fundum	p̄fundum
		sic sic	sic sic

Agere

fm locum mouere	alterare
sursum	calefacere
deorsum	frigefacere
introrsuz	humectare
sinistrorsum	siccare
dextrorsum	

Septimum predicamemtum est predicamentum vbi.

redicamentuz

vbi est ordinatio pluriuz terminorum significantiuz vbi scd̄m sub ⁊ supra. Illi termini significant vbi p quos conuenienter respondetur ad questiōez factam per vbi. vt sunt isti termini h̄ illic in platea in ecclesiā. Hui⁹ predicam̄ti q̄sitiuū ē qō vbi. Aduerte circa h̄ p̄dicam̄tū ꝙ vbi sic diffinit̄ a Gilbto. Ubi est circūscriptō corporis a loci circuscriptione proueniens. i. vbi est quedam forma simplex causata a circūscriptione loci per quam aliquid dicitur esse in loco formaliter sicut albedo est forma p quā aliquid dicitur esse albus. Habes enim imaginari ꝙ quemadmoduz sigillus imprimit suum characterem in ceram: ita locus ex eo ꝙ ambit locatum imprimit vnam formam in ipsuz que dicitur vbi.
Primum genus subalternum non erit esse in loco. sed erit v^m vbi per quod aliquid dicitur esse in loco. Smiliter fz genus subalternum non erit esse in spacio: sed erit vnum vbi per quod aliquid dicitur esse in spatio. Cum enim ista nō sunt nominata nominibus simplicibus circum loquimur per ista illa que sunt simpliciter species. Sufficientia huius predicamēti a diuersis diuersimode assignatur. Burleus in libro sex principiorum dicit ꝙ cuz vbi causetur ex circumscriptione loci secundum diuersas species loci debent accipi diuerse species vbi. ⁊ quia tertio phisicorum secunduz commentatorem species locorum debent sumi secundum: species corporum simplicium quorum quinq̧ sunt species vt vult philosophus in libro de celo ⁊ mundo. quia quedam mouentur circulariter vt celum. quedam sursum simpliciter vt ignis. quedam sursum secundū quid: vt aer. quedam deorsum simplicititer. vt terra. quedam deorsum secungd vt aqua. ideo diuidit vbi sic scilicz in vbi mobile motu circulari. ⁊ i vbi mobile motu recto. ⁊ diuiditur vbi mobile motu recto: quia quoddam est extremū

⁊ quoddā mediū ⁊ vbi extremū diuidit quoddā est sursum ⁊ quoddā deorsum. siliter vbi mediū diuidit. ⁊ sic iste sūt spēs spālissime. Magr̄ aūt alr̄ inuit diuisionē dicēs ꝙ vbi diuidit in vbi ꝑ qd̄ aliqd dr̄ eē in loco. ⁊ in vbi ꝑ qd̄ aliqd dr̄ esse in spatio. vbi ꝑ quod aliqd dr̄ esse i loco diuidit in ptes spēs spālissimas. vt i vbi ꝑ qd̄ aliqd dr̄ eē in domo. ⁊ vbi ꝑ qd̄ aliqd dicit eē in eccl'a vt in vbi ꝑ quod ali aliqd dicit eē studio. ⁊ ita de alijs. Ubi ꝑ qd̄ aliqd dr̄ esse in spatio diuidit i vbi ꝑ qd̄ aliqd dr̄ esse in cāpo. ⁊ in vbi ꝑ quod aliqd dicit eē in platea ⁊ in via ⁊ ita de alijs ⁊ sunt spēs spālissime. Hilbert⁹ tñ videt diuidere vbi in vbi simplex et in vbi cōpositum ⁊ nō aliter. vide si placꝫ.

Ubi

mobilis mo. cir.   ; mobil' mo. recto.

extremum   me[m]

sursum   deorsum

Ubi

in loco   in spatio
in oratorio   in platea
in capella   i campo
in ecclesia   in via

Octauū ꝑdicamentuꝫ est predicamētum quando.

redicamentuꝫ

qñ est ordinatio pluriū t̄minoꝝ ſm sub ⁊ supra illi t̄ini signt qñ. ꝑ quos rñdetur ad qōnem factā ꝑ qñ. vt hodie cras ꝑdie. Quesitiuū huius ꝑdicamenti est quando.

Aduerte circa hoc ꝑdicamētū ꝙ quādo sic describitur a Hilberto. Quando est ꝙ ex adiacentia temporis derelingt̄ in re tpali ex vnione tpis ad illā rē tpalem a qua forma singulari denoīatur aliquid ee in tpe sicut ab albedine denoīat̄ aliqd album. Primu gen⁹ subalternum est in tpe. i. quādo ꝑ qd̄ aliqd dicit esse i tpe. Tps est duratio successiua reꝝ gñabiliū ⁊ corruptibilium. Describit aūt sic a pho 4°. phisi. Tps est numerus mot⁹ pmi mobilis ſm prius ⁊ posteri⁹. 2[m] g⁹ est in euo. Euū aūt est duratio mutabilis angeloꝝ tōt sit. 3[m] gen⁹ est i eternitate. i. qñ ꝑ qd̄ aliqd dicit eē in eternitate. Eternitas aūt est duratio imutabilis, dei tōt simul. Nō tñ ꝙ magr̄ capit largius qñ ꝙ facit Hilbertus. Accipit enim Hilbertus solū vt est forma qdā derelicta a tpe in re tpali. ⁊ sub tali qñ nō cōtinet euū nec eternitas. Sed magister accipit qñ put est v[a] forma derelicta in re a durōne mensurante ipam siue talis dura° sit tēporis siue euuꝫ siue eternitas. ⁊ tūc describit sic. Qñ est qd̄ ex adiacētia durōis derelingt̄ in re mēsurata ꝑ ipm.

Sufficientia huius ꝑdicamēti sic assigtur a Burleo in sex pncipijs: Quādo aliud est simplex. s. qd̄ causat ab vbi. aliud cōpositū. s. qd̄ causat a tpe. Qñ cōpositū diuidit. qꝛ aliud est derelictū a tēpore pñti. aliud a tpe nō pñti. Quādo derelictū a tpe nō pñti diuidit. qꝛ aliud derelingtur a tēpore preterito aliud a futuro. Quando aūt de ꝑterito diuidit per drās qbus tñ non sunt noīa iposita sed vtimur istis noibus loco illaꝝ derelicti a tpe hesterno ⁊ derelictis ab alio tēpore qd̄ est tēpus extremū. Magr̄ v̄o inuit aliā sufficiētiam sic. Qñ aliud est derelictum a tpe aliud a nō tempore. Quando derelictū a tēpore diuidit in qñ hodiernū. in qñ hesternū. ⁊ qñ crastinū ⁊ hec sunt species specialissime. Quando vero derelictū a nō tpe diuidit. qꝛ aliud qñ ē derelictuꝫ ab euo. aliud ab eternitate.

Quando

in eẽnitate | in euo | i tpre

i ano
i mẽse
in die
i hora

Nonũ pdicamẽtũ ẽ pdicamẽtũ situs.

redicamentũ

situs vel positiõis est ordinatio pluriũ ẽinoꝝ signtium positionẽ ẽz sub r.s. Illi ẽini signt põnẽ p qs rñdeẽ ad q̃stionez factã de aliq̃ p quõ vl'qliẽ. Que situũ.n.hꝰ pdicamẽti ẽ quõ vl' qualiter.
Aduerte circa h pdicamẽtũ ꝙ positõ sic describiẽ a Silberto. posito ẽ qdã sitꝰ partiũ generationisqꝫ pn ordinatio. Li qꝫ ẽz aliquos teneẽ expositiue rei generate ordinatio. qꝛ posito nõ ẽ nisi ordinatio ptiũ i toto i cõpatõe ad locũ. Aliq volũt ꝙ li qꝫ teneaẽ copulatiue ꝛ dicũt ꝙ p h ꝙ dicit qdã sitꝰ ptiũ tangit põnez q̃ est a ꝯsueto° nẽ. vt sedẽ iacẽ stare. Per hoc ẽo ꝙ diẽ generatõis ordiatio tãgit põez q̃ est a nã vt aspeꝝ ꝛ lene. Tres spẽs ponit magr̃. s. sedẽ. stare. iacere. sedẽ sic describiẽ ẽ talis situs ptiũ i toto i ꝯpatõne ad locũ: ꝛ ita dicaẽ de alijs suo°. Propriũ aũt poni ẽ primo assistere ipi sube.
Sufficienᵃ hꝰ pdicamẽti sic assignaẽ a Burleo ex itẽtiõe Silberti. Positiõis aᵃ ẽ a pn° inata. aᵃ est a ꝯsueto° nature. Positio inata diuidiẽ. qꝛ alia ẽ ptiũ ieq̃litatis. vt asperitas. alia est ptium equalitatis vt lenitas: ꝛ sunt spẽs spãlissiᵉ. Positio vero a ꝯsueto° nature diuidiẽ in stare ꝛ non stare. Nõ stare ẽo diuidiẽ in sedere ꝛ iacere: q̃ ẽt sunt spẽs spãlissiᵉ Magister ẽo loqẽ ꝺ põe que ẽ ꝯsueto° nature. vt ẽ sedere staẽ iacere. Aut quia Silbertus negat asperꝝ ꝛ leue cẽ põnes sed dixit qualitates esse aut quia põnes ex ꝯsueto° nature sunt alijs notores. Ideo potius eas explicauit q̃ qualiẽ ordinentur notũ est ex dictis.

Sitꝰ vel positio

stare | iacere | sedere
sic | sic | sic

Decimum predicamentum est predicamentum habitus.

redicamentuz

bitus est ordinatio plurium terminoꝝ signtiũ bitũ ẽm sub r.s. Illi ẽini signt bitũ p quos conueniẽt rñdeẽ ad qõnem q̃rentem ꝺ aliq̃ circa qd sine qualiẽ ẽ bitus. Quesituuz.n. huiꝰ predicamẽti est qõ circa quid ẽm magistrum.
Aduerte circa hoc predicamentuz ꝙ bitꝰ sic describiẽ a Silberto. Bitꝰ est ex adiacenᵃ corᵐ ꝛ eorum que circa corpus sunt. i. bitus ẽ qdam forᵃ simp ex derelicta a corporibus ꝛ eoꝝ adiacẽtia que sẽ circa corpus. vt sunt vestimenta arma. Habitus capitur tripliciter. vno° p qualitate de difficili mobili. 2°° p vestimentis. 3°° pro adiacentia. i. p forᵃ cãta ex adiacentia corpoꝝ. Spẽs sunt coronatuz cẽ annulatum esse calciatum esse vestitum esse ꝛ ita de alijs. Iste non sunt proprie spẽs sed illas circũloqtur ex carentia vocabulorum. p coronatũ cẽ intelligit formam per quaz aliquid dr̃ coronatum. ꝛ ita dicitur de alijs suo°. Propriũ autem est habitui in pluribus existere.
Sufficientia huius predicamenti difficilis valde est. attñ sic potest assignari. Habitus quidam est totius. vt vestituz esse armatum esse quidam est partis. vt coronatum esse annulatum esse.

Habitus

coronatū esse	calciatuz esse
sic sic	sic sic
armatum esse	vestitum esse
sic sic	sic sic

Dubitat̄ primo q̄uo sex predicamēta
vltima sint distincta.s. ca°. pa°. vbi qñ si
tus ꝛ hītus.qꝛ oia ista vl' st̄ respect⁹ gdā
vel quedā for:ᵉ i portātes respectū.si p̄io
mō cū ois r̄spect⁹ sit i p̄dicam̄to rel'onis
oia ista p̄dicamēta erunt i predicamētis
rel'onis.si 2°.tūc q̄olibȝ hoꝝ dicȝ aggre
gatū ex forma ꝛ respectu vt gr̄a exēpli
Accio dicit aggregatū ex motu ꝛ respe-
ctu ad agēs.sȝ nullū aggregatū p̄ accn̄s
est in p̄dicamēto 5° metaphīce.qꝛ ens p̄
se diuiditur in.10.predicamenta.g̊ nullū
tale ē in predicamento.

Circa h̄ sunt due opiniones. vᵃ cōior
q̄ dicit ꝙ oia ista p̄dicamēta st̄ q̄dā forᵉ
importantes r̄spectū vt dicebat̄ d̄ actōe
Actō est mot⁹ cū respectu ad agēs.ꝛ cuȝ
dicis ꝙ sic q̄olibȝ ē aggregatū p̄ an̄s ne-
go.vn̄ nō dico ꝙ actio sit aggregatuȝ ex
motu ꝛ respectu sed dico ꝙ est mot⁹ cuȝ
tali respectu vt ē ab agēte. Mot⁹.n.est
sic̄ materiale vt ē ab agente est formale
Actō.n.materiał'r est ipse mot⁹ formalit̄
ħo ē respect⁹ ad agēs adequate āt ē mo
tus vt est ab agente.nego tn̄ ꝙ sit aggre
gatū ex motu ꝛ respectu ad agēs. ꝛc̄.

Alia opinio ē subtilior q̄ dicit ꝙ q̄oli-
bet hoꝝ ē respectus gdā. Vn̄ actio nō ē
nisi respect⁹ gdaȝ fundat⁹ i motu ad a-
gēs.ꝛ passio ē mot⁹ gdā fūdatus in mo-
tu ad patiēs.ꝛ cū dicis ꝙ glibȝ respect⁹
ē in p̄dicamēto relatōnis.negat̄ hoc.Et
si diceres q̄ ē dr̄a que est iter respectus
qui sūt in predicamēto relationis ꝛ alio
rum generū: Dicūt gdā ꝙ hoc interest.
qꝛ respect⁹ q̄ ē i p̄dicamēto rel'onis co-
exigit i t̄ino ad quē aliū r̄spectū sibi cor
respondētē.sȝ respect⁹ q̄ ē i sex p̄ncipijs
nō reqrit̄ i t̄ino ad quē aliū r̄spectū sibi
corn̄dētē.Actio.n.vt est vnū de sex pri-
cipijs dicit respectū mot⁹ ad agēs. Vn̄
respectus ipsius mot⁹ ad agens dr̄ actiō
ꝛ respectus ipsius mot⁹ ad patiens dicit
passio.tn̄ nec in agente nec in patiente ē
respectus ad motum.lȝ sit respectus agē
tis ad patiens.ꝛ eɔ°.q.s.respectus nō i t̄
ac° ꝛ pa.sed due rel'ones.s.actiui ꝛ passi-
ui ꝛ ita dicatur de alijs.ꝛc̄.

Dubitat̄ 2° ꝙ videntur esse pl'a p̄di-
camēta q̄ȝ.10.rōe diuersaꝝ q̄onuȝ.ad q̄s
rn̄detur.p̄ aliq̄ō hoꝝ predicamentoruȝ
vt sunt iste.cur quare vtrū.ꝛ iᶜ quas ph̄s
exprimit 2° periherme.si est gd est qꝛ est
ꝛ p̄p̄ gd est.Sil'r aᵃ noiata a grāmaticis
vt quis vel qui que quod vel gd.similit̄
quo vnde qua vt arguat̄ sic.Quot sunt
questiones diuerse tot sunt diuersi mōi
p̄dicādi.quot sunt diuersi modi.p̄dican
di tot sunt p̄dicamenta.g̊ a primo ad vl-
timum quot sunt questiōes diuerse tot
sunt predicamēta sed questiones st̄ plu-
res dicte vt dictum est quare.ꝛc̄.Confir
matur quia non videtur maior ratio ꝙ
vbi faciat vnum predicamentuȝ q̄ȝ quo
vnde qua.ꝛc̄.

Ad hoc respōdet magister in predica
mentis suis dicens.ꝙ.10.sūt questiones
principales.p̄dicamentoꝝ b̄ndo respe-
ctū ad diuersos medos predicandi. Vn̄
quid est questio p̄dicamēti subē quale
qualitatis q̄ȝtum quantitatis q̄ō ad gd
est relationis in quid ꝛ a quo est actiōis
Dū.n.queritur in quid agit ignis respō
detur i lignū.ꝛ a quo patitur aqua. r̄spō
detur.ab igne.q̄ō vbi p̄tinet ad p̄dicam̄
tū vbicationis ꝛ qn̄ quantitatis q̄ō qua-
liter vel q̄uo p̄tinet ad sitū ꝛ q̄ō circa gd
ad hitum.Ad arᵐ dr̄ ꝙ sicut st̄ aliq̄ trā-
scendētia que nō sūt in aliq̊ p̄dicamēto
p̄ se nec p̄ accn̄s nec p̄ reductionē. sȝ de
scendunt in oia p̄dicamēta: vt ens vnū

f. metaph. Ita sunt aliqua quesitia que nõ appropriantur alicui predicamento sed sunt applicanda oibus predicamentis vt si est quid est propter quid est et cur quare vt patet. Nam cur et quare importat questionem propter quid est et verum importat questionem si est aut quia est Ita etiam quod que quid sunt interogatiua transcendentia applicabilia oibus predicamentis. Et quod quid large sumpta est transcendens applicabile oibus predicamentis stricte vero soli predicamento substantie. Questio quod large sumpta est transcendens. stricte vero ad predicamentum quantitatis ptinet. Ista vero quo qua reducuntur ad vbi et quo vadis est dicere vbi intendis esse et vnde venis est dicere vbi fuisti ante motum. et per hoc patet responsio ad argumentum et confirmationem.

Sillogismus est oratio in qua quibusdam positis et concessis necesse est aliquid aliud euenire per ea que posita sunt et concessa. Aduerte primo circa diffinitum, quod quatuor sunt particule speciei argumentationis. s. sillogismus inductio enthimema et exemplum. Argumentatio sic describitur a Boecio primo topicorum suorum Argumentatio est argumenti per orationem explicatio. i. oratio explicans argumentum composita ex premissis et conclusione. Argumentum vero est ratio rei dubie fidem faciens. i. medium probans conclusionem. Quid sit sillogismus patet a magistro hic diffiniente sillogismum quam diffinitionem capit a Boecio libro topicorum suorum. Inductio vero est progressio a particularibus ad vniuersale. Enthimema est sillogismus imperfectus. i. oratio in qua non omnibus positis infertur festinata conclusio. vt omne animal currit ergo omnis homo currit. Exemplum est quod particulare per positum particulare quoddam contendit ostendere per simile reptum in illis vt dicatur oportet a Tulio consule necari cathelinam cum a scipione graccus fuit interpretatus.

Aduerte secundo circa diffinitionem quod hic oratio est loco generis. est enim oratio genus ad sillogismum quia sillogismus est oratio ipothetica rationalis in qua coniunguntur tres cathegoricie per notam rationis. Omnis enim sillogismus est consequentia. omnis consequentia est oratio ipothetica. ideo omnis sillogismus est oratio ipothetica. oratio ergo erit loco generis Nec turberis quamuis oratio sit genus remotum argumentatio vero genus propinquius et diffiniatur per genus remotum et non propinquius. quia licet quando generi remoto additur differentia vltima vt hic. hic tamen ample vtitur secundum summulas per hoc quod dicit quibusdam positis. i. dispositis in modo et in figura tangit propositiones sillogismi que ordinantur in modo et in figura. et per hanc particulam differt ab alijs argumentationibus. per hoc vero quod dicit necesse est aliquid euenire tangit conclusionem que sequitur ex premissis Unde oportet scire quod propositio proprie sumpta est oratio qua posita ad eam sequitur aliquid. Est autem secundo approbata propositio. Addit autem magister hanc particulam concessis sicut et Boecius quam non potuit philosophus in primo priorum diffiniens sillogismum. nec etiam in primo topico. quare autem hoc sit vide contra summulas.

Et sciendum quod sillogismus omnis constat ex tribus terminis. Aduerte quod causa quare primus terminus dicitur maior extremitas quia sumitur in propositione cum meo termino est quia cum intellectus format sillogismum procedit discurrendo a magis noto ad minus notum. In predicto autem discursu trium terminorum primus quia vlterior est sine magis notus primo occurrit intellectui. Maior dicitur quia vlterior est magis notus. Secundus autem terminus qui intellectui occurrit est quia non est ita vlterius vel ita notus tamen secundum logicum iste terminus secundum prius. Huic autem secundo termino scimus inesse primum terminum. et hic dicitur maior quia propositio prior in cognitione. Ultimus terminus minus notus dicitur minor extremitas cui scimus inesse communem terminum vel eo. dicitur minor propositio quia minus notus vel secundo non vt dicendo omnis homo est animal. for. est homo ergo for. est animal. Secundo notandum quod figura est debita dispositio terminorum.

Aduerte cām quare p̄ma figura ē qñ me^m subijcit i p̄ma ꝑpōe ꝛ p̄dicat i 2^a cā est q꞉ tūc me^m ṽe eſt mediū꞉ q꞉ ſapit nām vtriuſqꜫ extremi.ſ.ſubi ꝛ p̄ti.p̄dicatī.n. ꝛ ſubijcit vt dictū ē. Si ṽo mediū p̄dicat in vtraqꜫ dr̄ 2^a fi^a. Cuius ratio ē q̄a lȝ medium nō ſit ṽe mediū ſapiēs natura ſubi ꝛ p̄dicati. tamen q꞉ digni^9 eſt predicari q̄ȝ ſubijci ideo hec fi^a 2^m locuȝ tȝ. Si ṽo mediū in vtraqꜫ ſubijcit dicit̄ 3^a fi^a ꝛ vltima. q꞉ mediū in ea nō ſtat in medio ſicut in p̄ma꞉ quod eſt digni^9 nec p̄dicat̄ ſic̄ i ſecūda ſed ſubijcitur. Plures autem fi^e nō poſſunt eē q꞉ tres termini i duab^9 ꝑpōibus nō poſſunt aliter variari. Sed quereret q̄s quare talis diſpoſitio terminoꝝ ſ᷑m ſubiectionē ꝛ predicatōem dicta eſt fi^a Dicit̄ ꝑ ſil'itudinem ad figuras mathematicas. ſicut.n. t̄mini lineaꝝ in mathematicis alit̄ ꝛ alt̄ ſituati variant ſpēs figuraꝝ. Nam tria puncta que faciūt triangulū ſi inter ſe qualit̄ diſtabunt erit ſpēs trianguli q̄ dicit eqlaterus ſiue iſopleurus. Si ṽo duo aliq̄l'r diſtabunt a termino quoꝝ duoꝝ iter ſe diſtantia eſt maioꝛ vel minoꝛ diſtantia coꝝ ad terminū eſt ſpēs trianguli q̄ dicitur iſocheles. Si ṽo oēs diſtantie punctoꝝ ſint inequales eſt ſpēs trianguli q̄ dicit̄ gradus ſiue ſcalenon. Si ſ᷑m diuerſitatem illoꝝ triū terminoꝝ ſubijciēdo ꝛ p̄dicando fiūt tres figure ſillogiſmorū. lȝ alio^o q̄ȝ i figuri ſupꝑficialib^9 iā dicti

Tertio eſt notan/

dum ꝙ quedam eſt ꝯuerſo directa ꝛ q̄dam indirecta.

Aduerte cām huius quare concluſio directa dr̄ qñ maioꝛ extremitas p̄dicat̄ de minoꝛi cā eſt quia maioꝛ extremitas hȝ veram rōem p̄dicādi reſpectu minoris extremitatis ꝛ minoꝛ hȝ verā rōnem ſubijcilitatis reſpectus maioꝛis extrēitatis. quia maioꝛ extremitas ē ſicut foꝛma reſpectu minoꝛis. ꝛ minoꝛ eſt ſicut materia reſpectu maioꝛis. iō ꝯ^o eſt directa ꝛ p̄dicatio directa. ecōtra ṽo īdirecta dicit. q꞉ qd̄ p̄dicat nō habet verā rōem p̄dicandi꞉ ꝛ quod ſubijcit nō habȝ veram ſubijcibilitatis. quia. ꝛc.

Quarto notandū

ꝙ oium illaꝝ figuraꝝ ſunt decem ꝛ nouem modi.

Aduerte ꝙ modus in ꝑpoſito ſic diffinitur. Eſt oꝛdinatio duaꝝ ꝑpōnuȝ circa qualitatē ꝛ q̄ȝtitatem. ꝛ dr̄ modus eſt quedā accn̄talis determinatio ipſaꝝ ꝑpoſitionū ſil'i. Utrū autē fi^e ſint tres ꝛ ſil'r vtrū mōi ſunt. 19. vide ȝ ſūmulas.

Barbara celarēt

darij ferio baralipton.
Celantes dabitis çapeſmo friſe ſomoꝝ
Cecaſe cameſtres feſtino ba.oco dara/
pti Felapton diſamis datiſi bocardo fe
riſon.

Nota duo magr̄ ꝑ declaratōe hoꝛuȝ ṽſuum p̄mo ꝙ cū iſtis dictōibus iportā tibus oēs mōs figuraꝝ ponant̄ quatuoꝛ lr̄e vocales. ſ. a. e. i. o. Per a intelligitur ꝑpō vl'is affirmatiua. ꝑ e vl'is negatiua ꝑ i ꝑticularis affirmatiua. ꝑ o particularis negatiua. Barbara ḡ cuȝ habeat ter a cōſtat ex tribus ꝑpoſitionib^9 vl'ib^9 affirmatiuis. ꝛ ita de alijs. ħ pȝ.

Nota 2° ꝙ oēs ſill'i reducunt̄ ad quatuoꝛ p̄mos mōs q̄ incipiunt ab his cōſonantib^9 b c d f. vt barbara clarent darij ferio q̄ incipiūt a b reducunt̄ a barbara q̄ incipiunt a c ad celerent. ꝛ q̄ incipiunt a d ad darij. q̄ ab f ad ferio. Modus autē reductōis declarat̄ ꝑ duos ṽſus

Simpliciter verti

vult s p vero per acci. M vult tranſponi c p impoſſibile duci.

Qui ṽſus declarant̄ ſic ꝙ vbicunqꜫ ponit̄ s in his dictōibus datur intelligi ꝙ ꝑpoſitio intellecta ꝑ vocalē imediate p̄cedentē dȝ ꝯuerti ſimpl'r ꝛ ꝑ p dȝ cōuerti per accidēs꞉ ꝛ per m ꝙ fiat trāſpō

in premissis ita ꝙ maior fiat minor. et ꝯ°
et ꝑ c ꝙ reducat ꝑ ipossibile. est eni redu
ctio ꝑ ipossibile qn̄ ex opposito ꝯclusio/
nis cū altera p̄missaꝝ infert opp^m alteri
us p̄misse. Et est gn̄alis modus ꝑ quem
phs ꝓbat in p̄mo p̄oꝝ quecūq₃ sillm ee
bonum. hoc clare ꝑ₃ in textu.

Aduerte tn̄ vnū circa modos figura/
rū. ꝙ vt dicit Boetius in cathegorema/
tibus suis quatuor primos modos in pri
ma figura in analethecis suis posuit A/
ristoteles. Ceteros vero. 5. Theophra/
stus et Eridenus addiderūt quib⁹. Por/
phirius vir grauissime auctoritatis vi/
sus est consensisse oēs modos 2^e figure
et 3^e. Posuit etiam Aristoteles in analec/
thicis suis. i. in libro priorum. Salua ta/
men reuerentia Boetij philosophus po
suit fapesmo frisesomorum in p̄mo p̄o/
rum. Dicit enim. Cum autem positiuus
et putatiuus et vniuersaliter sumptus p̄/
uatiuus semꝑ fit sillᷤs minoris extremi/
tatis ad maiorem. imo addit. Similiter
autem et in alijs figuris. ꝙ patet manife
ste ꝙ phus posuit duos modos conclu/
dentes indirecte in prima figura. etiam
vnū modū concludētē indirecte in 2^a fi
gura vt festino. et vnū in 3^a vt ferison ꝯ/
tra Boetium.

Aduerte vlterius ꝓ maiori doctrina
sillᷤoꝝ qdam sunt cathegorematici. qdā
ipothetici. Cathegoreātici st̄ illi q ꝯstāt
ex ꝓpositionibus cathegorematicis ipo
thetici vero qui ꝯstituūt ex ipotheticis
Sillᷤoꝝ cathegoricoꝝ qdam sunt de in/
esse. qdam modales. Sillᷤi de inesse sunt
illi qui constituūtur ex ꝓpōibus de ineē
Modales v̄o qui ꝯstituunt ex ꝓpōib⁹
modalib⁹. Sillᷤoꝝ de inesse qdam sunt
ostensiui. qda₃ sunt ad impossibile. Sil/
lᷤs ostensiuus est q continet totū vnum
discursum ex premissis. s. duabus ꝯclu/
dens vnam cōclusionē. vt omnis homo
currit. tu es hō. g̊ tu curris. Sillᷤs ad im
possibile est ille q continet duos discur/
sus p̄ncipalr. s. vnū a p̄missis ad ꝯclusio
ne₃ aliud a ꝯtradictorio cōclusionis ad
cōtradictoriū alteri⁹ premisse. vt dicēdo
ois homo est aial. ois homo est lapis. er/
go ois lapis est aial. sed aliquis lapis nō
est aial. g̊ aliqs lapis nō est hō. In sūma
g̊ sunt quatuor diuersitates sillᷤoꝝ. ostēsi/
ui ad impossibile modales et ipothetici
apud modernos. lic₃ Aristoteles multa
plura genera sillᷤoꝝ ponat in libro p̄orū
vt in regulares cōuersiuos ex oppositis
et alia multa q̄ patent legenti libꝝ illum.
Magister aūt solum de ostensiuis detᷣ/
minat breuiter. Si aūt deo placebit faci
ciam tractatum breuissimū i quo illa ge
nera sillogismorum narrabo. Et sic ē fi
nis tractatus sūmularum ad laude₃ dei
et beate virginis.

Suppositio est acce/
ptio termini in ꝓpositiōe pro
aliquo vel ꝓ aliqbus. Sup
positio quadrupliciter accipit̄. vno° ꝓ/
ut est idē ꝙ ꝓpositio idemōstrabilis nō
demonstrata in scientia in qua est. Sup
positio dicens esse vel nō ad differentiā
diffinitionis q̄ nō dicit esse nec non esse.
vt omne totum est maius sua ꝑte. Si ab
equalibus equalia demas remanentia
sunt equalia. Alio modo suppositō ac
cipitur prout est in predicamento relatō/
nis. et sic dicitur ꝙ sunt tria genera sub/
alterna relationis. s. superpositio suppo
sitio et equiparantia. Alio modo accipit̄
suppositio ꝓut idem est ꝙ positio t̄mini
sub alio termino. Et sic in quolibet pre/
dicamento est aliqs t̄min⁹ suppositiōis
quia in quolibet predicamento est aliqs
terminus positus sub alio. vt homo sup
ponitur aiali. et aial supponit hoiem acti
ue. 4^{o°}. accipit̄ suppsitō ꝓut est ꝓprietas
termini existentis extremū ꝓpositionis
et sic accipitur in ꝓp°. et suppositio sic ac/
cepta nō est nisi positio termini sub alio
. i. ꝓ alio in ꝓpositione. s. pro suo signifi/
cato. ens enim ponitur ꝓ significato in
ꝓpositione et capit̄ li sub pro li ꝓ. hoc vi

de ample contra suppositiões.
Aduerte circa diffinitõem q tres pti
cule ponunt in diffinitõe. pª est li. accep
tio tini q est loco gñis. nã oĩs supposito
est acceptio tini z nõ eõ. 2ª in ppõne ad
dñam acceptõis ti ex ppõem q̃ nõ ẽ sup
positio. 3ª p aliq̃ vel p aliqbus. i. p suo si
gnificato l' p suis sig̃tis ad dñam sinca/
thegorematis formal'r sũpti. qḋ nihil si/
gnificat. vt dicẽdo oĩs hõ currit. li oĩs ñ
supponit. qz si accipiat in ppõe p aliq̃. s.
p distributõe nõ tñ p formali. sig̃to nec
materiali. nõ p materiali. qz qñ capit for
mal'r nõ stat p materiali. nec ẽt p forma
li sig̃to qz illud nõ hz. vñ sincathegoreu/
ma formal'r sumptũ nec sig̃t aliqd nec ɔ
sig̃t aliqd. aliqual'r tñ sig̃t aliqd vt phs
vult in pmo pihermẽ. dicẽs. Oĩs nanq
nõ vl'e est sed vl'r ɔsig̃t. Sed aliqs argu
et ɔ̃ diffinitõem. qz alicui cõpetit diffini
tio cui nõ cõpetit diffinitũ. Nã vbum si
ne copula accipit in ppõe q aliq̃ suo sig̃/
to. s. p formali cum sit terminus p se si/
g̃ns. z tñ nõ supponit. qz solũ subm z p̃/
dicatũ supponũt al'r reᵉ de suppõe cẽnt
false insufficiẽter cũ nõ declaret quõ co
pula suppõat. Dõ q diffinitio dz sic sup
pleri. Suppositio est acceptio tini in p/
positõe extremal'r se hñtis z nõ extremo
rũ vnitiui p aliq̃ vel p aliqbꝰ. z sic exclu/
ditur instantia. z hoc est de mente magi
stri in logica magna.
Aduerte vlterius dñam int sig̃re sup
ponere z vificari qz se hñt p ordinẽ. pro
quocũq. n. terminꝰ vificat pro eodem
supponit z nõ eõ. z p quocũq supponit
illud sig̃t z nõ eõ. Jdeo sig̃re i plus se hz
q̃ supponere z supponere plus se habet
q̃ vificari. vbi gratia i hac ppõe homo
currit li homo sig̃t oẽs hoĩes presentes
pteritos z futuros. supponit. aũt solum
pro presentibus ratione vbi de pñti ve/
rificat aũt pro vno cũ stet determinate
sub quo lz disiunctiue descẽdere ad sua
supposita. Si enim solus sortes currat
ppõ est vera. Amplius terminus signifi
cat siue sit in ppõne siue extra ppõnem
supponit aũt solũ in ppõe.
Aduerte vlterius circa diffinitionez
suppositõis q diuersi diuersimode diffi
niunt ipsam. Magr̃ in logica magna di
cit. Suppõ est sig̃tio termini in ppõne.
Petrus hispanus ɔcordans cuz magr̃o
h dicit. Suppõ est acceptio termini in p
positõe. Petrus mantuanus dicit q sup
positio est statio termini in ppõne. Qui
dam modernꝰ dicit q suppõ est ppetas
subiecti ad p̃dicatum in ppõe compara/
ti. Cõmuniter aũt glosatur sic diffinitio
magistri hec suppõ est acceptio tini. i. ex
acceptõe ti de h tñ vide ãplẽ ɔ̃ suppõẽs.
Suppositio diuidit qz alia est mat'ia
lis alia psonalis. Materialis est acceptõ
termini in ppõne p suo materiali sig̃to.
Personalis ẽ acceptio tini i ppõe p suo
formali significato. Circa diuisionez
aduerte q quatuor fuerũt opiões d̃ sup
positõe in qt diuidat. Una. n. est opinio
q̃ solum ponit suppõem psõalẽ z oẽs a/
lias negat z h opinio est Petri mãtuani
sicut pz in logica sua quã vide si placet.
Alia est opio q̃ ponit tm̃ duplicẽ sup/
põem. s. materialẽ z psonalẽ cuiꝰ opinio
nis est magr̃ in logica parua. 3ª opinio
ponit tres spẽs suppõis. s. materialẽ pso
nalẽ z simplicẽ cuiꝰ opinionis est magr̃ i
logica magna z h cõis opinio ẽ lz sic int
opinãtes diuersitas sit maxĩe inter rea/
les z terministas vt declarabo nũc. Nã
petrꝰ hispãꝰ realistaꝝ optiꝰ dic̃ q suppõ
psonal' est acceptio tini cõis p suis infe/
riorib'. Simplex aũt ẽ acceptõ tini cõis
p re vl'i sig̃ta p ip̃m: vt cũ dicit. homo ẽ
spẽs. Materialis vo est acceptio termi
ni p se vt cũ dr̃ hõ est dissil'm. Ochaz ãt
terministaꝝ pnceps dicit q suppõ pso/
nalis est qñ terminꝰ p suo sig̃to suppo/
nit siue illud sig̃tum sit ens extra aĩam
siue vox siue intentio aĩe siue scriptum.
exemplũ pmi oĩs homo est aĩal li homo
supponit p suo sig̃to qa homo nõ impo
nitur ad sig̃ndum illos hoĩes. exemplũz

secūdi vt oē nomen vocale est ps orōis
nō supponit nisi ꝑ vocibus q̄ imponit
ad signdum illas voces. exemplū tertij
ōis spēs est vl'e vel ōis intentio aīe est ī
aīa vtriqꝫ subm supponit ꝑsonal'r quia
supponit ꝑ illis ꝑ q̄bus imponit ad sign
dum. exemplū q̄rti ōis dictio scripta est
dictio no subm supponit nisi ꝑ sig̃tis su
is. Suppositio simplex est qn̄ terminus
supponit ꝑ intentōe aīe sed nō tenet sig̃
re. vt homo est spēs li homo supponit ꝑ
intentiōe aīe q̄ ista intentio proprie est
species, tamen non sig̃t istam proprie lo/
quendo. Suppositio materialis est quā
do terminus non supponit ꝑ sig̃to sꝫ ꝑ
voce vel scripto vt homo est nomē li ho
mo supponit ꝑ se ipso nō tn̄ sig̃t se ipm.
4ª opinio p̄ncipalis ponit q̄tuor spēs
suppositōis. s. materialē ꝑsonalē simpli/
cem ⁊ naturalem ⁊ hanc opiniionēꝫ pōit
sanctus Uincentius ordinis predicato/
rum quam dicit esse de mente cōmenta/
toris ⁊ alberti ⁊ precipue sācti Thome
⁊ cum hec multū sciētifica sit perstrigā
ipsam in fine huius tractatus quo meli/
us potero. Aduerte circa diffinitōes ⁊
p̄mo circa primā q̄ li acceptio termini ī
ꝓpōe est loco generis li ꝑ sig̃to materia
li est loco dr̄e ꝑ quam suppositio mate/
rialis distinguitur a ꝑsonali. Consimil'r
in secūda diffinitōe li acceptio t̄mini in
propositione est sicut genus li pro sig̃to
formali est dr̄a ꝑ quam differt ab alijs.
Pro intellectu harum diffinitionū ma/
gister notat quid est sig̃tum materiale ⁊
quid formale ⁊ drīam horum ⁊ pōit du/
as notificationes vide ipsum. In sūma
tamen vult q̄ ipsemet terminus vel sibi
similis est significatū materiale suiipsi⁹
termini. res aūt ad extra sig̃ta ꝑ ipsū ter
minū est sig̃tum formale ipsius. hoc di/
co vbi terminus habet duo significata
q̄ si nō haberꝫ nisi vnū sig̃tū tūc forma
liter sig̃ret se ⁊ aliq̄d ex̄ se. vt li ens.
Sed aduerte causam huius quare. s.
si t̄min⁹ habeat duo significata ipsemet
terminus dicat̄ sig̃tum materiale suiip/
sius. res vero ad extra formale. Ratio
est illa quia quandocūqꝫ aliqua duo cō/
petunt vni. 3º quod prius cōpetit dicit̄
materiale respectu illius q̄ posterius cō
petit ⁊ quod posterius competit dicitur
formale quia quod presuppōitur alter
est sicut materia eius vt genus respectu
differentie. modo quia terminus signi/
ficat se ipsum naturaliter. sig̃t autem ex̄
se aliquid ex impositione. prius autē cō
petit termino quod naturaliter inest q̄ꝫ
quod ex impositione est sibi datum. Iō
sig̃tum naturale est dictum materiale. si
gnificatum vero ex impositione est di/
ctum formale. Et locutus sum de termi
nis in voce ⁊ in scripto. In mente enim
licet terminus naturaliter significet se
⁊ etiam extra se prius autem significat
se ⁊ per posterius extra se. Ideo si ipse/
met terminus erit significatuꝫ materia
le sui ipsius ⁊ res extra sig̃tum forma/
le. Ex quibus sequitur primo q̄ quili
bet terminus qui non est de seipso veri/
ficabilis nisi mediante signo materiali
habet vtrunqꝫ significatum scilicet ma
teriale ⁊ formale vt li homo. 2º sequi
tur q̄ quilibet terminus qui est de seipo
verificabilis sine tali signo habet soluꝫ
vnum significatum scilicet formale vt
li ens. Quinto sequitur q̄ sicut ali/
quis terminus prime intentionis vel im
positionis habet tantum vnum signifi/
catum ⁊ aliquis vtrunqꝫ. ita aliquis ter/
minus secunde intentionis vel imposi/
tionis. Quarto sequitur q̄ aliquis ter
minus prime intentionis vel impositōis
potest supponere materialiter ⁊ aliquis
personaliter ita aliquis est terminus 2ᵉ
intentionis vel impositionis.
Aduerte circa primum corm̄ quod nō
absolute veruꝫ est q̄ quilibet terminus
qui nō est de seipso verificabilis sine ad
ditamento signi materialitatis habet v
trūqꝫ significatum quia li omnis nō ha/
bet vtrūqꝫ significatum quia non habet

formale cum nihil significet formaliter sed qualiter significet τ tamen non verificatur de se ipso sine additamento signi materialitatis. illa enim non ē vera oīs est omnis imo non ē intelligibilis sm magistrum: qꝛ si velles qđ esset vera per secundum corᵐ tunc haberet solum significatum formale qđ ē falsuȝ qꝛ significat se ipsum materialiter. τ similiter est de aliis terminis non per se significatiuis ergo debet intelligi corᵐ de terminis p se significatiuis. Aduerte secundo circa 2ᵐ corᵐ quod non quicunqȝ terminꝰ habens tm̄ vnū sigatum habet formale significatum imo terminoꝝ habentium vnū significatuȝ qdā habet tm̄ formale vt ille q est verificabilis de se ipso sine additamento signi materialis vt li ens τc. qdā hēt tm̄ mãle vt icūqȝ ñ p se sigatiuus q ē cōsigatiuꝰ vt omnis nullꝰ buf baf a b c. Sigtum eniȝ formale est datū ex impōne τ materiale naturaliter inest loquor de terminis in voce quia in mente oēs termini naturaliter significant sȝ tñ sm prius τ posterius. Ex corelario ǵ magister non habet qꝛ quicūqȝ terminꝰ habet tantum vnum significatum qꝛ illud sit formale. De h̄ tamen vide ample contra summulas.

Alia duo corelaria sequuntur ex primis τ de se non sunt ideo nihil de ipsis.

Tautem cognoscatur quō termini supponunt. Omnis terminus habēs solum significatum formale solū personaliter supponit. Ratio huius regule patet quia ex quo talis terminꝰ habet solum significatum formale solū pt accipi in ꝓpositione pro tali significato formali sed quando terminus accipitur pro significato formali suppōit personaliter vt patet per diffinitionem suppositionis personalis ergo a pᵒ ad vltimum quando terminus habet solum significatum formale supponit personaliter.

Secunda regula. Omnis terminꝰ habens vtrunqȝ significatum si sibi addit significatum materialitatꝭ solū materialiter supponit. Ratio regule patet ēt de se quia significatū materialitatꝭ contrahit terminum ad significandum materiale. fuit enim ad hoc impositum a pᵒ impositore ad contrahēdum. s. terminū ad significatum materiale.

Tertia regula cuiuscunqȝ propositionis extrema sunt termini pᵉ intentionis vel impositionis quibus non additur sigᵐ materialitatis tam subiectum qꝫ predicatum supponunt personaliter. Fūdamentum huius regule τ aliarum sequētium est quia talia sunt subiecta qualia permittunt eorum predicamenta. modo pro regula habeas quod predicatum cꝰlibet propositionis supponit personalit̄ nisi addatur sigtum materialitatis cuiꝰ ratio ē quia illud predicatum vel habet tantum formale τ sic supponit p̄sonaliter per pᵃᵐ regulam vel habet vtrūqȝ significatuȝ τ tunc semp pro nobiliori accipitur τ illud est formale τ ideo si non addatur sigᵐ materialitatꝭ semper supponit p̄sonaliter qꝛ ex quo differens accipitur pro nobiliori. Deiñ per fundamētum ꝑdictum cum talia sint subiecta q̄lia permitunt eorum ꝑdicata. predicatū non permittit subiectum supponē materialiter sed p̄sonalit̄ qꝛ verificatur de eo ꝓ sigto formali τ non mãli vt patet dicendo homo ē animal tam li homo qꝫ li animal supponit personaliter.

Quarta regula cuius cū propositiōis subiectum τ ꝑtū sūt termini 2ᵉ itentiōis q̄rum sbm hȝ solum sigtum forale τ ꝑtū vtrunqȝ tā sbm qꝫ ꝑtum supponit personaliter si non additur sigᵐ mãlitatꝭ. R̄ō huius regule tacta ē in 3ᵃ nā ꝑtū suppōit p̄sonaliter qꝛ pro nobiliori sigto τ sbm cū nō hēat nisi vnum significatum. s. formale τ personaliter supponit primaȝ regulam ideo vterqȝ supponit personalit̄ ideo hec regula vera.

Quinta regula. Si extrema sint tini

2ᵉ itētōis. l ipōis ꝛ l'ō ꝫ hēat vtrūqꝫ sig̃tū ꝛ p̄dicatū. sil'r vtrūqꝫ l' p̄dicatū for'ᵉ tm̄ n̄ dat regula gn̄alis. qm̄ intēdū vtrūqꝫ sup pōit p̄sonal'r. intēdū alterꝫ material'r. Si tn̄ vis hr̄e ēt regulā nō ꝙ p̄dicatū semp supponit p̄sonal'r si nō addat̄ signū materialitatis. vt dcm̄ est. Sꝫ ad cog̊scendū q̄l'r subm̄ supponat scias ꝙ cū talia sint subiecta q̄lia pmittūt a p̄dicat | tal'r supponet subm̄ q̄l'r p̄dicatū pmittit. Si. n. p̄dicatū supponēs p̄sonal'r v̾ificet̄ de sig̃to formali subi subm supponit p̄sonaliter Si v̾ificet̄ de sig̃to mali subm supponit māliter. Si aūt p̄dicatū posset v̾ificari d̄ vtroqꝫ. s. de māli ꝛ formali subm̄ supponit p̄sonal'r. qꝛ supponit ꝓ nobiliori. hoc pꝫ discurrēdo p exᵃ. Primū est. ꝓpō est oᵒ tam subm̄ q̄ꝫ predicatū supponit p̄sonal'r. qꝛ v̾ificat de sig̃to formali subi. 2ᵐ exᵐ. ꝓpō est sigᵐ tam subm̄ q̄ꝫ p̄dicatum supponit p̄sonal'r qꝛ p̄dicatū potest v̾ificari de subō tam ꝓ sig̃to materiali q̄ꝫ p̄sonali ꝛ supponit ꝓ digniori ꝛ illud est formale sig̃tum simplex. g̊ p̄sonalit̄ 3ᵐ exᵐ. ꝓpō est nomen. qꝛ p̄dicatū nō p̄t v̾ificari de subō nisi ꝓ sig̃to materiali ꝛ nō ꝓ formali. vt pꝫ. iō subꝫ supponit material'r. p̄dicatū v̾o p̄sonal'r. 4ᵐ exᵐ. ꝓpō est terminꝰ icomplexus. qꝛ p̄dicatuꝫ nō pōt v̾ificari de subō nisi ꝓ sig̃to materiali. iō subm̄ supponit material'r. predicatū v̾o p̄sonal'r. Ex his mō appet rō huiꝰ reᵉ. qꝛ nō pōt dari vna reᵃ general' sed duę vt diximus.

Sexta regula cuiuscūqꝫ ꝓpōis p̄dicatum est terminus p̊me intentiōis vl' impositōis ꝛ subm̄ 2ᵉ deducto impedimēto alteriꝰ signi materialitatis tam subm̄ q̄ꝫ predicatū supponit p̄sonal'r. vt spēs ē homo. Rō huius regule est qꝛ iā predicatū supponit p̄sonal'r cum supponat ꝓ digniori. sed cū illud p̄dicatū n̄ possit v̾ificari de subō ꝓ sig̃to formali. qꝛ ambobus supponētibꝰ p̄sonal'r ista est f'ła. spēs est homo. qꝛ cū hō supponat determinate liceret descendi sub eo discūctiue ad oīa sua supposita. qd̄ est f'łm. vt pꝫ descendēdo. ꝛ isti sunt oēs hoīes. g̊ spēs est iᵉ hō. ꝛ sic de alijs. mō oēs tales t̄mini sunt f'ᵉ cum p̄dicatū nō possit v̾ificari de subō nec ꝓ sig̃to materiali nec pro sig̃to formali p̄dicatū trahit subꝫ ad potiꝰ sig̃tū ꝛ illd̄ ē formale. iō p̄sonal'r supponit de h̄ vide ample ꝯ sumulas.

Septima regula. Cuiuscunqꝫ ꝓpōnis subm̄ est terminꝰ p̊me intētōis vel ipositionis nō signs se formal'r. ꝛ p̄dicatuꝫ 2ᵉ deducto ipedimento signi limitantis subm̄ supponit māliter ꝛ p̄dicatū p̄sonaliter. Rō reᵉ est qꝛ cū p̄dicatū stet p̄sonaliter ꝛ non possit de subō v̾ificari nisi ꝓ sig̃to materiali p̄dicatū trahit subm̄ ad suppōem materialē. qꝛ talia sunt subiecta qualia pmittūtur a p̄to. ꝛ nō eꝯ. Pro v̾itate tn̄ regule magr̄ ponit duas cōditiones. p̄ma ꝙ subm̄ nō significet se formal'r qꝛ tūc de necessitate supponeret p̄sonal'r p p̊mā regulā: 2ᵃ deducto ipedimēto signi limitantis ad suppōem p̄sonalē. sigᵃ. n. vl'e ꝛ p̄ticulare limitāt ad suppōem p̄sonalem sicut ista vox li limitat ad suppōem p̄sonalem.

Dubitat̄ ꝯ secundā ꝯditōem de cā. s. q̄re signa vl'ia ꝛ p̄ticl'aria limitāt ad suppōem p̄sonalem. Sil'r dubitat̄ q̄re ista vox li cum sit signū demōstratiuū ꝛ ꝯīr ita posset demonstrare sig̃tum formale sicut māle quare magis trahit ad suppōnem mālem q̄ꝫ p̄sonalē. Ad p̊mū dicunt q̄daꝫ ꝙ cā est qꝛ mas. genꝰ sumptū est ex ꝓprietate rei que ē poᵃ actiua ꝛ fe. genꝰ sumptū est ex ꝓprietate rei q̄ est poᵃ passiua ꝛ methaphorice p silitudinē res dicuntur mas. vel fe. generis ad aīalia in q̄bus videmꝰ mas. hr̄e poᵃᵐ actiuam ꝛ fe. hr̄e poᵃᵐ passiuam ꝛ qꝛ hec dr̄ia magis repitur inter sig̃ta formalia q̄ꝫ materialia vel saltim expressior iō terminꝰ p̄sōaliter sumit si sig̊ mas. vel fe. generis terminatus. Hec responsio nō valet qꝛ etiā signū vl'e ꝛ p̄ticulare in neutro genere limitant ad suppōem p̄sonalem quod pꝫ

q: dicendo nullū aīal est genus vł aliqđ
aīal est genus supponit li aīal psonał'r i
vtraq; vbi sine sig̊ supponeret materia-
liter. Signū ēt in cōi genere limitat ad
suppōem psonalem. vt dicendo oīs hō ē
spēs li hō stat psonał'r. Jō đđ est aliter ꝛ
dico duo. pmū ꝙ signa vł'ia ꝛ pticularia
masculini vel feminini: vel cōis generis
limitant semp ad suppōem psonalem.

Dico 2° ꝙ signa neutri generis si ad-
dant̄ t̄inis fm pmā impōem sił'iter ad p
sonalē limitāt. Si v̄o addant̄ terminis
q nō sunt neutri gn̄is ad mālem limitāt.
Ratio pmi est qa oīs termin⁹ debēs ma
terial'r supponere dz cē neutri gn̄is ꝛ in
declinabile nomen. Sed cū signū ł' mas.
vel fe. vel cōis gn̄is nō ꝯbat t̄inū ad neu
trū gen⁹ iō nō limitat ad mālem sed qn̄-
cūq; signū ꝯcordat in gn̄e cū termino da
to a pma impōe trahit ad sig̃tū formale
q: trahit t̄inū ad illud gen⁹ fm ꝙ hz sig̃-
tum formale q: sig̃tum formale cōpetit
sibi ex impōe. ꝛ h̄ dico de vocalib⁹ ꝛ scri
ptis. De mētalib⁹ aūt dico ꝙ trahit t̄inū
mentale ad illud gen⁹ fm ꝙ hz sig̃tū for
male cōpetēs sibi natural'r. Et sic appa-
ret rō 2ª q: qn̄ t̄in⁹ discordat in gn̄e cum
t̄ino cui additur aut latinitas incōgrua
est ꝛ illam nō ꝯsiderat logic⁹ aut trahit
terminū ad neutrū gen⁹ ꝛ faciat māliter
stare. q: termin⁹ stans material'r est neu
tri gn̄is ꝛ indeclinabile nomē. Ad 2ᵐ
dicunt illi nr̄i amici ꝙ ista vox li solum
demonstrat sig̃tū māle iō limitat ad sup
pōem materialē. Sz si q̄ris quare deter-
minat solū signū li māle. Dicūt ꝙ causa
h⁹ est q: illud signuz addit̄ termino mō
lz termin⁹ habeat vtrūq; sig̃tum. s. māle
ꝛ formale q: tn̄ sig̃tuz formale est extra
terminū. māle v̄o non est ex̄ sed est ipse-
met t̄inus iō p illud signū li magis dmō
strat̄ māle q̄ȝ formale cum demonstrat̄
termin⁹ ꝛ ꝯnr̄ qđ est intrinsecū ꝛ nō est
extrinsecum. Hec rn̄sio nō valet quia si
ista eēt cā ꝙ ista vox li magł demōstrat
sig̃tum materiale q̄ȝ formale ppter h̄ qa
cum addit̄ t̄ino demōstrat sig̃tum ppin
quius ꝛ sig̃tum ppingus ē materiale cū
sit intrinsecū ꝛ ipsemet t̄in⁹. sig̃tum v̄o
formale sit remot⁹ q: extrinsecū est. A si
mili seqtur ꝙ oīa pnoīa demonstratiua
addita terminis demōstrant solū sig̃tuz
materiale ꝛ sic trahunt materiale vt di-
cendo iste homo currit ꝙ fł'm est ꝯseqn
tia pz manifeste. Jō dicat̄ al'r. s. ꝙ illud si
gnū li in voce ab ipositore p° huit qđ de
mōstrat sig̃tū māle. ꝛ n̄ forāle cui⁹ signū
est. q: nullam variatōem casus aut gn̄is
hz sicut alia signa demonstratiua habēt
sed est neutri generis ꝛ indeclinabile no
men sicut termin⁹ material'r supponens
Ex q̊ seqtur ꝙ magr̄ infert duo corrola-
ria. Primū ꝙ subalterna h⁹ hō est spēs
nō est ista oīs homo est spēs sed ista. oē
hō est spēs sił'r de ptículari dicit ꝛ de sin
gulari ꝛ de ꝯdictoria. Ratio h⁹ est ꝙ ali
que illaꝝ situant̄ in fiª ꝛ aliq nō. q: in a-
liqb⁹ seruat̄ eadem suppō ꝛ in aliqb⁹ nō
vn̄ suppōes exn̄tes in fiª debent hr̄e cō-
sił'em suppōem gn̄alem. ꝛ si dr̄ q̄re sup-
positio materialis reqrit signum neutri
generis dr̄ ꝙ iō q: oīs t̄min⁹ māliter sup
ponens est neutri gn̄is ꝛ indeclinabile
nomen fm grāmaticos. Dubitat̄ q̄re
nomen material'r sumptum sit indeclia
bile. psonał'r v̄o declinabile. Dicūt qdā
ꝙ sit dr̄a inter terminum qn̄ sumit̄ mā-
liter ꝛ qn̄ sumitur psonał'r. Sed si q̄ris
quare psonał'r sumendo poti⁹ nō est in-
declinabile. sed declinabile dicunt du-
plici de cā pma est qa frequenti⁹ sumit̄
psonał'r q̄ȝ material'r ꝛ fieret fastidiū ex
frequenti vsu eiusdem vocis. 2ª cā ē qa
dr̄a casuum est sumpta ex ppzietatibus
rerum. noīatiuus enim importat actio-
nem accusatiu⁹ passionem iō poti⁹ agēs
sumitur in nominatiuo ꝛ patiens in ac-
cusatiuo ꝛ ista dr̄a magis apparet inter
sig̃ta formalia q̄ȝ materialia. Jste nuge
sunt iō nō est op⁹ instare ꝯ eas. Jō aliter
dicamus ꝙ tunc termin⁹ stat psonaliter
qn̄ stat p sig̃to formali ꝛ cum stat p for-

mali stat pro sigto dato ex impõe ꝛ hoc
dico de vocibus ꝛ scriptis. De mentali/
bus autem dico ꝙ hñt ex natura rei. qñ
ꝟo stat materialiter quod sibi competit
materialiter. hoc autem sine variatione
ꝛ declinatione ex natura rei. 2ᵐ corre
larium quod declarat magr̃ est ex vltia
ꝛ penultimis regulis seqtur ꝙ ista nõ ē
bona conuersio homo est spẽs spẽs est
homo q2 li homo in pma supponit mat/
ialiter in 2ª personal'r sed sic conuertit
simpl'r spẽs est li homo nec ista est bõa
conuersio p accñs nullum nomen est hõ
homo nõ est nomen sed sic aliqd quod
est homo nõ ē nomen. Et ratio horum ē
quia in ꝯuersione dꝫ remanere eadē sup
positio generalis.

Uppositio materialis diuiditur
Alia est. n. discreta alia cõis. Sup/
positio discreta est acceptio tͥni cõmu/
nis mãl'r supponẽtis cum ꝓnoie demon
stratiuo vt h̄ hõ est spẽs. Suppõ cõis ē
acceptio termini cõis material'r suppo/
nentis sine ꝓnomie demõstratiuo ꝛ dat
tria exempla. pᵐ hõ est noiati casus. 2ᵐ
petrus est nomen ꝓpriũ. 3ᵐ tu est ꝓnomē
demonstratiuum.

Aduerte circa diffinitõeꝫ ꝙ li accepᵒ
termini material'r supponẽtis i vtraqꝫ
est loco generis li cum ꝓnoie demonstra
tiuo est termin⁹ discretus q2 sigt tñ reꝫ
vnam discretam ꝛ distinctam ab alijs.

Suppõ ꝟo cõis dicit̃ rõe termini cõ/
munis sic stantis. Terminus aũt cõmu/
nis est q sigt plures res ꝫm vnam impõ/
nem. De ꝟificatõe ꝟo exemploꝝ est du/
bium sꝫ illud declarabit̃ in suppõe det/
minata iõ nunc relinquo.

Diuisio suppõis alia determiata alia
confusa. Suppõ detinata est accepᵒ tͥni
cõis mãliter supponẽtis sub q̊ ꝯueit de
scẽdere ad oia sua supposita disiũctiue
vt hõ est termin⁹ cõis. Dubitat circa h̄
exᵐ hõ est termin⁹ cõis q2 cuꝫ ista ꝓpõ sit
vera lꝫ descẽdere disiunctiue ꝫm magr̃ꝫ
sub li homo ꝛ tñ descensus nõ apparet
ver⁹ q2 descenderet̃ sic ꝛ isti sunt omẽs
termini homo g̊ h̄ homo est termin⁹ cõ/
munis vel h̄ homo est termin⁹ cõmunis
ꝛ sic de alijs arguitur ꝙ ꝯñs sit falsũ cuꝫ
añs sit verum ꝓbat quia homo est tͥn⁹
discretus. ergo nõ est termin⁹ cõmunis
tenet ꝯseqñtia ab affirmatiua vnius di/
sperati ad negatiuam alterius añs ꝓbat̃
dupl'r pmo q2 hoc homo est indiuiduuꝫ
de li homo sed li homo est spẽs spãlissi/
ma ergo hoc homo est terminus discre/
tus. 2ᵒ fortius sic. Quicũqꝫ terminus so
lum p se sumptus est discretus in ꝓpõe
supponit discrete. sed iste terminus hoc
homo solum per se sumptus est termi/
nus discretus g̊ iste termin⁹ hoc homo
supponit discrete. maior pꝫ q2 oppositũ
implicat. minor ẽt pꝫ p magr̃m in exẽpli
ficando de suppositione discreta. Cõsi/
mile argumentũ potest fieri de illa hõ ē
spẽs cum ꝓpositio sit ꝟa ꝛ li homo sup/
ponit determinate ꝛ tamen descensus ē
falsus ꝛ isti sunt omnes termini homo
ergo hoc homo est species ꝛ sic de alijs
consequens tamen est falsum pro quali/
bet parte quia hoc hõ est terminus dis/
cretus vt ꝓbatum est ergo nõ est termi/
nus cõmunis. ad hoc sunt duo modi re
spondendi famosiores. Primus ē ali/
quorum dicentiũ ꝙ hoc homo est termi
nus cõmunis: ꝛ similiter ꝙ hoc homo ē
spẽs ꝛ consequenter concedunt ꝙ li ho/
mo est species subalterna cum sit supe/
rior ad hoc homo ꝙ est species speciali*
ꝛ ratio horum est quia omnis terminus
stans materialiter est terminus cõmũis
cui videtur magister assentire. ꝛ cũ ista
sit vera descensus est verus cuꝫ dicit ꝙ
sub ista ꝯtingit descendere hõ est termi
nus cõmunis ꝛ isti sunt oẽs termini. hõ
ergo hoc homo est terminus cõmunis l'
hoc hõ est tͥmus cõis. Ad argᵃ in oppᵐ
pꝫ ꝫm illos solo. Ad pmũ. n. cum dicit̃
hoc homo est tͥnus discret⁹. g̊ nõ ē ter/
minus cõis ꝯcedunt ꝯñtiam sed negant
añs ad primam ꝓbatiõem. cum dicitur

hoc homo cōtinetur sub li homo. sed li
homo est species spālissima. nētur mioꝛ
imo li homo est spēs subalterna: ⁊ li hō
est spēs specialissima. Ad secūdā pro/
batione negant maiorē.s. ꝙ qcūqꝫ tīnꝰ ꝑ
se sumptus supponit discrete si sit tīnus
discretus: sed vᵐ ē dicunt i suppōe ꝑso/
nali. In materiali vo non. sed terminus
cōis cum ꝓnoīe demrātiuo stat discrete
Cōsilr rñdent ad illam. homo ē species.
He rñsiones iudicio meo non valent. iō
ꝯ ipsas arguā. Prio ꝯ p̄mā arguit ꝑ
te illa est va hō est species subalterna: ⁊
li homo suppōit determinate ⁊ tñ descē
sus est falsus. ⁊ isti st̄ oēs tī hō ğ h hō est
spēs subalterna. vel hoc homo ē species
subalterna. ⁊ sic de alijs. ergo qlibꝫ illaꝝ
est falsa hoc hō est spēs subalterna. ⁊ hᵒ
hō est spēs subalterna. qꝛ idem ñ est spēs
specialissima ⁊ spēs subalterna. 2ᵒ sic hᵉ
opinio ꝯcedit ꝙ hec est va hoc homo ē
spēs specialissima: tunc arguit. oīs spēs
specialissima est p̄dicabilis de pluribus
sed hoc homo ꝑ te est spēs spāliᵃ. ğ erit
p̄dicabile de pluribꝰ. Quero ō qbus p̄/
dicatur: ⁊ pōat casus ꝙ sint tm̄ tres tīni
hō in scripto. primꝰ sit a 2ꝰ b 3ꝰ c. ⁊ pꝫ ꝙ h
demōstrando a non predicat ō pluribꝰ
matīaliter loquenᵒ qꝛ nec predicatur de
b nec ō c: qꝛ b non est, a nec c est a. ⁊ sic
de alijs arguit. Iō fortius sic arguit ꝓ/
bādo ꝙ h hō nō sit terminꝰ cōis. qꝛ qli/
bet spēs specialisiima hꝫ aliquem termi
num sub se spēs. n. hꝫ idiuiduū. sed h hō
nullū indiuiduum hꝫ sub se ꝑ pōnem: qꝛ
oīs terminꝰ stās materialiter ē cois nō
nullus terminus cōis materialiter stans
est minus qꝫ spēs specialissima. Cōtra
2ᵃᵐ rñsionē arguitur. tu negas ꝙ quicū
qꝫ supponit discrete sit tīnus discretus
Quero ğ a te ꝑꝑ qd dicit suppō discre/
ta ⁊ nō potes dicere nisi rōne tīni discre
ti. quare. ⁊c. 2ᵒ si oīs spēs hꝫ aliqō indi
uiduum sub se. sed li homo materialiter
stās est spēs. ğ hꝫ indiuiduum sub se. sed
cum non habeat idem indiuiduū qñ stat
materialiter. ⁊ qñ stat personaliter non
hēbit. ğ istum hoiem nec illū sed aliquē
terminū de quo materialit vificatur: sꝫ
quodlibeꝫ indiuiduum ē terminꝰ discre
tus qui volūt hāc opinionē sustinere iu
stum ē ꝙ ad hᵉ arᵃ rñdeant. 2ꝰ modꝰ res/
pondendi p̄mittit ꝙ tīnus stās materia
liter supponit ꝓ se vel ꝓ sibi silī. h pꝫ ꝑ
magistrū i declaratiōe diffinitiōis sup/
positionis materialis vbi dicit ꝙ dicen/
do. hō ē nomē li homo supponit matīa/
liter cū non supponit nisi ꝓ se vel ꝓ sibi
simili q̄ sunt sigta materialia istius tīni
homo. Tunc ad rationes in oppōitū rñ
detur ad primū dr̄ ꝙ ista hō est tīnꝰ cōis
ē va ⁊ silr ista hō est spēs ⁊ qō ꝺscensus
est vus ğ hoc hō est tīnus cōis vel h hō
ē terminus cōis ⁊ sic de alijs ⁊ ēt ğ h hō
est spēs vel hoc hō est spēs ⁊ cū tu argu/
is hoc hō ē tīnus discretꝰ dico ꝙ veꝝ ē.
sed illa propositio hō ē tīnus cōis ē va ñ
ꝑ se: sed qꝛ supponit ꝓ suo silī qō ē tīnus
cōis. puta ꝓ subō huiꝰ ꝓpositionis hō ē
animal vel huiꝰ. hō est spēs. ⁊ talis ē ter/
minꝰ cōis ⁊ ē spēs. vñ sicut iste tīnus hō
ꝑsonaliter sūptus ē tīnus cōis ⁊ spēs ad
istū hoiem. ⁊ istū. s. sortem ⁊ platonē. ita
materialiter sumptus est spēs ad istos
terminos hoc hō vel h hō. sicut. n. verū
est ꝙ iste hō est homo ⁊ iste hō ē homo
ita vum est ꝙ h homo ē li homo. ⁊ lꝫ hō
materialr sumptꝰ sit spēs sicut li homo
ꝑsonaliter sumptus ꝓ alijs tñ indiuidu
is vt dicit magister i logica magna i tra
ctatu de suppositionibus. Ad 2ᵃᵐ rō
em pꝫ rñsio. qꝛ hec est vera. hoc homo ē
tīnus discretus ꝓut li hoc homo suppo
nit ꝓ se. ⁊ hec ē va hoc hō ē tīnus cōis ꝓ
ut supponit ꝓ sibi silī. Silr ille due sūt
sil ve h homo est spēs hoc hō nō est spe
cies. prima ꝓut supponit ꝓ sibi silī. 2ᵃ ꝓ
ut supponit ꝓ se. Hanc sniāꝫ cū magister
affirmaret in logica magna credo eē ve
ram ⁊ a nullo habui nisi a magistro fun
damētaliter. Ex quo sequit ꝙ magister
sic corelarie ifert vitatem. s. propositio

num prime ⁊ 2ᵉ.s.homo ē noīatiui casus ⁊ hō non est nominatiui casus li homo in vtraqꝫ stat materialiť ⁊ ē īdeclinabile nominatiuo hoc hō genitō huius homo prima ṽificatur ꝓ hoc termīo hō vt est nominatiui casus.2ª ṽificať ꝓ hˀ ťmino homo vt est genitiui casus vel datiui.qꝛ tunc nō est nominatiui casus lꝫ sibi siť e sit nominatiui casus. Alie due ꝓpōnes amo ē verbū amo non ē verbū.2ª ṽifica tur ꝓut subiectum illius ꝓpositiōis stat materialiť. ģ ē nomē indeclinabile sic. nominatio hoc amo genitiuo huiꝰ amo si ē nomē īdeclinabile nō ē verbū.prima verificať ꝓut subm̄ supponit ꝓ sibi siľi puta ꝓ illo ťino amo posito in illa oratō ne.ego amo pe. vt pꝫ ꝑ resolutoriū silľꝫ. sic hˀ ē verbū demonstrando li amo in illa ꝓpositōe.ego amo pe.⁊ hoc ē amo li ģ amo ē verbum. Alie due ꝓpositiones legens est ꝑticipium legens non ē ꝑtici pium.2ª ē vera ꝓut li legens supponit ꝓ seipso ťino.qꝛ illud quod est subm̄ in ꝓ ma ꝓpositione ē nomē indeclinabile igr̄ non erit participiū.sed prima reddť ṽa ꝓ sibi siľi.puta ꝓ isto ťino legens q poni tur in ista ꝓpositione.ego sum legēs do natum Alie due ꝓpositiones.tu ē ꝓnom̄ ō m̄ratiuum.tu non est ꝓnomen dem̄ra tiuum.ƒa est vera ꝓut supponit ꝓ se qꝛ sbm̄ est nomē īdeclinabile.prima est ṽa ꝓut suppōit ꝓ sibi siľi puta ꝓ subō hu ius propōnis tu legis.

Suppositio mār̄ confusa est acceptō termini cōis materialiter supponentis sub quo non contingit descendē ad om nia sua supposita disiunctiue. vt tantuꝫ homo est nomen. Aduerte circa exᵐ q̄ō non licet descendere:quia casu pos sibili posito añs est verum ꝯñs falsum: vt ponatur ꝙ sint tantum duo termini homo in mundo qui sint nomina. vnus scriptus in libro meo.aliter in libro tuo tunc illa est vera.tantum homo est no men vt patet per exponentes ⁊ tantum descensus est falsus.⁊ isti sūt omnes ter mini homo demonstratis illis nomini bus.ergo tantum hec homo est nomen consequens pro vtraqꝫ parte est falsum imo non tantum hˀ.hō est nomē.

Suppositionuꝫ confusarum alia mo bilis alia immobilis.Suppositio confu sa tantum mobiľ ē acceptio termini ma terialiter supponentis sub quo contin git descendere ad omnia sua supposita disiunctim. vt tantum homo:est nomen

Aduerte pro declaratione exēpli ma gistri quomodo licet descendere disiun ctim ꝙ est differentia inter disiunctiꝫ ⁊ disiunctium copulatim ⁊ copulatiuum. Disiunctiua enim requirit aliquam par tem determinate veram.Disiunctuꝫ ve ro nō. vnde posito ꝙ sortes de se nō suf ficeret trahere nauim nec plato de se.siľ tamen traherent nauim.tunc disiuncti ua esset falsa.sor.trahit nauim. vel pla to trahit nauiꝫ.quia nulla pars est vera disiunctum tamen est verum sor.vľ pla to trahunt nauim.Sed aduerte vlteriꝰ ꝙ disiunctum potest teneri dupliciter.s. diuisiue ⁊ collectiue. tentum collectiue requirit verificationem totius disiun cti simul ⁊ nullius partis seorsum. vt in casu posito ista est vera sor.vľ plato tra hunt nauim collectiue tenendo disiun ctuꝫ ⁊ ab illo disiuncto ad disiunctiuaꝫ de consimilibus terminis non valet cō sequentia vt in casu posito ista est vera nec ex qualibet parte disiuncti sequitur ipsum verbi gratia non sequitur. ego differo a te.ģ differo a te ľ a me me.añs enim est verum ⁊ ꝯñs est falsum.diuisi ue vero tentum requirit verificationeꝫ vnius partis seorsum. vt in casu supra ista esset falsa.sortes vel plato trahunt nauim.⁊ a tali disiuncto diuisiue tento ad disiunctiuam de consimilibus termi nis valet consequentia.Copulatum col lectiue tentum requirit verificationem totius copulati simul ⁊ non cuiuslibet partis seorsum nec alicuius ⁊ a tali co pulato ad copulatiuaꝫ factam ō ꝯsiľibꝰ

terminis. non valet consequentia. vt in casu supra facto. hec ē vera sor. ⁊ plato trahūt nauiz. diuisiue ꝟo tētum requirit verificationē cuiuslibet ptis seorsū ⁊ diuisiim ⁊ ex illo copulato sequit̄ copulatiua de consimilibus terminis. seqtur enim sor. ⁊ plato currūt. ergo sortes currit ⁊ plato currit. Ad propositum qn̄ licet descendere disiunctim sufficit collectiue vel diulsiue in exemplo magistri licet descendere disiunctim collectiue.

Suppositio confusa tantum imobilis est acceptio termini mālīter supponētis sub quo non licet descendere disiunctim. vt necessario hō est species. Aduerte circa exemplum magistri quomō non licet descendere disiunctim. qꝛ descendendo añs est verum ⁊ ɔñs falsum. vt sic ⁊ isti sunt omnes termini. homo ĝ nec° h̄ vel hoc homo est spēs. añs ē verum. vt patet ⁊ cōsequēs falsum. Qꝛ aūt ɔñs sit falsum ꝓbatur per exponentes suas. quia exponitur sic. hoc hō vel hoc homo est spēs. ⁊ nō pōt eē quin hoc homo vel hoc homo sit spēs ĝ i^a 2ª est falsa. qꝛ pōt esse ꝙ h̄ homo vel hoc hō n̄ sit species. qꝛ pōt eē ꝙ nō sit ⁊ ɔñter ꝙ n̄ sit spēs posset ēt aliter probari ɔñs esse falsum sic. cōtingēter h̄ homo vel hoc homo ē spēs. ergo nō nec° hoc homo vł hoc homo ē spēs. ɔ̄ patet ab equiualente ad equiualētē. ⁊ añs ꝓbatur. quia hoc homo vel hoc homo est species. ⁊ pōt eē ꝙ hoc homo vel hoc homo non sit species. ergo contingenter hoc homo vel h̄ homo est spēs.

Suppositionum materialium confusarum distributiuaꝝ alia mobilis alia imobilis. Suppositio materialis cōfusa ⁊ distributiua est acceptio termini mālīter supponentis sub quo contingit descendere ad omnia sua supposita copulatie. vt omne homo est terminus. ex^m patet de se ideo transeo. Suppositio distributiua immobilis est acceptio termini materiałr supponentis sub quo nō contingit descendere ad omnia sua supposita copulatie. vt nec° omne homo est species. Suppositio ⁊c.

Aduerte circa ex^m ꝙ descensus ē falsus: ⁊ isti sunt omnes termini: hō ĝ nec° hoc homo est species: ⁊ sic de alijs ɔñs ē falsum pro qualibet parte vt supra i suppositione confusa mobili probatum est ⁊ tamen antecedens est verum de se vt patet ergo ⁊c.

De suppositione ꝑsonali.

Uppositio personalis alia discreta alia cōmunis. Suppositio personał discreta est acceptio termini singularis vł cōmunis cum pronoīe demr̄atiuo personaliter supponentis: vt sor. currit ⁊ iste homo disputat. Suppositio cōis ē acceptio termini communis personaliter supponentis sine ꝓnoīe demōstratiuo.

Aduerte vt supra ꝙ suppositō discreta est ratione termini discreti supponentis sic. Nam terminus singularis ⁊ t̄minus cōmunis cum ꝓnomīe demōstratiuo ē terminus discretus qꝛ sig̃t rez discretam .i. distinctam a qualibet alia.

Sig̃t .n. rem vnā nūero. Suppō vero dr̄ cōis rōne t̄ini cōis qui significat plura eadem ratione.

Suppositio cōis alia determinata a^a ɔfusa. Suppositio determinata est acceptio t̄ini cōis. ꝑsonaliter supponent̄ sb̄ quo contingit descendere ad omnia sua supposita disiunctiue.

Aduerte ꝙ suppositio dicitur determinata ratione ꝟificationis termini cōmunis. qꝛ ad hoc ꝙ terminus stet determinate reqritur ꝙ verificetur pro aliq̊ supposito determinate. vñ si ista est vera. aliquis homo currit. vel ista hō currit reqritur ꝙ p̄dicatū ꝟificetur detīnate de aliquo supposito subi. puta aut ꝙ ille hō currit. vel iste hō currit. ⁊ sic de singulis. ita ꝙ numerat̄ omnibꝰ suppositis p̄dicatū verificet̄ d̄t̄inate d̄ aliquo

ãlorum.

Suppositio confusa est acceptio ter/
mini cōis sub q̄ nō cōtigit descēdere di/
stributiue ad oīa sua suppoᵃ. vt tantum
homo est risibilis.

Aduerte ꝙ suppō dr̄ ꝯfusa q: nō req
rit ꝙ ꝟificet ꝑ aliq̄ suppōito dtīnate. vn̄
lᵃ ē ꝟa tm̄ hō ē risibilis vbi li hō stat ꝯfu
se tm̄ ꝛ nō oꝫ ꝙ p̄dicatū ꝟificet ꝑ aliq̄
supposito dtīnate dicēdo ꝛ isti sunt oēs
hoies ğ tm̄ iste hō ē risibilis ł tm̄ iste hō
ē risibilis. q: oēs iste sᵗ false sꝫ ꝟificat ꝑ
suis suppositꝭ i ꝯfuso. vt patꝫ ifra dicet
Suppᵒ ꝯfusaꝝ aᵃ mobilꝭ aᵃ imobilꝭ. Sup
pō ꝯfusa mobilis ē acceptio t̃ini pſōalr
suppōnētꝭ sub q̄ ꝯtingit dſcēdē disiun/
ctim oīs hō est aꝉ li aꝉ stat ꝯfuse mobꝉr.

Aduerte ꝙ suppō dr̄ ꝯfusa q: nō req/
rit ꝟificationē ꝑ aliq̄ supposito dtīnato
ꝛ dr̄ mobilꝭ q: lꝫ moueri siue dſcēdi sbꝭᵒ
ad sua supposita disiūctī ꝛ iō in ꝯfuso ꝛ
disiunctū collectiue ꝛ nō diuisiue teneat.
Ex his pꝫ p̄ma r̄gula q̄ p̄dicatū vl̄is af
firmatiue stat ꝯfuse mobilit̄ q: lꝫ descen
dere ad oīa sua supposita disiūctī. vt oīs
hō est aīal ꝛ hec sūt oᵃ aīalia ğ oīs hō est
h̄ aīal vel h̄ aīal ꝛ sic de singulis illud di
siunctū tenet̄ collectiue ꝛ nō diuisiue. qn̄
enīꝫ tenet̄ diuisiue lꝫ īferre disiunctiuā
de eisdē t̃inis. qn̄ ꝟo tenet̄ collectiue nō
lꝫ vt h̄ t̃a regula ēt pꝫ. s. ꝙ subm̄ exclusi
ue p̄mi ordinis cuiꝰ nō exclusiōis nō ne/
gat̄ stat ꝯfuᶜ mobilꝉr vt tm̄ hō currit q:
lꝫ descendere sub eo. nō. n. stat istā eē ve
raꝫ qn̄ ista ꝟa sit ad quā dſcēdimꝰ vt pꝫ.

Suppositio ꝯfusa īmobilis ē acceptō
t̃ini pſonalit̄ supponētis sub q̄ nō ꝯtigit
ad sua supposita disiunctim descēdere.

Aduerte ꝙ suppō dr̄ īmobilꝭ q: nō lꝫ
dſcendere. Immobile. n. idest nō mobi/
le q: nō possumꝰ moueri sub t̃ino q̄ ad d
scensum vt necᵒ hō ē aīal ꝛ nō pōt eē qn
hō sit aīal ğ necio hō est aīal ꝛ tm̄ nō lꝫ d
scendere ꝛ isti sunt oēs hoies ğ necᵒ iste
hō vel iste hō ꝛ sic de singulis ē aīal. aņs
enim ē veꝝ vt pꝫ ꝛ ꝯsequēs falsū q: cōti
genter lᶜ hō ł lᶜ hō ē aīal. ğ nō necessario
lᶜ hō vel lᶜ hō ē aīal tenet ꝯn̄a ꝛ aņs ꝑbat̄
ꝑ suas exponētes sic lᶜ hō vel lᶜ hō ē aīal
ꝛ pōt eē ꝙ lᶜ hō vel lᶜ hō non sit aīal ista
est ēt ꝟa q: pōt esse ꝙ lᶜ hō non sit ğ pōt
esse ꝙ ille homo non sit animal.

Pⁱa regula que huic suppōi āneciit̄
est ista cuiuslibet ꝯditionalis affirmatiue
de terminis cōibꝰ deducto impedimen/
to alterius signi q̄libet istoꝝ suppōit tm̄
ꝯfuᶜ imobilꝉr vt ista si homo ē aīal est.

Dᵐ difficilimū est. quō l b̄m añceden/
tis ꝯditionalis supponat ꝯfuᶜ imobilit̄
q: lꝫ denegare sb̄ eo vt in exᵒ magistri si
homo ē aīal ē ğ si lᶜ vel lᶜ hō ē aīal ē ꝯn̄a
ista est optima q: nō pōt aņs esse verum
qn ꝯn̄s sit verum. ğ supponit cōfuse mo
bilter. Ad hoc duᵃˢ p̄tes responsiones
inuenio. Unde tamen ne intellectum iu
uenum confundam in p̄ntia solum ratō
nem magistri tangam. alias autem ratio
nes vide contra suppositiones. Magi/
ster tamen vult in 8ᵒ argumento secūdi
dubij p̄cipalis sue quadrature: ibi am/
ple hanc materiam determinat. Innuit
rōnes quare subm̄ supponat confuse im
mobiliter prima est q: da oᵃˢ q̄ confun/
datur mouetur subm̄ aņtis. tūc arguit̄
non est maior rō quare plus confundat̄
mouet̄ subm̄ aņtis q̄ꝫ ꝯn̄tis in ordine di
co sꝑ ad conditionalē ꝛ declarabo quid
velit dicere ex intentione magistri sꝫ nō
confunditur mouetur subm̄ ꝯn̄tis vt ꝑ
babo. ğ nec aņtis probo maiorem. quia
dicendo aīal est si homo est non valet: ꝛ
hec sunt omnia animalia. ergo hoc ani/
mal vel hoc animal est si homo est. quia
aņs est necessariū ꝛ ꝯn̄s ꝯtingens ꝛ etiaꝫ
hinc ad mille annos aņs est veruꝫ ꝛ ꝯn̄s
falsum. Secunda ratio quia si confun/
datur mouetur subiectum aņtis. ergo ꝑ
aduentum signi dstributuꝫ stare confu/
se distributiue mouetur. ꝛ dicendo om/
nis homo mouetur si oīs hō currit li hō
ex ꝑte aņtis staꝛꝫ ꝯfuse distributiue mo
uet. ꝛ sic licēt denegare copulatiue. q̄

est falsum. vt isti sunt omēs hoīes. ergo oīs hō mouet si ille hō currit. et oīs hō mouetur si ille hō currit et sic de singul'; patet quod ɔñs est falsum.

Ad formā argumēti cū dr̄ quod lz denegare sub subo añtis. dr̄ quod descensus est bonus. sed hoc grā materie est et nō grā for' est grā mãe. q2 ɔñs est necrū. nō ē ãt grā for' q2 nō valet in oībus hic precipue dicit magr̄ in loco p̄allegato. Cōtra hãc rñsionem arguit q2 descēsus valet in oībus. ergo est grā forme. ɔña tz. et añs pbat̄. q2 si nō da instãtiam in aliq. q2 dicit phs 8° phicoꝝ. quod ille nō soluit q pposōem interimit: et pp qd sit falsa nō ondit. nō ergo sufficit negare añs nisi des instãtiam.

Dicūt qdā assignando instantiaz. instãtiam quod nō lz descēdere sub subo añtis huius si hō nō currit. risibile nō currit. et isti sūt oēs hoīes. ergo si iste hō vel iste hō nō currit risibile nō currit. Sed ɔ descēsus factus sub ista ɔditōali assigta nō est silis in forma alteri descensui pme ɔditionalis. ergo instãtia nō est ad ppositū ɔña tz et añs pbat. qm̄ añtia nō sunt silia rōne pme ptis. qm̄ ɔditōales ille nō sunt siles in forma cū cathegorice sue nō sint siles in forma. Ego aūt alr sum solitus rñdere et assignare instantiā. q2 sub subo ɔñtis nō lz descendere. et si dicis quod nō est silis modus argumētari descēdere sub añte et descēdere sub ɔñte. dico quod lz nō sit similis modus arguendi absolute. est tñ similis rōe note ɔditōalis. quō hic sit veruz vide ɔ suppōes.

Secūda regula. Cuiuslibet reduplicatiue p̄dicatū si fuerit capax ɔfusionis et nō habeat aliunde impedimentū p̄dicatum stat ɔfuse tm̄ imobilr. vt sortes inquātum hō est aīal stat cōfuse imobiliter.

Dubiū est quō p̄dicatū reduplicatiue stet imobilr. q2 lz descēdere disiunctim sub eo vt in exēplo magr̄i. et ista sunt oīa aīalia. ergo sor. inquātum hō est hoc aīal vel hoc aīal quod descensus sit bonus patet. q2 nō potest añs eē veꝝ sine ɔñte. quod añs sit veꝝ patet quod ɔñs etiam sit veꝝ. pbat̄ p exponētes que sunt sor. est hō et sor. est hoc aīal vel hoc aīal et si aliqd est hō illud est hoc aīal vel hoc aīal. et patet quod oēs iste exponētes vere sunt. ergo ipsa exposita est vera. sic ergo p̄dicatum stat ɔfuse mobiliter.

Ad hoc dubium plures rñsiones īuenio quas dicam cōtra suppōes pro nūc dabo rñsionem magr̄i quā puto verissimā gc qd dicant alij dicatur. ergo quod non lz descendi sub predicato reduplicatiue disiunctim. q2 añs est verum et ɔñs falsum. quod añs sit veꝝ patet quod ɔñs nō sit veꝝ pbat̄ q2 3ª exponens est falsa que est illa. et si aliquid ē homo illud ē hoc animal vel hoc animal. quia illa est vna conditionalis cuius cōsequens non sequitur ex antecedente immo oppositum cōsequentis stat cum antecedente. ergo nō est vera. pbo añs nam oppositum ɔñtis tunc stat cum ante. quia ex eo fit vna copulatiua possibilis mō illa copulatiua est possibilis. aliquid est hō et illud nō est hoc aīal vel hoc aīal demrān do omnia aīalia pñtia. non dico tñ quod sit vera nūc. sed est possibilis. quia pōt esse vera: vt hinc ad cētum annos erit vera.

Tertia regula. Cuiuslibet modal' in sensu composito habentis terminū communem distributum supponit iste terminus confuse tm̄ imobiliter. vt necessario hō ē animal impossibile est hoīem non esse animal. Aduerte circa exēpla. et pmo circa pmū descensus est falsus sub isto tmino aīal. pmū declaro. s. sub isto termino hō et isti sunt omnes homines. ergo necessario hic homo vel hic homo est aīal huius consequēs est falsum. quia contingenter hic homo vel hic homo est aīal sub isto termio animal etiam descensus est falsus et hec sunt omnia aīalia. ergo necessario homo est hoc aīal vel homo aīal. hec est falsa. quia contingēter homo est hoc animal vel hoc animal.

Secūdum exemplum clarum est. vt dicendo. impossibile est hoīem non esse aīal. quia li hominem stat confuse imobiliter. quia nō licet descendi. et illi sunt

oēs hoīes. ğ impossibile ē hūc hominez vel hunc hominē non esse animal. ɔñs ē fš quia possibile est hēc hominē vel hūc hominem non esse animal.

Suppossitio distributiua aª mobilis aª imobilis. Suppositio distributiua mobilis ē accepᵒ t̄ini psonalit̄ supponentis sub q̄ ɔtingit descendere ad oīa sua suppᵃ copulatiue: vt oīs hō currit. li hō stat distributiue mobiliter. Aduerte ꝙ hec suppᵒ dr̄ distributiua rōne t̄mini distributi. Distribuitur aūt t̄inus tūc qñ stat ꝓ oibus suis suppositis. dr̄ aūt mobilit̄ quia licet moueri ⁊ descendi ad oīa sua suppᵃ pro quibus supponit. exemplum autem clarum est de se.

Prima regula. Cuiuslibet vl'is affirmatiue sb̄m stat confuᵉ ⁊ distribuᵉ mobiliter. vt omnis homo currit. hoc patet.

Secunda regula. Cuiuslibet vl'is negatiue de consuetoᵒ loquendi tam sb̄m q̄3 predicatum stat confuᵉ distributiue mobiliter si fuerit terminus cōmunis ñ impeditus. vt nullus homo est asinus.

Aduerte ꝙ tres conditiones requirūtur ad hanc regulam. prima ꝙ subiectū ⁊ predicatum sit terminus communis aliter enim non ess3 capax confusionis ⁊ distributionis. 2ª ꝙ non sit impeditus. s. per aliud signum. q2 si duo signa caderent supra eundem terminum non star3 distributiue mobiliter. vt dicendo nullus homo est omnis asinus non stat distributiue sed confuᵉ tantum. 3ª conditio ꝙ ista vl'is sit de consuetoᵒ loquendi: q2 huius nētiue omnis homo animal non est li animal ꝙ est predicatum non stat confuᵉ distributiue sed confuᵉ tantū ad hoc ergo ꝙ vniuersalis negatiue subiectum ⁊ predicatum stent confuᵉ ⁊ distributiue. he tres cōditiones debēt s̄uari.

Tertia regula. Cuiuslibet particularis indefinite vel singularis negatiue p̄dicatum si fuerit terminus cōmunis deducto impedimento alterius signi stat confuᵉ mobiliter. Et hec reᵃ patet per p̄cedentes. quia tres consimiles limitationes requiruntur pro v̄itate eius.

Suppositio distributiua immobilis est accepᵒ t̄i cōmunis personaliter supponentis sub quo non contingit descendere ad oᵃ sua supposita copulatiue. vt necᵒ omnis homo est animal li animal stat cōfuᵉ distributiue imobiliter. quia non licet descendere cum debito meᵒ vt patet de se.

Prima regula. Cuiuslibet conditiōalis de termino distributo supponit iste terminus cōfuᵉ distributiᵉ immobiliter in ordine ad totam cōditiōle vt si omne animal currit oīs homo currit tam li homo q̄3 li al' stat immobiliter quia non licet descendi sub eis. vt patet ⁊c.

Aduerte quid velit dicere in ordine ad totam conditiōlem: ⁊ non vult dicere vt quidam rudes dicūt ꝙ magister velit ꝙ non licet descendere ī ordine ad totam conditiōlem. i. sil' ⁊ semel sub añte ⁊ ɔñte. quia vim sil' vel persone descē datur non licet vt dictum est. Deinde in ɔditiōli de terminis cōibus non distributis: vt dicendo. si homo est al' ē l3 sb3 ɔñtis habeat. plura supposita q̄3 sb̄m añtis. tamen licet descendere sil' descendē do sub vtraq3. vt patet. quod tamē esset contra magistrum in 8ᵒ argᵒ. 2. dubij pn̄cipalis sue quadrature ꝙ idem terminᵒ potest habere diuersam suppositionem si consideretur vt ē pars caᶜᵉ. ⁊ si ɔsideretur vt ē pars ipothetice. Nam dicēdo si homo ē animal ē tam li homo q̄3 li animal stat determinate vt est pars catheᶜᵉ stat autem confuse immobiliter. vt ē ps ipothetica. Similiter dicendo. si omne animal currit omnis homo currit. tam li homo q̄3 li animal stat confuse distributiue mobiliter vt est pars caᶜᵉ. stat aūt immobiliter vt sunt partes ipothetice. vide ipsum non credas mihi.

2ª regula cuiuslibet exceptiue proprie tam affirmatiue q̄3 negatiue ill' a quo fit excepᵒ stat cōfuse distributiue immobiliter. vt omnis homo preter sortem currit: li hō

stat immobiliter quia non licet descendi. et illi sunt oes hoies. ergo ille homo pter sor. currit et sic de singulis. q2 quādo monstrabitur sor. ē falsa. et ille pter sor. currit. Aduerte q notanter dicit magister exceptiue pprie. q2 aliq̄ ē ppria et aliqua impropria. Ad exceptiuā ppriā requirunt due cōditiōes. pº q illud a q̄ fit exceptio stet confuse et distributiue ex q̄ sequitur q illa est impropria. aliquis hō preter sortez currit. 2º regrit q ps extra capta sit tinus iferior ad illud ex q̄ fit exceptio. et ex hoc segtur q illa ē impropa ois homo pter hoiem currit h ãt est ppria ois hō preter sor. currit. quia habet illas duas conditiones.

Tertia regula. cuiuslibet modalis in sensu composito habentis tinū distributiuū supponit ille tinus cōfuse disiunctiue imobl'r vt necº ois hō est animal. sil'r oēm hoim esse al'est scitū a me li homine i vtraq3 stat confº et distributiue imobiliter q2 nō l3 descendi vt patet. Ultimo magister ponit nomē q si aliq̄n pōt descendi hoc est gra materie q2 forte oppositum ꝯñtis repugnat antecedēti hoc de se p3.

Pro maiori euidentia etc. Nō p regula. Omne sigº vl'e affirmatiuum tiº se quentem se imediate confundit cōfuse distributiue mobiliter et mediate sequētem si fuerit capax confusiōis cōfuse tm̄ mobiliter deducto impedimēto alteriº signi. Pro limitatione huiº regule nota tres regulas prima qñ sigº vl'e affirmatiuū additur recto ex parte sbi et sequit obliquus stat confuse distributie mobiliter vt in hoc exº quilibet asinus hois currit toº h asinus hois currit stat disiunctiue mobl'r. 2ª regula qñ obliquus precedit rectum et obliquus distribuit tunc rectº sequens obliquum stat cōfuse tm̄ sicut et predicatum nā tunc rectus se tenet ex parte predicati vt in exº cuius l3 hois asinus currit li asinº et li currit stāt confuse tm̄. 3ª rgula qñ sigº vl'e affirmatiuum est pars subiecti vis eius nō transit in tiº mediatum sed solum imediatū distribuit vt dicendo videns oēm hiez est homo li homo stat determinate et ratio est quia perdit vimº cum sit cathe.ª

Omne sigº vl'e affirmatiuū terminū immediate sequentē se cum eius determinatione se tenentem ex parte eadem extremi cōfundit ꝯfuse distributiue mobiliter et mediate sequentē se nō se tenet ex eadē parte extremi et eius determinationem confundit confuº tm̄ mobilit. si termini fuerit capax cōfusionis et deducto impedimēto alterius signi. Iste due conditiones vltime generales sunt omnibus regulis huius capl'i. prima gnālis est si terminus fuerit capax confusionis vñ contingit terminū non esse capacem cōfusionis dupliciter. primo q̄tum ē ex parte ipsius tini nō potētis recipere cōfusionē et h est q2 non est terminus cōis sed singl's. 2º q̄tº est ex parte signi dātis confusionem licet tm̄ q̄tº ē ex parte ipsiº termini sit capax confusionis vt dicēdo videns oēm hominem est aial licet nō ē capax confusionis ga illam non potest dare ex q̄ ē pars sbi l3 terminus de se sit capax cōfusionis cu3 sit terminus cōis. secūda cōditio generalis ē deducto ipedimēto alterius signi pro qua conditiōe declaranda ponit vnum principium declaratū quattuor regulis. Quicquid mobilitat imobilitatum etc. quod paulo pº declarabitur et regula sic limitata continet duas partes. prima pars duas conditiones h3. prima ē terminū sequente3 se immediate q̄ patet ad differentiam non imediate sequentē. secunda et eius determinatione se tenent ex eadem parte extremi vt dicendo quelibet singularis alicuius vniuersalis est vera li alicuius vniuersalis stat cōfuse distributiue mobiliter. quia quando rectus precedit obliquum vtrunq3 se tenet ex parte vnius extremi. sed quando obliquus precedit rectum obliquus se tenet ex parte subiecti et rectus ex parte predicati vt dicēdo

cuiuslibet hominis asinus currit li asinꝰ non stat distributiue sed confuse tantũ. Determinatio enim alicuius termini in proposito potest esse tribus modis vno modo sicut adiectiuum sequens vt dicẽdo oĩs homo albus currit. secũdo modo si est relatiuum in eadem caᵘ vt omnis homo qui est albꝰ currit. 3ᵒ sic obliquꝰ immediate sequens ipsum terminum vt quelibet singularis alicuius vniuersalis ẽ vera ꝛ quelibet illorum determinatiᵘ stat sicut terminus determinatus. Secũda pars regule habet etiam duas coniũctiones. prima est terminuʒ imediate sequentem se non ex eadeʒ parte extremi secũda ꝛ eius determinatione si habet illam. Iste patent ex dictis.

Aduerte vnum pulchrum dubium q̃re aliquis terminus est distributiuus ꝛ aliquis non. ꝛ quare aliquis terminꝰ distribuit subm ꝛ non predicatum aliquis vero eↄ. queritur ergo que est causa diuersitatis. Ad hoc respondet magister in quadragesimonono argumẽto tertij dubij principalis quadrature ꝛ dicit nõ est aliqua alia causa huius diuersitatis nisi in ipso seu in materia rei. Nemo enĩ sciz dare causam quare li omnis distribuat ꝛ non li aliquis nisi impõnem quo ad vocem vel scripturaʒ ꝛ naturam rei quo ad terminos mentales ꝛ sic pʒ cã hꝰ regule ꝛ omnium aliarum huius capl'i.

Quicquid mobilitat ĩmobilitatũ immobilitat mobilitatum. Pro declaratõne huius principij magister ponit quatuor regulas que indigent limitatione ꝛ lʒ varioᵒ apud diuersos limitentur vt contra suppositiones adducam tamen breuiter h tangam nostram opinionem vñ dᵒ ꝙ quarta regula nulla limitatione indiget. tres autem pᵉ vnica limitatione ĩdigent. s. ꝙ prima duo signa immediate cadant supra eũdem terminum ꝙ intelligo sic ꝙ vis illoꝝ signorum primo cadat in illum terminum ꝙ iste terminus primo recipiat vim illorum terminoruʒ vt dicendo tu es dr̃ns ab oi homie ꝛ dicendo non quilibet homo currit ꝛ dicẽdo non nullus homo currit li homo in omnibus istis primo recipit vim illorũ sig̊rum ꝛ ideo pono regulas soluendo ĩstantias contra ipsas. pria regula si duo sig̃ affirmatiua cadant supra eundeʒ terminum faciunt stare determinate ꝛ sic soluit instantia q̃ solet fieri ↄ hanc regulam quia dicendo oẽ dr̃ns. ab ente nõ est ens. Supra li ente cadunt duo signa affirmatiua ꝛ tamen li ente non stat determinate quia nõ licet descendi disiunctiue cum propõ sub qua descendimus sit vera ꝛ descensus sit falsus vt patet de se. dr̃ quod non immediate cadunt qualiter ĩtelligit regula quia vis illius signi omne prius cadat in li drens q̃ȝ in li ente. ideo non stat determinate sed confuse tantũ

Secunda regula. Si vnum fuerit affirmatiuum ꝛ reliquum negatiuum faciunt stare determinate: ꝛ soluitur hec instantia. Nullum differens ab ente est ens quia li ente non stat determinate cũ non liceat disiunctiue descendere. dicitur ꝙ li nullum non immediate cadit s̃ li ente sed s̃ li dr̃ns. Similiter soluitur h. nullus homo est oĩs homo. quia li hõ a parte predicati non stat determinate q̃uis duo signa cadant supra ipsum cuʒ equiualeat illi quilibet homo nõ est omnis homo quia li homo a parte predicati non stat confuse tantum. dicitur ꝙ li nullum non immediate cadit supra predicatũ. sil'r soluitur hec aliquis hõ non ẽ omnis homo. qꝛ li homo a parte predicati non stat determinate q̃uis duo sig̃ cadant supra ipsum cum equiualeat illi non quilibet homo est omnis homo vbi li hõ a pte p̃dicati stat ↄfuse tm̃. dicit̃ ꝙ li non: ñ ĩmediate cadit sup̃ li hõ: sʒ sup̃ li. 3ᵃ regula. Si ãbo fuerũt negatia ꝛ ĩmediate cadãt faciũt star̃ d̃tinate. ꝛ soluit ĩstãtia hec: aliq̃s hõ nõ ẽ nullũ aĩal. qꝛ li aĩal nõ stat detinate cũ equaleat huic non q̃libet hõ ẽ nullũ aĩal. vbi li aĩal stat

confuse tm̄. Dicitur ꝙ li non immediate capit supra li aial sed ꝯ li est. 4ª regula. Si ambo fuerunt negatiua ⁊ mediate cadant ita ꝙ mediat tinus distributꝰ faciunt stare confuse tantū vt nullꝰ hō nō currit. aliqs hō nō est aial. li currens in prima ⁊ li aial in 2ª stat confuse tātū. Contra hāc opinionē qs posset arguere ꝓbando ꝙ nō sit de mente magistri qa in 2ª regula magr̄ dat hoc exemplū. tu nō differs ab hoie. vbi magr̄ vl't ꝓ li homine stet deṫminate cū tn̄ 1ª duo signa n̄ cadant imediate ꝯ li hoie ſm intellectū datum q; li nō imediate cadit sup̄ li differens ⁊ differens supra li hoie quare. ⁊c. Ad hoc dici posset ꝙ exemploꝝ regrit̄ manifestatio ⁊ nō v̄ificatio. Ul' dicatur ꝙ in ꝓpōibꝰ singularibꝰ nō refert an mediate an imediate cadant. In alijs aūt sigª debent continere v̄itatē. debēt enim ista duo signa cadere imediate. argumētum aūt factū ꝓcedit de ꝓpōne singulari quare nō concludit ꝯ opinionē.

Secunda regula. oīa signa negatiua nō impedita ꝯfundunt confuse distributiue mobilit̄ tam terminū sequētē se mediate ꝗ̄ imediate si fuerit capax cōfusionis vt nullus homo currit. Limitaꝰ regule p; duabus seruatis cōditionibꝰ generalibꝰ oībus. pma ꝙ si fuerit capax ꝯfusionis ꝓpter terminos singulares ⁊ ēt ꝓpter signū negatiuū qn̄ est ps subi qd̄ nō h; vim supra mediatū. secūda deducto ipedimento alterius q; p illud principium gcqd mobilitat. ⁊c. staret aliter.

Ratio regule patet ex ratione prime regule. Nam signū negatiuū in voce ⁊ i scripto ex impōne h; ꝙ distribuat oēs terminos sequentes imediate aut ex natura rei vt dictum est supra ex intentiōe magr̄i in quadratura sua.

Tertia regula oīs comparatiuꝰ gradus ⁊ suꝑlatiuus ita ⁊ ꝗ̄ dr̄t aliud ⁊ nō idē ⁊ ista v̄ba indigeo careo confundūt ꝯfuse distributiue mobiliter terminum imediate seq̄ntem capacē ꝯfusiōis deducto ipedimento alterius signi. Aduerte ꝙ ista regula continet quatuor speciales regulas. pma tīnus cōpatiuꝰ ⁊ suꝑlatiuꝰ. secūda est dictiones ita sicut ⁊ ꝗ̄ tertia aliud. q̄rta careo indigeo ꝯfundūt ꝯfuᵉ distributiue terminū seq̄ntem se ꝓ limitatōe. Due spāles cōditiones regrūtur. pma ꝙ talis tmīnꝰ q d; distribui immediate seq̄tur aliq̄ illaꝝ dictionū. si āt nō distribuet̄. secūda ꝙ talis terminꝰ sit rectus a pte post aliter nō. Ultra has duas spāles ꝯditiones regruntur due gn̄ales q̄ in oībus his regulis regrunt̄. pma ꝙ sit terminꝰ capax ꝯfusiōis. 2a quod sit deductum impedimentū alterius signi.

Ulterius magr̄ duo notanda ponit primū ꝙ ablatiuus rectus ex natura cōpationis est iste q distribuit a cōparatiuo. rectus aūt ex natura quātitatis excessus stat confuᵉ tm̄ mobilr̄. secūdum notandum declarat secūdam ꝯditionē spālē; dictam. s. ꝙ talis terminꝰ q d; distribui d; esse rectus a parte post. ⁊ eº addo tertium notatū de intentioni magr̄i in secūdo caꝰ relatiuoꝝ. s. ꝙ illa verba indigeo careo cū sumūtur sine gerundio tunc cōfundunt ꝯfuᵉ distributiue vt dictū ē. qn̄ v̄o sumuntur cum gerundio cōfundūt confuse tantum vt dicendo idigeo oculo ad videndum li oculo stat confuse tātum.

Ratio regule patet ex ratiōe pme regule ⁊ secunde.

Quarta regula dictio exclusiua confundit confuᵉ tantum mobiliter terminum cōmunem immediate sequente; et mediate sequentem confuᵉ ⁊ distributiue mobiliter. vt tantum homo erit risibilis. Limitata est regula hec sufficienter additis duabus conditionibus generalibus supra declaratis: scilic; si terminus fuerit capax confusionis ⁊ deducto impedimento alterius signi. Ratio regule patet ex dictis supra. Contra hāc regulam solet sic argui li tantum distribuit a parte p̄dicamēti igit̄ a fortiori distribuit a pte subi patet ꝯn̄a quia omne

agens fortius ꝛ velocius agit in partez
ꝓpiquā ꝙ̄ remotā. Ad h̄ rn̄det magr̄ in
quādragesimo 9° argum̄to tertij dubij
pricipal' sue q̄drature ꝛ negat ꝙ oē agēs
forti⁹ agat i ptē ꝓpinquā ꝙ̄ remotā sol
.n. forti⁹ agit distāter a se ꝙ̄ ꝓpe se. Et
adhuc ea ꝯcessa nō seq̄t ꝙ li tm̄ potius
distribuat ꝓpe se ꝙ̄ distāter a se qꝛ nul
lum signū ē agēs vt declarauit in rn̄sio
ne ad illud argumētū principale. Ul' di
cat̄ ꝛ tutius ꝛ formaliter rn̄dēdo nega/
tur cōsequētia ad ꝓbationē cuz dicitur
omne agens fortius agit in ꝓpinquius
ꝙ̄ remot⁹ d° ꝙ veꝝ ē de agēte naturali
ꝙ agit ꝑ actionē realē nō aūt de agēte
ꝑ volūtatē aut ꝑ istitutōez nr̄az sicut li
tm̄ i voce vel i scripto. ꝛ lz i mēte faciat
ex nā rei n̄ tn̄ fac̄ h̄ ꝑ actōnē realē qꝛ ꝛc̄

Quinta regula di/

ctio exceptiua cōfūdit suū causale si est
terminus cōis cōfuse tātum mobiliter
vt nl'lū aial ꝑter hoiez currit. Limitat̄
hec regula sufficiēter duabus ꝯditioni
bus generalib⁹ ꝓuatis. pª ꝙ causale sit
capax ꝯfusiōis siue sit termin⁹ cōis. q̄d
idē ē. secūda deducto quocūꝙ̄ ipedimē
to alterius signi. Ratio huius regule
patet ex alijs supra.

Sexta regula di

ctio reduplicatiua cōfundit suum cau
sale ꝯfuse tantū mobiliter ꝛ ꝑ̄dicatum
ꝯfuse tantū immobiliter. vt sor. inq̄ꝫtuz
hō est aial li homo stat cōfuse tm̄ mobi
l'r qꝛ nō lz descēdere. Limitat̄ h̄ regu
la cū duab⁹ cōditionib⁹ generalib⁹ ad
ditis. vt. s̄. Rō ēt pz ex alijs s̄.

Dubitat̄ h̄ p° de predicato q̄re vr̄
stare mobiliter vt i exēplo magistri sor
tes inq̄ꝫtū hō ē aial: qꝛ sub ꝑ̄dicato licet
descēdi disiūcti sicut sub causali. qꝛ va/
let iste descēsus. ꝛ hec sunt oia aialia ḡ
sor. inq̄ꝫtū hō est h̄ aial vl' hoc animal. ꝛ
qꝛ n̄ pōt an̄s eē veꝝ sine ꝯn̄te: ita. n. opz
ꝯn̄s eē veꝝ sicut ꝛ an̄cedēs.

Dubitatur secundo de causali. qꝛ vi/
detur stare determinate qm̄ lz descēdē
disiūctiue ad oia sua suppª vt pz descē/
dēdo in ex° magr̄i. ꝛ isti sūt oēs hoies. ḡ
sor. inq̄ꝫtū hic hō est aial. vel sortes inq̄ꝫ
tū est hic hō est aial: ꝛ sic d̄ singulis. mō
ꝯn̄s est verum pro vna parte vt pz. ꝛ h̄
sufficit cū sit vna disiunctiua.

Ad pᵐ rn̄sum est in cap° superiori, de
suppōe ꝑsonali negando ꝙ liceat descē
dē. ꝛ cū dicis ꝙ ꝯn̄s ē verum. nego imo
ē falsū qꝛ tertia exponens ē falsa. s. si ali
q̄d est hō illud est h° animal vl' hoc aial
qꝛ oᵐ ꝯn̄tis stat cū an̄te. ꝛ cum ex illis fi
at vna copulatiua possibilis. vt illa ali/
q̄d est hō ꝛ illud nō est h° aial vel h̄ aial
Sil'r ex an̄te ꝛ opposito ꝯn̄tis fiat vna
copulatiua ṽa. vt illa ꝙ̄uis aliq̄d sit hō
illud nō est hoc animal vel hoc animal.
ꝙ etiā oᵐ ꝯn̄tis stet cum an̄te declaro ꝑ
sil'e. vt si solus sortes esset ꝛ nullū aliud
animal illa conditionalis non esset ve/
ra si animal est, sor. est quia oᵐ conse/
quentis stat cū antecedente animal est
ꝛ nō ast sor. quia illa copulatiua est pos/
possibilis lz non sit vera in casu. Simi/
liter si omnes homines essent hodie al/
bi cras vero nigri illa conditionalis, nō
est vera si aliquid est homo illud est al/
bum. quia oᵐ consequentis potest stare
cum antecedente. aliquid est homo ꝛ il
lud non est album. illa enim copulatiua
est possibilis. dato enim ꝙ illud oᵐ con
sequentis nunc de facto non stet in ve/
ritate cuz illo antecedente idest ꝙ nūc
non sit simul verum cum antecedente.
potest tamen esse verum cum antecedē
te ꝛ ista in ꝓposito nostro dicatur hoc
multis modis declaraui propter aliq̄s
respondentes qui hoc negabant.

Ad secundum dicitur ꝙ non semper
licet descendere disiunctiue sub causa/
li sed bene semper disiunctim. ideo non
stat determinate sed confuse tantuz. nā
dicēdo. omnis homo inquantum risibi
lis est animali li risibile stat cōfuse tm̄

⁊ non licet descendi disiunctiue sub eo quia descensus falsus est, vt pꝫ sed bene disiuncti ⁊ tūc descensus verus est.

Septima regula termini concernentes acᵘ mētis cōfundunt confuse tantum mobiliter terminum sequētē se vt scio aliquā ꝓpositionē. Limitatur hec regula duabus specialibus ꝯditionibꝰ additis vltra duas cōditōes gāles reqsitas in oībꝰ. Pria specialis est ꝙ talis terminus imediate sequatᵣ ideo dicendo aliquam propositioneꝫ scio li propositionem non stat confuᵉ mobiliter sed determinate qꝛ lꝫ descendi disiunctiue secunda condiᵒ specialis est ꝙ sit rectꝰ a parte post ideo dicendo aliq̄ꝫ propositionem scit homo li homo non stat confuᵉ tātum mobiliter lꝫ imediate sequatur sed determinate quia non est rectꝰ a parte post sed dicendo.eᵒ scio aliquā propositionem li propositionē stat confuᵉ mobiliter cum iᵉ ambe conditiones adsint.adsunt ēt due aᵉꝯditiones generales.i.ꝙ terminus sit capax confusionis ⁊ deductum sit impedimentum alterius signi ⁊c̄.

Octaua regula. Aduerbia naturalia vt bis ter quater confundunt confuse tantum mobiliter terminum sequentē se immediate vt bis comedi panem. Limitatur hec regula vnica limitatōe speciali expressa a magistro scilicet terminū sequētē se immediate.

Aduerte tamē ad liᵘ immediate ꝙ nō est absolute verum ꝙ terminus immediate sequens confundatur ab illis aduerbijs quia dicendo bis comedi panē terminus immediate sequēs est li comedi quia non cōfunditur. sed li panē ꝯfūditur sed cū aduerbiū determinet verbum siue actū verbi intelligitur imediate sequētē ad ipsum simul cum verbo determinato. Due ꝯᵉ conditiones requiruntur etiam generales vt supra.

Aduerte tamen ad moᵃᵘ descēsus qꝛ debes descendere ad sua supposita cuꝫ verbo correspondenti verbo propositionis vt in exᵒ dato cū verbo de preterito sic ⁊ isti fuerunt omnes panes ergo bis comedi illum vel istum panē ⁊ descensus factus disiuncti ē verus sed disiūctiue factus est falsus. Ratio regule ex alijs patet. Aduerte tamen vnum ꝙ copulatum diuisium tantum confundit similiter confuse tantum mobiliter terminū cōeꝫ ꝯsequentem se vt dicēdo hoc et ratione vēditur piper supponit li piper confuᵉ tantum mobiliter Ideꝫ facit hoc aduerbium imediate vt dicēdo immediate post.hoc est homo li hō stat confuse tantum mobiliter vt in.xᵃ regula magister declarabit.

Nona regula termini mōles nominaliter ⁊ aduerbialiter sumpti i sensu cōposito confundunt confuse tantum immobiliter omnes terminos communes non distributos siue sequantur siue p̄cedant vt necᵒ homo erit animal. Limitatur satis sufficiēter regula cū duabꝰ conditionibus generalibus dictis. Rō regule ex alijs supra patet. A posteriori tamē declaratur quia non licet disiunctiꝫ descēdere ideo stat imobiliter an̄s probatur quia ista propositio est vera necessario homo est animal vt patet p exponentes ⁊ tamen descēsus est falsus ⁊ isti sunt omnes homines ergo necessario iste homo vel iste homo ē animal consequens est falsum quia contingenter iste homo vel iste homo est animal ergo necessario iste homo ē aīal vel iste homo est animal.

Decima regula ista verba incipit ⁊ desinit confundunt terminum communem sequentem se.non distributum cō fuᵉ tantum immobiliter vt tu icipis scire aliqumam propositionem ⁊ li imediate in eis inclusum cofunditur confuse tantum mobiliter vt immediate ante h tu sciuisti aliquam propositionem.

Aduerte ꝙ ista regula duas particulas speciales continet. prima est de inci

pit τ desinit quod confundunt terminum sequentem se immobiliter τ requiritur vna specialis conditio scilicet quod talis terminus debet sequi. Due generales etiam explicantur scilicet quod sit capax confusionis τ quod sit deductum impedimentum alterius signi

Secunda regula est de li immediate quod dicitur inclusum in eis quia itrat vna suarum exponentium τ confundit confuse tantum mobiliter terminum sequentem se cum illiusmet conditionibus. Ratio huius secunde regule patet ex alijs supra. A posteriori tamen ratio prime regule est quia non licet descendi sub eo disiunctim. Ratio secunde regule est quia licet descendi sub termino confuso confuse a li immediate disiunctim quare etc. Dubitatur primo quomodo non licet descendi sub aliquam propositionem dicendo. tu incipis scire aliquam propositionem. quia quocunque casu possibili posito videtur bene valere descensus cum debito medio. sic τ ille sunt vel incipiunt esse omnes propositiones ergo tu incipis scire istam vel istam.

Dubitatur secundo quia non videtur quod liceat descendi sub li propositione dicendo immediate ante hoc. tu sciuisti aliquam propositionem quia ponatur quod nunc sint tantum. 10. propositiones quarum nullam sciuisti nec scis sed ante per horam erant .xj. quarum .xj. immediate ante hoc sciuisti τ nunc nescis quia ponatur tunc primo sit ista corrupta. nunc ista est vera immediate ante hoc tu sciuisti aliquam propositionem τ descensus est falsus. τ iste sunt omnes propositiones demonstratis omnibus. 10. existentibus. ergo immediate ante hoc tu sciuisti istam vel istam consequens est falsum τ contra casum.

Ad primum dicunt quidam casu possibili posito non licet descendi ad omnia sua supposita pro quibus supponit. sed dicunt quod si vis descendere sub aliquo termino debes descendere sub illo secundum exigentiam temporis verbi propositionis τ non alterius ampliationis vt si verbum est de presenti accipere supposita cum verbo de presenti si verbum est de preterito accipere supposita cum verbo de preterito si est de futuro accipere supposita cum verbo de futuro non autem debet fieri descensus secundum exigentiam ampliationis quia aliter ista regula falsa esset.

Tunc verificant regulam sic. vnde ponatur quod non sint decem propositiones τ nescias aliquam illarum nec incipias scire aliquam illarum sed incipiat esse altera propositio .xj. que sit a per remotionem de presenti τ positionem de futuro. ita quod nunc non est τ immediate post hoc erit τ incipias tu scire istam sicut quod nunc nescis τ immediate post hoc scies. tunc ista est vera tu incipis scire aliquam propositionem vt patet per casum τ tamen non valet descensus τ iste sunt omnes propositiones demonstratis omnibus illis decem existentibus ergo tu incipis scire istam vel istam quia antecedens est verum τ consequens falsum. Hec responsio est modicum voluntaria dicens Quod non debet fieri descensus ad omnia sua supposita pro quibus supponit. ideo non est acceptanda.

Aliter respondent alij dicentes quod casu possibili posito non licet descendi sub termino communi sequente hoc verbum incipit vel desinit. casus sit talis quem accipiunt ab Hentisbero inde incipit τ desinit ponatur quod sit paries diuisus in partibus proportionalibus minoribus terminatis ad a extremum τ sit copertus cultrina que incipiat remoueri nunc incipiendo ab a extremo. tunc illa est vera tu incipis videre aliquam partem proportionalem descensus est falsus τ iste sunt omnes proportionales que sunt vel incipiunt esse. ergo tu incipis videre istam vel istam consequens est falsum quia nullam incipis videre

Et pro ex° magistri ponūt ꝙ in qualibꝫ parte ꝓportionali fit ista ꝓpō scripta hec est visa a me ⁊ incipias scire talē propositionem ꝑ remotionem de pn̄ti ⁊ positionem de futuro ⁊ nescias nūc aliquā propositionē tunc ista est vera tu incipis scire aliquā propositioneꝫ quia tu nunc nescis aliquā propositionē ⁊ immediate post hoc scias aliquā propōnē ⁊ tn̄ descensus ē falsus ⁊ iste sunt oēs propositiones que sunt vel incipiūt esse ergo tu incipis scire istā vel istā ꝯsequēs erit falsum quia nullā istaꝝ incipis scire.

Cum supportatiōe ista respōsio non valet quia in casu isto ista ꝓpositio erit vera tu incipis scire illam vel istā ꝓpositionē quod probat̄ tu nūc nescis istaꝫ vel istā propositionem ⁊ īmediate post h° tu scies istā vl̄ istā. ergo tu īcipis scir̄ istam vel istam propositionem tenet cō sequentia ab exponentibus ad expositā siue ab vna cā veritatꝭ ad ꝓpositionem habentem illam causam antecedens est verum vt probabo ergo ⁊ consequens quod tu negas quod antecedēs sit verū pro prima parte patet pro secunda parte probatur quia in casu illo, illa est vera īmediate post hoc tu scies aliquam propositionem vt patet ⁊ etiam potest probari per exponentes sic quia tu nunc nescis aliquam propositionem ergo immediate post hoc scies aliquam propositionem. Et sequitur immediate post hoc tu scies aliquaꝫ propositionem ⁊ ille erunt omnes propositiones ergo immediate post hoc tu scies istaꝫ vel istam tenet cōsequentia quia licet descendi disiuncti sub termino supra quem cadit li īmediate secundum magistrum.

Consimiliter probatur ꝙ illa est vera in casu illo tu incipis videre illaꝫ vel illam partem proportionalem cum quibus stat nullam propositionem incipis scire ⁊ similiter nullam partem proportionalem incipis videre. vt pꝫ intelligēti. Ideo ego al'r dico ꝙ incipit, ⁊ desinit confundunt confuse tantum immobiliter terminū sequentē capacem confusionis. cui° ratio est quia in 1ª propositione tu incipis scire omnem propositionē li propositiōem stat immobiliter. ⁊ non ratione de li. omnem ergo ratione de li incipit. ꝙ stat immobiliter probatur q2 non licet descendi sub eo vt ponatur ꝙ tantū. 10. propositiones fuerunt ⁊ tantū 9. sciuisti ⁊ scis. sed 10ª. nūc primo corrupta sit tunc 1ª est vera. tu incipis scire omnem propositionem. quia exponitur sic. tu scis omnem propositionem ⁊ nō īmediate ante hoc tu sciuisti omnem propositionē ergo ⁊c. Et tamen non valet descensus: ⁊ ille sunt omnes propositiones que sunt vel incipiunt. ergo tu īcipis scire illam ergo ⁊c.

Ad propositum modo dico ꝙ in 1ª: tu incipis scire aliquam propositionem licꝫ gratia mē descendi. quia oppositum consequentis repugnat an̄ti. sed nō gratia forme. quia non tenet in omnibus similibus in forma. quia non in illa. tu incipis scire omnem propositionem. Et si dicis talis descensus non est similis in for͏ᵃ quia in prima li propositionem stat confuse tantum in secunda stat distributiue. Dicitur ꝙ licet non sit similis ratione distributionis. est tamen similis ī forma quo ad mobiliter ⁊ immobiliter ratione note īceptionis. ⁊ hoc sufficit q̄re si in prima licet descendi ⁊ in secunda. ⁊ si in secunda non. nec prima. Et similiter 2ᵃᵐ partē propotionalē īcipis videre. vt pꝫ intelligenti.

Ad secundum dubium dicit̄ ꝙ nō descēdit̄ cū debito me° q̄ō dꝫ esse tale. ⁊ ille sunt vel erūt oēs ꝓpōes demōstrando illas. 10. g̊ ⁊c. ⁊ tūc descensus est bonus ⁊ minor ē falsa ꝑꝫ casum. sed solet fieri replica ꝯ. q2 dicēdo īmediate post hoc erit hoc sub li hoc non lꝫ descēdi ⁊ ista erūt oīa fl'a. g̊ īmediate p° hoc erit hoc vl' hoc quia an̄s ē veꝝ vt pꝫ ⁊ ꝯn̄s falsū. q2 seq̄t̄ ad ipsuꝫ ꝙ aliq̄ō istās erit īmediatuꝫ instāti pn̄ti

dicitur negando ꝙ consequens sit falsum. nec ad ipsum sequitur ꝙ aliquod instans erit immediatũ instanti pñti. Unñ lȝ immediate post hoc erit hoc vel hoc instans nullum tamen instans immediate post hoc erit.

Undecima regula est. illa verba promitto debeo obligor confundunt confuse tm̄ imobiliter terminum sequentē se. qr non lȝ descendere sub eo. Limitatur hec reᵃ cum hac ↄditōne speciali sequētem ⁊ duabus generalibus additis .s. si terminus fuerit capax confusionis ⁊ deducto impedimento alterius signi. Ratio regule a priori ex dictꝪ supra pȝ. A posteriori vero ratio est qr non lȝ descendi disiunctim. vt dicēdo. promitto tibi denarium non valet. ⁊ isti sunt oēs denarij. ergo promitto tibi istum vel illum qr antecedens est verum ⁊ consequens falsum. quia dicēdo. promitto tibi denarium. li denarium non stat solū pro denarijs qui sunt sed pro omnibus denarijs potentibus esse. quoniam vis illius verbi non solum ad pñtia se extēdit sed etiam ad futura. ⁊ similiter dicatur de debeo ⁊ obligor.

Duodecima regula. nota rationis ⁊ conditionis omnes suos terminos cōmunes non distributos cum confūdūt cōfuse tantum immobiliter: ⁊ hoc in ordine ad totam ipotheticam. vt si homo est animal est. Limitatur hec regula solum cū duabus generalibꝰ: quas magister exprimit in textu. Ratio regule a priori supra pȝ. A posteriori ꝟo est qr non lȝ descēdi disiunctim de q̄ reuoca ad mentem duo declarata in capᵒ superiori. Primum quō licet descendere gratia mē ⁊ non gratia forme. Secūdum quō in ordine ad totam ipotheticam. i. considerando terminos: vt sunt partes ipothetice ⁊ non cathᶜᵉ. vide diffuse hᵒ supra. Ultimo tria notata ponit magister que clara sunt. Pᵐ ē lȝ terminꝰ distributus nō habeat vi s̄ terminos precedētes. tñ terminꝰ ↄfusiuus q indifferenter ante se. ⁊ post se determinat ↄpositionē verbale. i. qui indifferēter facit propositionē de sensu ↄposito vl' totaliter preponat. vl' total'r postponat habet viȝ s̄ precedētes. 2ᵐ ē nullus terminꝰ hñs viȝ ↄfundendi confuse tm̄ impedit distributionē termini: puta si sit confundens ↄfuse tm̄ immobilit'. si aūt ↄfundit mobiliter non ipedit descēsum. 3ᵐ est si duo sigᵃ distributa cadunt s̄ aliquem terminuȝ quoꝝ quodlȝ per se sumptū non confunderet distributiue super eundē termiᵐ nullum horum ipedit reliquū sed si cadant duo sigᵃ super eundem terminum quoꝝ qd̄lȝ ꝑ se distribuēt ipedit distributio tᵉ.

De suppositione relatiuoꝝ. ⁊c.

Premittit magister. 5. diuisiones grammaticales ipsoꝝ relatiuorum que de se note sunt prima relatiuoꝝ: quedā sūt subē quedā accñtis. 2ᵃ relatiuoꝝ sbē qdā sꝫ idētitatꝪ ⁊ quedaȝ diuersitatis. 3. relatiuoꝝ idētitatꝪ q̄dā sunt reciproca q̄dā nō. 4ᵃ relatiuorum reciprocoꝝ q̄dā sunt possessiua q̄dā nō. 5ᵃ ⁊ vltima diuisio relatiuoꝝ accidentis q̄dam sunt identitatis ⁊ q̄daȝ diuersitatis. His diuisionibus pmissis ponit q̄tuor regulas ad declarandū quō relatiua supponunt. Prima relatiuum diuersitatis substantie ⁊ relatiuū possessiuū non supponit pro illo ꝓ quo suū añs. 2ᵃ relatiuum identitatꝪ substātie non possessiuū sp supponit ꝓ eo pro quo suū añs in comparatione tñ ad alteꝝ extremoꝝ. 3ᵃ regula relatiuū identitatis accidentis semp supponit pro simili vel equali illi pro quo supponit suum añs. 4ᵃ regula relatiuū diuersitatꝪ accidentis sp supponit pro dissimili illi pro quo supponit suū añs. Aduerte pᵒ circa h̄ capl'm ꝙ relatiuū est duplex quoddā ē grāmaticū quoddam logicū. Relatiuum logicū dicitur illud cuius esse est ad aliud se habere vt pater filiꝰ

dominus seruus de quo philosophus determinat in predicamentis ⁊ hoc relatiuum non facit suppositionem relatiuam sed absolutam sicut termini absoluti. cum eniꝫ dicitur pater currit ita subiectum supponit personaliter determinate ac si diceret homo currit. Relatiuum grammaticum dicitur quod est ante late rei representatiuum qui ipse: ⁊ lꝫ hoc relatiuū sit de consideratione grāmatici tamē ꝑtinet ad logicum tractare de ipso inquantū ꝑ ipsum variat suppositio vel appellatio vel aliqua alia proprietas ꝓpōnis eiusdē: ⁊ ab hoc relatio dicitur suppositio relatiua de qua hic loqtur magister. Aduerte 2° ꝙ relatiuū de quo hic intēdim⁹ pōt dupliciē sumi. s. materialr ⁊ formalr. Si materialr sumatur competit ei suppositio sicut termin⁹ absolut⁹. qꝛ lꝫ sit relatiuuꝫ tñ sumit in vi nominis absoluti: vt si dicat. i° est bisillabū illi⁹ ē genitiui casus Si vo relatiuū sumat formalr sic differenter cōpetit ei suppō. Intendit ḡ log ď relatiuo grāmatico formalr sumpto.

Dubitatur circa primā regulā qꝛ vr cōtradicere grāmaticis. Nā dicit ꝙ relatiuū diuersitatis relatiuū identitatis possessiuū ñ suppōit ꝓ illo ꝓ q̄ suū añs.

Contra relatiuū identitatis sic diffinitur a grāmaticis: ē illud qđ refert ꝓ vno ⁊ supponit ꝓ eodē. ḡ relatiuū identitatis suponit pro eodem contra magistrum. Unde videt implicare ꝙ sit idē titat] ⁊ tñ ñ suppōit ꝓ eodē. Ad h respondetur ꝙ talia relatiua duo significant vnum in recto aliud in obliquo. vbi grā suū i recto sigt rē possessā i obliq̄ vo possessoreꝫ. Referūt ergo omnia relatiua identitatis sua añtia ⁊ supponunt pro illis in recto vel obliquo ƒm grammaticos. ⁊ quia logicus ꝓprie accipit supponere quando supponit in recto ⁊ talia relatiua possessiua non supponunt qui añte in recto. iō non dicuntur supponē ꝓ eodem. vt dicendo. iste liber est suus est dicere iste liber est possessus a se siue est sui possessio. vbi patꝫ ꝙ relatiuum supponit pro antecedente i obliquo pro re possessa in recto.

Dubitatur circa 2^am^ regulam quid velit dicere in ordine ad alteꝝ extremorum. qꝛ hoc non videtur veꝝ ꝙ relatiuum idētitatis nō possessiuū supponat semper pro antecedente in ordine ad alterum extremorum. qꝛ dicendo aliquis homo qui currit mouetur li que supponit ꝓ aliq̄ homine sine aliqua cōparatōne ad aliud. Ad hoc respondet ꝙ relatiuum identitatis nō possessiuū quādoqꝫ refert suum antecedens in eadem cathe^ca^ aliquando in diuersa. cum in eadem cathegorica refert supponit pro illo absolute ⁊ ñ in ordie ad aliquid aliđ vt argumentū ꝓbat. Cum autē refert añs in diuersa cathegorica supponit ꝓ illo i ordine ad alterum extremorum l' ad totam cōpositionem vt dicit magr i c. sequēti. Unde referre subiectum in ordie ad alteꝝ extremorum est referre aggregatū ex subiecto ⁊ ꝑdicato ⁊ suponē pro illo aggregato vt dicēdo. aliquis hō est fur ⁊ tu es ille li ille supponit pro hoīe fure. ⁊ similiter si refert in ordine ad alterum extremorum, suppo nit pro aggregato ex sbiecto ⁊ ꝑdicato vt dicēdo aliquis hō est animal ⁊ asin⁹ est illud li illud suppōit pro animali homine siue quod est homo.

Dubitatur circa tertiam regulaꝫ qꝛ videtur ꝙ relatiuum identitatis debꝫ supponē pro illo pro quo suum antecedens ex quo dicitur identitatis aut si ñ supponit pro illo ñ dicit identitatis. qꝛ tūc diffinitō rlati idētitat] ñ ꝯpetit sibi.

Ad hoc dicitur ꝙ similitudo est duorum differentium eadem qualitas. Et equalitas est duorum differentium eadem quantitate.

Supponēdo ḡ pro simili vel equali ⁊ aliquo modo supponit pro codeꝫ qꝛ ꝓ identitate qualitatis vel quantitatis ⁊

illud considerat grammaticus.
Logicus vero quia vidit q non suppo/nit pro eodem substantialiter dicit q ñ supponit pro eodem sed pro simili.

Contra quartam regulam arguitur probando q relatiuuz diuersitatis sup/ponat pro illo pro quo suuz antecedens Et arguitur omne relatiuum supponit pro illo quod representat. sed omne re/latiuum representat suum antecedens. ergo omne relatiuum supponit pro suo antecedente consequentia nota cum mi/nori: maior probatur quia supponere est quoddam significare. Significare autem est idem quod representare.
Ergo si representat antecedens suppo/nit pro illo.
De hoc tamen vide ample cõtra suppo/sitiones. vbi queritur vtrum omne rela/tiuũ supponat pro illo pro quo supponit suũ añcedẽs vbi adducunt argumẽta. Petri mantuani negantis relatiua di/uersitatis.

Ad hoc respondetur negando conse/quentiam. Licet enim omne relatiuum supponat pro illo quod representat. nõ tamen supponit pro quocunqꝫ quod re/presentat.
Sed si accipiatur maior sic. Omne rela/tiuum supponit pro quocũqꝫ quod rep/sentat. concedo ꝯsequentiã. sed negatur maior tunc. Relatiuum enim diuersita/tis representat accidẽs in obliquo ⁊ idẽ non supponit pro i°.
Representat autem dissimile ab antece/dente in recto ideo supponit pro dissi/mili antecedenti De hoc tamen vide cõ/tra suppositiones.

Capitulum de modo supponendi re/latiuorum.

X quo patuit

pro quibus ⁊c. Magister in hoc capitulo ponit sex regulas.

Prima Relatiuum diuersitatis sub/stantie non semper supponit eodẽ mo/do sicut antecedens. sed ſm exigentiaz signi vl' sit°. Vñ aliqñ suppõit eodẽ mõ aliqñ ꝯfusius. aliquando minus cõfuse:

Secunda regula. Omne relatiuum identitatis substantie in eadem propo/sitione cathe^{ca} sumptum semper suppo/nit in eodem modo sicut suum añs.

Tertia regula omne relatiuum iden/titatis substantie ipothetice relatum ad suum antecedens supponens tantum confuse non supponit eodem modo sed determinate habendo respectũ ad totã compositionem sui antecedentis.

Quarta regula. Omne relatiuum sb/stantie identitatis ipothe^{ce} relatum ad suum antecedens supponẽs discrete de/terminate vl' distributiue supponit eo/dem modo habendo respectum ad totã compositionem vl' ad alteꝝ extremoꝝ.

Quinta regula Relatiuum antece/dentis siue identitatis siue diuersitatis non sẽp supponit eodẽ modo sicut su/um añs sꝫ ſm exigentiam sui signi vl' si/tus. vnde aliquando eodẽ modo aliquã do magis confuse alñ minus confuse.

Sexta regula. Omne relatiuum mũ/di supponit eodem modo sicut suuz añ/cedens intelligendo de modo supponẽ/di vniuersali.

Aduerte circa modũ supponẽdi rela/tiuoꝝ. qꝛ vt tãgit Hentisber in tractatu de relatiuis tres fuerũt opiniones.

Prima opinio dicit q relatiuũ ꝯuer/titur cum añte tam quo ad significatuz q̃ q̃ad mõꝫ supponendi. sic illõ qđ sig̃t per añs significatur ꝑ relatiuũ. ⁊ si añs supponit discrete vl' ðĩnate vel al'r. Sil'r relatiuũ siue in eadem cathe^{ca} siue in diuersa. ita q refert suum antecedẽs simpliciter. cui° opinionis fundamen/tum fuit q relatiuum assimilatur ma/terie p^{e} que omnem suam actualitatem habet a for^{a}. Secunda opinio dicit q relatiuum conuertitur cum suo ante/cedente ñ simpliciter sed in respectu ad

alterum extremorum siue in ordine ad compositionem sui añtis. Uñ vult ꝙ si relatiuum ponatur in eadẽ cathe^ca^ cũ suo añte semp supponit eodẽ mõ.

In diuersa ꝟo cath^ca^ supponit scđm exigentiam sui signi vel situs. Si n. non pcessit termin⁹ ꝯfusiu⁹ suppõit discrete vel determinate ꝭm ꝙ relatiuum ẽ terminus discretus vel cõis. Est aũt terminus discretus vel cõis ꝭm suũ añs erit. Si aũt precedens sig^m^ supponit ꝭm exigentiam signi ꝛ refert ĩ ordĩe ad ꝯpõez sui añtis cum signis positis ex parte alterius extremi si ibi fuerint sig ꝛ nunꝗ̃ refert cũ sig̊ posito ex pte añtis. Huius opinionis fundamẽtũ est ꝙ relatm̃ assimilat̃ adiectio. Adiectiuũ autẽ põt supponere magꝭ ꝯfuse ꝗ̃ suũ substantiuũ et ita relatm̃. 3ª opinio ẽ hẽtisberi di. ꝙ relatm̃ sig̃t quodammõ idẽ quod suum añs sed min⁹ ꝯfuse prout est relatiuum ad illud. Pro qua opione sunt quatuor ꝯclusiones. Prima ꝯ^o^ añte supponente discrete vel determinate siue in eadẽ cath^ca^ siue in dr̃sa. relatm̃ supponit eodẽ mõ pz. qr relatm̃ nũꝗ̃ supponit cõfusi⁹ ꝗ̃ suũ añs. Scđa añte supponente ꝯfuse tm̃ relatiuum supponit detĩnate siue in eadẽ ca^ca^ siue in dr̃sa. ideo negat istam promitto tibi denarium quez tibi ꝓmisi in casu cõi. Tertia añte supponẽte ꝯfuse determinate in eadẽ ca^ca^ relatiuuz ꝯsil'r supponit. vt oĩs hõ qui est albus currit. In diuersa vero ca^ca^ supponit detĩminate nisi pcedat signũ quia tunc supponeret ꝭm exigentiam signi.

Quarta relatiuũ existẽs in eadem cathegorica cum suo añte nõ refert ipsum in comparatione ad alterum extremuz sz bñ dum ponitur indiuersa referendo cũ sincathegorematibus positis ex parte añtis si fuerit pluralis numeri preter relatm̃ reciprocum. quod in diuersa cathegorica positum nõ refert cuz tali respectu in ordine ad alteꝝ extremorum. Hanc opinionẽ vide ample in relatiuis eius in tractatu de relatiuis. 5ª opio supaddita illis est opinio magistri pmo recitat̃ a sex regulis declarata paꝝ differens ab opinione Hentisberi. Maior .n. dr̃a int̃ ipsos est ꝙ magr̃ vult ꝙ relatiuũ semp supponat eodez mõ sicut suũ añs in eadẽ cathegorica. Hentisber ꝟo ñ vult. Fundamẽtũ aũt opionis magr̃i ꝛ rões oĩum regulaꝝ vide si placet in qõe ꝯ^a^ suppões. vbi pulchre declaram⁹ ipaz cum nobis ratio nobilior appareat iter omnes.

Az de supposi

tione que fit. ꝛc̃. Magr̃ in h capl̃o diffinit ampliatõem dicẽs. Ampliatio est acceptio termini tripl'r supponẽtis vltra ꝯsideratõem ꝟbi pncipal' vl' pticipij eiusdẽ. Deĩde sex regulas ponit declarantes totam mãm ampliatõum.

Prima regula. Oĩs terminus supponẽs respectu verbi de preterito vl' sui pticipij ampliat̃ ad supponendũ ꝓ eo qđ est vel fuit.

Secũda regula. Omnis t̃min⁹ supponẽs a pte añ respectu de futuro l' pticipij sui supponit ꝓ eo ꝙ ẽ vel erit.

Tertia regula. Oĩs t̃min⁹ supponẽs a pte añ respectu hui⁹ ꝟbi ꝯtingit vl' sui pticipij supponit pro eo quod est vel cõtingit esse ꝛc̃.

Quarta regl'a. Oĩs t̃min⁹ supponẽs a pte añ vel a pte post respectu ꝟbi põt vel sui pticipij vel t̃mini ꝟbalis desinẽtis in bilis vel in bile supponit ꝓ eo qđ est vel esse potest.

Quinta regula. Oĩs termin⁹ supponẽs a pte añ vel a pte post respectu hoꝝ ꝟboꝝ incipit ꝛ desinit vel suoruz pticipiorum supponit ꝓ eo quod est vl' icipit esse vel desinit esse.

Sexta regl'a. Oĩs termin⁹ supponẽs respectu ꝟbi vel pticipij hñtis nãm trãseundi in rem possibilem imaginabilem vt sunt termini ꝯcernẽtes actum mẽtis siue pponant̃ siue postponant̃ supponit

idifferenter, ꝑ eo quod est vl' pōt eē ima ginabile ꝛ intelligit̃ de t̃inis rectis a pte post ab actiuo ꝛ a pte añ a passiuo.

Dubitat̃ pmo. vtꝝ termin⁹ suppones respectu v̓bi de p̄terito imp̄fecto ampli atur ad standū ꝑ q̄ est vel erat vel nō. si sic ḡ mag̃r est diminut⁹ q: nihil dixit d̄ illo si aūt n̄. ḡ nec suppones r̄spectu v̓bi de p̄to vel futuro ampliat̃ ꝓbatur oña q: ita v̓bum de p̄terito imp̄fecto inclu dit presens sicut ꝛ v̓bum de preterito et etiam de futuro.

Ad hoc dicitur q̄ v̓bum de p̄terito i p̄fecto ampliat terminum. s. de intentōe magistri in principio tractatus de ꝓba tionibus terminoꝝ vbi dixit q̄ ꝓpōnes de verbo ampliatiuo eodem modo pro bantur excepto q̄ secūda determinatia dꝫ esse de verbo disiuncto ꝛ datur exē plum de ista. homo currebat vbi homo stat ꝑ eo q̄ est vel erat ꝛ tu dicis. ḡ magi ster est diminut⁹. negatur oña. q: p hoc q̄ dixit de predicato dedit intellig̃e q̄d cunq̄ p̄dicatum ꝛ pfectum ꝛ imp̄fectuꝫ ꝛ plusq̄ pfectum. De pticipio autem p̄ teriti imp̄fecti nō est ita quia p̄sens ꝛ p̄ teritū imp̄fectum habent pticipium cō mune. quod vtriq̄ deseruit. ꝛ s̄m v̓buꝫ cum quo coniungitur significat illud tē pus si cum presenti significat presens. si cum preterito imp̄fecto significat illud.

Sed dubiuꝫ est dicendo tu eris ama tus ꝑ quo ampliatur li tu quia hic sunt duo ampliatiua diuersa. s. verbuꝫ ꝛ par ticipium. Dicitur q̄ v̓bum est potissimū iō rōe i⁹ ampliatur.

Dubitatur 2°. quare terminus prece dens verbum de preterito vel de futu ro magis ampliatur q̄ꝫ sequens. cum t̄n v̓bū maiorē vim habeat s̄ terminum se quentem q̄ꝫ p̄cedentem.

Ad hoc respondet magister in logica magna dicens q̄ difficile esset assignare causam. q: tamen sic nobis tradunt au ctores vt Aris. in li° prioꝝ respectu hui⁹ v̓bi contingit ꝛ in p̄mo elenchorum re spectu huius verbi sanabitur. ꝛ in secū do pihermc. respectu huius verbi. pōt ꝛ in multis alijs locis talem modū loquen di. ponit. ꝛc̃. Uel al'r potest dici dicit magister q̄ terminus precedens verbū de p se supponit respectu huius verbi ē inclusi in verbo ampliatiuo ꝛ respectu verbi ampliatiui vel equiualentis ꝛ re spectu pticipij eiusdem verbi ampliati ui nō determinetur sed terminus seq̄ns verbum nō supponit respectu huius v̓ bi est saltim de per se sed soluꝫ respectu pticipij a quo determinatur sicut subst̄a tiuum a suo adiectiuo ratione cuius de termiationis impeditur eius ampliatio sicut in ista ꝓpositione. omnis homo est albus subiectum supponit ꝑ omni hoīe quia nō impeditur p aliud. tamen dicen do omnis homo alb⁹ est li homo solum supponit ꝑ hominibus albis ratione de terminationis eius adiectiui albus.

Dubitat̃ 3° q: termin⁹ supponens re spectu verbi de preterito vel de futuro magis supponit ꝑ his que sunt fuerunt vel erunt q̄ꝫ terminus suppones respe ctu verbi de presenti supponat ꝑ his q̄ sunt fuerunt vel erunt

Ad hoc dicitur q̄ causa est q: verbuꝫ de preterito ꝛ de futuro includit in se v̓ bum substantiuum de p̄n̄ti cum resolua tur in illud ꝛ suum participium vt dicē do sortes erit resoluitur in istam sortes est futurus ꝛ dicēdo sortes fuit resolui tur in istaꝫ sortes est preteritus. Uerbū aūt de p̄n̄ti nō includit verbum de pre terito nec de futuro quare ꝛc̃.

Dubitatur quarto quare illa v̓ba cō tingit potest ꝛ verbalia in bilis vel i bi le ꝛ incipit ꝛ desinit habeant vim ampli andi terminum sequentem sicut prece dentem ꝛ nō verba substantiua de pre terito vel de futuro. ꝛ etiam quare ista verba habeant magis vim āpliandi ter minum q̄ꝫ alia.

Ad hoc respondet magister q̄ ver bum aliquod ampliet ante se ꝛ nō post

se. hoc non est nisi ratione nature sic dictantis aut voluntantis sic imperantis sicut contingit de dictione exceptiva q̄ ante se et non post se. imobilitat: vt omnis homo preter sortem currit immobilitatur li homo et non li currens. Huiusmodi autem verba que sic ampliant an̄ et non post se sunt ista que cadunt vere nisi super illa que sunt fuerunt vel erūt vt est fuit disputabit mouebitur et huiusmodi. Alia autem que cadunt vere siue quorum actus possunt contingere que non sunt erunt fuerunt ampliant tam alia ante q̄z post. vt album potest esse nigrum tam li album q̄z li nigrum stat ampliatiue. Similiter in illam chimeram intelligo vel intelligo chimeraz li chimeraz supponit ampliatiue pro eo q̄d est vel erit vel est imaginabile.

Dubitatur 5° quare solum terminus rectus a parte post actiui vel participij habentis naturam transeundi impossibile et imaginabile ampliatur siue preponatur siue postponatur et non alius terminus In summa est querere que est causa regule.

Ad hoc dicitur q̄ causa est quia tales termini transcendentes important actum suum qui transit in terminum ad quem siue precedat siue sequatur nihilominus intellectus dirigit actum suuz supra illum. vt dicendo intelligo chimeram. licet enim ille actus sit a termino a quo. non tamen transit impossibile ratione termini a quo sed ratione termini ad quem.

Dubitat̄ sexto quar̄ dicendo antixp̄s est ens li ens stat ampliatiue et non s̄m aliquem modum dictum. ergo diminutus est magister. consequentia nota cuz minori. maior autem patet per magistrum in primo posteriorum in illa parte q̄ nō est non est scire.

Ad hoc dicunt quidam q̄ prioristice loquendo non stat ampliatiue li antichristus. sed bene posterioristice vt videtur dicere magister primo posteriorū in loco allegato. et cum hic prioristice et non posterioristice loquatur. ideo non est diminutus.

Aliter potest dici q̄ li ens potest esse participium de li est et tunc non ampliatur li antichristus quia idem est dicere antichristus est ens et antichristus est existens. Potest etiam li ens esse nomen: et sic est terminus transcendens et verificatur tam de ente in actu q̄z in potentia cum diuidatur in illa et tunc facit stare terminum precedentem ampliatiue et equiualet huic antixp̄s potest esse. et sic deducitur ad illam regulam de potest que sic intelligitur q̄ omnis terminus supponens respectu hui⁹ verbi potest vel participij vel sibi equalētis supponit āpliatie. Ul' pōt dici q̄ r̄ducit̄ ad istā de t'inis transcendentibus impossibile vel imaginabile licet indirecte dico directe quia non ampliatur terminus iste sicut rectus ab eo cum nullum terminuz regat.

Dubitatur septimo dicendo ātichristus est futurus q̄° supponat li futurus cum supponatur pro antichristo cum supponit pro antichristo qui ē et sic propositio est falsa aut pro antichristo qui erit et hoc non quia cum omnis terminus habeat suppositionem a verbo aut de presenti non habet terminus q̄ supponat p̄ eo q̄d erit quare etc̄.

Ad hoc dicitur q̄ futurus supponit pro ente quod est et non habet a verbo absolute hoc nec a se sed a verbo in ordine ad participium.

Sequitur de Appellatōnibus.

Pellatio est

acceptō t̄mini etc̄. Magister in hoc capitulo primo diffinit appellationem dicens.

Appellatio est acceptio termini in propositione habentis respectum ad naturam verbi vel participij eiusdem.

Et ponit tres species appellationum scilicet temporis: ampliationis ⁊ quas sigillatim diffinit. Appellatio tēporis est acceptio termini i ꝓpōne pro aliquo vel pro aliquibus ẜm solā cōsiderationem verbi vel participij eiusdē cui annexe sunt due regule.

Prima omnis terminus supponens respectu verbi de presenti non ampliati per participium ampliatiuum appellatur tempus pn̄s.

Secunda regula omnis terminus sequēs v̄bū ampliatiuū p̄teriti tp̄is solo vel futuri ł aliqđ suoꝝ ꝑticipioꝝ appellat tp̄s p̄teritū vł futuꝝ.

Appelletio āpliatōis ē acceptio t̄ini āpliatiui sūpti litati ꝑ t̄inū apliatiuū p̄cedētē cui due regule sunt annexe.

pᵃ Ois termin⁹ sequens aliqđ istoꝝ verboꝝ incipit vł d̄sinit vł aliqđ suoꝝ participiorum apellat ampliationem.

Secūda regłа omnis termin⁹ seq̄ns aliquod istorum verboꝝ potest vel cōtingit vel aliquod suoꝝ participiorum appellat ampliationem.

Appellatio forme est acceptio termini limitati ꝑ terminū precedentem concernentem actum mentis vt intelligo hominem li hominem appellat formā.

Aduerte circa has species ⁊ primo circa appellationem temporis. Quod appellare tēpus ē significare suum significatum ẜm solam differentiam tēporis verbi principalis. si de presenti d̄ presenti: si de preterito de preterito si d̄ futuro de futuro.

Circa appellationem ampliationis Aduerte ꝙ appellare ampliationez est significare significatum suum ampliātis ẜm ꝙ restringitur ad naturam verbi ampliatiui vel participij eiusdem vt dicendo album potest esse nigrum tam li nigrum q̄ȝ li album stat ampliatiue ꝓ eo quod est vel potest esse. tamen li nigrum a parte post restringitur ad tantum pro eo quod potest esse. album autem stat absolute ampliatiue ⁊ non restringitur.

Circa appellationem forme Aduerte ꝙ appellare formam est significare suum significatū sub rōe formali eiusdē.

Ratio autē in proposito non ē ipsa diffinitio sed ipsa denominatio, siue illud vnde est denominatio ⁊ sic ratio hominis est humanitas per quaȝ denominatur homo ⁊ ita de alijs. Circa autem has species sūt dubitatōnes pulchre subtiles quas vide cōtra suppōes.

Aduerte ꝙ in principio huius tractatus materiam suppositionum secundū opinionem sancti Uincentij promisi d̄clarare. Ideo opinionem illius sic perstringam diffiniēdo diuidendo ⁊ regulas de mente eius ponendo.

Suppositio sic ab eo diffinitur ꝙ ē proprietas subiecti ad predicatum in ꝓpositione comparati. Secundum autē ꝙ diuersimode accipitur subiectum in comparatione ad predicatum. Diuisio suppositionis habet attendi sicut ergo in sancto doctore īde ente ⁊ essentia nā importata per terminum communem potest dupliciter capi. Unomodo secūdum rationem propriam. Aliomodo secundum esse quod habet in alio ⁊ hoc dupliciter quia vel secunduȝ esse quod habet in suppositis vel secundum esse quod habet in anima.

Sic suppositio debet diuidi primo in naturalem ⁊ accidentalem.

Suppositio naturalis dicitur quando terminus cōmunis accipitur respectu predicati sibi essentialiter conuenientis quemadmodum est hec homo est animal homo est risibilis.

Suppositio vero accn̄talis est qn̄ t̄minus communis accipitur respectu p̄dicati sibi conuenientis accidentaliter vt hic homo studet homo est species.

Suppositio accidentalis diuiditur in personalez et simplicem. Personalis dicitur quando terminus cōis sumitur respectu predicati sibi accidētaliter cōuenientis per esse quod habet in suppositis vt homo studet. Simplex dicitur quādo terminus communis accipitur respectu p̄dicati sibi accidentaliter cōuenientis pro esse quod habet in anima vt homo est species. Suppositio ergo naturalis est proprietas termini cōmunis accepti respectu predicati essentialiter conuenientis. Tunc autem predicatum dicitur essentialiter conuenire quando pertinet ad essentiam subiecti vt homo est rationalis vel sequitur pricipia essentialia subi vt hō ē risibil̄. Et hec suppositio natural̄ diuidit̄ q2 quedam est determinata quedaz indefinita. Determinata est quando aliqs terminus communis est aliquo signo determinatus. Indefinita quando sumit̄ sine signo. Determinata diuiditur in vniuersalem et particularem. Uniuersalis est quando cum signo vniuersali sumitur. Particularis quando cum signo pticulari sumitur.

Suppositiōis naturalis q̄tuor sūt re. pa est quādocūq3 p̄dicatū in aliqua propōe dicitur de subiecto i aliquo mō dicendi per se subiectū sp supponit nāl̄r. exēplū d primo modo dicēdi per se vt hō est aīal hō ē rōnalis. exēplū de 2o vt homo ē risibilis terti9 modus per se n̄ est ad propositum q2 nō est modus dicēdi sed modus essendi. exēplum de quarto vt interfectus interit. In omnibus .n. istis subiecta supponūt natural̄r. Rō regule est q2 suppositio natural̄ est bn̄ predicatū essētial̄r conuenit subiecto. sed qn̄ predicatū dicit̄ de aliquo i aliquo9 dicendi p se est huiusmodi. Nā in p9 p̄dicatur diffinitio vel ps diffinitionis. In 2o et in 4o p̄dicatū ɔsequitur essentiā subiecti vt p3 p9 posterioꝝ q̄re etc. 2a regula Ōis propositio cui9 sb iectū h3 suppōez nālē est vl̄iter vera s3 pro omni tempore cuz pro omnibus suis suppositis. Ratio regule ē q2 in oībus his propositionibus p̄dicatuz ē de essentia subiecti vl̄ saltim ɔsequit̄ essētiā eius iō potest attribui oib9 cōueniētibus in essentia subiecti. 3a regula ē a propōe de tertio adiacente cui9 subz supponit natural̄r ad propositionē de 2o valet ɔn̄a q2 nō valet homo ē risibilis g̃ hō ē. Ratio est q2 risibile ē q2 i his de tertio adiacēte p̄dicatū pertinet ad essentiam in propositōne vero de 2o adiacente predicatum pertinet total̄r ad esse siue existere q2 tūc principale p̄dicatum ē hoc verbum ē qō ponit rē eē in rerum natura. 4a regula. Nulla propositio cui9 subiectū supponit naturaliter ad sui veritatē requirit existētiam t̄minoꝝ. Ratio regule ē quoniam ad v̄itatem propōis affirmatiue sufficit v̄a vnio extremorum. sed in omni affirmatiua cuius subm supponit natural̄r de rebus non existētibus saluari pōt talis vnio. ergo etc. q2 absolute res importata p p̄dicatum respicit rē importatam p subiectum quibus extraneum ē existē. Suppositio p̄sonalis ē proprietas t̄mini communis accepta r̄spectu p̄dicati sibi conueniētis pro eē quod hēt in suppositis. et diuiditur quia quedam confusa. Dicitur determinata quoniaz terminus supponens personaliter accipitur particularit̄ vl̄ indefinite vt hō mo legit aliquis gallus cantat. Suppositio confusa est quando terminus supponens personaliter accipitur vniuersaliter vt omnis homo currit. Confusa diuiditur quia quedam est distributiua quedam collectiua.

Distributiua dicitur quando terminus supponens confuse potest diuidi seu distribui in omnia sua supposita respectu predicamti vt quilibet hō sedet. Collectiua dicit̄ quando terminus supponens confuse non potest diuidi

in sua supposita sz magis sua supposita sunt collecta respectu predicati vt omnes apostoli sunt .12. Suppositonis personalis quatuor sunt regule. Prima regula cuiuslibet particularis vel indefinite subz psupponens personaliter supponit determinate vt hic homo currit homo sedet. Secunda regula sub omni supposito supponente determinate pot descendi per propositionem disiunctiuam ad sua supposita respectu predicati vt homo currit. ergo sortes currit vel plato currit. Tertia regula cuiuslibet propositionis vniuersalis subz supponit confuse et distributiue vt hec omnis homo currit intelligitur tamen subm suppositionis personalis per suppositionem naturalem. Quarta regula. Sub omni subo supposito confuse et distributiue potest descendi per propositionem copulatiuam ad eius supposita respectu pti vt omnis homo currit. g iste homo currit et iste ho currit. Suppositio simplex est proprietas termini communis accepta respectu predicati conuenientis sibi pro esse abstracto in anima sed extra supposita qp idem est vt homo est species. Diuersificatur autem suppositio simplex non ratione subi qr subm no e determinabile aliquo signo quoniam tam signa vniuersalia qz particularia determinat subm vt respicit supposita diuersificatur aut suppositoroe predicati qr vel pdicatu ptiet ad p ma intentionem siue primu actuz aie vt dic homo intelligitur homo cosideratur. Uel pertiet ad 2am intentionem siue 2m actum anime vt hec ho est spes hore pdicabile. Suppositio g simplex diuiditur in primam et secundam.

Suppositio pria e qn subz suppones simplr sumit respectu pdicati ptinentis ad pm actu aie vt exeplificatu e supra.

Secunda suppo est quando termin9 suppones simpliciter sumitur respectu predicati pertinentis ad 2m actum aie vt supra exemplificatum est.

Ex vtraqz diuiditur qr qdam e intentionalis quedam intentionata. Intentionalis est quando solum predicatur itentio vel actus anime vt hic homo est intentionatus. Intentionata qn ens predicatur cu intentione vt ho est aial intellctm vt homo est aial pdicabile.

Suppositionis quatuor regule sunt. Prima nullus tin9 dtminatus signo vli vl pticulari suppoit simplr. Ro re e qr termin9 suppones simplr sumitur 2m abstractione a supposit. Terminus autez detinatus aliquo sig respicit supposita. Secunda regula. Omnis terminus suppones respectu predicati intetionalis pertinentis ad potetiam apprehendentem obiectu in absentia supponit simpliciter vt panis appetitur cibus desideratur. Ratio regule est diffinitio suppositionis simplicis data.

Tertia regula. Omnis propo cuius subiectu supponit simplr est singularis Ratio est quia ois propo in qua subiicitur terminus non aptus natus de pluribus predicari dz dici singularis sz in oi suppoe cuius subiectum supponit simplr ipe terminus substantiu9 no e aptus natus de pluribus predicari. minor declarat qm terminus supponens simpliciter sumit p itellectu. vt vnu preter multa et io vt sic excludit et pstrigit oia supposita et iferiora. et io vt sic no est aptus natus de plurib9 pdicari. Unde ex intentoe sancti doctoris p9 pihermenial lectoe prima dupl r pot otingere qp illud qo sigt p nome no sit aptu natu pdicari Uno9 qp nome significet formaz 2z qp determinata e ad hac mam sicut h nomen sortes vel plato qo sigt natura huana p ut e in hac ma. Alio modo 2m qp sigt formam que non est apta nata recipi in materia sicut albedo si esset forma non existens in materia esset vna forma singularis. Et propter hoc dicit phs 9o metaphice qp si eent spes rex sepate sic poit.

Plato esset indiuidua quedam. Hec sunt
verba sancti Thome. sed faciamus mi
norem. sed res importata per terminuz
supponentem simpliciter non est nata
in materia recipi. immo ⁊ sic est per ani
mam a materia separata. quare ⁊c.

Quarta regula. sub nullo termino
supponente simpliciter potest descen/
di copulatiue vel disiunctiue vt patet.
Unde non valz homo est species. ergo
iste homo est species.

Discretam suppositionem quidam
posuerunt sub personali diuidentes p
sonalem primo in discretam ⁊ cōem.

Quidam vero extra diuidentes pri/
mo suppositionem in communem ⁊ di/
scretam. Deinde communem in simpli/
cem personalem ⁊ materialem.

Nos autem ſm intentionem sancti do/
ctoris media via ambulantes dicimus
ipsam non esse extra suppositiones ter
mini communis nec omnino contineri
sub personali suppōe. sz quodā/mō sic.

Propter quod notari debz ꝙ termi
nus supponit significatum suum.

Terminus autem singularis alium mo
dum significādi habz ꝗ̄ terminus cō/
munis. Nam vnam essentiam quaz ter/
minus communis significat absolute ⁊
non significate singularis significat de
terminat. ideo discreta non continetur
sub aliqua specierum suppositionis at
tribute termino cōmuni. Et hoc est de
intellectu expresso sancti doctoris.

Attamen quia ostensum est terminus
capit suppositionem a predicato.

Predicata autem illa que conueniunt
termino communi conuenire etiaz pos
sunt termino singulari eadem dico de
genere. nam terminus singularis habz
aliqua predicata que cōueniūt sibi eēn/
tialiter ⁊ aliqua accidentaliter. ⁊ hoc l
realiter vel intentionaliter sicut termi
nus communis. ideo suppositō discre/
ta non debet omnino separari nec po/
ni extra suppositiones conuenientes
termino cōi. cuz etiaz suppositio natu/
ralis personalis ⁊ simplex: conueniunt
etiam termino singulari declarabitur.

Suppositio discreta est quando termi
nus singularis ex se supponit vel aliqd
ei equiualens. dico autem ex se quoni/
am licet in ista propositione homo est
species subiectuz sit terminus singula/
ris per accidēs. s. vt hic sic supponit tn̄
homo ex se vniuersalis est. dico autem
vel aliquid ei equiualens. q2 vt videbit
non semper fit in termino singulari. ⁊
diuiditur in naturalem personalem ⁊
simplicem. Naturalis est quando predi
catum essentialiter atribuitur subiecto
vt hic sortes est. homo. sor est risibilis.

Propositio personalis est quādo p̄/
dicatum reale accidentaliter conuenit
subiecto. vt sortes currit sortes moue/
tur. Simplex vero quando predicatuz
intentionale accidentaliter ɔuenit sub
iecto. vt hic sortes est singularis sortes
est indiuiduum. Sciendum tamen ꝙ lz
terminus singularis supponat natura/
liter simpliciter ⁊ personaliter. tamen
per prius couenit sibi personalis sup/
positō quoniam in suppositione simpli
ci significatum per subiectuz abstrahi
tur cum precisione conditionum idiui/
duantium. ⁊ in naturali abstrahitur: n̄
tamen cum precisione sed cum quadaz
determinatione cum talis determina/
tio solet communiter appellari abnega
tio. ⁊ sic patet ꝙ tam in naturali quam
in simplici sit aliqualis abstractio. Sin
gulare autem non potest abstrahi a cō
ditionibus indiuiduantibus immo sūt
de ratione singulari quia vt dicit phi/
losophus in primo posteriorum iuxta
medium. ꝙ licet metaphisicus abstra/
hat lunam. non tamen potest abstrahe/
re hāc lunam. ⁊ hec suppositio discreta
taz naturalꝭ ꝗ̄ personalis ⁊ simplex pōt
tribus modis fieri. aut quando termi/

nus singularis supponit. vt sortes currit. aut quando ponitur pronomen demostratiuum demostrās illud quod proprium non significat: vt ille currit. aut quādo termin⁹ cōmunis cū pronomine demonstratiuo. vt ille hō currit.

Suppositio materialis est quādo terminus supponit pro illo qd materialiter significat. vt sor. est nonmen propriū sortes est bisill'm. Dicitur autem significatum materiale quia ipsa vox seipsam significat et etiam aliquid extra se consequenter. per prius autez significat se qr de ratione eius est significare se et per posterius significare extra se quia per impositionem et partem quod imponitur alteri est sicut materiale. ideo ipsamet vox siue ipsemet terminus est significatum materiale suiipsius. et diuiditur qr quedam est cōis quedaz discreta.

Discreta est quando terminus stat pro aliquo supposito sui significati materialis determinate et fit trib⁹ modis. Uno modo per pronomen tantum: vt buf baf dicitur a me.

Secundo modo per pronomen demonstratiuum demonstrans aliquam vocem vel terminum singularem. vt h' est nomen demonstrata ista voce hō.

Tertio modo fit per terminatum determinatum pronomine demonstratiuo. vt hic homo est nomen. Suppositō materialis communis est quando terminus supponit indeterminate suū significatum materiale. vt cum dicitur describitur subiectum huius stat indeterminate pro illo vel pro i⁹. Regula de relatiuis est optima generalis qp relatiuum habet talem suppositionem respectu predicati qualem haberet illud pro quo suppōit si poneretur loco illius et hoc indifferenter pro omnibus relatiuis vt cum dicitur sor. currit qui disputat. si in secunda parte loco relatiui ponatur pro subiecto antecedēs dicendo sortes disputat hoc antecedens supponeret discrete. ideo relatiuum consimiliter suppōit. Nec propter hoc volo qp semper loco relatiui liceat ponere antecedens. quia hoc non est verum sed dico qp ad cognoscendum suppositionez relatiui licitum est respicere qualē suppositionem haberet antecedens si loco relatiui poneretur quia talem habet relatiuum vt est exēplariter declaratū.

Suppositionis relatiuorū sūt tres r^e. Prima impossibile quando antecedens supponat personaliter et relatiuū identitatis simpliciter vel eo⁹. Ista. n. propositio non est intelligibilis homo currit qui est species. Ratio est quia relatiuum identitatis semper supponit pro eodem pro quo suum antecedens s3 vt est ostensum est significatum acceptuz pro⁹esse quod habet in suppositis non est idem cū seipso vt est abstractū a suppositis.

Scunda regula antecedens bene potest supponer' naturaliter relatiuo supponēte simpliciter vel personal'r et eo⁹. ex^{m} primi homo est animal qui currit et qui est species. exemplum secundi homo currit vel hō. est species qui est animal. atio regule est quia naturaliter est quodā⁹ me^{o}iter personalem et simplicē

Tertia quando rl'm diuersitat[is] supponit respectu eiusdem predicati īfert propositionem de subiecto plurali cum hoc dico duo vel ambo respectu eiusdem predicati de possibili vt si dicatur sortes currit et alter currit bene sequitur. ergo duo currunt.

Suppositio īpropria ē qnando terminus supponit contra rationem siue naturam subiecti. vt cum dcitur apostolus dicit hoc li apostolus supponit solum pro paulo quia contra naturam subiecti est qp terminus non supponat pro suo significato indfferenter sicut ipsuz indifferenter significat.

Et propria est quando terminus supponet s'm debitam naturam subiecti.

Suppositionis in proprie sex sunt spe-
cies scilicet ãtenomasica sinecdomathi
ca.metho^{ca}:trãsmutata:ĩpedita:ꝛ poeti
ca.Añnomasica ē qñ termin⁹ ad plura
se hñs accipitur ꝑcise ꝓ aliquo cui con
uenit secũdũ excellẽtiã vt apostolus di
cit accipiꝉ ꝓ paulo.philosopho aũt pro
Aristotele sapiẽs ꝓ Salomone ꝓpheta
ꝓ Dauid.Sinecdomaticha ē quãdo ti-
nus signs totũ accipiꝉ ꝓ parte vt om-
nis homo est destruct⁹ posito qȯ soluꝫ
sit priuatus manib⁹ vł ecõuerso qñ ter
min⁹ signs partẽ accipitur pro toto vt
dicẽdo hoc caput bene regit partẽ pro
toto homine ꝛ puppis est ĩ mari pro to-
ta naui.Metonosica est quãdo termi-
nus cõtinens sumitur pro contẽto vel
eɔ° exẽplũ primi cũ dꝛ scip⁹ est potat⁹
accipitur ꝓ vino exẽplũ sẽcũdi flanda-
ri pugnãt idest hoies de fladria. Tran
smutata ē qñ debitus ordo ꝓpõnuꝫ est
transmutat⁹ vt qñ terminus magis cõ-
munis supponit respectu min⁹ cõis vt
animal est homo.Similiter quando ti-
nus concretus accidentaliter suponit
vt albũ est hõ album est musicus Impe
dita ē qñ subiectuꝫ respectu ꝑdicati hꝫ
vnam suppositionẽ tamen ratione de-
terminationis aduenĩẽtis pertinet ad
aliaꝫ.si dicatur omnis homo est singula
ris nullus homo est species. In istis.n.
ratione predicati subiecta deberent sup
ponere simpliciter ad signum additum
impedit ꝛ facit stare ꝓ inferiorib⁹ ꝛ h̅
est contra naturã subiecti scilicet ꝙ de
terminetur modo opposito q̃ꝫ ꝑdicatuꝫ
ꝓpõis requirat. Ideo vocaꝉ impedita
Poetica dicitur qñ terminus naturali
ter signs suppõit pso suo signo natura-
li vt cũ dicitur heu est mihi idest dolor
heu naturaliter significat omnem dolo
rem significatiue qui non est per impo
sitionem nostraꝫ ideo non supponit ꝓ-
prie pro dolore seu improprie. hoc non
contra naturam subiecti supponere ꝓ
aliquo extra se ad quod non est imposi-
tum ad significãdũ. ꝛ hec dicitur poeti
ca quoniam poete maxime vtuntur si-
milibus locutionibus.Ex omnibus isti
habetur totalis diuisio ĩpositionis qm̃
quedam suppositio ē ꝓpria ꝛ a^{a} impro-
ra.Suppositio im ꝓpria habet sex spe
cies vt dictũ est.Suppositio ãt propria
diuiditur quia quedã est relatiua ꝛ alia
absoluta ꝛ q̃lꝫ illaꝝ diuiditur in mãleꝫ
formalẽ iteꝝ ĩ discretã ꝛ cõeꝫ iteꝝ in na
turalẽ ꝑsonalẽ ꝛ siplicẽ ꝛ q̃lꝫ ĩ suos mo-
dos diuiditur prout dictum est.

Et sic est finis huius tractatus.

Cõsequẽtia ē

illatio cõsequẽtis ex antecdẽte.

Circa diffinitionẽ consequentie.

Aduerte ꝙ consequẽtia põt quadru
plr diffiniri. Prio materialr ꝛ sic cõse-
quẽtia aggregatũ ex añte ꝛ ɔñte ꝛ nota
illationis. Secũdo formalr ꝛ sic ɔña
ē illatio cõsequẽtis ex añte. 3° efficiẽ
ter ꝛ sic ɔñtia.ē oratio producta per di
scursuꝫ vł rõciniũ intellect⁹. 4° fina
liter ꝛ sic ɔsequẽtia ē ĩstrumẽtũ intelle-
ctus ordinatum ad discernendum veꝝ
a falso per ratiocinium.

Adhuc circa expõnẽ formalis diffini
tionis sũt quatuor opiniones. Pria ē
Ferabrich dicẽtis ɔñtiã esse rõeꝫ ɔñtis
ad añs ita ꝙ ē illatio ɔñtis ex añte.i. re-
spect⁹ de ꝑdicamento relationis ɔñtis
ad añs. Ex hac opinione seqtur ꝙ nul-
la ē ɔñtia cũ ĩ mala nulla sit ɔsecutio cõ
sequẽs denominaꝉ ɔñs ĩ ɔcreto. relatõ
aũt añtis ad ɔñs dꝛ accidẽtia per quaꝫ
añs dꝛ añs ꝛ sic li.g̊ ē sig^{ra} duaꝝ relatõ
num ꝼm hãc opinionẽ. Secũda opi-
nio ē strodi ꝛ p° Hentisberi dicẽtis ɔse
quẽtiã esse actũ intellect⁹ ita qȯ ɔña est
illatio ɔñtis ex añte idest act⁹ itellect⁹
inferẽtis ɔñs ex añte.ꝛ sic ɔña est illatõ
de ꝑdicamẽto actionis ꝛ ɔñter cũ illa il
latio possit esse bona ꝛ mala daꝉ ɔñtia
mala ꝛ ex hac opinione seqꝉ ꝙ n^{a} ē cõ-
sequentia nisi in mente patet quia actus

intellectus quem dicit esse consequētiā non est nisi in mente.

Tertia opinio est Pauli pgulēsis dicentis consequētiam esse respectum de predicamento passionis. Unde dicit ꝙ sicut ad calefactōem requirūtur tria. pᵒ actus quo aqua actualiter alterat̃. 2ᵒ respectus actionis quo ignis dicitur calefacere. 3ᵒ respectus passionis quo aqua dicitur calefieri. Ita in motu intentionali quo intellectus aliquid infert ex alio tria requirunt̃. p̄mo actus intellectus inferentis. 2ᵒ respectus actiōis quo añs dicitur inferre consequens saltē instrumentaliter. 3ᵒ respectus passionis q̊ ꝯñs dicitur inferri añcedente ꝛ hoc mō dicit ꝯñtiam esse respectū de p̄dicamēto passionis. Uñ dicit consequētiam eē nomen v̄bale p̄ncipal'r signs ꝯsecutōez passiuam ꝯsequētis ex añte sicut passio dicitur effectus illatioꝗ actionis. Secūdum Gilbertum poretanum in libro sex p̄ncipioꝝ vult igitur breuiter ꝙ ꝯñtia est illatio. i. passio ꝯñtis ex añcedente.

Quarta opinio est cōis quam solū reputo veram de mente magistri diffiniētis consequentiam ꝙ cōsequētia formaliter sumpta est ꝓpō illatiua consequentis ex antecedente. ꝛ est simile ac si diceret. Consequētia est ꝓpō in qua ꝯiungūtur plures cathegorice p notam illationis. Uoco aūt notam illationis notam conditōis ꝛ notam rationis vt si nisi g̊ igit̃ ꝛc̃. Qꝛ aūt consequentia formaliter sumpta sit hoc ꝓbatur qa oīs diffinitio data p genus ꝛ d̃riam indicat formalit̃ qd est diffinitum sed ista est huiusmodi ergo ꝛc̃. ꝯsequētia nota cū maiori minor ꝓbatur quia li ꝓpō est genꝰ ad ꝯditionalem ꝛ rōalem s̄m magistrum in capit'o de ipotheticis. D̃ria v̄o est residuū. s. per notam illatōis. Forma enim in q̃cunꝗ ꝓpositōe est nota vniēs cathegoricas Unde causa effectiua ꝯsequētie est itellectus agens qui ceteros discursus ꝓducit. Causa materialis sunt termini ex quibus constituitur. Causa formalis est talis compositio denotata p notam illationis. Causa finalis est scire siue discernere verum a falso.

Diuisio consequentiarum.

Consequentiarum alia est bona: ꝛ est illa cuius oppositum conseq̃ntis repug̃t antecedēti. Alia mala ꝛ est illa cuius oppositum ꝯñtis stat cum añte.

Aduerte p̄mo circa diffinitiōes istas ꝙ alij aliter diffiniunt ꝯñtiam bonam ꝛ malam. Nam Strodus dicit. Consequētia bona est illa qñ nō potest ita eē sicut adequate sig̃tur p añs quin sit illa sicut adequate sig̃tur p ꝯñs. Mala v̄o est qñ stat ita esse sicut adequate sig̃tur p antecedens. lʒ nō sit ita sicut adequate significatur p ꝯsequens. Et cōiter auctores volunt ꝙ iste diffinitiōes intelligantur in sensu composito. quomodo autē hoc diximus supra consequētias Srodi vide ibi. Alij diffiniunt sic cōiter. Consequentia bona est illa cuius nō p̄ot añs esse veꝝ sine ꝯñte. Mala v̄o est illa cuius añcedens p̄ot esse verum sine consequēte. Et iste diffinitōes eedem sunt in sententia compositionis. sunt tamen clariores. Magister vero aliter ꝛ optime diffinit dicens. Consequentia bona est illa cuius oppositum consequētis repugnat antecedenti. Mala v̄o est illa cuiꝰ oppositum ꝯñtis stat cum antecedente. Omnes tamen veniunt ad idem. nam si nō potest antecedens esse verum sine cōsequente oppositum consequentis repugnat antecedenti. ꝛ si oppositum consequentis repugnat antecedenti nō potest antecedens esse verum sine consequente. Aduerte secundo: quid sit aliquid alteri repugnare vnde Strodus in 24. regula in consequentijs ponit differentiam inter aliquid alteri repugnare ꝛ nō posse stare cum alio. ꝛ dicit ꝙ quecunꝗ inuicem repugnant non stant simul. sed nō econtra. Nam ad hoc ꝙ aliquid non stat cum alio sufficit ꝙ copulatiua com-

posita ex illis sit impossibilis siue inclu/
dat ꝯdictõez siue nõ. sꝫ ad h̃ vt repugnet
alteri reqritur vt vna illaꝝ formaliter
inferat cõtradictorium alterius. Unde
illa nõ starent simul. tu nõ es albus ⁊ ni
hil est q: secũda pars nõ est possibilis tñ
nõ repugnãt cum neutra illarum ĩferat
formaliter cõtradictorium alterius ex q̊
quelibet est cathegorica pure negatiua
⁊ tũc ſm ipsum ad hoc ꝙ cõsequẽtia bo/
na sit sufficit ꝙ oppositum cõsequentis
nõ stet cum antecedente ꝗ̃uis illi nõ re/
pugnet. vt illa ꝯsequẽtia est bona. tu nõ
es albus. g̊ aliqd est. oppositũ consequẽ
tis nõ stat cum añte. lꝫ nõ repugnat an/
tecedenti. Magister vero nõ facit diffe
rẽtiam inter repugnare alteri ⁊ non sta
re cum alio. Quicquid enim ſm magr̃m
repugnat alteri nõ stat cum alio. ⁊ quic/
qd nõ stat cum alio repugnat illi. Re
pugnare ergo alteri est nõ stare simł cũ
illo. Illa vero nõ stant simul ex quibus
nõ fit vna copulatiua possibilis. Nõ re/
pugnare vero alteri est stare cum illo.
Stare autem cum alio est ꝙ possit fieri
vna copulatiua possibilis.

Secunda diuisio consequentiarũ bo
narum. Consequentiarum bonaruꝫ alia
formalis. ⁊ est illa cuius contradictoriũ
consequentis formaliter repugnat ante
cedenti. Alia materialis ⁊ est illa cuius
cõtradictorium consequẽtis materialit̃
repugnat añti.

Aduerte p̄mo ꝙ alij aliter diffiniunt
ꝯsequentiam bonam formalẽ ⁊ materia
lem. Stro. n. in ꝯsequẽtijs suis dicit. Cõ
sequentia formalis est cuius si sicut ade
quate sig̃tur p añs intelligit̃ esse etiaꝫ si/
cut adequate sig̃tur p cõsequẽs ĩtelligit̃
esse. Materialis v̄o p oppositum. Uel
ꝯñtia bona ⁊ formalis est illa cuius con
seq̃ns ẽ de formali intellectu añtis. Ma
terialis v̄o ẽ illa cuius cõseq̃ns nõ ẽ de
intellectu formali añtis seruatis tamen
conditionibus requisitis ad consequen
tiam bonam. Et circa has litigãt aucto/
res an sint intelligende in sensu compo/
sito ł diuiso: ⁊ sũt opiniões ad vtrãqꝫ p̃te.

Aduerte tamen ꝙ diffinitões ille sũt
diffinitiones cõsequentie formalis sim/
pliciter que est bona de forma. Et ideo
strictius capit Strodus ꝗ̃ꝫ magister hic.
q: ille diffinitiones nõ competunt cuili
bet formali sed tantum formali simplici
ter que dicitur bona de forma. Magi/
ster autem semper in districto loquens
ponit differentiam inter formalem bo/
nam de forma. Et ideo aliter dicit. s.
consequentia bona ⁊ formalis est illa cu
ius contradictorium consequentis for/
maliter repugnat antecedãti. Materia/
lis vero cuius contradictorium conse/
quẽtis materialiter repugnat antecedẽ
ti: Et optime declarat quid est formalit̃
repugnare ⁊ quid materialiter dicens il
la formaliter repugnare que nõ sũt ima
ginabilia stare simul absqꝫ contradictõ
ne. Illa vero materialiter repugnare q̃
nõ possunt stare simul sunt tamẽ imagi/
nabilia stare simul absqꝫ contradictio/
ne. Exemplum p̄mi. tu curris. ⁊ tamẽ
nõ moueris. Exemplũ secũdi. deus non
est ⁊ aliquis homo est.

Sequũtur due regule. Prima ex i/
possibili sequit̃ quodlibet. 2ª necessa
rium sequit̃. s. ad quodlibet.

Prõ intellectu harum regularuꝫ est
sciendum ꝙ impossibile dicitur triplici/
ter. s. p se p accidens ⁊ p reflexionẽ. Im/
possibile p se est illud quod adequate si/
gnificat sicut non potest esse nec potuit
esse nec poterit esse: vt homo est asinus.
Per accidens est illud quod sig̃t sicut ñ
potest esse nec poterit esse: sed aliquãdo
potuit esse. vt Adam nõ fuit. Impossibi
le p reflexioneꝫ est illud quod asserit se
esse impossibile. vt hoc ẽ impossibile se/
ipso demonstrato. Impossibile p se est
duplex quoddam nõ implicans contra/
dictionem ⁊ quoddam implicans cõtra

dictionem. Exemplum primi. vt deus ñ
est. Implicans contradictionem est du/
plex. quia quoddam formaliter ⁊ expli/
cite implicat contradictionem. vt tu es
⁊ tu nõ es. Quoddã vero virtualiter siue
implicite. verbi gratia. tu differs a te. simi
liter homo est asinus. similiter tu scis te
esse lapidem: sil'r tu credis precise ꝙ ali/
quis homo decipitur: sil'r tantum pater
est. Necessarium sil'r dicitur tripliciter:
scilicet ꝑ se: ꝑ accidens: ⁊ ꝑ reflexionem
Per se est quod adequate significat sic̃
nõ potest nec potuit nec poterit ñ eẽ: vt
deus est. Per accidens vero est illud qđ si
gnificat sicut nõ potest nec poterit non
esse. potuit tamen nõ esse. vt adam fuit.
Per reflexionem est illud quod asserit
se esse necessarium. Ad propositum cũ di/
citur ex impossibili seqtur quodlibʒ in/
telligit̃ de impossibili ꝑmo. Similit̃ cũ
dicitur necessarium seqtur ad quodlibʒ
intelligit̃ de necessario ꝑmo. s. per se et
nõ alijs modis. Et subdit magister ꝙ il/
le due regule quando consequentia est
bona ⁊ materialis. s. in qua antecedens
est impossibile vel consequens est neces
sarium: intelligũtur sub dictis alijs mo
dis quando cõsequentia foret formalis
. s. quando nõ arguitur secũdum aliqueʒ
modum formalẽ de qbus dicet ĩfra. ⁊c̃.

Tertia diuisio cõsequentiarum bo/
narum formaliũ. Quia quedam ẽ de for
ma. ⁊ est illa cui quelibet consimilis ĩ for
ma est bona. Et quedam de materia ⁊ ẽ
illa que est bona sed nõ quelibet sibi cõ/
similis in forma est bona.

Aduerte secũdum magistrum ꝙ ad h
ꝙ quelibet sibi consimilis in forma sit
bona due requiruntur conditiões. Pri/
ma ꝙ habeant consimilem modum ar/
guendi consequentie formalis. de quibus
modis dicetur post. puta si in vna argui
tur ab inferiori ad suum superius ⁊ ĩ al/
tera ⁊ sic de alijs. Secunda est ꝙ an/
tecedentia ⁊ consequentia sint similia ĩ
forma. Ad quod cognoscendum est
opus scire quomodo propositiones sint
similes in forma cum antecedentia ⁊ cõ
sequentia sint ꝓpositiões. Unde propo/
sitiões ipothetice sunt similes forme q̃/
rum cathegorice ⁊ note illarum sunt si/
miles forme ⁊ animal currit ⁊ substan/
tia mouetur est similis in forma huic asi
nus currit ⁊ lignum comburitur. sed ꝓ/
positiones vere cathegorice sunt simi/
les in forma que has tres conditiões ha
bent. scilicet ꝙ sint eiusdeʒ qualitat' po
nentes in numerum vel nõ eiusdeʒ quã/
titatis: vel preter quantitatem eiusdem
simplicitatis vel compositionis. dico ꝑ/
mo eiusdeʒ qualitatis. vt si vna est affir
matiua ⁊ alia. ⁊ si vna est negatiua ⁊ alia
⁊ notanter additur ponentes in nume/
rum vel non: idest si vna sit de tertio ad
iacente ⁊ alia: ⁊ si vna est de secundo ad
iacente ⁊ alia. Propositiones enim de
tertio adiacente dicuntur ponere in nu/
merum. de secundo vero non ponere in
numerum vt dicit philosophus in secũ/
do posteriorum. dico secundo eiusdẽ quã
titatis vel preter quantitatem: vt si vna
est vniuersalis vel particularis vel in/
definita vel singularis ⁊ alia similiter.
⁊ si vna est exceptiua exclusiua vel redu
plicatiua vel modalis in sensu composi
to vel diuiso ⁊ alia. dico tertio eiusdem
simplicitatis vel compositiõis vt si vna
est de extremo simplici vel composito
disiuncto vel conditionato ⁊ alia simili
ter. Ex quo seqtur dicit magister ꝙ iste
consequentie sunt similes in forma ho/
mo currit. ergo animal currit. albedo vi
detur. ergo color videtur. quia saluate
sunt due dicte conditiones. Prima ꝙ
habent consimilem modum arguendi
consequentie formalis. quia vtrobique
arguitur ab inferiori ad suum superius
affirmatiue. Secunda ꝙ anteceden/
tia ⁊ consequentia sint similia in forma
vt patet ex conditionibus assignatis.

Consequentia bona de mã de se patꝫ. Declaremꝰ ḡ exᵐ magistri q̄uo hᵉ ꝯñtis est bona de materia. tu non es homo. ḡ tu nõ es aĩal cũ oĩs bona de materia sit bona ꝛ formalis ꝫ magistrũ licet nõ sit sit bõa de forᵃ. Qꝛ illa nõ sit bona ȯ forᵃ pꝫ qꝛ nõ quelibet sibi siĺis ĩ forma ē bõa vt ista nõ valet. hoc nõ ē hõ demõstrato aſino. ḡ hoc nõ ē aĩal. ꝙ tñ sit bona ꝛ formalis ꝓbat̃ qꝛ ex ꝯdictorio ꝯñtis sequit̃ formaliter cõtradictoriũ añtis ꝓbat̃ qꝛ seq̄tur tu es aĩal. ergo tu es a 3ᵒ adiacente ad 2ᵐ adiacẽs ꝛ vltra. ergo tu es tu. tenet ꝯñtia qꝛ oppositũ ꝯñtis nõ est immaginabile stare cũ añte. tunc vltra. ḡ tu es iste hõ ab eodẽ ad idẽ. ꝛ vltra ḡ tu es hõ ab inferiori ad suũ superiꝰ. ḡ a pᵒ ad vltimum valet tu es aĩal. ergo tu es hõ te demonstrato dico nõ aũt aſino.

Ex ꝑdict) magister ĩfert ꝙ ẽt iste ꝯñe sunt bone ꝛ formales. ꝛ non de forma tã tũ pater ē ergo nõ tm̃ pater est tu scis te esse lapidẽ. ergo tu nõ scis te eẽ lapidem tu credis p̄cise ꝙ aliq̄s homo decipit̃ ḡ aliquis hõ decipit̃. Prima deducit̃ sic tm̃ pater ē. ḡ pater ē ab exclusiua ad suã ꝑiacentẽ. ꝛ vltra ḡ filius est ab vno correlatiuo ad reliquum: ꝛ vltra ergo aliȯ a patre ē qꝛ oppositũ nõ est imaginabile stare cũ añte. tũc vltra ḡ nõ tm̃ pater est qꝛ ex cõtradictorio vnius exponẽtis sequit̃ cõtradictoriũ expositi ergo a ꝑmo ad vltimũ valet tantũ pr̃ est ḡ nõ tm̃ pr̃ est. 2ᵃ ȯducitur sic tu scis te esse lapidem. ergo tu es lapis tenet cõsequentia qꝛ nil' scitur nisi verꝫ tũc vltra. ergo tu ñ es homo. tenet ꝯñia ab affirmatiua vnius dispati ad negatiuã alterius. ergo tu non es tu te demõstrato tenet consequẽtia a supiori ad suum inferius negatiõe ꝑposita inferiori ꝛ superiori. tũc vltra ḡ tu non es tenet consequentia: qꝛ oppositum ꝯñtis nõ est imaginabile stare cum añte. ꝛ vltra ergo tu non scis te esse lapidem. tenet ꝯñtia a superiori distributo negatiue ad suũ inferius. ergo a primo ad vltimũ valet. tu scis te esse lapidem. ergo tu nõ scis te esse lapidem. Tertia deducitur sic. tu credis ꝑcise ꝙ aliq̄s homo decipit̃. ergo tu credis ꝑcise verꝫ vel tu credis ꝑcise falsum. si tu credis ꝑcise verum ꝛ tu credis ꝙ aliquis homo decipitur. ergo aliquis homo decipitur si tu credis precise falsum. ergo tu deciperis. sed tu es aliquis homo. ergo aliq̄s homo decipitur. Aduerte differentiã inter materialem tm̃ ꝛ formalem tantũ ꝛ formalem de forma. Materialis tantum est quando oppositũ consequentis non potest stare cuꝫ añte est tamen imaginabile stare simul absqꝫ cõtradictiõe. Formalis tantum est quando oppositũ cõsequentis non potest stare cum añte: nec potest imaginari stare simĺ ꝛ modꝰ arguendi valet ĩ omni materia: ꝛ sic est duplex bonitas. s. bonitas materialis q̄ bonitas illationis dicitur: ꝛ bonitas formalis que bonitas modus arguẽdi spãlis dicitur: ꝛ bonitas de forma que bonitas modus arguendi generalis dicitur. Materialis tamẽ est aut quando añs ē impossibile non implicans contradictõnez. aut quando consequens est necessarium deductis modis formalitas arguẽdi. Poterit etiam esse materialis tantuꝫ aliter q̄ꝫ istis duobus modis vt dicẽdo omne animal currit. ergo omnis homo currit. ista consequentia ē bona quia oppositum ꝯñtis repugnat añti. qm̃ hec repugnant omne animal currit ꝛ homo ñ currit. qꝛ ex his sequitur impossibile. s. homo non est animal in 4ᵒᵒ 2ᵉ figure. ꝛ tamen non est formalis: nec de forma. qꝛ oppositum consequentis est imaginabile stare cum antecedente. Formalis tantum est quoniam antecedẽs est implcãs contradictionem siue formaliter vt tu es ꝛ tu non es: siue virtualiter vt tu differs a te. Adhuc aliter vt dicendo. tu non es homo. ergo tu non es animal similiter tu es animal ergo tu es homo. Attendẽdo ꝙ modus ꝯsimilis arguẽdi

non valet in oībus. erit autem de forma quando consimilis modus arguendi valebit in omnibus. ꝛc.

Formalis consequentie

quedā regule vniuersales sūt ponēde ipsi⁹ isinuātes noticiā.

Prima. Si ex contradictorio ꝯsequētis sequitur cōtradictoriū antecedentis ꝯsequentia est bona. ꝛ ecōuerso. Si contradictoriū ꝯn̄tis nō est illatiuum cōtradictorij ꝯn̄tis. ꝯseq̄ntia nō est bona.

Prima regula tribus limitationibus gn̄alibus omnibus regulis huius capituli indiget. Prima. si alicuius conseq̄ntie affirmatiue quod ꝓ tanto dicitur qa illa consequentia negatiua nō est bona nō. si tu nō es aīal tu non es homo. ꝛ tamen ex contradictorio cōsequētis seq̄r cōtradictoriū antecedentis. quia sequit tu es homo ḡ tu es aīal. 2ᵃ denoīate a li si ḡ vel igitur quod ꝓ tanto dicit quia illa ꝯsequētia nō est bona nisi tu non es aīal. tu nō es homo. ꝛ tamē ex contradictorio cōseqūētis seq̄tur cōtradictorium antecedētis. 3ᵃ signs precise ex cōpositione suarum ꝑtium precise significantium ꝑmarie qd̕ ꝓpter subordinatiōem dicit qꝛ ista ꝯsequentia nō ē bona. tu es homo. ergo tu es aīal vbi subordinetur vni mentali male ꝛ ꝓpter variationem sig̃tionis ꝑtium. qꝛ vbi partes nō significarent sic ꝑcise sed illa tu es aīal significaret ꝙ tu es aīal ꝛ ꝙ tu es asinus adhuc nō valeret ꝛ tn̄ ex cōtradictorio cōseq̄ntis seq̄ret ꝯdictoriū an̄tis.

Aduertendum ꝓpter curiosos iuuenes quia quis posset dubitare de ordine harum regularum positarum in hoc capit̕lo .s. quare magister nō seruauit ordinem Strodi in consequētijs suis in. 24. modos quos posuit Strodus imo premisit istam tanꝗ̃ primam regulam in ordine illius respondenduz ꝙ magister magna ex causa fecit hoc mirum tenendo ordinem. Causa enim est quia ista prima regula cum annexa est tante veritatis et necessitatis in logica ꝙ sunt quasi fūdamentum totius discursus itellectus nostri. ꝛ ꝑ has regulas inuente fuerūt oēs bone forme arguendi sicut patet inspicienti ꝓcessum philosophi in libro priorum vbi ꝑ has ꝓbat formas sillogisticas quasdam esse vtiles ꝛ quasdaz inutiles. Et Strodus similiter probādo alias regulas generales sumitur sepe per illas. Ideo magister premisit isti cuz annexa addēdo postea ſꝫ ordinē alias regulas.

Secūda regula principalis ex qua sequuntur alie due vt patet. Si alicuius consequentie bone antecedens est verum ꝛ consequens similiter est verum. Si alicuius consequentie bone consequēs est falsum ꝛ antecedens similiter. Si alicuius consequentie antecedēs est verum ꝛ consequens falsum ista conseq̄ntia nō valet. Secūda regula requirit quatuor limitationes generales. Prima est. alicuius consequentie bone quoniam male nō inconuenit antecedēs eē verum ꝛ consequēs falsum sicut in materia insolubilium vt sic arguendo hoc est falsum. ergo hoc est falsum continue demonstrando consequēs ꝙ nō precise significet quia aliter nō admitteret casus tunc notum est ꝙ talis cōsequentie antecedens est verum ꝛ consequens falsum ꝙ nō inconuenit quia consequētia nō est bona: quoniam nō arguitur a conuertibili ad conuertibile nisi apparēter quia antecedēs significat precise cathegorice consequens vero ipothetice.

Secunda affirmatiue quoniam hōe negatiue nō inconuenit antecedens esse verum ꝛ consequens falsum vt isti⁹ nō si tu es homo tu es asinus que est bona cum suum contradictorium sit falsum ꝛ tamen antecedens est verum ꝛ consequens falsum. Tertia denotata a li si ergo vel igitur. quia est bona. nisi tu es animal tu non es homo ꝛ tamen antecedens est verum ꝛ consequens falsum.

Quarta significantis precise ex com/
positione suarum partium primarie si/
gnificantium ꝓpter subordinationem ⁊
variatõem significationis partiuꝫ: quia
ista consequẽtia est bona. deus est ẜ ho/
mo est asinus vbi subordinet vni bone
⁊ tñ añs est verum ⁊ ꝯñs falsum. ⁊ simi/
liter ista est bona. tu es homo. ergo tu es
aĩal. cuius tamen antecedẽs est veruꝫ ⁊
ꝯñs falsum posito ꝙ significet te eẽ aĩal
⁊ te esse asinum. Et ꝑ hanc limitationeꝫ
soluitur argumẽtum magistri cum pro/
bat istam consequentiam esse bonaꝫ. tu
es homo. ẜ tu nõ es homo vbi subordie
tur vni bone mentali cuius tamen añs
est verum ⁊ ꝯsequẽs falsum. pꝫ ꝙ nõ est
cõtra regulam ex quo nõ significat preci
se ex compõe suarum ꝑtium qꝛ si precise
sigret ex cõpositõe suaꝝ ꝑtiũ nõ posset
subordinari vni bone. ⁊ hec quarta con/
ditio est tãte necessitatis ꝙꝫ sine illa que/
libet consequẽtia mũdi posset falsifica/
ri ideo in omnibus regulis ẽ necessaria.

Aduerte tñ vnum ꝙ licet iste modus
arguendi valeat de presenti. ista ꝯsequẽ
tia est bona ⁊ antecedens est veruꝫ ⁊ cõ
sequens verum. nõ tamen valet de pre/
terito nec de futuro. Unde nõ valet ista
consequentia est bona ⁊ antecedẽs fuit
verum. ergo consequens fuit verum si/
militer de futuro. nõ valet ista cõsequẽ/
tia est bona ⁊ antecedens erit verum. er
go ⁊ consequens erit verum. dato enim
ꝙ illius consequentie tu es homo. ergo
tu es animal. prima propositio que ẽ an/
tecedens diu fuerit ⁊ post hoc erit. ⁊ se/
cunda ꝓpositio que est consequens nũc
primo sit ⁊ nunꝙꝫ post hoc erit. añcedẽs
vtriusqꝫ consequentie est verum ⁊ con/
sequens falsum. sed bene seqtur cum re
strictione tali illa consequẽtia est bona.
⁊ aliquãdo fuit ita sicut adequate signi/
ficatur ꝑ antecedens. ergo pro tunc fuit
ita sicut adequate significatur per con
sequens. Et similiter sequitur illa cõ
sequentia est bona. Et aliquãdo erit
ita sicut adequate significatur ꝑ antece
dens. ergo pro tunc erit ita sicut adequa
te significatur ꝑ consequens. Similiter
valet dicendo. ista consequentia est bo/
na. ⁊ aliquando fuit ita vel erit ita ꝙ cõ
sequens est verum. ergo pro tũc fuit ita
vel erit ita ꝙ consequẽs est verum sed
antecedens in casu predicto est falsum.
licet enim diu fuerit illa ꝓpositio. nunꝙꝫ
tamen fuit antecedens: nec nũꝙꝫ fuit ita
ꝙ antecedens illius est verum: licet an/
tecedens fuerit verum. Similiter facta
tota restrictione ad preterituꝫ vel futu
ruꝫ. sic ista consequentia fuit bona: ⁊ cõ
sequens fuit verũ. ergo antecedens fuit
verum. illa consequentia erit bona ⁊ an
tecedens erit verum. ergo consequens
erit falsum.

Aduerte vlterius ꝙ nõ valet iste mo/
dus arguendi cum temporali sic ista cõ/
sequentia est bona. ergo quãdocunqꝫ an
tecedens erit verum consequens veruꝫ
ꝙ patet signata ista consequẽtia si tu es
asinus tu es asinus que est optima et ta/
men nõ quãdocunqꝫ antecedens erit ve
rum consequens erit verum quia sequi
tur formaliter nunꝙꝫ antecedẽs erit ve/
rum. ergo nõ quandocunqꝫ antecedens
erit verum consequens erit veruꝫ tenet
cõsequẽtia a ſupiori distributo negatiue
ad suũ inferius ꝙ etiam valeat illa cõse
quentia nunꝙꝫ añcedens erit verũ ergo
nõ quandocũqꝫ antecedẽs erit verũ cõ/
sequens erit verũ. ꝓbatur aliter sic quia
ex opposito cõsequentis sequitur oppo
situm antecedẽtis formaliter. sequitur
enim quãdocũqꝫ antecedens erit veruꝫ
cõsequens erit verum ergo aliquãdo an
tecedens erit verum quando cõsequẽs
erit verum tenet cõsequentia a subalter
nante ad subalternatam. tũc vltra aliqñ
antecedens erit verum quãdo cõseqñs
erit verum. ẜ aliquãdo antecedens erit
verum ⁊ ꝓ tunc cõsequens erit veruꝫ tꝫ
consequentia a resolutione relatiui im/
plicantis met ⁊ suum ꝓportionabile oĩ/

bus conditionibus reqsitis ꝛ vltra seq-tur ꝙ aliquãdo antecedẽs est veꝝ tenet ꝯsequentia a copulatiua affirmatiua ad alteram eius ꝑtem ꝑncipalem ꝛ h̄ est oppositum antecedẽtis. ꝙ ex opposito ꝯñtis seqtur oppositum añtis.

Tertia regula ꝑncipalis est illa si alicuius cõsequentie bone antecedens est necessariũ cõsequẽs siliter. Si alicuius consequẽtie añs est necessarium ꝯseqñs ꝯtingẽs ꝯñia non valet. Tertia regula easdem quatuoꝛ limitatões generales reqrit. s. si alicui⁹ ꝯñtie bone affirmatie denoiate a li si. ergo vl' igitur signtis ex compõne suaꝝ ꝑtium ꝑcise ꝑmarie significantiũ. Et ꝑpter h̄ patet solutio ad argumẽtum magistri cum arguit ꝙ istius cõsequẽtie deus est. ꝙ hec est vera deus est. antecedẽs est necessarium ꝛ cõsequens ꝯtingens ꝛ tamen cõsequẽtia est bona quia si nõ stet oppositũ cõsequẽtis cũ añte ꝛ arguitur si hec nõ est vera de⁹ est ꝛ ipsa sigt adequate deum esse ꝙ deũ esse nõ est veꝝ ꝛ ꝑ cõsequẽs deus nõ est quod est oppositum ꝯsequẽtis. Dicitur enim ꝙ cõsequẽtia nõ est bona ꝛ ꝯcedit oppositum ꝯseqñtis stare cũ añcedente ꝛ ad ꝑbatõem nego minoꝛẽ. s. ꝙ adequate sigt deum esse quia repugnat duob⁹ concessis. Et si replicas ista nõ possunt esse simul vera deus est ꝛ hec nõ ẽ vera deus est ergo nõ sunt cõpossibilia. dicitur negando ꝯñiam. Multe enim sunt ꝑpões compossibiles que nõ possunt eẽ simul ṽe vt illa nulla ꝑpõ est ꝛ aliqua ꝑpositio est. Similiter omis ꝑpõ est affirmatiua ꝛ nulla est negatiua. ꝛ ꝯñter non valet ista copulatiua est possibilis ergo põt esse vera. similiter nõ valet non põt esse vera. ergo impossibilis. patet respõsio ad aliud argumẽtum qlibet homo ẽ. ꝙ iste homo est ꝛ iste homo ꝛ sic de singulis cuius antecedens est necessarium ꝛ consequens contingens quia nõ est bona. Et si arguis ex opposito consequentis sequitur oppositum antecedentis. ergo est bona tenet consequentia ꝛ antecedens probatur quia sequitur nec iste homo est nec iste homo est ꝛ sic de singulis ergo nullus homo est. dicitur negando antecedens. ad probationem negat consequentia quia requiritur debitum medium.

Quarta regula. Si alicuius consequentie bone antecedens est possibile ꝛ consequens est possibile. Coꝛͤ. si antecedens est possibile ꝛ consequens impossibile ꝯñtia nõ valet.

Quarta regula etiam quatuoꝛ limitationes dictas habet scilicet si alicuius consequentie bone affirmatiue denominate a li si ergo vel igitur significantis precise ex compositione suarum partium precise primarie significantium. et sic patet solummodo ad istud argumentum hoc est impossibile. ergo hoc est impossibile continue demonstrando consequens cuius antecedens est possibile cũ significet sic ẽ ꝛ ꝯñs impossibile. qꝛ asserit se esse ipossibile ꝛ ꝯñtia est bona quia arguitur a conuertibili ad conuertibile Dicitur enim negando consequentiam esse bonam quia antecedens est verum ꝛ consequens falsum nec arguitũr a cõuertibili ad conuertibile cum cõsequẽs ipothetice significet ꝛ antecedens cathegoꝛice. si autem poneres ꝙ consequens significaret precise cathegoꝛice non admitteretur casus. Per hanc ergo particulam bone excluditur argumentum hoc ꝛ quodcunq; factum in materia insolubilium. magister sic dicit ꝙ iste regule tenentur non in materia insolubilium sed extra materiam insolubilium quia in materia insolubilium stat consequentiam esse bonam et antecedens esse verum ꝛ consequens falsum. similiter antecedens esse necessarium ꝛ consequens cõtingens. ꝛ similiter añcedẽs eẽ possibile ꝛ consequens impossibile.

Alij tñ addūt vnā cōditionē ad hanc regulam.s.ꝙ ɔñs nō asserat se eē impossibile qualiter est in proposito.

Rñdet ēt ad illud. Oē currens ē asinus.ḡ oē currēs pōt eē asinꝰ cuius añs ē possibile ꝛ ɔñs ipossibile qꝛ seqꝛ oē currens pōt eē asinꝰ. oīs hō pōt eē currens ḡ oīs hō pōt esse asinus. Dr.n.ꝙ ɔñia ñ est bona.ꝛ si ꝓbas ɔñtiā esse bonā quia exponētes añtꝭ iferunt exponētes ɔñtis negatꝭ h.ꝛ si tu ꝓbas qꝛ seqꝛ currēs ē asinus.ergo currēs pōt esse asinus tenet ɔñtia ab esse ad posse affirmatiue sine distributiōe.ɔcedo illā.ꝛ seqꝛ nihil ē currens quin illud sit asinus.ḡ nihil est currens qn illud possit esse asinꝰ qa qcqd ē tale pōt esse tale ꝛ sic pꝫ ꝙ totū ɔñs seqꝛ ex toto añtecedēte.nego illā. Unde dico ꝙ ex hac ꝑa exponēte añcedētꝭ non seqꝛ exponēs ɔsequentis qꝛ scḋa expones cōsequētis est nihil ē vel pōt esse currēs qn illud possit esse asinus. Patet ēt ad illud aliqḋ currens pōt esse hō oē currēs ē asinus.ḡ asinus pōt esse hō. sillogismꝰ est indisamis ꝛ tñ añs ē possibile ꝓ vtraqꝫ pte ꝛ consequens impossibile. Dicitꝛ ꝙ cōsequētia nō ē bona nec ē in disamis qa mediū supponit in maiori latius qꝫ in minori cū supponat ampliatiue i maiori ꝛ nō i minori.sꝫ minor dꝫ esse oē currēs ē asinus si debet cōcludere talē cōclusionem ꝛ tūc minor ē ipossibilꝭ sicꝫ ɔclusio.

Quinta regula. Si cōsequentia ē bona ꝛ aliqd seqꝛ ad ɔsequēs illud idē sequtur ad antecedens. Si cōsequentia ē bona quicqd añte ad antecedēs ātecedit ad ɔsequens. A pmo ad vltimū qñ ɔsequentie intermedie sunt bone ꝛ formales nō variate. Cōsequētia a pͦ ad vltimum est bona ꝛ formalis.

Quinta regula q̄tuor limitationes dictas requirit quas gratia breuitatis taceo. Sed pma regula duas alias limitationes reqrit q̄s magister itelligit in textu. pma ꝙ cōsequētie itermedie sint bone ꝛ formales qꝛ alꝭr a pͦ ad vltimū cōsequentia nō eēt bōa.ꝛ formalꝭ.que.n.seminas in pmissis colligis in cōclusione. iō ista ɔñtia non est bona ꝛ formalis a prīͦ ad vltimū. si nullū tps ē aliquod tps est sic arguendo si nullū tps ē nulla dies est ḡ nox est ꝛ vltra si nox est aliqḋ tps. ḡ a pͦ ad vltimū si nullū tps ē aliqḋ tps est iͣ ɔñtia a pͦ ad vltimū est bona ꝛ materialꝭ no aūt formalis qꝛ 2ͣ ɔñtia fuit materialis tm̄. Silꝛr si deducatꝛ de pͦ ad vltimuꝫ si tu curris deus estꝭsic arguendo si tu curris tu es si tu es causatum ē si causatum est causa est si causa est causa sm ordinē est si causa sm ordinē est causa prima ē vel ꝑa ꝛ vltra.ḡ pma causa ē si prima causa est.ḡ deus est ergo a primo ad vltimum tu curris.ergo deus est.

Dicitꝛ ꝙ illa ɔñtia a pͦ ad vltimum est materialis tm̄.qꝛ ꝑa ɔñtia fuit materialꝭ tm̄. Secūda limitatio ē qꝛ tales ɔñtie intermedie nō sint variate. Ad quā 2ᵃᵐ cōditionē duo requiruntꝛ. Primū ꝙ cōsequens precedētis cōsequentie precise sit antecedēs ɔsequentie imediate sequētis sm ꝙ sit codeꝫ modo acceptū pp primū non sequitur quanto magis sitis tanto magis bibis quanto magis bibis tanto minus sitis.ḡ a primo ad vltimū quāto magis sitis tanto minus sitis qꝛ illud quod est consequens pme consequentie non est antecedens sequētis propter 2ᵐ non sequitur tu curris ergo tu curris vꝭ homo est asinus ꝛ tu nō curris a pte disiunctiue ad totam disiunctiuā ꝛ vltra tu curris vel homo est asinus ꝛ tu ñ curris ergo homo est asinus a disiunctiua affirmatiua cū distributione vnius partis supra alterā ergo a primo ad vltimū tu curris.ergo homo est asinus quia cōsequens prime consequentie quod fuit antecedens secunde non eodem modo sumitur in vtraqꝫ: Nam dum est consequens sumitur disiunctiue dum ꝟo est antecedens sumitur copulatiue. quādo enim arguitur a disiunctiua cum destructione vnius partis ad aliam illud tene

tur copulatiue.qꝛ licet habeat duas no/
tas.s.disiunctionis ⁊ copulationis tam̃
nõ principalis non est disiunctionis sed
copulationis cum non intendimus dis/
iungere sed destruere. Destructio vero
denotatur per hanc notam ⁊ que est no
ta copulationis: ⁊ propter hoc soluit̃ ar
gumentum magistri cum arguit q̃terna
rius est.ergo binarius est: binarius est ğ
eius medietas est precise vnitas. ergo a
primo ad vltimum quaternarius est er/
go eius medietas est precise vnitas quia
non est eodem modo accepta ista propõ
eius medietas est precise vnitas duꝫ est
consequens 2ᵉ consequentie ⁊ dum est
ꝯñs cõsequẽtie facte a primo ad vltimũ
ratione relatiui quod variat sig̃tionem
ad variationem antecedentis iõ põt di/
ci ꝙ regula intelligitur extra materiam
relatiuorum.

Sexta regula est ista. Si aliqua con/
sequentia est bona ⁊ aliquid stat cum an
tecedente illud idem stat cũ consequẽte
Corᵉ ex sexta. Quicquid repugnat con/
sequenti repugnat antecedenti.

Sexta regula easdem quatuor limita
tiones requirit ⁊ propter hoc illud argu
mentum soluitur ꝙ solet fieri. ista con/
sequentia est bona.ergo tu es asinus ꝑ li
illa demonstrando consequentiaꝫ nunc
factam ꝙ illa consequentia sit bona pro
batur quia si non oppositum consequẽ
tis stat cum antecedente scilicet quod ẽ
bona ⁊ tu non es asinus tunc arguitur.
Ista consequentia est bona ⁊ tu non es
asinus ergo illa consequentia est bona
patet consequentia a copulatiua ad alte
ram parteꝫ.oportet ergo concedi istam
consequentiã eẽ bonã ⁊ tamen cum an/
tecedente stat aliquid quod non stat cũ
cõsequente. Nam ista tu nõ es asinus
stat cum antecedente qꝛ antecedens est
possibile ⁊ illa est necessaria ⁊ tamen nõ
stat cum consequente quã contradicat.

Dicitur enim distinguẽdo antecedẽs
prime consequentie aut precise significꝫ
aut non: si vis quod p̃cise significet non
admittitur casus quia sequitur contra/
dictio scilicet quod si illa consequentia
non est bona quod sit bona vt probatuꝫ
est ⁊ ꝙ si est bona nõ est bona ⁊ añs sic p̃
cise significat.ergo antecedẽs ẽ verum
tunc vltra antecedens verũ ⁊ cõsequẽs
falsum.ergo consequentia non est bona
si vero non ponatur illud antecedens si
gnificare precise admittatur ⁊ concedi/
tur consequentia sed añs est impossibi/
le ⁊ significat ipothetice ꝙ ista ꝯña ẽ bo
na ⁊ ꝙ ista ꝯña non est bõa. ⁊ ideo ñ stat
secum aliqua propositio.

Septima regula. Si aliqua ꝯñtia est
bona scita a te esse bona ⁊ antecedens ẽ
concedendum ꝯñs est concedendũ. Si
consequens est a te negandum ⁊ antece/
dens est a te negandum. Corᵉ ex ea.
Si antecedens est concedendum ⁊ con
sequens negandũ cõsequentia nõ valet.

Septima regula vltra quatuor gene/
rales conditiones requirit alias quatu/
or vt dicitur cõmuniter. Prima scita
a te esse bona ⁊ cõcedẽda. ⁊ propter hoc
non inconuenit huius consequentia. tu
es homo.ergo tu es animal. antecedens
esse concedendum ⁊ tamen consequens
negandũ. quia ꝯñtia non est scita esse bo
na ab eo. Similiter si ponatur ꝙ deus ẽ
cõuertatur cuꝫ ista propositione homo
est asinus. pꝫ ꝙ illa cõsequẽtia ẽ bona de
us est.ergo hõ est asinus. ⁊ tñ añs est con
cedendum ⁊ ꝯsequẽs negãdum. qa illa
ꝯñtia nõ est concedenda. qm̃ ex̃ tp̃s be/
ne respondendo nõ cõcederetur. ⁊ hoc
ꝫm Hentisberum. ꝫm tamen Stro. con
sequẽs ẽ cõcedendum: ⁊ tamen si ponat̃
respõdetur ipsum negando. ⁊ ꝫm hoc ñ
oporteret addere istam particulam con
cedenda. 2ᵃ merito tue cognitiõis ⁊ ꝑ
pter hoc nõ icõuenit ꝙ vbi fiat ꝯñtia cu
ius añs fuerit latinũ ⁊ ꝯñs grecũ qõ sit
a cõuertibili ad cõuertibile. vt dicendo
homo currit.ergo antropos trechi. ⁊ fi/
de dignus dicat tibi istam cõsequentiaꝫ

esse bonam. tunc licet ista consequentia
sit scita a te esse bona. tñ antecedēs ē a
te cōcedendū: ⁊ cōsequens nō q: ꝯñs nō
est intellectuȝ. 3ª sciendo ꝙ ex cōcedē
do non seqꝛ̃ non ꝯcedendū. q: vbi aliqs
credat ex ṽo seq falsum in cōsequentia
bona: ⁊ ex cōcedendo nō cōcedēdū igno
rando ꝑcepta logice vt pōt rusticus cre
dere tūc illi⁹ cōsequentie tu es hō. ẘ tu
es animal. añs ē ꝯcedendū ⁊ ꝯsequēs ne
gandū a rustico. 4ª nec repugnet con
sequēs eē ꝯcedendū pp hanc ꝯñtiam h̄
non est concedendum ergo hoc non est
concedendum cōtinue demōstrādo cō/
sequens cui⁹ antecedens ē ꝯcedēdum ⁊
ꝯñs nō cū asserat se nō eē cōcedēdū ⁊ tñ
oēs cōditiōes h3 excepta vltima. Mihi
tñ apparet saluo meliori iudicio ꝙ sola
vna cōditio sufficiat vltra illas oēs ge/
nerales: quā tangit magr̃. s. ꝙ ꝯñtia sit
scita esse bona: nec est opus ponere 2ᵃᵐ
merito sue cognitiōis. q: si scis istā ꝯñti
am eē bonā vel merito tue cognitōis vl'
alterius ⁊ añs sit intellectū. ẘ ⁊ ꝯsequēs
est intellectū. ⁊ p3 per 3ᵃᵐ regulā Stro.
3ª ēt cōditio sup̄fluit vbi dicit. scien/
do ꝙ ex cōcedendo nō seqꝛ̃ nō ꝯceden/
dum. q: vbi aliqs credat ex ṽo seq falsū
ꝯña nō est scita esse bona ⁊ non sequitur
tu credis istā ꝯñtiam esse bonam. ⁊ ita ē
ꝙ ꝯñtia est bona. ergo tu scis ꝯñtiam eē
bonam. Sed aliter arguiꝛ̃. tu credis istā
cōsequētiā eē bonam. ⁊ ita est ꝙ ista cō/
sequentia est bona. ꝭm istū modū quem
credis. ẘ tu scis ꝯña3 eē bonā sed minor
est falsa. s. ꝙ cōsequentia sit bona ꝭm il/
lum modū arguendi quē credis quia tu
credis ex ṽo sequi falsu3 ideo nō est bo/
na ꝭm istū modū arguendi quē credis.
4ª ꝯditio ēt est superflua vbi dꝛ̃ ꝙ ñ
repugnat ꝯñs esse concedendum q: vbi
ponaꝛ̃ ꝯñs sic precise sigr̃e non admitti
tur casus. vbi aūt non ponaꝛ̃ ꝑcise non
valet ꝯña quia non arguitur ab eodem
ad idem quia antecedēs sigꝛ̃ cathe͛ ꝯñs
vero ipothetice ex quo ē insolubile ⁊ sic
patet p istā sola3 cōditionē. s. ꝙ cōsequē
tia sit scita esse bona cessant oēs instātie
⁊ pp hoc soluitur instantia magistri cu3
arguit homo currit ẘ risibile currit con
sequētia ē bona. ponaꝛ̃ tñ ꝙ añs sit poᵐ
tibi ⁊ ꝯñs depoᵐ tunc añs est cōcedēdū
⁊ ꝯñs negandum. Dicitur ꝙ ꝯñtia non ē
scita esse bona qm̄ ex duobus admissis
sequitur oppositū eius sequitur enī3 an
tecedens est concedendum ⁊ consequēs
negandum ergo consequentia non ē sci
ta esse bona.
Octaua regula ⁊ corᵐ. Si conse/
quentia est bona scita esse bona ⁊ añs es
se scitum ergo ꝯñs est scitum. Et si con/
sequentia est bona scita esse bona ⁊ con
sequens ē dubiu3 ẘ antecedēs ē dubiū.
Octaua regula vltra quatuor gnāles
limitationes requirit alias quatuor assi
gnatas 2ᵉ regule vt cōmuniter diciꝛ̃. pª
scita eē bona quoniā ista ꝯsequentia est
bona tu es homo. ergo tu es animal ⁊ ta
men añs est scitū a rustico consequēs ñ
quia non cōcederet se esse animal. 2ª me
rito tue cognitionis quia illius ꝯñtie ho
mo currit. ẘ antropos trechi creditur a
te esse bona quia fidem adhibes fiō di/
gno añs est scitum ⁊ ꝯñs nescitum quia
non est intellectum a te. 3º sciendo ꝙ ex
ṽo non sequitur falsum in cōsequentia
bona quoniā vbi crederes ex vero seq
falsum ⁊ crederes firmiter te esse homi
nem ⁊ non animal tūc illa cōsequentia ē
bona tu es homo. ergo tu es aīal scita eē
bona q: firmiter credis ⁊ ita est merito
tue cōsiderationis cum tota ꝯñtia sit la/
tina ⁊ añs est scitum ⁊ ꝯñs nō qm̄ tu nō
scis ex vero non seq falsum imo credis
ex ṽo sequi falsū in ꝯñtia bona. 4ª ⁊ nō
repugnat ꝯñs sciri. Et propter h̄ soluiꝛ̃
argᵐ magistri cū arguit h̄ est nescitū. er/
go hoc est nescitū p vtrunqȝ hoc demō/
strando consequens. sitr̃ soluiꝛ̃ illa. Om
mnis ꝓpositio scita ē affirmatiua ergo
nulla propositio scita est negatiua. Po/
tes tamen dicere vt i septima regula d͛

citur ꝙ vna cõditio sufficit.s.ꝙ cõsequē
tia sit scita esse bona non faciendo diffe
rentiam inter consequentiũ scitam a te
esse bonam ⁊ cõsequētiam scitam a te q꞉
tamen Hentil ber in isto casu de scire ⁊
dubitare ponit differentiam inter ꝓpo/
sitionē eē scitam eē verã ⁊ propositionē
eē scitam. Unde vult ꝙ aliqua proposi/
tio sit scita a te eē vera que tamen non ē
scita a te. quia ad hoc ꝙ aliqua proposi/
tio sit scita eē vera sufficit ꝙ scias ita eē
sicut illa significat. sed ad sciendũ illam
requiritur ꝙ scias ita eē sicut illa signifi
cat: ⁊ scias illã sic significare. ⁊ ideo vbi
scias hominē currere tu scis illã eē verã
antropos trechi: ⁊ tñ tu nescis illã posi/
to ꝙ tu nõ intelligas illam. Forte quis si
militer ponet drãz inter scire consequē
tiam ⁊ scire ipsam bonam. ⁊ diceret ꝙ si
firmiter credo cõsequētiam esse bonam
⁊ ita scit in re. scio cõsequentiã esse bonã
⁊ tñ stat ꝙ non sit scita. vt si nõ est intel/
lecta habitudo ꝯsequentis ad añs. vt qñ
non est intellectum añs aut consequens
in consequētia bona cuius aña sit latinũ
⁊ consequens grecum. ⁊ quia illa proba/
bilia sunt ⁊ non sunt demonstratiua po
test teneri oppositum. s. ꝙ non sit diffe/
rentia inter illa ⁊ si tu vis ponere diffe/
rentiam dic ꝙ requiritur illa condiº ꝙ
cõsequentia sit scita. ⁊c̃.

Hunc sequuntur

tur particulares regule ꝯñe
formalis penes superius ⁊ in
ferius materiam concernentes. Quarũ
prima est. Ab inferiori ad suum supe/
rius affirmatiue sine distributione ⁊ si/
ne signo confusionis impedientis est bo
na consequentia. 2ª Ab inferiori ad
suum superius cum distributiõe vel cõ
fuse tantum immobiliter non valet cõ/
sequentia. 3ª Ab inferiori ad suum su
perius negatione postposita cuz debito
medio consequentia est bona.

Prima regula indiget octo limitatio
nibus. Prima ab inferiori per se ⁊ nõ ꝑ
accidens. quia non sequitur. hoc currit
ergo album currit. demonstrando albũ
quia posset hoc currere licet album non
curreret. Et cã est quia li hoc nõ est infe/
rius per se sed ꝑ accidēs ad li albuz. Si
militer non sequitur hͦ põt currere ergo
aliud a currente potest currere demon/
strato sedente ꝑ li hoc quia añs est verũ
⁊ ꝯñs falsum. immo impossibile. Simi/
liter non sequitur hoc ē verum demon/
strando illam ꝓpositionē falsam sortes
sedet. ergo aliud a vero est verum. 2ª af
firmatiue quia negatiue nõ valet: vt di/
cendo nullus homo currit. ergo nullũ a/
nimal currit. Tertia sine signo distri
butiuo. quia non sequitur. tu differs ab
asino. ergo tu differs ab aiali. Quarta
sine signo immobilitãte quia non sequi/
tur instantia magistri si tu es asinus tu
es rudibilis. ergo si tu es animal tu es ru
dibilis. Quinta ratione totius extre/
mi quia non sequitur, tu es apparens a/
sinus. ergo tu es aliqualis asinus. simili
ter non valet. tu es bonus citharedus ḡ
tu es bonus homo. Sexta altero ex/
tremo non variato quia non sequit̃ hõ
currit. ergo animal disputat. Septia
in suppositione ꝑsonali q꞉ nõ seq̃ hõ ē
spēs spãlissima. ḡ aial ē spēs spãlissima lꝫ
i rei ỽitate hõ ⁊ aial mãlr sũpta nõ sc hē
ant ꝫ iferiº ⁊ supiº. 8ª ⁊ vltia ad suũ
supiº ꝯñtia signte ꝑcise ex cõpõe suaꝝ ꝑ
tiũ sic ꝑcise ꝑmarie sig̃tiuũ ꝑꝑ subordia
tõez ⁊ variatõez sig̃tõis vt dictuz est se/
pe tũc ꝯñtia ē bona formaliter ⁊ de for/
ma vt dicēdo homo currit ergo animal
currit. Secunda regula non indiget
limitationibꝰ sed itelligitur quia nõ va/
let de forma ⁊ vt p̃imũ nõ valet forma
liter vt dic̃ magr̃. lꝫ aliqñ valeat forml̃r
vt ꝓbat magr̃ q꞉ valet nullus binarius
ē ergo nullus numerꝰ ē ⁊ tñ arguit̃ ꝫ re
gulã. Similiter velet dicēdo nulla ꝓpo/
sitio ỽa scit̃. ergo nulla ꝓpositio scitur
⁊ tñ arguit̃ ꝫm regulã. Tertia regula

requirit nouem limitationes. prima ab inferiori negatiue siue negatiōe postposita inferiori ⁊ superiori quia negatione preposita nō valet vt nullus homo currit. ergo nullum animal currit. secunda cum debito medio scilicet superioris de inferiori quia nō sequitur iste homo nō currit homo est animal ergo animal nō currit demonstrando adaꝫ per li ille posito ꝙ omne animal currat quia antecedens est verum ⁊ consequens falsuꝫ ex quo nō sit debita cōstātia superioris de inferiori. Naꝫ medium debet eē ille homo est animal. Similiter nō valet instantia magistri nullum sciens illam ꝓpositionem nō est aliquid demonstrādo istam homo est asinus ⁊ illa est aliqua ꝓpositio. ergo sciens aliquam propositionem non est aliquid. nō debite sumitur medium sed debet esse hoc ⁊ sciens illā propositionem est sciens aliquam propositionem ⁊ in casu illa esset falsa.

Tertia nullo signo distributiuo p̄cedente quia non sequitur omnis homo nō currit omnis homo est animal. ergo omne animal nō currit. Quarta nec confundente confuse tantum mobilit̄ quia nō sequitur tantum substantia nō est accidens ⁊ omnis substantia est aliquid. ergo tantum aliquid nō est accn̄s quia vt pꝫ per exponentes antecedens st verum ⁊ consequens falsum quia li tantum confundit confuse tantum terminum immediate sequentem nō impeditum ⁊ capacem confusionis. Quinta nec immobiliter q꞉ nō sequitur contingenter tu nō moueris ⁊ tu nō es aliqd. ergo aliquid contingenter nō mouetur quia quelibet illarum vniuersalium naturaliter loquendo necessario aliqd mouetur ⁊ necessario aliqd quiescit ⁊ consequenter necessario aliqd nō mouetur Nam quelꝫ istarum naturaliter est iposSibilis omne ens mouetur ⁊ nihil mouetur. ergo cōtradictoria illarum sunt necessaria ⁊ consequenter nō contingētia

Similiter nō valet istum hominem currere nō est scitum a te ⁊ istum hominem currere est aliquem hominē currere. ergo aliquem hominem currere nō ē scitum a te dato quod scias alium currere. antecedens est verum ⁊ consequens falsum ⁊ causa est q꞉ li scitum facit sensum compositum ⁊ ꝓpter hoc etiam nō sequitur istum hominem currere nō adequate significatur per a ⁊ ꝑ istum hoīnem currere est aliquem hominē currere. ergo aliquem hoīem currere nō adequate sīgtur ꝑ a dato ꝙ a sit ista ꝓpositio ꝑticularis aliqͥ homo currit ⁊ per li ille demōstretur sortes. Sexta ratiōe toti⁹ extremi q꞉ rōne partis nō sequitur vt deū esse asinum nō est aliqd sed asin⁹ est ens. ḡ deum eē ens nō est aliquid.

Septima altero extremo nō variato q꞉ nō seqtur sortes nō currit. sortes est homo. ḡ homo nō disputat. Octaua ī suppōe ꝑsonali q꞉ nō seqtur homo nō ē genus ⁊ homo est aīal. ḡ aīal nō est gen⁹ silr̄ nō seqtur hoīem currere nō p̄ncipaliter sīgtur ꝑ a ⁊ hoīem currere est aīal currere. ḡ aīal currere nō p̄ncipalr̄ sīgt̄ ꝑ a dato ꝙ a sit ista ꝓpositio aīal currit. ⁊ causa est q꞉ li sīgt̄ trahit orōem ad suppositōem materialē ⁊ sic faciunt cetera v̄ba secūde intētionis vel impōis. sicut ista v̄ba supponit diffinitur diuidit sbijcitur predicatur. vt cuꝫ dicitur. homo subicit. homo predicatur li homo stat materialiter ratione verbi. posset tamē impediri a signo ꝑsonali. Nona ad suum supius ꝯsequētia significate precise ex compositōe suarum ꝑtium sic precise p̄marie sīgntium. ꝯsequētia est bona ꝓpt̄ subordinatōeꝫ ⁊ variatōnē significationis. vt dictum est sepe.

Alie tres regule. Prima regula est a superiori ad suum inferi⁹ ⁊ sine distributione nō valet argumētum.

Secunda regula. A superiori ad suum inferius affirmatiue distributiue nō valet argumn̄tū nisi cū debito medio.

Tertia regula. A superiori ad suum inferius negatione preposita est bona consequentia.

Prima regula non indiget limitationibus sed intelligitur quod non valet de forma licet aliquando valeat formaliter ut dicit magister de consequentias. quia dicendo aliquis numerus est ergo binarius est. consequentia est bona et formalis. quia oppositum non est imaginabile stare cum antecedente. tamen non est bona de forma. Similiter valet tu es animal ergo tu es. tunc ultra. ergo tu es. ergo tu es iste homo. ergo tu es homo ab inferiori ad suum superius. ergo a primo ad ultimum sequitur. tu es animal. ergo tu es homo sed tamen non valet de forma sic intelligitur regula quia consimiles in forma non tenent.

Secunda regula requirit .4. limitationes. Prima a superiori distributo quia sine distributione non sequitur animal currit. ergo homo currit. Secunda mobiliter quia immobiliter non sequitur ut tu incipis scire omnem propositionem et a est propositio. ergo tu incipis scire a. Tertia sine termino habente causam virtutis confundendi. quia non sequitur omni animali currente omne animal currit. brunellus est animal. ergo brunello currente omne animal currit.

Quarta ratione totius extremi. quia non sequitur. omne videns hominem est sortes plato est homo ergo omne videns platonem est homo sortes dato quod sortes solum videat omnem hominem. Similiter non sequitur differens ab ente non est ens tu es ens. ergo differens a te non est ens. antecedens est verum per maiori. minor patet quia nullum differens ab ente est ens et tamen consequens est falsum et hoc est quia differens a te non est inferius ad differens ab ente quamvis li te sit inferius sive minus commune quam li ab ente. Quinta cum debito medio. id est quod sumatur inferius proportionatum suo superiori quo ad commune respectum vel amplum vel restrictum et sic de aliis circumstantiis ut sunt tempus locus ideo non sequitur tu es omnis homo hoc plato est homo. ergo tu es plato quia hoc medium non est proportionatum quantum ad destructionem ideo debet esse tale plato est homo hoc similiter non sequitur tu differebas ab istanti qui fuit instans. ergo tu differebas a c instanti sed medium debet esse proportionatum tali modo c instans fuit instans tecum sive quando tu fuisti. ergo etc. Sexta ad suum inferius consequentia significante precise ex compositione suarum partium precise primarie significantium consequentia est bona formaliter et de forma. quod dicitur propter subordinationem et variationem significationis ut supra.

Adverte tamen quod aliquando valet consequentia sine medio de materia tamen ut arguit magister sic valet omne animal currit. ergo omnis homo currit quia oppositum consequentis repugnat antecedenti quoniam hec repugnant omne animal currit et homo non currit quia ex his sequitur impossibile videlicet homo non est animal in baroco. Est igitur bona de materia quia impossibile est hominem non esse tenet propter medium necessarium omnis homo est animal etc.

Tertia regula requirit sex limitationes Prima a superiori distributo quia sine distributione non valet. Unde non enim sequitur non omne animal currit ergo non omnis homo currit ut patet per equalentem

Secunda mobiliter quia immobiliter non sequitur. ut in instantia ubi tu non incipis esse coloratus. ergo tu non incipis esse albus. Similiter non sequitur non contingenter homo est animal ergo non contingenter iste homo est animal. Tertia ratione totius extremi quia non sequitur ratione partis ut tu non es aliquis asinus igitur tu non es apparens asinus. similiter non sequitur tu non es aliquod ens ubi est sol. ergo tu non es hoc ens te demonstrato. Quarta quolibet altero non variato quia non sequitur nullum animal currit. ergo nullus homo videt. Quinta sine medio ubi respectu terminorum modalium quia non sequitur nullum hominem scis non esse. ergo antichristum non scis non esse quia antecedens est verum cum suum contradictorium sit falsum aliquem hominem scis non esse quia li homo solum supponit pro li homine quod est cum verbum principale sit hoc verbum scio scis et consequens est falsum ut patet sed bene sequitur cum hoc medio antichristus est aliquis homo. Sexta ad suum inferius consequentia

significãte precise ex cõpositione suarũ ptium precise significantiũ cõsequentia est bona tam formaliter q̃ de forma qd̃ dicitur propter illud quod in alijs.

Egulas alias tangentes q̃titatẽ ppõnum seriatim ppono. Quaꝝ prima regula. Ab vl'i ad suã idefinitam vl' pticularem taꝫ affirmatiuã q̃ negatiuã est bona consequentia.

Secũda a particulari vel indefinita ad suam vniuersalem non valet argumentum nisi gratia materie.

Tertia ab vl'i affirmatiua ad oẽs suas singulares tam collectiue q̃ diuisiue est bona consequentia cum debito medio ꝛ econtra collectiue.

Quarta ab vl'i negatiua ad q̃libet suã singularẽ sufficienter enumeratam est bona ꝯñ siue cũ d̃bito medio siue sine d̃bito medio ꝛ ecõtra valꝫ cũ medio.

Quinta a pticulari ad suã idefinitaꝫ ꝛ econtra est bona ꝯñ tam affirmatiue q̃ negatiue.

Sexta a pticulari vl' idefinita ad omnes suas singulares diuisiue sũptas est bõa ꝯñtia cum debito medio.

Aduerte q̃ oẽs iste regule solũ idigẽt vna limitatiõe. s. ꝯñtia signte p̃cise ex cõpõne suaꝝ ptiũ p̃ci[e] p̃marie sigñtiuꝫ pp subordinationẽ ꝛ variationẽ sigtiõis qa tunc falsificari possent oẽs regule sine dicta limitatiõe. Ulteri⁹ aduerte q̃re sex sunt regule h⁹ capl'i. ꝛ nõ plures. Causa h⁹ ẽ q: aut vniuersales ꝯpant̃ ad pticulares ꝛ idefinitas siue affirmatiue siue negatiue ꝛ sic ẽ p̃ma. aũt eꝯ. ꝛ sic ẽ 2[a]. g̊ si vl'is cõpetur ad singulares hoc ẽ dupliciter q: aut vniuersalis affirmatiua cõpat̃ ad singulars ꝛ eꝯ ꝛ sic ẽ 3[a] aut vl'is negatiua cõpat̃ ad singulares ꝛ eꝯ ꝛ sic est 4[a] aut indefinita compat̃ ad singularẽ ꝛ eꝯ ꝛ sic est 5[a] aut idefinita ꝛ pticularis cõpat̃ ad singularẽ ꝛ sic ẽ 6[a]. Possꝫ dari septima ꝯpando singulares ꝛ indefinitas ad pticularẽ. Nã affirmatiue a singulari ad indefinitã vl' pticularẽ siñ medio valet ꝯñtia. negatiue aũt cũ medio.

Hanc tamen septimã cõpositã tacuit magister q: illã posuit in supiori capl'o cũ dixit. ab iferiori ad suũ supius negatione postposita est bona consequentia ꝛ ab inferiori ad suũ supius. Et pp hoc pꝫ responsio ad instantiã magistri ꝯ primã regulã cũ arguit qd̃ illa consequẽtia non valet incipit omne ens esse. ergo incipit aliquod ens esse q: antecedẽs ẽ verum ꝛ cõsequẽs falsũ vt patet exponendo ꝛ tamen arguitur per regulam. g̊ ꝛc̃.

Dicitur q̃ nõ arguit̃ p regulaꝫ q: nulla illaꝝ est alicuius quantitat[is]. ꝛ si pbas quia in prima subicitur terminus cõis signo vniuersali determinat⁹. ergo ẽ vniuersalis ꝛ in 2[a] subicitur terminus cõis sig̊ pticulari determinatus. ergo est particularis tenet consequentia per diffinitiones datas in sũmulis. Dicitur negãdo ambas ꝯsequentias. ꝛ ad diffinitões dico q̃ intelligũt̃ sic. In qua subicit̃ terminus cõis solo signo vniuersali determinatus aut solo signo pticulari determinatus existẽte aliqd illius qd̃ dicitur pp prelacentem h aũt nõ ẽ ita quare ꝛc̃. Et ad instatiã ꝯ secũdã regulã cũ arguit q̃ illa cõsequentia valet aĩal est hõ. ergo omne aĩal est homo quia p ꝯñs q̃libꝫ alia valet a sua indefinita ad vniuersaleꝫ. q̃ valeat pbatur quia ista ppõ aĩal est hõ sigt̃ omne animal esse hominẽ sed omis ppositio significat qcq̃d seq̃t̃ ad eã. ergo ꝯsequentia est bona. Dicit̃ negando p̃mam ꝯñtiam ꝛ ad pbationẽ cõcedo q̃ ista aĩal est hõ sigt̃ oẽ animal esse hominẽ ꝛ q: oĩs ppõ sigt̃ qcq̃d seq̃t̃ ad eam. g̊ ꝯsequẽtia est bona. negat̃ illa ꝯñtia q: lꝫ oĩs ppõ significet qcq̃d seq̃t̃ ad eã n̄ tñ qcq̃d sigt̃ ppõ seq̃t̃ ad eã. Si tñ argues ista ppõ aĩal est hõ sigt̃ adequate oẽ aĩal esse hoĩeꝫ illa ꝯñtia est bona cõcedit̃ cõsequentia sed negat̃ antecedẽs q: nulla ppõ sigt̃ adequate oẽ aĩal esse hoĩeꝫ nisi

aliqua talis oē aīal ē hō. Et ad instantiā ɔ secūdā r̄gulā cū arguit ꝙ illa ɔn̄tia non valet necessario ōis hō est aīal ⁊ isti sᷓ oēs hoīes. ergo necessario iste hō est aīal ⁊ iᷓ hō ē aīal ⁊ sic de singulis q̄ꝛ antecedens est veꝝ ⁊ cōsequēs falsū: vt pꝫ ꝑ exponentes ⁊ tn̄ arguit̄ scd̄m regulā ḡ. ⁊c̄. Siłr non valet cō sic ɔtingenter iᷓ hō est aīal ⁊ sic de singulis ⁊ isti sūt oēs hoīes. ergo cōtingenter omis hō est aīal q̄ꝛ antecedens ē veꝝ ⁊ ɔsequens falsum Dicit̄ ꝙ nō arguit̄ ꝑm regulam q̄ꝛ nulla illaꝝ est alicuiᵘ q̄titatis pp̄ illud qd̄ dicebat̄ in rn̄sione ad primum argumētū ⁊ instantiā. Contra quartam cū arguit qd̄ ista cōsequentia nō valet nulla chimera que currit mouet̄. ḡ chimera q̄ currit non mouet̄ q̄ꝛ an̄cedēs est veꝝ vt pꝫ ⁊ consequens falsū q̄ꝛ seqtur chimera q̄ currit non mouet̄ ḡ chimera currit ⁊ illa non mouet̄ tenet ɔn̄tia a resolutione de qui in ⁊ ille illa illud. Dicitur quod ɔsequentia ē optima non negat̄ ꝙ ɔn̄s sit falsum. ad ꝓbationē dr̄ ꝙ nō licet resoluere relatiuū nisi in affirmatiua ⁊ non ī negatiua. Siłr si arguis sic nulluᵘ hō currit. ḡ ista hō non currit dr̄ ꝙ non arguit̄ ad suā singularē. q̄ꝛ terminᵘ debet ꝓ eodē supponere. Et ad istā̄tiā contra 5ᵃᵐ regulā cū arguit ꝙ ista ɔn̄tia nō valet. aīal est genus. ḡ aliquod aīal ē genus q̄ꝛ an̄s est veꝝ vt patet ⁊ ɔsequēs falsuꝫ q̄ꝛ ɔ̄dictoriū ē veꝝ nullum aīal ē genus ⁊ tn̄ arguit̄ ꝑ regulā q̄ꝛ si hoc nō eēt li animal in 2ᵃ supponeret ꝑsonalit̄ pp̄ illō signum aliqd̄. ⁊ in prima mālit̄er ɔ̄dicendo aliqd̄ aīal est species lꝫ homo materialiter supponit ⁊ non limitat̄ ad suppositionē ꝑsonalem pp̄ illud signum aliqd̄ ḡ ⁊ in illa aliquod aīal est genᵘ supponit li aīal siłr mālit̄er ⁊ non ꝑsonalit̄. Dicit̄ cōcedendo ꝙ prima consequētia nō valet. quia non arguitur ꝑ regulā cū li aīal supponat ꝑsonaliter ⁊ ad probationem cū dicitur dicendo ꝙ aliquod homo est species li homo supponit materialit̄. ḡ dicendo aliqd̄ aīal est genus li aīal supponit materialiter negatur consequentia. q̄ꝛ li homo non est neutri generis. iō illud signum aliquod trahit ad neutruꝫ genus. sed cum li animal sit neutri generis additū signuꝫ neutri generis limitat̄ ad personalem ⁊ indefinitam istius particularis aliquod animal est genus ē illa aliquod viuens est genᵘ Ad vltimam instantiā cōtra 6ᵃᵐ regulam cū arguit illa ɔn̄a nō valet necessario hō ē animal ⁊ isti sunt oēs hoīes ḡ necessario ille hō est animal ⁊ necessario iste homo ē aīal ⁊ sic de singulis. antecedēs est veꝝ ⁊ cōsequens falsum. Dicitur ꝙ non arguitur per regulā. quia illa nō est indefinita necessario homo est animal quia non est quanta ⁊ si aliquis. ad hoc auctoꝛ dicit ꝙ si dicas ergo dico ꝙ non quare. ⁊c̄.

E propositio

nibus non quā̄tis sicut exceptiue vł exclusiue regule sūt ponēde. Qua ꝑ ꝑma regula ē ab exclusiua ad suā vłem de terminis transposit ɔn̄tia est bona.

Secūda regula. Ab exclusiua ad exceptiuam sibi contradicentem est bona cōsequentia.

Tertia regula. Ab inferioꝛi ad suum superius a parte subiecti dictione exclusiua additū subiecto est bona ɔsequētia

Quarta regula. Ab inferioꝛi ad suuꝫ superius a parte predicati dictiōe exclusiua addita subiectis non valet consequentia sed econtra sic cū debito medio

Prima regula reqrit. 6. limitationes

Prima ab exclusiua primi oꝛdinis. quia si secundi vel tertij oꝛdinis non sequitur. quia non valet. homo tantum ē animal. ergo omne animal est homo. antecedens. n. veruꝫ est. vt patet per exponentes ⁊ consequens falsum. Similiter non valet consequentia a propositō significat precise sicut est ergo omne significans precise sicut est a pro-

ꝓsitio quia antecedẽs est verũ ⁊ ꝯseq̃ns falsum. 2ª affirmatiua quia negatiua nõ seq̃tur siue negat̃ nota exclusiõis vt dicendo nõ tm̃ homo est animal. ergo om̃e animal est homo q: añs est verum ⁊ cõsequens est falsum. siue nõ negatur nota exclusiõis dũmodo ꝓpositio sit negatiua q: nõ valet dicẽdo tm̃ suba nõ ẽ accidẽs ergo oẽ accidens est suba antecedẽs est verum vt patz per exponẽtes ⁊ consequẽs falsum. 3ª ad suam vniuersalẽ affirmatiuam factam de terminis transpositis q: ad negatiuam nõ valet qa nõ nõ seq̃tur tm̃ homo currit. ergo nullus currens est homo. 4ª ipsis in recto exñtibus ⁊ nõ in obliquo ⁊ ꝓpter hoc soluuntur instãtie magr̃i q: nõ valet tm̃ asinus est hoĩs. ergo cuiuslz hoĩs est asin⁹ antecedens enim est verum ⁊ ꝯñs falsum posito ꝙ nulla sit possessio hoĩs nisi asin⁹ nõ tm̃ quilibet homo hꝫ asinum. Silr̃ nõ valet cuiuslz hoĩs est asin⁹ ergo tm̃ asin⁹ est hominis. est. n. añs verum ⁊ ꝯñs falsum posito ꝙ quilz homo habeat asinũ ⁊ equũ. Magr̃ tñ vituperat istam conditionem ⁊ vocat rudes eos q ponunt eam quia sine illa potes saluare regulaꝫ ⁊ dicere vt ipse dicit ad ꝑmũ ꝙ illa nõ ẽ sua vniuersal' correñdẽs sed illa oẽ ens hoĩs ẽ asin⁹. Consimiliter ad secũdum exclusiua assignata nõ bene assignat̃ sed est illa tãtuꝫ habens asinum est homo cum illa ꝓpõ cuiuslz hoĩs est asinus equaleat huic. quilibet homo est habens asinũ cui⁹ exclusiua est tm̃. omne habẽs asinum est hõ.

5ª conditio ꝓpõib⁹ sig̃ntibus ex cõpositõe suaꝝ partiũ precise ꝑmarie significantium ꝓpter subordinatõem ⁊ variatõem sig̃tionis. 6ª vniformiter suppositiuũ. q: nõ seq̃tur tm̃ sortes est aliquis homo currens ergo oĩs homo currẽs ẽ sortes. quia posito ꝙ solus sortes currat de masculis. mltẽ tñ feie currãt. añs est verum ⁊ consequẽs falsum. Et ꝓpter hoc soluũtur alie instantie magistri q: nõ sequitur tm̃ ens necessario est substantia ergo omnis substantia necessario est ens q: añs est verum ⁊ consequẽs falsuꝫ. vt pꝫ ꝑ exponẽtes. Dicit̃. n. quod illa nõ ẽ vniuersalis illius exclusiue sꝫ illa omne ens necessario substantia est ens quia sicut in exclusiua nõ determinabat illum terminum ens li necessario sed soluꝫ li substantia ita in vniuersali debet esse. Silr̃ cum arguit̃ ꝙ nõ seq̃tur omnes apostoli sunt. 12. ergo tm̃. 12. sũt apl'i tenẽdo li oẽs collectiue. q: añcedens est veꝝ ⁊ ꝯseq̃ns falsum. quia secũda exponẽs est falsa et nulla nõ. 12. sunt apl'i q: Petrus ⁊ Paulus sunt apostoli sunt aliqua nõ. 12. Dicitur ꝙ quando li oẽs tenet̃ collectiue sua exclusiua nõ exponit̃ ꝑ negatõem infinitantẽ sed ꝑ notam pluralitatis isto⁊. 12. sunt apl'i dei ⁊ non plura q̃ꝫ. 12 sunt apl'i dei illa est vera ⁊ exclusiua similit̃. Quãdo aũt tenetur diuisiue tunc enim correspondet dicta exclusiua exponibilis per negatõem infinitãtem q: tam vniuersal' q̃ꝫ exclusiua sunt impossibiles ꝓpter implicationẽ suarum exponẽtium. 2ª regula requirit. 6. limitationes. ꝑma ab exclusiua affirmatiua q: a negatiua nõ valet q: nõ seq̃tur nõ tm̃ sortes currit. ergo nullus homo preter sortem currit. 2ª ꝑmi ordinis q: non seq̃tur sortes tm̃ est homo. ergo nihil ꝑter sortem est homo q̃m añs est veꝝ ⁊ ꝯñs falsum. Tertia ad exceptiuam negatiuam q: nõ seq̃tur tm̃ sortes currit. ergo omnis homo preter sortem currit. Quarta ꝓpriam ad quam duo req̃runt̃. ꝑmo ꝙ illud a quo fit exceptio stet ꝯfuse distributiue mobiliter secũda ꝙ illud qđ excipit̃ sit iferius ad illud a quo excipitur ⁊ si exceptiua non erit ꝓpria nõ valet. Quinta sibi correspondẽtem. Pro quo aduerte ꝙ ad hoc ꝙ exceptiua sit correspondẽs exclusiue req̃runtur due cõditiones. ꝑma ꝙ subꝫ exclusiue sit termin⁹ ꝯposit⁹ ex subiecto ⁊ ꝑdicato exceptiue. fa sic precise sũpta .s. ꝙ termini supponãt precise ꝑ eisdem ꝓpter ꝑmam nõ valet consequentia tm̃

homo est animal intelligens. ergo nihil pter hoiez itelligit. pp 2ᵃᵐ nõ valet ab illa exceptiua ad exclusiuã null⁹ hõ pt̃ sorte currit. g̊ tm̃ sortes e hõ curreñs nec eↄ̃ val't dicẽdo tm̃ sortes e aliqs. hõ currẽs. g̊ nihil qd̃ e hõ pter sorte currit. Et sic soluit istãtia magri cũ arguit qd̃ nõ seqt̃ nullus hõ pter sortez currit. g̊ tm̃ sortes e hõ currẽs q̄r añs e veꝝ ↄ̃ñs falsũ posito ꝙ sortes currat ꝛ nullus ali⁹ masculus sꝫ mulieres sic. pꝫ respõsio qa deficit illa ↄditio q̄r exclusiua nõ e sibi cõrespõdẽs sꝫ dꝫ esse illa tm̃ sortes e aliquis hõ currẽs. 6ᵃ ↄditio ꝓpõib⁹ signti b⁹ p̃cise ex ↄpositõe suаꝝ ptiũ p̃marie signtiũ qd̃ dr̃ pp subordiatõez ꝛ variatõez sigtõis. Cõsimiles limitatiões reqrũtur eↄ̃. 3ᵃ regula. 7. reqrit limitatões pᵃ ab iferiori ad suũ superi⁹ p se q̄r per accidẽs nõ seqt̃. vñ nõ valet tm̃ hõ currit. g̊ tm̃ albũ currit ꝛ si hoc sit albũ: q̄r stat añs e veꝝ sine ↄ̃ñte. 2ᵃ sine distributõe q̄r nõ seqt̃ tm̃ ois hõ currit. g̊ tm̃ oẽ aial' currit q̄r põito ꝙ ois hõ currat ꝛ nihil aliud añs e veꝝ ꝛ ↄ̃ñs fl'ꝫ 3ᵃ affirmatiue q̄r nagatiue nõ seqtur. vñ nõ valet nõ tm̃ hõ e sensibilis g̊ nõ tm̃ aial e sesibile q̄r añs e veꝝ ꝛ ↄ̃ñs fl'ꝫ. Et pp h̃ soluit istantia magri cũ arguit ꝙ nõ seqt̃ tm̃ suba nõ est accñs. g̊ tm̃ aliqd nõ est accñs q̄r añs e veꝝ ꝛ ↄ̃ñs falsum vt pꝫ p exponẽtes. q̄r nõ arguit ↄ̃ regulã q̄r ñ arguitur affirmatiue. Silr cũ arguit ꝙ nõ sequitur tm̃ corp⁹ nõ e idiuisibile. g̊ tm̃ sba nõ e idiuisibilis q̄r añs e veꝝ ꝛ ↄ̃ñs falsũ vt pꝫ p exponẽtes. de añte pꝫ de ↄ̃ñte ꝓbat q̄r 2ᵃ exponẽs e fl'a. s. qd̄libꝫ nõ sba e indiuisibile nã albedo i pariete e nõ sba ꝛ tñ nõ e idiuisibilis q̄r est extẽsa ad extẽsiõez pietis. Dr̃ ꝙ ñ arguitur ↄ̃ regulã q̄r nõ arguit affirmatiue. Hoc dictũ e de itẽtione magri ↄ̃ ↄ̃ñtias cũ supoortatiõe tñ dr̃ ꝙ iᵃ e optia ↄ̃ñtia tm̃ corp⁹ nõ e diuisibile. g̊ tm̃ sba nõ est diuisibilis q̄r exponẽtes ↄ̃ñtis sunt ṽe vt pꝫ itelligẽti. 4ᵃ rõne toti⁹ extremi quia ratõne partis non valet consequẽtia. vñ nõ seqt̃ tm̃. apparẽs asinus currit ergo tantum aliquis asinus currit posito. n. ꝙ sortes appareat asinus q currat. e añs veꝝ ꝛ ↄ̃ñs fl'ꝫ. 5ᵃ altero extremo nõ variato q̄r nõ seqt̃ tm̃ hõ currit. g̊ tm̃ aial mouet̃. 6ᵃ i suppõe psonali q̄r nõ seqt̃ tm̃ hõ e spẽs specialissima ad sorte ꝛ platonẽ. g̊ tm̃ aial e spẽs spãlissima ad sor. ꝛ platonẽ q̄r añs e veꝝ ꝛ ↄ̃ñs falsum 7ᵃ ↄ̃ñtia e bõa ipa signte p̃cise ex cõpositõe suaꝝ ptiuꝫ p̃cise p̃marie signtiũ pp subordinatõez ꝛ variatõnẽ sigtionis vt dictũ est sepe. 4ᵃ nõ idiget limitatõib⁹ ex q̊ ↄ̃ñtia nõ valet formal'r nꝫ de forma q̄r arguit a supiori ad suũ inferi⁹ affirmatiue ꝛ distributiue ꝙ nõ valet vt dictũ e in 3°. c. Eↄ̃ ãt cũ me° debito bene valet.

A termino stãte ↄfuse tm̃ vl' d̃terminate ad eundẽ stãtem distributiue non valꝫ ↄ̃ña. A termino stante distributiue ad eundem stantem determiate cõsequẽtia est bona: A termino stante cõfuse tantuꝫ ad eũdẽ stãtẽ definate respectu eiusdem sincathegorematicis ñ valet ↄ̃ña. Iste regule ex dicti patent in terminus perscrutanti.

Onende sunt regule ptinẽtiũ atꝫ imptinentinꝫ terminorũ ꝛc̃.

Quarum pria est ab affirmatiua vnius disperati ad negatiuam alterius est bonum argumentum. Ecõtra qñcũqꝫ sunt due propositiones quaꝝ subiecta ꝛ predicata conuertuntur manente consimili denominatione ab vna ad reliquam est bona cõnsequẽtia ab vno ↄuẽtibili ad reliquũ e bõa ↄ̃ña ꝛ eↄ̃. Ab vno correlatiuorum ad reliquuꝫ ꝓpositiõib⁹ existẽtibus de 2° adiacẽte e bona ↄ̃ñtia. A termino priuatiuo ad terminũ infinitum est bona consequentia ꝛ non econtra. Ab affirmatiua de predicato infinito vel priuatiuo ad negatiuũ de p̃to finito est bona consequentia econtra non. A negatiua de predicato i

finito ad negatiuam de predicato īfinito cū debito medio est bona ɔsequētia.

Pro intellectu harū regularum faciam duo. pᵒ declarabo terminos pertinentes ꝛ impertinentes. Secundo limitabo regulam. Primo igitur aduerte ꝙ terminorum quidam sunt ptinentes ꝛ quidam impertinentes. Impꝑtinentes sunt illi quoꝝ vnus pōt īdifferenter affirmari ꝛ negari de altero supposito ñ corrupto vt albū ꝛ hō ꝛ simil'ꝰ. Pertinētes vero sūt duplices. qꝛ vł sūt pertinētes dispati ł ptinētes seqla. Pertinentes disperati sunt illi quorum nullus potest vere affirmari de altero: vt homo ꝛ asinus. Pertinentes sequela sunt illi ex quorum vno sequitur alter vel propositō in qua ponitur vnus illorum est illatiua propositionis in qua ponitur alius. Et hi sunt duplices quia vł ex vno sequitur aliud ꝛ eɔ°. vel ex vno sequitur aliud ꝛ non eɔ°. Si prio mō est dupliciter. quia si ex vno sequitur aliud ꝛ econtra. vel est respectu cuiuscunqꝫ verbi. ꝛ sic dicuntur conuertibiles simpliciter vel respectu huius verbi est tantum de secundo adiacēte. ꝛ sic dicuntur termini correlatiui. Si vero secundo modo. s. ꝙ ex vno sequitur aliud. ꝛ non eɔ° adhuc est dupliciter aut ē respectu huius verbi est de secundo adiacente ꝛ sic terminꝰ a quo non conuertitur subsistendi consequentia dicitur prior ꝛ alter posterior. vel est respectu cuiuscūqꝫ verbi: ꝛ sic terminus inferēs dicitur inferior. illatus vero superior.

Et vt has diuisiōes recte discernē possis ī margie feci arborem. q̄ tibi ɔ̄clarat.

Termini

Impertinentes

Pertinentes

Disperati

Sequela

Mutuo

Non mutuo

Cōuertibiles

Relatiui

Prior posterior

Supiꝰ inferius

Prima regula

.7. limitationes requirit. Prima Ab affirmatiua vniꝰ disperati simpliciter

sumpti sine determinatione. quia non sequitur. tu contingenter es homo. ergo contingenter non es asinus quoniam antecedens est verum et consequens falsum. quia ex illo sequitur quod tu posses esse asinus: pro quo scias quod propositio exponenda ratione huius termini contingenter est exponenda per oppositas qualitates vt contingenter tu curris sic exponitur. tu curris et potest esse quod tu non curris. sed illa contingenter tu non curris exponitur sic. tu non curris et potest esse quod tu curras. et sic de singulis. ideo si contingenter tu non es asinus sequitur formaliter quod potes esse asinus. 2a ad negatiuam alterius simpliciter sumpti propter idem. 3a propositionibus significantibus ex compositione suorum terminorum precise primarie significantium propter subordinationem et variationem significationis. 4a a parte predicati quia a parte subiecti non valet. vt homo est animal. ergo asinus non est animal. 5a subiectis vniformiter supponentibus quia non sequitur animal currit. ergo nullum animal quiescit. 6a in terminis discretis. quia in terminis communibus non sequitur simpliciter. vt sic arguendo. ille deus est pater. ergo ille deus non est filius. certum est quod non sequitur quod ille terminus deus est tanquam communis tribus suppositis diuinis. Similiter non sequitur. homo est communis sorti. ergo non est platoni. sed in talibus terminis discretis sequitur modificando negatiuam alterius disparati. sequitur enim. sed deus est pater. ergo ille deus aliquo modo non est filius. Similiter sequitur homo communis est sorti. ergo homo aliquo modo non est communis platoni. et hoc est verum. quia homo communis licet sit sorti et platoni non tamen eo modo quo est sorti est platoni: sed sicut non est plato. 7a et simpliciter de presenti de preterito et de futuro. quia non sequitur absolute. tu fuisti albus. ergo tu non fuisti niger. tu eris albus ergo tu non eris niger. sed bene sequitur limitate tu fuisti albus. ergo aliquando tu non fuisti niger. Similiter tu eris albus ergo aliquando tu non eris niger et non econtra quia ex pura negatiua non sequitur affirmatiua. Et propter hoc patet ad instantiam magistri cuius arguit quod non sequitur brunellus est asinus. ergo brunellus est risibilis tenendo li risibilis in genitiuo quia antecedens est verum et consequens falsum. Dicitur enim quod risibilis in genitiuo et asinus non sunt termini disparati. sed bene in nominatiuo. 2a regula. 5. requirit limitationes. prima quando subiecta et predicata et copule conuertuntur quo ad primaria significata. propterea non sequitur homo est animal. ergo homo est homo quamuis homo conuertatur cum animali in significato secundario cum ad hominem sequatur formaliter et virtualiter animal. non tamen in significato principali conuertuntur. 2a et quo ad modos significandi. propterea non sequitur. tu es homo. ergo tu es homines. quia licet homo homines hominis habeant idem significatum tamen non significant eodem modo. quia homo significat per modum vnius et per modum principii. homines vero per modum plurium vel per modum principii. sed hominis significat per modum vnius et per modum termini vt cuius. propterea non sequitur. tu es aliquo. ergo tu es omnis et qualitercumque quia aliquo licet omnem modum significet non tamen omnem modum omnis significat sed per modum vt a quo. quia li aliquo omnem modum significat partitiue et diuisiue. sed li omnis significat distributiue affirmatiue. hec est grammatica speculatiua intelliguntur. Tertia manente simili denominatione propositionumque sint eiusdem qualitatis et quantitatis. propterea non sequitur. homo currit. ergo non currit homo. homo currit. ergo tantum homo currit. Quarta vtraque propositione significante precise ex compositione suorum terminorum precise primarie significantium propter subordinationem et variationem significationis: Quinta vniformiter supponentium. propterea soluitur instantia magistri. quia non sequitur quilibet homo est vnus homo. ergo omnis homo est vnus homo. quia li homo a parte subiecti latius supponit in secunda quam in prima. Dicit tamen magister quod ista non conuertuntur proprie licet tamen sint similia. His autem seruatis ab vna ad reliquam valet consequentia tam affirmatiue quam negatiue.

Contra hanc regulam facit argum^m
Strodus q2 nō seqtur. tu q nō es asin⁹
es hō. ğ tu q es asin⁹ nō es hō. aňs ē ve/
rū ꝛ ɔňs falsū. pȝ q2 suū ɔ̃dictoriū ē fal/
sū. pȝ q2 illa seqt̃ tu es asin⁹. Ad hoc dat
duas rňsiones. p^a dicit ꝙ ambe sūt ꝟe
p^a. n. ē affirmatia q̄ sigt̃ copulatiue te ñ
eē asinū ꝛ te esse hoiēȝ. 2^a ꝟo cū sit ne/
gatiua sigt̃ opposito^o copulatiue affir/
matiue correspondēti ꝛ sigt̃ disiūctiue
ꝙ tu nō es asin⁹: vł ꝙ tu nō es hō iō am
be ꝟe sunt. vñ ille ɔ̃dicūt. tu q es asin⁹
es hō. tu q es asin⁹ nō es hō. p^a sigt̃ co/
pulatiue 2ª dis^c opposito^o. Simiłr ille
ɔ̃dicūt. tu q ñ es asin⁹ es hō. ꝛ tu q es asi
n⁹ ñ es hō p^a sigt̃ copłatie. 2^a ꝟo dis^c op/
posito^o. Et sic pȝ rňsio ꝭm hanc opinio/
nē q̄ pulchra est. q2 ɔňa ē bona. Alia rň/
sio quā seqt̃ Strodus ē distinguēda an
negatio i p^a ꝑpositōe cadit s̃ totā ɔpōȝ
vel s̃ partē. Si s̃ totā negat̃ ɔňa. q2 nō
ꝭuat̃ vtrobiqȝ eadē q̄litas. si ꝟo cadit s̃
2^am ɔpōeȝ ɔcedit̃ ɔňa sȝ negat̃ aňs sic
ꝛ ɔňs. nec tūc dat̃ ɔ̃dic^m ꝑ ablatōeȝ ne/
gatōis ꝑposite sȝ ꝑ additiōeȝ alteri⁹ de
nouo 3^a regula tres reqrit limitatōes.
pria ab vno ɔuertibili ad reliquū rōne
toti⁹ extremi. q2 rōne ꝑtis nō seqt̃ vt ɔ̃
dic^m a ē veꝝ. ğ ɔ̃dictoriū ɔ̃dictorij a ē
veꝝ dato ꝙ a sit illa hō ē asinus. aňs ē
veꝝ ꝛ ɔňs falsum. q2 nihil ē ɔ̃dictoriuȝ
ɔ̃dictorij a nisi a. lȝ ɔ̃dic^m ɔuertat̃ cū li
ɔ̃dic^m ɔ̃dictorij nō tñ addēdo li a. ꝛ sic
soluit̃ instātia magr̃i. q2 nō seqt̃. forteȝ
scis eē hoieȝ. ğ fortē scis eē risibileȝ. q2
posito ꝙ nescias q̄ sit passio fortis. im
mo credas ꝙ risibile sit passo brunelli.
aňs ē veꝝ ꝛ ɔňs falsum. Dicēdū ꝙ licet
li hoieȝ ꝛ li risibilē ɔuertātur: nō tamē
sciens eē hoieȝ ꝛ sciēs eē risibilē ɔuer/
tuntur q̄ sūt ꝑdicata. 2ª ɔňtia sigñte ꝑ
cise cōpositione suoꝝ terminoꝝ ꝑcise
primarie sigtiuū ꝑꝑ subordinationeȝ ꝛ
variatōeȝ sigtōis. vt sepe dictū est. 3^a
vniformiter supponētiū. quia nō valet
quilibet homo currit. ğ omne risibile
currit quia latius supponit risibile q̄ȝ
homo. Istis autem ꝭuatis est bona con
sequentia tam formaliter q̄ȝ de forma.
4ª regula. 4. reqrit limitationes. p^a
ab v^o correla^o ad reliquum correlatiuū
totale. ꝛ sic soluitur instantia magistri
quia non valet pater est ergo filius est.
quia stat ꝙ sit pater ꝛ non habeat filiū
sed filiam. Similiter non valet filius ē
ergo pater est. quia stat ꝙ sit filius ꝛ ñ
habeat patrem sed matrem Et causa ē
quia pater vel mater est v^m correlatiuū
totale filius vel filia aliud correlatiuuȝ
totale. non autem pater correlatiuū to/
tale nec filius. Et si non placet tibi hec
prima limitatio dicas ꝙ pater ꝛ filius ñ
sunt correlatiua sed bene pater vel ma
ter filius vel filia. 2ª cum verbo sub
stantiuo de 2° adiacente. quia non seqt̃
pater est barbatus. ergo filius est bar
batus pater currit. ergo filius currit.
3^a de presenti quia nonsequitur pa/
ter fuit. ergo filius fuit pater erit. ergo
filius erit. Quarta propositionibus
significātib⁹ ex ɔpositōe suoꝝ t̃minoꝝ
precise primarie significātium. cōsequē
tia ē bona propter subordinatōeȝ ꝛ va
riationē significatōis. 5ª regula qua
tuor reqrit limitatiōes. prima a t̃ino ꝑ/
uatiuo ad terminū īfinitū ꝑpositōibus
exñtibus affirmatiuis. q2 i negatiuis ñ
seqt̃. vñ nō valet lapis nō ē iniust⁹. ğ la
pis nō ē nō iust⁹. aňs ē veꝝ ꝛ ɔňs falsū.
2^a nō facta alia variatiōe t̃minoꝝ q2
nō seqt̃ fortes ē iniustus. ğ plato ē non
iustus q2 variatū ē subm. 3ª ɔňa ē bōa
ipa sigñte ex ɔpōe suoꝝ t̃inoꝝ ꝑcise ꝑ/
marie sigñtiū ꝑꝑ subordiatiōeȝ ꝛ vari/
atōeȝ sigatōis. 4ª vniformiter suppo
nētiū. q2 nō valȝ qlȝ hō ē iniust⁹. ğ ois
hō ē nō iust⁹. ꝛ ꝑꝑ h̄ soluit̃ istātia ma/
gistri cū arguit. a t̄ps fuit īfinitū. ğ a t̄e
p⁹ fuit nō finitū ponēdo ꝙ a t̄ps fuerit
preteritū īfinitū t̃inatū ad istās ꝑsens.
aňs ē veꝝ ꝛ ɔňs falsum. Similiter cuȝ
arguit. linea ē īdiuisibilis. ğ linea ē nō

diuisibilis.antecedens est verum cum non habeat latitudinem τ profunditatem.τ tamen oñs est falsum:quia est diuisibilis ſm longitudinem. Dicit.n.ꝙ infinitū τ indiuisibile non sunt termini priuatiui.quia non dicunt defectum cū conueniant deo q̄re nō mix est.si aª talis oña vȝ. Sexta regula.4.limitationes requirit prima ꝙ affirmatiua de p̄dicato infinito vel priuato totali τ ꝑpter hoc non valet animal significat ñ hominem ergo animal nō significat hominem. 2ª cuȝ verbo de presenti. τ sic soluitur instantia magistri.quia non sequitur tu fuisti non albus.ergo tu non fuisti albus.posito enim ꝙ heri fueris albus τ pridie niger.añs est veꝝ τ oñs falsum.sed oportet arguere cum determinatione in illis de preterito τ de futuro vt si tu fuisti albus. 3ª in terminis rectis quia in obliquis non tenet regula.vñ nō seqtur asinꝰ est nō sortis.ğ asinꝰ non ē sortis añs est verum τ oñs falsum posito ꝙ ois asinꝰ sit tā sortis q̄ platonis.Similiter nō sequit̄ sortis ē ñ asinꝰ.ğ sor.non est asinꝰ põito.n.ꝙ sortes habeat asinum τ equum añs ē verū τ cōsequens falsum. 4ª ad negatiuaȝ de predicato finito propõnibus signtibus precise ex compositione suoꝝ terminoꝝ precise primarie significantiuȝ propter subordinationem τ variationē sigtionis. 5ª vniformiter supponētiuȝ qꝛ non sequitur quilibȝ homo est non asinus.ergo omnis homo non est asinꝰ.

Septima regula tres requirit limitationes pª a negatiua de predicato finito ad affirmatiuam de predicato infinito cū debito medio τ propter hoc soluitur instantia magistri qꝛ non sequit̄ sortes non est asinꝰ τ sortes est ğ sortes est non asinus cū añs sit veꝝ τ oñs falsum põito ꝙ sortes nihil habeat qꝛ nō arguit cum debito medio quod dȝ esse sor. ē aliquid.Simil'r non valet asinꝰ non ē sor.τ asinꝰ est.ergo asinus est non sor. cum añs sit verum τ ↄsequens falsum dato ꝙ nullus asinus sit alicuius quia illud non est debitum mediū sed debȝ esse tale asinus est alicuius quod repugnat casui.secunda consequentia est bona ipsa significante ex compositione suorum terminorum precise primarie significantium propter subordinationeȝ τ variationem significationis vt sepe dictum est 3ª vniformiter supponentiū ideo non sequitur berta non est aliquis homo τ berta est ergo berta est non homo sed bene sequitur.ergo berta est nō aliquis homo.

Correspondenter. Ad predicta alie regule inferuntur que sūt decem. Quarum prima ab omnibus exponentibus simul sumptis ad expositam ex bona consequentia τ econtra.

Ab omni exponibili ad quamlibet suarum exponentium consequentia est bona sed non econtra. Ex cuiuslibȝ exponētis contradictorio sequitur contradictorium expositi sed non econtra.

A resoluentibus ad resolutuȝ est bona consequentia sed non econtra.

Ab officiantibus ad officiatā est bona consequentia sed non econuerso.

A descriptione ad descriptam est bona consequentia τ econuerso.

A sensu composito ad sensum diuisū non valet consequentia τ econtra.

Ab vna cā veritatis ad propositionem habentem illam causam est bona consequētia τ non ecōuerso. Ab actiua ad passiuam est bona ↄsequētia τ econtra.

A 3º adiacēte ad 2º adiacēs affirmatiue τ sine t'ino distrahēte ē bona oña.

Nō ꝙ in.6.primis τ octaua vna cōditō sufficit.s.oña signte:pciᶜ ex ↄpōe suorū pciᶜ ptium primarie signtiuȝ pp subordinationē τ variatiōem sigtiōis.τ pp h̄ pȝ ad istātiā magri ↄ illas. Ad istātiam magri ↄ pªᵐ qñ arguit ꝙ nō seqt̄ aliqlis hō currit τ nō ē aliq̄s qn tal'currat.ğ q̄lislȝ hō currit qꝛ põito ꝙ nō sint i mun/

do nisi homines albi quorum aliqui currant aliqui sedeant. añs est ver⁊ ⁊ ꝯñs falsum. Dr̄ ꝙ ꝯña nō valet q꞉ 2ª expones nō ē iª assigta sed iª ⁊ nihil ē aliqlis homo qn illud currat. Simil'r cū arguit ꝙ nō seqꝛ aliquãt⁹ hō currit ⁊ nō est aliquãt⁹ hō qn illud tãt⁹ currat. ğ quãtusl3 hō currit q꞉ posito ꝙ glib3 homo sit pedalis quantitatis ⁊ aliqs currat ⁊ aliqs sedeat. añs est ver⁊ ⁊ ꝯñs falsū Dr̄ sil'r ꝙ ꝯña nō valet q꞉ 2ª expones non ē iª assigta s3 iª ⁊ nihil est aliquãtus hō qn illud currat. Et ad istantiã ꝯtra 2ᵃᵐ regulã cū arguit ꝙ non seqꝛ tu icipis eē alb⁹ igiꝛ tu es albus ⁊ nō imediate ante istãs p̄sens fuisti albus q꞉ pōito ꝙ non sis alb⁹ sed imediate p⁹ istans p̄sens tu eris albus ē añs ver⁊ ⁊ ꝯñs falsu3 vt p3 Dr̄ ꝙ ꝯña nō valet q꞉ iª verba incipit ⁊ desinit nō ꝓprie exponūtur sed hñt duas cās̄ ꝟitat] a quar⁊ q̄l3 ad ꝓpōes hñtē illas est bona ꝯña ⁊ nō eõ. Simil'r si arguat iª ꝯña nō valet tm̄ nō ois hō ē animal. ğ non omnis hō est aial ⁊ arguitur ꝑ regulã. tenet ꝯsequētia ⁊ assūptū probat quia añs ē ver⁊. ⁊ ꝯñs falsum ꝙ añs sit ver⁊ ꝓbaꝛ oē aial est nō ois hō. ğ tm̄ nō ois hō ē aial. ten3 ꝯña ab vl'i ad sua3 exclusiuam de t'inis trãspositis ⁊ añs ē ver⁊ vt p3 ğ ⁊ ꝯñs. ꝙ añs pᶜ ꝯñtie sit verum ꝓbaꝛ q꞉ ꝯtradiᵒᵐ ē ver⁊. s. ois hō ē aial. Dr̄ ꝯcedēdo ꝯñam sed negãdo añs ad ꝓbationē negaꝛ ꝯña q꞉ iª nō est exclusiua illius vl'is s3 iª tm̄ ēs nō ois hō ē aial q̄ ē ꝟa. ⁊ si dr̄ q̄ ē vl'is illius exclusiue tm̄ nō ois hō ē aial. Dr̄ ꝙ n̄ h3 vl'e3 q꞉ ē negatiua. Ad istãtiã ꝯ regulã 3ᵃᵐ cū arguit ꝙ n̄ sequiꝛ tu es aial. ğ tu nō differs ab aiali q꞉ añs ē verū vt pat3 ⁊ ꝯñs fl3 q꞉ ꝯdiᵒᵐ ē verum. s. tu differs ab aiali qd̄ probatur tu dr̄s ab aiali quod est asin⁹ ergo tu differs ab aiali ⁊ illud ē asinus. tunc vltra ğ tu dr̄s ab aiali ten3 ꝯña a copulatiua ad alterã p̄tē ⁊ añs est verum ğ ꝯñs. Dr̄ ꝙ ꝯña ē bona ⁊ negaꝛ ꝙ ꝯñs sit falsū imo ꝯdicᵒᵐ ē falsū ⁊ negatur illa ꝯñtia tu dr̄s ab aiali qd̄ ē asinus ergo tu differs ab animali ⁊ illud ē asin⁹ q꞉ relatiuū declinatum ꝑ sigᵒᵐ ꝯfusiuū nō sꝑ est sic resolubile q꞉ non seqꝛ tu es oīs homo q̄ est in a domo. ğ tu es omnis homo ⁊ ille est in a domo. omnis homo qui currit mouetur. ergo omnis homo currit ⁊ ille mouetur. Ad instãtiam cōtra quartã regulã cū arguit ꝙ nō sequitur hoc non est homo demonstrato asino ⁊ hō est aial si ē rudibile ğ aial si est rudibile non est homo q꞉ añs est verum ⁊ ꝯñs falsū ꝓbatur q꞉ suū ꝯtradicᵒᵐ nō est ver⁊. s. omne aial si ē rudibile ē homo vt p3 ꝑ exponētes aliqd̄ aial si ē rudibile ē hō. ⁊ nullū est animal qn illud si est rudibile non sit homo. Dr̄ ꝙ ꝯñtia sit bona ⁊ ꝯsequēs ē verum sicut añs. ⁊ negaꝛ ꝙ cōtradictorium ꝯñtis sit verum. Ad probatōe3 dr̄ ꝙ nō hñ est assigta 2ª expones sed d3 eē illa: ⁊ nihil ē tale si est rudibile qn illud sit hō. ⁊ hoc est falsū. q꞉ contradictorium ē ver⁊. s. aliquod est animal si est rudibile ꝙ n̄ est homo puta asinus. Et ad instãtiã cōtra 5ᵃᵐ regulam cū arguit hec ꝯsequentia nō valet. hec propositio ē necessaria aial est homo que adequate significat animal esse hominem igitur animal eē hominem est necessarium. q꞉ antecedēs est verum vt p3 ⁊ consequens falsu3 aꝛ esse hominem est impossibile. igitur falsum est ꝙ aial esse hominem sit necessariu3 ꝯña bona ⁊ añs probatur hoc esse hominem est impossibile demonstrando asinū. ⁊ hoc est animal. ergo animal esse hominem est impossibile. tenet consequentia ab inferiori ad suum superiᵒᵐ affirmatiue sine impedimēto. Dicitꝛ cōcedo primam cōsequētiã ⁊ antecedens ⁊ cōsequens ⁊ nego ꝙ aial eē hoie3 sit impossibile. ⁊ ad ꝓbatioe3 nego ꝯña3. ⁊ ad relatiuū dr̄ ꝙ non arguiꝛ rōne toti⁹ extremi. 2° ꝙ arguiꝛ cū ipedimēto q꞉ li im possibile imobilitat illū terminum aial vn̄. vt dictum ē i vna regula ꝯñarū ab inferiori ad suū supi⁹ imobiliter non va-

let consequentia. Et si instares ꝙ argui
tur a resoluentibus ad resolutā negatᷣ
hoc. qꝛ hec ꝓpō hominē eē aīal est im
possibile non est resolubiliter sꝫ officia
biliter probāda. Et ad instātia ꝯ 6ᵃᵐ re
gulam cū arguitᷣ ꝙ illa ꝯña nō valet. tu
intelligis hoīem. ḡ tu ītelligis aliqd sub
rōne qua ē hō. quia posito ꝙ vnā hēas
intellectionē de hoīe nisi simplicē. tunc
añs est verum vt pꝫ ⁊ consequens fal/
sum probatur quia omnis rō hominis
ē diffinitio sed nō ītelligis aliqd sub rō
ne diffinitionis: quia nullaꝫ habes dif/
finitionē in mente vt suppositio in casu
ergo ⁊c. Dicitur ꝙ ꝯsequētia fuit bona
⁊ conceditur consequens sicut antece/
dēs cū dicitur. omnis ratio hominis est
diffinitio ipsius. nego quoniam rō ipsi/
us est denominatio seu illud per quod
fit denominatio. homo nāqꝫ ab huma/
nitate denominatur. ideo humanitas rō
ipsius dr̄. ⁊ hec est illa ratio sub qua itel
ligis hominem. 7ᵃ reᵃ tres requirit li
mitatiōes. primo a sensu composito ad
sensū diuisū vel eꝯ non ītīnis discretis
qꝛ ī t̄inis discretꝭ bene valꝫ. vt possibile
est te currere. ergo tu potes currē. pos/
sibile est antixp̄m esse. ergo antixp̄ꝫ pos
sibile est esse. Non in terminis simplici/
bus sine impedimento alterius signi qꝛ
in terminis simplicibus sine impedimē
to alicuius signi ꝯᵃ vꝫ. qꝛ bene sequitur
possibile est hominem esse animal. ergo
hominem possibile est esse animal. si āt
arguatur cum limitatione signi aut in
terminis compositis non vꝫ. vnde non
sequitur omne animal esse est necᵐ. er/
go omne animal necessariū est esse. aīa
tua necᵒ est. ḡ necᵒ anima tua est. albuꝫ
potest esse nigrum. ḡ possibile ē album
esse nigrum. 3ᵃ ꝯña est bona ipsa sig̃nte
ex cōpōe suoꝝ terminoꝝ precise prima
rie significantium pp suboꝛdinatōeꝫ ⁊
variationem sig̃tionis. Et propter hoc
pꝫ ad instātiā magistri cū arguit. tu po/
tes currere. ḡ possibile est te currere. ⁊

ꝯᵒ possibile est antichristum eē. ḡ anti/
xp̄m possibile est esse. Dicitᷣ. n. ꝙ in ter/
minis discretis ⁊ simplicibus sine impe
dimēto alicuius signi est bona ꝯᵃ. in ali
is vero non. ⁊ illud non est cōtra regu/
lam. ⁊ ad replicam cū magister probat
illā ꝯñaꝫ esse bonā albū pōt esse nigruꝫ
ḡ possibile ē albuꝫ eē nigrū qꝛ sequitᷣ al/
bum pōt eē nigrum. ḡ album est potēs
esse nigrū. tunc vltra. ergo ē ens nigrū
tꝫ ꝯña quia potens esse ⁊ ens ꝯuertuntᷣ
tunc vltra. ḡ album est nigrum. ⁊ vltra
ḡ possibile est album esse nigrum. tꝫ ꝯᵃ.
qꝛ omnis ꝓpō de preseti infert vna aliā
de possibili de sensu ꝯpōito. ḡ a pᵒ ad vl
timū vꝫ ꝯᵃ album. potest eē nigꝝ. ḡ pos
sibile est albū esse nigrum. dicitur ꝙ il/
la ꝯᵃ non vꝫ album ē potens esse nigrū.
Ad probationem dicitur ꝙ li ens ⁊ po/
tēs esse māl̄r ꝯuertūtur. n̄ tamē hoc to/
tum ēs nigꝝ ⁊ potēs esse nigrum ꝯuer
tūtur. idō a ꝯuētibili ad cōuertibile nō
ratione tot ius extremi nō vꝫ ꝯᵃ. Et di/
co vlterius ꝙ potēs esse nominal̄r sū/
ptū nō cōuertitur cum li ēs. quia anti/
xp̄s est potēs esse ⁊ tamē nō est ens. ⁊ ī
proposito sumūtᷣ potēs eē ꝑticipialiter.
ideo nō valet. Et ad instātiā cōtra octa/
uam regulam cum arguit ꝙ nō valet iᵃ
consequētia a propositio est vera. ⁊ im/
mediate añ instās presēs nō fuit vera. ḡ
propositio īcipit esse vera qꝛ posito ꝙ a
ꝓpō ī omni parte ꝓpoꝛtiōbili īpari ho
re p̄terite fuerit vā. ⁊ ī omni pari fuerit
falsa ⁊ sic nūc vera ⁊ scimᵒ ī instāti t̄mi
nāti illā. hoꝛā tūc añs est verum ⁊ ꝯñs
falsum. ꝙ añs sit verū ꝓ prima pte pꝫ.
ꝓ 2ᵃ ꝓbatᷣ qꝛ a īmediate añ hoc fuit fal
sum. ergo immediate ante hoc non fu/
it verum. ꝯᵃ tenet antecedēs ꝓbatᷣ ante
hoc fuit aliqua pars par. sed quando/
cunqꝫ fuit aliqua pars par a fuit falsuꝫ.
ergo immediate ante hoc fuit falsuꝫ. ꝙ
consequens principale sit falsum pro/
batur. quia a nunc est verum. ⁊ imme/
diate ante hoc instans fuit verum.

qꝛ immediate ante hoc fuit aliqua pars
ipar. ḡ a nō icipit eē ver̄. dr̄ q̄ a incipit
eē ver̄. ⁊ ad argm̄ nego primā ꝯn̄am fa/
ctā qm̄ nō recte accipiūtur cause ṽita/
tis sꝫ sunt ille. a nunc ē ver̄ ⁊ nō imedi/
te an̄ instās p̄sēs fuit ver̄: ⁊ hoc ē fal/
sum pp veritatē sui ꝯdictorij. s. imedia/
te an̄ instās p̄sēs a fuit verū. ⁊ ꝯcedun
tur ista simul imediate an̄ instās p̄sēs
a fuit verū ⁊ imediate an̄ instās p̄sēs
a nō fuit ver̄. nō tamen cōcedit̄ cū pri/
ma ⁊ nō imediate an̄ instās p̄sēs a fu/
it ver̄. 9ª regula duas requirit limitati
ones. pª ab actiā ad passiuam ⁊ eꝯ° ē bo
na ꝯn̄a ipsa sign̄te p̄cise ex cōpōe suorū
t̄inor̄ p̄cise p̄marie sign̄tiū pp s̄bōdiati
onē ⁊ variationē sign̄tionis. 2ª ⁊ vnifor/
miter supponētiū. ⁊ pp h̄ soluit̄ istantia
mag̃ri. qꝛ non vꝫ. p̄mitto tibi denariū
ḡ denari⁹ p̄mittit̄ a me tibi. qꝛ vbi pro
mittā tibi denariū in ꝯfuso ⁊ nullū de/
nariū tibi p̄mittā ē an̄s ver̄ ⁊ ꝯn̄s falsū
sil̄r nō seq̄tur. qlꝫ hō videt aliquē hoīeꝫ
ḡ aliq̄s hō vr̄ a quolꝫ hoīe. qꝛ posito q̄
qlibet hō videat precise seipsum. an̄s ē
ver̄ ⁊ ꝯn̄s falsum. dr̄. n. q̄ non valet qꝛ
termini n̄ supponūt eodē mō. sꝫ in acti/
ua li denariū suppōit ꝯfuse tm̄. i passiua
ṽo det̄inate. sꝫ sic dꝫ dicē. a me tibi pro/
mittit̄ denari⁹. sil̄r i alia li hoīeꝫ i acti/
ua stat cōfuse tm̄. in passiua ṽo det̄ina/
te. sꝫ dꝫ dici sic a quolꝫ hoīe vr̄ aliq̄s hō
xª regula. 5. limitatōes req̄rit pª a 3° ad
iacēte ad 2m adiacens affirmatiue qꝛ ne
gatiue n̄ seq̄t̄ null⁹ hō ē currēs ḡ n̄l̄lus
hō est. 2ª sine t̄ino distrahēte. vn̄ t̄inus
distrahēs siue distract⁹ dr̄ t̄in⁹ amplia
tiu⁹ ⁊ t̄inus transcēdēs ⁊ q̄cūq̄ pōt idif
ferēter affirmari tā de eo q̄ ē q̄z d̄ eo q̄
nō ē exm̄ p̄mi. iō nō seq̄t̄ iˢ hō est mortu
us. ḡ iste hō est. simil̄r nō seq̄t̄. Cesar est
opiabilis. ḡ cesar ē. exm̄ s̄cdi. ideo nō seq
tur rosa ē ens. ḡ rosa ē. simil̄r ens in pō
est ens. ḡ ens in pō ē. exm̄ t̄tij. p̄uatio est
prinm̄. ḡ priuatio ē. simil̄r nomē p̄teritū
est t̄inus. ḡ nomē p̄teritū est. 3ª ꝯditio ē

bona ipsa significante ex compositione
suor̄ terminor̄: p̄ciˢ p̄marie sign̄tiū pp
subordinationē ⁊ variatōeꝫ sign̄tōis. 4ª
vniformiter supponētiū. iō soluit̄ ista/
tia mag̃ri chiª ē terminus. ḡ chimera ē.
5ª ex̄ exclusiuas. ⁊ pp hoc soluitur istā/
tia mag̃ri cū arguit qꝛ nō sequit̄ tm̄ hō
ē risibilis ḡ tm̄ homo ē. qꝛ an̄s ē ver̄ ⁊
ꝯn̄s falsum. dr̄. n. q̄ nō valet in exclusi/
uis. qꝛ arguit̄ iplicite ab iferiori ad suū
superius ꝯfuse distributie. nā cū dr̄. tm̄
li hō ē in li est icludit̄ ens qđ est suuꝫ p̄/
ticipiuꝫ quod stat distributiue ratione
dictionis exclusiue.

Ltimo de propōib⁹ ipotheticis
est dicēdū mō priori regulas as
serēdo q̄r̄ ē vt pꝫ. A copl̄atia
affirmatiua ad alterā ei⁹ p̄tē principalē
ꝯn̄a ē bona ⁊ nō eꝯ° nisi gr̄a mē. Regl̄a
annexa a to° copulato ad alterā ei⁹ p̄tē
ꝯn̄a ē bona. A p̄te distributiue ad to
tā disiūctiuā ē boª ꝯn̄a ⁊ nō eꝯ° nisi gr̄a
mē. Regl̄a annexa a p̄te disiūcti ad to/
tū disiūctū ꝯn̄a ē bona. A disª affirmati
ua cum destructōe vni⁹ p̄tis ad alteraꝫ
p̄tē ꝯn̄a ē boª A copulatiua affirmatia
ad disiūctiuaꝫ affirmatiuā factā de p̄ti
bus oppositis ē bōa ꝯª A ꝯditionali af/
firmatiua cū pōne an̄tis ad pōnē ꝯn̄tis
ꝯn̄a ē bona. A cōditōali affirmatiua cū
d̄structōe ꝯn̄tis ad ꝯdicm̄ an̄tis ē ꝯn̄a bōa
Prima regula. 5. limitationes requi/
rit. pª a copulatiua affirmatiua quia
a negatiua nō valet. vnde non sequitur
non tu es homo ⁊ tu es asinus. ergo tu
es asinus dato q̄ li non cadat s̄ totum.
2ª ipothetice p̄babilis. qꝛ non sequi
tur impossibiliter. tu es ⁊ tu non es. er/
go tu non es dato q̄ aduerbium deter/
minet totum. 3ª ad quamlibet partē
principalem vl̄ sibi p̄portionabileꝫ. qꝛ
non sequitur tu es homo ⁊ tu es asinus
ergo tu es asinus. dicitur proportiona/
bilem quia in terminis relatiuis p̄pter
dependentiam non potest fieri ꝯsequē/
tia ad partem relatiui. qꝛ non esset con/

sequens cum propositio non esset intelligibilis. vnde non sequitur. aliquis homo currit. et plato est ille. ergo plato currit. sed bene sequitur sibi proportionabile. ergo plato est aliquis homo currens

4a consequentia est bona ipsa significante ex compositione suarum partium precise primarie significantium propter subordinationem et variationem significationis. et ideo non valet nisi de materia. et hoc est cum fiat copulatiua ex partibus principalibus quarum vna antecedit ad aliam. tunc a parte antis ad totam copulatiuam est bona consequentia et formalis. sed non est de forma. vt tu curris. ergo tu curris et tu moueris. tu es albus. ergo tu es albus et coloratus. et propter hoc patet ad instantiam magistri cum arguit quod non sequitur aliquis tantum videt sor. et tantum videt plato. ergo tantum videt plato. quia antecedens est verum. posito quod quilibet eorum videat pedalem et consequens falsum tenendo li tantum exclusiue. quia 2a exponens est falsa. dico quod li si tantum tenetur relatiue. in parte sicut in toto. valet consequentia. si autem aliter non est pars eius. ideo nihil est contra regulam. Regula annexa de copulato requirit. 4. limitationes. prima a copulato affirmatiuo quia a negatiuo non sequitur. vnde non valet non sor. et plato trahunt nauim. ergo sor. trahit nauim. 2a diuisiue tento. quia si collectiue tenetur non valet. vnde non sequitur. sor. et plato trahunt nauim ergo sor. trahit nauim. et propter hoc soluitur instantia magistri cum arguit quod non valet sor. et plato sint numerus binarius. ergo sor. est numerus binarius. similiter sor. et plato ferunt a lapidem. ergo sor. fert a lapidem. quia in istis copulatum tenetur collectiue.. tenetur autem collectiue quando inest copulatum simul et non diuisim. aut quando per signum confusiuum determinatur. diuisiue vero oppositio. Tertia ad alteram eius partem principalem quia non principalem non valet. Quarta quia consequentia est bona ipsa significante ex compositione suarum partium precise primarie significantium propter subordinationem et variationem significationis.

Quarta regula. 4. limitationes. prima a parte principali disiuncte quia non sequitur asini sunt asini. ergo omnes homines asini sunt vel homines et asini sunt asini. quia non arguitur a parte principali: sed a parte partis principalis. et hoc tenendo quod li vel sit nota principalis. Secunda ad totam disiunctiuam: quia non sequitur. deus est. ergo non deus, vel deus est dato quod li non cadat in totum. Tertia ipothetice probabilem: quia non sequitur. contingenter tu es. ergo contingenter tu es vel tu non es et dato quod hoc aduerbium determinet totum. et sic cessat instantia magistri 4a est bona consequentia formalis ipsa significante precise ex compositione suarum partium precise primarie significantium propter subordinationem et variationem significationis vt sepe dictum est: et ideo non valet nisi de materia. et hoc est cum sit vna disiuncte cuius vna pars principalis antecedit ad reliquam: tunc a disiuncta ad partem que est consequentia: est bona consequentia formaliter: sed non de forma: vt tu curris vel tu moueris. ergo tu moueris: tu es albus vel tu es coloratus. ergo tu es coloratus. Regula annexa de disiuncto. 4. requirit limitationes. prima a parte principali disiuncti. quia a parte non principali non valet. ideo non sequitur asini sunt asini. ergo asini et homines vel equi sunt asini. 2a ad totum disiunctum diuisiue sumptum. quia collectiue non valet. ideo soluitur instantia magistri cum arguit quod non sequitur tu differs ab asino. ergo tu differs ab homine vel ab asino. quia antecedens est verum et consequens falsum. vt patet per exponentes. similiter non sequitur. asinus est asinus. ergo ille homo vel asinus est asinus demonstrando homines: quia tenetur collectiue in omnibus his. Ad quod cognoscendum nota quod collectiue sumitur quando determinatur per signum confusiuum vel discretum vel relatiuum. exemplum primi. tu differs a te vel a me. exemplum secundi. ille

homo vel asinus est asinus volendo ꝙ
li ille cadat supra totum subiectum E-
xempluʒ tertij. vt soꝛ. qui est homo vel
asinus est risibilis. diuisiue autē tenet
quando n° illoꝛuʒ tenetur: vt homo vł
asinus currit tu es hō vel asinus. 3ª af-
firmatiue qꝛ negatiue non valet. ideo ñ
sequitur asinus est asinus. ergo non asi
nus vel homo est asinus. 4ª sine ter-
mio officiabili: quia nō valet ad te cur-
rere sequitur hominem curre. ergo ad
te currere vel non currere sequitur ho
minem currē. 5ª ↄña est bona significā-
te ex compositione suarum partium p̄-
cise p̄marie significantium pp subordi
nationem ⁊ variationē significationis
econtra vero non valet nisi gratia mãe
sicut in disª.

Tertia regula. 6. requirit limitatio-
nes. prima a disª affirmatiua: qꝛ a nega-
tiua non sequitur. vnde non vʒ non tu
es asinus: vel tu es asinus: sed tu non es
asinus. g̊ tu es asinus. 2ª ipothetice pro
babilis. qꝛ non sequitur nec° tu es vł tu
ñ es: sʒ ñ nec° tu es g̊ tu ñ es dato ꝙ li ne
cessariū cadat in totum. 3ª cum destru-
ctione vnius ꝑtis quia alr non valet. iō
non sequitur instantia magistri dicen-
do tu es asinus vel tu non es asinus. g̊
tu es asinus quia nō destruit aliqua ꝑs

4ª principalis qꝛ non sequitur. tu es
homo vel homo est asinus ⁊ tu non es
homo sʒ nullus homo est asinus. g̊ tu ñ
es homo tenendo ꝙ li vel sit nota prin-
cipalis. 5° ad alteram partem principa-
lem. quia si ad partem non principalem
non valet quia non sequitur. tu es asinꝰ
vel tu es homo vel tu non es hō: sʒ tu ñ
es asinus ergo tu non es homo. 6ª ↄña
est bona ipsa significante precise ex cō-
po sitione suarum partium p̄cise prima
rie significantium pp subordinationeʒ
⁊ variationem significationis: vt sepe
dictum est. 4ª regula. 3. requirit limi
tationes. pª a copulatiua negatiua ipo
thetice probabili: qꝛ si esset cathegorice
probabilis non valeret: ideo non sequi
tur non nec° tu es hō ⁊ tu sedes. g̊ nec°
tu non es vel tu non sedes. qꝛ añs est ve
rum cum ↄdictoriū sit falsū. ⁊ tamē cō-
sequēs est falsum. qꝛ quelʒ ꝑs principa-
lis est falsa. 2ª ad disiunctiuaʒ affirma
tiuam factam ᵭ partibus oppositis: qꝛ
non valet aliter. 3ª cōsequētia est bōa
ipsa significante precise ex compōe sua
rū partium precise primarie significan-
tium pp subordinationem ⁊ variatōeʒ
significationis. Similiter a disª negati
ua ipothetice ꝓbabili qꝛ cathegorice ꝓ
babili nō valet. ⁊ sic soluitur instantia
magistri: qꝛ non sequitur. non nec° tu es
vel tu sedes. g̊ non nec° tu non es vel tu
non sedes. quia antecedēs est veruʒ cū
contradictoriū sit falsum: ⁊ ↄñs est fal-
sum vnde nota ꝙ sēper datur ↄdictori-
uʒ ipsius copulatiue affirmatiue ⁊ disᵉ
affirmatiue per negationem prepositā
sed non semper datur per copulatiuaʒ
affirmatiuam factam de partibus op-
positis: nisi sint ipothetice probabilis ⁊
non cathegorice qualiter sunt iste: 3ª cō
sequētia est bona ipsa significāte preci-
se ex compositione suarum partium p̄-
cise primarie significantium pp subor-
dinationem ⁊ variationē significatiōis
qᵭ dictū ē sepe. 5ª regula. 6. limitatiōes
requirit prima a ↄditiōali affirmatiua:
qꝛ non sequitur a negatiua. non si tu es
homo tu es asinꝰ: sʒ tu es homo. g̊ tu es
asinus. 2ª ipothetice probabili: qꝛ cathe
gorice probabili nō sequitur impossibi
le ē ꝙ tu sis asinus si tu sis homo: sʒ tu
es homo. g̊ tu es asinus dato ꝙ li impos
sibile cadat supra totum. Et sic pʒ rñsio
ad instantiam magrī. qꝛ nō sequit̄ tu es
aial si tu es hō: sed tu es hō. g̊ nec° tu es
aial. vbi li nec° i pria detinet totū si aūt
ᵭtinaret solū illā ptē tu es aial: maioꝛ ē
falsa. 3ª cū pōne sui añtis: qꝛ sine pōe nō
seqt̄ si tu curris tu moueris. silr cū pōe
non sui añtis sʒ alieni nō vʒ: vñ nō se-
qt̄ si tu es papa tu es sacerdos: sʒ tu es

bomo.ergo tu es sacerdos. Quarta
principalis expliciti vł ipliciti.qꝛ nõ se/
quitur.si tu rides tu es letꝰ sꝫ tu es letꝰ.
ğ tu rides.illud.n.nõ ē pricipale añs ex
plicitũ.silr non sequit̄ dicẽdo.nisi tu es
aial tu nõ es bomo si tu es animal ergo
tu non es bomo quia añs principale ī/
plicitum ē tu nõ es aial pp negationeꝫ
iplicitam ī li nisi ꝑ si nõ. 5ᵃ vel sibi ꝓ/
portiõbilis:qꝛ non seqt̄:si añxp̄s eēt al/
bus antixp̄s eēt colorat9:qꝛ minoꝛ ꝛ ɔ°
non sũt itelligibiles cũ nõ sunt orõnes
perfecte:sꝫ sibi ꝓportiõbiles.s.antixp̄s
ē albus.6ᵃ ad positionē sui añtis princi
palis.qꝛ nõ seqtur.si tu rides tu rides:
sed tu rides ğ tu rides. 7ᵃ cõsequẽtia
est bona ipsa significante p̄cise ex cõpo
sitione suarum partiũ p̄cise primarie si
gnificatium pp subordinationeꝫ ꝛ va/
riationẽ significationis:vt sepe dictũ ē.
6ᵃ reᵃ totidẽ r̄grit limitatiões.s.a ɔdi
tõali affirmatiua ipoᶜᶜ probabili cũ de
structõe sui ɔñtis principalis expliciti ł
impliciti ad destructionẽ antecedentis
principalis ɔña significante p̄cise ex cõ
positione suaꝝ partiũ precise primarie
significantiũ ɔñtia est bona tã formałr
q̄ꝫ de forma.ꝛ ad instantiam magr̄i cuꝫ
arguit ꝙ non sequit̄ negatio si antixp̄s
est albus antixp̄s est coloratꝰ sed anti/
xp̄s non est coloratꝰ.ğ necᵒ antixp̄s nõ
est albꝰ qꝛ antecedẽs est veꝝ ꝛ ɔñs fłꝫ.
dr̄ negando ɔñtiam qꝛ solũ debꝫ exclu/
di sub illa antixp̄s nõ est albꝰ ex quo li
necᵒ nõ est pars añtis nec ɔñtis ꝛ ad in
stantiam specialẽ magistri cum arguit
ꝙ illa ɔña non valet si tu es bomo necᵒ
tu es aial sed non necessario tu es ani/
mal.ğ tu non es bomo qꝛ ɔñs est falsuꝫ
vt pꝫ ꝛ añcedẽs veꝝ.ꝓ secũda parte pꝫ
qꝛ contradicᵐ est falsum ꝓ pria pte pro
batur tu es animal si tu es bomo necᵒ.
ğ si tu es bõ necᵒ tu es animal.tenet cõ/
sequẽtia a ɔuertibili ad ɔuertibile.Re
spondet magister dubitãdo an ɔsequẽ/
tia valeat an nõ qꝛ distinguit an li necᵒ
sit pars antecedentis vel ɔsequentisꝰ si
antecedentis negat consequentiam qꝛ
non sequitur oᵐ consequentis.sed de/
bet sic sumi sed tu non es animal.ergo
tu non es bomo necᵒ ꝛ tunc conceditur
consequentia sed negatur minoꝛ si xͦ
sit pars consequẽtis cõcedo consequẽ/
tiã sed negatur cõditionalis.qꝛ equiua/
let buic cõditionali false si tu es bomo
tu es aial necᵒ Et tunc ad argumẽtũ ne
gatur consequentia qꝛ non conuertunt̄
ille propositiones cum in prima li necᵒ
sit pars antecedẽtis in secũda vero sit
pars ɔñtis ꝛ sic pꝫ soluᵒ ad argumẽtũ.
Aduerte tñ ꝙ si qd diminute locuti
sumus in bis ɔñtijs diffuse dicemꝰ ɔ̄ cõ
sequẽtias ꝛ ad bec diffusiꝰ in tractatu
nr̄o quẽ fecimꝰ ꝯ ɔñas Sstrodi ad quẽ
r̄curr̄ si placꝫ.Et sic ē finis buiꝰ t̄ctatꝰ.

Ualiter propões illatiue probẽ
tur. Aduerte pᵒ circa tituluꝫ
buius tractatus q dr̄ de proba/
tionibus t̄minoꝝ ꝛ pᵒ circa li probatõibꝰ
qꝛ ꝓbare ꝓpõeꝫ ē xitatẽ eius oñdere
Improbare vero ē falsitatẽ oñdẽ vł de
mõstrare.In generali aũt vnꝰ ē modus
ꝓbandi ꝓpõem eē verã vel falsaꝫ.s.ex
p̄mario eiꝰ sigto si p̄mariũ eiꝰ sigtuꝫ est
veꝝ:ergo ipsa ē vera ꝛ eɔ̄ vł primarie si
gnificat sicut est.ğ est vera.falsitas xͦ
per opᵐ.In speciali vero quadruplr̄ cõ
tingit probare propõnem.aut a prioꝛi si
causam bꝫ ex qua seqtur eius primaᵐ si
gnificatum vt bomo currit probatur a
prioꝛi sic qꝛ bꝫ volũtatẽ currendi ꝛ non
impeditur.a posterioꝛi aut per suum in
inferius vel per aliquam veritateꝫ aut
per aliquam causaꝫ sue veritatis vt bo
mo currit probatur a posterioꝛi per il/
laꝫ quia iᶜ bomo currit.ergo bomo cur
rit.aut ex opposito scilicet ex contradi
ctoꝛio capiẽdo oᵐ ɔ̄dictoꝛium proban/
do ipsuꝫ eē falsuꝫ quo facto sequitur ꝓ
positionem quã volueris eē veram iu/
xta primũ principiũ aut ab eq ꝓbãdo ꝑ
suas exponẽtes vł descriptiõeꝫ vel al

quod conuertibile magis notum vt ꝓ/
bando ꝙ ois homo est risibilis per hoc
ꝙ hō ē risibil' ⁊ nihil ē hō qui illō sit risi
bile.ḡ ⁊c̄. Aliqñ ãt vn⁹ mod⁹ ꝓbãdi est i/
cacior vl' facilior altero aliqñ dicitur.

Aduerte 2°. circa li termiorꝝ ꝙ varia/
tio ꝓpōis ortum sumit ex terminis, quo
tuplices.n. sunt termini totuplices sunt
ꝓpões. Terminorꝝ aũt alij mediati alij
imediati. Termini imediati sunt termi
simplices nō resolubiles in aliquid aliō
vt ꝓnoia demōstratiua singularis, nũe/
ri vt ego ipse iste h̄ ⁊ is ⁊ aduerbia dmō
strandi vt nũc tunc hic ibi ⁊ h̄ ṽbum est
pñtis tpis. dicũtur aũt imediati qa carēt
medio ꝑ qō possint ꝓbari tanq̄ꝫ ꝑ noti⁹
qa nullus t̄min⁹ est notior istis. Media
ti ṽo sunt t̄ini resolubiles in aliqd aliud
vt termini cões ⁊ breuiter oēs preter su
pradictos de qbus abunde dictũ est i sũ
mulis. Termini mediati diuidunt̄ quia
alij sunt resolubiles vt t̄ini cõeſ puta vt
noia ṽba ptici^a aduerbia, habentia sig/
ta inferiora. Alij sunt exponibiles vt si/
gna vl'ia dictões exclusiue exceptiue et
sic de alijs rõe quorꝝ ꝓ pões expōibiliter
ꝓbant̄. Alij sunt officiabiles vt t̄ini imi
tantes ad sensũ cõpositũ rõe dicti vt t̄ini
mõles ⁊ ɔcernētes actũ mēt'l detināteſ
dictũ l' orõnē infinitiuã. Alij sũt descri/
ptibiles vt termini ɔcernētes actũ mēt'l
determinãtes incõplexũ ṽbale. Alij hñt
causas veritatis vt incipit, desinit ⁊ ab
latiu⁹ in ɔña. Consil'r propō diuiditur
qr alia ē imediata que non habet me^m ꝑ
qō possit probari. alia mediata scilicet
que hꝫ medium ꝑ quod possit probari.
⁊ mediata quincuplex ē.s. resolubilis ex
ponibilis officiabilis dscriptibilis ⁊ ha
bēs causas ṽitatis de quibus ꝑ ordinē
videndum est.

Propositio r̄solubil' ē triplex.s. inde
finita pticularis ⁊ singularis de non sb̄
iecto demonstratiuo. Dr̄ aũt hec ꝓbatō
resolu⁹ quasi ret⁹ solu⁹. qr est resolu⁹ in
p̄nci^a q̄ sunt retro. Hec aũt resolu⁹ fit ꝑ
duo demonstratiua in quorꝝ prio p̄dica
tur p̄dicatũ ꝓpōis resoluende. in 2° ṽo
predicatur sb̄m eiusdem vt homo cur/
rit sic resoluit̄ h̄ currit ⁊ hō est hō. ḡ
hō currit. Propositio exponibilis ē
multiplex.s. vl'is affirmatiua ⁊ ois gra/
dus ɔparationis. dr̄ aũt hec expositio.i.
ex̄ pō qr qō intus latꝫ extra ponit̄ iō ex
positio dr̄ declaratō termini minus no
ti per magis notum ⁊ nō est probatio a
priori nec a posteriori nec a cõtradicto
rio sed ab equo. Hec autem probatō
fit ꝑ preiacentem ⁊ vl'em negatiuam si/
bi correspondentem vt ista omnis ho/
mo currit sic exponitur homo currit ⁊
nihil ē homo quin illō currat. ergo ois
homo currit. Aduerte vlterius ꝙ ꝓ/
positio vl'is affirmatia quadrupl'r pōt
probari.s. a priori a posteriori ab oppōi
to ⁊ ab eq̊. A priori sic. oē aial rõnale est
disciplinabile ois hō ē aial ratiōale. ḡ
ois hō ē disciplinabilis. A posteriori in/
ductiue probari pōt ꝑ sua singl'ia ⁊ in fi
ne debet addi ⁊ sic de singulis sꝫ adhuc
vt aliqua sint singl'ia alicuius vl'is opꝫ
ꝙ habeãt predicata sinonima cum pre
dicatum, debet esse vl'e ⁊ subm̄ particu
lare eiusdem dēptis signis ⁊ voco signa
nomina distributiua ⁊ ꝓnomina demō
stratiua verbi gratia singl'es istius om/
nis homo ē animal sunt ille iste homo
ē aia'l ⁊ i^c hō ē aial ⁊ ñ talia illō risibile ē
aial aut ille homo est sb̄a animata sensi
tiua q̄uis equiualeant. Ex oppōito pōt
sic probari ois homo est quantus ē ve/
ra qr ɔdictorium ē falsũ.s. hō nō ē quã/
tus qr tunc hō non sufficeret rider̄ nec
exercere alias operationes hominis. er
go ista est vera omnis homo est quan/
tus. Quarto contingit exponibiliter
probari per preiacentem ⁊ vniuersaleꝫ
negatiuam sibi correspondentem. ⁊ hic
est modus magis vsitatus. frequenter
enim graue est inuenire me^m probandi
huiusmodi vniuersales propositiones
a priori cum lateat in pluribus causa.

Difficile ē ꝓbare a posteriori ꝑ singu-
laria qꝛ stat vl'ez eē notā qualz singula
ri existente ignota loquenᵒ ꝺ noticia di
stincta vt iᵃ oīs mula ē sterilis. stat etiā
eꝫ qualz singl'arē eē tibi notā vl'i ex̄nte
ignota vt si solū sint tres eq. s. a b c q̊s
videas currere nescis tn̄ ipsos esse oēs
equos tūc tu scis qualz sigl'arē istiᵒ vl'is
oīs equus currit. ⁊ tn̄ tu nescis illā vni-
uersalē tu qꝛ nescis istos esse oēs equos
Stat ēt vl'em eē necessariā qualz singu
lari ex̄nte ꝯtingēti vt iᵃ oīs hō ē aial ⁊
eꝫ nullū al' ex̄ns i a domo ē asinᵒ posito
ꝙ hodie sint hoīes cras ṽo asini. Stat
vl'ez eē possibilē qualz singulari ex̄nte
īpossibili vt oē aial ex̄ns in a domo ē
est asinus posito quod sint hoīes soluz
in a domo. ⁊ eꝫ stat vniuersalē eē ipos-
sibilē qualz singulari ex̄nte possibili vt
pꝫ de istis oē animal ꝺsinit eē omnis hᵒ
corrumpitur vtꝛ̄ꝫ istorum ꝯdictorio-
rū ē verum hoc clar̄ ꝺterminatur a ma
gr̄o in logica magna in capitulo ꝺ sup-
pōe ꝑsonali. sūt āt introducta ħ ad ꝺcla
rādum ꝙ vl'is nō cōuertitur cū suis sin
gularibᵒ. ⁊ ēt vt ꝺclaretur vnum corᵐ
magistri in libro sup iᵒ textu. Est āt alia
ꝑcognoscē ꝙ multos latet. Probar̄ ēt
ex contradictorio obscurum ē frequēt̄
cum contingat illud eē minus notū. cū
āt probatio ꝺ equo ꝑ exponētes sit per
notiora sp. ergo ħ probatio magis vsi-
tata ē. Dubium ē circa primam con-
clusionē que ē oē quod fuit ē qꝛ videt̄
falsa cuz seq̄tur oē quod fuit ē ergo tā
tum quod ē fuit. patz consequētia ab a-
vl'i ad exclusiuā de t̄minis trāspositis
⁊ tn̄ ꝯn̄s ē falsum vt pꝫ ꝑ exponētes g̊
an̄s est falsum. Dubitatur ꝯsil'r circa se
cundā conclusionē que ē iᵃ. Omne qꝺ
nō fuit est cū seq̄tur omne qꝺ nō fuit ē
g̊ tm̄ qꝺ est nō fuit ꝯn̄s ē falsum vt pꝫ g̊
⁊ an̄s. Ad hec sunt due opiniones. Una
dicit ꝙ s'bz illiᵒ vl'is solū suppōit ꝓ eo
qꝺ ē ꝑꝑ ṽbū ꝑncipale pn̄tis t̄pis sin̄ ali
q̄ ampliatōne ⁊ tūc exclusiua sibi corre-
spondens est ista tantum ens est quod
fuit. ⁊ sic vtraq3 est vera

Alia opio vl't ꝙ sub li t̄ino i cluso i li
omne liceat descēdi in ordine ad illꝺ ṽ-
bū fuit ⁊ sic ista ē falsa qꝛ seq̄t̄ ꝺm eā oē
qꝺ fuit ē cesar fuit g̊ cesar ē ⁊ sic exclu-
siua sibi cōn̄dēs ē falsa. s. tm̄ qꝺ fuit est
Paulus āūt ꝑgu. i dubijs suis in 2ᵃ ꝑte
principali vbi agit de probationibᵒ t̄i-
noꝝ ꝑtinētiū ⁊ iꝑtinētiū in litatōe illiᵒ
ēt a ꝯuētibili ad reliquū ē bona ꝯn̄tia di
cit ꝙ li ens iclusū i li omne supponit co
pulatū ꝓ eo ꝙ fuit ⁊ ē ideo n̄ supponit
ampliatiue qꝛ non disiūctim supponit.
Hoc idem vl't magr̄ qꝛ hec est melior.
Ex his pꝫ ꝙ illa est cōcedēda 2ᵐ magi-
strū cesar fuit ⁊ illa est neganda cesar ē
qꝺ fuit qꝛ in. pᵃ stat ampliatiue. in 2ᵃ ve
ro non ⁊ ideo implicat simul ꝙ cesar ē
⁊ quod cesar fuit. Similiter illa est con
cedenda cesar ē ꝑteritus ⁊ hec ē negan
da cesar ē quod ē pret̄itū. ⁊ ꝑ hoc patz
solutio ad illud argumētuz quod solet
fieri. Omne quod fuit ē cesar fuit g̊ ce
sar est negatur ꝯn̄a qꝛ minor dꝫ esse ce-
sar est quod fuit ⁊ tunc negatur minor.

Propositio officiabilis est duplex q̄
dā. n. est cuius dictū vel or̄o ifiniti mōi
ꝺt̄minatur termino mōli cuiusmōi sūt
possibile ipossibile necessariū cōtingēs
verum ⁊ falsum in sensu cōposito.
Alia est cuiᵒ dictū ꝺt̄minatur termino
cōcernente actū mētis cuiusmodi sunt
ista scio credo dubito cognosco. ⁊ pro-
batio eiᵒ dicitur officiatio qꝛ ē explica
tio propositionis habentis officium de
terminandi totam compositiōem sicut
sunt termini modales ⁊ termini cōcer
nentes actū mentis. Officiātes autem
propositiones dicūt̄ exprimētes offm̄
propositionis officiabilis. Hec autez ꝓ
baᵒ fit sic vt iᵃ necesse est deum esse pro
batur hᶜ est necᵃ deus est que adeq̄te si-
gnificat deum esse. g̊ necᵉ est deuz esse.
⁊ hᶜ probaᵒ est a posteriori. Aduerte
vlterius ꝙ aliq̄ ad has reducuntur ꝓ-

positiones de sensu composito ratione
istoꝝ terminoꝝ per se ⁊ per accñs. vñ
illa propositio ꝑ se homo ē animal ē of
ficiabiliter probanda sic hec est per se
homo ē animal q̄ adequate sig̃t hominē
eē al'.ḡ ꝑ se homo ē animal. similiter il
la ꝑ accñs hõ ē albꝰ ē officiabiliter pro
banda si hec ē ꝑ accñs homo ē albus q̄
adequate sig̃t hoiēʒ eē album ergo ē ꝑ
accñs hõ ē albꝰ. Ꝯsilr dicatur de istis
t̃inis ꝑ se pᵒ ꝑ se nõ pᵒ. vñ illa ē per se pᵒ
hõ ē risibilis ꝓbat̃ sic hec ē ꝑ se primo
homo ē risibilis q̄ adequate sig̃t homi
nē eē risibilē.ḡ ꝑ se primo hõ ē risibilis
similr iᵃ ꝑ se nõ primo sor. ē risibilis ꝓ
batur sic iᵃ ꝓpositio ē per se nõ primo.
sor. est risibilis q̄ adequate sig̃t sor. ē risi
bilē.ḡ ꝑ se non primo sor. ē risibilis. Ali
qui tñ probãt al'r istã ꝑ se primo homo
ē risibilis sic dicētes. risibile cõpetit ho
mini nõ ꝑ alteꝝ ⁊ cuilʒ alteri. ꝑ ipsum.
ḡ per se primo homo est risibilis.

Descriptibilis ꝓpõ ē duplex q̄dã enī
ē in q̄ t̃minus ꝯcernēs actũ mētis det̃i
nat incõplexũ ṽbale qõ nõ ē sig̃tum cõ
plexi vt cognosco sor. Alia ṽo ē in qua
terminꝰ ꝯcernens actum mentis deter
minat in cõplexũ verbale qõ est sig̃tuʒ
cõplexi vt scito a ꝓpositionem. Hec ꝓ
batio dicta est descripᵒ non quidē intel
ligendo descriptionē orationē compo
sitam ex genē ⁊ ꝓprio sʒ ꝯnominatõeʒ
rei. ipsa. n. denominatio dr̃ ꝺscriptio vt
dicit magr̃. Hec probatio sic fit vt hec
cognosco sor. ꝓbatur agnosco aliquid
cognosco sub ratõne qua sor. h̄ aũt scio
a propositionem. probatur sic scio aliq̃ꝫ
tũ sig̃tũ a ꝓpositionis ꝙ scio adequate
sig̃re ꝑ a ꝓpõeʒ.ḡ scio a propositioneʒ.

Aduerte vlteriusꝙ illa ṽba scio cre
do dubito nõ pñt nisi determinate cõ
plexum explicite vel implicite. vnde nõ
bene dicitur scio sortē sed aᵃ ṽba ꝯcer
nētia actum mētis vt intelligo cogno
sco possunt indifferēter det̃minare cõ
plexum ⁊ i cõplexum. nam indifferēter
possunt dicere intelligo sor. ⁊ intelligo
a propositionē. Necessario potest su
mi duplr. s. aduēbialr ⁊ noialr. noialr
sumptũ ē casus datiui ⁊ ablatiui ⁊ hʒ ꝓ
bari resolubiliter. Aduerbialiter vero
sumptũ nulliꝰ casus est ⁊ hʒ probari ex
ponibiliter vt in proposito. s. ꝑ primam
p̄iacentem. ⁊ 2ᵃ per oppositas q̄litates
vt illa necessario deꝰ ē exponitur sic d
us est ⁊ nõ potest esse quin deꝰ sit ergo
necessario deus est. similiter cõtigenter
probatur exponibiliter per preiacen
tem. ⁊ 2ᵃ per oppositas qualitates secũ
dum exigentiam ṽbi vt ꝯtingēter tu es
probatur sic tu es ⁊ potest esse quod tu
non es. ergo contingēter tu es. Huius
autē probationis ratio est quia ẜm phi
losophum secundo mᵉᵉ. necᵒ dicitur eē
aliquid vel non esse quia non potest ali
ter se habē ideo in prima inducit̃ eē vl
nõ esse. i 2ᵃ ṽo non posse al'r se habē op
positoᵒ dicat̃ de contingēter. Aduer
te vlterius ꝙ si negaᵒ nõ precedit li ne
cessario vel contingēter adhuc probat̃
exponibiliter vt necessario chimera ñ
est probat̃ sic chimera non est ⁊ non po
test eē qn chiera si. ergo ⁊c. ⁊ 2ᵃ exponēs
equiualet huic ⁊ nõ põt eē quin chime
ra sit similiter dicatur de contingenter
vt ꝯtingēter antixp̄s non ē exponit̃ sic
antixp̄s non ē ⁊ potest eē ꝙ antixp̄s sit
ḡ ⁊c. Si ṽo negaᵒ p̄cedit li necᵒ vel cõ
tingenter nõ exponitur sʒ ꝓbatur ꝑ cõ
tradictoriũ ṽbi gratia volo ꝓbare istã
non necᵒ chimera ē dicam si illa ē falsa
necᵒ chimera ē que contradicit illi non
necᵒ chimera ē.ḡ illa ē vera. Similiter
de ꝯtingenter vt si volo probare illam
non ꝯtingēter sor saluabitur dicã illa ē
ṽa cõtingēter sor saluabitur q̄ contra
dicit illi. ergo illa ē falsa. Dubitatur
circa 2ᵃᵐ cõclusionē q̄ ē illa anima tua
necᵒ ē ⁊ tamē contingēt̃ anima tua ē q̄
exponēs pᶜ ꝑtis vr̃ cõtradicē vni expo
nēti 2ᶜ partis. nã prima pars ꝓbatur re
solutur' sic hoc necᵒ ē ⁊ hoc est anima

tua ergo nec° anima tua est. adbuc prīa
resoluens probatur exponibiliter sic h
ē demonstrata aīa tua ⁊ nō potest esse
quin ista sit ꝺmōstrata anima tua. g̊ ⁊c̄.
modo hec 2ᵃ exponēs contradicit huic
pōt eē ꝙ aīa tua non sit q̄ ē exponēs 2ᵉ
partis conclusionis vt patet quare ⁊c̄.
Ad hec respondetur dittendo alios
vana loquētes ꝙ ē dr̄a dicē anima tua
nec° ē ⁊ dicē nec° anima tua ē pᵃ enim ē
v̄a ⁊ 2ᵃ falsa. prima habꝫ probari prio
resolubiliter sic hoc necessario ē ⁊ hoc
ē anima tua. g̊ anima tua nec° ē. adhuc
prima resoluens habꝫ probari exponi-
biliter hoc est ⁊ hoc non potest non eē
ꝺmonstrando animam tuam. g̊ hoc ne-
necessario est ꝙ 2ᵃ exponens sit v̄a patꝫ
quia contradictorium ē falsum hoc po
test non eē quia anima tua est in corru-
ptibilis ideo falsum est quod possit nō
esse. 2ᵃ vero ꝓpositio necessario aīa
tua ē falsa. quod probatur sic anima
tua est ⁊ non potest esse ꝙ anima tua n̄
sit g̊ ⁊c̄. modo 2ᵃ exponens est falsa q̄r
contradictorium est verum scilicet po-
test esse ꝙ aīa tua non sit ꝙ patet quia
hꝫ probari officiabiliter sic hec est pos-
sibilis anima tua non ē que adequate si-
gnificat animam tuaꝫ non esse. g̊ pōt eē
ꝙ anima tua non sit. modo officiantes
vere sunt ergo ⁊ officiata. Hoc premis-
so formaliter respondetur ꝙ vna expo
nens prime partis contradicat vni ex
ponenti 2ᵉ partis. ⁊ cum dicitur prima
probatur resolubiliter. concedo ⁊ ꝙ p̄-
ma resoluens exponitur ꝯcedo sꝫ 2ᵃ ex
ponens non est illa assignata scilicet ⁊ n̄
potest esse ꝙ anima tua non sit sꝫ est illa
⁊ hoc non potest non esse. modo ista est
vera licꝫ illa assignata sit falsa. nꝫ huic
huic hoc non potest non esse contradi-
cit illa exponens alterius partis scilicet
potest esse ꝙ hoc non sit imo stant simꝉ
quare ⁊c̄. Et nota bene hec quia aliqui
ignorantes logicam hec magnam intri-
cationem faciunt; nescientes quid di-
cant quare; melius fore putaui eorum
dicta impresentiarum non recitare.

Comparatiuus gradus compara-
biliter sumptus potest sumi tripliciter
aut cum magis aut cum minus aut cuꝫ
eque. si sumatur cum magis exponitur
sic: gradus comparatiuus cui equalet:
vt, dicēdo tu es magis fortꝭ q̄ꝫ plato ex
ponitur sic. tu es fortis plato est fortis
⁊ plato non est ita fortis sicut tu. ergo
tu es magis fortis q̄ꝫ plato. Si sumat
cum minꝰ exponitur etiam sicut com-
paratiuus excepto ꝙ terminꝰ a quo cō
pationis in 3ᵃ exposita exponitur a par
te an̄ in recto: ⁊ terminus ad quē a p̄te
post in obliquo: vt dicēdo tu es minus
fortis q̄ꝫ plato exponitur. tu es fortis:
plato est fortis: ⁊ tu tu non es ita fortis
sicut plato. ergo ꝯc̄. Si sumatur cum e-
que adhuc dupliciter. aut cū precisione
aut non: si cū precisione tunc illa tu es
fortis sicut plato exponitur sic. tu es fō
tis: plato ē fortis. ⁊ neuter illorū est for
tior alio. ergo tu es ita fortis sicut pla-
to. Si vero non exponitꝰ sicut dicit ma-
gister. si tu es fortis plato ē fortis ⁊ pla
to non est fortior te. ergo tu es ita fortꝭ
sicut plato. solum ergo iste modus vlti
mus ē ad propoᵐ magistri siue ergo eq̄
lem fortitudinem habeas cum platone
siue maiorem isto modo diceres. tu es
ita fortis sicut plato. Ratio autem qua
re per tres exponentes probetur com-
paratiuus gradus est ista. quia in omni
comparatione requiritur. primo ꝙ res
in qua fit comparatio participetur ab
vtroqꝫ termino: ⁊ propter hoc ponitur
prima ⁊ secūda exponens. Secundo ꝙ
participetur ab vno termino magis vꝉ
minus ꝉ eque: ⁊ propter hoc ponitur ter
tia exponens.

Dubium grande est circa 3ᵃᵐ con-
clusionem: quia videtur falsa. s. ego suꝫ
ita sapiens sicut tu ⁊ deus. quia quero
quō supponit illud copulatū. tu ⁊ deus

diuisiũ aut collectiue. si p° equiualent isti copulatiue false. ego sũ ita sapiẽs sicut tu. ꝛ ego sũ ita sapiens sicut deus. si ṽo collectiue 3ª exponẽs ē falsa. s. nõ tu et deus estis sapiẽtiores me. q꜡ ꝯdictoriũ est veꝛꝫ. s. tu et de⁹ estis sapiẽtiores me ꝛ cũ dicit magr̃ ꝙ seqt̃. g͛ tu es sapientior me nõ arguit̃ ad ꝓpositũ. q꜡ tũc tenet̃ diuisiũ: ꝛ ita nõ vniformiter teneretur in exposita ꝛ in exponẽte. Ad h̃ arg͡ᵐ dicũt qdã ꝙ tenet̃ collectiue ꝛ ad arg͡ᵐ qñ dr̃ quõ tenetur in negatiua i exponẽte. dr̃ ꝙ diuisiue cũ i ꝯdicª affirmª teneat̃ diuisiue fm magr̃z. ꝛ cũ dicis. nõ arguitur ad ꝓpositũ negat. nõ. n. ē op⁹ ꝙ si exposita teneat̃ collectiue ꝙ simlr̃ in exponẽtib⁹. Alij dicũt ꝙ in negatiua exponẽte nec collectiue nec diuisiue tenet̃. ꝛ ratio ē q꜡ tũc nota copulatõis nõ remanet in vi ei⁹. iõ nõ diuisiue nec collectiue tenet̃. In ꝯdicª vero affirmatiua bene tenetur diuisiue. hec subtilior est. Contra has duas respõsiones arguit̃. q꜡ q̃ro vtꝛꝫ dicẽdo. tu ꝛ deus estis sapientiores me tenẽdo collectiue sit vera vel falsa: si vera. g͛ illa ē falsa ego sũ ita sapiens sicut tu ꝛ de⁹ probatur ꝯsequẽtia q꜡ ex illa tu ꝛ deus estis sapiẽtiores me. seqt̃ ꝯdictoriũ isti⁹. ego sũ ita sapiens sicut tu: ꝛ de⁹: vt pꝫ exponẽdo ipsam. q꜡ exponit̃ sic. tu ꝛ deus estis sapiẽtes ꝛ ego sũ sapiẽs: ꝛ ego nõ sũ ita sapiens sicut tu ꝛ de⁹. q̃re. ꝛc̃. Si ṽo dicit ꝙ ē falsa ꝯ arguo sic. Deus ē sapiẽtior me g͛ tu ꝛ de⁹ estis sapiẽtiores me. tenendo collectiue ꝓbatur ꝯñ. q꜡ qd̃ p se sumptũ aliquo meli⁹ ē illd̃ idẽ cũ altero meli⁹ ē siñ illa ambo meliora sint: vt pꝫ p phꝫ in 3° topi. q dicit: ꝙ nõ bona bonis nihil ꝓhibꝫ magl eligẽda eẽ vt beatitudinẽ ꝛ ad aliqd aliud qd̃ nõ est bonũ iusticia fortitudine: vbi vult phs ꝙ cũ beatitudo sit melior ꝛ magis eligẽda q̃ꝫ iusticia ꝛ fortitudo. ꝛ adhuc btitudo cuꝫ aliquo nõ bono ista duo sit̃ magis eligẽda sũt: q꜡ adhuc meliora sũt. g͛ si de⁹ ē sapiẽtior me. deus ꝛ tu sit̃ estis sapientiores me. Ideo credo i rei ṽitate ꝙ ꝯ° sit falsa. sed dd̃ ꝙ magr̃ nõ loqt̃ fm opinionẽ ꝓpã Nã ipse dicit in vltimo nõto i insolubiliũ ꝙ ptim locut⁹ ē fm opinionẽ propaꝫ: ꝛ partiꝫ locut⁹ ē fm opinionẽ alioꝛꝫ. Nã ꝯdictoriũ istius. tu ꝛ deus estis sapientiores me tenẽdo collectiue qd̃ dat̃ p negationẽ ꝑpositã sigt̃ diuisiue ꝙ tu non es sapientior me vel deus non est spientior me: ꝛ hoc est contradictoriũ illius tenẽdo diuisiue: sꝫ sigt̃ ꝙ ñ ista duo sit̃ sũt sapiẽtiora me: qd̃ ē falsũ: imo illa duo simul sapiẽtiora sũt me: ꝓbabiliter tñ multotiens tẽui oppositũ.

Cõparatiu⁹ gradus põt duplr̃ sumi. s. ꝓp̃e ꝛ iproprie. Improprie sumit̃ qñ sumit̃ cũ abusione: q abusio fit quadruplr̃ vt scis ex grãmatica. s. formatiõe sigtõe pticipatione ꝛ ꝯstructiõe. potissimũ tñ fit abusio in significatõe ꝛ pticipatione. Participatõe qñ q̃litas ꝯpatiui nõ pticipat ab vtroqꝫ termino: vt deus ē melior diabolo: ꝛ istud mare ē dulcius illo sigtione aũt quãdo ñ sigt̃ plus suo positio: vt senior ꝓ senex: aut qñ mi n⁹ sigt̃ vt subtristior. i. paꝛꝫ tristl. aut qñ sigt̃ ꝯriũ: vt istud fel ē dulci⁹ illo. Proprie ṽo sumit̃ siñ aliqua abusione. s. qñ sigt̃ pl⁹ suo positio ꝛ pticipat̃ ab vtroqꝫ extremo. In proposito magr̃ loqt̃ d̃ ꝯparatiuo ꝓprie sũpto ꝛ ꝯparatiu⁹ gradus ꝓp̃e sumpt⁹ exponit̃ p tres expo nẽtes: quaꝛꝫ 3ª ē p positiuũ cõparabilit̃ sũptũ. ego sum fortior te. ego sum fort ꝛ tu es fortis: ꝛ tu nõ es ita fortis sicut ego ergo. ꝛc̃. Hui⁹ aũt ꝓbationis rõ assigta ē s̃ de positiuo cõparabilr̃ sũpto.

Dubiũ ē circa tertiã cõclusionẽ q ē. ego sũ sanctior te ꝛ deo. q꜡ illud copulatũ te ꝛ deo aut tenet̃ duisiũ aut collectiue. si diuisiũ equalꝫ isti copulatiue false ego sũ sanctior te ꝛ ego sũ sanctior deo si ṽo tenet̃ collectiue 3ª exponẽs ē fl'a. s. nõ tu ꝛ deus estl ita sciẽtes sicut ego Et cũ dicit magr̃. ergo tu es ita sciens

ſicut ego nõ arguit ad ꝓpoſitum qꝛ tūc
teneret diuiſiue ⁊ ita nõ vniformiter te
neret in exponēte ⁊ expoſita. Ad hoc di
catur ꝑciſe ſicut ad dubiū motuꝫ ꝯ 3ᵃᵐ
concluſionē poſitiui cõꝑabiliter tēti. vi
de ſ. Suꝑlatiuꝰ gradus dupl'r ſumit
.ſ. abſolute ⁊ reſpectiue. exēplum primi
vt ſoꝛ. eſt foꝛtiſſimꝰ. exᵐ ſecūdi vt ſoꝛ. ē
foꝛtiſſimus illoꝝ. ꝑmoᵒ ſumptus exponi
tur ꝑ duas exponētes vt ſic ſoꝛ. eſt foꝛt
⁊ foꝛte nihil põt eſſe foꝛtius in ſua latitu
dine. ğ ſoꝛ. eſt foꝛtiſſimus. Si vͦo ſumat
reſpectiue adhuc dupl'r. ſ. poſitiue ⁊ negaᵉ
poſitiue ſumptꝰ exponit ꝑ tres exponē
tes. duas in qbus extrema cõꝑatiõis cõ
ueniunt. ⁊ 3ᵃᵐ negatiuā de poſitiuo cõ
ꝑabl'r ſumpto vt ſic tu es foꝛtiſ ⁊ iſti ſūt
foꝛtes ⁊ nõ aliqđ iſtoꝝ eſt iſta foꝛte ſic
tu. ğ tu es foꝛtiſſimus illoꝝ. ⁊ dicit poſi
tiue accipi tunc qꝛ ꝑ exceſſum alioꝝ ac
cipit. Negatiue vͦo ſumptus exponitur
ꝑ negatiuā ſui cõꝑatiui vt ſic tu es foꝛ
tis ⁊ iſti ſunt foꝛtes ⁊ nõ aliqđ iſtoꝝ eſt
foꝛtioꝛ te ğ tu es foꝛtiſſimꝰ iſtoꝝ. ⁊ dicit
negatiue accipi tunc qꝛ ꝑ non excedi ab
alijs accipit. ⁊ iſtoᵒ ꝑtibus põt ꝯuenire
ſuꝑlatiuus graduſ. In ꝓpoſito loquitur
magr̄ de ſuꝑlatiuo reſpectiue tēto ſiue
poſitiue ſiue negatiue teneatur. ⁊ huiuſ
modi ꝓbationis rõ aſſignata eſt in capit'o
de poſitiuo cõꝑabiliter tento.

Dubiū eſt circa 4ᵃᵐ concluſionē ma
giſtri q̄ eſt aliquod illoꝝ eſt maximū il
loꝛum ꝙ nõ eſt maxᵐ illoꝝ. qꝛ ſeqtur ꝙ
duo contradictoꝛia ſunt ſimul vera qa
hec eſt vera nihil eſt maximuꝫ illoꝝ qđ
nõ eſt maximū illoꝝ. ⁊ hec eſt contradi
ctoꝛia illius aliquod eſt maximū illoꝛuꝫ
ꝙ nõ eſt maximū illoꝝ. ğ ſi illa eſt vera
opoꝛtet ꝙ duo contradictoꝛia ſint ſiml'
vera. ꝯña nõ ⁊ minoꝛ etiā pꝫ. ſ. quod illa
ſint contradictoꝛia. qꝛ vniuerſalis nega
tiua ⁊ ꝑticularis affirmatiua de cõſimi
libus terminis ꝯdicunt. maioꝛ ꝓbatur
.ſ. ꝙ illa negatiua ſit vera nihil eſt maxi
mū illoꝝ quod nõ eſt maximū illoꝝ ⁊ ar
guitur. Omne maximum illoꝝ eſt maxi
mū illoꝛum. ğ nihil eſt maximū illoꝛum
quod nõ eſt maximū illoꝝ. ꝯña pꝫ. qꝛ ar
guitur ab expoſita ad vnam ſuaꝝ expo
nētium ⁊ añs eſt veꝝ eo ꝙ eſt vna vni
uerſalis affirmatiua in qua idem ꝑdica
tur de ſeipſo. ğ añs eſt verum quare ⁊c.
Ad hoc argumentū diuerſi diuerſa rñ
dent Et qdā volunt ꝙ cõcludat Ma
giſter tñ in ſophiſmatibꝰ ſuis ad hoc ar
gumentū reſpondet in ſophiſmate. 44
⁊ dicit. Dubium eſt ꝙ illa ſtant ſil' aliqd
eſt maximū illoꝛuꝫ quod nõ eſt maximū
illoꝝ ⁊ nihil eſt maximū illoꝝ quod non
eſt maximū illoꝛum dato ꝙ in ꝑma refe
rat illū terminū maximū ⁊ nõ illū ťinuꝫ
aliqd. ⁊ i ſc'a refert illū terminū nihil ſeu
li ens incluſum in li nihil. ⁊ ita quelibet
illaꝝ ꝓpõum põt indifferenter concedi
vel negari ſm ꝙ relatiua poſſunt refer
re diuerſa añtia. ⁊ ſic pꝫ ꝙ illa nõ ꝯdicit
niſi referant idem. Differt dupl'r põt ſu
mi. ſ. poſitiue ⁊ negatiue. Poſitiue ſumi
tur qñ extrema poſſunt ſil' eſſe que ſigt
dꝛiam. ⁊ tūc exponit ſicut dicit magr̄ ꝑ
tres exponētes. duas affirmatiuaſ ⁊ ter
tiam negatiua vt ſoꝛ. differt a platone.
Et rõ hꝰ ꝓbatõis eſt qꝛ ex quo ponit ex
trema ſil' eſſe in ꝑma ſigt vnuꝫ extremū
eſſe. i ſc'a ſigt aliud. in ťtia vͦo negat vnū
extremū ab alio inter q̄ ſigt dꝛiam. Ne
gatiue vͦo ſumit qñ negat tm̄ vnū extre
mū ab alio dato ꝙ nõ ſint ſil' extrema et
ſic concedit ꝙ ſoꝛ. ſenex dicitur a ſeipſo
puero quia ſoꝛ. ſenex non eſt puer ⁊ tam̄
nõ eſt ſil'is ſoꝛtes ſenex ⁊ ſoꝛtes puer. et
illoᵒ nõ loqtur magr̄ in ꝓpoſito ſꝫ ꝑmoᵒ.
Aduerte vlteriꝰ ꝙ aliud ⁊ nõ idem i neu
tro gñe dñt diuerſitatē eēntialē ſꝫ aliꝰ
⁊ nõ idem in maſculino gñe dicūt diuer
ſitatem accñtalem. Jõ iuxta h̄ ꝯceditur
in diuinis pater eſt alius a filio ⁊ non eſt
aliud a filio. nam pꝛima pars pꝛobatur
ſic pater eſt ⁊ filius eſt ⁊ pater nõ eſt fili
us ⁊ h̄ eſt veꝝ. ſc'a vͦo ꝓbatur. qꝛ oppoſi
tum eſt falſum. ſ. pater eſt aliud a filio q̄

ꝓbatur sic pater est ⁊ filius est ⁊ patˀ nō
est eadem res q̄ est filius ⁊ hoc ē falsum
ideo cōceditur in diuinis ꝙ pater ē idez
filio ⁊ pater nō est idē filio tenēdo li idē
in p̄ma in neutro gn̄e ⁊ in secūda in ma/
sculino ideo nō ꝯdicunt.

Tm̄ dupl'r sumitˀ.s.relatiue ⁊ exclusi/
ue:exͣ p̄mi vt q̄tū videt soꝛ.tm̄ videt pla
to li tm̄ refertˀ ad li quantū.exeͣ secūdi
vt tm̄ soꝛtes currit. 2°.accipitˀ in ꝓpo
sito ⁊ nō p̄mo° Et affirmatiua exponitˀ
p duas expositōes p p̄eiacentem ⁊ vni/
uersalē negatiuam sibi coꝛ̄r̄dentem.cu
ius ratio est qa in tali ꝓpōe exceptiua ra
tione note exclusionis affirmatˀ subm̄ d̄
p̄dicato ⁊ r̄mouetˀ ab opposito subiecti
aut oppositum p̄dicati remouetˀ a subie
cto p p̄eiacētem fit p̄mū.p negatiuā fit
secūdum. Negatiua ꝟo exponitˀ p p̄iacē
tem ⁊ affirmatiuā coꝛrespondētem. cu/
ius ratio ē qꝛ in illa negatˀ predicatum a
subiecto ⁊ ostēditur affirmari de oppo
sito subiecti aut oppͣ p̄dicati affirmatˀ
de subiecto p p̄imā fit p̄mū p secundaz
secundum.

Aduerte vlterius ꝙ nota exclusionis
facit tres oꝛdines ꝓpoum s̄m magr̄z qn̄
nō p̄cepit totam ꝓpōem facit exͣ p̄mi
oꝛdinis.qn̄ ꝟo cadit intˀ subm̄ ⁊ p̄dicatū
facit exclusiuam secundi oꝛdinis.qn̄ ꝟo
cadit inter ptes p̄dicati facit exceptiuaz
secūdi oꝛdinis.exͣ p̄mi tm̄ soꝛtes est hō
exͣ secūdi soꝛ.est tm̄ homo.exͣ t̄tij soꝛ.
est aīal tm̄ risibile.⁊ exponitˀ oīs excep/
tiua cuiuscūꝙ oꝛdinis sit p p̄iacentem
⁊ negatiuā sibi coꝛrespondentē. Paulus
aūt pgulensis posuit qnꝙ modos exclu
siuaꝝ.Exclusiuaz.n.p̄mi oꝛdinis variat
dupliciter qꝛ vl' nota exclusiōis cadit s̄
totam ꝓpōem vt dicēdo tm̄ soꝛtes cur/
rit ⁊ tūc exponitˀ moꝛe magr̄i p copulati
uam sic soꝛ.currit.⁊ nihil nō soꝛtis cur/
rit.g̊ tm̄ soꝛ.currit.l' nō exclusiōis cadit
tm̄ s̄ subm̄ ⁊ nō s̄ totum ⁊ tūc expōitur
sic p copulatum soꝛ.⁊ nihil n̄ soꝛ. currit
g̊ tm̄ soꝛ.currit. Et differūt isti modi ab
inuicem quia s̄m illum conceditˀ illa ꝯ°
tantum soꝛ.currit ⁊ non tantum soꝛtes
currit.dato ꝙ li tm̄ cadat s̄ subm̄ in p̄i
ma in s̄a ꝟo supꝛa totū. Addit etiā aliuz
modū exceptiue de quo magr̄ non fecit
mentōem cū nō sit visitatᵒ qn̄.s.nota ex
clusionis cadit iter ptes subiecti vt soꝛ.
tm̄ disputās placet ⁊ exponitur sic soꝛ.
disputās ⁊ nō disputās placet ⁊ sic qnꝙ
modis variat exclusiuas affirmatiuas.
⁊ sunt alij quatuoꝛ modi in negatiuis ꝓ
positionibᵒ negatōe sequēte notā exclu/
sionis. Aduerte vlteriᵒ ꝙ qn̄ dictō ex
ceptiua cadit supꝛa terminū nūeri pl'alis
pōt exponi dupl'r.s.p notam infinitantē
⁊ p notam pluralitatis vt tm̄.12.sūt apl'i
exponi potest sic.12.sunt apl'i nͣ non.12.
sunt apl'i.g̊.⁊c.⁊ sic est falsa.aliter sic.12.
sunt apl'i ⁊ nō plures q̄ꝫ.12.sunt apl'i.er/
go tm̄.12.sunt apl'i ⁊ sic est vera.

Preter quadrupl'r sumitˀ. vno° nega/
tiue ꝓ sine vt soꝛ.potest leuare a lapidez
preter auxilium platonis.i.sine platone.
aliqn̄ tenetur additiue vt cum dicitur o
poꝛtet soluere.10.libꝛas preter expensas
idest vltra expensas.aliquando substra
ctiue vt dicendo quatuoꝛ preter vnū sūt
tria sensus est ꝙ si a quatuoꝛ remoueatˀ
vnum sunt tria. Quarto exceptiue tūc
excipitur pars subiectiua ab aliquo to°.
vniuersali. Nisi dupliciter sumitur.
vnomndo conditionaliter vt dicendo
nisi tu es animal tu nō es homo. sensus
est si tu nō es animal tu nō es homo.alio
modo exceptiue vt om̄is homo nisi soꝛ.
currit.

Aduerte vlterius ꝙ ad exceptiuā qua
tuoꝛ requiruntur:scilicet illud a quo fit
exceptio quod est nisi subiectum p̄edi/
catum.dictio ex cipiens ⁊ pars extra ca/
pta ⁊ est ꝓpꝛia ⁊ impꝛopꝛia. Ad ꝓpꝛiā
duo requiruntur.p̄mo ꝙ illud a quo fit
exceptio stet confuse distributiue mobi
liter. Secundo ꝙ pars extra capta sit
terminus inferioꝛ ad illud a quo fit ex/
ceptio vt dicendo omnis homo p̄eter

sor.currit. Impropria vero est quādo d/
ficit aliqua harum conditionum vt oēs
Et ideo contingit ꝙ improprie excepti/
ue exponuntur quandoq; per notā plu
ralitatis vel alienitatis vt dicendo sor/
tes nō est nisi sophista exponitur sic sor:
est sophista ⁊ nō aliud q̄ sophista. ergo
⁊c. ⁊ dicendo non dedi sor. nisi quatuor
denarios exponitur sic sor. dedi quatu/
or denarios ⁊ non plures q̄ quatuor. er
go ⁊c. Dubiū circa quartā conclusio
nem que est tu nō differs nisi ab asino ⁊
tamen differs a capra quia ex prima par
te sequitur oppsitum secunde. sequitur
enim tu nō differs nisi ab asino. ergo tu
non differs a capra. tenet consequentia
a simili tu non vides nisi sor. ergo tu nō
vides platonem. Secundo quia con/
tradictorium prime partis videtur ve/
rum scilicet tu differs nisi ab asino ex/
ponitur sic tu differs ab asino et non
differs ab alio q̄ ab asino. ergo tu dif/
fers nisi ab asino. exponentes vere sunt
ergo ⁊ exposita. Tertio querit qua/
re ista prima pars tu non differs nisi ab
asino exponatur sicut dicit magister cū
non exponatur ratione de li differt nec
ratione illius note exceptionis nisi. Re/
spondetur ad primum negatur ꝙ ex pri
ma parte sequitur oppositum secunde.

Ad probationem negatur similitudo
quia li videns est verbum mere affirma
tiuum nullam negationem includens.
differt autem includit negationē ideo
nō est simile.

Ad secūdum dicitur ꝙ ista tu differs
nisi ab asino exponitur sic tu differs ab
asino ⁊ a nullo alio q̄ ab asino differs.
ergo tu differs nisi ab asino. modo secū
da exponens est falsa quia opposita est
vera sed ab alio q̄ asino differs quia a
a leone differs. Ad tertium dicitur ꝙ
illa prima pars tu non differs nisi ab asi
no exponitur sicut dicit magister tu dif
fers ab asino ⁊ non differs ab alio q̄ ab
asino. ergo ⁊c. ⁊ hoc non ratiōe de li dif
fert solum nec ratione note exceptionis
solum sed ratione vtriusq; simul.

Inquantum potest sumi dupliciter:
scilicet specificatiue ⁊ reduplicatiue. pri
mo modo non exponitur sed describi/
tur sic vt ens inquantum est ens est sub
iectum in methaphisica ens sub ratione
quia ens est subiectum in methaphisica

Secundo exponitur per tres exponē
tes scilicet duas absolutas ⁊ tertiam cō
ditionatam vt sor. inquantum homo est
risibilis exponitur sic sor. ē homo. ⁊ sor.
est risibilis ⁊ si aliquid est homo illud ē
risibile. ergo sor. inquantū homo est ri
sibilis. Tres autem communiter assi
gnantur reduplicatiue scilicet inquan/
tum secundū ꝙ ⁊ prout. Immediate su
mitur dupliciter scilicet nominaliter et
aduerbialiter. Primo modo idē est
ꝙ sine medio vt immediate sunt partes
in continuo scilicet sine medio ⁊ ita non
sumitur in proposito. Secundo vero
modo probatur exponibiliter more ma
gistri scilicet per adiacentem ⁊ negati/
uam sibi correspondentem vt immedia/
te ante a instans tu fuisti exponitur sic
ante a tu fuisti ⁊ nullum fuit instans an/
te a quin inter illud ⁊ a tu fuisti. ergo im
mediate ante a tu fuisti. huius probatio
nis ratio est quia propositio de īmedia/
te asserit duo. asserit enim propositionē
preiacentem ⁊ aliam negatiuam ratiōe
de li immediate.

Aduerte ꝙ omnis propositio de im/
mediate affirmatiua conuertitur cum
vna affirmatiua de infinito. vt si imme/
diate ante b tu fuisti infinitum ꝓpinq;
ad b tu fuisti ⁊c.

Aduerte primo ꝙ propositiones de ī/
cipit ⁊ desinit non proprie exponuntur:
Cuius ratio est quia ab exponentibus
ad expositam est bona ꝯsequentia. sed a
ꝓpositione de incipit ⁊ desinit ad expo/
nētes nō valet consequentia. Non enim
valet sor. incipit esse. ergo nūc non est et
immediate post hoc erit: quia añcedēs ē

verū ⁊ cōsequens falsū posito ꝙ nunc pꝰ sit soꝛ. ⁊ si magr̄ dicit ista debere exponi coꝛrigit se in tractatu ꝯ ꝯñtias i capꝰ 7°.

Rñsio ad scḋaꝫ istātiā ꝯ scḋaꝫ regulā que ē. Ab exponibili ad quālibꝫ suaꝝ exponentiū ē bōa ꝯña. dicit. n. ⁊ si aliqñ dixi illa vͦa debere exponi. nō sum locutus ꝓpꝛie de expositiōe: sed ẜm modū loquēdi sumēdo expōeꝫ ꝓ q̄libet ꝓbatōe tinoruꝫ sed ꝓpꝛie sumēdo ꝓbat̄ ꝑ causas veritatis. Incipit. n. ꝓbat̄ ꝑ vnā disiunctiuā ꝯpositā ex duabꝰ copulatiuis: quaꝝ copulatiuaꝝ p̄ma fit ex affirmatiā de pñti ⁊ negatiua de p̄terito: ⁊ scḋa fit ex negatiua de pñti ⁊ affirmatiua de futuro. Desinit vͦo ꝓbat̄ ꝑ vnā disiūctiuā ꝯpositaꝫ ex duabꝰ copulatiuis: quaꝝ p̄ma fit ex negatiua de pñti ⁊ affirmatiua de p̄terito: altera vͦo ex negatiua ꝺ̄ pñti ⁊ affirmatiua ꝺ̄ futuro. exemplū p̄mi vt icipit eē a. ꝓbat̄ sic. nūc ē a ⁊ nō imediate añ h̄ fuit a: vel nūc nō ē a: ⁊ imediate pꝰ h̄ erit a ğ incipit eē a. p̄ma. n. copulatiua deseruit rebꝰ ꝑmanētibꝰ i qbꝰ est dare p̄mū instans eē exēplū scḋi vt desinit eē a. ꝓbat̄ sic. nūc nō est a ⁊ imediate añ h̄ fuit a: vel nūc est a ⁊ nō imediate post h̄ erit a. ğ desinit esse a. p̄ma. n. vl̄r deseruit rebus successiuis i qbus nō ē dare vltimū instās eē sed p̄mū nō esse: ⁊ in rebꝰ ꝑmanētibꝰ in quibus non est dare vltimum instās sui esse.

Aduerte 2° ꝙ illa p̄mū eē ⁊ p̄mū nō eē vltimū eē vltimū nō esse exponūt̄ sicut incipit ⁊ desinit: p̄mū eē exponit̄ sicut incipit ꝑ ꝓpōnē ꝺ̄ pñti ⁊ remotiōeꝫ de p̄terito: vt hoc ē p̄mū instās esse soꝛ. ꝓbat̄ sic In hoc istanti ē eē soꝛ. ⁊ nō imediate añ hoc istās qꝺ̄ ē pñs fuit esse soꝛ. ğ nūc est p̄mū eē soꝛ. vltimū nō esse exponit̄ sicut incipit ꝑ remotōem de pñti ⁊ positioneꝫ de futuro: vt nūc est vltimū non eē motus: ꝓbat̄ sic nūc nō est motꝰ ⁊ imediate pꝰ hoc erit motꝰ. ğ nūc est vltimū non eē motus. p̄mū non esse exponit̄ sicut desinit ꝑ remotionē de pñti ⁊ positionē de p̄terito. vt hoc ē p̄mū nō esse soꝛtis nūc ñ est soꝛ. ⁊ imediate añ hoc fuit soꝛ. ğ nunc est p̄mū non esse soꝛ. vltimū esse exponitur sicut desinit ꝑ positionem de pñti ⁊ remotionē de futuro. vt hoc est vltimū esse gradus summi ꝓbatur sic. nunc est gradus sūmus. ⁊ non immediate post h̄ erit gradus sūmus. ergo nūc est vltimū esse gradus summi.

Aduerte vlterius ꝙ minimum exponitur sicut maximum. pꝛimo vero sicut vltimū vnde datur minimū ꝙ sic ⁊ minimum ꝙ non maximum ꝙ sic: ⁊ maximū ꝙ non. exemplum pꝛimi vt hoc est minimuꝫ qꝺ̄ soꝛtes potest exponitur sic. hoc soꝛtes pōt ⁊ nullum minus. sed quodlibet maius. ergo hoc est minimum quod soꝛtes potest. exemplum secundi. hoc ē minimum quod soꝛtes non potest exponitur sic: hoc non potest soꝛtes nec aliqꝺ̄ maius. ergo hoc est minimum quod soꝛ. non potest exemplum tertij. hoc est maximum quod soꝛ. potest exponitur sic h̄ potest soꝛ. ⁊ nullum maius. ergo h̄ ē maximū quod soꝛ. potest exemplum quarti hoc est maximum quod soꝛtes non pōt hoc non potest soꝛtes nec aliquod maiꝰ ğ hoc est maximū ꝙ non. licet habeat ꝓbationes terminoꝛum maximum ⁊ minimum non sunt omnino eedem illis de p̄mum ⁊ vltimum: sunt tamen multum similes: vt patet in tractatu de maximo ⁊ minimo: ideo simul de illis volui dicere

Aduerte vlterius ꝙ ablatiuꝰ in consequentia ponitur in ꝯͣ ꝓbatur etiam ꝑ causas veritatis per vnam disiunctiuā ⁊ conditionali causali ⁊ tempoꝛali cōpositam. vt sole oꝛiente fit dies. pꝛobatur sic si sol oꝛitur fit dies: vel quia sol oꝛit̄ fit dies vel quando sol oꝛitur fit dies. ğ sole oꝛiente fit dies. ⁊ ideo infertur illa ꝯ°. non aliquo homine currente tu es asinus. nec nullo homine currente tu es asinus. ⁊ non sequitur non aliquo homine currēte tu es asinꝰ ergo nō homine currēte tu es asinꝰ qꝛ nō equalet. .

De hoc aūt dixi h̄.q̄r talis ablatiu⁹ ꝓ/
batur p causas veritatis sicut ista de in
cipit. Aduerte vlteri⁹ ꝙ siue resolubi/
liter siue exponibil'r siue officiabil'r si/
ue describtibil'r ꝓbetur ꝓpō.ei⁹ ꝯdicto/
rium est ꝓbabile p causas v̄itatis.

Tot⁹ tota totū dupl'r sumit̄.s.cathe
gorice ꝛ sincathegorice. Sincathe^c sūit̄
qn̄ p̄cedit totā ꝓpōem:ꝛ tunc idē est qd̄
quelꝫ pars.Cathegorice v̄o sumit̄ qn̄ po
nitur inter ptes subiecti vel p̄dicati dū/
modo p̄cedit aliqd̄ determinabile ipsuꝫ
ꝛ tūc idem ē qd̄ ens pfectū cōpositū ex
ptibus quātitatiuis. primo⁹ exponibilit̄
ꝓbatur: vt dicendo totus sortes est mi/
nor sorte.sortes est minor sorte. ꝛ nulla
ē ps sortis̄ qn illa sit minor sorte: ḡ tot⁹
sor.est minor sor.2° v̄o mō nō exponit̄.

Semp dupl'r sumit̄ vno⁹ simpl'r siue
absolute.alio⁹ respectiue nō ꝓ oī tēpore
sed s̄m exigētiam v̄bi vt dicendo semp
fuit hō. 2°. sig̃t ꝙ oī tpe p̄terito fuit hō
ꝛ est v̄a vt pꝫ p exponentes.s.aliquo tpe
p̄terito fuit hō:ꝛ nō fuit aliqd̄ temp⁹ p/
teritū qn fuerit homo.ḡ ꝛc.Si p̄mo⁹ h̄
est falsa:q̄r sig̃t ꝙ omni tpe fuit hō:ꝛ seq
tur oī tpe fuit homo:ꝛ seqtur oī tpe fu/
it hō pn̄s temp⁹ est tps ḡ in tpe pn̄ti fuit
homo.ꝯn̄s est falsum.q̄r pn̄ti tpe nō fuit
homo:sed hn̄ est homo. ista ḡ ꝓpositio
omni tempe fuit hō est falsa.q̄r exponi/
tur sic.aliquo tpe fuit hō ꝛ nō est uel fu/
it aliquod tps quin tunc fuerit hō.ḡ ꝛc.
illa 2^a exponēs est falsa q̄r tps pn̄s est l'
fuit aliquod tps:ꝛ tn̄ in illo nō fuit hō sꝫ
hn̄ est hō. Magr̄ tangit hos duos mōs
substimabiles in textu elige qd̄ placet.

Ab eterno sumit̄ dupl'r. vno⁹ noīal'r
ꝛ sic sūt due ptes.alio⁹ aduerbial'r. ꝓut
est idem qd̄ eternal'r:ꝛ sig̃t idem ꝙ ante
oē tps finitū aut p⁹ oē tps finitū. p̄mo⁹
ꝓbatur resolubil'r. vt ab eterno tu fui
sti ꝓbatur resolubiliter ab hoc tu fuisti
ꝛ hoc est vl' fuit eternū ḡ ab ēno tu fui/
sti. 2° ꝓbat̄ exponibil'r sic vt an̄ aliqd̄
tempus finitū tu fuisti ꝛ nō est vel fuit a

liqd̄ tps finitum qn ante illud tu fuisti.
ḡ ab eterno tu fuisti. Secūdūꝫ v̄o alios
ab eterno sumit̄ dupl'r.s.cathegorice et
sincathegorice. Cathegorice idem est qd̄
vnum ens carens p̄ncipio. sincathegori
ce v̄o ē distributiuū tpale ꝛ redit ad idē

Infinitum dupl'r sumit̄.s.cathegori^e
ꝛ sincathegorice. cathegorice sumit̄ quā
do nō precedit totam ꝓpōem ꝛ sig̃t idē
qd̄ ens sine fine. sincathegorice v̄o sumi
tur qn̄ p̄cedit totam ꝓpōem ꝛ sig̃t ꝙ q̄cū
ꝗ dato pōt dari maius in singulari. In
pl'ali v̄o q̄buscunꝗ datis cōtingit dari
plura:ꝛ sumendo illo⁹ ꝓbat̄ sic exponi/
biliter. exemplū in singulari vt infinitū
corpus est ꝓbatur sic. aliquantū corpus
est ꝛ nō tm̄ qn maius illo.ḡ infinitū cor/
pus est. vel aliter sic. aliquātum corpus
est ꝛ duplū ad illud ꝛ triplum ꝛ quadru/
plum: ꝛ sic in infinitū.ḡ infinitū corpus
est. ex^m in pl'ali vt infinita corpa sunt. sic
ꝓbatur. aliqua corpa sunt ꝛ nō tot quin
plura.ḡ infinita sunt corpora. vel aliter
sic duo corpora sunt ꝛ tria ꝛ quatuor et
sic in infinitū.ḡ infinita corpora sunt.

Aduerte ꝓ maiori examinatōe huius
tractatus ꝙ cū ꝓponit̄ tibi aliqua ꝓposi
tio stati debes videre an sit mediata an
imediata. si imediata nō potest ꝓbari q̄r
ad sensum vel intellectum est per se no/
ta ꝛ contra negantes principia nō ē am/
plius disputandum. Si vero mediata d̄
bes videre an sit affirmatiua an nega/
tiua. si negatiua debes ꝓbare p causas
veritatis aut per contradictoriuꝫ aut p
singulares ut sepius dictum est. si vero
affirmatiua debes videre an sit cathe/
gorica vel ipothetica. si cathegorica vi/
de primum terminum mediatum ꝛ ab
eo debes inchoare propositionis proba
tionem. quia a primo termino mediato
semper inchoanda est propositionis ꝓ/
ba⁹:ꝛ non per saltum debes propositio/
nem probare. quia fiunt multe deceptio
nes in exponendo propositionem nō ex
ponibilem sed resolubilem vel econtra

verbi gratia. ista propositio aliquod al/
buʒ incipit esse sor. est resoluenda ratio
ne de li aliquod album ⁊ nõ probanda
rõe de li incipit ꝑ cãs ꝟitatis. Appello
aũt ꝓmũ terminũ nõ ꝼm situm sed ꝼʒ de
noiatõem vt in modalibꝰ sepe modꝰ ꝼm
situm est vltimꝰ. ⁊ tñ ꝼm denoiatiõem ē
ꝓmus. Silr̃ in ipotheticis nõ ipothetica
ꝼm situm quasi semꝑ est mediata. ꝼm tñ
denoiatõem est ꝓma facta. aut ꝓbatõne
ꝓmi termini postea debes ꝓcedere gra/
datim ad alium siqs est. ⁊ sic donec oẽs
t̃ini mediati ꝓpõis caᵉᵉ fuerit ꝼm exigẽ/
tiam declarati. Si ꝟo primo fuerit ipo/
thetica tũ vide an sit cathᶜ vel ipotheti
ce ꝓbanda. si cathegorice ꝓbanda est. ꝓ
ba eam sicut dixi de cathegorica verbi
gratia. necᵒ tu curris vel tu nõ curris. si
li necᵒ cadit in totum lʒ ista sit ipotheti/
ca: disiũctiua tñ nõ est ipothetice disᶜ ꝓ/
bãda. sed cathegorice expõibl'r hoc mõ
tu curris ⁊ tu nõ curris ⁊ nõ põt esse qn
tu curras vel tu nõ curras. g̊ ⁊c̃. Silr̃
necᵒ est te moueri si tu curris. si li necᵒ ca
dit in totum lʒ sit ipothetica ꝯditional'.
nõ tñ est ipothetica ꝯditõal'r ꝓbanda: sʒ
more cathegorice est officiabil'r ꝓbãda
h̃ mõ h̃ ꝓpõ est necᵃ. tu moueri si tu cur/
ris q̃ adequate sig̃t te moueri si tu curri
g̊ necesse ē te moueri si tu curris. vbi nõ
sit ipothetica ipothetice ꝓbanda. tũc ãt
copulatiue aut disᶜ aut cõditiõal'r ⁊ ꝼm
ꝙ dictum est in capᵒ de ipotheticis de/
bes inferre ipotheticã esse veram vl' fal
sam possibilem vel impossibilem neces/
sariam vel contingentẽ. ꝟbi gratia alt̃a
pars ꝓncipal' huiꝰ disᶜ affirmatiue ē ꝟa.
ũ hec est vera. ⁊ sic de alijs elige: qꝛ nul/
la erit ꝓpõ ꝓbabilis q̃ tibi occurrat quã
statim inferre nõ possis. Et sic ē finis
huius tractatus. si qd autem hic diminu
te diximus ample dicemus contra ꝓba/
tiones terminoꝝ.

Bligatio est ora/tio ꝯ
posita ex signis obligationis et
obligato: vt pono tibi istã: tu es Rome.

Aduerte ꝙ obligationes sũmatim et
ꝑ modum memorie volo hic declarare.
Si aũt vis hanc materiã videre ample
recurre ad obligationes Strodi. Regu
las igit̃ menti cõmendandas colligam.

Prima regula Oĩe possibile tibi po
situm etiam a te admittendum. Secũ
da regula. Omne tibi posituʒ ⁊ ad te ad
missum infra tempus obligatõis ꝓposi/
tum est a te concedendum. s. nominalit̃.
idest dignum concedi. Tertia Omne
sequens exposito ꝑ se vel concesso l' con
cessa est cõcedendum. Quarta Oĩe
repugnans posito pᵉ concesso vel ꝯcessa
est negandum. Quinta Oẽ sequẽs ex
posito vel opposito bene negari vel op/
positõis bene negatoꝝ est ꝯcedendum.

Sexta regula. Omne repugnans op/
posito ⁊ posito bene negati vel opposi/
tis bñ negatoꝝ est negandũ ꝑticipial'r.

Septima regula. Ad omne imꝑtinẽs
est respondẽdum ꝼm sui qualitatem.

Octaua Propter possibile positũ nõ
est impossibile ꝯcedendũ ꝑticipial'r. i. rñ
dendum cõcedo negatiue ecᵃᵒ negandũ

Aduerte vnum ꝙ qcunqꝫ casus possi
bilis fiat nunqꝫ debes rñdere ad ꝓpõem
impossibilẽ ex auctẽtica impõe ꝯceᵒ nec
ad necessariũ neᵒ lʒ impossibilis sit cõce
denda. sed negare debes postea ꝙ sit im
possibil'. ⁊ silr̃ ex opposito de necᵃ debʒ
ꝯcedi ꝙ est neganda ⁊ negare postea ꝙ
sit necᵃ. exemplum ꝓmi vt si ponatur ꝙ
oẽ vigilans sit asinꝰ admittit̃ casus qa
possibil' ⁊ si ꝓponit̃ ꝯcedit̃ deinde ꝓpõ
tu es vigilãs dʒ cõcedi qꝛ imꝑtinẽs veꝝ
deinde ista ꝓpõ tu es asinus dʒ negari.
Et si dicit̃ ꝯ est sill's. in dari omne vigi/
lans est asinus tu es vigilans ergo tu es
asinus. ⁊ antecedens est concedendum.
g̊ ⁊ ꝯñs est cõcedẽdum. tu negas g̊ male
rñdes. Rñdetur ꝙ ꝯñs est cõcedenduʒ
si tñ ꝓpões: cum tibi rñdebo neᵒ ⁊ nõ va
let ꝯñtia ista est cõcedẽdum: ⁊ tu negas.
g̊ male respondes sed debet dici: in ante

cedēte ꝛ tu non es obligatus.

Aduerte vlterius ad instantiā ɔ̄ ħam regulam q꞉ illa dat tibi modū ad ꝓbanᵈᵘ q꞉ admisso quocunqꝫ contingēti f'lo quodlibet aliud contingēs falsum est ɔcedēdum. ꝛ dat duplicē modum ad ꝓbandū hoc. p̄mus est Posito cōtingenti falso ꝛ admisso statim ꝓponat̄ vna copulatiua composita ex posito ꝛ opposito illius quod vis tibi cōcedi. vt si volo ꝓbare ꝙ tu hēbis mihi cōcedere illam nullus baculus stat in angulo faciam sic pono tibi istam tu es rome qua admissa ꝓpō tu es rome ꝛ baculus stat in angulo. ꝛ patꝫ ꝙ hec est neganda q꞉ falsa ꝛ nō sequens ergo oppositum est cōcedendum. s. tu non es rome vel nullus baculus stat ī agl'o. tunc vltra tu nō es rome vel nullus baculus stat in angulo sed tu es rome ꝑ positum. ergo nullus baculus stat in angulo tꝫ ɔn̄tia disiunctiua affirmatiua cū destructione vnius partis ad alteram eius ꝑtem ꝛ sic habebo intentum. Aliꝰ modus breuior est vt statim post posituꝫ ꝓponatur vna distributiua composita ex opposito positi ꝛ ex illo quod vis tibi ɔcedi vt in casu supiori pono tibi istaꝫ tu es rome. q꞉ admissa ꝓpono tu non es rome vel nullus baculus stat in angulo. iᵃ est cōcedenda q꞉ vera ꝛ impertinēs. tūc sic tu nō es rome vel nullus baculꝰ stat in angulo. sed tu es rome ꝑ positum. ergo nullus baculus stat in angulo.

Tertiū capitulū dat regulas ɔuertibiliū ꝑpᵗᵘ. Prima regula si ponat̄ duas ꝓpōes ɔuerti sic adequate sig̃ndo quarū vna est necessaria ꝛ alia impossibilis. nō additur casus. Secūda reg'a si ponatur duas ꝓpōes cōuerti sic adequate sig̃ndo quaꝝ vna est possibil' ꝛ alia ipossibilis nō admittit̄ casus. Tertia r̄gula si ponat̄ duas ꝓpōes cōuerti quarum vna sit necessaria ꝛ alia sit cōtingēs non admittit̄ casus. Quarta regula si pōatur duas ꝓpōes cōtingentes cōuerti sic adequate sig̃ndo quaꝝ vna alteri ɔ̄dicᵉ repugnat non admittitur casus.

Quinta regula si ponat̄ duas ꝓpōes cōtingentes cōuerti sic adequate sig̃ando quaꝝ vna nō repugnat alteri admittitur casus. Sexta regula si ponat̄ duas ꝓpōes cōuerti siue sint contingentes siue nō faciendo mentōnem de adequato sig̃to. nō admittit̄ casus. Aduerte p̄mo circa has regulas ꝙ si ponat̄ duas ꝓpōes cōuerti nō ponendo adequate significādo rn̄deatur ad eas cōcedendo l' negando intus sicut ex꞉ sꝫ si p̄ma ɔcedit̄ ē vera vel necessaria ꝛ ħa sil'r. si aūt f'la l' impossibil' ꝛ ħa sil'r. ꝛ rō est q꞉ sempꝰ ab vna ad reliquā ɔn̄a est bona cum ɔuertātur. ergo si ɔcedat̄ an̄s est veꝝ vel falsum necᵐ vel impossibile ꝛ ɔn̄s sil'r dꝫ ɔcedi ꝛ sil'r si an̄s est cōcedēdū ꝙ ꝛ ɔn̄s sil'r est cōcedēdum noīal'r dico ꝛ nō ꝑticipialit̄ nō. n. si ad p̄mam dr̄ cōcedo est opꝰ rn̄dere ad ħam cōcedo vt ꝟbi grā si ponatur istas duas ꝓpōes cōuerti deꝰ est ꝛ homo est asinꝰ nō ponendo adequate sig̃ando si p̄ma ꝓponat̄ rn̄deas cōc°. si ħa neᵒ. Si aūt querat̄ an p̄ma sit ꝟa dr̄ ɔcᵒ. ꝛ ad secūdam sil'r rn̄de. si aūt vice ꝟsa q̄rat̄ an ista sit ꝟa homo est asinꝰ rn̄detur necᵒ. et sil'r ad ħam rn̄de. si autem admittat̄ aliquas ꝓpōes cōuerti sic adequate sig̃ndo sicut ad p̄mam rn̄deatur sil'r ad secūdaꝫ rn̄deatur. ꝛ si ad p̄mam rn̄deatur sic̄ ad iꝑtinēs. ad ħam ꝟo sicut ad ꝑtinēs vt si ponatur illas duas ꝓpōes cōuerti sic adequate sig̃ndo sicut ad p̄mum rn̄deatur sil'r ad ħam rn̄deatur. ꝛ ad primaꝫ respōdeatur sicut ad impertinentes. ad secūdaꝫ vero sicut ad pertinētes vt si ponatur illas duas propositiones cōuerti sic adequate significādo tu es homo ꝛ curris admittatur. ꝛ si primo loco ponatur illa tu es homo concedatur꞉ ꝛ similiter concedatur secunda. si autem p̄mo loco ꝓponatur illa tu curris negatur cōsil'it̄ negat̄ alia si postea ꝓponat̄. Aduerte

vlteri⁹ ꝙ quotienscūqꝫ ꝓpōat aliqua illaꝝ ꝯñaꝝ i mā ꝯuertibiliū de⁹ ē ḡ hō ē asinus tu es hō ḡ tu curris sp̄ negat̄ q̄libet istaꝝ qꝛ in rei v̄itate q̄libet illaꝝ est ipossibilis sꝫ ad impossibile eodē modo ē rñdendū infra tp̄s sicut ex̄ tñ dicat̄ q̄ꝫlibet illaꝝ eē bonā sicut negat̄ iª hō ē asinus sp̄ ⁊ tñ ꝯcedit̄ aliqñ eē verā. vñ illa ē ipossibil̄ hō ē asin⁹ sꝫ ipaꝫ eē verā non est impossibile. sil̄r q̄libet illaꝝ ꝯñaꝝ est ipossibilis sed q̄ꝫlibet illaꝝ eē bonā non est impossibile q̄re ⁊c̄. Prima reª. qñcūqꝫ ponit̄ duas ꝓpōes eē sil̄es nō faciē do mētionēꝫ de adeq̄to siḡto rñdeat̄ ad eas ꝯcedēdo negādo dubitādo ifra tp̄s sicut ex̄. 2ª qñcūqꝫ ponit̄ duas ꝓpōes esse sil̄es nō faciēdo mētionēꝫ ō adeq̄to siḡto ad ꝓpositionē p̄mā eē verā rñdeat̄ intra sicut ex̄. ⁊ ad sc̄dam ꝯñter. 3ª regula qñcūqꝫ ponit̄ duas ꝓpōes eē sil̄es sic adequate: siḡndo quaꝝ vna alteri ꝯdic̄ repugnat nō est casus admitēd⁹ voco āt ꝯdic̄ repuḡre que nō p̄nt eē nec sil̄ vera nec simul falsa. Quarta regula si ponāt̄ due ꝓpōnes eē sil̄es sic adequate siḡndo ex q̄ꝝ vna seq̄t̄ oppositū alteri⁹ iᶜ sūt sil̄es i v̄itate: vt tibi nō ꝯcludit̄ ⁊ tu scis tibi ꝯcludi: Quinta regula qñcūqꝫ ponūt̄ due ꝓpōes eē sil̄es sic adeq̄te siḡndo quaꝝ q̄libꝫ ē alteri iptinēs p̄nt eē sil̄es i v̄itate ⁊ in falsitate ⁊ cōcedendo ⁊ negādo: vt tu es hō ⁊ tu curris.

Aduerte ꝙ dubiū ē circa q̄rtaꝫ regulam qꝛ si ponat̄ ꝙ iᶜ sint sil̄es adequate siḡndo hō est aīal ⁊ tu curris admittit̄ ꝑ q̄rtā regulā: qꝛ vna seq̄t̄ ad ꝯdictoꝛiū alteri⁹. seq̄t̄ .n. nullus hō est aīal. ergo tu curris. ⁊ dicit ꝙ sunt sil̄es in v̄itate. sed ꝯ ꝓpono tibi illam p⁹ loco tu curris si tu negas hēs negare aliā. s. hō ē aīal. qꝛ alit̄ non essent sil̄es. Si v̄o ꝯcedis illā tu curris tu ꝯcedis falsuꝫ ⁊ iptinēs. ḡ male rñdes. dr̄ ꝯcedendo illā. tu curris. ⁊ cū dic ꝙ est falsa ⁊ iptinens nego imo etiā ptinens: qꝛ sequens. seq̄t̄ .n. iste sūt sil̄es ⁊ nō p̄nt esse sil̄es i falsitate. qꝛ vª ē necª. ḡ sīt sil̄es in v̄itate. ḡ vtraqꝫ vera est. lꝫ. n. sit falsa in rei v̄tate. seq̄t̄ tñ ꝙ est v̄a. iō debet ꝯcedi vel p⁹ lo⁹ ꝓponat̄ vel 2⁹.

5ᵐ capl̄m regulas dat ꝓpōnū dissimiliuꝫ. Prima regula qñcūqꝫ ponit̄ duas ꝓpositiones dissimiles nō faciendo mētionē de adequato siḡto ad quālibꝫ ꝓpositionē ꝯcedendo vel negan⁹ rñdetur intus sic ex̄. Secunda regula. qñcūqꝫ ponit̄ duas ꝓpōes eē dissil̄es nō faciēdo mētionē ō adequato siḡto: ad primā esse v̄am vel falsam rñdeat intus sicut ex̄ ⁊ ad aliā dissimiliter. Tertia regula qñcūqꝫ ponit̄ duas ꝓpōes esse dissil̄es sic adequate siḡn⁹ quaꝝ q̄libet cū altera ꝯuertit̄ nō admittit̄ casus ille. Quarta si ponunt̄ due ꝓpōnes esse dissil̄es sic adequate siḡn⁹ q̄ꝝ vna est necessaria ⁊ alia ipossibilis vel cōtingens necessaria sp̄ est ꝯcedēda ⁊ altera negāda: Quinta regula si ponūt̄ due ꝓpōnes esse dissimiles ꝯtingentes sic adequate siḡn⁹ q̄ꝝ vna añcedit: ⁊ nō eꝯ añs vbicūqꝫ ꝓponitur est negandum ⁊ ꝯñs ꝯcedenduꝫ.

Sexta regula si ponūt̄ due ꝓpōes eē dissimiles sic adequate siḡn⁹: q̄ꝝ q̄libet est alteri imptinens ad p̄mā ꝓpositā rñdeat̄ intus sicut ex̄. ⁊ ad aliā dissimiliter

6ᵐ capl̄ꝫ dat r̄gulas depōnis. Prima regula oē depositū ⁊ admissuꝫ infra tp̄s obligationis ꝓpositum sp̄ est negandū. Corᵐ Oē non necessariū tibi depositum est a te attendendū. Secunda regula. Oē ꝑ se añs ad depositū aut cū cōcesso vel ꝯcessis opposito bñ negati vel oppositis bñ negatoꝝ sp̄ est negandum

Tertia regula. Oē repuḡns deposito ⁊ oē sequens ex illo repuḡnte ꝑ se aut cum cōcesso aut cū cōcessis aut oppsito bñ negati aut oppositis bñ negatoꝝ est ꝯcedendum. Quarta regula. Oē repugnans ꝯdic⁹ depositi ꝑ se aut cū cōcesso aut cū cōcessis: aut cū opposito bñ negati aut oppositis bñ negatoꝝ ē negandū. Quinta regula ad oē sequens ⁊ ad oē imꝑtinēs ad depositum rñdendū

ꝑm sui qualitatē. vn̄ ip̄tinens h̄ dicitur
qd̄ nō sequitur ad depositū nec an̄cedit
ad ipsum nec idem repuḡt p se nec cum
a° vel aliquibus. 7m capitulum dat i/
stātias contra regulas.
Aduerte ad tertiā instantiam q2 pul/
chra est. vnde nunq̄ est admittenda pro
pō necessaria in depositione: ⁊ iō si depo
nat̄ ista. antichristus nō est albus. vl'an
tichristus ē colorat⁹ nō admittat̄: q2 est
necessaria cum ɔ̄dictoriū sit ip̄ossibile. s.
antichristus est albus ⁊ antichristus nō
est coloratus si. n. admitteret̄ ꝑponatur
ista. antichristus est coloratus. si tamen
cōcedis tu concedis an̄s ad depositum
si tu negas tu negas sequens ex ɔ̄dic° de
positi. g̊ male rn̄des. ⁊ sic p3 q̄ non deb3
admitti. Et sic est finis hui⁹ tractat⁹ ⁊c̄.

Insolubile est

ꝑpositio se esse falsam asser/
tie sign̄s seipsa dem̄rata. vt h̄
est falsum. Aduerte q̄ h̄ solū sūmatiz
volo colligere regulas insolubiliū. Si
aūt abunde hāc materiā vis videre re/
curre insolubilia Hentisberi. Pri/
ma diuisio. Insolubile ē duplex. qd̄dam
ex actu nr̄o oritur: qd̄da3 ex ꝓprietate vo
cis exēplum p̄mi. sor. dicit falsum sor. n̄
dicit ve℞. ego intelligo falsum. ego non
intelligo ve℞ exemplum scd̄i. omnis ꝓ/
positio est falsa. hō est falsum seipso de/
mōstrato. 2° dico insolubilium ē du/
plex qd̄dam ē insolubile simplex. qd̄da3
est ꝑ3 qd. Insolubile simplex est illd̄ cui
annectitur talis casus quo admisso seq̄/
tur cōtradictio. vt oīs ꝑpositio est falsa
que sit oīs ꝑpositio ⁊ significet p̄cise si/
cut termini p̄tendunt. Insolubile ꝑ3 qd
est illud cui annectit̄ casus talis quo ad
misso nō seq̄tur cōtradictio. vt si nō po/
natur p̄cise significat̄. Prima regula
oē insolubile singulare sine ꝓnomine d̄
monstratiuo oriens ex actu nr̄o ad hoc
q̄ sit insolubile simpliciter exigit cōdi/
tiones tres. Prima q̄ omnis talis sit
omnis talis. Secunda q̄ dicat vel in/
telligat talem ꝑpositionē ⁊ nulla3 aliā.
Tertia q̄ illa significet p̄ci° sicut ter/
mini pretenduut. Secunda regula
oē insolubile significāe sine ꝓnomine de
mōstratiuo oriēs ex actu nr̄o ad h̄ q̄ sit
insolubile ꝑm qd exigit duas cōditiōes
vt positio q̄ vn⁹ sor. sit oīs sor. ⁊ demō/
strat illam ⁊ nullam aliam que sit a sor.
dr̄ falsū ⁊ significet sicut t̄ini p̄tendunt.
Tertia regula: Oē insolubile nō sin/
gulare seu singulare cum ꝓnomine de/
m̄ratiuo oriens ex actu nr̄o ad h̄ q̄ fiat
isolubile simpliciter req̄runtur due cō/
ditiones. vt ego dico falsū: q2 non opor/
tet ponere primā. ⁊ sil'r falsū d̄t. fiet aūt
ꝑm qd remouendo dictōem ex^m. 4ᵃ
regula. Oē insolubile oriens ex ꝓprieta/
te vocis exigit duas ɔditiones solum° l'
tm̄ vnam volo dicere quod aliquo req̄
rit vnam vt h̄ falsum. aliquod duas: vt
aliq̄ ꝓpō f'la est ꝑm q̄ fit remouendo di
ctionem ex^m. Quinta regula. Oē in
solubile qd̄ non est sine casu isolubile di
missa aliq̄ ɔditiōe req̄sita ē penitus du/
bitabile. Prima ɔ° nunq̄ admittēd⁹
ē casus ex quo trahit originem isolubile
simplicit̄. Secunda ɔ°. oīs casus ex q̊
originat̄ insolubile ꝑm qd est admitten/
dus ⁊ ɔceditur insolubile ꝓ o^m dicēdo
ipsū eē falsū. q2 sp insolubile ꝑm qd siḡt
copulatiue. s. sicut t̄ini p̄tēdunt ⁊ q̄ ip̄m
est ve℞ Sophisma ɔ̄ isolubile singular̄
Sor. d̄t falsum posito q̄ vn⁹ sor. sit oīs
sor. ⁊ dem̄rat istā ⁊ nullā aliā q̄ sigificet
sicut t̄ini p̄tēdūt. Sophisma isolubi/
le p̄ticulare. Aliq̄ ꝑpō p̄ticularis ē falsa
positio q̄ hec sit. oīs ꝑpō p̄ticularis ⁊ si/
gnificet sicut t̄ini p̄tendūt. Sophisma
ɔ̄ isolubile vl'e. Oīs ꝑpō vl'is ē falsa po/
sitio h̄ q̄ significz sicut t̄ini p̄tēdūt ⁊ nō
ponatur p̄cise q2 nō admitteretur casus
Sophisma circa isolubile exclusiuu3
Tm̄ sor. dicit ve℞ posito q̄ tu ⁊ sor. sci/
tis oēs loquētes ⁊ sor. dicat de⁹ est ⁊ tu
tm̄ sor. dicit ve℞ ⁊ nullā aliā ⁊ significet

ſicut t̃ini ꝑtendũt. Sophiſma ꝯ inſolubile copulatiuũ prima regula oẽ inſolubile copulatiuũ cꝰ vna pſ ẽ necᵃ ſi eidẽ in caſu addãt oẽs ꝯditiões cũ nõ excluſionis ſit ĩſolubile ſimplr̃ ⁊ nõ admittit̃ caſus. vt deus ẽ ⁊ nᵃ copulatiua eſt ꝟa.

Secũda regula. Oẽ ĩſolubile copulatiuũ cuiꝰ vna ps ẽ ĩpoſſibilis vel cõtigẽſ addẽdo oẽs ꝯditiões cũ nõ excluſiõis ẽ ĩſolubile ſm qd. vt tu es hõ ⁊ nulla copulatiua ẽ ꝟa. Tertia regula. oẽ ĩſolubile copulatum ſit ĩſolubile ſm qd eidem addẽdo oẽs ꝯditões ꝑter notã excluſionis. Circa ĩſolubile diſᵐ. Prima regula. Oẽ ĩſolubile diſiunctm̃ cꝰ vna ps eſt ĩpoſſibil̾ p ſe ſit inſolubile ſimplicit̃ ſi eidẽ ĩ caſu addant̃ oẽs ꝯditiões cũ nõ excluſiõis: vt nullus deꝰ ẽ: vel nulla diſᵃ eſt ꝟa. Secũda regula. Oẽ inſolubile diſiũctiuũ apparenter cuiꝰ vna ps ẽ contingens falſa ſit ĩſolubile ſm qd eidem addendo oẽs ꝯditiões cũ nõ excluſiõis vt tu nõ es hõ vel nulla diſᵃ ẽ vera ⁊ ꝑma ps eſt ꝟa q̃ eſt ꝯtigens falſa. iõ tota diſiunctiua dr̃ ꝟa ⁊ ideo dicitur apparẽter inſolubile. q: nullũ ĩſolubile ẽ veruꝫ

Tertia regula. Oẽ ĩſolubile diſiũctiuum ſit ĩſolubile ſm qd eidem addẽdo in caſu oẽs ꝯditiões ꝑter notam excluſionis. Sophiſmata circa ĩſolubilia nõ apparentia. Pᵐ ſoꝛ. nõ habebit denarium poſito ꝙ oẽ dicens veꝝ habebit d̃narĩũ ⁊ ſolum tale ⁊ ſoꝛ. dicat iſtam ꝓpõnem ⁊ nullam aliã ſoꝛ. non habebit d̃nariuꝫ ſignificante ꝑciſe ſicut t̃ini ꝑtẽdũt hoc eſt ĩſolubile ſimpliciter ſine nota excluſionis ſit inſolubile ſm qd. 2ᵐ ſoꝛ. non pertranſibit põtem poſito ꝙ omne dicens veꝝ pertranſibit põtẽ ⁊ ſolũ tale ⁊ ſoꝛ. qui ſcit oĩs ſoꝛ. dicat iſta ꝓpõem ⁊ nullaꝫ aliã ſoꝛtẽ nõ pertrãſibit põtem ſignificantem preciſe ſicut t̃ini pretendũt hoc eſt inſolubile ſimpliciter ſine nota excluſionis ſit inſolubile ſm qd. Aduerte duo circa totã mãm inſolubilium pᵒ ꝙ admiſſo inſolubili ſm qd dicatur ipſum eſſe falſuꝫ. vt gr̃a exempli. ſoꝛ. dicit falſum non ponendo preciſe cũ alijs tñ cõditionibus. ⁊ ſi arguat̃ contra falſum dr̃ a ſoꝛte. ğ ſoꝛ. dicit falſum. ꝯñ ẽ bona ⁊ añs eſt veꝝ. ğ conſequens qđ ẽ inſolubile ſm quid ⁊ ita de alijs inſolubilibus ſm qd põt argui ſil̾r. Ad hoc põt dupliciter rñderi ⁊ ambe reſpõſiones veniũt ad idem. Pᵒ põt dici cõcedendo conſequentiam. q: ex̃ caſũ cõceſſiſſem a paſſiua ad actiuam. tñ dico ꝙ ñ eſt bona ſiue nõ valet. q: añcedens ſigt cathegoꝛice conſequens ꝟo ipothetice. ⁊c̃. Uel aliter concedendo conſequentiam ⁊ concedo ipſã eſſe bonaꝫ. ⁊ ꝙ ſicut antecedens eſt veꝝ ita ⁊ conſequens ſꝫ nego ꝙ conſequens ſit inſolubile. Si ãt velles ꝙ cõſequens eſſet inſolubile diceret̃ ꝙ cõſequentia non valet. Aduerte 2ᵒ ꝙ inſolubile hꝫ duo ſignificata. vnum adequatum ⁊ aliud principale adequatũ ſig̃tum eſt ſig̃tum cathegoꝛematicum ſimile oꝛationi infinitiue vel coniunctiue vt ſig̃tum illius ſoꝛ. dicit falſũ eſt iſtud ſoꝛ. dicere falſum. vel ſoꝛ. dicit falſũ. Principale aũt ſignificatum eſt ipotheticum. vt ſoꝛ. dicere falſum: ⁊ illã ꝓpõnem eſſe veram.

Dico igit̃ ꝙ penes aliud attendit̃ poſſibilitas inſolubilium ⁊ penes aliud ſua falſitas. poſſibilitas nanqꝫ attendit̃ penes poſſibilitatem ſignificati adequati: ⁊ ipſa falſitas penes falſitatem ſig̃ti principalis. hec ğ eſt poſſibilis. oĩs ꝓpõ ẽ falſa. q: poſſibilem ẽ oẽꝫ ꝓpõnem eſſe falſã ſed ipſa ẽ falſa. q: ſig̃tũ ſuũ pricipale eſt falſũ. ſ. oẽꝫ ꝓpõem eẽ falſã ⁊ ipſũ eẽ ꝟaꝫ tñ ex̃ mãm ĩſolubiliũ penes idẽ attẽdit̃ poſſibilitas veritas ⁊ falſitas ꝓpoſitõ ſitionis. quia penes adequatum ſignificatum. ⁊c̃.

Preclariſſimi doctoꝛis magrĩ Menghi Fauentini ſupꝛa totam logicam magiſtri Pauli veneti expoſitõ felicit̃ finit ad dei laudẽ ⁊ glorioſe ꝟginis Marie.

Incipiūt qōnes eximīj ac p̄clarissim i
doctoris magr̄i Mēghi Blanchelli fa/
uētini .s̄. totā logicā magr̄i Pauli veneti

Erminus est
signum ꝛc̄.

Contra hoc arguitur. Et
p° sic. Circa idē versat̄ logicus ꝛ metha
phisic⁹ sꝫ methaphisic⁹ versat̄ circa ens
in cōi ergo ꝛ logic⁹. tūc vltra ens ē cōius
q̄3 sit t̄in⁹. q2 vniuersal̄r p̄dicat̄ ō t̄ino ꝛ
nō eͦ. g̊ nō incipit a cōiori non incipiēdo
ab ente in cōi. Hoc argumēto mot⁹. Pa
ulus pgu. incipit logicā suā a trāscēden/
dētibus sic dicēs. Trāscendētia sūt sex.
videlicet ens aliqd: vnū: bonuꝫ: v̄um: ꝛ
res: que dicūt̄ transcendētia q2 de oib⁹
verificāt̄. Cōfirmat̄ q2 ens rōnis ē cōi⁹
q̄3 sit t̄in⁹ ꝛ est de ɔsideratōe logice. g̊ n̄
incipit a cōiori. ɔn̄tia nota cū maiori q a
ens rōnis est subm̄ adequatum logice.
nō āt t̄inus mino2 pꝫ q2 subm̄ est de con
sideratōe scientie. ꝛc̄. 2° sic Omne illō
qō ponit̄ in diffinitōe alicui⁹ loco gene/
ris est cōius diffinito. sed signum ponit̄
in diffinitione t̄ini loco generis. g̊ sig^m ē
cōius t̄ino. ɔn̄tia est bona. maior est ph̄i
7° methaphisice. ꝛ 6° topicoꝝ. ꝛ mino2 p
batur p magr̄m. tūc vltra. sig^m est cōius
t̄ino. ꝛ est p se de consideratiōe logici: q2
logic⁹ diffinit p ipsū g̊ nō icipit a cōiori.

Hoc argumēto persuasus albertuti⁹
icipit logicā suā a sig° sic dicens. Quātū
ad primum vidēdū est de isto termino si
gnum q est cōior. i. supior q̄3 ille t̄in⁹ t̄i/
nus. Pro rn̄sione ad. hec argumenta
sunt duo modi respondendi. Prim⁹ mo
dus declarat auctoritatem ph̄i in plogo
phoꝝ. s. quō a cōiori est incipienduꝫ. Et
dicit ꝙ duplex est pcessus. s. diffinitiu⁹
ꝛ declaratiu⁹. Processus diffinitiu⁹ est
cum quis incipit tractatum suū a diffini
nitione alicuius vt magister facit: ꝛ vt
facit euclides in geometria. ꝛ primo di
finiens punctum sic. Punctus est cuius
pars non est. Processus declaratiuus
est cum quis incipit tractatum suum nō
a diffinitione sed a declaratione alicui⁹
vel a diuisione vt facit paulus pergu. ꝛ
vt facit ph̄s in libro pho2um dicens sic.

Necesse est igitur aut vnum esse pri/
cipium aut plura. Tunc poit duas cō
clusiones. Prima in processu diffinitio
non est incipienduꝫ a communiori abso
lute in illa scientia cuius ratio est: quia
si aliquid debet diffiniri diffinitur p ge
nus ꝛ differentiam. genus autem est cō/
munius diffinito. ergo non incipit a cō/
muniori absolute. Secunda cōclusio
in processu declaratiuo est incipienduꝫ
a communiori absolute in i^a scientia.

Cuius ratio est. quia communiora sūt
notiora. Innata autem est nobis via pro
cedere a communioribus ergo. ꝛc̄. Et p
hoc patet solutio ad argumentum i op
positum. Contra primam conclusionem
arguitur sic. Nihil per se consideratum
in logica est communius termino. ergo
in processu diffinitiuo est incipiendum
a communiori absolute ab ipso logico.
tenet ɔn̄tia. an̄s patet quia t̄minus v̄r
predicatur de omnibus h̄. per se conside
ratis. Ad hec responde si tibi placet h^e
opinio. Secundus modus respondē
di quem soluꝫ de mēte magistri reputo
Dic ꝙ magister icipit a communiori ab
solute incipiendo a termino cuius ratō
est quia nihil per se consideratum in lo/
gica est communius termino.

Pro quo aduerte ꝙ communissimuꝫ
quod est per se consideratum in logica ē
ens rationis quia est eius subiectum ad
equatum sed terminus couertitur cum
ente rationis vt ōclarabitur. ergo nihil
quod est per se consideratum in logica
est cōius termino. ɔn̄tia nota cum maio
ri: ꝛ mino2 declaratur p̄mittendo qd per
ens ratiōis intelligit̄ cum dicitur. ipsum
esse subm̄ adequatum logice. Vn̄ p ens
rationis intelligo en̄s 2^e intentiōis siue
2^{am} intentioneꝫ in concreto qō iportat

mihi secundam intentionem vel habēs habitudinem propinquam ad secundaȝ intentionem. qualem habent intentiones prime: idest cōceptus primi ⁊ voces ⁊ scripta. cum enim aliqua scientia sit de rebus vt methaphisica: mathematica. ⁊ naturalis. ⁊ aliqua de vocibus vt grammatica logica ⁊ poesis. Aliqua etiam est de conceptibus p̲ se p̄mo. vt logica que est de secundis intentionib⁹ per se p̄mo

Quia tamen passiones earum intentionum cōuenit cōceptibus primis ⁊ vocibus ⁊ scriptis vt stant sub habitudīe earum intentionū. q̄ȝ ille termin⁹ homo siue in mente siue in voce siue in scripto vt species ē p̄dicabilis de pluribus ⁊c̄. Et ita de alijs. ideo logica est etiam per se de illis licet nō p̄mo. De rebus etiaȝ ē logica sed per accn̄s in habitudine ad secundas intentiones. ꝓut de ipsis possūt ↄfirmari 2ᵉ intentōes sed p̲ accn̄s est de illis q̄ȝ ꝓprietates earum intentionum nō conueniunt rebus. sed solum conceptibus vocibus. ⁊ scriptis. in habitudine tamen ad secundas intentiōes. Ideo res nō habēt habitudinem ꝓpinquaȝ ad secundas intentiones qualem habent ↄceptus ad voces ⁊ scripta. hoc premisso p̲ȝ ꝙ terminus conuertitur cum ente rationis. quia vniuersal'r predicātur de se inuicem. Ad argumenta respondet̄. Ad p̄mum dicitur ꝙ logic⁹ ⁊ methaphisicus versantur circa ideȝ materialiter vt circa ens. formaliter autem nō. q̄ȝ methaphisicus versatur circa ens vt ens ē logicus vero circa ens vt ens rationis ē est. Constat autem p̲ sup̲ius dicta ꝙ ens rōis nō est cōis termino cum secū cōuertatur. Ad cōfirmatōem sil'iter patȝ ꝙ minor est falsa. s. ꝙ ens rōis sic cōius t̄ino ꝙuis sit subm̄ adequatum logice ⁊ non termin⁹ q̄ȝ dr̄t formal'r. Replica ↄ̄ sequtur ꝙ logica sit scia realis q̄ȝ cū methaphisica sit de reb⁹ material'r. ⁊ logica sit circa idē material'r p̲ ↄcessa. g̊ est d̄ reb⁹ si sic g̊ logica est scia realis. sicut methᵉᵃ ↄn̄s est f'l'm q̄ȝ scia rōalis diuidit̄ ↄ̄ reales q̄ sunt tres. s. methaᵉᵃ. mathematica. ⁊ natural' 6°. methaphisice. Item ꝓbatur ꝙ methaphisicus considerat ens: vt ens rōis est. ⁊ p̲ ↄn̄s v̄satur circa idē formal'r methaphisic⁹ ⁊ logic⁹ ⁊ arguo sic. Methaphisic⁹ ↄsiderat q̄libet inq̄tuȝ est ens. g̊ ↄsiderat intentōem inq̄tuȝ est ens. g̊ intentōem inq̄tum intentio: quia idem est intentio inq̄tum itentio ⁊ intentio inq̄tum ens sicut idem est hō inq̄tū homo. ⁊ homo inq̄tum ens. Ad p̄mū negat̄ p̄ma ↄn̄a ad ꝓbatōem ↄcedo ꝙ logica est de reb⁹ p̲ accn̄s. tn̄ inq̄tum itellectus format intētōes ⁊ ↄcept⁹ de ipis sed ne° vlteri⁹ ↄn̄am est de reb⁹. g̊ ē scia realis sicut methaphisica. q̄ȝ logica ē tm̄ material'r de reb⁹. methaᵉᵃ v̄o ⁊ mālit̄ ⁊ formal'r. Ad 2ᵐ ↄcedo ꝙ methaphisicus ↄsiderat intentōem inq̄tum ens. et nego vlteri⁹ ↄn̄am. g̊ ↄsiderat intentōeȝ inq̄tum intētio. q̄ȝ nō sunt idem. sic̄ non est idē mobile inq̄tum mobile. ⁊ mobile inq̄tū ens q̄d vniuersaliter accidit qn̄ seq̄ns reduplicatōem nō sig̃t absolute eēntiam. iō exᵐ de hoie nō est simile.

Ad 2ᵐ p̄ncipale ↄcedit ꝙ signū in cōitate sua ƒm totam suā sig̃tōem est cōius termino. Et sic excedit l'ites logice. ⁊ iō ne° ꝙ vt sic sit de ↄsideratiōe logici. Ad ꝓbatōem dicit̄ cū logicus diffinit p̲ ipȝ g̊ est p̲ se de ↄsideratōe logici. Dicitur ꝙ logic⁹ nō diffinit p̲ signum vt logic⁹ est sed vt induit h'itum methaphisici. q̄ȝ terminus nō est diffinibilis a logico cuȝ sit cōmissum in logica. Replica ↄ̄ si signū excedit limites logice seq̄tur ꝙ logica n̄ sit eque cōis scia sicut methaphisica. cōsequēs est falsum. ⁊ contra ph'm primo posteriorꝝ. tractatu p̄mo. Cōicāt autem oēs scie ƒȝ cōia vbi dicit. ꝙ dialetica vtitur omnib⁹ ⁊ si qua tȝ vl'r materialiter cōia. vt methaphisica. ⁊ 4°. methaphisice dicit. Et dialetica de oibus disputant omnibus autem cōe est ens. In quib⁹ locis h'r ꝙ sunt scientie eque cōes. cum de

omnibus eque considerent. probatur tamen consequentia. quia metaphysica considerat omnia entia. logica vero non quia pte aliquid est. et excedit limites logice. Item probatur quod signum est per se de consideratione logice. li signum est terminus quod est per se de consideratione logice. quia omnis terminus per consequentia est per se de consideratione logice. li signum est terminus. ergo est per se de consideratione logice. Ad primum dicitur quod est eque cois scientia logica sicut metaphysica quia nihil est quod non consideret in ordine ad suas intentiones bene aliquid est quod non considerat per se vt res.

Vel dicitur quod est eque cois non quia omnia consideret sicut methaphisica. sed quia illa considerat que applicabilia sunt ad omnia. ideo logica est potius dicendus vnus mundus sciendi cois: sic methaphisica vna scientia coior. Ad 2m dicit quod li signum dupliciter capi potest. scilicet materialiter et formaliter. materialiter est per se de consideratione logici inquantum terminus est. et in quantum stat sub aliqua intentione 2a vt quod est subiectum vel predicatum. sed formaliter non.

Contra arguitur. prima particula est male posita. scilicet signum. ergo diffinitio. consequentia tenet antecedens probatur. quia quod ponitur primo loco in diffinitione debet esse coius diffinito. sed li signum non est coius termino diffinito. ergo etc. probatur minor quia li signum est terminus prime itentionis et est terminus minus cois quam sit terminus diffinitus: quia terminus diffinitus diuiditur in terminum prime intentionis et secunde. ergo etc. Confirmatur quia si signum est comunius termino. tunc magister debuisset incipere tractatum suum a signo et non a termino. tenet consequentia quia coiora sunt premittenda in doctrina tamquam notiora per phm primo phicorum. Item signum est equiuocum ad terminum et circulum ante tabernam ergo non debet poni in diffinitione.

2o contra secundam particulam arguitur sic. Illa particula orationis non bene ponitur. ergo diffinitio mala. consequentia tenet. antecedens probatur. quia oratio diffinitur per terminum infra a magistro. ergo terminus non debet diffiniri per orationem. tenet consequentia quia aliter idem esset notius et ignotius respectu eiusdem. quia semper quod ponitur in diffinitione est notius diffinito.

Confirmatur quia quandocumque in aliqua diffinitione ponitur aliquod diffinibile si loco illius diffinibilis ponatur sua diffinitio tunc prima diffinitio est expressior vt dicit phs 6o topicorum. Si ergo terminus diffinitur per orationem loco orationis licet ponere eius distinctionem. in qua diffinitio ponitur terminus. Et sic terminus se ipsum diffiniret quod est inconueniens quia idem esset notius seipso

Tertio contra 3am particulam constitutiuus non bene ponitur. ergo diffinitio mala. consequentia tenet. et antecedens probatur. quia si terminus est signum orationis constitutiuum cum oratio sit terminus est signum orationis constitutiuum. et illa alterius. et sic est processus in infinitum quod est inconueniens. quia impossibile est esse 3o phicorum.

Confirmatur. quia nihil quod est materia orationis constituit orationem sed terminus est materia orationis. ergo terminus non constituit orationem neque est constitutiuum orationis. consequentia nota cum minori. maior probatur per phs primo de generatione dicentem quod forme est agere: materie vero pati. constituere vero est agere et esse constitutiuum dicit potentiam actiuam. ergo non debet attribui materie itellectus autem est quod actiue constituit orationem quare etc. Quarto contra quartam particulam arguitur frustra ponitur. vt pars propinqua. ergo diffinitio mala. consequentia tenet et antecedens probatur. quia si non maxime esset propter litteram et sillabam que non esset terminus. Sed contra quia omne quod potest esse subiectum et predicatum propositionis potest esse terminus. sed littera et sillaba sunt huiusmodi. ergo littera et sillaba possunt esse terminus. consequentia nota cum maiori. quia terminus est in quem resoluitur propositio. sed propositio resoluitur in subiectum et predicatum. ergo quod potest esse subiectum vel predicatum ergo potest esse terminus. minor probatur quia dicendo a est littera vocalis. an est sillaba subiectum in prima est ista littera a. in secunda vero illa sillaba an. Item ideo non est totum et pars respectu eiusdem sed terminus est totum respectu orationis. quia est

genus ad ipsam. ergo non est ps. Confirmatur argumēto q reputatū ē achilles q dicēdo a est b. illa est vna oratō q tm sigt cōtū. A 7 B. 7 tn̄ tinus nō est ps ppinqua eius pbat. q ps ppinqua non dicit nisi p respectū ad remotā. sed hec orō nō hz ptē remotā vt patet. ergo nec ppinquā. Idē pōt argui ō ppōne mētali que est cōposita ex oceptib indiuisibilibus que n̄ ostituit ex lris nec ex sillabis tunc talis ppō nō hēt ptez remotā ergo nec ppinquā. Et sic pz q illa pticula vt ps ppinqua frustra ponit. q nō opetit cuilibet oratiōi. Quinto ō totā diffinitionē sic arguit. Illa diffinitio opetit alteri a diffinito. g ē aial. osequētia tenz p phm. 6° topicoꝝ. ans pbat q diffinitū h estli tinus q ē tinus 2e intentiōis. sed hec diffi° cōpetit et termino pe intentionis vt pz. g cōpetit alteri a diffinito.

Cōfirmat. q hec diffi° opetit tino sincathegorematico q nō est tinus. cū sibi non opetat diffinitio tini data a phō p° porum dū dicit. Termin ē in quē resoluitur ppō vt in subiectū 7 pdicatum. q tinus sincathegorematicus nō ē subiectum nec pdicatū vt formalr sumit loquor. Sexto tinus nō pōt diffiniri. g diffinitio mala. oñia tenz. añcedēs pbatur q tin ē cōissimū p se osideratū i logica. g ē notissimū. g n̄ pōt diffiniri quomodocūq accipiat diffinitō. tenz oñia q sp diffinitio dat p noti 6° topicoꝝ.

Cōfirmat. q ipossibile ē demōstrare suū subiectum esse siue per signum siue p causam. fm cōmētatorē i 2° phicoꝝ. sz tminus ē subm in hoc li vt patet. g ipossibile ē demonstrar ipsum p signum vl p causā. Tunc vltra impossibile ē dmōstrar ipsuz. g impossibile ē diffinir tenz osequētia q oppositū osequēt non stat cū añcedente. s. n. possibile eēt diffinire ipsū posset demonstrari esse per suaz diffinitionē. sicut p sillogismum ipotheticum. Si signum orationis cōstitutiuuz est terminus ē. sed signum oratiōis constitutiuum est. ergo terminus est. Item phs in primo posterioꝝ 2° tractatu dicit q scie despiciūt sua subiecta. q psup ponūt ipsa 7c. Septimo Unius rei tātū vna ē diffi°. sed cum tinus habeat aliaz diffinitionem datam a phō p° prioꝝ. cū dr. Terminus est in quem resoluitur ppositio. ergo non pōt habere illam qa aliter vnius rei essent plures diffinitiones. minor nota maior pbatur. quia vnius rei tantum vnica est eēntia. ergo tm̄ vna ē diffi° tenz oñtia q diffi° exprimit eēntiā rei si ples eēnt diffitōes ples eēnt essentie. Confirmat q quando ples diffinitiones dātur de eadem re. i° debent cōuerti. q quecūq ouertuntur cuz vno 3° cōuertuntur inter se. sed quelibz diffinitio conuertitur cum suo diffinito ergo iste diffinitiones conuertuntur inter se. hoc tn̄ est falsū. q alicui competit termini diffinitio data a magistro cui n̄ cōpetit diffi° phi vt termino sincathegorematico formaliter sumpto.

Ad hec breuiter rn̄detur. Ad primuz negatur añs. Ad pbationē ne° minorē f q sig nō sit cōius diffinito. Et ad orationem cū dicitur li signum est terminus pme intentionis. sed terminus prime intentionis est minus cōis termino diffinito ergo. 7c. Dicitur q li signum potest capi dupliciter. s. p eo quod significat. 7 p eo qō denominat. Pri° ē min cōe q tūc accipit p seipso tino. 2° ē magis cōe q nō solū denominat tinos 2e intentionis. sed et prime 7 etiam res. Et si replicas ō q illa distinctio p eo qō significat 7 p eo quod denominat non habet locū nisi in terminis 2e intentionis. sed cuz signum sit prime. ergo distinctio non ē ad ppositum. potest dici negando maiorez q fm Bur. in pdicamēto relatōis. Quilibet terminus cōcretus accidentalis. vt pater 7 album potest accipi dupliciter. scilicet p eo qō sigt 7 p eo qō denomiat siue in suppositione simplici: siue i suppositione psonali. Uel alr 7 tuti rn̄der

ad principale qr li sig^{m} potest capi dupli
citer.s.materialiter ꝓ seipso termino. ⁊
formalit̃ ꝓ sig̃to formali. ⁊ quasi redit
ad idez. p° est minus cõe. 2° est magis
cõe. Ad cõfirmationẽ responsum est in
questione prima ꝙ licet signum sit cõius
t̃ino. qr tñ excedit limites logice. ideo
non incepit ab eo. Ad aliud negatur
ꝙ signũ sit equiuocum. quia ẜm idẽ no
men ⁊ eandẽ rationẽ dr̃ de illis que est
qd̃ apprehensũ a sensu vel itellectu du
cit ipsum in cognitionem alicuius rei.

Ad scdm̃ ꝑncipale dr̃ cõiter ꝙ t̃inus
diffinit̃ ꝑ oratiõem a posteriori. Ora
tio ṽo per terminum a priori: ⁊ illo mõ
non inconuenit idem eẽ diffiniens ⁊ dif
finitũ notius ⁊ ignotius respectu eiusdẽ
in diuersis generib⁹ diffinitionũ. qr vna
est ꝑꝑ qd. ⁊ alia quia sine vna est forma
lis ⁊ alia materialis.

Cõtra hanc responsionẽ arguũt qui
dam senenses dicentes ꝙ licet vera sit:
tamen non satisfacit quesito. Unde ar
guũt sic. In omni disciplina inconuenit
ꝙ ꝑ̃ma notitia.s.quid nominis aut quid
rei habeat̃ ꝑ aliquid. cum prima notitia
habetur ꝑ illud primũ alioqn nunq̃ cer
tificaret homo. sed cum prima notitia
hẽatur hic per orõnem. g̊ pª notitia ora
tionis non põt haberi per terminũ ideo
aliter respondent dicentes ꝙ licet ora
tio sit t̃inus non tamẽ mãliter debeat eã
sic diffinire. sed vt diffinit ph̃s p° ꝑiher
menias sic. Orõ est vox significatiua ad
placitũ ꝑꝑ argumentuz factũ. Sed quia
ẜm talem responsionẽ dãnat magistruz
ideo dicunt ipsi aliter possumus rñdere
saluando magistrũ dicẽdo ꝙ pª notitia
orationis.s.quid nominis.s.per quã ha
betur prima notitia ipsius termini habi
ta ẽ in grãmatica ⁊ non hic.s.quod est in
complexum ꝑ quod plura indisticte im
portant̃. Peccat vtraq; rñsio senensiũ
iudicio meo. Prima.n. presumptuoſa ẽ
cum ex leui causa damnet magistrum.

2ª ṽo dubia est in hoc ꝙ dicit ꝙ ꝑ̃ma
notitia termini habeatur per notitiam
orationis habitam in grãmatica. Hoc
videtur falsum primo quia terminus vi
detur esse prius notus q̃ȝ oratio. termi
nus enim nihil aliud est nisi dictio vł ag
gregatum ex dictionibus sed dictio pri
us nota est in grammatica q̃ȝ oratio. pro
batur quia in doctrinis que prius tra
duntur prius nota sunt. prius autem tra
duntur dictiones q̃ȝ orationes. Naȝ hic
est ordo in grammatica. prius eniȝ lr̃e de
inde syllabe deinde dictiões deinde ora
tiones traduntur. Ecce ꝙ prius tradun
tur dictiones q̃ȝ orationes in gramma
tica. ergo prius nota sunt. 2° si prius
nota esset oratio in grammatica q̃ȝ ter
minus sequeretur ꝙ etiam esset oratio
prius nota in logica q̃ȝ terminus. probo
ꝯñtiam. quia ꝯsimilem habitudinem ha
bet oratio in logica ad terminum qualẽ
habet oratio in grammatica ad terminũ
Nam tam hic q̃ȝ ibi consideratur termi
nus vt est pars orationis. Et oratio vt
cõstituitur ex terminis. ꝯñs tamen falsũ
primo quia nihil est cõius in logica ter
mino. ergo nihil est notius eo. 2° quia
terminus est subm̃ logice. ergo nihil est
notius eo in logica. patet ꝯña. primo ẜm
ꝯmẽ. 2° ph̃i dicẽtẽ ꝙ ĩpossibile ẽ demon
strari subm̃ siue ꝑ sig^{m} siue ꝑ cãm. qr ali
qd esset notius eo qd̃ ẽ ĩconueniẽs. ⁊ p°
posteriorꝝ dicit de subo ꝑcog̊scibili qd
est ⁊ qa ẽ. Jõ sustinẽdo rñsionẽ cõem ne
gãdo ꝙ pª notitia t̃ini hẽat̃ ꝑ orõnẽ. qm̃
pª notitia t̃ini ẽ notitia qd nois que pre
suppõit̃ cũ sit t̃in⁹ h̃ subȝ. Notitia ãt qd
rei iuestigat̃ ⁊ hẽt̃ ꝑ orõnẽ. Alit̃ tñ ⁊ sb
tili⁹ possum⁹ rñdere. Ad ꝑ̃ncipale sic ꝙ
nõ ẽ icõueniẽs ꝙ idẽ sit diffiniens ⁊ dif
finitũ nõ eodẽ modo sumptum. Termi
nus enim diffinit̃ per orationez: vt orõ
hȝ hitudinẽ cãe finalis: ⁊ t̃inus hȝ hitu
dinẽ effect⁹. Orõ ṽo diffinit̃ ꝑ t̃inuȝ vt
orõ hȝ hitudinẽ effect⁹ ⁊ t̃in⁹ hȝ hitudi
nẽ cãe ꝯstitutiue. ⁊ sic q̃libȝ diffi° ẽ data a
ꝑ̃ori. i diuersis tñ generib⁹ cãꝝ iqb⁹ di

uersis gñsbus cãrum nõ est iconueniẽs idem esse noti⁹ ꝛ igti⁹ respectu eiusdem Argumẽtum aũt illoꝝ nõ est ꝯ nos. quia ꝑma notitia termini nõ hẽtur ꝑ orõnem sꝫ ꝑsupponit. ꝭa aũt notitia distincta habetur ꝑ orõem. Et eꝯ in diuersis gñib⁹ causaꝝ ꝛ h̃ nõ inconuenit.

Ad ꝯfirmatõem dr̃ ꝙ illud dictuꝫ hꝫ intelligi de diffinitiõe pure qdditatiua q̃ est data ꝑ genus in mediatum ꝛ drĩam ꝯuertibilẽ cum specie qualiter nõ ẽ illa. ideo loco li orõnis nõ põt poni sua diffinitio. Uel alr̃ dicitur ꝙ nõ est incõueniens ꝙ idem ponat in diffinitõe sui ipsius in obliquo casu. cum g̃ li orõnis sit in obliquo diffinitio ei⁹ cadit in obliquo.

Ego aũt alr̃ rñderem ꝛ tuti⁹ seq̃ndo opionem nostram. Ad 2ᵐ ꝑncipale ꝙ li orõis vt ponit in diffinitiõe termini ñ est diffinibil' cum hẽat habitudinẽ cause finalis. cum aũt diffinit hꝫ habitudinem effect⁹ respectu termini ꝛ nõ cause

Ad 3ᵐ dicit̃ ꝙ nõ est inconueniẽs esse ꝓcessum in infinitum in orõib⁹ lꝫ sit inconueniẽs orões infinitas esse. phus tñ voluit numeꝝ infinitum nõ dari actu: sꝫ bñ in potentia sic ꝙ quocũꝗ dato sit dabil' maior. Et sic i ꝓposito: q² nõ sũt orões infinite actu sed bene in potentia. s. ꝙ qbuscũꝗ datis possunt dari plures ꝛ sub alijs ꝟbis logice loquẽdo. Infinituꝫ ꝯcedo dari sincathegorice. nõ aũt cathegorice. qꝺ est idem cum dicto phi. Et si dicit̃ ꝯ si datur infinitum in potentia g̃ dabitur in actu. ꝓbatur ꝯña. quia frustra est potẽtia q̃ nõ põt reduci ad actũ ꝑ cõmen. ꝑmo celi cõmento. 133°. Dico ꝙ illa potẽtia cui⁹ exit⁹ ad actum ẽ impossibilis nõ dꝫ dici potẽtia. Dicit̃ ꝙ veruꝫ est de potẽtia determinata. nõ aũt de indeterminata. Ad cõfirmatõem dicit̃ ꝙ materia nõ ꝓprie cõstituit: sed ẽ illud ex quo aliquid ꝯstituit. Jmprope tamẽ ꝯcedim⁹ mãm ꝯstituere. Sicut enim dicimus paries ꝛ tectum ꝯstituũt domũ. Jta in ꝓposito termin⁹ ꝓprie est illud ex quo cõstituit̃ orõ ꝛ intellectus illam cõstituit. Jmproprie tamen dicimus terminum cõstituere orõem.

Ad 4ᵐ dicunt qdam ꝙ duplex ẽ terminus ꝓprius ꝛ improprī⁹. ꝓprius ẽ habens ꝑtes ꝓpinquas ꝛ remotas. improꝑus ꝟo qui nõ habet has. dicunt enim ꝙ magister solum loqtur de ꝓprijs. Hec rñsio non valet quia seqtur ꝙ magister esset diminutus cum de illis terminis improprijs adhuc logica cõsideret qꝺ probatur q² ex illis fiunt ꝓpositiones significantes verum vel falsum. vt a est littera: an est syllaba. Jdeo aliter dicam⁹ ꝙ littere ꝛ syllabe possunt considerari dupliciter. Uno modo vt habent vim littere ꝛ syllabe. Alio modo vt habent viꝫ dictionis. Primo modo accipiũtur ꝭm ꝙ constituũt aliquam dictionem. ꝛ sic ñ sunt termini. Alio modo accipiũtur qñ ꝑ se siue seorsum accipiũtur. ꝛ sic sũt termini. ꝑmo modo loqtur magister ꝛ non 2°. ꝛ hoc est qꝺ alij volunt dicere sub alijs ꝟbis dicẽtes ꝙ littera vt lr̃a nõ est ꝭinus: lꝫ littera sit termin⁹: Ad aliud dicitur ꝙ idem põt esse totum ꝛ pars respectu eiusdem nõ eodem modo ꝯsideratum sicut gen⁹ est totum ꝛ ꝑtes respe spectu spẽrum: vt dicit cõmẽtator ꝑmo phicoꝝ. Ad confirmatõem cum dicitur ꝙ illa oratio a est b nõ habet ꝑtes ꝓpinquas dicũt qdam cõcedendo: ꝛ consequẽter dicunt illam ꝑticulam nõ cõuenire orationi cuilibet. Hec responsio nõ est tenẽda: ex quo damnat magistrũ Jdeo dicat aliter ꝙ ista oratio hꝫ partes ꝓpinquas. q² ꝑ partes ꝓpinquas intelligit imediatas. Et cum arguis ꝓpinquuꝫ nõ dicit̃ nisi in respectu ad remotũ. concedo. sed non habet remotas concedo. ergo nõ habet ꝓpinquas. nego ꝯñtiam. quia ista dicit̃ habere ꝑtes propinquas ꝑ respectum ad ꝑtes remotas alterius orõis que sunt illo ex qbus nõ imediate cõstituitur totum. ꝓpinque ꝟo ex qbus imediate ꝯstituitur totum sicut ex istis.

Uel negaꝫ minor.ſ. ꝙ nō habet ptes
remotas. Uñ lꝫ nō hēat formalit̄ hꝫ tñ
virtualit̄ ſiue equalēt̄ cū equalcat alt̄i o
ratōi hñti ptes ꝓpinquas ꝛ remotas: vt
iſti. illa lr̄a a eſt iſta lr̄a b. ꝛ ita dicat̄ de
mentali.. Ad 5ᵐ negat̄ minor. Ad ꝓ
bationē dr̄ ꝙ aliud ē qđ diffinit̄: ꝛ aliud
ꝑ quo diffinit̄. Diffinit̄ hec 2ᵃ itentio ñ
ꝑ ſeipſa ſola: ſed ꝑ pᵃ ꝛ ꝯa equaliter.

Uel dr̄ vt t̄inus diffinit̄ abſtrahitur
a prima intētiōe ꝛ ꝯa ſicut aīal qđ diffi/
nit̄ abſtrahitur a ſpēbꝰ vt diffinit̄ ꝛ nō
valet ſi dicis. ḡ ē aliqs t̄inus mētalis q
nō ē pᵉ intētionis nec 2ᵉ ſicut nō valet. ḡ
eſt aliqđ aīal qđ nō ē hō nec aſinus: imo
nullū ē aīal quin ſit hō vel aſinꝰ vel idi/
uiduū alicuiꝰ alteriꝰ ſpēi ɔtēte ſub h̄ ge/
nere aīal: ꝛ tñ aīal abſtrahit̄ ab hoīe vel
ab aſino l̄ ab alijs ſpēbꝰ: ita dato ꝙ nul
lus ſit t̄inus mētalis q nō ſit p̄me vel 2ᵉ
intentionis. tñ t̄inꝰ abſtrahit ab iſtis.

Ad ɔfirmationē dr̄ ꝙ ph̄s capit t̄inū
ſtrictius. ſ. ꝓ eo ſolū ꝙ pōt eē ſubm̄ vel
p̄dicatū. ſed magr̄ largius pro eo ꝙ pōt
determinare ꝓpoſitionē vl̄ ptē eiꝰ: ꝛ ſic
ſincathegoreātici ſūt termini cū poſſint
determinare ꝓpōeꝫ vl̄ ptē eiꝰ. Ad 6ᵐ
ɔcedit̄ ꝙ t̄inus nō pōt diffiniri a logico
vt logicꝰ ē. qꝛ nihil hꝫ cōius nec notius
pōt tñ diffiniri a logico vt induit habitū
metaph̄ici. Ad ɔfirmationē dicit̄ ſil̄r
ꝙ impoſſibile ē demōſtrare t̄inū eē per
ſigᵐ vel ꝑ cām a logico vt logicꝰ eſt: lꝫ vt
induit habitū metaph̄ici pōt demōſtra/
ri eſſe ꝛ diffiniri. Ad 7ᵐ dr̄ ꝙ vniꝰ rei
vno mō ɔſiderate vna ē diffinitō. diuer
ſimode tñ ɔſiderate ſūt plures diffinitō
nes. Jta hic ph̄s ɔſiderat t̄inū ꝯm viā cō
poſitōis: magr̄ ꝟo ꝯm viā reſolutiōis.

Ad ɔfirmatōnē dr̄ ɔcedēdo: ꝙ ſi vni
us rei ꝯm eādē cōitatē accepte ſint plu/
res diffinitōes ꝙ ille ɔuertūt̄. ſꝫ ſi ꝯꝫ ma
iorē cōitatē in vna accipit̄: ꝛ ꝯm minorē
i alia ñ ɔuertūt̄. Et ita i ꝓpōito vt dcm̄ ē

Contra primā diuiſionē t̄ini que eſt.
Terminoꝝ aliqs eſt ꝑ ſe ſiḡtiuus: aliqs
non ꝑ ſe ſiḡtiuus arguit̄: qꝛ ſeqt̄ ꝙ idēꝫ
eſt magis cōe ꝛ minus cōe reſpectu eiuſ
dēꝫ. ḡ diuiſio mala. ɔñā tenet ꝛ añs ꝓba
tur. qꝛ lꝫ t̄inus in cōi diuiſus in ꝑ ſe ſiḡti
uum ꝛ nō ꝑ ſe ſiḡtiuū eſt cōior t̄ino per
ſe ſiḡtiuo: ꝛ eodem mō eſt minus cōis. ḡ
ꝛc. ɔñtia patet cū maiori. qꝛ oē diuiſū eſt
cōius diuidentibus: vt in topicis ꝛ i liᵒ
diuiſionū dr̄. minor ꝓbat̄. qꝛ iſte t̄inus
t̄inus eſt ꝑ ſe ſiḡtiuus. quare ꝛc. Con
firmat̄. qꝛ quero an terminus diuiſus in
ꝑ ſe ſiḡtiuū ꝛ nō per ſe ſiḡtiuum: ſit ꝑ ſe
ſiḡtiuus aut nō per ſe ſiḡtiuus: aut nec
ſic nec ſic. Si det̄ pᵐ: tūc t̄inus ꝑ ſe ſiḡti
uus diuideret̄ in t̄inum ꝑ ſe ſiḡtiuum ꝛ
t̄inū nō per ſe ſiḡtiuum: qđ ē icōueniēs.
Si detur 2ᵐ: tūc t̄inus nō ꝑ ſiḡtiuus di/
uidit̄ in t̄inum non ꝑ ſe ſiḡtiuū ꝛ ꝑ ſe ſi/
gnificatiuum: qđ eſt icōueniēs. Si det̄
3ᵐ ſeqtur ɔ primū principiū. De quolibꝫ
dr̄ alteꝝ ɔdictorioꝝ icōplexoꝝ. ꝛ đ nul/
lo eoꝝ ſimul. Scđo ſic. Oīs t̄inus eſt
ꝑ ſe ſiḡtiuuſ. ergo diuiſio mala. cōſequē
tia tenet ꝛ antecedēs ꝓbat̄ ſic. Oīs paſ/
ſio ɔpetens ꝑ ſe inferiori ɔpetit ꝑ ſe ſu/
periori: ſed ꝑ ſe ſignificare eſt paſſio ꝑ
ſe ɔpetēs t̄ino ꝑ ſe ſiḡtiuo q ē iferior ad
t̄inum in cōi ergo ɔpetit ꝑ ſe t̄ino in cōi
ergo cuilibet t̄ino competit. tenet ɔñtia
2ᵃ. qꝛ per ſe preſupponit de oī. pᵒ poſte/
rioꝝ. maior p̄me ɔñtie eſt ph̄i primo po
ſterioꝝ in erroribus: vbi vult ꝙ paſſio
trianguli. ſ. habere tres angulos cōpetit
per ſe figure. Cōfirmat̄ qꝛ oīs t̄inus
eſt ſignum orōnis ɔſtitutiuum. Omne
ſigᵐ ꝑ ſe repñtat ſiḡtum. ḡ oīs t̄inus re/
pñtat ſiḡtum. tenet ɔñtia ꝑ illud princi/
pium in antep̄dicamentis. Qñ alterum
de altero p̄dicat̄ qcqd p̄dicat̄ de p̄dica
to: p̄dicat̄ de ſubiecto minor ꝓbatur. qꝛ
oē ſignū repñtat ſignificatū. aut ergo ꝑ
ſe aut ꝑ accñs. nō ꝑ accñs. qꝛ poſſet non
repñtare. qđ implicat ꝙ ſit ſignum ꝛ nō
rep̄ſentet. ḡ per ſe repñtat. ḡ ꝑ ſe ſiḡt. ḡ
eſt pᶜ ſiḡtiuus. ille ɔñtie de ſe patent.

Tertio ſic aliquis terminus eſt q nō

est per se significatiu⁹ nec non p se signi ficatiu⁹. siue sit est per se significatiuus ꝛ non per sigtiuus. ergo diffinitio mala ꝯñtia tenet. añs probatur. qꝛ terminus pregnans vt nihil est huiusmõi qꝛ oẽ cõ positum eqˡr ex per se sigtiuo ꝛ nõ p se sigtiuo non magis ẽ p se sigtiuum q̄ȝ nõ p se sigtiuum: sed terminus pregnans ẽ cõpositus eqˡr ex per se sigtiuo ꝛ non p se sigtiuo. vt nihil est non ꝛ aliquid. g̃ ñ magis dicit vnus q̄ȝ alter. g̃ vel neuter illoꝝ est: vel vtrunqꝫ erit. Confirma tur qꝛ ponatur ille terminus beltrix in vno ꝛ eodem instanti impõatur ab vno magr̃o ad sigñdum idem q̄ li homo. ꝛ ab alio magr̃o iponat̃ cõuerti cum li: oĩs tunc non ẽ maior rõ quare talˡ terminus sit vnius q̄ȝ alterius g̃ vel simul ẽ p se si gnificatiuus ꝛ nõ per se sigtiuus. vel ne uter illoꝝ. Et si dicatur. non fuit iposi tus a p° ipositore. sic ideo nõ est per se si gnificatiuus. Pono q̄ p̄mi impositores fuerunt duo. quoꝝ p̄m⁹ iposuerit vt pri mo dictum ẽ. ꝛ secundus vt 2° dictuȝ ẽ. ꝛ tũc sequitur idẽ q̄ȝ pri⁹. 4° ꝯ diffini tiones arguit̃. ꝛ p̄mo ꝯ primã sic. li oĩs ẽ t̃inus non p se sigtiuus vt patet. ꝛ tñ p se sumptus aliqd sigt. g̃ diffinitõ prima mala ꝯñtia tenet. qꝛ alicui cõpetit diffi nitio cui nõ competit diffinitum. maior nõ ꝛ minor pbat̃ q dicendo oĩs li omis sumit̃ per se. ꝛ tñ aliqd sigt qꝛ seipsum naturalˡr rñtat intellectui. Confirmatur qꝛ si dr̃ q̄ terminus dicitur per se signi ficatiuus quia aliquid ex̄ se significat. ñ autem quia significat se vˡ simile.

Cõtra. illa vox hõ que nunc primo ẽ terminus per se significatiu⁹ ꝛ nõ signi ficat aliquid ex̄ se. pbatur. quia vˡ signi ficat ex impositione que est vel que fuit nõ p° qꝛ non fit nũc imposito. nec scõo qꝛ nõ imponebatur prius ad significan dum cũ nõ fuerit. ergo nec significat ex impositiõe neqꝫ etiaȝ significat nãliter.

5° cõtra scðam diffinitõnẽ arguit̃ sic ille termin⁹ sor. in voce nũc p° p̄lat⁹ ẽ p se sig̃tiuus vt pȝ ꝛ tñ nõ significat aliqd ex̄ se. ergo diffinitio scða mala. ꝯñtia nõ qꝛ alicui competit diffinitio cui nõ com petit diffinitũ. ꝛ maior ẽ nõ. minor p̄ba tur. qꝛ nec sigt naturaliter vt patet nec ex impositione p̄bat̃ qꝛ p̄rim⁹ ipositor ñ cognouit istum terminum sortes nunc p° p̄latum ergo nõ iposuit ad sigñduȝ.

Cõfirmat̃. qꝛ iponere t̃inum ad sign dũ est intentionem termini cum intentõ ne rei totiens referre donec intentio ter mini intentionem rei ad memoriam re ducat: sed nec primus impositor nec ali⁹ habuit intentionem huius termini. g̃ ꝛc̃.

6° cõtra ambas diffinitiões simul ar guitur sic. qꝛ li omne li aliquid. ꝛ li nẽo per se sumptum aliqd sigt ꝛ ẽt quilibet istoꝝ per se sumptus nihil significat. g̃ ꝛc̃. ꝯñtia nota cum maiori. ꝛ minor p̄ba tur: qꝛ quilibet istoꝝ est nõ p se sigtiuus g̃ q̄libet istoꝝ per se sumptus nihil signi ficat. tenet ꝯsequentia a diffinito ad dif finitionem. añcedens p̄batur. qꝛ quilibȝ istorum est terminus sincathegorematicus. g̃ q̄libet istoꝝ est non se p sigtiu⁹ tenet ꝯña a superiori ad suum iferius. añs patet. qꝛ termin⁹ habẽs officium di stribuendi ꝛ p̄ticularizandi est termin⁹ sincathegorematicus: sed illa sunt hui⁹ modi. g̃ ꝛc̃. Cõfirmatur qꝛ li omne si gnificat idem q̄ȝ li omnis: sed li oĩs ni hil significat ex̄ se. g̃ nec li omne. ꝯña te net cũ minori. maior p̄batur: qꝛ solus no minatiu⁹ est ille per quem facta ẽ impo sitio nominis ad significanduȝ. vt pȝ per sanctum. Thomã i primo periher. in cap° de nomine. Alij aũt casus q for mant̃ ab eo sigñt illud ideȝ q̄ȝ nominã tiuus. sed cuȝ li omne formet ab illa vo ce p⁹ li omnis g̃ scðario sigt illud idẽ q̄ȝ li oĩs primo imponitur ad sigñdũ: sed li oĩs nihil ex̄ se imponitur ad sig̃ndum. g̃ nec li omne. Ex altera pte q̄ li oĩs per se sumpt⁹ aliquid significat: quia omne ad iectiuuȝ in neutro genere substantiuat̃. ergo ꝛ cetera.

Ad hec breuiter rñdetur. Ad pri^m dicunt reales ꝙ solũ terminus in cõi: ⁊ non ille terminus t̃inus est ille qui diui/ditur. iõ terminus ꝑ se sig̃tiuus est min⁹ se habens ꝙ̃ t̃inus in cõi lꝫ in pl⁹ se hẽat ꝙ̃ ille terminus t̃inus. Vñ i^e t̃inus t̃mi/nus est indiuiduum cõtentum sub hoc cõi t̃ino. sicut hic homo sub hoie. Ali ter terministe dicerent nõ esse iconueni ens idem esse magis cõe ⁊ minus cõe re spectu eiusdem sub diuersis tñ rõnibus Vñ lꝫ iste terminus q̃litas vt oẽs quali/tates significat sit genus. idẽ tñ termin⁹ vt est hoc ens est indiuiduũ ⁊ ↄtinet̃ s̃b genere qualitatis: eo ꝙ est hic concept⁹ si est in mẽte: aut hec figura in scripto.: aut hec vox sit in voce. Ad ↄfirmatõ nem dicitur sĩl'r ẜm reales ꝙ t̃inus i cõi diuisus non est per se significatiuus nec non ꝑ se sig̃tiuus. Et cũ dicis hoc est cõ tra ꝓmũ ꝓncipium de quolibet dr̃ alterꝝ cõtradictorioꝝ incomplexoꝝ: ⁊ de nul/lo eoꝝ ambo simul. Dicitur ꝙ pro limi/tatione huius ꝓncipij sex cõditiones re/quirunt̃ quaꝝ vna est de termino singu lari ⁊ nõ cõi. Terministe xᵒ dicerẽt ꝙ t̃i/nus diuisus ẽ t̃in⁹ ꝑ se significatiu⁹ ⁊ vt si gnificãs est cõius illi⁹: lꝫ vt tale ens sit minus cõis. Et consequenter ↄcedit̃ ali/quẽ t̃inum ꝑ se sig̃tiuum ꝓdicari de nõ ꝑ se sig̃tiuo. Ad 2^m ẜm reales facilis ẽ responsio. qꝛ t̃in⁹ diuisus nõ est iste t̃in⁹ t̃inus: sed abstrahit ab illo sicut spẽs ab indiuiduo. ⁊ ↄsequenter negãt ꝙ esse ꝑ se sig̃tiuũ sit passio adequato t̃ini diuisi sed bene hoc disiunctum est passio ade/quata eius. s. esse ꝑ se significatiuũ nl'nõ esse per se significatiuũ. ⁊ cũ tu dicis. ꝑ se presupponit de omni. Dicit̃ ꝙ verum ẽ si est ꝑ se ꝓmo. si aũt est per se non pri^o vel reductiue. non vt hic. Terministe xᵒ concedũt ꝙ esse per se significatiuũ sit passio termini diuisi: sed illa passio ñ competit sibi vt superius ad illa. ⁊ vt diuiditur in ista: sed vt tale ens. ⁊ ideo negant ꝙ omnis passio competens su perior competat cuilibet inferiori. sed bene si competit superiori vt superius.. licet ergo per se significare ↄpetat huic termino terminus. non tamen vt cõmu ne est ad ista. sed vt hic terminus. Ad confirmationem dicitur ꝙ quilibet ter minus est signum: ⁊ consequenter rñtat significatum per se. ⁊ cum tu infers. er/go per se significat ↄce^o ꝙ ꝑ^e significat: vel se vel aliquid ex̃ se: non tamen per se significat ad intentionẽ magistri. quia per se sumpt⁹ vel extra se significat. Et sic est equiuocatio de per se significare.

Ad 3^m negatur antecedens. Ad ꝓba/tionem dicitur ꝙ terminus ꝓgnans est per se significatiu⁹. quia ei competit dif finitio termini per se significatiui. Ad rationẽ negatur ꝙ si aliquid sit compo situꝫ ex per se significatiuo ⁊ non per se significatiuo ꝙ non magis sit ꝑ se signi ficatiuũ ꝙ̃ nõ per se significatiuum. Et rõ istius quia denominatio semper fit a positiuo: sed per se significatiuum ẽ po/sitiuũ r̃spectu ñ ꝑ se significatiui. positi/uum aũt est perfectius ꝓuatiuo: ideo a ꝑ te ꝑ se significatiã potius denomiat̃ ꝙ̃ a parte nõ ꝑ se significatiã sicut aliq̃d di cit̃ ita velocit̃ moueri sicut aliq̃ pars ei⁹ licet non dicat̃ ita tarde moueri sicut a liqua ꝑs eius. pro dictis dixi. Ad con firmationẽ dr̃ ꝙ admisso casu ille t̃in⁹ est ꝑ se sig̃tiuus ⁊ nõ ꝑ se significatiuus sed apud diuersos. nam apud primũ ma gistrũ ⁊ discipulos doctrinã ei⁹ tenẽtes est ꝑ se significatiu⁹. apud xᵒ aliũ ẽ non ꝑ se significatiu⁹. Nec h̃ incõuenit. ĩmo idẽ t̃inus q̃ est ꝑ se significatiu⁹ quo ad nos: vt li hõ. ẽ nõ ꝑ se significatiu⁹ apud grecos: cum nihil ex̃ se sig̃t eis. Potẽs tñ distiguere ꝙ si illi mag̃ri sint eiusdeꝫ sermonis: vt ambo sint latini nõ admit titur casus: qꝛ licet voces dicãt̃ ad pla/citũ sig̃re nõ tñ cuiuscũꝙ̃ sꝫ ad placituꝫ ꝓmi iponẽtis. Si aũt sint diuersoꝝ ser/monũ admittãt̃. Et respõdẽdũ est ẜꝫ ꝙ disputatio est latina vel greca.

Ad 4^m^ cōiter dr̄ ꝙ oīs t̄in⁹ mālıter sū ptus est ꝑ se sig̃tiuus. Jō negat̄ ꝙ li oīs māliter sumpt⁹ sit nō ꝑ se sig̃tiuus. Et si dicat̄ ꝫ qꝛ dicēdo li oīs est t̄in⁹ nō ꝑ se sig̃tiuus est ꝓpō v̄a: ꝛ tn̄ stat māliter. ḡ falsū est ꝙ māliter sūpt⁹ sit ꝑ se sig̃tiu⁹.

Respondet̄ cōiter ꝙ licet in dicta ꝓ pōe li oīs stet materialr̄ tn̄ supponit ꝓ se nō stante materialr̄ ita ꝙ sit sensus: ꝙ li oīs qn̄ nō stat materialr̄ est termin⁹ non ꝑ se sig̃tiu⁹: vt in hac ꝓpōe oīs hō currit.

Licꝫ hec rn̄sio sit ꝓbabilis ꝛ de mēte magr̄i in logica magna: arguo tn̄ ꝫ ipaꝫ ad exercitatōem iuuenū. Et quero qd̄ itelligat̄ ꝑ li sig̃t in diffinitiōe termini ꝑ se sig̃tiui. vel itelligis cōiter sig̃re quod est repn̄tare aliqd siue se siue ex̄ se: vl̄ ꝓ prie qd̄ est aliqd extra se rep̄sentare. Si dicis 2^m^ seqtur ꝙ termin⁹ materialr̄ sū ptus nō est ꝑ se sig̃tiuus qꝛ ꝑ se sumpt⁹ nihil extra se sig̃t. vt pꝫ. Si dicis p̄mum seqtur ꝙ termin⁹ nō ꝑ se sig̃tiu⁹ esset ꝑ se sig̃tiuus. qd̄ implicat. ꝓbatur ꝯn̄a: qa li garabis est nomen sig̃tiuū s̄m Boetiū in p̄mo pher. ꝛ li beltrix est nomen non sig̃tiuū s̄m. scm̄ Tho. in eodem loco. ꝛ li buba est vox non significatiua s̄m Petrum hispanū. ꝛ tn̄ qlibet hoꝝ ꝑ se sumptus aliqd sig̃t accipiēdo sig̃re cōiter: qꝛ saltem se ipsum repn̄tat. ḡ qlibet horum est ꝑ se sig̃tiuus. Jtem quero qd intelligis ꝑ li ꝑ se sumpt⁹ in diffinitōe termini ꝑ se sig̃tiui: aut tu intelligis qn̄ sumit̄ in orōe sine aliquo determinabili. vt dicendo. Oīs est signum vl̄e. Aut tu intelligis qn̄ sumitur solitarie ex̄ orōem. Sꝫ siue intelligas p̄mo⁹ siue 2° modo seqt̄ ꝙ quilꝫ termin⁹ mundi absolute dꝫ dici termin⁹ ꝑ se sig̃tiuus. ꝓbatur ꝯn̄a. quia quilibet termin⁹ ꝑ se sumpt⁹ aliqd sig̃t accipiēdo significare cōiter. ḡ absolute debet dici t̄min⁹ ꝑ se sig̃tiu⁹ tenet consequētia a diffinitōe ad diffinitū. añs patꝫ discurrendo in omnibus: ꝛ adduco per locum a maiori de isto termino omnis. quia quando sumit̄ in aliqua orōe sine aliquo determinabili. tunc semꝑ sumitur materialr̄. ꝛ tunc per te semꝑ est ꝑ se sig̃tiu⁹. Silr̄ qn̄ sumit̄ solitarie ex̄ orōem aliqd sig̃t. qꝛ seipsm̄ repn̄tat intellectui. quare ꝛc̄. Qui vult illam opiōnē seq rn̄deat ad hec. Jdeo ad 4^m^ p̄ncipale aliter respondeatur. ꝛ dicit̄ ꝙ li omnis significat se naturalr̄ sicut quilꝫ termin⁹ sed aliter capitur sig̃re in diffinitiōe termini ꝑ se sig̃tiui. vt est ex̄ se scilicet ꝓp̄e vt est ex̄ se aliqd repn̄tare. Et sic pꝫ ꝙ li oīs ꝑ se sumpt⁹ nō sig̃t aliquid illo mō.

Ad ꝯfirmatōem cum dr̄. ista vox hō nō sig̃t aliqd ex̄ se negat̄. ad rōem cū dr̄ nō sig̃t ex impōe nec naturalr̄. negat̄ immo sig̃t ex impōne. ꝛ cum tu arguis nō prius imponebatur ad sig̃ndum qꝛ non p̄us fuit. ḡ nō sig̃t ex impōne que fuit negatur ꝯsequētia. quia lꝫ ista vox nō fuit imposita. vox tn̄ similis illi fuit impōita

Ad 5^m^ respondet̄ ꝙ lꝫ p̄mus impositor nō cognouit illum terminum tn̄ sibi silem. quē imposuit ad significādū. ꝛ cōsequenter dicitur ꝙ illa vox sortes sig̃t ex impōne que fuit. Ad confirmatiōem dicit̄ ꝙ licet nō habuit intentiōem hui⁹ termini habuit intentōem cōsimilis. ꝛ h̄ sufficit. Ad sextum negatur minor. s. ꝙ li aliqd ꝛ omne ꝛ nemo sit terminus nō per se significatiuus. Ad ꝓbationem cum dicitur est sincathegorematicus. ḡ est nō per se significatiuus. conceditur consequētia. sed negatur antecedēs. Ad ꝓbationem cum dicitur terminus hn̄s officium distribuendi est sincathegorematicus. Dicitur quod nō quilibet sꝫ ille qui cum hoc habet tale officiuꝫ quod per se nō significat quod nō cōpetit isti.

Ad confirmationem dicitur ꝙ si prima vox imposita ad significandum aliquid ꝛ voces deriuate ab illis significāt illud idem. ꝛ quia prima vox puta oīs ē imposita ad distribuendum ꝛ etiaꝫ li oē Cum hoc tamen stat ꝙ aliqua vox deriuata ab aliquo fuerit imposita ad aliqd significandum. ad quod nō sit imposita

prima vox. vt in proposito. Nam ll oē
secūdū grāmaticos substātiuatur. sic aª
adiectiua sꝫ pͥma vox nō facit hoc: ⁊ iō
p. vnā ipositionem generalem i neutro
genere significat aliquid quod nō signi/
ficat in alijs generibus.

Terminoꝝ alius naturaliter significatiuus: alius ad placitum.

Contra p° ꝓbatur ꝙ qlibet ťinus sigt
ad placitum ⁊ sic ⁊ diffinitiones male sť
ꝓbať assūptū: qꝛ si nō hoc esset propter
terminū mentalē qui nō sigt ad placitū.
Sed ꝯ terminus mētalis non significat
idē apud omnes. ergo significat ad pla/
citum. ꝯña tenet. antecedēs ꝓbať. qꝛ po
no ꝙ a sit itentio soꝛ. qui sit coꝛā te. ⁊ ad
uertas ad illā itētionem. ⁊ eueniat plato
omnino cōsimilis recedente soꝛ. tunc a
significat platonem. ergo significat ad
placitum. ꝯñtia tenet añs ꝓbatur. qꝛ tan
ta est ꝯuenientia huius similitudinis ad
platonem q̄ta est ad soꝛtem. sed ex con/
uenientia quā habet cum soꝛte signifi/
cat soꝛtem: ergo etiam significat plato/
nem ex tāta cōueniētia q̄tā hꝫ cū plato/
ne. Confirmať qꝛ illud sigtur qđ ap/
pꝛehendiť. sꝫ plato appꝛehēdiť. g̊ ipsum
sigt. tenet ꝯña cū maioꝛi ⁊ minoꝛi. Item
si sit siľitudo soꝛtis i mēte platonis q̄ sit
a. iteꝝ siľitudo ciceronis q̄ sit b. tūc ar/
guo sic. p te siľitudo sigt rē ex cōuenien/
tia quā hꝫ cū re. sed cū a maioꝛē cōueniē/
tiā habeat cū b q̄ cū soꝛte. g̊ a sigt b. Itē
maioꝛ ē siľitudo inť soꝛtē ⁊ platonē q̄ i/
ter soꝛtē ⁊ siľitudinē eiꝰ. sed soꝛ. nō sigt
platonē. g̊ nec siľitudo soꝛtis sigt soꝛteꝫ.
Siľr iter hoīeꝫ ⁊ asinū maioꝛ ē siľitudo
⁊ ꝯuēiētia q̄ inť hoīeꝫ ⁊ siľitudinē hoīs
sed hō nō sigt asinū. nec eꝯ. g̊ nec siľitu/
do hoīs sigbit hoīem: ꝯña tenꝫ cū mioꝛi
maioꝛ ꝓbať. qꝛ iter hoīeꝫ ⁊ asinū ē cōue
niētia i genere ꝓpinquo sed inter hoīeꝫ
⁊ siľitudinē hoīs non ē cōuenientia i ge
nere qꝛ differūt genere. g̊. ⁊c̄. Itē ille
terminus chimera in mente sigt reꝫ nō
ꝑꝑ aliquam siľitudinem quam habeat
cum re. qꝛ chimera non est. cum autem
qđ non est non pōt ꝑ cōceptus habere a
liquā siľtudinē. g̊. ⁊c̄. Item homo sigt p̄/
sentem hominem. p̄teritum. ⁊ futurum.
nō ꝑꝑ siľitudinem quam habeat cū pꝛe/
terito ⁊ futuro que non sunt. Cōfir/
matur. qꝛ nullus ťinus sigt naturaliter.
qꝛ 4° methaphisice ⁊ pꝛimo elenchoꝛuꝫ
dicitur ꝙ ante disputationē opoꝛtet sup
ponere sigtionem. sed si significarēt na/
turaliter hoc nō opoꝛteret. g̊: ⁊c̄. 2° p̄n
cipaliter arguitur ꝙ quilibet terminꝰ si
gnificat naturaliter. qꝛ si nō hoc esset ꝑ/
pter vocales. sed ꝓbatur ꝙ qlibet talis
sigt naturaliter: qꝛ quilibet terminus re
pꝛesentat seipsum apud omnes ergo qli
bet terminus sigt seipsum naturaliter:
ꝯñtia tenet. añs probatur. quia quilibet
terminus est aptus natus causare siľitu
dinem sui in itellectu ⁊ ꝑ cōseqnēs repsē
tare seipsū. Et si dř ꝙ nō est incōueniens
ꝙ significet seipsū nāliter. Cōtra qꝛ seq̄/
retur ꝙ qlibet ťinꝰ vōľ esset terminus
cōīs. qđ est incōueniens. ꝓbatur ꝯña qꝛ
ťinus cōīs est qui sigt plura. sed qlibet
ťnus est huiusmōi ex quo sigt se ⁊ aliqd
ex̄ se. g̊. ⁊c̄. Itē sequereť ꝙ qlibꝫ ťinus
esset sigtiuus ꝯ Boetium in li periher/
menias dicentem ꝙ aliqs est nō sigtiuꝰ
vt garalus ⁊ beltrix secundum sanctuꝫ
Tho. Item sequereť ꝙ quilibꝫ ťinus
eēt analogus. quia ꝑ pꝛius se signt ⁊ per
posterius alia a se. imo foꝛtius ꝙ qlibet
ťinus eēt equiuocus. qꝛ qlibet sigt plu/
ra diuer sis ratiōibꝰ. Itē sequereť ꝙ
illa eēt v̊a chimera est. qꝛ sigt pꝛimarie si
cut est. g̊ est v̊a. patet ꝯñtia ⁊ añcedēs ꝓ
bať. qꝛ p̄us significat se. ex quo naturali
ter significat se q̄ aliqd ex̄ se qđ ad pla/
citum significat. Itē sequereť ꝙ iª ꝓ
positio eēt falsa. Oīs homo ē aīal quia si
esset vera. omnis res significata ꝑ sub/
iectum esset res. significata ꝑ pꝛedicatū
quod est falsum. Cōfirmatur. qꝛ sigt
aliter q̄ ē. g̊ ē falsa. Tertio pꝛincipali
ter arguitur sic/ Illa diuisio nō est bona

que non euacuat diuisum. sed illa est huiusmodi. ergo etc. consequentia nota cum maiori. minor probatur. quia aliquis est terminus qui non significat naturaliter nec ad placitum ut li beltrix quod non significat ad placitum. patet quia non significat ex impositione: quod non significat naturaliter patet quia non est per se significatiuus. ergo non naturaliter significat. Confirmatur quia idem terminus naturaliter significat et ad placitum. ergo membra coincidunt. et sic diuisio non est bona. consequentia tenet. antecedens probatur. Nam li homo in voce significat ad placitum rem extra et naturaliter significat se ipsum. ergo etc. Similiter li homo in mente significat se naturaliter ergo extra se naturaliter tenet consequentia. quia illud solum significat naturaliter quod primo significat. etc.

Quarto contra diffinitiones arguitur sic. Aliquid est quod apud omnes idem significat. ut fumus qui materialiter significat ignem. et latratus canum qui naturaliter significat iram. et tamen nullus istorum est terminus naturaliter significatiuus. ergo diffinitio mala. tenet consequentia quia alicui competit diffinitio cui non competit diffinitum. maior patet de se. minor probatur quia nullus istorum est terminus naturaliter significatiuus. tenet consequentia a superiori negatiue ad suum inferius. Confirmatur quia aliquid est quod non apud omnes idem significat: ut circulus ante tabernam. et tamen non est terminus ad placitum significatiuus. ex quo non est terminus quare. etc. 5° principaliter. non est maior ratio quare voces significent ad placitum quam qualitates alie ut caliditas. frigiditas et alie res. quia ita possunt imponi ad significandum sicut voces sed tales non sunt termini significantes ad placitum. ergo nec voces. ut detur ratio diuersitatis.

Ad hec respondetur ad primum respondet magister in logica magna quod a intentio significat sortem et non platonem. platonem tamen significat et non sequitur. ergo significat platonem. sicut non sequitur. ergo tu scis illam propositionem esse veram et illud est a. ergo tu scis a esse verum. sed solum sequitur a scis esse verum. Responsio hec non placet.

Aliter et magis philosophice respondetur. negando quod a significet platonem. et licet credam hoc esse platonem non tamen significat. quia si debet significare aliquid debet esse causata ab illo. Et ad probationem primam respondetur quod maiorem conuenientiam habet cum sorte. quia est effectus eius quam cum platone: cum non sit causata a platone. Ad confirmationem dicitur quod illud significat quod apprehendit per eam apprehensione eius: sed non quodcumque.

Ad 2m dicitur ad minorem quod duplex est conuenientia. scilicet essentialis et accidentalis. Unde maior est conuenientia essentialis inter illa que sunt eiusdem speciei: quam inter illa que sunt diuersarum specierum. et inter ista que sunt eiusdem generis quam diuersorum generum. Sed accidentalis conuenientia maior potest esse inter illa que differunt specie et genere quam inter illa que sunt eiusdem speciei. quia unum causatur ab alio et ducit in cognitionem alterius et similitudo sortis causatur a sorte. et non ab alia intentione et ducit in cognitionem sortis et non alterius intentionis.

Ad 3m respondetur similiter quod est maior conuenientia essentialis et non accidentalis.

Ad 4m cum dicitur. Nulla est similitudo inter intentionem chimere et chimeram. ergo non significat ex similitudine negatur consequentia. quia licet non significet ex conuenientia que est tamen significat ex conuenientia que esset si chimera esset et hoc sufficit: Ad 5m respondetur hoc modo dicto. Ad confirmationem dicitur quod philosophus intelligit de terminis ignotis. ut a b vel de pronominibus cum nescit quid demonstratur. Uel aliter dico quod intelligit de vocibus multipliciter significantibus. Ad 2m principale respondetur. sicut ibi. et non est inconueniens quod terminus vocalis significet seipsum naturaliter. Ad rationes. Ad primam dicitur quod terminus communis dicitur non quia significat plura sed quia significat plura pro quibus possit supponere simul. Ad 2m concedo consequentiam. Sed Boetius vult quod non quilibet terminus est signum ex impositione. Ad 3m dicitur quod non dicitur analogum quia plura significet secundum prius et posterius. quia tunc animal esset analogum cum prius significet hominem quam sortem et platonem

sed dicitur analogum qr est predicabile de rebus diuersorum predicamentorum. quarum vna dependet ab alia essentialiter sicut iste tinus ens. nec de illis sigtiue si ue materialiter pdicari potest. Uel alit dr analogu qd est pdicabile de plurib9 p relationez r hitudine ad vnu. vt sanu d vrina r de cibo p hitudinem ad aial p dicat. Et ad aliud cum dr q glibz tinus eet equiuocus negatur csequentia. Ad pbatione dr q equocus dr sigt q plura eque primo diuersis rationibus qualit non est in propositio.

Non tn eet pctm mortale ocedere q glibet tinus sit equocus. Ad 4m negat csequentia. Ad pbationez negatur antecedens r ad pbatione cum dr sigt se naturalit. g prius sigt se. nego csequentiam. r ratio e qr tini pus multotiens inducut similitudine aliorum suorum sigtorum q sui ipsorum. Uel alit dr q pri9 sigt se quam aliud a se no tn primarie significat se qr sigtu pmariu est qd e sile orationi infinitiue l'coiunctiue q psonaliter corresp det sibi. Ad 5m ne9 ona3 Sed sic debes arguere. Omnis res p qua supponit subiectum est res pro qua supponit pdicatu. Et tuc ocedo. Ad confirmationem ccedo antecedes r nego ontiam quia omnis ppositio significat infinitas falsitates. Ad tertiuz principale nego minorem: immo dico q illa diuisio euacuat diuisum. sed diuisum hic non est terminus in coi. sed est tinus per se sigtiuus. Modo dico q ois tinus p se sigtiuus vel est naturaliter sigtiuus vel ad placitum. Et sic pz ad argumetu

Ad confirmationem primaz nego q idem terminus naturaliter significet r ad placitum put sumitur hic naturalit significare. Unde naturaliter significare hic est aliqd ex se apud omnes representare seu significare. Modo nullus e termin9 qui significet illo9 r ad placitu.

Ad confirmationez secudam dicitur ocedes9 q terminus prius significat se q aliquid extra se. r sic concedo q naturaliter significat se. ergo no naturaliter significat aliquid ex se. nego ontiaz si diceres illud solu naturaliter sigt p quo significat nego. Ad 4m principale cocedo q fumus naturaliter apud omnes idem significat no tamen est termin9 naturaliter significatiuus. Et cum dicitur alicui competit diffinitio cui no competit diffinitum. nego. Et dico q ista e diffinitio termini p se significatiui. s. terminus qui apud omnes idez significat. modo fumus non est terminus qui apd oes idem significat. Ad confirmationem similter dicitur q diffinitio termini ad placitum significatiui est illa. Termin9 qui non significat idem apud omnes.

Ad 5m principale conceditur q qualitates possunt significare ad placitum sicut voces. Et cum dicis. sed tales non st termini significatiui ad placitum concedo. ergo nec voces nego csequentiam. quia voces possunt constituere propositionez. qualitates vero reales no cu sint res. propositio enim componitur ex terminis r non ex rebus. Si autem queris quare magis imponimus voces q alias qualitates ad significandu res. Respodetur q tales non sut ita faciliter p nos opinabiles. sicut voces. que nostris volutatib9 subijciunt. Ideo p9 elenchorum dicit phs q res ad disputatione ferri non possunt. propter hoc vtimur vocibus r non rebus.

Terminorum alius cathegorematicus: alius sincathegorematicus. Contra arguitur. Aliquis est terminus qui non est cathegorematicus nec sincathegorematicus. ergo diuisio mala. tenet consequentia quia tunc diuisio non esset data per opposita quia si esset data per opposita: omnis terminus non cathegorematicus esset sincathegorematicus sicut omne animal non rationale e irrationale. antecedes pbat. qr li tmini huf baf a b c n sut cathegorematici: ex q

p se sumpti nō signt. Nec sunt sincathegorematici. ex quo nō habēt aliqd offm ergo etc. Cōfirmatur qz ois bona diuisio ē alicuius diuisi. pmo q euacuet p istam diuisiōem. sed illa nō ē huiusmodi ergo etc. Sñia nota cuz maiori minor pbatur. qz termin in cōi nō pmo diuidit in illa. qu i est aliqs termin est q nō est cathegorematicus nec sincathegorematicus. vt supra pbatum est. nec ēt termin p se significatiuus diuidit in illa. qz sincathegorematicus nō est p se significatiuus. Nec etiaz non p se significatiuus sic diuidit. qz cathegorematicus nō est nō p se significatiu. ergo cuz nō possit assigri aliqd pmo disum q euacuetur p istā disiōem. diuisio mala est. ergo etc. 2o arguit sic aliqs tin ē cathegoreatic. et sincath. ergo disio mala. sña tz. qz disio nō est bona cui mēbra coincidūt. añs pbat qz isti tmini possibile impossibile officiabilr tenti sunt sincathegorematici. et cū hoc sunt cathegorematici q pbat. qz oē qd pōt esse subm vel pdicatum ppōnis significatiue vel formalr sumptum. est cathegorematicus. sed ista sincathegoremata possibile: impossibile sunt huiusmodi. vt dicendo sortē currere ē possibile. sorem esse asin est impossibile. qz li possibile et li impossibile sunt predicata. ergo sunt ltermini cathegorematici. Cōfirmat. qz hoc verbū est est cathegorema. et sincathegorema. ergo etc. añs pbatur. q sit cathegorema pz. qz hz pprium significatuz. q sit etiam sincathegorema pz. qz hz officiuz determinādi siue cōiungendi. Itē termini pgnātes vt omne. nihil. infinitum sūt cathegorematici: et sincathegorematici cum sint vtualr compositi ex cathegorematico et sincathegorematico. quia equalent talib vt oē equalet huic ois res et nihil equalet huic nō aliqd. et tot huic quelz ps. et infinitū huic. aliq tale ergo etc. 3o 2 diffinitōes arguit sic. Aliqs termin est cathegorematic cui nō competit diffinitio. ergo pma diffinitio mala: consequētia tz. añs pbat. qz hec adiectiua albus alba album. niger nigra nigrū. sunt termini cathegorematici. et tñ illis nō cōpetit diffinitio q nō competat diffi. manifestum est. qz sumpta p se nō hñt pprium significatum. Quod sint cathegorematici pbatur qz qd pōt esse subm vel pdicatū significatiue sumptū est cathegorema. i sunt huiusmodi. ergo etc. Confirmat qz terminus equocus est cathegorematic et non hz tam p se q cum alio pprum significatum. ergo etc. sña tz minor pbatur. qz termin equiuocus nō hz determinatū et distinctum significatum termini nisi limitet. maior etiaz pz. qz termin equiuoc est termin p se significatiuus. ergo et cathegorematic. 4o huic relatiuo q competit diffinitio tmini sincathegorematici et tñ nō est sincathegorematicus. ergo diffinitio ista mala. sña tz cum minori. maior pbat qz relatm q nō p se signt. et cū h hz aliqd offm qz referendi. ergo competit sibi diffi. sincathegorematici. Cōfirmat qz ille termin nihil nō est sincathegorematic et tñ sibi competit diffinitio sincathegorematici. qz est termin hñs offm et p se sumpt nihil signt. pbatur. qz da oppositum q p se sumptus aliqd signt. ergo vnum 2dic signt suuz contradictorium.

Ad hec breuit rñdet. Ad pmū negat sña. Ad pbatōem cum dr: Diuisio non ē data p opposita dr negando imo large accipiēdo opposita. s. p his q sunt repugnātia est data p opposita. Et cum tu arguis q tūc ois termin nō cathegorematicus esset sincathegorematicus. Dico q verum esset si hec diuidētia essent euacuatiua disum sicut rōnale et irrōnale euacuant aial. qz cōprehēdunt oia aialia. sed cathegorematic et sincathegorematic nō euacuāt tminū qz nō cōprehēdūt oēs tminos vt bñ pbas. iō nō sequtur illud.

Ad 2firmatōem dr silr negādo maiorē. qz aliq est disio q nō euacuat disum. Exm pmi vt si didat aial. qz aliud bipes aliud qdrupes cū aliqd al sit qd non sit bipes nec qdrupes ista disio nō euacuat

disum. Exm secūdi. vt si aial diuidat̄ qa
aliud rōale. aliud irrōale. ista disi o eua/
cuat totū disum. q̄ nihil est aial qd̄ non
sit rationale vel irrōale. Ad ꝓpositū
mō dico ꝙ nō ois disio est alicui9 diuisi
ꝑmo sed tm̄ illa diuisio q̄ est euacuās di
uisum qualis nō est ista. Ad 2m dr̄ ne/
gando an̄s. Ad ꝓbatōem dicit̄ ꝙ isti ter
mini possibile. impossibile officiabiliter
tenti sūt cathegorematici ⁊ sincathego/
rematici. R̄ndet magr̄ in logica magna
ꝙ sincathegorematica distributiua aut
ꝯfusiua al'r ꝓbabilia q̄ꝫ officiabil'r n̄ pn̄t
esse extrema ꝓpōum siḡtiue sumpta. sꝫ
sincathegorēatica officiabil'r ꝓbabilia
possunt esse extrema ꝓpōnum vt ꝓbat
argumētum dicēdo. Sortē currē ē pos/
sibile. vnde li possibile ⁊ ꝯtingēs noia'r
sumpta possunt accipi dupl'r in ꝓpōne
aut resolubil'r. aut officiabil'r. r̄solubil'r
sumpta sunt cathegoremata officiabil'r
ꝟo sincathegoremata. ſm g̊ magistrum
negatur ꝙ sint termini cathegorematici
Et ad ꝓbatōem possunt esse subm̄ vl' ꝑ/
dicatum ꝓpōnis. g̊ sunt termini cathego
rematici. nō valet consequentia. Pōt
tn̄ aliter dici ꝙ sunt termini cathegore/
matici officiabilit̄ sumpti. ⁊ negatur ꝙ
sunt sincathegorematici. Et si arguas.
Sunt termini habentes officium g̊ sunt
sincathegorematici negatur ꝯsequentia
sed dꝫ addi. ⁊ ꝑ se sumpti nihil siḡant ꝙ
negatur. Ad confirmatōem dicit Bur
leus in ꝑmo periher. ꝙ hoc verbum est
qn̄ est in ꝓpōe de 2° adiacente tūc est ca/
thegorema. q̄ siḡt aliquam naturā. s. eē
existere. sed qn̄ predicatur 3m adiacens.
tunc est sincathegorema nullā nām ꝑ se
siḡns determinate. Magr̄ autem ī lo
gica magna vult ꝙ ꝟbum nō potest eē
cathegorema: ex quo ꝟbum vt verbum
hꝫ ꝙ vniat extrema ⁊ nō predicat̄. quia
ſm ipsum ibi ad hoc ꝙ sit aliquis termi
nus cathegorematic9 ⁊ nō solum reqri/
tur ꝙ habeat ꝓpriū siḡtum. sed etiaꝫ ꝙ
nō vniat extrema. sed ꝑdicetur ꝙ nō cō
petit verbo substantiuo vide in summu
lis opinionē. Ego aūt puto ſm magi/
strum in logica parua ꝟbum eē cathego
rema. qd̄ tam ꝑ se q̄ꝫ cum alio hꝫ ꝓprium
siḡtum. ⁊ nō valet hec conseq̄ntia. habet
officium determinādi g̊ est sincathego/
rema. sed ēt reqritur q' ꝑ se sumptus ni/
hil significet. Ad alia sil'r dicit̄ ꝙ oēs
illi termini sunt cathegorematici. q̄ ill'
competit diffinitio cathegorematici. Et
lꝫ virtualiter sint compositi ex cathego
rematico ⁊ sincathegorematico. tamē a
digniori ⁊ potiori fit denoīatio vt a ca/
thegorematico. ⁊ etiam nō valet. habēt
aliquod offm̄. g̊ sunt sincathegoremati/
ci vt dictū est s̄. Ad 3m dicit Paulus
ꝑgu. ꝙ ista adiectiua nō sunt termini ca/
thegorēatici. nec illis cōpetit diffinitio
cathegorematici. Un̄ dicit ipse ꝙ termi/
nus ꝑ se siḡtiu9 diuidit̄ in terminum ca/
thegorematicum ⁊ in terminū indistin/
ctum. Termin9 cathegorematicus ē ille
q dicitur habere determinatū ⁊ distin/
ctum siḡtum. Indistinct9 vero q habet
indistinctū siḡtum. vt adiectiua alb9 ni/
ger. Hec improbauim9 in sūmulis. q̄ ta/
lia adiectiua nō sunt termini ꝑ se siḡtiui
nisi in neutro genere cum diffinitō per
se siḡtiui nō competat illis. Magr̄ āt
in logica magna respōdet' ponēs diuisio
nem de adiectiuis. Un̄ adiectiuoꝝ que/
dam nō siḡnt aliud a se ⁊ cum suis cōsi/
milib9 distinctis. vt omnis ⁊ null9. Que
dam vero siḡnt aliqd a se ⁊ suis cōsimi/
lib9 depēdenter tamen. vt albus alba ⁊
etiā in neutro genere adiectiue sumpta.
Quedam ꝟo siḡnt' aliqd aliud a se disti
ctum nō depēdenter siue nō ꝑ respectū
ad aliud huiusmodi adiectiua in neutro
genē substantiuata. Dicit ergo ꝙ prima
nō sunt cathegoremata sed sincathego/
remata. 2a vero sunt cathegoremata
dependenter. 3a vero cathegoremata
per se. Ego autem puto aliter esse dicē
dum ſm magistruꝫ in hac logica parua
.s. ꝙ illa adiectiua adiectiue tenta sicut

nõ sunt termini p se sigtiui ita non sunt termini cathegorematici. Si aũt vis cõcedere q sint termini p se sigtiui dependēter hēs concedere et silr q sint termi cathegorematici dependēter. Ad confirmatõem dicũt qdam rudes terminũ equocũ nõ esse sincathegorematicuz: q̃s improbauim⁹ in sũmulis. vide ibi. Jõ dicendũ q termin⁹ equocus ēst cathegorematic⁹ cũ sibi competāt oēs ꝯditiones ei⁹. ⁊ cum dicis q nõ hēt determinatum sigtuz siue ꝓpum. negat̃. imo eque pmo sigt plura. ⁊ illa plura sunt suũ sigtum determinatuz: ⁊ nõ magis vnum sigt q̃ aliud nisi determinet̃. sicut aĩal sigt suas species ⁊ nõ magis vnam q̃ aliã lz significz pmo vnam nãm cõicatã a spēb⁹. equocum vo nõ. Ad 4ᵐ negatur maior. s. q relatiuo cui competat diffinitio tmini sincathegorematici. q relatiuuz non hz officiuz ad intellectũ magr̃i. quia per offm̃ intelligit q tm̃ terminis nõ supponētib⁹ ꝯpetit sic li ois relatm̃ vo supponit. l' dicat̃ alr q p offm̃ mgr̃ itelligit officiũ distribuēdi ꝯfũdēdi ꝯiũgēdi. ⁊ sic de alijs numeratis ab ipso. nõ autē referendi. Ad confirmatiõem dicit magr̃ in logica magna: q termini pregnantes nõ sunt termini cathegorematici nec sincathegorematici. Ego aũt puto magrm esse alterius opinionis in hac logica parua vt declaraui in sũmulis. Et videt̃ fz ipsuz h q sint cathegoremata. ⁊ ita li nihil est termin⁹ cathegorematicus: q taz p se q̃ cuz alio hz ꝓpum sigtum. ⁊ nego q diffinitio sincathegorematici sibi cõpetat. q nõ competit 2ª pars. ⁊ p se sumptus nihil sigt. Et cum tu arguis da oppositum q sigt aliqd. g̃ vnũ ꝯdictoriũ sigbit suum ꝯdictorium. q aliqd ⁊ nihil sunt ꝯdictoria. ⁊ li nil p se sigt aliqd. dicitur negando ꝯñiam. bene tñ concedo q sigt illud idē qđ sigt suum ꝯdictoriuz: sz alio mõ. q sigt aliqd negatiue. ꝯdictoriũ aũt ei⁹ sigt aliquid affirmatiue. ⁊ sic patz ad argumenta.

Utrũ li ois possit eē pars subi aut pdicati. Et arguit̃ q sic. li nõ põt eē pars subi vel pdicati. g̃ eadem rõne ois ⁊ alia sincathegoremata. ꝯña tz ⁊ añs ꝓbat̃. q aliter periret regula q̃ dicit. ab affirmatiua de pdicato infinito ad negatiuã de pdicato finito ꝯña est bona. Silr piret regula q̃ dicit q in cõuersione per ꝯpositionem termini finiti mutant̃ i termios infinitos. terminus enim infinit⁹ est cõpositus ex finito ⁊ negatõe. 2º sic seq̄retur q ista eēt vera. Ois homo est ois hõ. si li homo tm̃ pdicatur. q nulla ꝓpõ est verior ista in qua idem pdicat̃ de se ipso fm Boetiũ. sed illa est huiusmodi g̃ ⁊c. 3º sic dato opposito seqtur q iste due ꝓpões ꝯuertunt̃. Sortes est homo ⁊ sortes est ois homo. ꝯñs falsũ. q vna est va reliq̃ falsa. ꝯña ꝓbat̃. q subiecta ⁊ predicata ⁊ copule conuertunt̃: ⁊ sunt eiusdē qualitatis ⁊ quantitatis: ⁊ tmini p eisdem pcise supponũt tz ꝯña p cõem modũ inuestigandi ꝓpões cõuerti. 4º sequeret̃ q illa nõ esset cõuertibilis simplr. nullus homo est omnis hõ. q ex q̃ li homo est tm̃ predicatũ cõuertet̃ sic. nullus homo est hõ: ⁊ tm̃ pma est va ⁊ secũda falsa. Jn oppositũ arguit̃. ⁊ pmo sic Tale signum ois positũz a pte subi pcedens totam ꝓpõem nõ est ps subi: sz eq̃ sincathegorice tenetur a parte predicati ⁊ inter ptes subi sicut qñ precedit totaz ꝓpõem. g̃ a pari nõ põt esse pars subi vł predicati. ꝯña tz cum minori. maior ꝓbatur. Nam in ista ꝓpõe. ois homo est aĩal li ois nõ põt esse pars subiecti: 2º sic Nulla ꝓpõ affirmatiua est vera in qua vłe vłr sumptũ predicat̃ fm phm pmo pihermenias. vt dicēdo. ois homo ē oē aĩal: sed hoc totum omne aĩal est vniuersale vłr sumptũ. ergo hoc totum nõ predicatur. 3º sic. Quero vtrum li omis homo sit termin⁹ transcendēs aut non. Si nõ cum sit pdicatum p se videtur q sit termin⁹ inferior: ⁊ sic de ipso poterit vere pdicari termin⁹ transcēdens: quod

nō est ver̄ quia nō potest esse subiectum
nec etiam ē termin⁹ transcēdens:qꝛ tūc
omne ens esset omnis homo. 4.º sic
Ista est singularis soꝛ.est omnis hō.ğ hꝫ
cōuerti simplr̄ ⁊ nō alr̄ nisi sic. ois ho/
mo est soꝛ.vbi li omnis hō nō est subm̄.
ğ p̄us nō erat p̄dicatum nec potest dici
ꝙ cōuertatur sic.aliqd omnis hō est soꝛ.
qꝛ tunc nō fieret p̄cise de subiecto pꝛedi
catum ⁊ eo⁹ quod opꝫ fieri in cōuersiōe
simplici. Ad hoc dubiuꝫ sunt due opi
niones.vna opinio vult ꝙ li ois ⁊ simili
a possunt esse pars subiecti et pꝛedicati
sig̃tiue sumpta.vt ois homo vidēs oēm
hoiem est aial:⁊ tu es omis homo.⁊ hāc
sustinēdo ad argumēta respondetur in
oppositum. Ad p̄mum negatur ꝯñtia
sicut nō seqtur li omnis positum a pte
pꝛedicati nō potest cōfundere aliquē ter
minū cōfuse tm̄:sed eque sincathegoꝛice
sumitur a pte subiecti sicut a parte pꝛe/
dicati.ğ etiam positum a pte subiecti nō
poterit cōfundere aliquē terminū cōfu
se tm̄.pꝫ ꝙ ꝯñs est fl̄m:⁊ tamen añcedēs
est ver̄.ğ ꝯñtia nō valet. Ad 2ᵐ dicit̄
ꝙ ista auctoꝛitas sic intelligitur. Nulla
affirmatio est vera in qua vniuersale v
niuersalr̄ sumptū p̄dicat̄.idest in q̃ vni
uersale cuꝫ signo vniuersali pꝛedicat̄ at
tentis duabus cōditionibus assignatis
ab auctoꝛibus pꝛimo perihermenias.
Prima ꝙ talis termin⁹ vniuersalis ha/
beat plura supposita.secūda ꝙ pꝛo illis
distribuatur in suppositione personali.
⁊ ex hoc nō seqtur ꝙ tantum li aial pꝛe/
dicetur sicut nō seqtur apud cōem viaꝫ
in ista ꝓpōne.iste homo currit subijcit̄
terminus cōmunis cum pꝛonomine de/
monstratiuo.ergo subijcitur tantū ter/
minus cōmunis. Ita codeꝫ modo potest
dici ꝙ pꝛedicatur vniuersale vniuersali
ter sumptū.idest cum signo vniuersali.
nō tamē tantum pꝛedicat̄ aliquod vni/
uersale. Ad tertiū dicit̄ ꝙ li omnis ho
mo nō est terminus transcēdens.⁊ cū di
citur.ğ est inferioꝛ ad transcēdens.nega
tur ꝯñā sicut in ista ꝓpōe.tu es hō vl̄ nō
homo p̄dicatum nō est transcēdens nec
inferi⁹ ad trāscēdens.qꝛ p̄dicat̄ vniuer/
salr̄ de transcēdente. Uñ t̄ini cōpositi ñ
dicunt̄ p se inferioꝛes nec sup̄ioꝛes nisi
foꝛte p reductiōem sed hñ termini sim/
plices. Uel aliter dicat̄ ꝙ est inferioꝛ et
sic de ipso pōt p̄dicari transcēdens sic di
cendo.aliqd li ois homo est ens tenēdo
li aliqd pure sincathegoꝛematice. Ad
quartū dicit̄ ꝙ ista ꝓpō.soꝛtes est omnis
homo ꝯuertit̄ sic.aliqd ois homo ē soꝛ/
tes.⁊ aliqd tenet̄ pure sincathegoꝛice.⁊
sic nō est subm̄ nec pars.sed illud quod
fuit pꝛedicatū est p̄cise subm̄. Uel dicit̄
negando ꝙ in cōuersione nō plus debe/
at subijci in vna q̃ꝫ pꝛedicari i altera.qꝛ
in ista ꝓpōe quilibet hō est vn⁹ hō:li ho/
mo est p̄cise subm̄:⁊ tñ in sua exclusiua
nō debet eē pꝛedicatū sic dicēdo.tantuꝫ
vn⁹ est homo.qꝛ vl̄is est v̄a ⁊ exclusiua
falsa.sed dꝫ sic cōuerti.tm̄ vn⁹ homo est
homo masculus. Altera opinio dicit
ꝙ aliqua sincathegoꝛemata hñ possunt
esse partes subiecti vel p̄dicati:sed li ois
nō. Unde dicendo tu es nō asin⁹:li non
est pars pꝛedicati:sed dicendo.tu es ois
homo:li homo est pꝛecise pꝛedicatuꝫ.Et
hanc sustinēdo respōdetur ad argumen
ta. Ad p̄mum in oppositum respōdet̄
negando cōsequētiam quia ex illa nega/
tione nō infinitante ⁊ ex alio termīo ca/
thegoꝛematico fit vnus terminus signi
ficatiu⁹ cuiuslibet rei nō sig̃te p aliū ter/
minum cathegoꝛematicum:sed sic ñ fit
de illo termino omnis addito alteri ter
mino cathegoꝛematico:sed ille termin⁹
omnis homo nō aliud significat q̃ꝫ li ho
mo. Ad secundum cum infertur ista
est vera.omnis homo est omnis homo.
negatur consequentia.Et ad auctoꝛ ita/
tatem Boetij potest dici quod ipsa est
vera de virtute sermonis:eo quod ip/
sa est vna negatiua. non ponens ali/
quaꝫ pꝛopositionem eē veram vel fal/
sam:ideo conceditur quod nulla pꝛo/

positio est verior illa homo est asinus: nec aliqua est falsior illa deus est qz dato opposito sequitur inconueniens. Et ad hec si auctoritas itelligatur affirmatiue sic. Ois ppositio in qua idem predicatur de seipso ē va. Dicit ꝙ oz intelligi saluatis duabus cōditionibus. alr n. nō esset va. pª ꝙ pdicatū non sumat vlr qualiter est i proposito ois homo est ois homo. 2ª ꝙ predicatum non sit t̄inus signs aliquam rem de cuius intentione sigtiue sumpta nō est aliquis terminus affirmatiue vificabilis cū vbo de pnti ǒ ducta quacūqz ampliatiōe: ⁊ pp h̄ excluditur hec ppositio falsa chimera est chimera. Ad 3ᵐ nego ꝯntiam. s. ꝙ sequat̄ ꝙ ille ppositiões ꝯuertantur. sortes est homo. sor. est ois homo. sed opz addere ꝙ t̄ini supponēt eodē modo. qđ est falsum. qz in vna li homo distributiue ⁊ in alia determinate. Si vo dimittis illā pticulam negatur ꝙ cōuertantur. Ad 4ᵐ nego ꝙ illa non possit ꝯuerti simpliciter. nullus homo est omnis homo. Et ad probationem nego ꝙ cōuertatur sic nullus homo est homo. qz li homo a pte subiecti stat distributiue ⁊ pus stabat ǒ terminate a parte predicati. termini ergo non supponunt eodem modo quod requiritur sed conuertitur sic. nihil qđ est omnis homo est homo. Et nota ꝙ ñ omnis vlis affirmatiua est cōuertibilis simpliciter. vt illa que non est de cōsueto modo loquēdi: vt omnis homo aīal ñ est: sed p accñs oz sic cōuerti. aīal non ē homo. Prima tñ opinio est cōior. Hic placuit ponere hanc questionem vt hec sincathegoremata clariora fiant tirunculis a quibus nimium obscura iudicāt

Terminorum alius prime intentiōis alius secunde.

Contra aliquis est terminus mentalis qui non est prime intentionis nec secunde. ergo diffinitio mala. ꝯñtia tenet. añs probatur. quia t̄inus diuisus in terminum prime intentionis ⁊ 2ᵉ nō est terminus prime intentionis nec secūde p̄batur quia si esset prime non p̄dicaretur de termino 2ᵉ intentionis. ⁊ sic esset secunde non predicaret̄ ǒ termino prime intentionis. patet quia membrum vnius diuisionis non predicatur de membro opposito: quia aliter diuisio esset nulla.

Confirmatur quia iste terminus ois in mente nec est prime intentionis nec ē secunde: ꝙ non sit prime patet qz nō sigt rem que non est terminus. ꝙ non sit secunde probat̄. qz ois terminus secunde intentionis sigt aliquem terminū prime intentionis. g̃ ⁊c. Silr 2ª intentio est secundus conceptus rei li ois non est secundus cōceptus rei. ergo nō est 2ª intētio: Item ois terminus pᵉ intentionis vl 2ᵉ est terminus naturaliter sigtiuus. qz terminus naturalit̄ sigtiuus diuiditur in hec. sed li omnis nō est termin⁹ naturaliter sigtiuus. ergo ⁊c. 2º principaliter sic: Aliquis est terminus qui ē prime ⁊ 2ᵉ intentionis. g̃ diuisio mala. ꝯñtia tenet quia diuisio ē mala cuius mēbra coincidunt. antecedens pbatur quia li ens est terminus prime itentionis ⁊ secūde ꝙ sit prime patet. qz significat nō terminū. ꝙ sit secūde pbatur quia significat rem que est terminus. ergo ⁊c. Et si respondetur negando hanc vltimaz cōsequentiam scilicet significat rem que ē terminus. ergo est secunde intentionis quia debet dici. significat solummodo rem que est terminus. ergo est secūde intentionis. ⁊ tunc negat̄ antecedens.

Contra sequitur ꝙ termin⁹ secūde intentionis sit prime. probatur ꝯñtia. quia 2ª intentio est 2ᵘˢ conceptus rei. g̃ sigt rē que non est terminus. tenet ꝯña. quia cōceptus sigt illud cuius est conceptus: ⁊ cum hoc etiam sigt conceptum pᵐ ergo significat rem que est terminus. ⁊ rem que non est terminus: ergo non solummodo significat terminum. ⁊ sic non est secunde intētionis ꝓm rationē. Confirmatur. qz li t̄inus in mēte ē pᵉ itētiōis

⁊ 2ᵉ. ꝙ sit p̄me ꝓbat̄ q꞉ sig̃t rem que nō est termin⁹. nam li termin⁹ sig̃t lapidem in fine agri positum q nō est termin⁹. ꝙ sit 2ᵉ ꝓbat̄. q꞉ sig̃t solūmō rem q̄ est t̄mi nus. q꞉ quecūqꝫ res sig̃ta p ip̄m e st t̄mi nus g̊ ⁊c̄. Tertio p̄ncipal̄r sic. Diffini tio t̄ini p̄me intentōis competit alteri a diffinitio. g̊ mala. ↄn̄tia tꝫ. an̄s ꝓbat̄. naꝫ li nomen in mente nō est t̄min⁹ p̄me in tentōis vt pꝫ ⁊ tn̄ sibi competit diffinitō termini p̄me intētionis. q꞉ li nomē sig̃t nomen pn̄s p꞉eteritū ⁊ futurū ſꝫ sig̃ndo nomen p꞉eteritum ⁊ futuruꝫ sig̃t rem q̄ nō est termin⁹. q꞉ nomen p̄teritum ⁊ fu tuꝝ nō est termin⁹. qm̄ p̄teritū nō est cū co꞉ruptum sit. g̊ nō est termin⁹: q꞉ dato opposito seqtur ꝙ termin⁹ co꞉rupt⁹ eēt termin⁹. qn̄ nomen p̄teritū est terminus co꞉ruptus. Confirmat̄. q a chimera est termin⁹ p̄me intentōis ⁊ tn̄ sibi nō com petit diffinitio termini p̄me intentiōis. g̊ ⁊c̄. ↄn̄tia nota cum maio꞉i. mino꞉ ꝓba tur q a si li chimera sig̃t rem que non est termin⁹ tūc cū termin⁹ p̄me intentionis significet rem nāl̄r ex ↄueniētia ⁊ sil̄itu dine quā hꝫ cuꝫ re. sed nulla est sil̄itudo hui⁹ termini in mēte chiᵃ cū re sig̃ta. ex q̊ talis res nō est. g̊ ⁊c̄. 2º q꞉ termin⁹ pᵉ itētōis ē ↄcept⁹ p̄m⁹ rei cāt⁹ a re. ſꝫ cū tal̄ res nō sit g̊ nō cāt ↄceptum g̊ cū ille ter min⁹ chimera nō sit ↄcept⁹ a re causat⁹ nō est termin⁹ p̄me intentōis. 3º q꞉ nihil est in intellectu quin p̄us fuerit in sensu vt dicit ph̄s i de sensu ⁊ sensato. ⁊ neces se est intelligentē fantasmata speculari. 3º de aīa. Ex his seqtur ꝙ intellectus ni hil intelligit quin sensus p̄us sentiat. ſꝫ cum sensus nullo mō sentiat chimeram ex q̊ nō est. g̊ intellectus nō intelligit eā. ⁊ p ↄn̄s nō potest habere ↄceptum eius h̄ argumētum fo꞉ti⁹ pōt fieri de vacuo ⁊ infinito. Et si ī hac materia vis plura argumēta recurre ad q̄ntam q̄ōnem.

Ad hec respondet̄. Ad p̄mū negando ↄn̄tiam q꞉ termin⁹ natural̄r significati uus est q diuidit̄ in terminū p̄me inten tionis ⁊ 2ᵉ ⁊ nō termin⁹ mētalis. aliquis eni est termin⁹ mentalis q nō est natura liter sig̃tiuus. Et ab ꝓbatōem terminus diuisus nō est p̄me intētionis nec 2ᵉ g̊ a liqs est termin⁹ mētalis q nō ē p̄me nec 2ᵉ nego ↄn̄am sicut nō valet aīal in cōi n̄ est rōale nec irrationale. g̊ aliqd aīal est qd nō est rationale nec irrationale. q꞉ li aīal in an̄te supponit simpl̄r. in ↄn̄te pso nal̄r. Uel al̄r ꝭm terministas dr̄ ꝙ t̄in⁹ diuisus est termin⁹ 2ᵉ intentiōis. ⁊ vt si gnificatiuus est magis cōis q̄ꝫ terminus 2ᵉ intētionis. sed vt tale ens ē min⁹ cōis vide s̄ de termino p se sig̃tiuo. Ad con firmatōem cōcedo totum. sed nō est in conueniēs q꞉ t̄inus mētalis nō est p̄mo diuisus hic. sed terminus materialit̄ si gnificatiuus. modo omnis terminus na turaliter significatiuus est mentalis et nō econtra. Ad secūdum dicitur sicut ibi. Ad replicatōem cum dicis sequeret̄ ꝙ terminus secūde intētionis esset p꞉i me. negat̄ ↄsequētia. Ad ꝓbatōem dicit̄ ꝙ termin⁹ p̄me intentōis īmediate sig̃t rem. Et termin⁹ 2ᵉ itentionis īmediate sig̃t ↄceptum: rem xᵒ mediate. Intelligi m⁹ g̊ de sig̃to mediato. Ad ↄfirmatio nem dr̄ ꝙ termin⁹ large accept⁹ est t̄mi nus p̄me intentōis. q꞉ sig̃t aliquā rē que nō est termin⁹ in ꝓpōe. vt lapidē in agro ⁊ cum dr̄ ꝙ est 2ᵉ nego. Ad ꝓbatōem cum dr̄ ꝙ quecūqꝫ res sig̃ta p ip̄m ē ter minus accipiēdo terminū cōiter. non tn̄ accipiēdo terminū vt ē ps ꝓpinqua orō nis. qūo deberet esse si deberet dici ꝭe i tentionis. Si aūt accipiat̄ li termin⁹ stri cte ad mētem mag̃ri tūc est terminus 2ᵉ intētionis. ⁊ tunc nō sig̃t aliquam reꝫ q̄ nō sit termin⁹ in orōe. Ad 3ᵐ dictum ē in sūmulis. Un̄ negat̄ an̄s. Ad ꝓbatōem negatur ꝙ diffinitio termini p̄me inten tionis competat huic termino nomen ī mēte. Et cū tu dicis li nomē sig̃t pn̄s p̄ teritum ⁊ futuꝝ. ⁊ sig̃ndo nomen p̄teri tum sig̃t rem que nō est terminus. nego. Et si dicis g̊ est p̄me intentiōis negatur

ↄña.qꝛ diffinitio termini ꝑme intentõis
nõ est ista ꝑticula solũ signs rẽ q̄ nõ est
termin⁹.sed ista termin⁹ mẽtalis sigãs
nõ terminũ.Et 2ᵃ ꝑticula nõ cõpetit ter
minis 2ᵉ intẽtõis.qꝛ falsũ ẽ dicere.t̃inus
ꝯe intẽtõis.sig̃t nõ terminũ.qm̃ talis ter
min⁹ ꝯe intẽtionis sig̃t solũmõ terminũ
ꝯm magr̃m.g̊ nõ sig̃t nõ terminũ. tʒ ↄña
ab exposita ad vnam exponẽtiũ.ꝛ ista ꝑ
ticula signs nõ terminũ exponit̃ a magi
stro sufficient̃ ꝑ duas ꝑticulas seq̃ntes:
.s.sig̃ns rẽ que nõ est termin⁹ dato ꝙ eẽt
nã ista ꝑticula sig̃ns rem q̄ nõ est t̃min⁹
sufficiẽter exponit̃ vt dictũ est in sũmul̃
qꝛ nõ ↄuertit̃ secũ.sed iste due sil̃ sigãs
rem q̄ nõ est t̃min⁹ dato ꝙ esset.bñ con/
uertũtur sig̃ns nõ t̃inũ.sicut illa sigãs
nõ terminũ.nõ affirmat̃ ꝟe de termino
ꝯe intẽtõis.ita nec ille due sil̃.s.sig̃ns reʒ
q̄ nõ est termin⁹ dato ꝙ eẽt.Et cũ tu di/
cis.dato opposito seq̄tur ꝙ nomẽ futu/
rum est.ne°ↄñtiam.Uñ tu nõ bene das
oppositũ hui⁹.nomẽ sig̃t rem q̄ nõ ẽ ter
min⁹.qꝛ oppositũ est.nomẽ nõ sig̃t rem
que nõ est terminus.nõ autem est istud
nomẽ nõ sig̃t rem que est termin⁹. Ad/
misso tñ illud esse suũ oppositũ .vt non
videar fugere.rñdetur negãdo ꝑmã cõ
seq̃ntiam cũ dr̃ li nomẽ sig̃t nomen futu
rũ qđ est termin⁹.g̊ sig̃t nomen futuruʒ
ꝛ illud est termin⁹.qꝛ li sig̃t ↄfundit ter/
minũ a ꝑte post.ideo nõ lʒ resoluẽ li qđ
in et ꝛ ille illa illud.vt hʒ videri i sensu
ↄposito ꝛ diuiso.ꝛ adhuc dato ꝙ li sig̃t
nõ confundat terminũ a ꝑte post conce
do illã ꝑmam ↄñam ꝛ negõ vltimã.s. il/
lud est termin⁹.g̊ illud est a 3.° adiacente
ad 2ᵐ adiacens cuʒ termino distractiuo
sicut est li termin⁹.qꝛ põt ꝟificari affir/
matiue tam de eo qđ est q̄ȝ de eo qđ non
est. Ad ↄfirmatõem dr̃ ꝙ li chi.ᵃ ẽ ter/
min⁹ ꝑme intẽtionis:ꝛ sig̃t rem q̄ nõ est
termin⁹.ↄcedo:ꝛ cũ tu dicis termin⁹ pᵉ
intentõis sig̃t rem ex ↄuenientia ꝛ sil̃itu
dine quã hʒ cum re.Rñdet magr̃ i logi/
ca magna.ↄcedo ꝙ significet ex ↄueniẽ/
tia quã hʒ cum re si res esset.Et hoc suf
ficit. Uel al̃r põt dici ꝙ sig̃t ex ↄueni
entia quam hʒ cũ re.Et cum dicis.res il
la nõ est.Dicit̃ ꝙ lʒ non sit tota sil̃.est tñ
diuisum ꝯm ꝑtes.ꝛ adhuc est obiectiue
in intellectu.Et h̄ sufficit. Ad ꝯm cuʒ
dicis.ꝑma intentio est ꝑm⁹ ↄcept⁹ rei cã
tus a re:sed ab eo qđ nõ est nõ causatur
ↄceptus.g̊ ꝛc̃.Dicit̃ ꝙ duplex est ↄcept⁹
ꝑmus.Quidam.n.ver⁹ est:ꝛ q̄dam fict⁹
Concept⁹ verus est ille cui coꝛ̃ñdet res
tota sig̃ta ꝑ ipm̃.vel coꝛꝛespondebat vl̃
coꝛ̃ñdebit sicut est concept⁹ hominis.
Concept⁹ fictus est cui nõ coꝛ̃ñdet tota
sil̃ sig̃ta ꝑ ipsum.neq̃ȝ coꝛꝛespõdebat nʒ
vnq̃ȝ coꝛꝛespõdebit.vt cõceptus chimẽ.
coꝛꝛespõdet tñ ꝯm partes sicut ꝑuatiuo
coꝛ̃ñdet positiuũ ꝓpter vacuum.ꝛ sil̃ia
Unde qñ concept⁹ est verus ille est cau
satus a te quam repñtat.Quãdo autem
est fict⁹ debes imaginari ꝙ plures cõce/
ptus veri repñtantes plures res pꝛece/
dunt ipm̃ ↄceptum in itellectu.ex q̄bus
ꝑ̃tibus cõceptibus simplicib⁹ intellect⁹
elicit vnum cõceptum simplicem fictuʒ
repñtantem oĩa illa simul q̄ separatim il
li diuersi cõceptus repñtabant.Hic con
ceptus fictus est foꝛmal̃r simplex ꝟtua/
liter est quasi composit⁹ ꝛ hic quodam/
modo causat⁹ est a re:sed nõ imediate.
Et sic pʒ ad ꝯm. Ad 3ᵐ dicitur ꝙ nihil
est intellectu quin pꝛius fuerit in sensu.
aut ipm̃:aut aliud ad quod hʒ ꝑ se habi/
tudinem.Ex cuius alteri⁹ cognitiõe ei⁹
intentio causata est sicut ex noticia posi
tiui ꝑus sensati cog̊scitur pꝛiuatiuuʒ.
Ad foꝛmã ergo argumenti dicitur ꝙ
sensus ꝛ si nõ sentiat chimeraʒ sentit tñ
partes ei⁹ siue accidẽtia ꝑtium ad quas
hʒ habitudineʒ:ꝛ hoc sufficit. Alij tñ
sic glosant auctoꝛitatem phi. Nihil ẽ
in intellectu.i.nihil cognoscitur ab itel/
lectu qn ꝓcedat ex aliqua cognitõe sen/
sus.ꝛ ad idem redit.ꝛc̃.

Terminorum alius est prime impositionis alius s̄e. Contra. Aliq̄s est t̄minus vocalis vel scriptus q̄ nō est prime impositionis nec s̄e. g̊ diuisio mala. consequētia tenet. qꝛ cum diuisum hic sit t̄minus vocalis vel scriptus diuisio ē insufficiens cum nō cōprehendat oīa contenta sub diuiso. antecedens ꝓbatur. qꝛ li omnis in voce vel in scripto nō est prime impositionis cum nō significet rem q̄ nō est t̄inus. nec s̄e cū nō significet terminū. qꝛ si sig̃ret nec t̄inū eēt terminꝰ ꝑ se significatiuus. quod est falsum.

Confirmatur quia idem terminus ē p̄me impositionis ⁊ secūde. ergo diuisio mala. consequentia tenet. antecedēs ꝓbatur. Nam li genus et species in voce sunt termini secūde impositionis: vt patet per magistrum. ⁊ cum hoc sunt p̄me impositionis. vt pꝫ ꝑ Boetium p̄mo ꝑihermenias. qui diuidit nomen p̄me impositionis in nomen p̄me intentionis et secunde: sed cum li genus in voce scd̄m Boetium sit secunde intentionis sequitur ꝙ est nomen p̄me impositionis. quia de quocūꝫ predicatur vnum mēbrum diuisionis predicatur diuisum. Secūdo ꝓbatur sic. Cuilibet termino p̄me impositōis competit diffinitio termini secunda impositōis. ergo diffinitiōes male. cōsequentia tenet. antecedens ꝓbatur quia quilibet terminus vocalis vel scriptus per se significatiuus significat solum terminum in mente vel in voce. quilibet terminꝰ p̄me impositiōis est terminus vocalis vel scriptus per se significatiuus. ergo significat solum terminū in mente vel in voce. consequentia tenꝫ maior est philosophi primo perihermenias dicentis. Ea que sunt in voce sunt earum que sunt in anima passionum note. et ea que scribuntur eorum que sunt in voce. Et Boe. hoc magis affirmat super illo passu dubitans ex intentiōe porphirij quare philosophus interposuit h̄ scilicet voces significare conceptus. et dicit ꝙ apud antiquos fuit dubium q̄d significet vox. ⁊ dixerunt quidam res icorporeas: vt platonici. alij res corporeas: vt remouerent illud dixit philosophꝰ ꝙ significat conceptus. Hec sunt verba Boetij ex quibus habetur ꝙ voces significant solummodo conceptus p̄mo.

Confirmatur quia cuilibet termino secunde impositionis competit diffinitio termini prime impositionis. ergo ⁊c̈. ãncedēs probatur. quia omnis terminꝰ vocalis per se significatiuus significat rem apprehensam aut sub primo conceptu. aut sub secundo. Sed res apprehensa est res que non est terminus. ergo quilibet talis terminus significat rem que non est terminus. ⁊ si sic. ergo est prime impositionis.

Ad hec respondetur. Ad primum negatur consequentia. Ad probationeꝫ negatur quod hec diuisio non comprehendat omnia contēta sub diuiso. quia diuisum hic est terminus ad placitum significatiuus. ⁊ nullus est terminus ad placitum significatiuus qui non est prime aut secunde impositionis.

Ad confirmationem negatur antecedens. ⁊ ad probationem nego minorem scilicet quod li genus ⁊ li species sint prime impositionis. et cum tu probas per Boetium qui diuidit nomen prime impositionis in nomen prime intentionis ⁊ secunde. Et cum genus sit nomen secunde intentionis. ergo est nomen prime impositionis. concedo totum: sed nego quod sit terminus prime impositionis. Aliud enim est dicere est nomen prime impositionis. et aliud est terminus prime impositionis. Vide in summulis correspondenter huic parti.

Ad argumentum negatur antecedēs ⁊ ad probationem nego minorem. Et cū tu dicis. est auctoritas philosophi p̄mo perihermenias dicentis ꝙ voces sig̃ant

passiones aie dicitur ꝙ voces significāt
passiones aie potest intelligi dupliciter
Uno° ꝙ significent passones anime tan
q̄ȝ illa que primo imponuntur ad sig̃ndū
alio modo tanq̄ȝ illa quibus mediantibꝰ
imponuntur ad significandum. dico ꝙ
primo modo ē falsum. 2°° est verum.
Et dato adhuc ꝙ voces significent cō/
ceptus aie primo° non tñ diffi° termini
2ᵉ impositionis ꝯpeteret t̃inis priᵉ impo
sitionis. qꝛ terminus prime impositiōis
non solūmodo significaret terminuȝ sȝ
etiam rem. Et cum tu dicis ꝙ Boetius
confirmat q vl't ꝙ voces significent so/
lūmō conceptus. Primo pōt dici glosan
do ꝟba eius: vt glosauimus verba phi.
Uel dic voces significare p° aliquid est
dupliciter. s. imediate ꝛ principaliter vo
ces ergo sig̃nt p° passiōes aie. i. imedia
te tamen p°. i. principaliter ꝛ vltimate si
gnificent res ex̃ animam Quidam tñ
dicunt ꝙ Boetius fuit illius opinionis
ꝙ ego non sum ausus dicere. qꝛ homo il
le est in maxima reuerentia apud nos la
tinos. Et audeo dicere ipsum esse p⁴ꝰ pꝰ
phm. Posses ꝛ forte aliter dicere ad in/
tentionem Boetij ꝙ voces solum sunt
sig̃ conceptuuȝ anime idest representāt
conceptus anime siue exprimunt. qꝛ nos
non formamꝰ voces nisi vt exprimamꝰ
conceptus nostros. Ad confirmatio/
nem negatur aña. Ad probationem ter/
ministe negarent aña ponentes ꝙ vl'ia
sꝫ ꝯceptus in anima. non autem sint res
ex̃ animam. Et concesso ꝙ qlibet termi
nus 2ᵉ impositionis significet rem que ñ
est terminus non tñ est prime impositio
nis qꝛ non sig̃t primo illam rem sed con
ceptum ꝛ ex ꝯñti nomen ex̃. quare ꝛc.

Terminorum alius complexus alius
incomplexus. Contra aliquis est ter/
minus qui non est complexus nec in cō/
plexus. g̊ diuisio mala ꝯñtia tȝ. aña ꝓbat̃
Nam li omnis homo est terminus ꝛ tñ
non est complexus nec icōplexus. vt ꝓ/
babo. g̊ ꝛc. ꝙ non sit complexus probat̃
qꝛ termius cōplexus est orō. sed li omīs
homo non est oratio qꝛ oratio habet ꝑ/
tes q̃ sepate sig̃nt: sȝ li omnis homo non
habet partes que separate significant. g̊
ꝛc. ꝙ non sit incomplexus ꝓbat̃ p° qꝛ in
cōplexꝰ est vt dictio. sed li omnis homo
non est dictio. sed dictiones. ergo non ē
incomplexus. 2° qꝛ si esset terminus icō
plexus cum omnis terminus incōplexꝰ
sit aut pᵉ sig̃tiuus: aut non per se sig̃tiuꝰ
Quero an sit ꝑ se significatiuus. an ñ
per se sig̃tiuus non potes dicere nec sic
nec sic. qꝛ qđ est equaliter cōpositum ex
per se significatiuo. ꝛ non per se signifi/
catiuo non magis dicitur vnum q̄ȝ aliđ
sed li oīs homo est huiusmodi. ergo ꝛc.
Et sic aut simul erit ꝑ se sig̃tiuꝰ ꝛ non ꝑ
se significatiuꝰ. aut nec sic nec sic. Cō
firmat̃ qꝛ idem terminus est complexus
ꝛ incomplexus. vt equiferus ꝙ sit incō/
plexus patet. quia est dcō: ꝙ sit comple/
xus patet. quia cōponit̃ ex equo ꝛ ferus
Et si dicis ꝙ ꝑ terminum cōplexum ma
gister intelligit illum qui habet vtranq̄ȝ
complexionem. s. dictionum ꝛ sig̃ti. ꝛ ꝑ
incomplexum qui non habet vtranq̄ȝ.

Contra sequitur ꝙ ille t̃inus homo si
imponatur ad sig̃nduȝ hominē esse aial
quod esset t̃inus incōplexus qđ est fal/
sum ꝓbat̃ p° qꝛ qđ significat vex̄ vl' fal
sum est ꝓpō sed li homo sig̃t verum vl'
falsū ergo est ꝓpō. ꝯñtia tenet cū minori
per casuȝ. ꝛ maior est nota de se qꝛ sig̃re
vex̄ falsuȝ. est passio ꝓpōnis. tunc vltra
est propō. ergo ē oratio. ergo est terminꝰ
complexus. tenet ꝯñtia a diffinitione
ad diffinitum. 2° qꝛ valet hec cōsequē
tia in casu. homo est animal. ergo homo
quia arguitur a conuertibili ad cōuerti
bile. sed consequens est propositio. ergo
li homo est propositio ꝛ ꝯñter est t̃inus
complexus. Ad primum dicitur ꝙ li
omnis homo est terminus in complexꝰ
ex quo non habet complexionem dictio
num ꝛ significati. Ad rationem cū tu
dicis. non est vt dictio sed vt dictiones

ergo non est incomplexus. Potest dici
p°, negando cõsequẽtiam. Si dicitur ꝯ.
qꝛ arguitur a destructõe diffinitõis ad
dstructiõez diffiniti. Rñdet᷑ ꝙ ista ñ ẽ
diffinitio. sed declaratio exẽplaris. Si-
cut si dicerẽ. quid ẽ animal. aĩal ẽ vt hõ
valʒ nego ergo ꝙ si ñ ẽ homo ñ est aĩal.
ñ qꝛ nõ valet sʒ qꝛ illa ñ ẽ diffinitio. ita ĩ
proposito. Uel al'r dicitur negando añ
cedẽs ꝙ ñ sit dictio. qꝛ hic ñ capitur di-
ctio vt distinguit᷑ ꝯ oratiõez. sʒ ꝑ eo qđ
ñ habʒ partes separatim significãtes.
Ad rõnẽ cum dicis. sunt due dictio-
nes. g̊ ñ ẽ vna dictio cõsequẽtia ñ valʒ
absolute: sʒ bene valet. ergo nõ est vna
illaꝝ dcõuz. stat tñ ꝙ sit vna dictio cõ-
posita ex illis duabus. Ad secũdaʒ ꝓ
bationẽ cũ dicis. aut ẽ terminus per se
significatiuꝰ. aut ñ per se significatiuꝰ.
Dicitur ꝙ ẽ per se significatiuꝰ quia h̄
totum ñ significat nisi illud qđ vna ps
significat. Ad ratiõez negatur añce-
dẽs. quia a digniori debʒ fieri ꝯnomia-
tio. Ad confirmationez dicitur sicut
ibi. Ad replicam admisso casu dicit᷑
ꝙ li homo est terminus incomplexus.
Ad ratiõez primam dicitur ad maio-
rem ꝙ significare verum vel falsuʒ po
test esse dupliciter. s. cõplexe ꝛ icomple
xe. Complexe est quãdo partes signifi-
cãt partes significati. ꝛ totuʒ significat
totum. Incomplexe vero est quãdo ꝑ-
tes ñ significãt partes significati sʒ so-
lummodo totum significat totuʒ Mo
do: dico ꝙ illud quod significat verum
vel falsum complexe bñ ẽ propositio sʒ
nõ significat icomplexe vt li homo i ca
su. Ad secũdam ratiõem negat Bur-
leus i antepredicamẽtis ꝙ li homo sit
cõsequẽs. Ul' al'r cõcesso ꝙ sit ꝯsequẽs
negatur ꝙ quodlibet cõsequẽs sit pro-
positio. sed bñ cõceditur ꝙ quodlibet
cõsequẽs est propositio vel cõuertitur
cũ vna propõe quo ad sigtũ vt hic.
Omen est ꝛc̃. Cõtra pria pti-
cula ñ est bñ posita. ergo diffi°
mala cõsequentia tenet antecedens pro
batur quia vel est predicatio maioris đ
minori. vl' equalis de equali. cũ dicitur
nomẽ ẽ terminus. Si dicitur ꝙ est eq-
lis de equali. sequitur ꝙ ẽ male posita ĩ
p° loco diffinitõis. qꝛ ĩ p° loco debet po
ni genus ꝙ nõ equaliter predicatur de
spe. Si est predicatio maioris de mino-
ri. Cõtra autem li terminus predicatur
de nomine solum ꝺm esse quod habet ĩ
ipso. aut ꝺm eẽ quod habʒ ĩ verbo. si p°°
est equalis de equali. Si 2°° sequit᷑ ꝙ ñ
eẽt v̾bũ qꝛ pte terminus ꝺʒ eẽ qđ habʒ
ĩ v̾bo predicatur de nomĩe 2° sic secũ-
da particula ñ bñ ponitur. ergo diffini-
tio mala. cõsequẽtia tenʒ. añs probatur
qꝛ alicui cõpetit diffinitum cui ñ cõpe-
tit hec particula. probat᷑ qꝛ huf est nom̃
ꝛ tamẽ nõ est terminus per se significa
tiuus. g̊ ꝛc̃. cõsequẽtia tenet cum miori.
maior probatur. quia quod potest red-
dere suppositiõem verbo est nomẽ. ma
ior ẽ philosophi p° perihermẽias dicẽt]
Oratio cõstat ex nomine ꝛ v̾bo. Simili
ter relatiuum qui ẽ nomẽ ꝛ tamẽ nõ est
terminus per se significatiuus. ergo ꝛc̃.
3° sic tertia particula est male posita
g̊ ꝛc̃. antecedẽs probatur quia li dies tẽ
pus ꝛ mensis sũt nomina. ꝛ tamẽ signt
cum tempore. g̊ ꝛc̃ Cõfirmatur qꝛ pti-
cipiũ aut sub nomine aut sub verbo cõ-
prehenditur probatur quia aliter magi
ster esset diminutus. Non sub verbo:
qꝛ nõ ẽ extremorũ vnitiuum. g̊ sub no-
mine. ꝛ tamen significat cum tempore.
ergo aliquod nomen significat cum tẽ-
pore. 4° sic aliquod est nomẽ cuius ps
separata aliquid significat. ergo quar-
ta particula male posita cõsequentia te
net antecedens probatur de nomine cõ
posito vt Joannes antonius equiferus
respublica. pars eniʒ separata a toto si-
gnificat. 5° contra totam diffinitionẽ
arguitur sic. Ista diffinitio non conuer
titur cũ diffinitione data a philosopho
primo perihermenias. ergo altera illaꝝ

mala. Non ista philosophi ꝑm omnes
expositores.ǧ iª ꝯña pȝ. prima ꝓbatur.
qꝛ qñ dantur plꝛes diffinitiones de eadē
re ille debent ꝯuerti ꝓbatur. qꝛ quelȝ
diffinitio conuertitur cū suo diffinito
sed quecūqꝫ ꝯuertūtur cū aliquo. 3° cō/
uertunt inter se.ǧ ille diffinitiones de/
bent ꝯuerti inter se.ǧ iᵉ diffinitiones ō
bēt conuerti inter se.

Ad hec respōdetur. Ad primū dicit
ꝙ est ꝑdicatio maioris de minori. vl ꝑm
esse qd hȝ i iᵒ vel ꝑm esse qd habȝ i aᵒ. dr
a qbusdam ꝙ nec sic nec sic. sed ꝓut ab
stabit a quolibet sicut quodlȝ supiᵒ. pu
ta aīal predicatur de hoīe. ꝓut abstra/
bit ab i hoīe vl i equo ⁊ a quocūqꝫ alīo

Hec respōsio ē falsa. qꝛ oē qd ꝑdicat
proprie ō aliquo ꝑdicat ꝑȝ ꝙ ē in iᵒ. ideo
alr dicit negādo hanc ꝯñam ꝑdicat ꝑȝ
ꝙ est i iᵒ.ǧ nō ē predicatio superioris de
īferiori. Ad 2ᵐ dicit ꝙ nomē capitur
tripl'r. cōiter ꝓprie ⁊ magis ꝓprie. Cōit
omne illud qd potest reddē suppositū
verbo dicit nomē siue stet mālter siue
significatiue. Et sic loqtur philosophᵒ
cum dicit. Ois oratio cōstat ex nomine
⁊ verbo proprie autē illud qd significa
tiue sumptū ꝑ se potest reddere suppo/
sitū verbo dicitur nomē vt magister ca
pit hic. Tertio modo ꝓ eo ꝙ sigtiue sū
ptū potest reddē ꝑ se suppositum ver/
bo. ⁊ ñ est obliquum nec īfinitiuū. Et sic
capit philosophus cum diffinit nomen
i pᵒ piermenias. Et sic pȝ solutio ad ꝑ
mum. De rlatiuo vero dicit qd ꝑȝ grā/
maticū est nomē. nomē autē ꝑm logicū.
Replica ō respōsionē ad 2ᵐ qꝛ videtur
ꝙ buf sit significatiuus probatur. qꝛ est
aptus natus significare cum possit im/
poni ad significādum. ergo ⁊c.

Dr ꝙ terminus pōt dici significatiuᵒ
dupl'r. aut aptitudīe ꝓpinq aut remota
Propiqua ē qñ sine noua īpōe pōt signi
ficare. Remota ē qñ ꝑ nouam impōem.
Primoᵒ intelligitur significatiuᵒ indif
finitōe ⁊ nō 2°. Ad 3ᵐ dr ꝙ est dr̄a si
gnificare cum tempore ⁊ significare tē/
pus Sḡre cum tēpore ē significare suū
sigtum vt mēsuratur determinata dr̄a
tēporis. Significare vero tēpus ē signi
ficare mēsuram alicuius ⁊ nō rem illaȝ
vt m̄surat tali dr̄a. dtinata cōcedo ǧ ꝙ
illa nomina significāt tēpᵒ. sȝ non cū tē/
pore. Replica ō. nomē significat cuȝ
suo significato. sed suū significatū ē tē/
pus per se.ǧ significat cum tēpore. Re/
spōdetur ꝙ si li cū dicit cōsignificatiue
negatur ꝙ significat cum tēpore. qꝛ est
dicere ꝙ nomen significat cum tpe tāqꝫ
cum accn̄ti sibi. siue cuȝ dr̄a tēporis. qd
est falsū qꝛ suū significatum nō ē suū ac
cn̄s. Ad cōfirmationē dr ꝙ participi
um nō ē sub nomīe qꝛ significat cū tēpe
nᵉ sub sub verbo. qꝛ nō est extremoruȝ
vnitiuus. sed ꝑtim sub nomine. ꝑtiȝ sb
ꝟbo. Uel dicitur ꝙ est sub nomine.
qꝛ licet significet cum tempore. aliter ta
mē qꝫ verbum qꝛ pōt stare indifferēter
pro presēti preterito ⁊ futuro. qd nō po
test facē verbum. vt dicēdo. Sortes est
legēs sor. fuit legens sor. erit legēs. li le/
ges pro omnibᵒ differētijs tēporis sta/
re potest. Unde verbum determinate
significat determinatā differētiam tē/
poris. Participium autē indetermina/
te significat indeterminatam differen/
tiam temporis. Prima responsio clari/
or est. secunda subtilior ⁊c. Ad 4ᵐ di
citur ꝙ pars nomīs separata a toto ni/
hil significat de intellectu totius. Et
sic intelligit magister. Et tamen est dif/
ferentia inter nomen simplex ⁊ nomen
compositum. vt dicit philosophus pri/
mo piermenias qꝛ ꝑs nominis simplic̄
nec significat nec apparet significare. sȝ
pars nominis compositi apparet signi
ficare. licet non significet. Repli/
ca contra. quia pars nominis simplicis
aliquid significat quod non est de intel
lectu totius. vt domus li do signifi/

cat li mus etiam. ergo non eſt differentia inter ſimplex ⁊ compoſitum. Reſpõdetur ꝙ nomen compoſitum imponitᷣ ad ſignificandum ex partibus ſuis ſimpliciter non. Et ſi aliquando partem ſignificantem habeat. non tamen imponitur ad ſignificandum ex illa parte. ꝓpterea accidit nomini ſimplici quod habeat partem ſignificantem non autem nomini cõpoſito. Ad 5ᵐ dicitᷣ ꝙ nomẽ diffinitũ hic a magiſtro eſt cõius ꝗ̃ nomẽ diffinitum a pħo qꝛ nomẽ diffinitũ hic competit noĩbus vocalibꝰ ⁊ ſcriptis ⁊ obliquis rectis finitis ⁊ ĩfinitis. Nomẽ autẽ diffinitũ a pħo nõ competit niſi vocalibus rectis ⁊ finitis. quare non cõuertuntur.

Erbum eſt terminus. ⁊c. Cõtra aliquod eſt verbum quod ñ ẽ terminus tẽporał̃r ſigtiuus ḡ prima ꝑticula male poſita. ꝯña tenet. añs probatᷣ. qꝛ illud qđ nõ ſignificat actionem vł̃ paſſionẽ ñ ſignificat tẽporaliter. ſed aliquod v̾bum. puta ſum es ẽ. quod non ſignificat actiõeȝ vł̃ paſſionẽ ḡ ñ ſignificat tẽporaliter ꝯña nota cuȝ minori ꝑ donatũ dicẽteȝ ꝙ verbum neutꝝ ſꝫ ẽ qđ nᵉ actionẽ vel paſſionẽ ſꝫ ſolũ ſubſtantiam ſignificat. maior probatur. qꝛ ꝓprium verbi eſt ſignificare actionem vel paſſionem ſꝫ donatũ. ſed a quocunqꝫ ſubiecto remouetur vnum propriuȝ verbi ab eodẽ remouetur qđ cũqꝫ aliud ꝓprium verbi remouetur a ſum es eſt. Uel breuiter ſic ꝙ ſolam ſb̃ſtantiam ſignificat non ſignificat temporaliter ſed verbum ſubſtantiuũ ſolã ſubſtantiam ſignificat. ḡ non ſignificat tẽporał̃r. Cõfirmatur. qꝛ verbum ſignificat ꝑ modũ fieri ⁊ fluxus ſꝫ auctorem modoꝝ ſig̃ndi. ſꝫ ſum es eſt ñ ſigt ſic. ſed ſignificat ꝑ modum quietis. 2° ꝯ 2ᵃᵐ ꝑticulam participium ẽ extremoꝝ vnitiuum. ḡ particula male poſita. añs ꝓbatur qꝛ dicẽdo. ego amans petrum. li amans vnit extrema. 3° contra tertiam paticulam pars huius verbi per lego ſignificat ſeparata. ergo ⁊c. Et ſi dicis ꝙ nõ ſignificat aliquid ꝙ ſit de ĩtellectu totius. Contra nã hoc totum ꝑlego ſignificat perfecte legere. ⁊ iᵃ pars lego ſignificat legere ꝙ eſt pars illius ſignificati. Simile argumentum poteſt adduci contra diffinitioneȝ verbi ꝙ fuit adductum contra diffinitionẽm nominis.

Ad hec reſpondetur. Ad primum negatur antecedens. Ad probationem negatur maior. ſ. ꝙ illud ꝙ non ſignificat actionem vel paſſionem non ſignificat temporaliter. Et cum tu dicis propriuȝ verbi eſt ſignificare actionem vel paſſionem ſecundum donatum ergo ⁊c.

Dico ꝙ ſic habet intelligi. ꝙ ſignificare per modum agendi vel patiẽdi eſt ꝓprium verbi ⁊ hoc bene competit verbo ſubſtantiuo ſum es eſt. Et cum tu reſumis ꝙ ſolam ſubſtantiam ſignificat non ſignificat temporaliter dicitur ꝙ hoc verbum ſubſtantiuuȝ ſignificat ſb̃ſtantiam non per modum quietis. Et quod ſignificat ſic ſubſtantiam bene poteſt ſignificare temporaliter. Ad confirmationem nego minorem ſcilicet ꝙ verbum ſubſtantiuum non ſignificet ꝑ modum fluxus ⁊ fieri. Et ad probationem cum tu dicis. ſignificat per moduȝ quietis nego. Unde dico ꝙ hoc verbuȝ ſum es eſt. licet ſignificet quietem non tamen per modum quietis. ſed per modum fluxus ⁊ fieri. Unde ſicut aliud eſt ſignificare actioneȝ: ⁊ aliud per modum actionis. Ita aliud eſt ſignificare quietẽ ⁊ aliud per modum quietis. Illud enim ſignificat per modum actionis quod ſignificat ſignificatum ſuum vt tẽpore menſuratur. Sed ſignificare actionem eſt ſignificare talem actuȝ. ſiue vt menſuratur tempore ſiue non. Uerbum infinitum non ſignificat acti

onē sed priuationē actionis. ⁊ tñ sigt tē
pal'r pº peribermenias. q: nō solū actō
sed ēt priuatio actionis mēsuratur tpe
vt dicit phs 4º phicorum. tractatu de
tēpe. Illud significat per modū quietis
qđ sigt significatum suum non vt men-
surat' tēpore. Sigt aūt quietē quod si-
gnificat priuationē motus. siue mēsura
tur tēpore siue nō. Et sic pȝ respōsio ad
illud. Ad 2m dicitur ꝙ pticipium nō
est extremoꝝ vnitiuū. q: illđ ē extremo
rum vnitiuū qđ regit extrema. partici-
piū aūt nō regit casū a pte ante sȝ soluȝ
a pte post. iō nō vnit extrema sicut ṽbū
Ad 3m dicitur sicut ibi Ad replicam
dicitur ꝙ taȝ verbum simplex q̄ꝫ com-
positum significat vnū conceptuȝ sim-
plicem. sed est differentia. q: verbum
simplex imponitur ab vno ↄceptu sim-
plici ad signdum illū. sȝ verbū cōpositū
impōit' a duobus cōceptibꝰ sigt tñ sim
plicē. Et sic nego ꝙ pars sigt ptē. Hec
sāctus doctor pº periher.

Ratio est terminus ⁊c. Con
tra primam particulam arguit'
sic. Oratio est congeries termi
noꝝ. ğ non est terminus. tenet cōseque
tia quia cumulus lapidū nō ē lapis.

Cōfirmatur q: terminus diffinit' p
orationē. ğ oratio nō dȝ diffinire p ter-
minū. tenet ↄña q: idē eēt notiꝰ ⁊ igno-
tius respectu eiusdē. 2º ↄ̄ 2am pticulā
arguitur sic. q: siquis dicat. quis currit
⁊ respōdeatur sor. li sor. ē oro per phm
pº peribermenias ⁊ tñ partes separate
non significāt. ergo ⁊c. Simil'r dicēdo
ois homo est risibilis ⁊ eoꝫ. li c ↄº ē oro
⁊ tñ ptes eius ñ sigñt separate. ğ ⁊c. 3º
arguitur deum eē non est oratio. sȝ deū
esse ē sigtū illius orationis mētalis deꝰ
est. ğ nō ē oro. ↄña patet cū minori. ma-
ior ꝓbatur. q: sigtum huius orationis
mentalis ē res ex animaȝ que nō ē oro.
nisi velles dicere ꝙ datur ꝓpositio re-
alis qđ fatuū ē dicere. 4º arguit' ꝙ dif
finitio sit diminuta. q: oratio significat
tpaliter ⁊ tñ illa particula nō ponitur i
diffinitione eius. ergo ⁊c. ↄña nō cū mi-
nori. maior ꝓbatur. q: illud sigt tēpal'r
cuius ps significat tēpaliter. sed verbū
qđ ē pars orois sigt tēpaliter. ğ ⁊c.
Itē hec diffinitio nō couertitur cū diffi
nitione orationis data ab Aristotile. ğ
mala ↄsequentia patet cum antecedēte

Ad primū negatur ↄña. Et rō ē q: ter
minus diuiditur cū alius sit complexus
alius incōplexus ⁊ ↄñter quilȝ illoꝝ dr'
terminus. lapis aūt non diuidit' sic. pp
qđ dicatur aliquis lapis cōplexus. con-
cedo tamē ꝙ sicut cumulus lapidū nō
est vnus illoꝝ lapidum cumulatorum.
Ita congeries terminorum non est vnꝰ
istorum terminorum. potest tamen di-
ci terminus. Ad cōfirmationē dicit'
ꝙ diffinitur oro per terminū a priori. sȝ
terminꝰ diffinitur p oronē a posterio-
ri. Uel dic vt dictū ē in qōne secūda am
ple. Ad secundum dicitur ꝙ đ virtu
te sermōis nō ē oro li sortes. nec li eoꝝ.
ſm tamen cōmunem vsum loquēdi sic.
q: in prima verbū precedētis interroga
tionis intelligit'. In secunda implicite ē
subiectum predicatum ⁊ copula prece-
dētis ꝓpositionis. ⁊ sic implicite sūt ꝓ-
positiones. ita implicite hñt partes.

Ad tertium dicitur ꝙ li deum esse
potest capi dupliciter. Unomodo vt si
gnum. Aliomodo vt significatum. pºº ē
oratio. secundo modo non: ⁊ tunc est si-
gnificatum illius propositionis menta-
lis deus est. Ad quartuȝ negatur añ-
cedens. Ad probationem dicitur ꝙ pro
bat tantum ꝙ aliqua oratio significat
temporaliter. vt illa cuius verbum est
pars sed non probatur de omni oratio-
ne. Particule autem que debent poni i
diffinitione debent conuenire cuilibet
contento sub diffinito aliqua autem est
oro i q̄ ñ est ṽbū vt iˢ hō asinꝰ. Ad aliđ
pȝ ꝙ magr' accipit largiꝰ oronē q̄ꝫ phs.

Ropositio est oratio indicati-
ua. ⁊c. Cōtra pmā pticulā ar-

guitur sic. In diffinitione non debet po
ni genus remotum. sed proximum per
phm 6° topicorum. sed oratio ē genus
remotum ꝓpōis. qꝛ oratio diuidit̄ p p/
fectā ꝛ impfectam. ꝛ orō pfecta diuidi
tur in idicatiuā impatiuam ꝑm magr̄z
ita ꝙ oratio pfecta est gen⁹ ꝓximum. ꝛ
nō oratio g̊ ꝛc̄. Cōfirmat̄. qꝛ oratio ē
vox ꝑz phm p° peribermenias. ꝛ p Bo/
etiū dicētem ꝙ oratio est oris ratio ꝛ ñ
quelz ꝓpō ē vox g̊ particula male posi/
ta. 2° ꝯ secundā pticulam. aliqua est ꝓ/
positio que nō ē oratio idicatiua. g̊ ꝛc̄.
añs ꝓbatur. Si antixp̄s eēt albus anti
xp̄s eēt colorat⁹ est propō. qꝛ oīs cōditi
onalis ē ꝓpō tñ nō est indicatiua.

Confirmatur argumēto magr̄i. ꝙ il/
la antixp̄s eēt albus ē ꝓpō ex quo ē ps
illius ꝯditiōal̄. ꝛ tñ ñ ē indicatiua. g̊ ꝛc̄.
Cōfirmatur 2°. qꝛ deū esse ē ꝓpō ꝛ tñ
nō est oratio idicatiua. g̊ ꝛc̄. ꝯntia nota
cum minori maior ꝓbatur. omne verū
est ꝓpositio deū eē est verum. g̊ deū eē
ē propositio. Cōfirmatur 3° omne si/
gnificās ver̄ vl̄ falsum ē propositio de
um eē sig̃t verum vl̄ falsū g̊ deū eē ē ꝓ
positio. Cōfirmatur 4° qꝛ oēs propo
sitiones euclidis sūt infinitiue. vt patz
expto in 1° scia g̊ ꝛc̄. 3°. contra tertiaz
pticulam. s. li signs arguit̄ sic. ꝓpō i li°
clauso est ꝓpositio ꝛ tñ illa nec sig̃t ve/
rū vel falsum. g̊ ꝛc̄. ꝯña nota cum maio
ri. minor ꝓbatur qꝛ intellectus non cō/
siderat de ista. igitur illa ñ significat. tz
consequentia. qꝛ significare est aliquid
intellectui representare. Confirma/
tur quia propositō vocal̄ nec significat
verum nec falsum. quia aut anteq̄ʒ pro
feratur. aut quando profertur. aut post
q̄ʒ prolata. est non primo nec 3°°. qꝛ tunc
non ē. ꝙ nō 2°°. probatur. qꝛ qñ vna ps
est. altera nō est. nec vnq̄ʒ tota simul est
tunc sic. nō pri⁹ significat ver̄ vl̄ falsuz
q̄ʒ sit tota. sed nunq̄ʒ tota est. g̊ nunq̄ʒ si/
gnificat ver̄ vel falsū ꝯña nota cū mi/
nori. maior probat̄. qꝛ nō pōt significar̄
quod non est. Quarto arguitur con/
tra quartam particulam verum vel fal
sum arguitur sic. Omnis oratio indica
tiua significat verum vel falsum. ergo
frustra ponitur verum vel falsuz signi
ficans. ꝯña pz. añs probatur. qꝛ si nō ma
xime esset pp illas propositiones; sor/
tes pōt. plato icipit. quas dicit magr̄ nō
significare ver̄ vel falsū cū perfectuz
sensū nō generent i animo. auditoris.
Sed ꝙ significēt verum vl̄ falsū argu/
itur sic. sor potest currere. g̊ sor. ē potēs
currere tunc vltra sor. ē potens currer̄
g̊ sor. ē potēs. tenet ꝯña a minus cōi ad
magis cōe affirmatiue ꝛ sine distributi
one. qꝛ oē potēs currere ē potens ꝛ non
ecōtra. tūc vltra. sortes. ē potens. g̊. sor.
potest. tenet consequentia ab eodeʒ ad
idem ꝛ antecedēs est verum. g̊ ꝛ conse/
quens quod est propositio assumpta.

Confirmatur quia sequit̄ sor. babet
potentiam ad currendum. g̊ sor. babet
potentiam. ergo est potens. ergo sor. po
test. Omnes iste consequentie sunt bōe
ꝛ antecedens est verum. ergo ꝛ conse/
quens est verum. Confirmatur secū
do qui in diffinitione non debet pōi nō
ambiguitatis cum diffinitio detur cau/
sa notescendi. sz li vel est nota ambigui
tatis. ergo male ponitur. Quinto cō/
tra totam. aliqua est oratio indicatiua
verum vel falsum significans que nō ē
ꝓpositō vt illa berta est albus. ergo dif
fi° mala cōsequētia tenet cum maiori. ꝛ
minor patet cum sit oratio incongrua.

Confirmatur quia dicendo ba ē ba
est oratio indicatiua verum vel falsum
significans ꝛ tamen non est propositio.
ergo ꝛc̄. consequentia nota cum maiori
minor probatur. quia nec est cathegori
ca nec ipothetica. quia nihil sb̄icitur. qꝛ
si eēt aliqd subʒ maxime suppōerz mā/
l̄r ꝯ magistr̄ intractatu suppōz dicētē
ꝙ sbʒ solū suppōit māl̄r qñ pdicatū ē se
cūde itētōis ꝛ sbʒ p° aut qñ addit̄ signū
mālitatl sbo ql̄r ñ ē bic ergo ꝛc̄.

Ad hec respondetur. Ad primum respondet magister egidius primo priorum. quod apud logicam nõ est aliqua oratio nisi perfecta supponit enim logicus cõgruum et perfectum ideo per orationem datur intelligi perfecta oratio. Uel aliter potest dici quod genus remotũ cotractum per differentiam vltimam potest poni in diffinitione vt hic.

Ad confirmationem dicitur quod oratio accipitur dupliciter. s. proprie et cõiter. proprie ẽ solum i voce vt sonat ethimologia nominis. Communiter autem accipitur pro omni oratione scripta vocali et mentali. philosophus autem accipit orationem primo modo magister ãt 2°. Et si diceres quare phs solum determinat de vocali. Dicit quod iª magis nota ẽ: et magis mediante illa fiunt disputationes quam mediantibus alijs. Ad 2^m dicunt qdam rudes negando quod ista sit propositio: lz sit conditionalis. Si antixps esset albus antixps esset coloratus. Et dicunt quod diffinitio magistri solum cõtinet veritatem de propositiõe simplici sed non de composita ex pluribus. Ista responsio nimium vana ẽ quia omne diuisum predicatur de diuidẽtibus. sz primo diuiditur in cathegoricam et ipotheticã ergo ipothetica ẽ propositio: et sic conditionalis erit propositio. nec potest dici quod cum diffinit magister propositiões strictius accipit propositionem quam cum diuidit. quia post datam difinitionem immediate diuidit. Aliter ergo suz solitus respondere et dicere quod sicut est duplex propositio cathegorica. s. propria et impropria. Propria cathegorica est oratio indicatiua verum vel falsum significans Impropria cathegorica est que habz modum cathegorice proprie. tamẽ non est indicatiua. habet autem modum cathegorice proprie quia habet subiectum predicatum et copulam partes principales sui. vt illa. Si antixps eẽt albus. Ita duplex est ipothetica. s. propria et impropria Propria est cuius partes sunt cathegorice proprie. Impropria est cuius partes principales sunt cathegorice improprie. Dico ergo quod hec diffinitio competit proprijs et veris propositiõibus cathegoricis et ipotheticis et non improprijs. Hec rñsio est pulchra et multum apparens. quia tamẽ video sequi vnum ad ipsaz quod non placet mihi quod volo tibi dicere nunc. Ideo aliter responderem nunc. s. quod orationem significantem verum vel falsum esse indicatiuam est dupliciter. s. formaliter et equalẽter Formaliter dicitur quãdo in ea est verbum idicatiuum Equiualẽter est quando in ea non ẽ verbum indicatiuuz ita quod significat sic verum vel falsum quiescenter sicut alia in qua est verbum idicatiuum vt illa. si antixps esset albus antixps esset coloratus equiualet huic si antixps est albus antixps est coloratus: nec vna significat magis verum vel falsum quam alia. Ad propositum ergo dico quod illa particula idicatiua competit cuilibet propositioni cathegorice vel ipothetice. formaliter vel equiualenter. Et hoc sufficit. Ad primam confirmationem magistri dr quod illa non ẽ cathegorica quia nõ significat verum vel falsum quiescenter: sed se habet per modum cathegorice. et hoc sufficit vt sit propositio conditionalis. Ad secũdam affirmationem negatur maior. Ad probationẽ negatur consequẽtia. quia i minori sumitur li verum nominaliter et resolutiue propter determinationem adiectiui nominalis. In maiori vero li verum sumitur aduerbialiter vel modaliter. Non. n. pro aliquid est determinatum sed est determinans orationem infinitiuam. sz ad concludẽdum illud debet assumi in minori. s. deum esse aliquod verum. quod est falsuz nominaliter. n. sumptum supponit pro propositione vera. aduerbialiter vero supponit pro signato propositiõis. Hec ẽ rñsio magistri in logica magna. Ad 3^am confirmatiões cũ dr Omne significans verum vel falsuz est

ꝓpõ.dico ꝙ verũ ẽ ſi ſignificet quieſcẽ
ter.ſed dein̄ eſſe ſiḡt veꝝ vł fł҃z qeſcẽt.
Ad quartã cõfirmationem de ꝓpõi/
bus Euclidis cum dicis ꝙ oẽs ſunt ĩfi/
nitie ⁊ non ĩdicatiue.dr̄ ꝙ ſubordinanť
ĩdicatiuis.alr̄ nõ eſſent vere. Ad 3ᵐ
principale dr̄ ꝙ accipitur li ſiḡns vt di/
cit potentiam ſiue aptitudinem ⁊ non
actiuam.ſiḡtum veri vel falſi. Ad cõ
firmationem dr̄ ꝙ ſiḡt verum vel fal/
ſum.qñ ꝓfert ⁊ qñ ꝓlata ẽ ꝑ ſubordina
tionem ad vnam ĩtellectam q̃ ſiḡt veꝝ
vel falſum. Ad 4ᵐ p̃ncipale rñdetur
communiter diſtiguendo ꝙ li potẽs po
teſt duplr̄ teneri.ſ.nomialr̄ ⁊ ꝑticipialr̄
Si ꝑticipialr̄ negať iſta ꝯña. ſoꝛ.eſt po/
tens currere.ergo ſoꝛ.ẽ potẽs ergo ſoꝛ/
tes põt. Contra hanc reſponſionem
arguitur ex fundamento magiſtri ĩ tra
ctatu contra conſequentias penultimo
capº ĩ reſponſione. Ad 7ᵐ argumen/
tum.vbi declarat ꝙ potenſ eſſe capitur
dupliciter ſcilicet nominaliter ⁊ partici
pialiter. Nominaliter ſumptũ idem eſt
quod ens: qꝛ omne potẽs eſſe eſt ens. ⁊
omne ens ẽ potẽs eſſe.ĩ.ens hñs potẽti/
am quandam. Participialiter autem ñ
couertitur cum li ens.qꝛ poteſt dici taꝫ
de eo quod non eſt q̃ꝫ de eo quod eſt.
Nam veꝝ ẽ dicẽ.antixp̄s eſt potens eẽ
ſumẽdo participialiter.falſum tamen ẽ
ſumendo nominaliter.quia falſum eſt
dicere ꝙ antichriſtus ſit ens.Et ſic patꝫ
ꝙ ſumendo participialiter minus com/
munis eſt q̃ꝫ ſumendo mominaliter. er/
go ſumendo nominaliter illa conſequẽ
tia vꝫ.ſoꝛ.eſt potens.ergo ſoꝛ.poteſt ab
inferiori affirmatiue quod negant.
Item maxime negant negan° illam con
ſequentiam.ſoꝛ.eſt potens currere.er/
go ſoꝛ.eſt potens ſumptum participia/
liter.quia potens participialiter eſt cõ/
mune ad potens currere ⁊ ad potens
cantare.⁊ ita de alijs.ergo ab inferiori
ad ſuum ſuperius valet. Ideo ali/
ter dico ꝙ potens ꝑticipialiter ſumptũ

poteſt ſumi dupliciter ſicut etiam hoc
vbũ põt.ſ. vt famłare et ñ vt famłare.
Si ſumatur vt famulare eſt.iſta ꝓpõ
non videtur intelligibilis.ſoꝛ.eſt potẽs
ſoꝛ.poteſt niſi ſequatur illõ cui famula
tur.Si vero ſumatur non vt famulare
propoſitio eſt intelligibilis ſine addito.
⁊ ſignificat non quidem ens habens po
tentiam. ſed cui non repugnat eſſe.
Ad ꝯfirmatõeꝫ ergo argumẽti diciť
ꝯcedẽdo 2ᵃᵐ ⁊ 3ᵃᵐ ꝯñaꝫ ſumendo li po
tẽs ⁊ põt participialiter vt nõ famulař
Si vero ſumatur vt famulare negatur
quelibet illarum quia propoſitiones.in
quibus poteſt ponitur ⁊ potens non ſť
intelligibiles cuꝫ non additur illud cui
habent famulari ⁊ in hac reſponſione
multum letatus eſt animuſ meus.
Ad confirmationem primam reſpõ/
dent ſenenſes negando hanc conſequẽ
tiam.Soꝛ.habet potentiam ad curren
dum.ergo ſoꝛtes habet potentiam quo
niam hoc quod dico ſoꝛ.habet potenti/
am eſt propoſitio equiuoca ⁊ plr̄es mo
do nulla propoſitio plures eſt propoſi/
tio.nec antecedens nec conſequens.cuꝫ
omnis ꝓpõ ſit vna ꝓpoſitõ.Et hoc vo
luit dicere magiſter ꝙ non generat per
fectum ſenſum ĩ animo auditoris.ſicut
nec aliqua equiuoca facit.Eſt.n.equiuo
ca quoniam poſſe ẽ equocum ad poſſe
eſſe ⁊ ad poſſe operari. Sed iſtant ip
ſi contra ſe probando ꝙ ꝓpoſitõ equi/
uoca ſit propoſitio.⁊ ꝙ ſignificat verũ
vel falſum.vt illa canis currit:quoniaꝫ
ſi li canis ſtat ꝓ cane latrabili ẽ vera.ſi
ꝓ ſidere eſt falſa. ergo cum ſit equoca
ſtat ĩdifferenter.g̊ ſignificat veꝝ vł fal
ſum.Item ſi eſt ꝓpoſitio equiuoca aut
caᵉᵃ aut ipoᵉᵃ. ⁊ omnis talis ẽ ꝓpõ . g̊
equiuoca ẽ ꝓpõ. Ad p̃mũ dicunt ꝙ
arᵐ cõcludit ꝙ ipſa ſignificat ĩdifferẽť
veꝝ vł fł҃z.ſꝫ ñ determinate veꝝ vel fł҃z.qđ
reqriť ad h̃ ꝙ ſit ꝓpõ.Et ſi arguiť ꝯ h̃.
qꝛ ꝓpõ dubia eſt ꝓpõ . ⁊ tñ nõ ſiḡt deť/
minate veꝝ vł falſum ĩ aĩo auditoris.

dicitur q propositio du^a significat ita determinate verum. qd n falsum. aut ita falsum qd n verum. lz dubitans nescit illd esse verum nec illud esse falsu. Ad 2^m pz q sicut e equoca ita e equiuoca cathegorica vl ipothetica. vn li equocu e tinus distractiuus ppois. io n valet e propositio equoca. g e ppo. Hac rnsioez volui ad plenu recitare. qr subtilis est. Vn. pace aliorum dica senenses inter alios acutissimos iuenio. io eorum dicta libenter ispicio. Pot tn alr rnderi. r pcise sicut ad argumetu pricipale dr. Ad 2^m cofirmationem dicut qdam q qn ista nota vel e coiungens duo quorum tm vnum dr d diffinito e cum ambiguitate. sz qn e coiuges duo quorum qdlz dr d diffinito. vt hic no e cum ambiguitate. Hec responsio no placet qr subi simplicis passio dz esse simplex. Io dicatur alr fm itetionem magri i prio porum q verum vl falsum ponitur p v^a passioe simplici ppois. r qr ignoram^9 nome ei^9 circuloquimur p hoc disiuctum verum vel falsum. qr tn nec verum vel falsum nec illud qd idicatur per illa e passio propositois. vt ifra patebit cum dterminabitur d propositione vera. Ideo meli^9 dicitur q per significans verum vel falsum circumloquimur passionem simplicem propositionis. qr significare verum vel falsum est illud qd est propriu propositionis. n at verum vel falsum.

Ad 5^m pricipale dicitur q ista berta est albus n e propo nec significat verum vel falsum. quia est incongrua. presupponitur. n. q propositio sit oro cogrua. qr oro diuiditur i pfectam r i impfecta Et perfecta diuiditur i indicatiuam. r oratio perfecta e cogrua dictionum ordinatio. Vl alr dicitur q significat falsum. Et cum dicis. non est propositio. nego. immo est propositio falsa. qr significat q Berta est aliquis albus quod e falsum. Ad confirmationem dicitur q. non est propositio. Et cum tu probas q non qr no est cathegorica nego. r ad probationem non est. h aliqd subz. qr si esset staret malr ocedo. r cum tu arguis q no staret malr nisi qn ipsum subm est termin^9 p^e intetionis r pdicatu 2^e. aut quado addit signum malitatis. Dr q illud verum e i tinis p se sigtiuis sz de termino n p se sigtiuo no vnde talis no p se sigtiuus sp stat materialr:

Utrum pri^a diuisio ppois sit bn data cum diffinitionibus suis r mebrorum. vz alia cathegorica. alia ipothetica.

Contra diuisione arguit sic. Vl est diuisio generis in spes. vel analogi i analogata. vl sbi i accidetia. sz nec sic nec sic. g rc. q no sit diuisio generis i spes. sed analogi arguit sic De ratione generis e eqlr pticipari a spebus. sz cum ppo p pri^9 pticipatur a chathegorica qz ab ipothetica. g no e genus ad ista. oña nota cu maiori. mino batur. qr ipothetica no est indicatiua nisi ratione partium cathegoricarum. 2° qr no sigt verum vel falsum nisi rone ptium 3° sic. sperum positarum sub genere vna n e prior alia. sed cathegorica e prior ipothetica. g ppo no e ge^9 ad i^a. oña no cuz maiori. minor pbatur p°. qr pars est p^o or na toto. sed cathegorica e ps ipothetice. 2° qr cathegorica simplicior e. ipothetica aut compositior. sz simplici^9 p^9 est compositiori. Qr no sit diuisio analogi sed generis probatur sic. Illud qd pdicatur i qd d plurib^9 differetib^9 specie est genus ad illa. sz ppo pdicatur in qd de cathegorica r ipothetica que differunt spe. g est genus ad illa. oña nota cu maiori p diffinitione generis minor p secuda pte no e. s. q cathegorica r ipothetica differunt specie. Pro pria pbatur. s. q ppositio predicat i qd d illis.

Ad iterrogationem facta i quid d illis coueniecter rndet p ppoez. g ppositio predicatur i quid de illis. tenet oña. antecedens probatur. quia ad interrogationem factam per quid d aliquo co

uenienter respondetur per diffinitionē
⁊ per illud quod ponitur prio loco dif-
finitionis.sed propositio ponitur in p̄-
mo loco illarum diffinitionum.vt patꝫ
cum dicitur propositio cathegorica est
illa idest propositio que habet subiectū
p̄dicatum.⁊c.⁊ ita de ipothetica.

Secundo.sic.si esset analogum ⁊ nō
genus:hoc esset quia prius cōpeterꝫ ca-
thegorice.⁊ posteriꝰ ipoce.⁊ sic eē ornē i
dicatiuam ⁊ sigre verum vel falsum cō
peteret ipoce ratione cathegorice qđ tn̄
est falsū.pbat sic.qꝛ aliqua ē ipoca q̄ si-
gnificat verum vel falsum.⁊ partes eiꝰ
cathegorice nō significāt veꝝ vel flꝫ.vt
illa.si antixp̄s eēt albus antixp̄s eēt co-
loratus est cōditionalis vera.⁊ tamen
cathegorice non significāt verū nec fal
sum. 2° sic enunciatio ⁊ ꝑpō sunt idē
realr.enūciatio āt diuidit a pho p° per
ihermenias in enunciationem vnam ⁊
enunciationem plures.Enunciatio plu
res diuiditur.qꝛ aliqua est equiuoca ⁊
alia in qua sunt due ꝑpōes incōiuncte
vt tu curris ⁊ tu sedes. Enūciatio vna
diuiditur icacam ⁊ ipotheticam.⁊ tunc
arguitur sic.aliqua ē propō q̄ nec est ca
thea nec ipothetica.g̊ diuisio mala.tenꝫ
ꝯn̄tia antecedēs probatur.nā enūciatio
plures nō est cathegorica nec ipotheti-
ca.⁊ tn̄ ipsa est propositio.ex quo ꝑpō ⁊
enunciatio idē sunt realr. Tertio sic
Incipiat quis proferre illam propositi
onem hō ē animal ita ꝙ nūc nō profe-
rat sed immediate post hoc successiue.
tunc a propositio immediate post hoc
erit ⁊ nō caca nec ipothetica.ꝙ erit pro-
batur.qꝛ qn̄ ꝑs successiui est totū succes
siuū ē.sꝫ ista ē successiua.g̊ ⁊c.ꝙ nō sit ca-
thegorica probat.qꝛ non prius est cathe
gorica q̄ꝫ habet subiectum predicatum
⁊ copulam principales partes sui sꝫ im-
mediate post non habebit subiectum p̄
dicatum ⁊ copulam.ergo imediate pꝰ
hoc non erit cathegorica nec etiam ipo-
thetica vt patet quare ⁊c. Quarto
sic.Omnis homo est aīal.tu es homo
ergo tu es animal.ista consequentia est
bona.ergo antecedens est propositio n̄
cathegorica vt patet nec ipothetica qa
per nullam notaꝫ coniunguntur cathe-
gorice. Quinto sic homo currrit ⁊ n̄
currit.non est propositio cathegorica.
quia partes principales sunt cathegori
ce nec ipothetica quia esset copulatiua
sed prima pars est vera ⁊ etiam secūda
cuꝫ sbordinetur huic mentali homo nō
est currens.que est vera.ergo est vera.
quod ē falsum. Sexto cōtra diffiniti
tionē propositionis.cathegorice argui-
tur sic.Illa ē cathegorica rosa ē ⁊ tn̄ nō
habet predicatum.g̊ diffinitio mala.cō-
sequētia nō cū maiori.mior ꝑbat.qꝛ si
diceretur hr̄e p̄dicatū hoc esset iplicite
qꝛ subordinat isti.rosa ē ens.Sed ꝯtra
stat pam esse falsam vt i hieme nulla ro
sa existēte.qn̄ 2a ē vera vt pꝫ ꝑ magistꝝ
i p° psterioꝝ in ia qōne.Utꝝ de non en-
te habeat scia.g̊ vna nō subordiatur al
teri. Septio sic.Si qs itroget.Quis
currit.respōdet sortes.li sortes ē ꝑposi
tio qꝛ significat veꝝ vel falsū.n̄ ipothe-
tica.g̊ cathegorica ⁊ tn̄ nō habet predi-
catū ⁊ copulam g̊ diffinitio mala.

Cōtra ipotheticā nolo nūc arguē sꝫ.
loco suo in de ipotheticis arguet.

Ad hec respōdetur Ad primū cōiter
dicitur ꝙ diuisio propositōnis in cathe
goricam ⁊ ipotheticam est diuisio ana-
logi in analogata ⁊ creditur communi-
ter ꝙ rationes facte pro hac parte con-
cludāt. Ad rationes in oppositum di
citur ad primam ꝙ quia propositio non
est terminus vniuocus ideo non est ge-
nus ꝙ non sit vniuocꝰ hoc pro tanto qꝛ
terminus vniuocus est terminus sim-
plex significans plura ꝑm eandem ratō
nem equaliter.cum autem propositio n̄
significet equaliter sed ꝑm prius ⁊ po-
sterius,non est genus ⁊ sic negant maio
rem: Ad secundum dicitur concedē-
do ꝙ ipothetice competit ratiōe cathe-

gorice. et cum dicis quod aliqua ipothetica signt verum vel falsum et non ratione cathegoricarum. vt ista. si antixps esset albus antixps esse coloratus. Dicitur negando quod illa conditio nalis proprie sit vera. sed dicitur vera improprie et bona Si autem aliqua est ipothetica que proprie dicatur vera hoc est ratione cathegoricarum. Contra responsionem 2am arguitur sic. propositio conditionalis facta est ipothetica. ergo est propositio. ergo est oratio indicatiua verum vel falsum signs. et si sic. ergo est vera vel falsa. Contra responsionem communem hoc argumentum volo dimittere insolutum non quia putem non posse solui: sed vt ostendat probabilitatem opinionis aduerse: quam probabiliter toties tenui. est. n. nimis crassi ingenij nescire vnquam deuiare a via communi quam nullus ignorat. Ideo tenendo quod propositio diuiditur sicut genus in cathegoricam. et ipotheticam. Respondendum est ad rationes in oppositum. Ad primum negatur minor. s. quod propositio per prius participetur a cathegorica quam ipothetica. Ad probationem cum dicitur. Ipothetica non est indicatiua nisi ratione partium cathegoricarum similiter nec significat verum vel falsum nisi ratione partium hoc negatur. et si dicis. ratione cuius? dicitur quod ratione note vnientis tales partes. vnde in ipothetica forma est ipsa nota vel copulationis, vel disiunctionis vel conditionis materia vero sunt cathegorice. quicquid autem inest perfectionis ipothetice inest ratione forme sue vnientis tales partes. non dico ratione forme absolute: sed ratione forme vnientis partes. Ipothetica igitur est indicatiua et signt verum vel falsum ratione talis note vnientis partes. Et si dicas ipothetica non est indicatiua nec significat verum vel falsum nisi cathegorice sint tales ergo ipothetica est huiusmodi ratione cathegorice. Dicitur primo negando antecedens. quia ostensum est quod illa. si antixps esset albus antixps esset coloratus significat verum vel falsum. et tamen nulla suarum partium significat verum vel falsum: et adhuc concesso. antecedente negatur consequentia sicut non valet animal rationale non est disciplinabile nisi homo sit disciplinabilis. ergo homo est causa quod animal rationale sit disciplinabile non valet. Similiter non valet propositio negatiua non significat verum vel falsum nisi affirmatiua significet verum vel falsum. ergo affirmatiua est causa quod negatiua significet verum vel falsum. non valet. quia equaliter propositio participatur ab affirmatiua et negatiua. vt infra declarabitur. Ad 2m dicitur quod cathegorica et ipothetica possunt comparari adinuicem et possunt comparari ad propositionem. Si comparentur adinuicem cathegorica prior est ipothetica vt argumenta conuincunt. Si autem ad propositionem vna non est prior altera quia equaliter participant ratione propositionis. Ad formam ergo argumenti respondendo dico negando maiorem. s. quod vna species non sit prior alia si fiat comparatio adiuicem: concedo tamen quod vna non est prior alia in participando genus. Ad secundum principale dicitur quod propositio vna diuiditur in cathegoricam et ipotheticam. propositio autem absolute non diuiditur. et sic non est inconueniens quod aliqua sit propositio que non sit cathegorica nec ipothetica. Ut dicitur quod omnis propositio est vna. Et si dicis philosophus diuidit enunciationem in vnam et plures. ergo aliqua propositio est vna. Dicitur quod non proprie diuidit sed improprie quemadmodum homo diuiditur in vnum et plures. et tunc diuisum improprie non oportet quod predicetur de quolibet membro diuidentium. Et si queris an propositio equiuoca sit vna potest dici quod est vna materialiter et plures formaliter. Ad 3m dicit magister in logica magna negando quod immediate post hoc erit a propositio.

Ad probationem quando dicitur quod quando pars successiui est totum successiuum est. Dicit concedo quod quandocumque in successiuis pars est similiter et totum est. sed negat quod in successiuis quandocumque pars erit totum erit. quia post hoc erit aliqua pars hore future. non tamen hora futura erit. sed in tota hora erit bene tamen immediate post hoc erit ita quod hec hora non est

ꝛ imediate post hoc erit. ꝛ ita ꝙ hec ꝓ/
positio est. quia erit ita ꝙ imediate pꝰ
hoc a propositio subordinatur vni mē/
tali in qua nō prius ē subm̄ ꝗꝫ predica/
tum. Uel a literꝰ dr̄ ꝛ clarius cōcedē
do ꝙ illa ꝓpō imediate post hoc erit. ꝛ
cum arguis. nō pꝰ erit ꝗꝫ erit subm̄ ꝛ p̄
dicatū. dico ꝙ veruꝫ ē si sit propō scrip/
ta vel mentalis. sed de vocali ipsa erit
quandocūqꝫ cui illa subordinatur erit
modo in mente post hoc illa mētal' erit
cui subordinatur illa in mente. s. dicen/
tis ꝛ audientis. Et si dicis ꝯ possibi/
le est ꝙ quis inueniat vnam propositio
nē de nouo ꝛ quam primum inuenerit
subm̄ proferat illud. deinde verbum ꝺ
inde p̄dicatum. ita ꝙ sicut successiue in
ueniet ita successiue proferat. quid. g̊. ē
dicere ad hoc dr̄ ꝙ cū proferet predica/
tum illa vocalis erit qꝛ iam mentalis; ē
cui subordinatur. Ad 4ᵐ dicit magr̄
in logica magna ꝙ est copulatiua ꝛ non
valet n̄ ē nota copulatōis. g̊ nō est copu
latiua. qꝛ dicendo sortes currit ꝛ sortes
mouetur. ꝛ econtra li econtra ē copula
tiua. ꝛ tamen non est. nota copulatiōis
Sufficit. n. ꝙ teneat implicite. qꝛ subor/
dinatur vni mentali copulatiue. Meli/
us g̊ est dicere negādo ꝙ non sit ibi no/
ta cōpulationis. qꝛ ē implicite. ꝛ hoc suf
ficit. Ad 5ᵐ dicit magister ꝙ est copu
latiua ꝛ 2ᵃ ps est falsa. quia subordina/
tur isti idem homo qui currit nō ē cur/
rens. Uel potest dici ꝙ ē copulatiua in
fallanter. sꝫ an sit vera vl' falsa ē ex̄ pro
positū. nostꝝ. iō pro nunc nō curo de il/
lo. Ad 6ᵐ nego minorem. Ad proba/
tionem ꝯcedo ꝙ subōdinatur illi rosa ē
ens. ꝛ cū dicis. stat pᵃᵐ cē falsaꝫ hac 2ᵃ
ex̄nte v̄a. dr̄ ꝙ li ens potest capi dupl'r
. s. noialiter ꝛ ꝑticipial'r. Si ꝑticipial'r
idē est quod ex̄ns. si nominat'r idē ē qꝺ
habens entitatē. ꝛ sic ē trāscendens ꝛ ē
cōmune ad ens in actu ꝛ ad ens in poᵃ
modo dico ꝙ illa propositio rosa est. sꝺ
ordinatur huic mentali rosa est ens sū/
pto li ens participialiter. ꝛ sic prima ē
falsa ꝛ secunda. non autem subordina/
tur illi. rosa est ens sumpto ens nomi/
liter. Ad septimum dicitur ꝙ li sor/
tes de virtute sermonis non est propo/
sitio sed ꝫm vsum communem loquen/
di. quia subordinatur isti sortes currit
implicite ꝛ habet copulā ꝛ predicatū.

Utrum secunda diuisio sit bene da/
ta cum diffinitionibus membrorum. s.
alia affirmatiua alia negatiua.

Contra diuisio

nem arguitur sic. Quia vl' ē di/
uisio generis in spēs vel analogi i ana
logata. sed nec sic nec sic. g̊. ꝛc̄. probo mi
norē pᵐo ꝙ non sit diuisio generis in
species. quia specierum positarum sub
genere vna non est prior alia. sed affir/
matio est prior negatione. ergo ꝛc̄
Consequentia nota cum maiori minor
probatur. primo quia negatio destruit
affirmationem. ergo affirmatio prior
est. Secundo quia negatio est di/
uisio. affirmatio vero est compositio.
sed compositō prior est diuisione. ergo
ꝛc̄. Tertio quia affirmatio est sim
plicior. ergo prior.
Quarto quia affirmatio est hitus.
negatio vero priuatio. sed habitus p̄/
or est negatione. ergo ꝛc̄ Quod non sit
diuisio analogi in analogata patet au/
ctoritate Porphirij Boetij sancti.
Thome sup libro perihermenias quo/
rum ratio est. Si nullum prius ꝛ poste
rius potest esse sub eodem genere tunc
primis sbijs ꝛ secundis commune ge/
nus non poterit esse substantia quod
est falsum. Secundo cōtra diffiniti/
nes membrorum arguitur sic. Ista est
affirmatiua. non possibile est tunc non
currere. ꝛ tamē principale verbum ne/
gat g̊ ꝛc̄. tenet consequentia cum mino
ri: maior pobatur. quia illa equalet huic

necesse est te currere ꝓm ꝙ expresse as/
serit philosophus secundo peribherme/
nias capitulo illo. ↄ͛ fiunt. ergo ambe
sunt affirmatiue.

Tertio sic. illa est affirmatiua possi/
bile est te non esse. sicut illa possibile ē
te esse. p̱ phm̄. 2° peribhermenias dicēte
negationē in modalib⁹ debē addi t̃mino
modali. ꝛ nō verbo. ꝛ tñ ṽbuȝ negat̃. g̊.
ꝛc̃. Cōfirmatur qꝛ illa. ĩpossibile ē te
esse equipollet huic. nō possibile ē te eē
q̄ est negatiua. g̊ ipsa est negatiua. ꝛ nec
modus nec ṽbū negatur. Silr̃ illa. fl̃m
est te currē equalet huic. non veꝝ ē te
currē q̄ est negatiua. g̊ illa p̄ma ē nega/
tiua. ꝛ tamen nec modus nec verbū ne/
gat̃. 4° ista ē negatiua falsē hō ē asi/
nus ꝛ tñ p̄icipale ṽbū nō negatur. g̊ ꝛc̃
maior pȝ qꝛ equiualet huic ñ ē ita ꝙ hō
ē asinus q̄ ē negatiua. g̊ ēt post ē negati
ua. tenet ↄñā a sil̃i: sicut in illa. nō glȝ hō
nō currit est affirmatiua. qꝛ. equipollet
vni affirmatiē. vt huic. aliq̄s homo cur
rit. ita iᵃ dicitur negatiua ꝙ equipollet
vni negatiue. minor argumenti princi/
palis ꝓbat̃. qꝛ si ṽbum negatur hoc est
quia li falsum includit negationem sed
arguitur ꝙ propter hoc non est negati/
ua quia tunc ista esset negatiua soꝛ. inci
pit esse albus qꝛ li icipit icludit negatō
nē alr̃ nō cōfūderet. Silr̃ li differt iclu
dit negationē ꝛ tñ p̱ se solum ñ facit ꝓ/
pōeȝ negatiuā. 5° Ista ñ ē negatia soꝛ
ē ñ currēs. ꝛ tñ negatio ñ cadit s̄ ṽbum
g̊ ꝛc̃. ↄñā nota cū maiori minor ꝓbatur
qꝛ nō minorē vī hȝ nega° q̄ȝ isti t̃mini pos
sibile ĩpossibile necessariū ↄtigēs sȝ isti
t̃mini hñt viȝ s̄ p̄cedētes. g̊ nega° silr̃. Cō
firmatur argumēto magr̃i qꝛ p̄iacēs vl̃is
negatiue ē affirmatiua ꝛ tñ ĩ ea p̄icipa
le ṽbum negat̃. g̊ ꝛc̃. ↄñā nota cum ma/
iori minor ꝓbatur. qꝛ idē ē ṽbum vl̃is
negatiue ꝛ iue p̄iacētis sȝ ṽbum p̄ici
pale vl̃is negatiē negatur. g̊ ꝛ p̄iacēt̃
negatur. ꝛc̃.

6° Ista cōuertūtur hec ꝓpō ē vera
nulla chimera ē ꝛ nulla chimera est ꝛ p̄
ma ē affirmatiua. ergo secūda ĩ qua tñ
p̄icipale verbuȝ negatur. ergo ꝛc. ↄñā
tenet cuȝ minori maior ꝓbat̃ qꝛ ab vna
ad reliquam valet formaliter conseq̄n/
tia. ꝛ ecōtra vt pȝ p̱ phm ĩ postp̄dicamē
tis ĩ caplo de priori dicentis ꝙ hominē
eē ↄuertit̃ ad verā de se or̃oeȝ ex q̊ dr̃
qō ois ꝓpō ↄuertit̃ cū ṽa de scoratōne
Confirmatur qꝛ saltem iste cōuertunt̃
nulla chimera ē ꝛ veꝝ ē nullam chime
rā eē qꝛ ab vna ad reliquā valet ↄsequē
tia per illam regulam logicoꝝ. Ois ꝓ/
positio ĩfert suū dictuȝ eē verum sȝ 2ᵃ
ē affirmatiua. g̊ prima vl̃ qꝛ vna ē pure
negatiua g̊ ꝛc̃.

Ad hec rñdet̃. Ad primuȝ vt recitat
Boetius ex ĩtētione Porphirij ĩ p° p̱/
ihermenias. Alexāder dixit ꝙ ꝓpō diui
dit̃ ĩ affirmatiuā ꝛ negatiua sicut ana/
logū ĩ analogata ꝛ non sicut gen⁹ ĩ spe
cies p̱p̱ rōes adductas ĩ oppositū. Por
phirius ṽo vult ꝙ sit diui° generis in
species propter rationem factam in op
positū quem sequitur Boetius ꝛ san/
ctus Tho. Et ad rationes in oppositū
respondet vnica responsione sic dicēs
Non oportet ꝙ quandocūq̄ȝ aliqua sic
habent ꝙ vnum est prius alio sint sub
genere sed quecunq̄ȝ secundum esse su/
um priora vel posteriora sunt ea sub eo
dem genere non ponuntur sicut affir/
mationes ꝛ negationes que ad esse ꝛ na
turam propriam equaliter enunciatio/
nem participant quia enunciatio est iᵃ
in qua veritas ꝛ falsitas inueniri potest
qua in re affirmatio ꝛ nega° sunt equa/
liter. Hec sunt formalia verba. Ex qui
bus apparet responsio formaliter dicē
do Qꝛ licet affirmatio sit prior negatio
ne facta compositione inter se equalit̃
tamen participant ratione generis. vn/
de affirmatio prior est negatione ꝓm ꝓ
priam rationem sed non ꝓm rationem
generis sicut binari⁹ ē p̄or trinario ꝓm
ꝓpriā rōeȝ ꝛ non ꝓm rationeȝ numeri.

Si autem alquid sit prius alio secundū
rationē alicuius communis vt substā/
tia est prior accñte secundū ratione en/
tis. talis prioritas tollit rationē generis
nō. autem si sit prius ſm propriam ratō
nē. Ad 2m Strodus dat duas rñsio/
nes i ꝯñtijs suis. Jnprima negat maiorē
.s. ꝙ iste ꝑpositiōes equiualeāt nō pos/
sibile est te nō esse ⁊ necesse ē te eē ⁊ ad
philosophum dicit ꝙ nō vl't illas equi
pollere nisi cum debito medio affirma
tiuo exm sicut nō possibile est te nō cur/
rē ⁊ ista propositio tu nō curris sic pri/
marie signs hꝫ pro cōtradictorio illam
tu curris. ḡ necesse est te currē. Jn secū
da rñsiōe dicit ꝙ equiualēt vbi li nō te/
neatur īfinite ⁊ nō negatiue vide aper/
te ab eo i. xj. ⁊ xij. regulis. Contra pmā
respōsionē arguitur sic. Negatio pre/
posita facit equipollere suo cōtradicto
rio sed ic cōtradicūt necesse est te eē pos
sibile est te nō esse. ḡ ꝑposita negatione
vni istarum equiualēt. ḡ dicēdo nō pos
sibile est te nō eē illa equiualet huic. ne/
cesse ē te esse qᵭ tamē negat. Cōtra 2am
arguitur sic q̄ ad faciēdam. eqpollētiā
per negatiōeꝫ ꝑpositam vni cōtradicto
rioꝝ opꝫ ꝙ negatio teneat negatiue ⁊
nō infinite vt nō qlibet hō currit. Jdeo
al'r rñdēt alij ⁊ dicunt ꝙ ia ē affirmati/
ua nō possibile est te ñ esse q̄ due nega/
tiōes faciūt vnam affirmatiōem. vñ h
est negatiua possibile ē te ñ esse q̄ i mo
dalibus de sensu cōposito vbum infini
tū ē principalis copl'a q̄ vbū īfinitum
negatur in illa ideo ē negatiua ⁊ fit af/
firmatiua ꝑposita. negatiōe. hec est Ga/
ietani in cōsequētijs suis. Et si replicas
ꝙ ista nō est negatiua possibile ē te ñ eē
q̄ philosophus i secūdo ꝑihermēias di
cit ꝙ sicut se hꝫ verbū i cathegoricis ita
modus i modalibus sed solū penes v/
bum attēditur affir° ⁊ negatio i cathe/
goricis. ḡ sil'r i modalibus penes modū
sꝫ cum modus hic ñ sit negatus. ḡ ē af/
firmatiua. Hanc respōsiōem substi/
nēdo cum videatur de mēte magistri i
equipollētijs dicatur ꝙ philosophus ñ
vult aliud nisi ꝙ si sit aliqua negatiua
de modo ꝙ magis negatiua dicēda est
ista de modo negato q̄ȝ de dicto negato
q̄ negatiua de mō negat totā ꝯpōeꝫ ne/
gatiua vo ᵭ dicto negat solū dictū. Ut
dicat̄ ꝙ ñ negatur q̄ dicēda est absolu
te negatiua nō tñ ē dicēda negatiua mo
dalis nisi negetur modus. Et h itellexit
philosophus ꝙ si modalis dꝫ dici nega
tiua modalis opꝫ ꝙ modus negetur cu
ius rō ē q̄ formale i ipsa vt modalis ē.
est modus q̄ dat sibi denominatiōeꝫ. iō
penes ipsum attenditur affirmatō ⁊ ne
gatio. Et correlac sequitur ex illa rñsio/
ne ꝙ aliqua ē negatiua que nō est nega/
tiua de i esse nec modalis. Prima rñsio
tutior ē. secūda subtilior. Al'r tñ ad pri/
cipale potest dici tenēdo ꝙ modalis sit
solū negatiua qua modus negatur ⁊ ñ
aliter tūc negatur ꝙ illa sit affirmatiua
ñ possibile est te ñ eē. ⁊ nō valet ista cō/
sequētia illa equiualet vni affirmatiue.
ḡ ē affirmatiua q̄ equiualētia respicit
significatū: affirmatio āt ⁊ nega° respi/
ciūt signum additum ad formale vel ñ
additum. vñ ille equiualēt impossibile
est esse ñ possibile est esse ⁊ tñ prima est
affirmatiā ⁊ secūda negatiua: bñ tamē
valet i illis de iesse. Ad 3m respōsum
ē respōdēdo ad 2m q̄ dicitur negādo ꝙ
illa sit affirmatiua possibile est te ñ esse
immo est negatiua. Ad philosophuꝫ di/
citur ꝙ vult istam esse affirmatiuam ᵭ
modo licꝫ sit negatiua de dicto vñ mōl'
absolute dicēda ē negatiā. s. dūmō vnū
istorum sit necm vel modus vel dictum
affirmatiua autem est dicenda si nullū
negetur aut vtrunqꝫ negetur. Aliter ta/
men potest dici vt supra concedendo
illam esse affirmatiuam possibile est te
non esse. ⁊ cum dicitur negatur verbuꝫ
ergo ⁊c. Dicitur ꝙ illud habet intelligi
in cathegoricis de inesse non autem in
modalibus vt est illa tamen in illa non

negatur verbum principale quod ē in dicatiui modi vt li est. Ad confirmationem dicitur concedendo q ille equiualent sed negatur consequentia . ergo si vna est negatiua τ altera . bene tamen valet incathegoricis de inesse non autem im modalibus. Aduerte tamen q nulla propositio negatiua modalis equiualet affirmatiue modali nisi altera illarum habeat terminum modalē includentem negationem vnde illa non possibile est esse equiualet huic impossibile est esse τ li impossibile icludit negationem negantem est tamen propositio affirmatiua Similiter falsum est te esse equiualet huic non verum est te eē τ li falsum includit negationem est tamē ppositio affirmatiua. Ideo dr̄ cōiē q propositō pōt dici negatiua de re aut de signo. de signo est quādo ponitur negatio explicite d̄.re vero implicite quādo equiualet alteri negatiue. d̄ signo tamē absolute tantum negatiua. de re tātum non debet dici negatiua. Ad 4m dicunt senenses verbum negari i dicta propositione q̄ icludit negationē li false nec pp hoc affirmatiue dicte sunt negatiue quia vltra negationē inclusam icludunt dicta verba affirmatōnis τ negationis nam negatio in eis inclusa negat verbum n̄ negatur predicatū a sb/iecto quoniam sicut verum est differo ab asino ita vere affirmatur drn̄s ab asino de me vt patet. Aliter tamen potest dici q ia est affirmatia. false homo est asinus τ negat cōsequētia equiualet vni negatiue. ergo est negatiua quia ia est modalis τ non de iesse q̄ dicē false homo ē asinus ē dicē falsum ē hominē esse asinum. Ad 5m dr̄ q negatio maiorē viz. habet s̄ sequentes terminos q̄ li possibile necm sed s̄ precedentes non Cuius ratio ē q̄ li possibile et necm cū faciant sensum compositum possunt determinare totam compositionem siue totaliter precedant. siue totaliter sequantur. negatio vero hoc non facit. Ad confirmationem respondet magister q non est contra intellectū regule que intelligit q propositio negatiua est illa in qua principale verbū negat per negationē existētem aliquid illius. Aliter tamen potest respōderi τ formalius negando minorem. s. q verbū pn̄cipale in ea negetur. Ad probationem negatur cōsequentia quia mutatur qd in quale. Ad 6m respondet Burleus in predicamentis concedendo maiorem scilicet q ille equiualent hec proposito est vera nulla chimera est τ nulla chimera est quia ab vna ad reliquam valet consequentia τ ecōtra. sed negat cōsequentiam vna est affirmatia. ergo alia est affirmatiua τ assignat instantiam q̄ vult q affirmatiua de predicato finito τ negatiua de predicato infinito conuētantur τ ab vna ad reliquam valet consequentia τ econtra. Similiter q affirmatiua de predicato infinito τ negatiua de predicato finito conuertuntur τ q ab vna ad reliquam valet consequētia τ ec̄ seruatis tamen duabus cōditionibus. s. in terminis simplicibus τ in numero singulari. vnde f̄m Burleum ex negatiua non sequitur affirmatiua pura sed bene affirmatiua non pura d̄ terminis eisdem. Hec responsio est c̄ omnes bonos logicos pº q̄ negat xjam regulā Strodi. s. si aliq̄ cōsequentia ē bona τ antecedens sit pure negatum. ergo τ consequens pure negatū. q̄ f̄m Bur. hec consequentia est bona nulla chimera ē q̄ h̄ ē va nl̄la chia ē τ tn̄ an̄s ē pure negatū τ consequens non ergo τc̄ secūdo quia concedit istas equiualere quod est falsum quia ab vna ad reliquam nō valet consequentia. vnde non valet, nulla chimera est. ergo hec est vera nulla chimera est. quia ibi est ita sicut adequate significatur per antecedens τ n̄ est ita sicut adequate significatur per consequens. Similiter non valet deus est er/

go hec est vera deus est quia antecedēs
est necessarium ꝛ consequens contin/
gēs. Ideo respondēdum ē ꝑm magistꝛ
in predicamentis suis negando illas ꝯ/
uerti simpliciter: sed ꝑm quid tantum
scilicet cum medio. ideo ab vna ad reli
quam non valet consequentia nisi cum
debito medio ꝛ hoc voluit philosophꝯ
cum dixit hominez esse conuerti ad ve/
ram de se orationem qua dicemꝯ ꝙ ho
mo est. per illud enim quod dixit qua
dicemus ꝙ homo est dat intelligere me
dium scilicet ꝛ hec propositio sic signi/
ficat. ergo ꝛc̄. ꝛ ideo bene valet homo
est ꝛ hec propositio homo est sic significat
cat hominem esse. ergo hec est vera ho/
mo est ꝛ etiam eꝯ hec ē vera hō ꝛ ipsa ē
significat hoiez esse ꝗ homo est. Ad cō
firmationē inuenio magistꝛ varias rn̄
siones dedisse vnde i logica magna vbi
agit de propositionibus cathegoricis ī
questione illa vtrum ex negatiua seq̄t
affirmatiua vult illas ꝯuerti qꝛ ab vna
ad reliquā valet cōsequētia ꝛ eꝯ cū oīs
ꝓpositio inferat suum dictū esse veruz
ꝛ cuz dicis vna est negatiua. ꝗ altera ne
gatur cōsequētia vnde bene possibile ē
quod due propōnes cōuertantur quaꝝ
vna ē negatiua ꝛ altera affirmatiua po
nens in esse voco autem ponens in esse
ex qua sequit̄ aliquid esse vel aliquali/
ter esse sed non est iconueniens ꝙ due
conuertantur quarū vna ē negatiua et
altera affirmatiua non ponens ī esse vt
ī argumēto arguitur qꝛ illa veꝝ ē nullā
chimerā eē nō ponit ī eē. lꝫ sit affirmati
ua. Hoc idē magr̄ vl't in 5° argumēto p̄
mi dubij q̄drature. vbi ꝯcedit illā ꝯn̄a.
nulla chimera est. ꝗ si ē ꝙ nulla chi^a^ est
ꝗ veꝝ ē ꝙ nll'a chimera ē: nꝫ ex ꝯn̄te seq
tur. ꝗ aliq̄d ē. vl' aliq̄l'r ꝙ n^a^ chimera ē.
qꝛ dicit ꝙ ī an̄e ē sit āpliatio vꝫ ad ima
giabile q n̄ ē ī ꝯn̄e. qm̄ li veꝝ ita ꝛ si am
pliāt ꝛ nō illi t'mi aliq̄d nec aliq̄l'r. Al'r
tn̄ rn̄det i p° posterioꝝ in 3° tractatu in
questiōe quā fac̄. vtꝝ negatio sit notior

affirmatione. negat. n. illā consequenti
am. nulla chi^a^ ē. ꝗ verū ē nullā chimerā
eē. qꝛ vbi nihil nec aliq̄l'r sit ita ē sic ade
quate siḡt̄ ꝑ an̄s ꝛ non ē ita sicut siḡtur
ꝑ ꝯn̄s. ꝛ ideo negaret i^a^ ꝯuerti simpl'r.
Si aūt tu dicēs ꝯ quelꝫ ꝓpō infert suuz
dictū eē veꝝ dicēt ꝙ cū medio veꝝ ē ꝑ
se aūt nō. elige q̄ tibi placet. Posses al'r
tn̄ dicē ꝙ ille ꝯuertunt̄ ꝛ ꝙ ambe sūt ne
gatie. vnde illa ē negatiua. ō dicto veꝝ
ē nullā chimerā eē. ꝛ si vis ꝙ illa sit di/
cēda potiꝯ affirmatiua q̄ꝫ negatiā. dr̄ vt
s̄ ꝙ ē īpossibile duas ꝓpōes ꝯuerti. q̄ꝝ
v^a^ sit affirmatiua ꝛ alia negatiua ī illis
de inesse. ī mōlibꝯ aūt nō ē icōuniens
aut vbi v^a^ sit mōlis a^a^ de iesse. Utꝝ 3^a^
diuisio sit bn̄ data cū diffinitōibꝯ mem/
brorum. s. alia vera alia falsa.
Contra Ista ꝓpō ē ꝟa. nll'a chi
mera est. ꝛ tamē siḡtū nō ē veꝝ
ꝗ diffinitō mala. ꝯn̄a tꝫ cū maio
ri. minor ꝓbat̄. qꝛ nullā chimerā esse ni
hil ē. ꝗ nō ē veꝝ. tꝫ ꝯn̄a. qꝛ cū veꝝ ꝛ ens
ꝯuertātur a quocūq̄ꝫ negat̄ vnū ꝯuerti
biliū negat̄ ꝛ aliō. an̄s ꝓbat̄. s. ꝙ nullaz
chi^a^ eē nihil sit. qꝛ da oppositū ꝙ sit ali
q̄d. l' ꝗ ē sō a l'acn̄s n̄ suba vt pꝫ. nec a:/
cn̄s qꝛ ī nullo sb̄o ē ꝗ ꝛc̄. Cōfirmat̄ sil'r
de illa ꝓpōe. adā fuit. q̄ ē ꝟa. ꝛ tn̄ siḡtū
suū n̄ ē veꝝ. ꝗ ꝛc̄. tꝫ ꝯn̄a cū maiori minō
ꝓbat̄ qꝛ adā fuisse nihil ē. ꝗ n̄ ē veꝝ. tꝫ
ꝯn̄a. an̄s ꝓbat̄. qꝛ si eēt aliq̄d ōs posset
illō ꝯstruē. ꝛ sic possꝫ facē ꝙ adā n̄ fuis
sꝫ ꝯ sētētiā Agatōis. 6° ethicoꝝ. q̄ꝫ phs
approbat. s. ꝙ solo h̄ posse ꝑuat̄ ds facē
q̄ gēita st̄ n̄ eē gēita. 2° sic huiꝯ ꝓpōnis
hō ē asinꝯ siḡtū ē veꝝ ꝛ tn̄ ꝓpō n̄ ē ꝟa.
ꝗ diffinitōes male. ꝯn̄a tꝫ. ꝛ an̄s ꝓbatur
qꝛ i^a^ ꝓpō. nullus hō ē asinꝯ n̄ ē ꝟa. ꝛ i^a^ ꝯ
dicit illi. homo ē asinꝯ. ꝗ illius siḡtū est
veꝝ. ꝯ tꝫ cū minori ꝛ maior ꝓbatur. qꝛ
si nō da oppositum scilicet ꝙ illa propo
sitio est vera sequitur ergo ꝙ ita est si/
cut adequate significatur per ipsam.
tenet consequentia ab inferiori Ad
suum superius affirmatiue sine

impedimento ꝛ ex consequenti sequiẗ
ꝙ aliquis modus ē quo sic ē sicut adeq̄
te significatur ꝑ ipsā sed ꝯñs ē falsū qꝛ
nullus modus ē quo nullus hō ē asinus
si.n.nihil nec aliqualr̄ adhuc nullus hō
ē asinus qꝛ si nō da oppositū ꝛ ē ipossi/
bile. Confirmatur qꝛ sigtuꝫ alicuius
ꝓpositionis ē vex̄ qñ propositio nō est
xa.ḡ diffinitiões male.ꝯña nō añs pro/
batur qꝛ sigtum istius propōis deus ē.
est verum ꝛ cras qñ non erit illa propō
vera deꝰ ē qꝛ pono ꝙ post hoc nūq̄ȝ erit
illa ꝓpō deus est quare ꝛc̄.

Tertio sic est vera hō ē asinus cuius
primariū sigtū ē falsū. ḡ ꝛc̄. ꝯñtia nō cū
minori.maior ꝓbaẗ sic.aut ē sicut dico
i dicēdo illā hō ē asinus aut aliter q̄ȝ di/
co.si pmū ḡ dico vex̄ ꝛ ꝑ ꝯñs ē vera. si
alr̄ q̄ȝ dico ꝛ dico falsū.ḡ ē aliter q̄ȝ fal/
sum ꝛ ꝑ cōseqnēs ē vera: Cōfirmaẗ
sic idē idicta propōe predicatur de seip
so.ḡ est vera pȝ ꝯña.añs probatur ꝑsup
ponēdo ꝙ a sit ista ꝓpō asinꝰ ē asinus b
xo ista hō ē asinus tūc arguiẗ sic.Quic
qd ꝑdicatur in a predicatur in b sȝ ideȝ
de seipso predicatur in a.ḡ idē de seipo
predicaẗ in b. Quarto sic signū ꝓpo
sitōis nō ē vex̄ nec falsū.ḡ diffinitōnes
male ꝯña tȝ añs probatur qꝛ veritas ꝛ
falsitas ē passio propositionis.ḡ tm̄ re/
pitur in ꝓpōe tenet ꝯña qꝛ passio nō ē
ex̄ suū subiectū.ꝛ si sic cū sigtum ñ sit
propositio nec est verum nec falsum.

Cōfirmatur qꝛ vex̄ ꝛ falsū repiūtur
tm̄ in itellectu sicut bonū ꝛ malū in re/
bꝰ 6° methaᶜᵉ ergo vex̄ ꝛ falsū nō sunt
in sigto qꝛ tūc essent i rebꝰ ex̄ ꝯ phm.

Ad hec respondeẗ Ad primū cōiter
dr̄ ꝙ cū dicitur ꝙ propō vera ē illa cu/
ius sigtum ē vex̄ ꝙ li vex̄ capiẗ adver
bialiter ꝓ vere siue ꝓ ita esse. Ad argu
mētū ḡ dicunt ꝙ lȝ nᵃᵐ chimerā eē ni/
hil sit aliqualr̄ tñ ē qꝛ ita ē ꝙ nulla chiᵃ
ē. Cōtra hāc rñsionē sic istaẗ .qꝛ vbi
nihil nᵉ aliqualr̄ cēt adhuc nᵃ chimera
est ꝛ tñ falsum esset qđ nulla chimera
eēt. Propter hec Paulus ꝑgulensis
aliter rñdet dicens ꝙ licet nullam chi/
merā eē nihil sit nec aliqualr̄ vere tam̄
nulla chimera ē ꝛ aliqualr̄ nulla chime
ra ē.ꝛ ita ē ꝙ nulla chimera ē ꝓut li ita
est equiualet huic adverbio xe.Et si re
plicaẗ ꝯ ipsū vere nulla chimera ē ergo
aliqualr̄ ē ꝙ nl̄la chimera ē negat ꝯñaȝ
sed bene cōcedit ꝙ aliq̄liter nulla chi/
mera est.Et hoc forte volebat intellige
re opiᵒ cōis ꝛ hoc pōt defendi.Mirabi
le tñ ē illud adverbium xe nō dicat ali/
qualiter esse nec dicat aliquē modū qđ
nō vr̄ vex̄ qꝛ tūc nō esset aliqua differē
tia dicere nulla chimera ē. ꝛ vere nulla
chimera ē.qđ ē falsum:imo videtur ꝙ
li vere dicat ꝯfirmatōeȝ.ꝛ cōsequenter
dicat quēdā modū illius confirmatiōis
propōis nulla chimera ē. Jō alr̄ respon
derē ad principale.s.negādo minorē.s.
qđ eius significatū nō sit vex̄.ꝛ ad eius
prob atione cū dr̄ nullā chimerā esse ni
hil ē nec aliqualr̄ ē ḡ nullā chimerā esse
nō ē veruȝ. Pro responsione ad hoc
Adverte ꝙ quot modis dicitur ens tot
mōis dr̄ veruȝ.cum verum convertaẗ
cū ente. Vñ ens pōt accipi triplr̄ vnoᵒ
vt ē cōe ad oē significabile siue cōplexe
siue in cōplexe.vere tñ 2ᵒᵒ vt ē cōmune
ad sigbile cōplexe vere. Tertio mō
vt ē cōmune solū ad sigbile i cōplexe vt
ad oēȝ essētiā siue entitatē existētē. Ad
ꝓpositū mō cū dr̄ in añte nullā chime/
ra eē nihil est cōceditur capiendo nihil
vt opponitur enti.3ᵒ modo sed tñ estᵉ ēs
ꝛ aliquid pᵒ ꝛ 2ᵒ modo capiendo ens ꝛ
ideo negaẗ ꝯña.Et si dr̄ stet.ḡ oppositū
ꝯñtis cū añte.s.ꝙ nullā chimerā esse ni/
hil ē ꝛ tñ nullā chimerā eē ē verum.tūc
sic nullam chimeram eē ē vex̄ ergo nul
lam chimerā eē ē aliqd qđ iplicat ꝙ sit
aliquid ꝛ ꝙ sit nihil.Dr̄ ꝙ est aliquid pᵒ
ꝛ 2ᵒᵒ ꝛ nō 3ᵒᵒ ꝛ ē nihil vt opponitur en/
ti 3ᵒᵒ ꝛ hec nō iplicat.Etiā ens 3ᵒᵒ incō/
plexum ē illud qđ diuiditur solū i sbaȝ
ꝛ accñs.nō aūt alijs modis. Et iō dato

ꝙ nullam chimeram esse sit aliquid p° ꝛ 2°° nõ valet. ergo est sba hoc vide amplč a Gregorio de arimino in prima questiõe super primum sententiarum. Ad cõfirmationem similiter dicitur negando minorem. s. ꝙ eius significatum nõ sit verum ꝛ ad probationẽ cum dicitur. Adam fuisse nihil est ergo nõ ẽ verum. Dicit ꝙ nihil prout nihil opponit enti 3°° non autem primo ꝛ secundo modo ideo negatur ꝯñtia ꝛ cũ dr ꝙ si adã fuisse eẽt aliqd tũc deus posset ipsũ destruere. dr ꝙ verum eẽt si eẽt ens 3°° puta aliqua entitas existẽs vt aut sba aut accidẽs ꝛ nõ sicut p°° aut 2°°.

Ad 2m rñdet Pau. pgu. vt p pte tactũ ẽ i ratiõe pcedẽti ꝙ isti tmi ita, ꝛ sic ẽ possũt capi dupliciter. p°° aduerbialiter ꝙ vere ꝛ nõ ẽ ita p false. 2°° put sũt plures ptes oratõis. i. aduerbium demõstrãdi ꝛ vbũ substãtiuum sũ es ẽ. p°° accipiunt i diffinitiõe ppõnis vere ꝛ false cũ dicit ita ẽ sicut sigt. ergo ẽ vera. nõ ẽ ita sicut sigt. ergo ẽ falsa Et pp h patz solutio ad argumẽtũ qr neganda est minor i° cũ dicit ꝙ ppõ ista ñ ẽ vera nullus homo est asinus. ꝛ ad pbatõnem cum dicit si ẽ vera. ergo ita est sicut adequate sigtur p ipsũ cõceditur ꝯñtia si li ita est vł sic ẽ capiatur p°° aduerbialiter nõ autem 2°° ꝛ vlterius negat cõsequentia sic est sicut adequate sigtur p ipsam. ergo est aliqualiter licet ꝯcedat ꝙ aliqualiter nullus homo est asinus. Magister aũt i primo posteriorum vt diximus i q̄stione pcedẽti vult ꝙ li sic est ita est verum ẽ ponãt aliqualiter esse i quadratura vo ꝛ in logica magna non vult ꝙ ponant aliqd vel aliqualiter. Jõ fm diuersas vias diuersimode rñdendũ est.

Ad ꝯfirmationẽ negat ꝯñtia quia significatum veruz nõ ẽ diffinitio propositionis vere sed hoc totũ propositio cuius pmarium significatum est verum. mõ si aliquando est propositio cuius pmariũ significatum est verum. tunc ppositio est vera. Uel aliter dicitur ꝙ licet significatum illius ppositionis est quando p positũ non est tamen nunq̄ significatuz illius est quin ista propositio sit ideo negatur consequentia. Ad 3m dicitur ꝙ non ẽ sicut dico nec ex hoc seqtur ꝙ est aliter q̄ dico qr ex negatiua non seqtur affirmatiua sed opz addere in antecedẽte ꝛ dictum meũ ẽ aliquid capto dicto p sigto propõis qr de ipso loquimur in argumento. Et vlterius nõ valet ꝯñtia. ẽ aliter q̄ dico ꝛ dico falsuz. ergo ẽ aliter q̄ falsum arguit eniz ab iferiori ad suuz superius distributiue sicut nõ seqtur hõ est aliud a capra. capra ẽ ens. ergo hõ ẽ aliud ab ente. Et si replicas ꝯ non ẽ sicut dico sed dictũ meũ ẽ falsum. ergo nõ ẽ sicut falsũ Jtẽ si hominẽ esse asinũ non ẽ sicut dico ergo nõ ẽ sicut dictum est a me. ergo dictũ meũ non ẽ sicut dictum meũ. ergo dictũ meum non est dictum meum. Ad primũ negatur ꝯñtia sicut nõ seqtur nulluz hominem esse asinũ ẽ hominem esse asinum sed hominẽ eẽ asinũ est falsũ. ergo nullum hoiez esse asinum ẽ falsuz qr li falsũ valet tm̃ q̄tum li non ita. Ad 2m concedo pmam ꝯñtiam sed nego secũdaz ꝛ tertiã. Ad cõfirmationẽ pncipalis argumenti negatur antecedẽs. ad pbationem admisso casu negatur ꝯñtia qr mutatur quid in quale. Ad 4m principale dicitur cõiter ꝙ verum ꝛ falsum ẽ in propositione vt in signo ꝛ in intellectu subiectiue ꝛ in re efficienter. Ad argumẽtũ ergo dicitur negando ꝙ verum ꝛ falsũ sit passio ppositiõis nec ẽ i ppositione nisi sicut in signo. i intellectu autem subiectiue. ꝛ licet non sit in ppositione subiectiue adhuc põt denominare ppõnẽ ipsam veraz ꝛ similiter potest denominare significatũ propõnis verum licet non sit in ipso significato veritas subiectiue sed solum efficiẽter sicut sanitas denominat vrinã ꝛ cibũ licet non sit i eis subiectiue. Magister tñ in pdicamẽtis suis ad finem predicamenti sbe munda i hãc rationem sic. quia nulla ratione existente nec in intellectu adhuc verum ẽ deuz

esse ⁊ hominem esse animal non autem
aliquis cibus esset sanus nullo animali
existente. ergo nõ est in rebus effectiue.
Magister ergo respondet ipse dicẽs
ꝙ veꝝ ⁊ falsuꝫ dupliciter sumunť. vno
modo absolute alio modo respectiue ab
solute sũt in rebus. respectiue sunt ĩ pro
positione: ⁊ intellectu sicut enim albedo
ẽ similis ⁊ dissimilis ꝑꝑ similitudineꝫ ⁊
dissimilitudinẽ que sunt quedã relatões
fundate in albedie. ita ꝓpositio ẽ ṽa vľ
falsa ꝑ ṽitatẽ ⁊ falsitatẽ q̃ sunt q̃dã rela
tiones fundate ĩ ipsa ꝓpõe dependentes
a ꝓma° sigto: qm̃ siĺitudo ⁊ dissimilitu-
do albedinis depẽdet a suo tẽino ⁊ sicut
siĺitudo ⁊ dissimilitudo ẽ in albedie tan
q̃ꝫ in fũdamẽto ⁊ ĩ corpore tãq̃ꝫ in subo:
ita ṽitas ⁊ falsitas ẽ in ꝓpõne tanq̃ꝫ ĩ fũ
damẽto ⁊ in intellectu tanq̃ꝫ in subiecto
⁊ ꝯñter cõcediť ꝙ oratio recipit veꝝ vľ
falsum q̃ sť ꝯ̃ria respectiua ⁊ nõ absolu-
ta. De ꝯ̃rijs autem absolutis loq̃ť ph̃s ⁊
sicut simile ⁊ dissimile equale ⁊ ĩequale
sũt ꝯ̃ria r̃spectiua ꝑ ph̃m. io. metaph̃ice.
ita veꝝ ⁊ falsum vt dicũt adequationẽ
ꝓpositiõis vel intellect⁹ ad rẽ. talia eni
non denominãt intellectũ nec ꝓpõnẽ ni
si rõe rei sigte. Ex his pꝫ r̃nsio ad argum̃
tum ꝙ ṽitas ⁊ falsitas respectiue dicta
sunt subiectiue in intellectu: qꝛ fũdãť in
ꝓpõne. ṽitas ⁊ falsitas absoluta sũt in si
gnificato. Ad cõfirmationẽ siĺr veꝝ ⁊
falsũ respectiue sumpta sť in ĩtellectu ⁊
absolute in reb⁹. Ego aũt ex fundamen
to opionis cõis quã sequiť sãctus Tho
mas ⁊ Egidius facio aliã imaginationẽ
q̃ si recte ꝯsidereť forsan rõni nõ disso-
nat. vñ sicut ĩ illo vtputa ĩ aĩali ẽ sanitas
subiectiue respectu c⁹ oẽ qđ dr̃ sanũ dr̃
sanũ. ita in illo ẽ ṽitas subiectiue respe-
ctu cui⁹ oẽ qđ dr̃ veꝝ dr̃ verũ sed omne
quod dicitur verum dr̃ verũ respectu
sigti ṽi. g̃ ṽitas ẽ subiectiue in significa
to. declaro minorẽ qꝛ ꝓpositõ nõ dr̃ ṽa
nisi qꝛ sigt sigtum verum. Intellect⁹ nõ
dr̃ verus nisi qꝛ ꝑcipiť ab eo talis ṽitas
⁊ ẽt quõ effectus cõponendo ꝓpositio-
nem que ẽ ĩ illis signũ veritatis. ergo ṽi-
tas ẽ in re subiectiue. qꝛ ꝑ respectũ ad il-
lam qđcũq̃ꝫ aliud dr̃ veꝝ. sicut sanitas ẽ
subiectiue in aĩali. qꝛ ꝑ respectũ ad illaꝫ
qđcunq̃ꝫ aliud dr̃ sanũ. Sed aduerte ꝙ
cũ talis ṽitas sit in re ẜm Ansel⁹ vt oẽs
theologi recitant sic rectitudo sola men
te ꝑceptibilis. i. entitas rei vt recte ꝑcipi
tur ab intellectu tripliciť põt capi sicut
ens põt tripliciter capi. vno mõ capitur
ens vt ẽ cõe ab oẽ sigbile taꝫ cõplexe q̃ꝫ
incõplexe. vere tñ ⁊ sic veꝝ. qđ cõuertiť
cum li ente non ẽ nisi illud sigbile com-
plexũ vel in cõplexũ. ⁊ sic nõ solũ sigtur
ꝑ ꝓpositionẽ sed ẽt ꝑ terminũ incõple-
xũ. Alio° sumiť ens vt est solũ cõe ad si-
gnificabile cõplexum ṽe qđ solum sigť
per propositionem. 3°° sumiť ens vt ẽ
solũ cõe ad entitatem incõplexam existẽ
tem ⁊ veꝝ qđ conuertitur cum tali ente
non ẽ nisi illud significabile incõplexuꝫ
⁊ sigtur solum per termi⁹ incõplexum.
Cũ ergo veꝝ sit passio entis quõcunq̃ꝫ
capitur ens correspondet sibi sua ṽitas
que est entitas realiter idem existens cũ
ente ẜm autem rõem differunt qꝛ ens dr̃
verum eo ꝙ est declaratiuum sui ipsius
apud intellectũ. Ad formam ergo ar-
gumenti dico ꝙ esse sigtiuum veri vel
falsi est passio propositiõis. non autem
veritas aut falsitas sicut nec sanitas est
vrine ꝓprium. sed solũ est signum sanita
tis vel egritudinis. Ad confirmatõeꝫ
cum dr̃ veꝝ ⁊ falsum non sũt in reb⁹ ſꝫ
in intellectu 6° metaph̃ice. põt dici ꝙ
ph̃s non negat veꝝ ⁊ falsuꝫ esse in reb⁹
absolute: sed negat eo mõ esse in rebus
quõ bonum ⁊ malum. bonum eniꝫ ⁊ ma
luꝫ sunt in rebus in ordine ad intellectũ
Ideo dicit ph̃s in loco allegato verum
⁊ falsum sunt in rebus sicut bonũ ⁊ ma
lum sed in mente. i. sunt in rebus in ordi
ne ad mentem. Uel aliter dicatur ꝙ ph̃s
intelligit ꝙ verum ⁊ falsum non sunt in
rebus: vt bonum ⁊ malum. sic ꝙ veruꝫ

sit bonum ⁊ falsum sit malum. vide i tex tu hoc expresse dicit sed sunt in mente. ꝙ aūt verū non sit in rebus vt quoddā bonū.i.ꝙ non sit idem qđ bonum patet per hoc ꝙ addit.qꝛ sunt in mente.i.ꝙ verum denominat mentem non autem bonū. Uel aliter dicitur ꝙ phs accipit rem pro simplici pn̄tali.⁊ patet in tex. expresse dicit enim ꝙ quia complexio ⁊ diuisio ē in mente ⁊ non in rebus in mēte est ṽitas ⁊ nō in rebus.s.simplicibus.in rebus tamen complexis sign̄tibus sic ē ṽitas subiectiue.in intellectu autem denominatiue denominatione extrinseca Et si replicas ꝙ ṽitas significata per ꝓpōnem non sit in rebus significantibus complexis subiectiue.quia tunc hoiem esse eēt verum.sed cum hominē esse sit homo 7° metaphice.ergo homo est verꝫ semper loquendo de veritate significata per propōnem:quod est falsum. Item ṽitas est adequatio intellectus ad rem. ergo est respectus quidam ⁊ sic non est entitas rei vt est dictum. Ad primum dicitur ꝙ cum phs vult ꝙ hominem esse sit homo non accepit hominem esse ꝓ significabili complexo illius propositionis:homo est sed accipit hominem esse .i.essentiam hominis siue eē hominis est homo. Ad 2m conceditur ꝙ non capiatur veritas pro tali adequatione que ē in intellectu subiectiue ⁊ ē relatio sed capio ṽitatē ꝓ entitate rei vt ē appta nata declararī se itellectui.⁊ sic pꝫ ad argum̄ta.

Utꝝ 4a diuisio sit bona cum diffinitionibus membrorum.s.alia possibilis alia impossibilis.

Contra. ista ꝓpositio sortes nō ē exn̄s in mente sortis ē impossibilis. ⁊ tn̄ sig̃tum eius est possibile.s.sor. non esse. ğ diffinitiones male.ↄn̄tia tenet cū minori maior ꝓbaī quia si non da opm quod est possibilis arguitur sic. Ipsa est possibilis ergo potest esse vera.consequentia est bona vt ꝓbabo ⁊ tamen ↄn̄s est falsum.ergo ⁊ an̄s.ꝙ ↄn̄s sit falsuꝫ patet quia si potest esse vera aut quando est aut quando non est n̄ quando nō ē quia tunc non est vera nec falsa.nec quando est:quia quando illa ꝓpositio est:est in mente sortis. per casuꝫ ergo sortes est.ergo illa non est vera sortes non est exn̄s in mente sortis. Qꝛ autē cōsequentia sit bona est possibilis.ergo pōt eē ṽa.ꝓbatur sic.Sicut illud quod significat sicut est ē ṽum.ita illud quod significat sicut potest eē potest esse verꝫ sed propositio possibilis significat sicut potest esse.ergo propositio possibils potest esse vera.patet 2° quia si propositio ē possibilis ponatur inesse.quia possibili posito in esse nullum sequitur inconueniens:⁊ tunc est vera. Confirmaī quia sicut se habet propositio possibilis ad impossibileꝫ ita propositio ṽa ad falsam.sed ois ꝓpositio impossibilis ē falsa.ğ ois ꝓpositio possibilis est ṽa tenet ↄn̄tia a cōmutata proportione. ⁊ etiaꝫ ꝑ regulam topicam:sicut oppositū in opposito ita propositū in proposito.⁊ totū an̄s est verum vt patet.ergo ↄn̄s.si ergo illa sor.nō ē esset possibilis nedū posset esse ṽa.immo esset ṽa.vt argumētū probat. 2° sic. Ista ꝓpositio ē possibilis. homo ē asinus.⁊ tn̄ sig̃tum eius primariū ē ipossibile.ğ ⁊c̄.cōsequētia nota cū minori. maior ꝓbatur resolubiliter sic. h ē possibile demonstrando illā ꝓpositionē.⁊ hec ē ꝓpositio.ğ illa ꝓpositio ē possibilis maior ꝓbaī.qꝛ hoc ē ens.ergo est possibile. Cōfirmaī qꝛ istā propositionem esse ē possibile.sed istā propositōeꝫ esse ē illa ꝓpositō.ğ illa propositio ē possibilis. 3° eadem propositio ē possibilis ⁊ impossibilis.ergo diffinitiones male ↄn̄a tꝫ.an̄s probaī.de q̄libet istaꝝ nulla ꝓpositio ē.nulla ꝓpō ē ṽa.nulla ꝓpositio ē vl'is.nulla ꝓpō est negatiua.⁊ arguo hoc de prima.⁊ ita intelligatur de alijs ꝙ ista sit possibilis ⁊ impossibilis.

nulla ppõ est. pbat᷑ ꝛ volo ꝙ ista significet sicut termini pretendũt nõ ponendo precise tũc ꝙ ista sit possibilis pꝫ per magistrum: qꝛ admitteret eam. sed tm̃ possibile oꝫ admitti. ğ est possibilis. ꝙ sit impossibilis pbatur qꝛ sigtum primarium est impossibile. ğ est ipossibil. ꝯña tꝫ. añs pbat᷑. qꝛ sigtum pmariũ hui⁹ est sigtum ipotheticum/ s. nullã ppõem esse ꝛ illam ppõem eẽ verã vt pꝫ p magr̃ꝫ in tractatu de isolubilib⁹ dicens ꝙ cuiuslibet insolubilis f̃m qd sigtum pmariũ est ipotheticũ. ꝛ hoc in vltimo notato de insolubilib⁹. sed hoc sigtum est impossibile. vt pꝫ quare. ꝛc̃. Confirmat᷑ de insolubili simpl̃r. vt de illa ppõe. nª ppõ ẽ vera q̃ sic precise significet. ꝙ illa sit possibilis pbatur. qꝛ sigtum pmariũ ꝛ adeq̃tum est possibile. pꝫ: ğ est possibilis. Qꝫ sit impossibil̃ pbatur qꝛ nõ est admittẽdum insolubile simpl̃r. ğ est ipossibil̃. tꝫ ꝯña. qꝛ ex opposito ꝯñtis seqtur oppositum añtis seqtur. n. est possibile. ğ est admittẽdum. qꝛ omne possibile est admittẽdum. 4º. põt argui ꝙ aliqua est ppositio que nõ est possibilis nec impossibilis. vt isolubile simpliciter. Qꝫ non sit possibile pꝫ qꝛ nõ ẽ admittẽdũ. Qꝫ nõ sit impossibile pꝫ qꝛ sigtum est possibile.

Cõfirmatur oĩs ppõ possibilis vl̃ impossibilis est v̾a vel falsa. isolubile simpl̃r nõ est verum nec falsum. ğ nõ est ppositio possibilis vel impossibilis. ꝯña nota cum maiori minor etiã pꝫ. qꝛ si non da oppositũ ꝙ insolubile simpl̃r sit verum vel falsum. ꝛ capio h̃ isolubile simpl̃r hoc est fl̃ꝫ. ꝛ q̃ro an est sil̃ veꝝ ꝛ fl̃m aut veꝝ tm̃. aut fl̃ꝫ tm̃ ñ p⁰ qꝛ ipossibile si dr̃ 2ᵐ ꝙ est veꝝ seqtur ꝙ est fl̃m. si dicit᷑ 3ᵐ ꝙ est fl̃m seqtur ꝙ est veꝝ ex quo sic pcise sigt. ğ nullũ istoꝝ põt dici imo p hoc põt pbari ꝙ insolubile simpl̃r nõ est ppõ. qꝛ nõ est veꝝ nec falsum. ꝛc̃.

Ad hec rñdetur. Ad pmum negat᷑ maior. ꝛ ad pbatõem cum dicis da oppositũ. s. ꝙ ista sit possibilis. sor. nõ ẽ ex͂ñs in mẽte sor. admitto. ꝛ cum arguis ẽ possibilis. ğ põt esse vera. nego ꝯnam. multe enim sunt ppões possibiles q̃ nõ pñt esse vere. vt declaratũ est i sũmulis. ꝛ ad pbatõem nego maiorem. s. ꝙ sicut illud quod sigt sicut est ẽ veꝝ. ita illud quod sigt sicut potest esse est possibile. ꝛ causa est qꝛ si sigt sicut est nõ potest esse repugnantia aliunde qn sit vera. sed si significat sicut potest esse repugnãtia aliũde ꝙ nõ possit esse vera. Ad aliud admitto ppõem possibilẽ poni in esse vt signum ꝛ nõ vt sigtum. Ad confirmatõem nego maiorem. s. similitudinem. et ratio diuersitatis est qa ppõ possibilis sic se habet ad impossibilem ꝙ ppõ possibilis nunq̃ poterit esse impossibilis. nec impossibilis poterit eẽ possibilis loquor de impossibili simpl̃r ꝛ nõ f̃m qd. sed ppositio vera potest esse falsa. ꝛ eõ. quare nõ valet. Ad regulam aũt topicam dicit magister in primo posterioꝝ. i cap⁹ illo. Qꝫ aũt ex necessarijs ꝙ illa regula intelligitur in priuatiue oppositis solum vt bonũ ꝛ malum sunt opposita. visus ꝛ cecus sunt opposita. sed videre est bonum. ergo eẽ cecum est maluꝫ.

Ad 2ᵐ negatur maior. ꝛ ad pbatõneꝫ negat᷑ iteꝝ maior. ꝛ cum tu pbas hoc est ens. ğ hoc est possibile demonstrando illam ppõem. Dicit᷑ ꝙ isti termini possibile ꝛ impossibile possunt tripl̃r sumi. s. p ppõe possibili. 2º modo pñt sumi pro ente possibili ꝛ impossili. ꝛ sic sumuntur transcẽdenter p re possibili. 3º modo sumunt᷑ aduerbial̃r. possibile p possibiliter. impossibile p impossibil̃r. ꝯcedo ğ ꝯñam sumẽdo 2º modo. sed nego sumẽdo pmo modo. vt in pposito. Ad primam ꝯfirmatõem cõcedo ꝯsequentiam sumendo possibile secundo modo. sed primo modo negatur consequentia. conceditur ergo quod illa est possibilis scilꝫ ens possibile. nõ tamen propositio illa est propositio possibilis. Ad secundã dicitur ꝙ regula intelligit᷑ stan

te ꝑmaria sig̃tione terminoꝝ ⁊ tūc patꝫ
ꝙ nō est possibilis. Ad 3ᵐ negatˀ añs
ad ꝓbatõem admisso casu ꝙ illa non si-
gnificet precise nulla ꝓpõ est nego ꝙ sit
impossibilis ad ꝓbatõem cum dicitˀ sig̃-
tum ꝑmariū qδ est ipotheticū est impos
sibile g̊ est impossibilis negatˀ ꝯña vnde
in mā insolubiliū nō tꝫ diffinitio talˀ qa
vt vult magr̄ ibi penes aliud attēditur
possibilitas ⁊ ipossibilitas ⁊ penes aliδ
attenditˀ v̄itas ⁊ falsitas. possibilitas et
ipossibilitas attēditˀ penes eiꝰ sig̃tuꝫ ca-
thegoricū qδ dr̄ adequatū v̄itas autē et
falsitas attēditˀ penes sig̃tum ipotheti-
cū qδ dicitˀ ꝑmariū. Ad ꝯfirmatiõem dr̄
ſm Hentisbeꝝ in tractatu de insolubili
bus ⁊ ſm magr̄m quod casus ē de inso-
lubili simplr̄ nō est admittēdus ⁊ ꝯñr ñ
est possibilˀ qꝛ dato opposito sequūtˀ im-
possibilia vꝫ ꝙ eadē ꝓpõ est v̄a ⁊ falsa ⁊
ꝙ duo ꝯdictoria inuicē ꝯdicētia sūt fl̄a.
Ad 4ᵐ dr̄ ꝙ insolubile simplr̄ nō est
admittēduꝫ ⁊ ꝑ ꝯñs nō est possibile. Dif
finitões iste intelligūtur ex māꝫ insolu-
biliū. Ad ꝯfirmatõem pꝫ ꝙ cū insolubi-
le simplr̄ sic impossibile est flm ꝙ nō se
quitˀ ex h ꝙ dicis ipm esse flm segtur ꝙ
est veꝝ g̊ nō est flm qꝛ cū sit impossibile
qδlibet segtur ex eo ⁊ iō nō dꝫ admitti
tanq̄ possibile qꝛ sequuntur impossibi-
lia ex eo:

Utrū 4ᵃ diuisio sit bona cum diffini
tionibꝰ membroꝝ. s. alia necessaria alia
contingens.

Contra Eadē ꝓpõ ē ne-
cessaria ⁊ con-
tingēs. g̊ diuisio mala. ꝯña tenꝫ.
qꝛ tūc mēbra coinciderēt añs ꝓbatur qꝛ
illa est ncc̃a hõ est aīal ⁊ h eadē est ꝯtin-
gens ꝙ ꝓbo qꝛ cõtingens ē possibile idē
sunt ſm phm 2º ꝑiher. sed hec ꝓpõ ē pos
sibilis g̊ est ꝯtingēs. Confirmatˀ qꝛ ꝯtin-
gens dr̄ triplr̄. ꝑmo p̊oꝝ. s. cõtingens ne
cessariū. contingens possibile ⁊ ꝯtingēs
nō necᵐ ꝑmoº est idē ꝙ necᵐ g̊ nō disti-
guitur ꝯ ipm. 2ºº aliqδ ꝯtingens ē necᵐ
qꝛ aliquod possibile est necᵐ. 3ºº ꝯtingēs
est nō necᵐ sed nō necᵐ est ipossibile. g̊
cõtingens est impossibile qδ est falsum.

2º sic aliqua ꝓpõ est ꝯtingens cuiꝰ sig̃
tum nō est ꝯtingēs. g̊ ⁊c. ꝯña tꝫ añs ꝓba-
tur ⁊ capio istam ꝓpõem aliqua ꝓpõ est
falsa que sic ꝑcise sig̃t tunc illa ꝓpõ ē cõ-
tingens qꝛ sig̃tum eiꝰ est ꝯtingens. s. ali-
quā ꝓpõem esse falsam cū possit ita esse
ꝙ aliqua ꝓpõ sit falsa ⁊ possit esse ꝙ nul
la sit falsa ꝙ tñ sig̃tum nō sit cõtingens.
ꝓbatur qꝛ tunc posset esse ⁊ nō eē sicut
sig̃t ⁊ vltra segtur ꝙ posset esse v̄a lˀ fal
sa. pꝫ ꝯña. qꝛ si p̄ot esse sicut sig̃t. p̄ot esse
v̄a. ⁊ si p̄ot nō esse sic sig̃t p̄ot esse falsa ⁊
tñ ꝯñs est falsum. Qꝛ possit esse v̄a ⁊ pos
sit esse falsa. qꝛ ista assignata nō p̄ot esse
falsa. qꝛ si p̄ot esse falsa ponatˀ in eē. ⁊ se
gtur ꝯdictio. Nam segtur ista ꝓpõ ē fal
sa. g̊ aliqua ꝓpõ est falsa. ⁊ ex alia pte se-
quitur. ista est falsa que precise sig̃t ꝙ a-
liqua est falsa. g̊ nulla ꝓpõ est falsa.

Confirmatur. qꝛ nullū est sig̃tum cõ-
tingēs equalr̄. g̊ ⁊c. ꝯña tꝫ. añs ꝓbatˀ. qa
tūc hēret cām contingētem equalr̄. sed a
cā ꝯtingente nullum ꝯdictorioꝝ digniꝰ
est euenire q̄ reliquū. g̊ neutrum eueni-
et vel vtrūq̄ silˀ. quod est incõueniēs. et
sic hēo ꝙ nulla ꝓpõ ē cõtingēs equalitˀ.

3º sic. Illa ꝓpõ est necessaria. Cesar fu
it. vt pꝫ. ⁊ tñ sig̃tum nō est necᵐ. g̊ ⁊c. cõ-
sequētia nota cum maiori. minor ꝓbatˀ.
qꝛ da oppositum ꝙ sig̃tum est necᵐ. er-
go Cesarem fuisse est necessarium. tunc
vltra. Cesarem fuisse est necᵐ. g̊ Cesarē
fuisse est ⁊ cõsequēter est ens siue aliqd
tꝫ ꝯña a tertio adiacente ad secundum.

Confirmatˀ qꝛ illa ꝓpõ est necessaria.
aīal est homo. ⁊ tñ sig̃tum nō est necᵐ. g̊
⁊c. cõsequētia nota. añs ꝓ ꝑma pte patꝫ.
qꝛ segtur. homo est animal. g̊ animal est
homo. illa cõsequentia est bona. ⁊ ante-
cedens est necessarium. g̊ ⁊ cõsequēs. ꝓ
altera parte ꝓbatur ꝙ nō sit necessariū.
quia accidit animali ꝙ sit homo. qa p̄ot
esse animal lꝫ nō sit homo. g̊ nō est necᵐ

aial esse hominem. 4°. sic. Nulla ꝓpõ
mundi est necessaria. g̊ diuisio mala. cõ/
sequētia tꝫ. aňs ꝓbatur. quia siqua esset
potissimũ esset illa. de⁹ est ꝑcise sic sigan
do. Sed ꝯ. Si illa ꝑmo ē necͣ ꝛ illa ꝓ/
positio ꝛ hanc ꝓpõem esse sunt ꝟe vnuꝫ
ꝛ idem g̊ hanc ꝓpõem esse est necessariũ
ꝯñs est falsum. qꝛ hanc ꝓpõem esse ē cõ/
tingens. Cõfirmatur quia nulla ꝓpõ
mundi est ꝯtingēs. g̊ ꝛc̄. ꝯña tꝫ. aňs ꝓba/
tur. qꝛ si nõ da oppositũ. ꝛ seqtur ꝙ queli
bet ꝓpõ ꝯtingens sit ipossibilis. quod ē
incõueniens. ꝓbatur ꝯña. qꝛ sicut se hꝫ̄
ꝓpõ possibilis ad impossibilē. ita neces/
sarium ad ꝯtingens. sed oĩs ꝓpõ necessa
ria est possibilis. g̊ oĩs ꝯtingēs est ipossi
bilis tꝫ ꝯña a cõmutata ꝓportiõe. Itē
põt argui ꝙ diuisio sit mala. qꝛ aliqua est
ꝓpõ que nõ est ꝯtingens nec necessaria.
vt ꝓpõ ipossibilis. hõ est asin⁹. g̊ ꝛc̄.

Ad hec rñdet̄. Ad ꝑmũ negat̄ aňs.

Ad ꝓbatõem dr̄ ꝙ ꝯtingens vno mõ
accipitur ꝓ possibili. vt vult phs in 2°. ꝑ
iherme. Alio modo accipit̄ ꝯtingens ꝓ
eo ꝙ est indifferēs ad vtrãqꝫ ꝑtem ꝯdi
ctionis. ꝛ sic loquimur in ꝓpõ. ꝯtingēs pri
mo mõ sumptũ nõ distinguitur ꝯ neces/
sarium sed bene 2°. Ad confirmatio/
nem dicitur ꝙ capit in ꝓpõ contingens
3°. .s. put est nõ necessariũ quod dicitur
ꝯtingens natũ ꝛ infinitũ. vt ꝑmo ꝑorum
dic̄ phs. Et cũ tu ꝓbas si ꝯtīgēs ē ñ necͣ
ꝛ nõ necͣ ē ipossibile g̊ ꝯtingēs ē ipossi/
bile. nego ꝯñam. qꝛ ex puris ꝑticularib⁹
nihil seqtur: vñ lꝫ cõcedam ꝙ aliqͦd non
necessariũ sit impossibile. nego tñ ꝙ oē
nõ necessariũ sit impossibile. quare non
seqtur. Ad 2ᵐ argumētum dicitur ꝙ
ista ꝓpõ est ꝯtingens. ꝛ silr ei⁹ sigtum ē
est contingēs. Et cum tu arguis ꝯ. si sig/
tum est contingēs. g̊ põt esse ꝛ nõ esse sic̄
sigt ꝯce⁹ ꝯñam. ꝛ cum vltra arguis põt
eē ꝛ nõ esse sicut sigt. g̊ põt esse ꝟa ꝛ põt
esse falsa. nego ꝯñam. multe. n. sunt ꝓpõ/
nes cõtingentes q̃ nõ possunt esse false.
vt ista assignata in argumēto. Ad cõ/
firmatõem negat̄ aňs. ꝛ ad ꝓbatõem cũ
dicis. sequeret̄ ꝙ haberet cãm contingē
tem equalr. ꝯcedo. ꝛ cum vlteri⁹ dicis a
cã cõtingente equalr neutꝝ ꝯrioꝝ ē di/
gni⁹ euenire q̃ꝫ reliquum. ꝯcedo remanē
te contingētia equali illi⁹ cause. ꝛ cuꝫ di
cis ꝙ nõ magis eueniret vnum q̃ꝫ aliud
cõcedo. sed tñ remota ꝯtingentia equali
vnum eueniret ꝛ aliud nõ. Ad 3ᵐ ne/
go minorem. ꝛ ad ꝓbatõem cuꝫ dicis da
oppositum. admitto ꝙ Cesarē fuisse sit
necͣ. ꝛ nego illam ꝯñam Cesarē fuisse ē
necessariũ. g̊ Cesarem fuisse est veꝝ. qꝛ
li necessariũ ampliat ꝓ eo ꝙ est vel fuit
vel põt eē vel intelligi vel imaginari.
Rñsio Pauli ꝑgu. du° 7°. posset tamen
cõcedi ꝙ cesarem fuisse est aliqd. qꝛ ali/
qd sigbile complexũ ꝑ illam ꝓpõem. Ce
sar fuit. ꝛ nõ seqtur ē aliqd g̊ est vl sba
vel accñs. ꝛ silr g̊ deus põt destruere il/
lud ens: vt in questiõe de ꝓpõe ꝟa l fal/
sa dictum est. Ad ꝯfirmatõnem nego
minorē. ꝛ ad ꝓbatõem nego ꝯñam. licet
enim hõ sit accidēs aiali sumpto li acci/
dens ꝑticipialr. nõ tñ est accidēs aialis
li accidēs noialr. Ad 4ᵐ negat̄ ante/
cedēs. Ad ꝓbatõem cõcedo ꝙ illa. deus
est: est necessaria cum tu arguis, illa pro/
positio est necessaria. ꝛ ista ꝓpõ ꝛ hãc ꝓ/
positõem esse sunt vnum ꝛ idē. g̊ hãc ꝓ/
positõem esse est necessariũ. nego ꝯñam
neqꝫ arguitur resolutorie. qꝛ ꝯñs nõ est
resolubile sed officiabile. Ad confir/
matõem negatur aňs. ꝛ ad ꝓbatõem cũ
tu dicis. dato opposito seqtur ꝙ quelibꝫ
ꝓpõ contingēs sit impossibilis. nego cõ
sequētiam. ꝛ ad ꝓbatõem negat̄ maior:
qꝛ possibile ꝛ impossibile euacuant suffi
ciēter ꝓpõem sed nõ necessariũ ꝛ contin
gēs. Et ꝓpter hoc pꝫ ad aliud. cõcedo ꝙ
est aliqua ꝓpõ que nõ est necessaria nec
cõtingens. ꝛ ꝯñr ꝙ hec diuisio nõ euacu
at propositionem.

Utꝝ 5ͣ diuisio ꝓpõis cũ diffinitioni/
bus membroꝝ sit bona. s. vniuersalis ꝑ/
ticularis indefinita singularis.

Contra. Ista est v'lis. oēs isti currūt vt p₃. ⁊ tñ subicit' termin⁹ discre/tus. ergo ⁊c. Item illa nō est v'lis. non nemo disputabit. ⁊ tñ adsunt ꝯditōes. ergo ⁊c. Item ista incipit omnis homo esse nō est vniuersalis. ⁊ tñ adsunt omnes ꝯditio/nes ⁊c. Et sil'r de p̄iacente v'lis. Item adduco argumētum magr̄i. Illa nō ē v'lis. nō qlib₃ homo currit. q₂ equiualet huic ꝑticulari. Aliquis homo nō currit. ⁊ ta/men subijcit' termin⁹ cōmunis signo v'li determinatus. ergo ⁊c. 2° ꝑncipal'r. illa ꝓpositio nō est ꝑticularis aliquem hoīem esse aīal est necesse. q₂ est modalis de sensu composito. ⁊ h₃ figuram disperatam ab his. Sil'r illa. nemo est similiter illa. i/cipit aliquis homo esse. Item de p̄iacēte. Item adduco argumētum magistri. illa nō est ꝑticularis. nō aliqs homo currit. q₂ equiualet vniuersali. ⁊ tamen ī oī/bus his adsunt conditiōes regule. qua/re. ⁊c. 3° ꝑncipal'r. nulla istarum est in/definita. nemo currit. semꝑ fuit homo. ⁊ tamen adsunt cōditiones regule. Item illa. nō nullus equus currit est indefini/ta. quia equiualet vni indefinite. ⁊ tamē nō sunt conditiones. Item adduco argumētum magistri sit a p̄iacens isti⁹. omnis homo currit. ⁊ arguo sic. a est indefinita. ⁊ tamen subijcitur in ea termin⁹ cōmunis signo vniuersali. ergo ⁊c. probat' minor. quia idem est subiectum a et sue vniuersalis sed subiectū vniuersale subijcitur mediate signo. ergo ⁊ subiectū a.

Quarto illa non est singularis. neces/sario tu nō es asinus. ⁊ tamen habet conditiones regule. ergo. ⁊c. Item illa sortes est nomē nō ē singularis. quia subie/ctum nō stat discrete. ⁊ tamen habet cō/ditiones regule. Item adduco argu/mentum magistri. Ista nō est singularis omnes isti currunt. et tamen subijcitur terminus discretus probatur. quia om/ne pronomen demonstratiuum est ter/minus discretus. sed hoc est huiusmodi ergo ⁊c. Quinto contra diuisionem sic. Omnis bona diuisio debet esse bi/mēbris s₃ illa nō est bimēbris s₃ q̄trimēbris. ergo ⁊c. Confirmatur quia oīs bona diuisio debet dari per opposita. sed ista nō datur per opposita. quia vnum membrum continetur sub alio ut particulare sub vniuersali. ergo ⁊c.

Ad hec respondetur. Ad primum: dicitur ꝙ quatuor conditiones requirū/tur pro limitatione huius regule:

Prima est ꝙ subijcitur terminus cō/munis vt excludatur propositio in qua subijcitur terminus discretus. Secū/do nō p̄gnans ⁊ sic excluditur illa nō nemo disputabit. Tertio solo signo determinatus vel pluribus equiualen/tibus ⁊ sic excluditur illa de incipit om/nis homo eē ⁊ illa nō qlibet homo cur/rit. Quarta existente aliquid illi⁹ vel existētibus vt excludat' p̄iacens v'lis ꝓpositiōis. ⁊ ꝑ hoc patet ad argumenta Ad p̄mu₃ cōceditur ꝙ illa est vniuer/salis omnes isti currūt ⁊ negatur ꝙ isti sit termin⁹ discret⁹ imo est termin⁹ cōis s'm magr̄m in hac logica ꝑua l₃ in logica magna oppositū teneat. Uide in sūmul' post diuisionem terminoꝝ. Ad alia aūt p₃ r̄nsio q₂ nō sunt v'les cū nō hēant conditōes regule. Ad 2ᵐ dr̄ ꝓ limitatiōe regule quatuor ꝯdit'es limitatōes reqrū/tur. Prima ꝙ t'min⁹ cōis subicitur.

2ª nō p̄gnās. 3ª solo signo ꝑticula/ri det'minat⁹ vl' p'ribus eidē equalētib⁹.

4ª exñte vel exñtib⁹ aliqd illi⁹. Et ꝑ h̄ p₃ ad 2ᵐ q₂ nulla illaꝝ est particularis.

Ad 3ᵐ dr̄ ꝓ limitatōe reg' tres ꝯditiones reqrunt. pª ꝙ subijcit' termin⁹ cōis 2ª nō p̄gnās 3ª nullo signo det'inat⁹ exñte aliqd illi⁹ vel plurib⁹ eidem equalēti/bus ⁊ ꝑ hoc p₃ ad tertium quia p̄ma ⁊ secunda nō sunt indefinite tertia sic ⁊ 4ª similiter. ⁊c:

Aduerte tamen circa secūdam ꝓposi/tōem quia pulchꝝ dubium. Nam cum illa non nullus equus currit sit idefinita

per te eo q equiualet vni pticulari indefinite vt illi equ⁹ currit a sili etiam eadē ticulari ppō q₂ equalet vni pticulari vt isti aliquis equ⁹ currit ₇ sic eadē ppositio erit pticularis indefinita quod ē icōueniens. Dr̄ q ppō pōt dici pticularis vel idefinita dupl̄r. s. formaliter vel equalenter. p⁹ est solū pticularis qn̄ ponitur signū pticulare. ₇ indefinita ē quando nullo signo determinat. 2⁰ vo mō est p ticularis p equalentiā qn̄ ponunt plura signa ₇ similiter indefinita. Ad argumētū ergo dico q nō est incōueniens q eadē ppō sit pticularis ₇ indefinita sil p equalētiaꝫ. formaliter aūt bene ē incōueniens. Ad 4ᵐ dr̄ q sic limitat regula. Propositio singularis ē illa i q̄ subicitur terminus discret⁹ sine signo imobilitante aut t̄inus cōis solo pnomine demōstratiuo determinat⁹. Et pp h̄ p₃ ad argumentū. Ad p̄mū illa nō ē singularis. Ad secūdū sil̄r illa nō ē singularis. q₂ li for. ē t̄inus cōis. Ad 3ᵐ sil̄r ista nō ē singularis oēs isti currunt ₇ negat q li isti sit t̄inus discret⁹ imo est t̄inus cōis.

Ad 5ᵐ dicūt q ē reducibilis ad bimēbrē ₇ hoc sufficit ₇ reducit sumēdo subiectū ppositōis vel est terminus discretus vel ē t̄inus cōis. si discretus ē ppositio singularis. si cōis adhuc dupliciter q₂ vel aliquo signo determinat⁹ vel nullo si nullo ē indefinita. si aliquo vel pticulari vel vl̄i: si p⁹ est pticularis: si 2⁰ est vl̄is. Ad confirmationē dicūt qdā q diuisio s̄m rē dat p opposita realia ₇ diuisio s̄m rationem datur per opposita secundum rationē sicut h̄. vnde ppositio vniuersalis ₇ singularis pn̄t dupliciter considerari vel p his q̄ denominatur ₇ sic non sunt opposita p his que significant ₇ sic opponuntur q₂ pticulari vt pticularis non ē vl̄is ₇ eꝫ. Hec rn̄sio peccat i duob⁹. p⁹ i h̄ q dicit q hic n̄ ē diuisio secūdū rem q₂ diuisio s̄m rem ē qn̄ nihil qd ē subiectiue sub vno membro ponit sub altero sꝫ hic ē huiusmōi. q est diuisio s̄m rem. peccat 2⁰ q₂ dicit q p his que denominant nō sunt opposita contra q₂ queadmodū vl̄is ₇ pticularis p his que significant sūt opposita q₂ vnū nō est aliud p te ita ppositiones sic denominate opponūtur quia vna nō est alia quare ₇c. Ideo aliter dicatur q vnum ꝯtineri sub alio pōt esse dupliciter in pposito vno⁹ contineri sub alio s̄m predicationem sicut spēs continetur sub genere. alio⁹ alqd dicitur ꝯtineri sb alio nō s̄m pdicationē sed aliter. vt aut s̄m locum vt elemēta sub celo ꝯtinētur aut s̄m potestatem vt seru⁹ sub dn̄o. aut secundum ordinē vt minus digni sb magis dignis continentur. aut sicut minus amplum sub magis amplo vt t̄inus non distribut⁹ dr̄ cōtineri sub codē distributo vt aliqs hō sub li ois hō ₇ isto⁹ pticularis ꝯtinetur sub vl̄i non vt recipiēs p̄dicationē ei⁹. Ad formā ergo argum ti nego minorē q ista non sit data p opposita large capiendo opposita vnū mēbrum ꝯtietur sub alio. ergo nō sūt opposita dr̄ q si vnum membruꝫ ꝯtinetur sub alio tanq̄ recipiens p̄dicationē eius nō essent opposita. si autem dicitur aliter contineri sub eo dico q sunt opposita vt in proposito.

Utrꝫ alia diuisio propositionis cū diffinitionibus mēbrorum sit bene data. s. alia modal aⁿ de inesse.

Contra. Diuisionē arguit sic. Uel ē diuisio vniuoci vel analogi. ₇ arguit q sit diuisio vniuoci sic. gen⁹ nō diuidit nisi de rōne vniuoci sꝫ ppositio ē genus g nō diuidit nisi de rōne vniuoci. In oppositum arguit q p⁹us dr̄ de ppositiōe de inesse q̄ modali. g ē diuisio analogi. 2⁰ sic aliq̄ ē ppositio de iesse i q̄ ponit mod⁹. g diffinitōes male ꝯn̄a tenet an̄cedēs pbat nam ille hō ē possibile hoc est necessariū hec ppositio ē va hec ppositio ē falsa sūt de ineē vt p₃ ₇ tn̄ ponitur

modus ĩ ipſis ğ ⁊c̃. 3° ſic. Ois ꝓpoſitõ
de ſenſu ꝯpoſito ē modalis ſed aliq̃ ē ꝓ
poſitio de ſenſu ꝯpoſito ĩ qua non poni
tur mod⁹. ğ aliqua ꝓpoſitio in qua non
ponit̃ mod⁹ ē modalis ꝯña patet q2 ē ſil
logiſm⁹ ĩ darapti. maior ꝓbat̃ q2 oē diui
ſum p̃dicat̃ vl'iter de quolibet mẽbro
diuidẽtiũ ſed ꝓpoſitio modalis diuidi
tur ĩ ꝓpoſitionẽ de ſenſu ꝯpoſito ⁊ diui
ſo. ğ ⁊c̃. minor argumenti principalis pꝫ
q2 iᵃ eſt de ſenſu ꝯpoſito ꝓmitto tibi de
narium ⁊ tamen in ea non ponit̃ aliquiſ
modus q̃re ⁊c̃. 4° ſic. Jſta propoſitio
non eſt modalis ſortes currit velociter
⁊ tamẽ ponit̃ mod⁹ in ea. ergo ⁊c̃: ꝯñtia
nota cũ maiori minor ꝓbat̃ ꝑ diffinitõeꝫ
modi q2 modus ē determinaᵒ facta ꝑ ad
iectiuũ ſed li velociter ē. huiuſmõi. ğ ⁊c̃.
5° ſic qua ratione iſta eſt modalis ſor-
tem currere ē verum eadeꝫ ratione illa
ē modalis ſortẽ currere ē ſcitum a me ⁊
tñ nõ ponit̃ mõus quare ⁊c̃. ꝯña nota cũ
minori q2 modi tantum ſunt. 6. maior ꝓ
bat̃ quia li ſcitum eſt adiectiuũ ſicut li
veꝝ ⁊ vtrunq3 determinat totã cõpoſi-
tõnẽ q2 vtraq3 eſt officiabil' ⁊ ſicut ſcitũ
nõ addit aliqd ex pte rei ſed anime ita
verum ⁊ falſũ ſunt in intellectu ſicut bo
num ⁊ malum in rebus. 6. methaphiſice
Ad hec rñdet̃. Ad primũ dr̃ ꝙ eſt di-
uiſio analogi vt ꝓbat argumentũ ꝓ v-
na parte. Ad rationẽ in opoſitum dr̃
ꝙ genus non diuiditur vt vniuocũ niſi
in ea que diuiditur vt gen⁹ dicit̃ aũt ge-
nus in ea que differunt ſimpliciter ſpẽ
et quia enunciatio de ineſſe ſimpliciter
⁊ de ineẽ ſub modo nõ differunt ſpecie
ſimpliciter iccirco non diuiditur vt ge-
nus in ea. Hec Strade⁹ p° ꝑihermenias q̊
ad primum dictum dicit verum ⁊ illud
ſufficit ꝓ argumento. quo autem ad 2ᵐ
ē dubiuꝫ. ſ. quõ ꝓpoſitio de ineẽ ⁊ moda
lis nõ differãt ſpẽ ſimpliciter. Ad 2ᵐ
negatur añs ſi recte intelligatur diffini
tio ꝓpoſitionis modalis que ſic intelli-
gitur. Propõ modalis eſt illa in qua po-
nitur modus modaliter ſumptus l' mo-
dificatiue. Ad probationem añtis cũ
dicitur in illa hoc eſt poſſibile ponit̃ mo
dus dicitur ꝙ non ponitur modificatiẽ
ſumptus quia tunc determinat cõpõem
quãdo modificatiue ſumitur. Ad 3ᵐ
nego maiorem ⁊ ad probationem cuꝫ di
citur. Omne diuiſum vl'r predicatur de
quolibet membro diuidentium ita poſ-
ſꝫ falſificari quia q̃titas continua diui-
ditur in hñtem poſitionem ⁊ non haben
tem poſitionem ⁊ tamen q̃titas ꝯtinua
non vniuerſaliter predicatur de altero
membro. ſ. non habente poſitionem q2
illa eſt falſa ois q̃titas non habens poſi
tionem eſt continua. tranſeat tamen pro
nunc ⁊ cũ dr̃ propoſitio modalis diuidi
tur in ꝓpoſitionem de ſenſu compoſito
⁊ ꝓpoſitionem de ſenſu diuiſo. ⁊ ſic p̃di
catur vl'r de quolibet membro. vnde lꝫ
iᵃ ſit ꝓpõ de ſenſu compoſito ꝓmitto ti-
bi denariũ non tñ ē modalis de ſenſu cõ
poſito. Ad 4ᵐ dr̃ ꝙ modus ſumitur
dupliciter. ſ. large ⁊ ſic deſcribitur ē ad-
iacens rei determinatio. i. determinatio
facta per adiectiuum. alio° ſtricte vt hic
pro modo faciente propõnem modaleꝫ
⁊ ſic deſcribitur. Modus eſt determi-
natio compõnis facta per adiectiuuꝫ ad
dens aliqd ex pte rei ⁊ ſic negatur ꝙ in
illa ꝓpoſitione ſit modus capiendo mõ
ſtricte vt hic capit̃ lꝫ large capiendo ſic
Ad 5ᵐ dicit Burle⁹ ĩ 2° ꝑihermenias
ꝙ veꝝ ⁊ falſũ nõ ſũt ꝓprie mõi ſicut nec
ſcitum ⁊ ꝓbabile cum nihil addant ſuꝑ
cõpõnem qȯ fit ex parte rei. Alit̃ pȯt
dici tenendo ꝙ ſint veri modi ſm magi
ſtrum. Et ad argumẽtũ negatur añſ pro
p̃ma parte. ſ. qua ratione vna eſt modal'
⁊ aᵃ. Ad ꝓbationẽ li ſcitum ē adiecti-
uum ſicut li verum concedo ⁊ vtrunq3
determinat totã cõpõnem cõcedo q2 v-
traq3 ē officiabil'. Jn vtraq3. n. cõpõ eſt
modificata nam prima ſigt̃ ꝙ ſortes cur
rit. ⁊ 2ᵃ ꝙ ſor. currit ē ſcita a me. ⁊ cũ di-
cis vlteri⁹ ſicut ſcitũ non addit aliquid

ex parte rei ita nec verum ne°. Ad ꝓ
bationem bonum ⁊ maluz sunt in reb⁹
ver̄ ⁊ falsuz sunt ī intellectu. 6° methaᵉᵉ
dr̄ ꝙ v̄itas absolute ē ī rebus. est autem
in intellectu tāq̄ꝫ denominans itellectū
nec ꝑ hoc negat ph̄s ver̄ ⁊ falsū esse in
rebus sed non vult eo° eē ī reb⁹ sicut bo
nū ⁊ malū. Recurre s̄ ī qōne de v̄itate ⁊
falsitate propositionis si vis videre hoc
ample.

Utrum tantum sᵗ sex mōi. s. possibi-
le ipossibile cōtingens necᵐ ver̄ ⁊ falᵗm

Ontra modus
ē adiacēs rei d̄terminatio. ğ
quot sunt tales determinatio
nes tot sūt mōi sed plures q̄ꝫ sex sūt tales
determinatōes qꝛ bene vel male veloci
ter. ergo plures q̄ꝫ sex sᵗ tales mōi. 2°
sic aut tu itelligis ꝑ modū vl'r quodlibet
adiectiuū potēs determinare aliqd aut
adiectiuum potens determinare aliqd
gratia cōpositiōis aut tantū adiectiuuz
potens determinare aliqd gratia cōpo-
sitiōis addēs aliqd ex parte rei. si pri°°
sᵗ plures q̄ꝫ sex qꝛ bene male fortiter ve
lociter sunt huiusmōi. si 2°° adhuc plu-
res sunt q̄ꝫ sex qꝛ dubiū ꝓbabile scitum
sūt mōi illo modo. si 3°° sic non sūt sex qꝛ
ver̄ ⁊ f'l'm non addūt aliqd ex parte rei
qꝛ ver̄ ⁊ f'l'm sunt ī intellectu sicut bonū
⁊ malū ī reb⁹. 6°. methaphisice imo qua
ratiōe ver̄ ⁊ falsū sᵗ mōi eadē ratiōe sci
tū ⁊ nescitū. ergo nō tantū sex modi sunt
3°° ꝑ se ⁊ ꝑ accidēs sᵗ mōi determinātes
aliqd gratia ꝯpositiōis addētis aliqd ex
ꝑte rei. ğ sūt plures q̄ꝫ sex tenet ꝯn̄tia ⁊
an̄cedēs pꝫ de se. 4° sic ver̄ ⁊ f'l'm nō
sᵗ modi ğ n̄ sᵗ sex ꝯn̄tia nota ⁊ an̄cedēs
ꝓbaᵗ qꝛ ph̄s in 2° ꝑihermenias deᵗmi-
nās oppositiōes modaliū de v̄o ⁊ falso
nihil dicit de istis. deinde si sunt sex ⁊
non plures que est causa ꝙ sunt tm̄ sex.

Ad hec respondeᵗ. Ad primum dr̄ ꝙ
modus sumiᵗ dupl'r. s. large ⁊ stricte. lā
ge quecūq̄ꝫ determinatio dr̄ mod⁹ stri-
cte v̄o solū deᵗminatio ꝯpositōis addēs
aliqd ex ꝑte rei dr̄ mod⁹. ⁊ sic pꝫ ad op-
positū. Ad 2ᵐ sunt duo mōi r̄ndēdi.
Unus mod⁹ ē Burlei q vult ꝙ modi fa
cientes ꝓpositionē modalē sᵗ tm̄ q̄tuor.
scilicet necessariū ꝯtintingens possibile
ipossibile. ver̄ aūt ⁊ falsum nō faciūt ꝓ-
positionē modalē ꝓprie. qꝛ modi facien
tes ꝓpositionē modalē debēt habē has
duas cōditōes. s. ꝙ deᵗminēt v̄bū rōne
ꝯpositionis siue totā cōpositionē. 2°
ꝙ aliqd addant ex ꝑte rei supra cōpōnē
Isti āt quatuor has ꝯditiones habēt ve
rū ⁊ falsum nō. qꝛ deficit 2ᵃ cōditio. qm̄
nihil addūt supra cōpōnem. s. supra esse
vel nō eē: vt ꝓbat argumētum 2ᵐ. Dein
de format aliam rationem sic. Nulla ꝓ
positio modalis ꝯuertitur cum sua de i
eē. sed ille de v̄o ⁊ falso cōuertūᵗ cū suis
de inesse. ğ nō sūt mōles. ꝯn̄tia nota cuz
maiori. minor ꝓbatur. qꝛ idem ē dicere
sortes currit. ⁊ ver̄ ē sortē currere ⁊ sor
tes non currit. ⁊ falsum est dicere sortē
currere. ⁊ ꝭm hāc pꝫ sol'o ad 2ᵐ ⁊ 4ᵐ: qꝛ
cōcludūt ver̄. Ad 3ᵐ v̄o dicit Burle⁹
ꝙ ꝑ se ⁊ ꝑ accn̄s reducūt ad istos. Nā ꝑ
se reduciᵗ ad necessarium. per accn̄s v̄o
ad contingens. Aliter magister tenet
modos facientes ꝓpōes mōles esse sex
⁊ dicit ꝙ modus ꝓut hic sumiᵗ est dictō
determinare potēs compositionem p̄di
cati cum subo nō aūt ē determinatio sꝫ
efficiēs determinationē. 2° addēs ali
qd sup̄ ꝯpositiōꝫ qō sit ex ꝑte rei. pᵐ sic i
telligitur ꝙ determinēt cōpōnē p̄dicati
cū subo. i. manifestet q̄lis sit inherentia
p̄dicati ad subm. ⁊ ꝑ hoc excluduntᵗ hec
aduerbia bn̄ male tarde velociter q̄ de-
ᵗminant v̄bum rōne rei verbi vel ꝑticipij
Scd̄ꝫ itelligiᵗ. s. ꝙ addat aliqd quod
sit ex ꝑte rei formaliter ⁊ non efficienᵗ
tm̄. qō nō faciunt ista. dubium ꝓbabile
scitum: qꝛ nec dubietas nec ꝓbabilitas
nec scientia est in re sed in intellectu. sed
necessitas ꝯtingentia possibilitas ipossi
bilitas v̄itas falsitas sᵗ in re ex̄. ideo. ⁊c̄.
Et ad rationē Burlei scd̄am r̄ndēᵗ ne-
gādo maiorē. vn̄ ꝓpositiōes de modis i-

portantib⁹ ỽitatē aut falsitatem absolu
tam equalēt suis ꝓpositiōibus de ineē.
Alie aūt ꝓpōes ip̄ortātes ỽitatē aut fal
sitatem conditionatā nō equalēt illis ꝺ
ineē. ꝛ ꝑ hoc pꝫ ad ꝭm argumētū princi-
pale. qꝛ accipit mod⁹ 3ᵒᵒ ꝛ cum dicis ve-
rū ꝛ falsū sūt in itellectu. ꝛ nihil addunt
ex ꝑte rei negat̄. Ad auctoritatē p̄hi
dcm̄ ē sup̄ ꝙ p̄hs nō negat veꝝ ꝛ falsuꝫ
eē in rebus: sꝫ dicit nō eodē mō eē in re
bus sicut bonū ꝛ malū. qꝛ veꝝ ꝛ falsum
sunt in ordie ad intellectū bonū auteꝫ ꝛ
malum in ordine ad appetitum. Et sciaſ
hūc modū eē magr̄i. Ad tertiū negat̄
aṅcedēs. qꝛ nihil addūt sup̄ ꝯpōeꝫ qꝺ sit
ex parte rei. nisi ꝑscitatē quā reducaſ ad
necessitatē ꝛ ꝑ accidēs ad cōtingētiā vt
vult Burleus. Ad 4ᵐ responsū ē in
sūmulis ꝙ p̄hs nō determinauit de illis
modalibus ꝺ ỽo ꝛ falso quo ad figuraꝫ
ꝛ oppōnē qꝛ nō hn̄t diuersā opinioneꝫ
ab illis de ineē. Cur aūt tm̄ sint sex vide
sufficiētiā in sūmulis in ꝑte correspondē
te huic questioni.

Utꝝ diuisio ꝓpositiōs modalis cum
diffinitionib⁹ mēbroꝝ sit bona. s. aᵃ de
sensu diuisio aᵃ ꝺ sensu cōposito.

Contra diuisi
onē arguit̄ sic. Aut ē diuisio
generis in spēs. aut vocis ī si
gnificatiōes. aut totius ī ꝑtes. sed nullo
modo vt ꝓbabo ergo nō ē diuisio per se
tꝫ ꝯn̄tia cū maiori per Boetiū in libro di
uisionū ponētē tm̄ istas tres diuisiones
ꝑ se. minor ꝓbatur pᵒ ꝙ nō generis ī spēſ
patet qꝛ ꝓpositio modalis. ꝑ p̄us dr̄ de
vna ꝛ ꝑ posterius ꝺ alia cum vna illarū
sit vera modalis ꝛ alia non. Nec est diui
sio vocis in sig̃tiones qꝛ vox equiuoca
est equoca his in qua diuiditur sic. ꝓpo
sitio autem modalis non est equiuoca
istis cum secundum vnam diffinitioneꝫ
predicetur ꝺ istis. Nec diuiditur vt to-
tum in illa quia neqꝫ est totum cōtinuū
neqꝫ vt totuꝫ essentiale neqꝫ vt totū col
lectium neqꝫ vt totum vl̄e neqꝫ vt totuꝫ
potestatiᵘᵐ quare ꝛc. 2ᵒ sic. Propositꝺ
de sensu diuiso non est modal̄ ergo ꝛc.
ꝯn̄tia tenet aṅs ꝓbatur auctoritate p̄hi
in 2ᵒ ꝑihermenias di. In modalib⁹ esse
ꝛ non eē sunt subiecta appositiones ỽo
sunt predicata intelligenſ ꝑ eē ꝛ non esse
dictum affirmatum ꝛ dictum negatum
ꝛ ꝑ appositiones intelligens modos sed
ī ꝓpositione ꝺ sensu diuiso modus non
p̄dicatur. ergo non est modalis. Confir
matur rōne sic. Illa solū est modalis ī q̄
ꝺt̄inat̄ ỽbū rōne cōpōnis sed h̄ fit solū
in 1ᵃ ꝺ sensu ꝯpōito. g̊ 1ᵃ ē ꝺ sensu diuiso
non ē mōlis. 3ᵒ sic. Propō ꝺ sensu cō-
pōito nō ē mōlis sed de ineē. g̊ ꝛc aṅs ar
guitur sic. Ois illa ꝓpō est de ineē ī qua
ꝺnotatur p̄dicatū ineē subꝺ simpliciter
.i. sine ꝺt̄inatiōe alicuiſ modi sed qn̄ mo
dus subicit̄ vel p̄dicat̄ ꝺnotat̄ p̄dicatū
ineē subꝺ simpl'r. g̊ est de ineē. ꝯn̄tia nō
cū maiori minor ꝓbatur. qꝛ dicendo sor.
currere ē necesse. p̄dicatū illud inest to
ti subiecto. s. illi dictioni simpl'r idest siṅ
aliqua determinatōe. Et Burleus vult
2ᵒ ꝑihermenias ꝙ hoc argumētū cōclu-
dat. 4ᵒ ꝯ diffinitionē modalis ꝺ sen-
su cōposito arguit̄ sic. Qn̄ modus seq̄t̄
dictū nō est ꝺ sensu cōposito. g̊ diffinitꝺ
mala. ꝯn̄a tenet. antecedēs ꝓbat̄. qꝛ mo-
dus nō cadit supra ꝯpōem ꝓbat̄ qꝛ tin⁹
sequēs non hꝫ vim supra p̄cedentē qꝺ ꝑ
locum a maiori ꝓbat̄ quia negatio q̄ est
maxime virtutis non habet vim supra
terminos precedentes. ergo nec aliquis
aliter terminus. Item arguitur ꝙ quan
do modus subicitur non est modalis ꝛ
arguitur sic. Illa non est modalis que
non denominatur a modo sed illa non
denominatur a modo. ergo non est mo-
dalis consequentia nota cum maiori mi
nor probatur. Omnis denominatio ē a
forma sed predicatum sit forma ꝛ non
subiectuꝫ. ergo non denominabit̄ a sub
iecto quod tamē est modus ꝛ si sic ergo
nō est modalis. 5ᵒ ꝯ propositionē ꝺ sē
su composito arguitur sic. Quot mōis
dicitur vnum oppositorum tot modis

dicitur ꝛ reliquum ꝑ phm ꝑmo topico/rum sed ꝓpo de sensu composito dr duobus modis .s. qn̄ pcedit aut qn̄ modus sequit .g̃ ꝛ illa de sensu diuiso q̃ oppoitur ei dr tot modis ꝛ sic nō solum erit quando modus mediabit vt dicit diffinitio.

6º sic. Modus faciens ꝓpoē3 modalē aut determinat compoēm talr ꝙ manifestat ꝙ ꝓpō sit talis aut manifestat predicatum qualr inheret subo. si ꝑmo mō ista q̃ est de sensu diuiso nō est modalis si 2º illa de sensu cōposito nō ē modal.

Ad hec respōdetur. Ad ꝑmū dicit ꝙ est diuisio analogi in analogata q2 ꝓpositio modalis ꝑ prius dr de modali vera q̃ de nō vera que sit vera ꝛ nō vera ifra statim patebit. ꝛ talis diuisio est diuisio vocis in figtiones. Et cum arguis ꝙ vox equoca sic diuiditur. cōcedo. vnde licet omnis diuisio vocis equoce sit diuisio vocis in figtiones nō tn̄ omnis diuisio vocis i significatōes est diuisio vocis equoce vt dicit Boetius q2 etiam vox ambigua signs plura sic diuiditur. ꝛ etiā vox signs non plura sed multis modis vt infinitū signt aliqd sine fine s3 diuersimode q2 aut ꝯm magnitudinē aut ꝯm multitudinē3 aut ꝯm spēm. Ad 2m ꝓ respōsiōe aduerte de modali vera que sit illa sunt due opiones. Cōis opinio est ꝙ ista q̃ est de sensu composito sit vera modalis q2 modus determinat verbum rōe compoīs ꝛ dicte sūt modales de dicto sed modales de sensu diuiso dr modalis de re vt cū dr sortē possibile est currē denotat ꝙ in sorte sit potentia ad currendum.

Alia est opinio Bur. in 2º pihermenias ꝙ illa que est de sensu diuiso sit modal vera ꝓpter ꝑam rōem adductā. ꝛ ꝑ hoc p3 ad argumētum ꝛ ad phm dr ꝙ phs loquitur de modali vera que ē de sensu composito ꝯm ꝑmam opionem. Sed ꝯm Bur. diceretur ꝙ ꝑ subm̄ duo possumus intelligere. vno modo illud quod refert ad ꝑdicatū ꝛ sic est altera ps ꝓpōis. alio mō illud qd est receptiuū forme sicut suba est subm̄ accidētis. Qn̄ g̃ phs dicit ꝙ esse ꝛ nō eē sunt subiecta ꝑ subm̄ phs non intelligit subm̄ quod refert ad predicatum sed loquit de subiecto qd supra se recipit formam ꝛ dispōem. vnde vult dicere ꝙ in modalibus esse ꝛ nō esse .i. compositio affirmatiua ꝛ compositō negatiua sūt subiecta supra se recipiētia modū tanq̃ dispōem eoꝝ ꝛ sic p3 ad argumēta. Ad ꝯfirmatōem silr. Ad 3m negatur aīs ad ꝓbatōem negatur minor. ꝛ cu3 tu arguis sortē currē ē necesse illd ꝑdicatū necesse iest ꝑdicato simplr .s. illi dicto sine aliq̄ determinatiōe. dicit ꝙ duplex ē subiectum in ꝓpōe tali quoddā enim ē subiectum ꝓpōis ꝛ quoddā est subm̄ dicti. subm̄ ꝓpōis est totu3 dictū. subm̄ vo dicti est accusatiuus ꝑcedens verbum infinitum vt li sortem. Ad ꝓpositū mō cum dr predicatum d3 inesse subiecto cu3 determinatōe ꝛ nō simplr dico ꝙ ꝑ subm̄ itelligit sub3 dicti ꝛ ꝑ ꝑdicatū itelligit ꝙ iporatur per infinitum. Ad quartū negatur aīs. ꝛ ad ꝓbatōem negatur iteꝝ aīs ꝛ cum tu arguis ꝙ terminus sequēs non h3 vim s̄ ꝑcedētem. nego ꝛ cū tu ꝓbas a maiori ꝙ negatio nō h3 vim s̄ ꝑcedētem. g̃ nec aliqs alius terminus. negatur ꝯn̄a nec ē locus a maiori q2 negatio nō dicitur esse maioris vtutis q̃ alius tminus nisi s̄ sequntes absolute vo nō. Ad aliud dico qd qn̄ modus subicitur dr modal q2 reducitur in illam in qua modus ꝑdicatur. Uel dr ꝙ dicit modal sine aliqua alia rductōe ꝛ ꝙ denoīatur modalis ab alio modo q ponitur ꝓ subiecto. Sed aduerte ꝙ ille modus l3 vt subm̄ hēat rōnem materie tamen vt determinat totā compoēm h3 rōem forme ꝛ sic denomiatio fit a forma cum modus se habeat in modalibus sicut verbum in illis de inesse.

Ad quintū dicit quo ad maiorē ꝙ illa propositio h3 intelligi solum de proprie oppositis vt sunt contraria contradictoria. propositio autem de sensu diuiso et de sensu composito nō ꝓprie opponunt

ſm aliquam ſpẽm oppõnis ꝛ adhuc in ꝑ
pꝛie oppõis nõ eſt abſolute veꝝ ſ3 ſic h3
intelligi ꝙ quot ſunt ſigña vniꝰ oppoſi-
ti tot ſunt ſigña alteriꝰ ſi ſm oẽm ſigñtio-
nem ſibi oppo nũtur quare ꝛc. Ad 6m
dr̃ ꝙ modus faciens ꝓpoẽm modalẽ fa
cit vtrunqꝫ diſiunctim puta b vel b ca-
piendo modalẽ vt ſe extẽdat ad veras.

Diuerſi diuerſimode rñdent vt ꝓ ꝑ-
te tactũ eſt. Cõiter. n. diceret ꝙ modus
taliter determinat compõem ꝙ maniſe
ſtatur qualis ſit illa ꝓpõ cui addit̃ mo-
dus puta poſſibilis vel impoſſibilis.

Burleꝰ vo vult ꝙ ꝓpõ modalis ſigni
cet ṗmo quõ vnio ſit ṗdicati cum ſubie-
cto hoc eſt quõ ṗdicatum vnit̃ toti ſub
iecto an neceſſario vel ɔtingẽter ꝛ ad ta
lem vnionẽ ſeqtur ꝙ ſit talis qualitatis
qualis impoꝛtat̃ ꝑ modũ. Utruʒ qua-
tuoꝛ regule declarãtes oppõem ꝓpõnuʒ
ſitaꝝ in figura ſint vere.

Prima vniuerſalis affirmatiua ꝛ v-
niuerſalis negatiua ſunt ɔ̃rie.

2a ꝑticularis affirmatiua ꝛ ꝑticularis
negatiua ſunt ſubcõtrarie.

3a vl̃is affirmatiua ꝛ ꝑticularis nega
tiua ꝛ vl̃is negatiua ꝛ particularis affir
matiua ſunt cõtradictoꝛie.

4a vl̃is affirmatiua ꝛ ꝑticularis affir-
matiua. vl̃is negatiua ꝛ ꝑticularis nega
tiua ſunt ſubalterne.

Contra primaʒ

arguitur ſic. Jſte nõ ſunt ɔ̃rie. q
libet homo eſt aĩal. nullus hõ eſt qõlib3
aĩal. ꝛ tñ vna eſt vl̃is affirmatiua ꝛ alia
vl̃is negatiua. g̃ regula falſa ɔña nõ cuʒ
minoꝛi. maioꝛ ꝓbatur. qꝛ iſte ſunt ſimul
vere. g̃ nõ ſunt ɔ̃rie. ɔña tʒ cum añte. Jtẽ
iſte nõ ſunt ɔ̃rie. oĩs homo eſt albꝰ. ꝛ tñ
vꝰ ẽ vl̃is affirmatiua ꝛ alia vl̃is negatiua
g̃ ꝛc. 2o ſic. Jſte ſunt ɔ̃rie. ſoꝛtes ẽ albꝰ
ꝛ ſoꝛtes eſt niger. ꝛ tñ nõ hñt ɔditões re
gule. g̃ ꝛc. ɔña nota cum minoꝛi. maioꝛ ꝓ
batur ꝑ ꝓhm 2o ꝑiherme. in fi. di. ꝙ ꝓpõ-
nes de cõtrarijs modis enũciandi ſunt
magis ɔ̃rie q̃ꝫ de ɔ̃rijs ṗdicatis. vt ſꝫ ſũt
magis ɔ̃rie. ſoꝛtes eſt albꝰ ſoꝛtes nõ eſt
albꝰ q̃ꝫ iſte ſoꝛtes eſt albꝰ. ſoꝛtes ẽ niger.
ſed compatiuũ ṗſupponit poſitiuũ. ergo
ſunt ɔ̃rie. 3o ſic. Jſte nõ ſunt cõtrarie.
omnes iſti trahunt nauim ꝛ nulli iſtoꝝ
trahunt nauim ꝑ li iſti vel iſtoꝝ demon
ſtrando. io. q ſolum ſint ſufficiẽtes ſiml̃
ad trahẽdum nauim. ꝛ tamen vna ẽ vni
uerſalis affirmatiua ꝛ alia vniuerſal̃ ne
gatiua cum cõditionibꝰ regule. g̃ ꝛc. ɔña
nota cum minoꝛi. maioꝛ ꝓbatur qꝛ ſunt
ſil̃ ve. Or ṗma ſit va pꝫ ꝑ caſũ qꝛ 2a ꝓbat̃
qꝛ ɔ̃dictoꝛiũ eſt fl̃m. ſ. aliq iſtoꝝ trahũt
nauim. Conſimil̃r põt argui de iſta.
omnes apl̃i ſunt. 12. ꝛ nulli apl̃i ſunt. 12.

4o Jſte ſunt ɔ̃rie. vterqꝫ iſtoꝝ currit.
ꝛ neuter iſtoꝝ currit. ꝛ tamen nõ habẽt
conditiones regule. g̃ ꝛc. ɔña nota cum
maioꝛi minoꝛ ꝓbatur. qꝛ nõ eſt idẽ ſubm̃
in vtraqꝫ. Jn vna enim li vterqꝫ ſubijcit̃
in altera vero li neuter. 5o Jſte nõ ſũt
cõtrarie. omne a eſt veꝝ. nullum a ẽ ve-
rum. ꝛ tamen vna eſt vniuerſalis affir-
matiua ꝛ altera vniuerſalis negatiua cũ
cõditionibus regule. g̃ ꝛc. conſequentia
nota cum minoꝛi. maioꝛ ꝓbatur. poſito
enim ꝙ ṗnia voccetur b. ſecunda vero a
arguitur ſic. ꝙ nõ ſunt contrarie. quia ſi
b eſt verum a eſt verum. g̃ nõ ſunt con-
traria. tenet cõſequẽtia. quia cõtradicto
rioꝛum ſi vnum eſt verum reliquum eſt
falſum. quare. ꝛc.

Contra ſecundam regulam arguitur
ſic. Jſte nõ ſunt ſubcõtrarie. aliquis ho-
mo animal eſt. aliquis homo animal nõ
eſt. ꝛ tamen vna eſt particularis affirma
tiua ꝛ alia particularis negatiua cum cõ
ditionibus regule. ergo ꝛc. cõſequentia
nota cum minoꝛi. maioꝛ patet de ſe.

Jtem iſte nõ ſunt ſubcontrarie aliqs
homo omne animal eſt. aliqs homo oẽ
animal nõ eſt. ꝛ tñ vna eſt ꝑticularis af.
firmatiua. ꝛ alia particularis negatiua
cum alijs cõditõibus regule. g̃. ꝛc. ɔñtia
nota cum minoꝛi. maioꝛ ꝓbatur. qa iſte

ſunt ſiŀ falſe.ğ nõ ſunt ſubcõtrarie:tenȝ
ꝯña.añs.pȝ de ꝑma pte.de 2ª pbatˀ.qꝛ ſe/
qˀt aliqˀſ hõ oẽ aïal nõ eſt.ğ aliqs hõ nul/
lum aïal eſt.qꝛ equiualent.ğ ꝛc. 2º ſic
Jſte nõ ſunt ſubcõtrarie.aliq̃ fenix eſt.
oïs fenix aliqua fenix nõ eſt oïs fenix.et
tñ hñt oẽs ꝯditiones regule.ğ regŀa fŀa
ꝯña tȝ cum minori.maior pbatur.qꝛ ſũt
ſiŀ falſe.ğ nõ ſunt ſubcõtrarie.ꝯñtia tȝ.
añs pbatur.Qꝫ 2ª ſit falſa qꝛ ꝯ̃dictoriuȝ
eſt verꝫ.Qꝫ ꝑma ſit falſa pbatur ꝑ phm
ꝑmo pihe.dicit.Nulla affirmatio ẽ ꝟa i
q̃ vŀe vŀr ſumptũ ꝑdicatˀ.

Contra tertiaȝ regulã arguitˀ ſic.Jſte
nõ ſunt ꝯ̃dictorie.qlibet hõ aïal eſt.ꝛ ali
quis homo aïal nõ eſt.ꝛ tñ ꝑma eſt vŀis
affirmatiua ꝛ 2ª pticularis negatiua cũ
alijs conditiõib⁹ regule.ğ regula falſa.
ꝯña tȝ cũ minori.maior pȝ.qꝛ iſte ſũt ſiŀ
vere.ğ nõ ſunt ꝯ̃dictorie. Jtem iſte ñ
ſũt ꝯ̃dictorie.qlibet homo oẽ aïal eſt ali
quis hõ oẽ aïal nõ eſt.ꝛ tñ hñt ꝯditiões
regule.ğ ꝛc.ꝯña nota cum minori.maior
pbatur.qꝛ ſunt ſimŀ falſe.ğ.ꝛc. 2º ſic.
Jſte nõ ſunt ꝯ̃dictorie.nullo homie cur/
rente tu es aſin⁹ ꝛ aliq̃ homine currente
tu es aſin⁹.ꝛ tñ hȝ cõditõẽs regule.ğ ꝛc
cõſequentia nota cum minori.maior p/
batur.qꝛ ſũt ſimŀ falſe.

Contra quartã regulam arguitur ſic.
Jſte nõ ſunt ſubalterne.qlȝ hõ aïal nõ ẽ
ꝛ aliqs homo nõ aïal eſt.ꝛ tñ ſunt cõdi/
tiones regule.ğ regula falſa.ꝯñtia nota
cum minori.maior pbatur.qꝛ vŀis eſt ve
ra ꝛ pticularis eſt falſa.ğ nõ ſunt ſubalt̃
ne.tȝ ꝯña añs pbatur.Qꝫ ꝑma ſit ꝟa pa/
tet exponẽdo ꝙ ꝟa ſit falſa.pȝ qꝛ ex illa
ſeqtur ꝙ aliquis homo nullum animal
eſt.quod eſt falſum. 2º ſic.Jſte nõ ſũt
ſubalterne oïs homo eſt omnis hõ.ꝛ ali
qs homo eſt oïs hõ.ꝛ tñ habent ꝯditõẽſ
regule.ğ regula eſt falſa.ꝯña nota cũ mi
nori.maior pbatur.qꝛ vŀis eſt ꝟa ꝛ par/
ticularis falſa.ꝙ pticularis ſit falſa pȝ.
ꝙ vŀis ſit ꝟa pbatur ꝑ Boetiũ dicẽtem
ꝙ nulla ppõ ẽ ꝟior illa in q̃ idẽ ꝑdicatˀ d
ſeipſo.ſȝ h idẽ ꝑdicatˀ d ſeipo.ğ ẽ ꝟa.Si
ŀr ẽt.põt pbari ꝑ oẽs ſuas ſingŀares ſic.
ille hõ eſt ille hõ.ꝛ ille hõ eſt ille hõ.ꝛ ſic
de ſingulˀ.ğ oïs hõ eſt oïs hõ.

Ad hec reſpondetˀ: Ad ꝑmuȝ dicitˀ
ꝙ quatuor cõditiones reqˀruntur p ve/
rificatõe regule. Prima ꝙ ſint de cõ/
ſimilib⁹ ſubiectis ꝑdicatis ꝛ copulis.

2ª explicite:vel implicite. 3ª ſuppo/
nẽtib⁹ preciſe p eodem,vel p eiſdem.

4ª ꝙ termin⁹ nõ diſtribut⁹ in vª di/
ſtribuatur in altera.iõ in ꝑma ppõe quã
aſſignas deficit 4ª ꝯditio.Jn 2ª deficit
3ª qꝛ p pŀibus ſupponit li hõ in ꝑma q̃ȝ i
2ª.Et ſi replicas ꝯ̃ phs aſſignat illa eſſe
cõtraria in 2º pihermenias.Dicitˀ ꝙ exẽ
ploꝝ reqˀritur manifeſtatio ꝛ nõ verifi/
catio.poſuit ğ grã exẽpli in ꝟitate tñ nõ
ſunt ꝯ̃rie. Ad 2ᵐ dicitˀ negan⁹ maiorẽ.
Et ad pbatõem drˀ ꝙ phs loqtur valde
large de ꝯ̃rietate accipiẽdo ꝯ̃rietatẽ p
oppõne.hic aũt loqtur de ꝯ̃rietate ſtric/
te. Ad 3ᵐ drˀ ꝙ ille non ſunt ꝯ̃rie.qꝛ ſi/
gnum vŀe diuerſimode tenetˀ in ilŀ.Nã
in ꝑma li omnis tenetˀ collectiue.in 2ª li
nulla tenetˀ diuiſiue: Pro quo aduerte
ꝙ ſignum vŀe affirmatiuũ in nũero pŀa/
li limitat ad ſenſum collectiuũ.ſignũ ãt
vŀe negatiuũ nõ limitat ad ſenſum colle
ctiuum de ſe ſed ad ſenſũ diuiſuȝ:ꝛ hoc
habet ex nã ſua.Et ſi replicas aſſigna ꝯ̃/
rium ꝑme.drˀ ꝙ iſta eſt ꝯ̃ria nulli illoruȝ
q ſunt oẽs iſtoꝝ trahunt nauim.ſȝ enim
li nulli de ſe limitet ad ſenſum diuiſiuũ.
vt dictũ eſt.tñ cum addito limitat ad ſẽ/
ſum collectiuum.vt cũ iſto q ſunt oĩes
iſtoꝝ.ꝛ iſta ꝟa eſt falſa. Ad 4ᵐ dicitˀ
ꝙ ille ſunt ꝯ̃rie.Ad pbatõem in oppoſi/
tum cũ drˀ.nõ eſt idem ſubm̃ nego.vnde
ſubm̃ in vtraqꝫ iſtaꝝ eſt li iſtoꝝ.ꝛ li neu
ter ꝛ vterqꝫ ſunt ſigna diſtributiua.Et
ſi replicas ꝯ̃.qꝛ ſeqtur ꝙ quelibet iſtarũ
eſt incõgrua.ꝑmo qꝛ ſubm̃ diſcordat cũ
ꝟbo in numero.deinde in regimine.qa
hoc ꝟbum currit non vult p ſuppoſito
genitiuũ. 2º diſcordat adiectiuuȝ cum

ſubſtantiuo in caſu vt pꝫ. Ad pͥmum
dicitᷣ ꝙ nō valet illa ꝯña ſubꝫ diſcordat
cum v̾bo ⁊ numero.ḡ eſt icongrua.qa n̄
eſt idem ſuppoſitū ⁊ ſubm̄. Illud.n. qͦ
precedit v̾bum apud logicum dr̄ ſubm̄.
Siľr dicitᷣ ꝙ nō diſcordat in regimine
v̾bum cū ſuppoſito.qꝛ li iſtoꝝ lꝫ ſit ſub/
iectum nō eſt ſuppoſitum.ſed li neuter
⁊ vterqꝫ ē ſuppoſitū. Ad ſm dr̄ ꝙ que
dam ſunt adiectiua noīs q̄ regunt caſuꝫ
poſt ſe.vt diſtributiua.q̄dam vero non
vt albꝰ alba album.⁊ ſimilia.pͥma adiec
tiua nō tenētᷣ cōcordare in caſu cum illo
qͦ regitur ab eis.Alia vero ſemꝑ tenen
tur cōcordare in caſu cū ſubſtantiuo qͦ
nō regitᷣ ab eis. Ad 5ᵐ negatᷣ maior et
ad ꝓbatōem cum dicitur.ſi pͥma eſt v̾a
ſecūda eſt vera.ḡ nō ſunt ꝯ̄ria.negatᷣ cō
ſequētia.lex.n.cōtrarioꝝ eſt ꝙ nō ē poſ/
ſibile duo cōtraria eſſe ſiľ vera.ſic autē
eſt h̄.qꝛ nō eſt poſſibile illa ſimul eſſe ve
ra.lꝫ ſi vnum ſit veꝝ ⁊ aliud nō ſit verū.

Ad ſm pͥncipale dicitᷣ ſiľr ꝙ regruntᷣ
q̄tuor ꝯditōes ꝑ 2ᵃ regᵃ.ſ.ꝙ ſint de ꝯſiľi
bus ſubis p̄dicatꝭ ⁊ copulis explicite vľ
īplicite ſupponētibus p̄ciſe ꝓ eodē vľ ꝓ
eiſdē.⁊ p̄dicatis difformiter ſupponēti/
bꝰ quo ad mobilitᷣ ⁊ imobiľr.i. diſtribu
tiue ⁊ nō diſtributiue.Et ſic patet ad pͥ/
mum.quia deficit quarta cōditio.In pͥ/
mis.n.duabꝰ predicatū ſtat d̄terminate
In ſecūdis v̾o p̄dicatū ſtat diſtributiue.

Ad ſm negatur maior.Ad ꝓbatiōem
nego ꝙ pͥma ſit falſa.⁊ cum tu ꝓbas au/
ctoritate pħi di.ꝙ nulla affirmatio ē ve
ra in qua vľe vľr ſumptū p̄dicatur.Dici
tur ꝙ dictum pħi intelligitᷣ cum hac cō/
ditione.ſ.ſi talis terminus vľr ſumptus
habeat plura ſuppoſita.ſi autem non ha
beat plura ſuppoſita nō incōuenit vt in
ꝓpoſito. Ad tertium pͥncipale dicitᷣ ſi
miľr ꝙ quatuor cōditiones regrūtur ꝑ
tertia regula.ſ.ꝙ ſint de conſiľibꝰ ſubie
ctis predicatis ⁊ copulis explicite vľ im
plicite ſupponentibꝰ preciſe ꝓ eodem vľ
ꝓ eiſdem.⁊ ꝙ extremum nō diſtributū
in vna diſtribuatur in alia.⁊ econuerſo
ſi ſit terminus diſtribuibilis.Et per hoc
patet ad argumentum ꝙ deficit quarta
conditio.In pͥmis enim predicatum nul
libi diſtribuitur.In ſecūdis vero vtro/
biqꝫ diſtribuitur. Ad ſecūdum negatᷣ
minor.quia nullius quantitatis ſunt iō
pͥma nō eſt vniuerſalis nec ſecunda par
particularis. Et ſi replicas aſſigna ergo
cōtradictorium illius.nullo homine cur
rente tu es aſinꝰ.dicitᷣ ꝙ eſt illud ꝙ nul
lo homine currēte tu es aſinus.Et ſi ar/
guis ſic.Nō nullo homine currente tu
es aſinꝰ.ergo aliquo homīe currente tu
es aſinus.tenet cōſequentia.quia nō nul
lus ⁊ aliquis eqpollent.dicitur ꝙ nō eq/
pollent niſi quodlibꝫ eoꝝ ſeorſum poſ/
ſit in principalē copulam modo hoc eſt
falſum de li nullo.eo ꝙ dicēdo nullo ho
mine currente tu es aſinus.ſolus negatᷣ
ablatiuus ⁊ nō v̾bum pͥncipale.Et ſi ar/
guis ſic.Nō iſto homine currēte tu es a/
ſinus.⁊ ſic de alijs.ergo nullo hoīe cur/
rente tu es aſinus.tenet ꝯſequētia a ſin/
gularibus ſufficienter enumeratis ad
ſuaꝫ vniľem.dicitur negando cōſequen
tiam.qꝛ quelibet pars antecedētis ſum/
pta ꝓ ſingulari eſt me negatiua neceſſa/
rio cuiꝰ oppoſitum eſt falſum. ⁊ ꝯſeq̄ns
eſt affirmatiuum falſum. verūtamen ſe/
gtur ſic dicendo. Iſto homine nō curre/
te tu es aſinus et ſic de alijs. ergo nullo
homine currente tu es aſinus. ſic quelꝫ
pars antecedētis eſt falſa. vt patet de/
ſcendendo ad oēs cauſas veritatis. qa
tres habet.ſ.ꝯditionalem cauſalem ⁊ tē
poralem. Ad quartum pͥncipale dicitᷣ
ꝙ regruntur quatuor cōditiones ꝑ q̄r/
ta regula.ſ.de ꝯſiľibꝰ ſubis p̄dicatis et
copulis explicite vel implicite ſupponē/
tibus preciſe pro eodem vel pro eiſdem
⁊ predicatis eodē mō ſupponētibꝰ mo/
biľr vel imobiľr.i.ꝙ ſi p̄dicatum in vna
ſtat diſtributiue ⁊ in altera ⁊ ſi in vna n̄
ſtat diſtributiue nec in altera.Et ꝑ h̄ pꝫ
ad argumentū.qꝛ deficit quarta ꝯditio.

Ad scdm negat maior. Ad pbationē negat maior. qꝫ sit vera. s. ois ho est omnis homo. Et ad auctoritatem Boetij di. qꝫ nulla ppositō est verior illa in qua idē predicat de seipso. dr qꝫ intelligit cū duabus conditionibus. Prima qꝫ predicatū nō sumit vlr qualiter sumit i pposito. Secūdo qꝫ pdicatū sigt aliquam rez que existat. z p hoc excludit hec ppositio f ia chimera ē chimera. Ad aliā pbatiōem negat cōnā nec iste sunt singulares illius vlis sz ille. ille hō est ois homo z iste homo ē ois homo. g ois hō ē ois homo z tunc bene valet cōnitia sed antecedens ē falsum.

Utrū regule declarantes nām. z legē ppositionū sitarū in figura sint vere.

Duo contraria non possunt esse simul vera sed bene falsa.

Duo subcōtraria nō possunt eē simul falsa sed bene simul vera.

Duo cōdictoria non possunt eē simul vera nec simul falsa.

Si subalterna vlis ē vera. z pticularis z nō econtra zc.

Contra primā

regulam arguit sic de cōrijs z pbatur duo cōria esse simul vera sic qꝛ ista sūt simul vera ois deus est deus ē z nullus deus est deus ē z ista sunt duo cōria ergo zc. cōnitia tenz cū minori maior pbatur. s. qꝫ ista sint simul vera z arguit sic. Ista ē vera nullus deus ē deus ē qꝛ assertiue sigt qꝫ nullus deus ē ista ppositio deus ē z hoc ē verum z qꝫ altera sit vera ois deus ē deus ē probatur sic ista est duo vera g zc.

2° sic Ista sūt simul vera glibet hō dnariū pmittit z nullus hō dnariū pmittit z sūt cōria. g zc. tz cōnitia cū minori maior pbat z pono qꝫ qlz hō pmittat denariū ita tm qꝫ nullus denarius pmittat isto posito pz qꝫ ista ē vera nullus hō. denariuz pmittit qꝛ nec iste. hō dnariū pmittit nec iste zc. qꝛ oppositū ē falsū. s. iste hō denariū promittit qd ē cō casum. qꝫ alia sit vera. s. glibz homo denariū pmittit pbo. Nā hec est vera glibet hō pmittit denariū p casū z hoc solum qꝛ li denariū stat cōfuse tm sed eque bene stat cōfuse tm i illa glibet homo denarium pmittit. ergo si vna ē vera z reliqua est vera.

Contra secundam regulā arguit probando qꝫ est possibile duo subcōria eē simul falsa. Et arguit sic Conuertatur a cū isto tmo omnis hō z sibi subordinet tūc arguit sic. Ista sunt simul falsa a est iste hō z a nō est iste homo te demōstrato z sunt subcontraria. ergo zc. qꝫ prima sit falsa pz qꝛ sigt qꝫ omnis hō est ille homo: z qꝫ 2° sit falsa pbat quia sigt qꝫ ois homo non est ille homo que ē falsa cum equiualeat huic nullus homo est ille homo que est falsa: qꝫ sint subcōtrarie patet quia ambe sunt indefinite quaruz vna est affirmatiua z alia negatia de cōsimilibus subiectis zc. 2° sic Ista sūt simul falsa differens ab ente est z differens ab ente nō est z sunt subcontraria g zc. cōnitia nota cū minori maior pbat qꝫ prima sit falsa pbatur qꝛ qualitercunqꝫ rsoluatur nūqꝫ poterit verificari hoc ē z hoc est differens ab ente. qꝫ secūda sit falsa probat quia sequitur differens ab ente non est z tu es ens. ergo differēs a te non est ens. tenet cōnā a supiori distributo ad suum inferius cū debito medio z conclusio est falsa. quia cōtradictoriū est necessariū. s. omne differens a te est ens ergo aliqua pmissarum est falsa. nō minor ergo maior. zc.

Contra tertiaz regulaz de cōtradictorijs arguitur pbādo qꝫ est possibile duo contradictoria esse simul vera. qꝛ ista sunt simul vera. quilibet homo habens equuz equitat illum: aliquis hō habens equuz non equitat illum. z sūt cōtradictoria. g zc. tenet cōnitia cum minori. maior pbat z pono qꝫ glibet homo hēat duos equos quorum vnum equitet z aliū non. isto posito patet veritas huius. quilibet hō hēns equum equitat illum. quia ille homo habens equum equitat illuz. z ille hō hēns

equum equitat illum. ⁊ sic de alijs. ǧ ⁊c.
Et 2ª pbat̄ .s. aliqs homo hñs equū nō
eqtat illū: q2 ille hō hñs equū non eqtat
illū: ⁊ ille homo ē aliqs hō hñs equum ǧ
⁊c. p3 ɔña cū minori. maiō pbat̄. Jste hō
hñs illū equū nō eqtat illū demōstrādo
illū quē nō equitat. ⁊ ille homo hñs istū
equū ē hō hñs equū. ǧ ille hō hñs equu3
non eqtat illū ⁊c. 2º sic. Jsta sūt simul
ṽa. cuiuslibet hoīs asinus currit. ⁊ alicu
ius hoīs asinus non currit: ⁊ hec sūt ɔdi
ctoria. ǧ ⁊c. ɔña nota cū minori. maior p
bat̄ ⁊ pono q̄ qlibet homo hēat duos a
sinos vnū currētē ⁊ aliū iacentē quo po
sito p3 ṽitas pᵉ ptis p exponētes suas. ⁊
2ª pbat̄. huius hoīs asinus nō currit. ⁊
ille hō ē aliqs hō ǧ alicuius hoīs asinus
nō currit. ɔñtia nota cū minori. maior p
batur huius hoīs iste asinꝰ nō currit. ⁊
huius hoīs iste asinus est huiꝰ hoīs asinꝰ
ǧ huiꝰ hoīs asinꝰ nō currit. 3º sic. Jste
st̄ simul ṽe. qlibʒ singularis alicuiꝰ vlīs
est ṽa. ⁊ aliqua singularis alicuius vlīs
nō est ṽa ⁊ tñ st̄ ɔdictoria. ǧ ⁊c. ɔñtia te
net cū minori. maior pbat̄. p 2ª pte pat3
pro pma pte pbat̄ sic. qlibet singularis
istius ē ṽa dmōstrādo illā. oīs hō ē aīal
ǧ qlibet singularis alicuiꝰ vlīs ē ṽa. ɔña
tenet ab inferiori ad suū supius affirma
tiue ⁊ sine distributiōe. quare. ⁊c.
4º sic. Jsta st̄ simul ṽa. Adā fuit in in
stanti p̄senti. ⁊ Adā nō fuit in istāti pñti
⁊ eadē inuicē ɔdicūt. ǧ regula falsa. ɔña
nota cū minori. maior pbat̄. ⁊ pº q̄ nega
tiua sit vera sic nullū instās pñs fuit igr̄
nihil fuit in istanti pñti. patet ambe ɔñe
⁊ añs pbat̄ qm̄ hoc istās pñs nō fuit de
mōstrando instās pñs. ⁊ h̄ est oē instans
pñs ǧ nullū istās pñs fuit. Jam pbo af
firmatiuā sic. Aliqñ fuit ita q̄ adā fuit i
instanti pñti. ǧ iam ita ē q̄ fuit in istanti
pñti. patet ɔña. q2 qlibet ppositio d pñti
ṽa in tmīs simplicibꝰ ⁊ sine distributōe
relinqt vnā verā d pterito. Si. n. aliqñ
fuit ita q̄ tu es in ista domo ia3 ē veru3
q̄ fuisti in ista domo. sed pbo añs faciē
do hanc ɔñtia3. Adā ē. igit̄ Adā ē i instā
ti pñti. illa ɔñtia ē bona ⁊ aliqñ fuit ita si
cut adequate sigtur p añs igit̄ tūc fuit
ita sic adeqte sigtur p ɔñs. quare. ⁊c.
5º Jsta sunt simul ṽa. deꝰ scit antichri
stū eē futurū: ⁊ nullus deus scit antichri
stū eē futurū: ⁊ tñ iuicē ɔdicunt. ǧ regula
falsa. ɔñtia nota cū minori. maior pbat̄
q̄ affirmatiua sit ṽa manifestū est. si eni
antichristus ē deꝰ scit antichristū fore:
sed negatiuā pbo sic ātichristꝰ ɔtigēter
erit ǧ deꝰ nō scit antichristū eē futurum
pbo ɔñtiam q2 si non stet igit̄ oppositū
ɔñtis cū añte. ⁊ arguitur sic. antichristꝰ
ɔtingēt̄ erit. igr̄ nō pōt esse q̄ nūq3 anti
christus erit. p3 ɔñtia. q2 si aliqñ poterit
esse q̄ ipse nūq3 erit: magis videt̄ q̄ nō
pōt esse q̄ nunq3 erit: tunc si deꝰ scit anti
christū eē futurū. ⁊ modo pōt eē q̄ nūq3
erit. ǧ deus nunc scit aliquid ⁊ mō pōt es
se q̄ non sciat illud. ɔñs est falsum. quia
scientia dei est firmior q̄3 exñtia alicuiꝰ
instantis. sed hec copulatiua nō ē possi
bilis aliqd instans est ⁊ mō pōt eē q̄ illd
instās non sit. ǧ nec illa est possibil̄ deus
scit aliqd ⁊ mō pōt eē q̄ ipse nō sciat illd
Cōtra quartā regulā arguit̄ sic. d sb
alternis pbādo q̄ vlīs est ṽa ⁊ pticular
non arguitur sic. ɔñtia nō valet. Jmpos
sibile ē Cesarem eē ǧ possibile est Cesa.
nō esse ǧ nō. Si subalternum superius ē
verū ⁊ inferius similiter. ⁊ q̄ ɔña nō va
let pbo qm̄ añs ē verum ⁊ ɔñs falsum.
Qr añs sit verum p3. q2 qd semel ē corru
ptum amplius gnāri non potest. q̄ ɔñs
sit falsum pbo quia sequitur. possibile
ē Cesarem non eē. ǧ contingens ē Cesa
rem non eē. tenet ɔñtia sm phm 2º per
hermenias di. q̄ cuicunq3 dat̄ possibile
eidē dat̄ contingens. sed ɔñs ē falsu3 q2
sequitur contigens ē Cesarē non esse. ǧ
contingens est Cesarem esse. tenet ɔñtia
quia ppositio de contingenti h3 conuer
ti per oppositas qualitates sm phm in
liº priorum. s3 cōsequēs ē falsū q2 ex illo
seqt̄ q̄ possibile ē cesarē esse. ⁊c.

2° sic. Ista ɔña non valet. Omnis pro/
positio indefinita est falsa. ergo aliqua pro/
positio idefinita ē falsa. qꝛ casu posito ē
añcedens verum ꝛ ɔsequēs est falsū. qꝛ po/
no ꝙ ista sit oīs idefinita. oīs ꝓpositō i/
definita est falsa videlicet ꝓpositio ide
finita ē falsa. que sigt precise ꝙ ꝓpositio
indefinita ē falsa q̄ sit a. ꝛ pꝫ ꝙ a est falsū
qꝛ sigt p̄cise seipsum eē falsū. tūc arguit
sic. Hoc a est falsum. ꝛ hoc a est oīs pro/
positio indefinita. ergo oīs ꝓpositio idefini
ta est falsa. ɔña bona. añs ē verum. ergo ꝛ ɔñs
sed ɔsequens est antecedēs prime conse
quentie. ergo antecedēs pe ɔñe ē verum.

Ad hec respondet Ad primū. Quic/
qd alij dicūt negando ꝙ ista est vera: oīs
deus ē deus ē ꝛ ad ꝓbationē qñ dr: Ipsa
est duo vera. ergo est vera. dr ꝙ illa pro
positio. Oīs deus ē deus ē potest ɔside/
rari vt vna ꝓpositio ꝛ sic ɔ̄riatur alteri
assignate ꝛ sic ē falsa. Alio° potest ɔside/
rari vt sunt due ꝓpositiones. ꝛ dr ꝓpo/
sitio plres ꝛ sic sunt due ꝓpositiones vere
sꝫ sic nō ɔ̄riāt alteri assignate cū illa sit
vna ꝛ ista sunt plures. ꝛ formaliter rñdē
do negat ɔña ꝛc. Ad 2m. Quicqd alij
dicāt dr negando illā. oīs homo denari/
um ꝓmittit. Ad ꝓbationeꝫ cum dr. tu
cōcedis istā. oīs homo ꝓmittit denariuꝫ
ꝛ non alia ratione. nisi ꝙ li denariū stat
ɔfuse tm̄. sed eque bene stat ɔfuse tm̄ in
illa quilibet homo denariuꝫ promittit
sicut in illa. ergo ꝛc. negatur minor. s. ꝙ eq̄
bene stat ɔfuse tm̄ in vna sicut in alia.
Nā in ista. qlibet homo ꝓmittit denariū
li denariū stat ɔfuse tm̄ imobiliter. sꝫ di
cēdo qlibꝫ hō denarium ꝓmittit. li de/
nariū stat ɔfuse tm̄ mobilit. iō non valꝫ

Ad primū 2e regule dr admisso casu
negādo ꝙ ie sint subcōtrarie. qꝛ subōdi/
nat in mēte duabus ɔ̄rijs. Ad 2m dr
negādo ꝙ illa sit falsa aliqđ differēs ab
ente non ē ens. imo ē vera. qꝛ ɔ̄dictoriū est
falsū. s. oē differens ab ente ē. Et ad im/
probatōnē negat ɔña. qꝛ arguit a supio
ri distributo imobilit ad suū inferius ꝛ
non valet argumētū sicut nō sequit dif
ferens ab hoīe non ē hō sortes ē homo.
ergo differens a sorte non est homo. conse/
quens est falsum. ergo ꝛ antecedēs ē ve
rum posito casu ꝙ solus homo sit. Et si
queris vñ hꝫ ille tin9 ab ente ꝙ stet im/
mobilit. Dicunt qdā ꝙ hꝫ ex hoc ꝙ tin9
stans determinate p̄cedit ipsū. Ego aūt
puto ꝙ habeat ab illis duobus signis si
mul q̄uis a nullo illorum habeat hoc.

Ad primū 3e regule. Quicquid dicāt
alij admisso casu dr ꝙ illa ē falsa. oīs hō
habens equū equitat illū qꝛ li illū stat di
stributiue sic̄ suū añs. s. equum. qꝛ est re
latium demrationis rōe sui determina/
bilis. Iō ia p° asserit ꝙ oīs homo habēs
equū eqtat oēm equum quem hꝫ qđ est
falsum i casu ꝛ ɔ̄dicm est verum. vꝫ hō
hñs equū non eqtat illū. Ad 2m dr ꝙ ie st
simlr vera tenendo rectū a parte p9 ꝛ nō st
ɔ̄dica: qꝛ le terminus. asinus q ē ps p̄dica
ti in na illarum distribuit ꝛ deberet i vna
distribui ꝛ in aa nō. Ad 3m dr ꝙ vlis ē
falsa. Et ad ꝓbationem negat ɔña. qꝛ ar
guit ab inferiori ad suū superius distri/
butiue. qꝛ dicēdo q̄libet singlis alicuius
vlis ē vera li alicuius vlis stat distributi
ue qꝛ ē determinatō subiecti. Ad 4m
negatur illa adā fuit in instanti pñti. ꝛ
ad ꝓbationē cum dr hec aliqñ fuit vera a
dam fuit in instanti pñti igit iā est ita ꝙ
ipse fuit i instāti pñti nego consequenti
am. ꝛ ad ꝓbationem cum dicitur omnis
ꝓpositio vera affirmatiua de pñti ꝛc. di/
co ꝙ itelligitur oīs ꝓpositio vera affirma
tiua de pñti carens extremo opposito ꝛ
sig confusiuo tam explicite q̄ꝫ implicite
relinquit vnam de preterito veram qua
lis non est i proposito quia li instanti p̄
senti includit compositionem sequitur
enim tu fuisti in instanti presenti. ergo
tu fuisti in instanti quod est pñs. ꝛ per hoc
pꝫ ad exemplum inductum quia nulla ē
similitudo quia ille terminus li domo ñ
includit cōpositionē verbalem sicut li i/
stans presens. Ad 5m negatur illa nul

lus deus scit antichristum esse futurum ꝛ ad ꝓbationem nego ꝯsequentiaȝ ꝛ vlterius ꝯcedo conclusionem adductā vȝ deus scit aliquid ꝛ modo potest esse ꝙ non sciat illud. ꝛ ad probationeȝ scīa dī est firmior ꝙ̄ exn̄tia alicuius īstantis sȝ iª copulatiua aliquod instans est ꝛ modo potest esse nō ē possibilis igitur nec aª negatur consequentia quia illius propositionis ꝟitas non dependet a futuro sicut illius deus scit antichristuȝ esse futurum preterea negatur ꝙ ista copulatiua non sit possibilis aliquod instans est ꝛ modo potest esse quod illud instans n̄ sit quia modo hec propositō ē possibili illud instans non ē. Omnis enim propositio possibilis ē modo possibilis sȝ hec ē possibilis illud instans non ē demonstrando pn̄s instans igitur ipsa ē modo possibilis quare ꝛc̄. rn̄sio magr̄i in quadratura. Ad primum 4ᶜ regule respōdetur concedendo primam ꝯn̄tiam. ꝛ qn̄ vltra arguitur possibile ē Cesarem non esse. ergo cotingens ē Cesarem non esse distinguo de contingenti quia quoddaȝ ē contingens ad vtrumlibet quoddam ē contingens conuertibile cum possibili: pᵒᵒ accipiendo nego consequentiam. ꝛ ad philosophum dico ꝙ loquitur de contingenti quod cōuertitur cū possibili. secūdoᵒ cōcedo consequentiam. ꝛ vlterius arguis contigens ē Cesarem non esse. ergo cōtingēs ē Cesarem esse nego consequentiam. ꝛ ad phm̄ qui dicit ꝙ ꝓpositio de contingenti habet conuerti ꝑ oppositas qualitates dicitur ꝙ loqtur ꝺ contingenti ad vtrumlibet. Ad 2ᵐ ꝙ si ponatur indefinitam illam sig̃re precise nō admittitur casus si vero non ponitur precise admitto ꝛ concedendo consequentiaȝ sed non arguitur contra regulam quia illa non ē indefinita istius vniuersalis cum illa ipothetice significet sicut quodlibet aliud insolubile ꝭm quid vl̃is ꝟo cathegorice significat.

Utrum regule equipollentiaruȝ sint vere scilicet. Pre contradic. post contra p̄ post que subalter.

Contra primaȝ

regulam de contradictorijs arguitur sic. Iste non equipollent nō quilibet homo animal ē ꝛ aliquis homo animal non est igitur regula falsa ꝯn̄a tȝ an̄s ꝓbatur q₂ prima ē falsa cū ꝯdictorium sit veꝝ. s. q̄libet hō animal nō ē ꝛ ꝭa ē vera q₂ sequitur iste homo animal nō ē ꝛ iste hō ē aliquis homo. ḡ aliquis hō animal nō ē. maior ꝓbatur sic ille hō hoc aīal nō ē demonstrando asinum ꝛ ħ aīal ē aīal. ḡ iste homo aīal nō ē. Item adduco argumentū magr̄i. Iste nō equiualēt non aliquo hōīe currente tu es asinus. ꝛ nullo homine currente tu es asin⁹. ḡ regula falsa ꝯn̄tia tenet ꝛ an̄s probatur q₂ prima ē ꝟa. cum cōtradictoria sit falsa ꝛ ꝭa ē falsa q₂ q̄libet suaꝝ cāꝝ ꝟitatis ē falsa. 2ᵒ sic negaᵒ ꝑposita facit equipollere suo contradictorio vel facit eq̄pollere contradictorio negationis vl̄ facit illā ꝑponē cui additur eq̄pollere suo ꝯdictorio vel facit aggregatū cui addit̄ negationē equipollere suo contradictorio. non primū quia negatio non equiualet suo cōtradictorio. nec 2ᵐ nec 3ᵐ quia nulla propositio equipollet suo contradictorio. 3ᵒ sic. Ista n̄ eq̄pollent n̄ oēs apl̄i dei sunt 12. ꝛ aliqui apl̄i dei nō sunt 12. ḡ ꝛc̄. tenet ꝯn̄a ꝛ an̄s patet q₂ prima ē falsa cū ꝯdictorium eius sit verū m removendo n̄ationem ꝛ ꝭa ē vera ꝛc̄.

4ᵒ sic Iste nō equipollent non null⁹ non homo ē grammaticus ꝛ aliquis nō homo ē grammaticus qua prima ē vera ꝛ ꝭa falsa posito ꝙ nullus sit grammaticus. ergo regula falsa.

Contra Secundam

regulam de ꝯrijs arguit̄ sic. Iste nō equalēt q̄libȝ singularis alicui⁹ vl̄is nō ē vera nulla singularis alicui⁹ vniuersalis ē vera quia prima est vera ꝛ secūda falsa.

ꝙ p̄ma ſit vera ꝓbatur qꝛ ſeqtur q̄libet
ſingularis hui' vl'is hō eſt aſin⁹ nō ē v̄a
ſꝫ iſta vl'is eſt aliqua vl'is. ḡ quelibet ſin
gularis alicui⁹ vniuerſal' nō eſt v̄a. et ꝙ
2ª ſit falſa pꝫ qꝛ contradictoriū eſt veꝝ.
Jtem adduco argumētum magr̄i quia
iſte nō equalēt q̄libet homo aīal non eſt
ꝛ nullus homo aīal nō eſt. ḡ regula falſa
ↄn̄a tꝫ an̄s ꝓbatur. qꝛ 2ª eſt falſa vt pꝫ ꝛ
p̄ma eſt v̄a. 2º ſic. Jſte nō eqpollēt nl'
la chiª eſt nulla chiª ꝛ quelꝫ chiª eſt ali/
qua chiª ꝛ tn̄ adſunt ↄditiones regule ḡ
regula falſa ↄn̄a tꝫ cum minori maioꝛ ꝓ/
batur qꝛ p̄ma eſt v̄a cum ↄ̄dictorium ſit
impoſſibile. ſ. aliqua chiª eſt nulla chiª qꝛ
ſeqtur. ḡ aliqua chiª ē ꝛ 2ª eſt falſa quia
infert illam q̄libꝫ chiª ē. 3º ſic ſeqtur
ex regula ꝙ nullum aīal eſt homo. ḡ re/
gula falſa an̄s ꝓbatur. qꝛ ſeqtur om̄e a/
nimal eē hoīem eſt falſum. ḡ oē aīal eſſe
hoīem eſt nō veꝝ. ꝛ vltra omne animal
eſſe hoīem nō eſt veꝝ tꝫ ↄn̄a ab affirma/
tiua de p̄dicato infinito ad negatiuā de
p̄dicato finito tūc vltra oē aīal eē hoīeꝫ
nō eſt veꝝ ḡ nullum aīal eſſe hoīem eſt
veꝝ patet ↄn̄a ꝑ regulam ꝛ vltra. ḡ nul/
lum animal eſt homo.

Contra 3ᵃᵐ regulam de ſubalternis
arguit' ſic ꝙ nō ſeqtur q̄libet hō oē aīal
nō eſt. ḡ aliqs homo oē aīal eſt ꝛ hic ar/
guitur ꝑ regulam. ḡ regula falſa tꝫ ↄn̄a
cum minori maioꝛ ꝓbatur qꝛ an̄s eſt ve/
rum ꝛ ↄn̄s falſum. Jtē adduco argumē/
tum magr̄i qꝛ nō ſeqtur nō quelibꝫ chiª
eſt nō homo. ḡ aliqua chiª eſt homo ꝛ tn̄
arguitur ꝑ regulam. ḡ regula falſa ↄn̄a
tꝫ cum minori maioꝛ ꝓbatur qꝛ an̄s ē ve
rum ꝛ ↄn̄s falſum ꝙ ↄn̄s ſit falſum patꝫ
ꝙ an̄s ſit veꝝ ꝓbatur qꝛ ↄ̄dictorium eſt
falſum. ſ. quelibet chiª eſt nō homo quia
ex illa ſeqtur ꝙ quelibet chiª eſt. Se/
cūdo ſic. Jſte nō eqpollent nō aliqs ho/
mo nec° nō eſt aīal ꝛ quilibꝫ homo nec°
eſt aīal ꝛ tn̄ arguitur ꝑ regulam. ḡ ꝛc̄. cō
ſequētia tꝫ cuꝫ minori. maioꝛ ꝓbat' quia
p̄ma eſt vera ꝛ ſecunda falſa ꝙ ſecunda
ſit falſa pꝫ de ſe. ꝙ p̄ma ſit v̄a ꝓbatur qꝛ
ↄ̄riū ei⁹ eſt falſum. ſ. aliqs homo nec° nō
eſt aīal. quocūqꝫ. n. dato falſa eſt iſta pro
poſitio ꝛc̄. 3º ſic. Jſte nō eqpollent nō
neceſſe nō eſt ſortē currere ꝛ impoſſibi/
le eſt ſortē currē ꝛ tn̄ arguit' ꝑ regulam.
ḡ regula falſa. ↄn̄a nota cum miori ꝛ ma
ioꝛ ꝓbat' qꝛ p̄ma eſt falſa cū ↄ̄rium ſit ve
rum. ſ. neceſſe eſt ſoꝛ. currere ꝛ ſecūda ē
vera vt pꝫ ꝛc̄.

Ad hec reſpōdetur. Ad p̄mū negat'
ↄn̄a ſed dꝫ addi in an̄te ꝛ ille ↄ̄dicūt qui/
libet homo ē aīal ꝛ aliqs homo aīal nō
eſt vt valeat ↄn̄a ſed tūc negat' an̄s pro/
iſta ꝑte addita qꝛ iſta nō ↄ̄dicunt cum i
nulla diſtribuat' p̄dicatū. Aliud dicit
magr̄ ꝙ negat' ↄn̄a ſed vt valet ↄn̄s dꝫ
addi in an̄te ꝛ iſte ↄ̄dicūt aliquo homine
currēte tu es aſin⁹ ꝛ nullo hoīe currēte
tu es aſin⁹. ſed hoc ē fl'm qꝛ ſunt ꝓpōes
ꝓbande ꝑ ſuas cauſas v̄itatis quaꝝ nul
la eſt alicui⁹ q̄ntitatis. Ad 2ᵐ dicit' ꝙ
negatio facit eqpollē ſuo ↄ̄dictorio ꝓut
li ſuo refert ꝓpōem cui addit' ꝛ nō ſeqt'
ꝙ faciat illam ꝓpōem eqpollere ſuo ↄ̄di
ctorio ſed facit compōem ex illa ꝓpōne
ꝛ negatōe eqpollere ſuo ↄ̄dictorio. i. con
trario ꝓpōnis cui addit'. Ad 2ᵐ dicit'
ꝙ li omnis pōt teneri collectiue ꝛ diuiſi
ue. ſi diſiue iſta eſt falſa oēs apl'i dei ſūt
12. ꝛ ↄ̄dictoria eſt v̄a. ſ. nō omnes apoſto
li ſunt. 12. ſi aūt teneat' collectiue iſta eſt
v̄a omnes apl'i ſunt. 12. ꝛ cōtradictoria ē
falſa. ſ. nō omnes apl'i dei ſūt. 12. ꝛ tūc iª
nō omnes apl'i dei ſunt 12. nō equalet il/
li aliqui apl'i dei nō ſunt 12. cuꝫ iſta ſit ve
ra ꝛ ratio eſt qꝛ ſignum ꝑticulare nō po
teſt limitare aliqd ad ſenſum collectiuū
Simil'r nec ſignum vl'e negatiuum ſed ſo/
lum ſignum vniuerſale affirmatiuū ꝛ h̄
habet ex natura ſua. ꝛ ſi petis cui equa/
let illa nō omnes apl'i dei ſunt 12. tēto li
omnes collectiue. dicitur ꝙ huic aliqui
apoſtoli dei qui ſunt omnes apoſtoli
ſunt. xij. ꝛ ſi vis cōtrariam illius omnes
apoſtoli dei ſunt. xij. eſt illa nulli apoſto

lis dei q sunt omnes apli dei sunt 12. et sic
de alijs dicat. Ad 4m dicit qd nō eq-
pollēt qr pma est negatiua et 2a affirma-
tiua qr 2a negatio tenet infinite qr poni
tur inter adiectiuū et substantiuū. Et si
dicis volo qd in ista nō homo est grāma-
ticus li nō teneat negatiue et nō īfinite. ergo
addēdo aliam negatōem sic dicēdo non
nullus hō est grāmaticus equalet illi ali
quis homo ē grāmaticus. Dicit negādo
qd equaleat illi qr li nō tenet infinite pp
cām dictā et nō pōt teneri negatiue.

Ad pmū contra tertiam regulam negat ante-
cedens imo equalēt. ad iprobatōem cuz
arguis qr pma est vera et secunda falsa ne
gatur qd pma sit vera et cum tu pbas ne
gatur ꝯñtia qr arguit ab inferiori ad su
um supius distributiue. Ad aliud ma
gistri dicit magr negatur ꝯñtia sed opz
addi in añte qd illa sunt cōtraria. s. qlibz
homo oē aial est et nullus homo aial est
qd est falsum deinde negatio debet esse
postposita subiecto nō aūt pdicato ideo
valet. Ad 2m negatur minor. s. qd sint
cōditiones regule qr nō arguitur negati
ue posposita subiecto et pposita verbo et iō
ista nulla chimera est nulla chia est pure
negatiua sed dicēdo nulla chia nulla chi
mera est bene equalet illi quelibz chime
ra est aliqua chia et vtraqz ē falsa. Re
plica cōtra. Petrus hispanus ꝯcedit illas
eqpollere nihil est nihil et quodlibet est
aliqd et tñ negatio seqtur verbum. Silr
phs in pmo phicorum ꝯcedit illam ex nihi
lo nihil fit q equalet huic ex quolibz fit
aliqd que est falsa qr ex isto instāti nihil
fit. Ad pmū dicit qd Petrus hispanus
intelligit tertiam negatōem pcedentē verbuz
sic. s. nihil nihil ē q eqpollet illi qdlibz ē
aliqd. Ad aliud dicit qd phs intelligit
negatōem tertiam subseq verbum et nō prece
dere sic videlicet ex nihilo fit nihil q vera
est qr suum contradictoriū includit contradictiōez
. s. ex aliquo fit nihil. Ad 3m dicūt qui
dam qd in omnibus istis argumentis mo-
dus pōt teneri in sensu composito vel di

uiso. si in sensu composito negat ꝯseqn-
tia illa omne aial esse hoiem nō est verū
ergo nullum hoiem eē aial est verum. nec ar-
guitur p regulam qr negatio nō postponi-
tur in vtraque affirmatiua et negatiua cū nul
la illarum sit alicuius qntitatis ex quo que-
libet est modalis in sensu composito. si
vero modus teneat in sensu diuiso iteruz
negatur ꝯña nec arguitur p regulam qr
negatio dz imediate sequi subm vñ subm
illius omne aial esse hoiem est verum est li
aial solum residuū vero se tz ex pte predi-
cati ideo bñ seqtur. omne aial nō eē ho-
minē est verum. ergo nullum aial eē est veruz
sed añs est fl'm. Ego añt rñderem alr et
ꝯformius magro. et dicerē negando añs
pdicte ꝯñtie. s. qd ex regula seqtur qd nulluz a
nimal est hō. et ad pbatōem ꝯcedo qd oēs
ille ppositiones sunt de sensu composi-
to. et ꝯcedo omnes ꝯñas factas excepta
vltima quam nego. et cum tu pbas ꝯñaz
valere qr arguit p regulam. negat qr ne
gatio nō postponitur sicut dz. qm in mo
dalibus tūc recte postponit qñ preponi
tur imediate infinito. nō autem sic hic.
ergo etc. Ad pmum contra tertiam regulaz ne
gatur minor. s. qd arguat p regulam. qa
nō recte postponitur negatio. dz. n. ime-
diate postponi subiecto. ideo bñ seqtur
nō quilibet homo nō oē aial est. ergo aliqs
homo omne aial est. sed añs est falsum.
sed si qris cui equalet illa. nō qlibet ho-
mo omne aial nō est. dico qd isti aliqs ho
mo aial est. et ad aliud magri silr negat
minor. qr nō arguitur p regulam. qr dbz
negatio postponi toti ppōni et postponi
toti subiecto imediate ita qd verbum pnci
pale pcedat qualr non fit in pposito. Iō
dz sic dici. nō quelibz chimera nō est ho-
mo. ergo aliqua chia est homo. sed vtraqz
nunc est falsa. Ad 2m negatur minor. s.
qd arguatur p regulam. dz enim negatio
postposita imediate postpōi subo qd nō
fit. Iō debet dici sic. nō aliqs homo nō
necessario est aial. et quilibet homo necessario ē aial.
sed pma est falsa sicut secūda. qr contradicto-

riuꝫ est veꝝ.s.aliqs homo nō necessario est aīal. Ad 3ᵐ negat̄ minoꝛ.s.ꝙ arguatur ꝑ regulam.qꝛ nō recte postponit̄ negatio ad moᵐ regule.dꝫ.n.ꝯiungi infinito sic.nō necesse est soꝛtem nō currere.⁊ possibile est soꝛtem currere.⁊ tūc vtraqꝫ est vera. Replica quero si negaᵒ sit cōiuncta v̄bo ꝑ̄ncipali.vt dicendo necesse nō est soꝛtem currē cui equalet.dr̄ ꝙ nō est aľr rn̄dendum qꝫ ad illam.necesse est soꝛtem currē.vn̄ sicut ponit̄ figura modalium sine ꝯiunctōe negatiōis ad verbum ꝑ̄ncipale:ita altera figura pōt fieri cum tali negatōe nō transuerso. vn̄ iste sunt subcōtrarie.possibile nō est te non esse.possibile nō est te eē.⁊ iste sunt ꝯ̄ric necesse nō est te esse.impossibile non est te eē.⁊ iste sunt subalterne. impossibile nō est te eē.possibile nō est te nō esse:⁊ iᵉ siľr necesse nō est te te esse. possibile nō est te esse. Utrum diffinitio cōuersionis sit bene data.

Contra. Alicui competit diffinitio cui nō cōpetit diffinitū.g̊ diffinitio mala.ꝯn̄a tenet et an̄s ꝓbatur.qꝛ dicēdo.nullum nomen est homo.homo nō est nomen.hic ē trāspositio subi.in p̄dicatū ⁊ eꝯᵒ. vt pꝫ.et tn̄ nō est ꝯuersio. qꝺ ꝓbatur.ꝙ si nō da oppᵐ ꝙ sit cōuersio.vel g̊ est simplex vel ꝑ accn̄s vel ꝑ ꝯ̈pōem nō simplex qꝛ prima est v̄a ⁊ 2ᵃ falsa.deīde qꝛ mutat̄ q̄ꝫtitas nō ꝑ accn̄s vt pꝫ in tractatu suppōuꝫ in 2ᵒ capitulo qꝺ incipit. Ut aūt cognoscatur. In fine illius capituli dicit ꝙ nō est cōuersio ꝑ accn̄s.nō aūt est ꝯuersio ꝑ cōtrapōem qꝛ t̄ini finiti nō mutant̄ in t̄minos infinitos quare ⁊c̄. Consiľr arguit̄ de ista homo est spēs spēs est hō qꝛ p̄ma est v̄a ⁊ 2ᵃ falsa. 2ᵒ sic seq̄ret̄ ꝙ in ꝓpōe vocali nō posset fieri cōuersio qꝺ ē fľm ꝓbatur ꝯn̄a qꝛ subm̄ nō pōt transponi ī p̄dicatum nec eꝯᵒ. ꝓbatur qꝛ cum subm̄ in vna ꝓpōe semel in vna ꝓpōe sit ꝓlatū nō ampliᵒ pōt reassumi alia vt fiat p̄dicatū iuxta illud. Euolat amissum semel irreuocabile v̄bum. 3ᵒ sic seq̄retur ꝙ ista esset bona ꝯuersio hō est aīal g̊ aīal homo qꝺ est falsum pꝫ ꝯn̄a qꝛ est trāspō subiecti ī p̄dicatum ⁊ eꝯuerso.g̊ diffinitio mala. 4ᵒ seq̄ret̄ ꝙ ista nō esset bona ꝯuersio homo est aīal ⁊ eꝯᵒ quod est falsum.ꝙ sequatur ꝓbatur qꝛ nō est trāspositio subi in p̄dicatum ⁊ eꝯᵒ. g̊ nō est ꝯuersio. 5ᵒ seq̄retur ꝙ illa esset ꝯuersio vbi mutaret̄ qualitas ⁊ maneret eadem q̄ꝫtitas vt dicendo omnis hō est oē aīal omne aīal nō est omnis hō quod est falsum ⁊ ꝓbatur p̄mo ꝯn̄a qꝛ illic est facta transpō subiecti in p̄dicatum ⁊ econuerso vt pꝫ.ꝙ nō sit cōuersio arguit̄ qꝛ nihil est in gn̄e quin sit in specie 4ᵒ topicoꝝ sed illa cōuersio in nulla specie est. g̊ nō est in genere ꝙ in nulla specie sit ꝓbatur discurrēdo ꝑ oēs. Primoᵒ nō est simplex qꝛ in simplici manet eadē qualitas ⁊ q̄ꝫtitas.⁊ nō ꝑ accidēs.quia nō mutatur q̄ꝫtitas nō ꝑ ꝯ̈pōem quia mutātur termini finiti in terminos infinitos.

6ᵒ ꝯsiľe arᵐ pōt fieri vbi mutet̄ q̄ꝫtitas ⁊ qualitas vt dicēdo ois hō est aīal. aliquod aīal nō est hō hec ē trāspō subi in p̄dicatū ⁊ eꝯᵒ vt pꝫ ⁊ tn̄ nō est simplex nec ꝑ accn̄s nec ꝑ ꝯ̈pōem vt pꝫ ꝑ eoꝛum diffinitiones g̊ ⁊c̄.

Ad hec rn̄detur ⁊ sunt duo modi rn̄dendi. Unᵒ cōioꝛ est q̄ vult ꝙ ois cōuersio sit bona ꝯn̄a ad bonū intellectū loq̄ndo.s.ꝙ ex oī bona ꝯuersiōe pōt fieri bona ꝯn̄a.⁊ huiᵒ opīonis est Boetiᵒ vt pꝫ in silľis cathegoꝛicis ⁊ tenēdo hunc modum opꝫ restringē diffinitōem ꝯuersionis sic. Cōuersio est transpō debita subiecti in p̄dicatum ⁊ eꝯᵒ. ⁊c̄.sic ꝙ cōmutatis terminis si ꝯuertēs est v̄a vel falsa ⁊ cōuersa siľr.⁊ ꝑ h̄ ꝙ dicit̄ transpō tangitur genᵒ ⁊ ois ꝯuerᵒ est transpō ⁊ nō eꝯᵒ ⁊ ꝑ h̄ ꝙ dicit̄ debita tangit̄ dr̄a q̄ declaratur ꝑ h̄ qꝺ addit̄ in fine sic ꝙ cōmutatis terminis si ꝯuertēs est v̄a vel falsa ⁊ ꝯuersa siľr ⁊ ꝑ h̄ pꝫ ꝙ si dꝫ esse transpō

ī qbꝯ ꝓpōibus dȝ eſſe q꞉ in illis deſigna
tis ꝑ illum ṽſum. Feci ſimplr̃ ⁊c̃. quō
dȝ eiſe in illis. ⁊ ſm̃ hanc viā pȝ rn̄ſio ad
argumēta. Ad p̄mum dicit̃ ꝙ non eſt
tranſpō debita. Ad aliud rn̄detur ſilr̃.

Ad 2ᵐ dicit̃ ꝙ ꝓpō vocalis pōt cōuer
ti qꝛ ſufficit ꝙ aliqd ſilr̃ ſubiecto ponat̃
loco p̄dicati ⁊ eꝯ. Ad 3ᵐ ꝙ iſta nō eſt
cōuerſio q꞉ 2ᵃ orō nō eſt ꝓpō ideo nihil
eſt ſubm̄ nec p̄dicatum in ea. Ad 4ᵐ
dicit̃ ꝙ eſt tranſpō implicite ⁊ h̄ ſufficit

Ad 5ᵐ ⁊ 6ᵐ dicit̃ ꝙ nō eſt trāſpō d̄bi
ta ⁊c̃. Alr̃ modus eſt magr̃i ꝙ duplex
eſt ɔuerſio. q̄dam enim eſt bona ⁊ q̄dam
mala. In cōuerſione bona reqrunt̃ due
ɔditiones. p̄ma ꝙ remaneat eadem ſup
poſitio generalis in t̃minis cōmutatis.
Hāc conditōem tangit magr̃ vt d̄clarat
argumētum p̄mum in ſuppōibꝯ capitlo
2º. Ut aūt cognoſcatur quō termini ſup
ponūt. 2ᵃ eſt ꝙ remaneat eadē qualitas
ꝓpōis in conuertēte ⁊ in cōuerſa. Cuiꝯ
rō eſt q꞉ ſi nō remaneret eadeȝ qualitas
nulla bona conuerſio eſſet bona ɔn̄tia.
quod ꝓbatur q꞉ ex ꝓpōe negatiua nūq̄
ſeqtur affirmatiua de eiſdem terminis
nec eɔ̄. igitur nulla talis eſſet bona ɔn̄a.
ɔn̄s eſt contra intentōem magr̃i qa ſm̄
eum omnis conuerſio ſimplex eſt bona
conſequētia ⁊ aliq̄ ꝑ accn̄s ⁊ aliqua per
ɔ̄pōem licet vniuerſalr̃ nō quelibet illa
rum ſit bona ɔn̄a fruſtra etiam eſſet in
uenta ɔuerſio vt pȝ. Conuerſio ṽo mala
eſt qn̄ deficit vna haꝝ conditionum vel
vtraq̄ vt ſuppō generalis ⁊ qualitas.

Aduerte vlterius ꝙ conuerſio bona
diuiditur in has tres ſpēs. ſ. in cōuerſio
nem ſimplicem ꝑ accidēs ⁊ ꝑ ɔ̄pōnem ⁊
ideo nō omnis bona conuerſio eſt bona
ɔn̄a. ⁊ ſi dicis in quo ergo talis bonitas
conſiſtit ex quo talis bona conuerſio p̄t
eſſe mala ɔn̄a vt iſta omnis homo ē aīal
omne aīal ē homo q̄ eſt ꝑ accn̄s ⁊ quare
dicit̃ bona conuerſio. Ad p̄muȝ dicit̃
ꝙ bonitas talis conſiſtit in debita tranſ
poſitōe extremoꝝ q̄ debita tranſpoſitio
reqrit duas ɔditōes dictas. Ad 2ᵐ dr̃
ꝙ dr̃ bona cōuerſio quia ſeruata tali de
bita tranſpoſitione poteſt fieri bona cō
ſequentia in omni ſpecie conuerſionis
nō dico ꝙ ſeruata tali debita tranſpoſi
tione quia omnis bona conuerſio ſit bo
na conſequētia ſed dico ꝙ ſeruata tali
debita poteſt fieri conſequentia ſic itel
ligendo ꝙ ꝓpoſitio poteſt aliter conuer
ti ꝙ ſit bona conſequentia in omni ſpe
cie conuerſionis. Ad ꝓpoſitum redeū
do conuerſio diffinita hec eſt cōmunis
ad bonam ⁊ malam. ſi autem volumꝯ re
ſtringere ad bonam tantum dicemꝯ ſic.
Conuerſio eſt tranſpoſitio debita ſubie
cti in predicatum ⁊ ecōuerſo debita di
co remanēte eadem ſuppoſitione gene
rali ⁊ qualitate ꝓpoſitionis ⁊ tunc iſta
diffinitō cōuertitur cum bona conuerſi
one: ⁊ adhuc oportet intelligē alias tres
particulas ſecundum magiſtrum in lo
gica magna ſic dicendo. Conuerſio ē trā
ſpoſitio debita ſubiecti in predicatum ⁊
econuerſo vel ſimilium implicite vl̃ ex
plicite copula manēte. ſimilium dicitur
ꝓpter ꝓpoſitionem vocalem. implicite
vel explicite dicitur propter argumen
tum quartum dicēdo ⁊ econuerſo. dici
tur copula manente propter tertium ar
gumentum. Hec tamen vltima particu
la videtur ſuperflua quia ſi copula non
maneret in ſecunda oratione non eſſet
propoſitio ⁊ ſic nō eſſet ibi ſubiectum ⁊
predicatum ⁊ conſequenter nō eſſet trā
ſpoſitio ſubiecti in predicatum ⁊ econ
uerſo. Ad argumenta omnia ſȝ hanc
viam patet ſolutio.

Utrum ſint tm̄ tres ſpēs ɔuerſionis
. ſ. ſimplex per accidens ⁊ per contrapo
ſitionem.

Contra Argui
tur ꝙ ſint tantum due ſic. Nul
la eſt conuerſio per contrapoſitionem.
ergo remanēt tantum due. ſ. ſimplex et
ꝑ accidens tenet ɔn̄a ⁊ an̄cedēs ꝓbatur

quincupliciter.p° qꝛ oīſ ꝓpoſitio conuer
tibilis ꝑ ꝯ̈poſitionē pōt cōuerti ſimplici
ter vl' per accidenſ ğ fruſtra ponit iſta
tent ꝯ̄ntia.qꝛ fruſtra fit ꝑ pl'a qꝺ̄ pōt fie
ri ꝑ paucioꝛa ꝑ philoſophuȝ p° phicoꝝ
aṅs ꝓbaṫ qꝛ ꝑ ꝯ̈pōeȝ ꝯuertiṫ vl'is affir/
matiua ⁊ ꝑticularis negatiua vt pȝ ꝑ iᵒ
verſum. Aīto ꝑ ꝯ̈.ſed iᵉ cedeȝ pn̄t ꝯuerti
ꝑ accn̄s.ꝺ̇ vl'i affirmatiua pȝ ꝑ illū ꝟſū.
Eua ꝑ acci.ꝺe ꝑticulari negatiua proba
tur qꝛ ꝺicendo aliqs hō nō ē alb⁹ aliqꝺ̄
albū nō eſt homo h̄ ē traſpō ſubi i ꝑ̄dica
tum ⁊ ꝯ° manente eadē q̄litate ſȝ muta
ta q̄̄titate.ğ eſt cōuerſio ꝑ accn̄s.2° ꝓba
tur idē.ſ.ꝙ nulla ſit cōuerſio ꝑ ꝯ̈pōeȝ qꝛ
quelibet ꝯuerſio ē extremoꝝ traſpoſitō
ſed iſta ꝑ ꝯ̈poſitionē nō ē extremoꝝ tra
ſpō.ğ iſta nō ē cōuerſio ꝯ̄ña nota cū ma
ioꝛi minoꝛ ꝓbatur qꝛ nō ſunt eadē extre
ma i cōuerſa ⁊ in cōuertente qꝛ in cōuer
ſa extrema ſūt ṫini finiti:in conuertente
ꝟo ſūt ṫini infiniti. 3° ꝓbaṫ idem ſic.
In oī bona ꝯuerſione ṫini ꝺebēt ſuppo/
nere p̊ciſe ꝑ eiſdeȝ ſed in iſta per ꝯ̈poſi/
tionē ṫini ſupponūt ꝯ̈dic°°.ğ non ē bōa
conuerſio.ꝯ̄ntia nota cum minoꝛi ⁊ ma/
ioꝛ ꝓbaṫ qꝛ nomīa tranſpoſita idē ſign̄t
ꝑ ph̄m p° ꝑihermenias ergo eodē modo
ſupponūt tenet ꝯ̄ntia qꝛ ſuppoſitio eſt ſi
gnificatio ṫini i ꝓpoſitōe. 4° ꝓbaṫ
idē ſic.Qꝛ ſi ꝺareṫ ꝯuerſio ꝑ ꝯ̈poſitōnē
tūc tal' eſſet traſpoſitio ſubi i ꝑ̄dicatum
⁊ ꝯ° manēte eadeȝ q̄litate ⁊ q̄̄titate vt
ꝺicit magr̄.Sed arguiṫ ꝙ i tali ꝯuerſio
ne ꝑ ꝯ̈pōeȝ nō maneat eadē q̄̄titas:⁊ ma
xime ſ̄ȝ magr̄ȝ ꝑ q̄̄titatē itelligēdo ſup
poſitionē qꝛ iᵃ aliq̄ roſa nō ē ſb̄a ꝯuertiṫ
ſic aliqua nō ſubſtāt a nō ē n̄ roſa i p̊ma
li roſa ſupponit ꝺ̈ṫinate ⁊ li ſubſtātia ꝺi
ſtributiue.in 2ᵃ ꝟo oppoſito modo.Cō/
firmaṫ ꝺictū qꝛ ṫinus finit⁹ nō ſupponit
eodē modo ſicut ipſemet infinit⁹ ꝑ nega
tioneȝ ſed ꝺiuerſimode.ğ ꝺiffinitio clau
dit ꝯ̈dictionem ꝺicēs ꝙ manet eadē ſup
poſitio ⁊ ṫini finiti mutanṫ in ṫinos.infi
nitos. 5° ꝓbaṫ idē ſic.Oīs ꝯuerſio in/
uenta ē ꝑꝑ reductionem ſill'oꝛuȝ impfe/
ctoꝝ ad ꝑfectos vt patet pꝛimo p̊oꝛum
ſed ꝑ ꝯuerſionē ſimplicem ⁊ ꝑ conuerſi
onē ꝑ accidēs reducuntur ſill'i: non aūt
ꝑ ꝯ̈poſitionem: vt pȝ per ph̄m in loco p̄/
allegato qui nullam mētionē fecit ꝺ̄ cō/
uerſiōe ꝑ ꝯ̈poſitioneȝ in reducēdo ſillo
giſmos.ğ nulla eſt conuerſio ꝑ cōtrapo
ſitionē. 2° pꝛincipaliter pꝛobaṫ ꝙ ſint
quatuoꝛ ſpecies conuerſionis.⁊ arguiṫ
ſic.Ultra iſtas ꝺaṫ conuerſio pꝛeter q̄̄/
titatem que non eſt aliqua iſtaꝝ.ğ qua/
tuoꝛ ſunt ſpecies ꝯ̄ntia nota ⁊ aṅs ꝓbaṫ
auctoꝛitate magiſtri in logica magna q
ponit ꝯuerſionem p̄ter q̄̄titatem quam
ꝺiffinit ſic.Cōuerſio preter q̄̄titatē que
non eſt aliqua iſtaꝝ ē tranſpoſitio extre
moꝝ copula manēte cui⁹ alterum extre
mum caret q̄̄titate logicali. Hoc aūt pȝ
rōne qꝛ excluſiua cōuertitur cum vl'i ꝺe
ṫinis trāſpoſitis.modalis aūt ꝺe ſēſu cō
poſito conuertunṫ ſic ⁊ non per aliquaȝ
aliaꝝ trium ſpērū.ex quo tales ꝓpoſitō
nes nō ſṫ alicui⁹ q̄̄titatis aut ſaltē alṫa.
3° pꝛincipaliter ꝓbaṫ ꝙ ſint quiqꝫ ſpe
cies ꝯuerſionis arguiṫ ſic. Ultra illas
ꝺanṫ alie ꝺue.ğ ⁊c̄. ꝓbatur aṅs.qꝛ vbi fi
at tranſpoſitio ſubiecti in pꝛedicatū ⁊ e
ꝯ° mutata q̄litate ⁊ manente q̄̄titate eſt
ꝯuerſio quedam.qꝛ ſibi competit ꝺifini/
tio cōuerſionis:⁊ tamen nō eſt ſimplex
nec ꝑ accn̄s nec per ꝯ̈poſitionem.vt ꝺi/
cendo oīs hō omne animal eſt omne a/
nimal non eſt homo.ğ ⁊c̄. Similiter
vbi fiat tranſpoſitio ſubiecti in ꝑ̄dicatū
⁊ ꝯ° mutata qualitate ⁊ q̄̄titate ē ꝯuer
ſio quedam.qꝛ ſibi competit ꝺiffinitio
ꝯuerſionis ⁊ tn̄ nulla iſtaꝝ ē. ſ. ſimplex
ꝑ accn̄s ⁊c̄.vt pȝ ꝺicendo oīs hō aīal ē a/
liqꝺ̄ aīal non eſt hō.ğ ⁊c̄.
Ad hec rn̄deṫ. Ad p̊mum negaṫ aṅs.
Ad ꝓbationē pōt p° negari ꝯ̄ntia. vn̄ vt
ꝺicit magr̄ in logica magna.q̄libȝ ꝓpoſi
tio mūdi ꝯuertibilis ꝑ accn̄s.⁊ tn̄ nō va/
let.ğ nō ſṫ ponēde alie ſpēs ꝯuerſionis.
Et ad ꝓbationē cū ꝺr̄ fruſtra fit ꝑ plura

qȏ pōt fieri per pauciora. dr̄ ꝙ verum ē si eque bene pōt fieri. qȏ mō negat̄ q2 sicut aptius faber pluribus instrumentis facit cultellū q̄ȝ vno tm̄. ita logic⁹ apti⁹ ⁊ melius mediātib⁹ plurib⁹ spēbus conuersionis pōt cōuertere propōes q̄ȝ vna tm̄. Amplius pōt negari añs. q2 ꝑticularis negatiua nō pōt ꝯuerti simplicit̄. nec ꝑ accn̄s. si ꝑ q̄ȝtitatē hic intelligam⁹ vniuersitatē ꝑticularitatē ⁊ non suppositōnem. licȝ magister non sit istius opinionis. Ad 2ᵐ negat̄ minor ⁊ ad ꝓbationē cū dr̄. non sunt eadem extrema in cōuersa ⁊ in cōuertente. g̊ non est trāspositio extremoꝝ. negatur ꝯñtia. lȝ. n. illud quod erat totū extremū in conuersa nō sit totū alterū extremū in ꝯuertente sufficit ꝙ mutet̄ i locū alterius extremi. qȏ enim est extremū in p̄ma est etiā extremum in ſa licet nō tale. ⁊c̄. Ad 3ᵐ negat̄ maior. Ad probationem nego istam ꝯñtiam. nomina trāsposita idem sign̄t. g̊ eodē modo supponūt. sed debet dici sic idē sign̄t ⁊ eodem mō. g̊ eodē mō supponūt. sed tunc añs ē falsum. Ad 4ᵐ pȝ respōsio si ꝑ q̄ȝtitatē intelligam⁹ vl̄itatem ꝑticularitatē ⁊ nō suppoōem. q2 tunc manet eadē q̄ȝtitas in vtraq;. Si aūt ꝑ q̄ȝtitatē intelligim⁹ suppositionem vt vult maḡr hic dicenduȝ est ꝙ manet eadem suppositio nō qdē t̄inoꝝ sed ꝓpositionis. i. ꝙ si in ꝓpositiōe ꝯuersa ē ꝓpositō determiata ⁊ distributiua ⁊ i cōuertente sil̄r: sed tn̄ t̄ini non retinent eandē suppositionem. q2 in cōuersa supponūt vno⁹ ⁊ in cōuertente alio⁹. Uel dicatur ꝙ manet eadē suppositio extremoꝝ ſm denominationē sed nō t̄inoꝝ. dico non t̄inoꝝ. q2 termini non eodē modo supponūt in vtrisq;. extrema aūt ſm denominationē sic. q2 subm conuerse ⁊ cōuertentis eodē modo supponit ⁊ predicatū vtriusq; etiam eodem modo. Ad confirmationē cū dr̄ terminus finitus non supponit eodem modo sicut ipsemet infinitus negatur hoc. Pro quo aduerte ꝙ cum aliquis terminus infinitatur propter negationem additam sibi illud aggregatum ex negatione ⁊ ex illo cui additur negatio est vnus t̄inus qui pōt stare determinate vel confuse tantum vel distributiue ſȝ exigentiam signi. vt dicendo non homo currit. li non homo stat determinate ⁊ dicendo. tm̄ non hō currit li non homo stat cōfuse tantuȝ ⁊ dicendo omne non homo currit. q2 ista est vera stat distributiue nec ille terminus homo distribuit̄ dicendo. non hō currit. q2 ista ē ỽa. si asinus currit. ⁊ cuȝ hoc oīs hō currat. ⁊ sic pȝ quid sit dicēdū ad h̄. Ad 5ᵐ negat̄ maior. sed bene verū est ꝙ ꝯuersio simplex ⁊ ꝯuersio ꝑ accn̄s ē inuenta ꝑꝑ sillogismoꝝ iperfectorum reductionē lȝ conuersio ꝑ ꝯposi tiom non. Sed dices qs inuenit ꝯuersionem ꝑ ꝯpōeȝ ⁊ propter quid: dr̄ ꝙ Boetius pōit eam in tractatu quem facit de sill̄is cathegoricis. Unde ꝯñso qūo propositiones situantur in figura: Dr̄ ꝙ alique cōuertuntur sibiipsis simpliciter. s. vl̄is negatiua ⁊ ꝑticularis affirmatiua. vl̄is vero affirmatiua ⁊ ꝑticularis negatiua non conuertuntur simpliciter. Et inuestigans si aliquo modo pn̄t sibiipsis cōuerti. Dicit ꝙ ꝑ ꝯpōem sibiipsis ꝯuertuntur. ⁊ sic pȝ rn̄sio ad quesitum. Ad 2ᵐ p̄ncipale tenendo viā cōeȝ diceretur ꝙ h̄ arguitur de cōuersionibus ꝓpōnū alicuis q̄ȝtitatis. talis aūt conuersio assignata ē in illis q̄ nulli⁹ q̄ȝtitatis sṫ. Uel al̄r ſm viam maḡri hic negat̄ ꝙ det̄ cōuersio p̄ter quātitatē. q2 tales ꝯuersiōes facte sunt simplices. Ad tertiū principale pȝ per qōnem p̄cedentē ꝙ ille nō sunt bone conuersiōes q2 i oī bona ꝯuersione debet remanere eadē q̄litas ꝓpōnis. q2 h̄ diuidit̄ ꝯuersio i has tres spēs Cōcedat̄ ꝙ sṫ pl̄es spēs ꝯuersiōis: sȝ nō ꝯuersiōis hōc vt itelligim⁹ i ꝓposito.

Utrum diffinitiones conuersionis simplicis per accidens ⁊ per contrapositionem sint bene date.

Ontra. cõuersionẽ simplicem
arguit̃ sic. Illa diffinitio non
est bona q̃ cõpetit alteri a dif
finito: sed diffinitõ cõuersiõis simplicis
cõpetit alteri a diffinito. ergo ꝛc. ꝯña nota
cũ maiori: minor ꝓbat̃. q2 ꝯpetit cõuersi
oni p ꝯpositionem. Nã cõuersio p ꝯpõ/
nem ẽ trãspositio subiecti ĩ ꝑdicatũ. ꝛ e/
ꝯ° manẽte eadẽ qualitate ꝛ q̃titate. sed
mutatis t̃inis finitis in t̃inos infinitos.
Modo diffinitio ꝯuersionis simplicis
se h3 ad istã diffinitionẽ sicut genus ad
spẽm. q2 illa s̃a addit aliqd supra primã.
Nã si de aliqua cõuersione ẽ verũ dicere
ẽ trãspositio subi in ꝑdicatũ manẽte ea
dẽ qualitate ꝛ q̃titate. sed mutatis t̃inis
finitis ĩ t̃inos infinitos ẽ etiã verũ dicer̃
ꝙ est trãspositio subi in ꝑdicatum. ꝛ eꝯ
manente eadem q̃litate ꝛ q̃titate. 2° sic
vel p q̃titatẽ tu ĩtelligis vl'itatẽ ꝑticula
ritatẽ. ꝛc. vel suppõem. Si ꝑmũ ꝯ. Nam
dicendo oĩs hõ currit tm̃ currens ẽ hõ.
ista est ꝯuersio simplex. ꝛ tñ nõ mãet ea/
dem q̃titas ergo ꝛc. tenet ꝯñtia cũ minori
maior ꝓbat̃. q2 est ꝯuersio. vt p3 ꝛ nõ p
accñs. q2 s̃a nõ est alicuius q̃titatis. nec
p ꝯpõem. q2 nõ mutant̃ t̃ini finiti in t̃mi
nos infinitos ergo ẽ simplex. Si vero p q̃ti/
tatem tu intelligis suppõem. ꝯ q2 tunc il
la esset ꝯuersio simplex. null° hõ ẽ omne
risibile risibile nõ ẽ hõ qd̃ est falsũ quia
ꝑma ẽ vera ꝛ 2ª falsa. ꝓbatur ꝯña. q2 hic
ẽ trãspositio subi in ꝑdicatũ. ꝛ eꝯ° manẽ
te eadẽ q̃litate. q2 vtraq3 ẽ negatiua ꝛ q̃
titate, quia termini in vtroq3 eode3 mõ
supponunt vt patet.

Cõtra ꝯuersionẽ p accñs arguit̃. ꝛ q̃/
ritur q̃re potius mutata q̃titate ꝛ ma/
nẽte qualitate sit vna spẽs ꝯuersionis q̃
dr̃ p accñs q̃ mutata: qualitate ꝛ manen
te quãtitate cũ cõuersio p accñs non sit
bona ꝯña. q2 in aliquibus valet in aliq/
bus nõ s̃3 magr̃3 sicut nec ista ꝯuersio ẽ
bona ꝯsequentia in q̃ mutat̃ q̃litas ꝛ re
manet quãtitas: ꝛ etiã cũ quãtitas ẽ ac/
cidens ꝓpõnis sicut qualitas. 2° sic.
Aut p q̃titatem tu intelligis vl'itatẽ. ꝛc.
aut suppõem si ꝑmũ tũc ista esset cõuer/
sio p accñs. aliquis hõ ẽ aĩal. ergo aĩal ẽ ali/
quis hõ. vt p3. ꝯñs tñ est fl'm. q2 est sim/
plex. qm̃ ꝑticularis affirmatiua cõuertit̃
simpliciter. deinde cum iste equaleant a
liqd̃ aĩal est aliquis hõ. ꝛ al' est aliqs hõ.
sed pª est cõuertens illius aliquis homo
est al' in conuersione simplici. ꝛ 2ª etiam
erit conuertens illi° in conuersione sim
plici. Si vero p q̃titate3 tu intelligis sup
positionem seqtur ꝙ ista non esset con/
uer° p accñs. nullum al' ẽ oĩs homo. ꝛ ali
quis hõ non est aĩal. p3 consequentia. q3
h manet eadẽ qualitas ꝛ suppõ. ꝛc. ꝯñs
tñ ẽ falsum. q2 non ẽ simplex cu3 ꝯuersa
sit vera ꝛ conuertens falsa. neq3 est per
contrapositionem cum non mutentur
termini finiti in terminos infinitos. ergo re
manet per accidens.

Contra conuersione3 p ꝯpõem argui
tur sic. Cõuersio p ꝯpõem nõ est trãspo/
sitio subi ĩ ꝑdicatum ꝛ eꝯ°. ergo diffinitio
mala. ꝯñtia tenet ꝛ añs ꝓbat̃. q2 qd̃ est
subm in pª non est ꝑdicatũ in 2ª. ꝛ qd̃ ẽ
predicatum in pª nõ est subm in 2ª. ergo nõ
est transpõ subi in predicatum. ꝛ eꝯ° te/
net consequentia. ꝛ añs ꝓbat̃ ꝯuertẽdo
illã hõ nõ ẽ al' in illã. aliqd̃ nõ aĩal nõ ẽ ñ
hõ. subm. n. in pª ẽ hõ in 2ª vero li hõ nõ ẽ
ꝑdicatũ sed ẽ ps' ꝑdicati. ꝑdicatũ vero est
nõ hõ. Silr ꝑdicatũ pe ẽ aĩal. 2e vero non
est li aĩal ꝑdicatũ: sed li non aĩal. q̃re ꝛc.
2°° si p' q̃titatẽ itelligit̃ suppõ arguit̃ ꝙ
nõ maneat eadẽ q̃titas. q2 dicen° oĩs hõ
est al'. oẽ nõ al' ẽ nõ hõ. li aĩal ꝑus stabat
ꝯfu' tm̃. In 2ª vero stat distri' solũ illo si/
gnum oẽ h3 vim distribuẽdi. nõ aũt li ñ
cũ tenet̃ infinite. vl' si vis ꝙ ãbo hñt vi3
distribuẽdi. li aĩal stabit determinate per
magr̃3 ĩ cap°. Pro maiori euidẽtia dico
ꝙ qñ duo sigª hñtia vi3 distribuẽdi q̃rũ
vnũ ẽ affirmatiuũ ꝛ aliud nẽtiuum ca/
dit. s. aliquẽ t̃inũ imediate faciũt stare
determinate. 2° ꝓbat̃ ꝙ nõ mãeat eadem

qualitas. q2 in ɔuersa oēs termini sūt affirmati. in conuertente vero omēs sunt negati. ergo mutatur in cōuersa ꝛ cōuertente. ꝛc̄.

Ad hec rn̄deť. Ad pmū dicūt q̄dā. vt tactū ē i sūmulis ꝙ ɔuersio simplex p illā pticulā manēte eadē q̄ntitate differt a ɔuersiōe p accidēs in q̄ non manet eadē q̄ntitas: ꝛ p illā manēte eadē q̄litate differt a ɔuesione p ɔ̄pōez. Uñ dicūt ꝙ duplex ē q̄litas. vna ē qualitas ꝓpositiōis. alia vo ē q̄litas t̄inoꝝ. sic̄. n. ꝓpō affirmaᵃ ē alteriᵒ q̄litatis a ꝓpōe nētiua. ita t̄inᵒ affirmatᵒ ē alteriᵒ q̄litatis a t̄ino negato: vt hō ꝛ nō hō. Dicūt ḡ ꝙ pmanē eadē q̄litaté intelligit magr̄ manere vtrāq̄ q̄litatē. s. ꝓpōis ꝛ t̄inoꝝ. ꝛ iō i cōuersione p ɔ̄pōem lȝ maneat eadē q̄litas ꝓpositiōis. nō tn̄ manet eadē q̄litas t̄inoꝝ. ꝛc̄. Uel al'r dicať ꝙ ista diffinitio ē intelligenda cū p̄cisiōe sic̄ diffiᵒ spēi. Sic̄. n. i diffinitione spēi addiť hec pticula solū dicendo. spēs ē que p̄dicať de p'lib' differentibᵒ nūero solū. ita addať i diffinitione cōuersionis simplicis dicēdo. Cōuersio simplex ē trāspō subi i p̄dicatum ꝛ eɔᵒ manēte eadē q̄litate ꝛ q̄ntitate solū. ita ꝙ li solū ip̄oꝛtat mihi hoc nulla alia mutatione facta. ꝛ sic pȝ rn̄sio ad argumētū. Ad 2ᵐ ꝑm viā cōem dr̄ ꝙ p q̄ntitatem intelligiť v'litas. ꝛc̄. Et ad improbationeȝ negatur ꝙ ista sit cōuersio simplex. oīs hō currit. ergo tm̄ currēs ē hō. Et ad ꝓbationē cū dr̄ nō est p accn̄s nec p ɔ̄pōem. ɔcedo ḡ ē simplex nego ɔn̄tiā. q2 ɔuersio ꝑm hūc modū hēt fieri solum in ꝓpōnibus alicuiᵒ q̄ntitatis. mō cōuertēs ē nulliᵒ q̄ntitatis q̄re ꝛc̄. Scd̄ȝ viaȝ magr̄i dr̄ ꝙ p q̄ntitatē intelligit suppōeȝ ꝛ ɔcediť illā cōuersionē eē simplicē sed ad aliā cū tu arguis ꝙ ꝑm istā viā ista est cōuersio simplex. nullus hō ē oē risibile risibile nō ē hō negatur ꝙ illa sit cōuersio simplex. q2 non remanet eadē suppositio q2 li risibile in pᵃ supponit confuse tm̄ in 2ᵃ vo determinate. Et si allegares magr̄m ɔ̄ hoc q2 i capitulo ꝓ maiori euidentia ponit vnā regulā ꝙ si duo signa distributiua cadant. s. eundē t̄inū quoꝝ vnū sit affirmatiuū ꝛ aliud negatiuū faciunt stare definate. dr̄ ꝙ intelligit si immediate cadāt. Ad pmū ɔ̄ ɔuersioneȝ p accidēs cū tu queris ꝛc̄. q̄ñ potius mutata q̄ntitate ꝛ manente qualitate. Dr̄ ꝑȝ viam cōem ꝙ potius mutata q̄ntitate ꝛ manēte qualitate fit cōuersio p accn̄s q̄ eɔ̄ q2 quelibet cōuersio dȝ esse bona cōsequentia modo si mutetur quātitas ꝛ maneat qualitas est bona ɔn̄a non autē si fiat eɔ̄. Sed scd̄m viam magistri diciť ꝙ non omnis cōuersio ē bona cōsequentia sed tn̄ omnis propositio conuertibilis per accidens potest aliter cōuerti vt sit bona consequentia non autē sic esſȝ si mutaretur qualitas ꝛ maneret quantitas ꝛc̄. Ad 2ᵐ dicitur ꝙ per q̄ntitatem intelligitur v'litas ꝑȝ viam cōeȝ ꝛ cū tu arguis ꝙ seq̄tur tunc ꝙ ista esset ɔuersio per accn̄s aliquis homo est aīal animal ē aliquis homo. pōt dici negādo sed est conuersio simplex quia particularis ꝛ indefinita equiualent ideo sumūtur ac si sit eiusdem quātitatis. scd̄m viam magistri dicitur ꝙ per quātitatem intelligiť suppō ꝛ dr̄ illā cōuersionem esse simplicē vt pȝ sed ad aliam cū tu arguis ꝙ ista non esset p accn̄s nullū aīal ē oīs hō ꝛ aliq̄s hō non est aīal negať imo ē p accn̄s ad ꝓbationē negať ꝙ maneat eadē suppositio q2 li hō i pma supponit confuse tm̄. in 2ᵃ vo determinate.

Ad primū contra cōuersionē p cōtra pōem negatur illa consequentia subiectum in prima nō est predicatū in 2ᵃ ꝛ p̄dicatum in prima nonest subiectum in 2ᵃ ergo non est transpositio subiecti in predicatum ꝛ econuerso. licet enim quod erat subiectum in prima sit totum predicatum in 2ᵃ sufficit tamen ꝙ mutetur in locum predicati. ꝛ sil'r de predicato dicatur ex quo seq̄ť ꝙ aliqua est bona ɔuersio in qua non fit de subō p̄dicatuȝ nec

eꝯ° vt dicēdo nullus hō est oīs hō nullū
ens oīs hō est aliqs hō vñ icōueniēs ñ
est addere sed bñ diminuē ꝛ lꝫ subññ nō
fiat p̄dicatū ꝛ eꝯ° ꝛc̄. Ad 2ᵐ cum dicit
ꝙ si p q̄ꝫtitatem intelligamꝰ suppōnem
ꝙ nō manebit eadē q̄ꝫtitas. neᵒ ad ꝓba/
tōem dr̄ ꝙ remanē eādem suppōem pōt
esse dupl'r aut eādem suppōem ꝓpōnis.
aut eandē suppōem terminoꝝ. dico aūt
eādem suppōem ꝓpōis. q2 si in ꝯuersa re
pitur vna suppō vel plures illa vel ille
eedē repiunt in cōuertēte. dico aūt ter/
minoꝝ qñ illimet t̄mini supponunt eodē
mō vtraqꝫ in ꝓposito manet eadē suppō
ꝓpōis nō t̄inoꝝ ꝛ h̄ sufficit. Ul' clarius
ꝛ ad ideꝫ rediit. dr̄ ꝙ manet eadē suppō
extremoꝝ ſm denoīatōem nō aūt t̄ino/
rum. De q̄litate v̄o dr̄ ꝙ manet eadeꝫ q̄/
litas ꝓpōis nō t̄inoꝝ ꝛ h̄ sufficit.

Utrū quelꝫ ꝓpō possit ꝯuerti simpl'r
vel p accñs. aut solum ille designate p il
lum v̄sum. Feci simpl'r. ꝛc̄.

Contra Primo
arguit̄ ꝙ nō quelꝫ ꝓpō pōt con/
uerti simpl'r. q2 vl'is affirmatiua ꝛ p̄ticu
laris negatiua nō pñt ꝯuerti simpl'r. ḡ ñ
q̄libet ꝓpō pōt cōuerti simpl'r. tꝫ ꝯña ꝛet
añs ꝓbatur. q2 ista vl'is. omnis hō ē aīal
si ꝯuertēt simpl'r ꝯuertēt in illam. om̄e
aīal est homo. ꝛ tñ cōuersa est v̄a ꝛ con/
uertēs falsa. igit̄ nō conuertit̄ simpl'r.
Sil'r illa p̄ticularis aliquod aīal non est
homo si ꝯuerteret simpl'r cōuerteret in
illam. homo nō est aīal ꝛ tñ ꝯuersa ē ve/
ra ꝛ ꝯuertēs falsa. ḡ nō cōuertit simpl'r.
ꝯña tenet. q2 de iure cōuersionis simpli/
cis est ꝙ si cōuersa sit v̄a ꝛ cōuertēs sit
vera. ꝛc̄. 2° Nō quelꝫ ꝓpō pōt cōuerti
p accñs. q2 nec particularis affirmatiua
nec negatiua sil'r indefinita. ḡ nō oīs ꝓ/
positio pōt cōuerti p accñs. tꝫ ꝯña ꝛ añs
ꝓbatur quia ista homo est aīal nō cōuer
titur p accñs in illam. aīal est homo vel
aliquod aīal est homo. qa est conuersio
simplex. nec in illam omne aīal ē homo.

q2 cōuersa est vera ꝛ cōuertēs falsa. de
negatiua consil'r ꝓbatur. q2 illa aliquod
aīal nō est homo. aut cōuertet̄ in illam.
homo nō ē aīal aut in illam nihil quod
est homo est aīal. ꝛ tñ in vtraqꝫ cōuersa
est vera. ꝛ cōuertens falsa. ḡ ꝛc̄. Fortius
arguit̄ de singulari affirmatiua vel ne/
gatiua. cuiꝰ oēs t̄mini singulares sūt. q2
nulla talis pōt cōuerti p accñs. vt ista. iᵉ
homo est sortes que nō pōt cōuerti p ac
cidens nisi in istaꝫ sor. est iste homo que
est cōuersio simplex. Sil'r de ista negati
ua plato nō est sortes que cōuertitur in
illam. sor. nō est plato. q̄ etiam est cōuer/
sio simplex. q2 in istis nō pōt mutari sup
positio cuꝫ t̄minus discretus semp stet
discrete nec pōt mutari singularitas.
3° quero quō ꝯuertūtur iste nullꝰ pres
byter fit diaconꝰ. aīam meaꝫ tedet vite
mee. sortis interest legere. platoni placꝫ
disputare. Marcū delectat audire. Tu
lium tedet rñdere. A Cicerone bñ fit rñ/
denti. 4° q̄ro quō ꝯuertunt̄ iste. albū
fuit sor. nigrū erit plato. album cōtingit
esse nigrum albūꝰ pōt esse nigrū: albū de
sinit esse nigrū chiᵃ intelligit̄ cognosco
rosam. 5° quero quō cōuertūtur iste.
necessario deꝰ est creās necessario deus
tu es ita fortis. sicut aliqs homo sortes
est fortior platone. sortes est fortissimꝰ
istoꝝ tu differs ab oī hoīe. omis homo
ab omni hoīe differt tm̄ hō est albus hō
tm̄ est albꝰ. oīs homo pret̄ sortē currit.
oīs homo inq̄ꝫtum risibil' est aīal. imedi
ate ante hoc tu fuisti albꝰ. iaꝫ incipit eē
omne quod est formica est totum qd̄ est
in mūdo. semp erit aliqs homo ab eter/
no fuit deus. infinitus numerus est fini
tus. Sexto quero an propositiones
modales tam de sensu composito quaꝫ
de sensu diuiso possint conuerti ꝛ si sic
quō conuertuntur.

Ad hec sunt duo modi respondendi
Primus modus est cōmunis q p quanti
tatem intelligit vniuersalitatem p̄ticu/
laritatē. ꝛc̄. ꝛ ponit quatuor cōclusiōes.

Prima cõclusio. Nõ omnis ꝓpõ alicuiꝰ q̄titatis põt cõuerti simpl'r. Hanc ↄclusionē ꝓbat p̄mū argumētū ꝛ etiā v̄sus ille. Feci simpl'r. p quē designat ꝙ solum vl'is negatiua ꝛ p̄ticularis affirmatiua ↄuertunt̄ simpl'r. De singulari aūt affirmatiua de p̄dicato cõi. vt dicendo sor. ē homo an possit cõuerti simpl'r f̄m hanc viam est dubium. Quidam dicunt ꝙ nõ ꝛ q̄dam ꝙ sic. isto modo conuertendo iste homo est sortes capias quod placet Singularis ēt negatiua nõ est ↄuertibilis simpl'r. vt sortes nõ est hõ.

2ª ↄclusio. Nõ oīs ꝓpõ alicuiꝰ q̄titatꝭ põt p accidēs cõuerti. Hanc ↄclusionē ꝓbat f̄m argumentū ꝛ ēt v̄sus ille. Conuertit̄ eua p acci. p quem denotat̄ ꝙ solum vl'is negatiua vl'is affirmatiua cõuertunt̄ p accn̄s. 3ª cõlusio. Non oīs ꝓpõ alicuiꝰ q̄titatis est ↄuertibilis simpl'r vel p accidēs. Hec cõclusio p3 quia p̄ticularis negatiua nõ est conuertibilis simpl'r nec p accn̄s. quare ꝛc. 4ª conclusio correlarie seq̄tur ex istis ꝛ r̄n̄siua ad dubiū est ꝙ nõ quelibet ꝓpõ põt conuerti simpl'r vel p accidēs sed solū ille designate p illum v̄sum.

Feci simpl'r ↄuertitur eua per acci.

Hec ↄclusio p3 ex dictis. Et f̄m hanc viā p3 r̄n̄sio ad duo p̄ma argumenta.

Secūdus modus r̄n̄dendi quē de mēte magr̄i reputo. ponit etiā quatuor conclusiones intelligēs p quantitatē suppõnem. Prima ↄº Nõ oīs ꝓpõ alicuiꝰ quantitatis põt cõuerti simpl'r ꝓbatur. quia p̄ticularis negatiua nõ põt cõuerti simpl'r. vt illa. aliquod aīal nõ est homo. nisi dicas ꝙ ↄuertat̄ in illā nullus hõ est oē aīal. sed ōn̄ditur ꝙ nõ sic ↄuertit̄ simpl'r q2 nõ remanet eadē suppositõ. ḡ non sic ↄuertit̄ simpl'r. ↄn̄a t3. ꝛ an̄s ꝓbat̄. quia li aīal in p̄ma stat determinate. in s̄a v̄o ↄfuse tm̄. qđ ꝓbo. q2 ista ꝓpõ. nullus hõ est oē aīal equalet illi. q̄libet hõ nõ ē oē aīal q2 negatio postposita facit eq̄pollere ↄ̄rio. ꝛ tn̄ in illa vt p3 li aīal stat ↄfuse tm̄. ḡ ꝛ in alia. Et si arguis. ↄ̄ q2 f̄m magistrum in capitulo illo. s. p maiori euidētia. Qn̄cūq3 duo signa distributia quoꝝ vnum est affirmatiuū. ꝛ aliud negatiuū cadūt supra eūdem terminū faciūt illū stare determinate. ḡ dicēdo nullus homo est oē aīal li aīal stabit determinate. ꝛ sic oēs t̄mini supponūt eodē mõ et sic erit conuersio simplex.

Ad hoc dr̄ ꝙ magr̄ itelligit qn̄ illa duo signa īmediate cadūt s̄ aliquē t̄minū nõ aūt qn̄ mediate. vt si diceret nõ q̄lib3 homo est aīal. li homo hn̄ stat determinate. sed nõ est sic in ꝓposito q̄re. ꝛc. 2ª cõclusio. Nõ oīs ꝓpõ alicuiꝰ q̄titatꝭ põt cõuerti p accn̄s. Hec ↄclusio ꝓbatur q̄a singularis que solū ē ex t̄minis singularibꝰ nõ põt sic cõuerti. vt iste hõ est sor. iste homo nõ ē sor. q2 nõ põt mutari suppõ in istis. Si aūt magr̄ videt̄ dicere oppositū huiꝰ conclusionis in aliquo loco vt saltem in logica magna. vbi dicit ꝙ omnis ꝓpõ est cõuertibilis p accn̄s dicatur ꝙ loq̄tur de ꝓpõibus factis nõ solū ex terminis singularibꝰ. 3ª conclusio Omnis ꝓpõ alicuiꝰ q̄titatis est conuertibilis simpl'r vel p accidēs. p3 cõclusio quia si qua est que nõ possit cõuerti simpl'r vt p̄ticularis negatiua illa põt ↄuerti p accidēs. Et si qua est que nõ possit ↄuerti p accidēs vt singularis de omnibꝰ terminis singularibꝰ ille possunt cõuerti simpl'r. ḡ conclusio v̄a. 4º cõclusio r̄n̄siua ad dubium. Omnis ꝓpõ mundi ē ↄuertibilis simpl'r vel p accidens ꝓbat̄ quia in q̄buscunq3 põt seruari eadē qualitas ꝛ suppositio possunt conuerti simpliciter. ꝛ in quibuscūq3 eadem qualitas ꝛ nõ suppositio possunt conuerti per accidens. sed in omnibus ꝓpõibus mundi põt seruari eadem qualitas ꝛ suppositõ vel eadem qualitas ꝛ nõ suppositio ergo omnes possunt conuerti simpl'r vel p accidens.

Ad argumenta ḡ respondet̄ f̄m hāc viam. Ad p̄mum dicitur ꝙ vniuersalis

affirmatiua poteſt ↄuerti ſimpl'r vt iſta
oīs homo eſt aīal ↄuertit̄ ſic tm̄ aīal eſt
homo ⁊ non cõuertitur ſimpl'r vt dicit̄
arguēdo. ꝑticularis aūt negatiua ↄcedo
ꝙ nõ conuertit ſimpl'r. Ad ſm̄ ↄcedi/
tur ꝙ tam ꝑticularis affirmatiua q̄ꝫ ne/
gatiua conuertit̄ ꝑ accidēs ſicut cõuer/
tūtur in argumēto. ⁊ cum improbas ga
ↄuerſa eſt v̄a ⁊ ↄuertēs falſa ↄcedo. g̃ n̄
ↄuertunt̄ ꝑ accn̄s ſic negat̄ ↄn̄a q2 ſola
ↄuerſio ſimplex eſt bona ↄn̄a ſm̄ mgr̄m
Et ſi replicares ↄ has rn̄ſiones q2 vl'is
affirmatiua nõ ↄuertit̄ ſimpl'r ſm̄ illum
v̄ſum. Feci ſimpl'r ⁊c̄. nec ꝑticularis: per
accidēs. Dicit̄ vt dicit magr̄ ꝙ ponitur
ille v̄ſus gr̄a exempli. Ad 3m cū q̄rit̄
quō iſte ↄuertunt̄ dicit̄ qꝺ ↄuertunt̄ ſic̄
dicā. Sed aduerte ꝑus vnū obſeruādū
ꝙ ſi vis ↄuertere aliquā ꝑpõem de ver/
bo adiectiuo reſoluas ꝑus ipm̄ in v̄bū3
ſubſtantiuū ⁊ ſuū ꝑticipiū poſtea facias
trāſpõem extremoꝝ attēto hoc ꝙ termi
ni idem ſignificēt ⁊ eodem mõ facta trā
ſpõe ſicut ante ⁊ hoc in conuerſiõe ſim/
plici. Dico ꝙ idem ſignificent q2 ſi ꝑ trā
ſpõem vniꝰ extremi in locū alterius nõ
ſignificarēt idem nõ potes tranſponer̄
vocal'r l3 intelligatur eſſe tranſpoſitu3
ſm̄ intellectū vt dicēdo infinita ſunt fi/
nita. tu non recte diceres finita ſunt īfi/
nita q2 li finita nõ idem ſig̃t cū prius ten
tum fuerit ſincathegorematice ⁊ nūc ca
thegorematice. ſed dices infinita finita
ſunt ⁊ ſicut conuerſa eſt v̄a ita ↄuertēs
dr̄ ēt ⁊ eodē mõ q2 ⁊ ſi ſignificet idē ſ3 n̄
eodē mõ q2 ſi n̄ ſuppõit eodē mõ nõ ē fa
cta recte conuerſio. Hoc notato facilit̄
declaro quō ille ꝑpões aſſignate cõuer/
tūtur. ꝑma in illam nullus fiēs diaconꝰ
eſt preſbyter ſc̄a in illā aliqd qꝺ tedet vi
te mee in aīa mea. 3a in illam aliqd cuiꝰ
intereſt legere eſt ſoꝛ. 4a in illam aliqd
cui placet diſputare eſt plato. 5a in illa3
aliqd quod delectat audire eſt Marcꝰ
6a in illā aliqd quod tedet rn̄dere ē Tu
lius. 7a in illam aliqd a quo bene fit rn̄/
denti eſt Cicero. omnes iſte cõuertunt̄
ſic ſimpl'r. Ad 4m dicit̄ ꝙ ille cõuer/
tuntur ſic. ꝑma in illam ſoꝛtes aliqꝺ al/
bum fuit vel in iſtam ꝑteritus ſoꝛ. ē vel
fuit albus. ſecūda in iſtam Plato aliqꝺ
nigrum erit. vel in iſtam. Plato eſt vel
erit nigrum. 3a in illam contingens eſſe
nigrum eſt vel cõtingit eſſe albū. 4a in
illam potēs eſſe nigrū eſt vel põt ēē albū
5a in illam deſinēs eſſe nigrū erit vl' de/
ſinit eſſe albū. 6a in iſtam intellectū ab a
liquo eſt vel eſt intelligibile eſſe chime/
ra. 7a in iſtā cognoſcēs roſam ſum ego.
Et l3 qdam velint vt dicit magr̄ in logi/
ca magna ꝙ nulla de v̄bo ampliatiuo tā
a ꝑte ante q̄ꝫ a ꝑte poſt tam ad poſſe eſſe
q̄ꝫ ad nõ poſſe eſſe fit ꝑprie cõuertibilis
nõ tam̄ video aliqꝺ incõueniens ↄ nos.
Magr̄ enim tunc ſeq̄tur opīonem illo/
rum de hoc tn̄ nõ eſt demõſtratio ſeque
re qꝺ placet. Ad 5m dicitur ꝙ ſic con/
uertit̄ ꝑma in illam neceſſario aliqd eſt
deꝰ 2a in illā deꝰ creans neceſſario eſt. 3a
in illam ens ita foꝛte ſicut aliquis homo
es tu. altera in iſtam ens foꝛtius platõe
eſt ſoꝛtes. 4a in iſtam ens foꝛtiſſimū iſto
rum eſt ſoꝛtes. 5a in iſtam differens ab
omni homine es tu ſocia in iſtam diffe/
rens ab omni homine eſt homo. 6a in il/
lam omne album eſt homo ſocia in iſta3
homo tātum albus eſt. 7a in iſtam om̄e
currens. de ſpecie eſt nõ ſoꝛ. 8a etiam in
illam tantum aīal eſt homo inq̄ꝫtum riſi
bilis. 9a in illam immediate ante hoc ali
quod album fuiſti tu. 10a in iſtam quod
incipit eſſe omne quod eſt eſt verum ga
ꝑma implicite ſuboꝛdinatur huic veru3
eſt ꝙ iam incipit eſſe omne quod eſt. 11a
in iſtam foꝛmica totum quod eſt in mun
do eſt. 12a in illam ſemꝑ aliqs homo erit
futurus. 13a in illam deus ab eterno fuit
14a in illam infinitus numerus finitus
eſt. Et nota ꝙ plures ſpecies conuerſio/
num ponit magiſter in logica magna et
in quibuſcūq3 remanet eadem ſuppoſi/
tio ſimplex conuerſio eſt. ſi autem in ali

quibus mutatur.conuersio p accñs erit
Ad 6^m secundum hanc viam dicitur
q modales de sensu composito τ de sen
su diuiso possunt conuerti simpl'r τ per
accidens.Simpl'r quidam cõuertuntur
quando fiet de subiecto pdicatum τ ecõ
uerso manente eadem qualitate τ quan/
titate idest suppositione. Per accñs
vero quando mutabitur suppositio exẽ
plum in modalibus de sensu composito
vt necesse est omnem hominem currere
conuertitur simpl'r in illam omnem ho
minem currere est necesse sed per acci/
dens conuertitur in istam aliquem ho/
minem currẽ est necesse. Jn illis autem
de sensu composito aut totum dictum ẽ
subm̃ τ modus predicatur.aut ecõuer/
so exemplum in modalibus de sensu di
uiso vt;ista nullum hominem possibile
est currere conuertitur in illam nullum
currens possibile est esse hominem. Jn
istis enim de sensu diuiso aut subiectuȝ
dicti puta accusatiuus casus est subiec/
tum infinitiuus est predicatum:aut ecõ/
uerso modus autem nec ẽ ex parte sub/
iecti nec predicati sed semper iũgitur cũ
verbo vt determinet ipsum.est enim de
terminatio ipsius sicut adiectiuum ẽ de
terminatio substantiui. Uel aliter po
test dici ad 6^m secundum viam cõmunẽ
distinguendo ppositionem modaleȝ q2
quedam est de sensu composito quedaȝ
vero de sensu diuiso.Propositiones de
sensu composito nõ possunt cõuerti nec
simpliciter nec p accidẽs q2 nullius quã
titatis sunt.possunt autem cõuerti lar/
gius accipiendo cõuersionem q̃ȝ hic per
vnam spẽm conuersionis que cõuersio
preter quantitatem dicitur que est trãs
positio extremorum cuius alterũ extre/
mũ caret quantitate logicali p quam cõ
uersionem breuiter cõuertuntur propo
sitiones equiualentes facta transpositõ
ne extremorum quarum nulla est alicu/
ius quantitatis vel saltem altera sicut ɔ
uertitur vniuersalis affirmatiua in ex/
clusiuam de terminis transpositis dicẽ
do omne currens est homo tantum ho/
mo currit τ sic cõuertũtur modales de
sensu composito vt ista possibile est sor
tem currere in istam sortem currere est
possibile.Et hanc viaȝ seqtur magister
in logica magna. Propões autem mo
dales de sensu diuiso cõuertuntur sicut
ille de inesse vt dicit phs in pmo porum
Nam vniuersalis negatiua τ particula/
ris affirmatiua cõuertuntur simpliciter
vniuersalis negatiua τ vl'is affirmatiua
cõuertũtur p accidẽs τ hoc dico de ppo
sitionibus de necessario τ impossibili et
possibili vt ordinantur in figura.Pro/
positiones vero de possibili put idem ẽ
q cõtingens conuertũtur sicut iste de ɔ
tingenti que per oppositas qualitates ɔ
uertuntur vt exemplis declarabo τ exẽ
plificando preponam modum sicut fa/
cit philosophus licet intelligatur mod^9
mediate. Uniuersalis negatiua vt ne
cesse est nullum b esse a conuertit̃ i vni/
uersalem negatiuam scilicet in illam ne
cesse est nullum a esse b quia ex opposi/
to secunde infertur oppositum pme ga
oppositum secũde est nõ necesse est nul/
lum a esse b.que equiualet huic possibi/
le est aliquod a esse b ad quam sequitur
possibile ẽ aliqđ b eẽ a q̃ ɔ̃dicit pme ppõ
ni igitur pma conuersio est bona.
Particularis affirmatiua vt necesse
ẽ quoddã b esse a cõuertitur in pticula/
rem affirmatiuã.s.in istam necesse ẽ qđ
dam a esse b q2 ex opposito 2^e infert̃ op
positum pme.Oppositũ enim 2^e est non
necesse est quoddã a esse b q̃ eqpollet hu
ic possibile est nullũ a esse b q̃ ɔuertit̃ in
hãc possibile ẽ nullũ b eẽ a q̃ ɔ̃dicit pme
ppõi nõ.n.capit̃ h possibile put est ideȝ
q ɔtingẽs.sed in suo toto sigto vt com/
prehẽdit nec^m τ ɔtingẽs.
Uniuersalis affirmatiua vt necesse
est omne b esse a conuertitur per acci/
dens sic necesse est aliquod a esse b quia
ex opposito 2^e infertur oppositum pme

Oppoſitum enim pꝛime eſt non neceſſe
eſt aliquod a eē b que eqpollet huic poſ/
ſibile eſt nullum a eē b q̄ ꝯuertit in hanc
poſſibile ē nullū a eē b que cōtradicit pͤ
pꝛopoſitioni. Pꝛopoſitiōes vero de im
poſſibili ⁊ poſſibili in ſuo toto ſig̃to cō
uertuntur eodem modo ſicut illo d̄ ne/
ceſſario. ideo gratia bꝛeuitatis relinquo
Propoſitiones v̄o de contingenti ⁊ de
poſſibili ꝓut poſſibile conuertitur cuꝫ
contigenti oppoſito modo conuertunt̄
ad illas de ineē qꝛ in illis de ineē de ſub
iecto fit p̄dicatuꝫ ⁊ econuerſo ⁊ ſemper
remanet eadem qualitas licet non ſemꝑ
maneat eadē quantitas In iſtis vero
q̄o fit ſubiectū vel pꝛedicatum remane/
at eodem modo ⁊ mutat̄ qualitas. Ra/
tio huius eſt qꝛ vt dictum eſt illa eſt bo/
na conuerſio in q̄ ſicut eſt v̄itas i ꝓpōe
conuerſa ita eſt in conuertente ſi autem
de ſubiecto fieret pꝛedicatū ⁊ maneret
eadem qualitas non inueniret̄ i oī ma/
teria v̄a immo in aliqua eēt antecedens
verum ⁊ conſequens falſuꝫ. v̄bi gratia
contingit nullū hominem eſſe album il/
la eſt v̄a qꝛ hoc contingere pōt ſi autem
cōuertatur ſic cōtingit nullū hoiem eſſe
album hec ē falſa. ponit̄ eniꝫ ꝙ ſoꝛtes ſit
modo albus nunq̄ꝫ poterit cōtingē ſoꝛ/
tem nō eē hoiem fit aūt conuerſio in di/
uerſa qualitate. Nam cū contingens ſit
triplex. ſ. natū rarū ⁊ ad vtrūlibꝫ vt ꝯti/
git hoieꝫ eē album vt in pluribus vt cō
tingit hominem habere duos pedes. vt
in paucioꝛibꝰ vt cōtingit hominē eē mo
nachū. ad vtrūlibet dr̄ illud quod a tot
poteſt remoueri quot pōt ineē ⁊ ſic ne/
gatiua ⁊ affirmatiua ſiꝉ vere ſunt. conti
gens vt in pluribus non conuertit̄ i cō/
tingens vt in pluribus ſed in ꝯtingens
vt in paucioꝛibꝰ. vn̄ iſta cōtingit nulluꝫ
hoiem eē cecū conuertitur in illā contin
git oēm homineꝫ eē cecum. pͣ eſt contin
gens in pluribus. 2ͣ in paucioꝛibus. Eo/
dem modo cōtingens in paucioꝛibuſ cō
uertitur in contingens vt in pluribus.
Nam ſi cōtingit i pluribꝰ d̄ficit i paucio
ribus. ⁊ ſi ꝯtingit in paucioꝛibꝰ. deficit i
pluribus h̄ ample vide pͦ pꝛioꝝ Haruꝫ
cōuerſionū ſimplex eſt vl'ioꝛ qꝛ vl'r ſi cō
uerſa eſt vera ⁊ conuertens.

Utrum quelibet conuerſio ſit bona
conſequentia.

Contra. Aliqua ē cō
uerſio ſim/
plex que non eſt bona ꝯn̄a. er/
go non quelibet conuerſio eſt
bona conſequētia tenet ꝯn̄tia. an̄cedens
ꝓbatur quia iſta ē ꝯuerſio ſimplex nul/
lum animal eſt oīs hō. ergo aliquis hō n̄
eſt animal qꝛ eſt tranſpoſitio ſubiecti in
p̄dicatū ⁊ ecōuerſo manēte eadē qualita
te qꝛ vtraq̄ꝫ eſt negatiua ⁊ q̄ꝫtitate ideſt
ſuppoſitione qꝛ t̄ini eodē modo ſuppo/
nunt in vtraq̄ꝫ qꝛ li aīal in vtraq̄ꝫ ſtat di
ſtributiue vt pꝫ ⁊ li homo ſtat determi
nate. In 2ͣ patet. in pꝛima ꝓbat̄ ꝑ ma
giſtrum i capͦ ꝓ maioꝛi euidentia dī. ꝙ
qn̄ duo ſig̃ diſtributiua q̊ꝝ vnum eſt af
firmatiꝰ ⁊ aliud negatiuū cadunt ſupꝛa
eūdē t̄iꝰ faciūt ſtare d̄t̄inate ſed h̄ ē ita
g̊ ⁊c̄. ⁊ tn̄ an̄s ē veꝝ vt pꝫ ⁊ ꝯn̄s f'l'm. Si/
militer arguit̄ de iͣ nullus hō ē oīs hō
ergo hō non eſt aliquis hō qꝛ iſta eſt cō/
uerſio ſimplex vt ſuperioꝛ ⁊ tn̄ an̄s ē ve
rum ⁊ ꝯn̄s falſum ergo ⁊c̄. 2ͦ ſic Aliq̄
eſt cōuerſio ꝑ accn̄s que nō ē bona ꝯn̄a
ergo non oīs ꝯuerſio eſt bona ꝯn̄tia. te/
net ꝯn̄tia. an̄s ꝓbat̄: qꝛ iſta eſt conuerſio
per accidens. oīs homo eſt aīal. ergo oē
animal ē hō. vt patet per diffinitiōꝫ con
uerſionꝭ ꝑ accidēſ. qꝛ ē trāſpoſitio ſubī
in pꝛedicatū ⁊ eꝯͦ manente eadē qualita
te. ſed mutata quātitate. i. ſuppoſitione
⁊ tamen nō eſt bona conſequentia. quia
an̄s eſt veꝝ ⁊ conſequēſ falſū. Similiter
non valet illa ꝯn̄a. aliquod aīal nō ē hō
ergo nullus hō eſt aīal. qꝛ an̄s eſt veruꝫ
⁊ conſequens falſum. ⁊ tn̄ ē conuerſio ꝑ
accidens. vt pꝫ ꝑ eius diffinitioneꝫ. qua
re ⁊c̄. 3ͦ ſic. Aliqua eſt conuerſio ꝑ cō
trapoſitionē que non ē bona ꝯn̄tia. g̊ ⁊c̄.
ꝯn̄a nota. an̄ſ ꝓbatur pͦ ſic. quia illa ꝯn̄a
non valet. aliqua roſa nō ſuba. g̊ aliqua

nõ suba non ẽ ñ rosa. ⁊ tñ ẽ ꝯuersio per
ꝯ̈positionem. vt pꝫ per diffinitioneꝫ eiꝰ
ğ ⁊c̃. ꝯña nota cũ minori. maior ꝓbatur
qꝛ añs ẽ verum. posito ꝙ nulla rosa sit.
⁊ tñ ꝯñs est falsum. qꝛ ꝯ̈dictoriũ est ve/
rum. s. oĩs non suba est non rosa. qꝛ pre
dicatur supius de inferiori affirmatiue
2° qꝛ ista consequentia nõ valet. chime/
ra, non est animal. ğ aliquod nõ animal
non ẽ non chimera. ⁊ tñ est ꝯuersio per
ꝯ̈positionẽ. ğ ⁊c̃. ꝯña nota cuꝫ minori ꝑ
diffinitõneꝫ eius. maiõ probat̃ qꝛ añs ẽ
verum. vt patet ⁊ ꝯñs falsum. qꝛ ꝯtradi
ctorium est verũ. s. omne nõ animal est
nõ chimera. 3° sic Ista ꝯña ñ valꝫ. aliqs
homo nõ ẽ albus. ğ aliquod nõ albuꝫ ñ
est nõ homo. ⁊ tñ est cõuersio per ꝯ̈po/
sitionem. ğ ⁊c̃. ꝯña nota cuꝫ minori. ma
ior ꝓbatur qꝛ posito ꝙ nullꝰ homo sit
añs ẽ verum. vt patet. ⁊ tñ ꝯñs ẽ falsuꝫ
qꝛ ꝯ̈dictorium ẽ verum. s. omne ñ albuꝫ
ẽ ñ homo. 4° sic ista ꝯña nõ valet oĩs
substãtia ñ ẽ ens. ğ omne nõ ens ñ est ñ
suba. ⁊ tamen est ꝯuersio ꝑ ꝯ̈positioneꝫ
ğ ⁊c̃. cõsequentia nota cum minori. ma/
ior probatur. qꝛ antecedẽs ẽ verum, vt
patet ⁊ cõsequẽs falsum. quia ad cõse/
quẽs sequitur. ergo omne non ens ẽ a 3°
adiacẽte ad secũdum adiacẽs quod ta/
mẽ est falsum. Quinto quia ista cõse
quentia ñ valet. homo albus ñ ẽ animal
ergo quoddam ñ animal non est nõ ho/
mo albus ⁊ tamẽ ẽ cõuersio per cõtra/
positiõem. ergo ⁊c̃. cõsequẽtia nota cuꝫ
minori. maior probatur. quia antecedẽs
est verum posito ꝙ nullus homo sit al
bus ⁊ consequẽs falsum cum cõtradi/
ctorium sit verum. quare ⁊c̃.

Ad hec sunt duo modi respõdẽdi.
Unus est magistri qui vult ꝙ non que/
libet cõuersio sit bona, cõsequẽtia. sed
solum conuersio simplex: vniuersaliter
est bona cõsequentia conuersio autem
per accidens ⁊ per contrapositionem ñ
vniuersaliter est bona consequentia. qꝛ
stat conuersam esse veram ⁊ conuertẽ/
tem falsam. vt probant duo vltima ar/
gumenta. ⁊ hanc opinionem tenẽdo re
stat respondere ad primuꝫ argumentũ.

Ad primum ergo dicitur negãdo añ/
cedẽs ad probationem negatur maior.
. s. ꝙ illa sit conuersio simplex. . s. nullum
animal ẽ oĩs homo. ğ aliquis homo nõ
est animal. ⁊ ad probationem dicitur ꝙ
nõ remanet eadem quãtitas. i. suppositõ
i vtraqꝫ quia li homo in prima stat cõfu
se tãtum i secunda ꝟo detinate. ꝙ i se/
cunda stet determinate patꝫ. ⁊ ꝙ i pria
stet confuse tãtum probatur quia iª nl/
lum aĩal ẽ omnis homo equiualet huic
omne aĩal nõ est omnis homo vbi li hõ
stat confuse tm̃. ⁊ ad probationem cuꝫ
dicis ꝼm magistruꝫ qñ duo signa distri
butiua ⁊c̃. dicitur ꝙ magister intelligit
qñ cadunt imediate qualiter nõ est h̃.
Et ad aliud cõsimiliter dr̃ ꝙ nõ ẽ ꝯuer
sio simplex propter eãdẽ causam Ali/
us modus est communior qui vult ꝙ q̃
libet bona conuersio sit bona consequẽ
tia ⁊ probat vl̃r de conuersione simpli
ci ⁊ ꝑ accñs ⁊ ꝑ ꝯ̈positionẽ per hoc pri/
cipium. Quia ex opposito consequentis
sequitur oppositum antecedentis. ideo
consequentia est bona. Et huius opini/
onis videtur fuisse Boetius intracta/
ctatu de sill̃is cathegoricis qui loquẽs
de cõuersione propositionũ dicit. Con/
uertuntur autem ille vt dictuꝫ est, quo/
tiens commutatis terminis simul vere
sunt vel false. Insuper dicit ꝙ vniuer/
salis affirmatiua ⁊ particularis negati
ua non conuertuntur sibiipsis simplici
ter quia stat vnam esse, veram: ⁊ aliam
falsam. Similiter particularis affirma
tiua ⁊ particularis negatiua non conuẽ
tuntur per accidens propter illud ideꝫ
Ecce ꝙ manifeste vult Boetius ꝙ oĩs
conuersio sit bõa consequentia ⁊ hanc
opinionem tenendo quam non reputo
inferiorem opinione magistri cuꝫ ei vi
deantur assentire viri doctissimi vt
Boetius ⁊ plures alij. Restat respõdẽ

ad omīa argumenta preintelligendo ꝙ per quantitatem hec opinio nō ītelligit suppositionē sꝫ vl'itatē ꝑticularitatē ⁊c̄

Ad primum ġ negatur aṅs. ad probatiōeꝫ negatur maior. s. ꝙ ista sit conuersio simplex. ⁊ ad probationeꝫ dicitur ꝙ non manet eadem quantitas quia pᵃ est vniuersalis. s. nullum animal est omnis homo ⁊ secūda est particularis aliquis homo nō est animal. Et cōsimiliter ad aliud respondetur. Ad 2ᵐ negatur antecedens. ad probationē negatur maior quia nō mutatur quantitas cū vtraꝗ sit vniuersalis sed illa omnis homo est animal conuertitur sic aliquod animal est homo ⁊ tunc a conuersa ad cōuertentem est optima consequentia.

Ad aliud negatur minor scilicet ꝙ illa sit conuersio per accidens. quia particularis negatiua non potest conuerti per accidens. soluꝫ enim designate per illum versum cōuertuntur per accidēs scilicet Eua per acci. Et si dicitur ꝙ cōpetit sibi diffinitio conuersionis per accidens quia est transpositio subiecti in predicatum ⁊ econuerso manente cadē qualitate. sed mutata q̄ntitate Ad intellectum tuum dicitur ꝙ non est debita transpositio qualiter intelligitur in diffinitione lᵃ quare ⁊c̄.

Ad tertium pro ista opinione defendenda duos modos respondedi sum imaginatus quorum prius facilior est Secundus vero subtilior. Primus premittit quis terminus est infinitabilis ī proposito ⁊ dicit ꝙ due coditiones requiruntur. prima ꝙ vnam naturaꝫ que existat ponat que posset negari per negationem additam. Ideo li chimera nō est terminus infinitabilis in proposito. li rosa non est terminus infinitabilis in proposito si nulla rosa sit li homo non est terminus infinitabilis in proposito si nullus homo sit li homo albus non est terminus infinitabilis in proposito si nullus homo albus sit.

Secunda conditio ꝙ terminus infinitatus infinitas nostras derelinquat propter hanc terminus transcendens puta li ens non est infinitabilis quia negatio addita sibi negat omnem naturā ita ꝙ nullam derelinquit. Et propter hoc patet responsio ad omnia argumēta quia nulla illarum propositionum ē conuertibilis per contrapositionem illis casibus stantibus. Et si contra primam conditionem arguis sic quia posito ꝙ nullus homo sit. ergo quero a te an li non homo sit terminus finitus vł infinitus ex quo omnis terminus est finitus vel infinitus. ⁊ non potes dicere finitus vt patet per diffinitionem termini finiti. ergo est infinitus contra te. Confirmatur quia li homo est terminus finitus in tali casu. ergo addita negatione erit infinitus. Item primo perihermenias vbi agitur de termino finito ⁊ infinito. hec conditio non ponitur ab aliquo doctore. bene enim posuit ꝙ terminus infinitus negat vnam naturaꝫ sed non ponunt que existat propter hec argumenta hic modus suspectus est. Potest tamen defendi ⁊ ad argumenta respondetur. ꝙ aliud est querere absolute de termino finito ⁊ infinito. ⁊ aliud est querere in proposito idest ꝑm ꝙ ex ipsis terminis finitis vel infinitis potest fieri conuersio per contrapositionem.

Absolute enim concedo ꝙ non homo est terminus infinitus. in proposito tamen non est idest non est talis terminus infinitus ꝑm quem possit fieri conuersio per contrapositioneꝫ. Et ad confirmationem similiter ⁊ ad auctoritatem aliorum similiter ꝙ loquntur absolute ⁊ nō ī proposito. Sub alijs tamē verbis potest dici idem scilicet ꝙ subiecto manente propositio conuertibilis est per contrapositionem aliter non id

est si sub; supponat ꝓ aliquo existente.

Alius modus respondendi subtilior ⁊ magis conformis Boetio cum sit extractus ex dictis eius hinc inde premittit duo. primum ꝙ secundum Boctiu; in primo peribermenias vbi agitur de termino infinito. Terminus infinitus potest vere affirmari tam de eo quod ñ est ꝙꝫ de eo quod est. Unde sicut illa est vera asinus est nõ homo ita illa chimera est non homo. ⁊ non valet a tertio adiacente ad secundum. ergo chimera est q2 t̉minus infinitus ẽ distractiu9 cum tam de non ente ꝙꝫ ᵭ enti verificabilis sit. ⁊ ista propositio chimera est ñ homo simpliciter conuertitur in illam non homo est chimera. ergo quemadmodum talis terminus infinitus potest vere affirmari tam de non ente ꝙꝫ de ente. ita econtra de termino infinito potest vere affirmari tam non ens ꝙꝫ ens.

Secundo premittit de mente Boetij i sillogismis cathegoricis capit̉lo de conuersione per contrapositionem ꝙ illa propositio quoddam non animal non est non homo significat ꝙ queda; res que animal ñ est. homo ẽ siue quoddam non animal homo est Cuius ratio est quia secundum ipsum in primo perihermenias sicut ex affirmatiua de ꝓdicato infinito sequitur negatiua de p̄dicato finito ita econtra. Unde sicut valet sortes est non homo. ergo sortes non est homo ita econtra. Ista ergo ꝓpositio quoddam non animal non est non homo equiualet illi quoddam non animal est homo. Et si contra primum premissum arguatur. quia dicit Boeti9 in primo peribemenias ꝙ terminus infinitus est qui vnam naturam destruit ⁊ ĩfinitas derelinquit. ergo no potest affirmari vere de non ente. Dicitur ꝙ terminus infinitus dicit duo principaliter negationem nature. Secundario vero positionem alterius indeterminate tamen. ⁊ sic quo ad principale loquitur Boetius in proposito nostro quo autem ad totale simul loquitur in parte in qua allegas ipsum et sic patet ꝙ ñ contradicit sibiipsi.

His premissis ad primum dicitur negando ꝙ ista consequentia non valeat aliqua rosa non est subiecta. ergo aliqua nõ ẽ substantia non est non rosa ⁊ cum probas quia antecedens est veru; ⁊ consequens falsum posito casu. nego ꝙ consequens sit falsum immo est veru;. quia equipollet isti aliqua non substantia est rosa per secundum presupositum. ⁊ ꝙ ista sit vera in casu probatur. quia sequitur aliqua rosa non est substantia. ergo aliqua rosa est non substantia. tunc vltra ergo aliqua non substantia est rosa per conuersionem simplicem. Et cum dicis ꝙ contradictorium est verum: nego. immo est falsum quia sequitur omnis non substantia est non est rosa. ergo omnis non substantia non est rosa. tunc vltra ergo nulla nõ substantia est rosa illa est falsa quia contradicit illi vere aliqua non substãtia est rosa. Et si arguis contra quia superius predicatur de inferiori affirmatiue hic omnis non substantia est non rosa. ergo est vera. Dicitur negando cõsequentiam loquendo de istis propositionibus prioristice prout li est dicit eẽ existere quia ista est falsa in casu magistri omnis rosa est substantia vbi etia; superius predicatur de inferiori affirmatiue. Et consimiliter patet respõsio ad alia. Ad quartum tamen dici potest ꝙ. non est conuertibilis per contrapositionem ista propositio quia li ens non potest infinitari quoniam addita negatione nullam naturam derelinquit.

Utrum diffinitio propositionis ipothetice sit bene data.

Contra. Copulatiua ⁊ disiūctiua non sunt ipothetice ⁊ tamen quelibet illarum habet plures cathegoricas cōiunctas per notam copulationis disiunctionis. ergo diffinitio mala. consequentia tenet cū minori quia tunc alicui ꝯpeteret diffinitio cui non competit diffinitum. maior probatur quia ipothetica dr̄ quasi suppositiua. sed nulla harꝫ ē suppositiua quia ꝗlibet harꝫ simpliciter enunciat ⁊ non cū suppositione quare ⁊c̄. Confirmatur qꝛ sole coditionales sunt ipothetice. ergo nō copulatiua ⁊ disiunctiua ꝯn̄a tenꝫ ⁊ an̄cedens probatur ꝑ Boetiuꝫ i tractatu suo de sillogismis ipotheticis circa principium di. Propō ꝟo oīs aut cathegorica est q̄ predicatiua dicitur aut ipothetica q̄ ꝯditionalis vocat̄. Iteꝫ pꝫ ab eodē i pᵒ topicoꝝ suoꝝ di. Cōditiōaliū ꝑpōnū q̄s greci hypotheticas vocant ꝑtes sūt simplices ꝓpōnes quaꝝ q̄ prius ē dr̄ an̄s que posterius dr̄ ꝯn̄s. i qbᵘ locis pꝫ ꝙ vult solū ipotheticas esse ꝯditiōales. 2ᵒ sic Si antixp̄s eēt albᵘ antixp̄s eēt coloratus hec ē ꝓpō ipothetica ⁊ tn̄ nō sūt cōiūcte plures cathegorice. ergo ⁊c̄. ꝯn̄a nota cū maiori quia ē ꝯditional' minor probatur qꝛ ꝑtes eius n̄ sunt cathegorice qꝛ ꝓpō cathegorica ē idicatiua. ille autē nō sūt idicatiue. ergo n̄ sunt cathegorice ⁊c̄. 3ᵒ sic Ista est ipothetica omnis hō currit sꝫ tu es homo ergo tu curris ⁊ tn̄ nō ꝯiūgūtur plures cathegorice ꝑ aliquam dictaꝝ nōꝝ. ergo ⁊c̄ ꝯn̄tia tenꝫ cū maiori quia ē sillogismus ergo ē ꝓpō vel cathegorica vel ipothetica. nō cathegorica. ergo ipothetica. minor ꝓbatur qꝛ nō est nota cōditionis copulationis ⁊ disiūctionis. si dicis ē nota rationis li ergo que equalet note ꝯditionis. Contra illa nota ergo nō ꝯiūgit plures cathegoricas sed vnā cathegoricā cū vna ipothetica qꝛ an̄s ē vna ipothetica ⁊ cōsequens vna cathegorica. deide sunt plures note qꝛ copulationis ⁊ rōis. ergo nō magis dꝫ dici rōalis q̄ꝫ copulatiua. sed non potest simul ⁊ semel esse vtraq̄ꝫ ergo nulla ē ⁊c̄.

4ᵒ Iste sunt ipothetice quia tu curris tu moueris. similiter cum tu curris tu moueris similiter vbi tu curris tu moueris ⁊ tamen non cōiunguntur plures cathegorice per aliquam notaruꝫ dictarum. ergo ⁊c̄. consequentia nota cū minori. maior probatur qꝛ quelibet illarū est propositio. ergo cathegorica vel ipothetica. no cathegorica quia cathegorica habet subiectum predicatuꝫ ⁊ copulam principales partes sui qualiter nō habent ille. ergo est ipothetica. Confirmat̄ quia ista est ipothetica cū homo ē animal est ⁊ tamen non sunt coniuncte plures cathegorice per aliquaꝫ dictaꝝ notarum vt pꝫ ergo ⁊c̄.

Ad primum dicunt quidam ꝙ propositio potest dici ipothetica dupliciť. Uno modo ſm ethimologiam vocabuli. Alio modo ſm communem vsum loquendi. Primo modo sola conditionalis est ipothetica quia sola ē suppositiā.

Secundo modo tam copulatiua ⁊ disiunctiua q̄ꝫ conditionalis est ipothetica. ⁊ per hoc etiam patet ad confirmationē. Uel aliť dicatur ꝙ multotiēs aliud ē a quo nomē iponitur ad sig̃ndū ⁊ aliud ē illud qđ sig̃t vt pꝫ a lapide q̄ iponitur ad sig̃ndum a lesione pedis: significat tamē aliud q̄ꝫ lesioneꝫ. Ita hoc nomē ipothetica imponitur ad significādum a cōditōali siue suppositiua propositōe. aliud tamē significat. qꝛ nō solum cōditionalem sed copulatiuaꝫ ⁊ disiūctiuam. pricipalius tn̄ sig̃t cōditōalē q̄ꝫ aliam speciem cuꝫ ab illa sit denominatō. ⁊ sic pꝫ ad argumētū ⁊ ad cōfirmationeꝫ. Ad 2ᵐ dr̄ ꝙ ꝑ cathegoricas h̄ itelligimus tā ꝟas cathegoricas q̄ꝫ que hn̄t modū cathegoricaꝝ. Propō aūt hꝫ modū cathegoricaꝝ qn̄ hꝫ subiectū predicatum ⁊ copulā pricipales ptes sui q̄ꝫuis n̄ sit ꝟa cathegorica. vt i argumēto

arguitur. quare ⁊c. Ad tertium dicitur sicut ibi. Ad replicam negatur ꝙ illa nota non cōiungat plures cathegoricas. ⁊ cum dicis. coniungit vnam cathegoricam cum vna ipothetica. concedo. ergo non coniungit plures cathegoricas. nego consequentiam. licet eniz nō cōiungat duas cathegoricas. precise sufficit ꝙ coniungat plures cathegoricas vel sint due vel plures non curo. Et cū tu arguis vlterius ꝙ sunt plures note .s. copulationis ⁊ rationis: cōcedo. ergo non magis debet dici rationalis ꝙ̄ copulatiua. nego consequentiaz: immo dicitur rationalis quia principalis nota ē nota rationis. Uel potes dicere ꝙ semper distinguenda est propositio in qua plures note sunt. vel velis ꝙ prima sit principalis vel secunda. ⁊ respondetur consequenter. absolute tamen vna principalis est. Ad 4m negatur maior.

Ad probationem nego ꝙ non sint cathegorice. ⁊ cum tu arguis qr principales partes earum non sunt subm predicatum ⁊ copula respondetur ꝙ principales partes sunt subm predicatum ⁊ copula. quia ille orationes sunt vt subiectum predicatum ⁊ copula. Quando ergo principales partes propositionis sunt propositiones que non sunt vt sbiectum predicatum ⁊ copula illius propositōis. tunc propositio est ipothetica. sed si tales propositiones sunt vt subz predicatum ⁊ copula illius tunc est cathegorica. ⁊ sic est in proposito. quia dicen⁹ quia tu curris tu moueris subiectū ē. qr tu curris. predicatum ē tu moueris quia equiualz huic ꝙ tu curris est causa ꝙ tu moueris facta resolutione illi⁹ note quia in hoc est causa. ⁊ ita dicatur de alijs. Ad confirmationem dicitur ꝙ illa equiualet conditionali sm Boetium in tractatu de sillogismis ipotheticis. Uel potes dicere ꝙ est vna tēporalis ⁊ consequenter est cathegorica ⁊ non ipothetica.

Utrum diffinitio conditionalis cuz speciebus sit bene data.

Contra diffinitionem conditionalis arguitur sic. Ista est conditionalis. si antichrist⁹ esset albus antichristus esset coloratus ⁊ tamen non coniunguntur plures cathegorice. qr nulla illarum est indicatiua ergo ⁊c. Secundo contra affirmatiuam ⁊ negatiuam arguitur probando ꝙ conditionalis non est negatiua quando nota cōditōis negatur preponen⁰ negationem toti conditionali, sic dicendo nō si sortes currit sortes mouetur. ⁊ arguitur ex fundamento auctoris modorum significandi. quia aduerbium est determinatiuum solum verbi vel participij. ergo non potest negare notam conditionis scilicet li si. quia illa est coniunctio. ꝙ si forte dicitur negando totam conditionalem negantur duo verba. ⁊ sic non est contra naturam aduerbij. cō illud nihil est. quia negare conditionalem non est negare antecedens nec consequens sed illationem sicut cum dicitur. non si tu es homo tu sedes: non negatur te esse hominez nec negatur te sedere: sed solum negatur illatio idest cōsecutio consequentis ex antecedente.

Tertio contra veritatem ⁊ falsitatē arguitur sic argumento magistri. Aliqua est conditionalis vera cuius contradictorium consequentis stat cum antecedente. ergo diffinitio falsa. consequentia tenet. antecedens probatur qr hec conditionalis est vera ⁊ affirmatiua. nisi tu es animal tu non es homo. vt patet ⁊ antecedens est verum tu es animal ⁊ consequens falsum. tu non es homo. ergo ⁊c. Quarto cōtra possibilitatem ⁊ impossibilitatem contingentiam ⁊ necessitatem arguitur sic, proban⁹ ꝙ non quelibet conditionalis possibilis est vera ⁊ necessaria. Nam iste sunt conditionales possibiles sm Hentisbe

rũ in tractatu de relatiuis Aliqua pro/
positio est ⁊ si illa sciatur a te illa ẽ pos
sibilis aliqua ꝓpositio est ⁊ si illa est ve
ra tu es asinus. aliquod animal est ⁊ si il
lud est rudibile tu non es homo. ⁊ tam̃
nulla talis est necessaria vt ipsemet di/
cit loco allegato. ergo ⁊c̃.
Confirmatur. Omne verum est pos/
sibile ⁊ non ecõtra. ergo aliquid est pos
sibile quod non est verum. ergo aliqua
ↄditõalis est possibilis q̃ non ẽ ṽa.
Ad hec breuiter respondetur. Ad
primum dicitur ꝙ diffinitõ conditõa/
lis sic itelligitur. Cõditõalis est illa ĩ q̃
coniunguntur plures cathegorice vel
se habentes per modũ cathegoricaruꝫ
Modo ĩ proposito dico ꝙ ĩ illa condi/
tõali assignata coniungũtur plures ora
res orationes se habentes per modum
cathegoricarum.
Ad secunduꝫ dicitur ꝙ sicut contra
dictorium copulatiue potest assignari
dupliciter. s. negatiue per negatõeꝫ pre/
cedentem ⁊ affirmatiue per disiuncti/
uam affirmatiuam factam de partibus
contradicentibus copulatiue. ⁊ sic di/
cendum est de disiunctiua. Ita ad pro/
positum dicendum est de conditõali ⁊
ratõali ꝙ dupliciť potest sibi assigna/
ri contradictorium. primo affirmatiue
per aduersatiuam affirmatiuam fa/
ctaꝫ siue compositam ex antecedente ⁊
opposito consequentis. Secundo
per negationem precedentem. vbi grã
ↄdictorium hui⁹ conditionaľ. si tu cur
ri tu volas ẽ hᶜ aduersatiua lꝫ tu curri
stat te non volare. ⁊ etiã potest assigna
ri ꝑ negatõem precedentem sic. nõ si tu
curris tu volas.
Ad argumentum g̊ ĩ contrarium re/
spondet dupliciter Paulus ꝑgulensis
dubio 2°. Prĩo dicit ꝙ li non est aduer
bium sed aggregatũ ex li nõ ⁊ li g̊ equa/
let vni aduersatiue. s. ad li ꝯiũis sicut in
copulatiua negatiua tantum vꝫ li non
quãtum li vel. ⁊ econtra tantuꝫ valet li
non vel quantum li ⁊ lꝫ ergo preponať
negatio toti consequentie tamen itelli/
gitur coniuncta cũ li ergo. ⁊ ĩ mente est
vnus aduersatiuus cui subordinantur
ille due voces. ⁊ ita dicatur de conditõ
nali. Vel aliter dicit ipse potest dici ꝯm
veterem doctrinam ꝙ ex omni proposi
tõne sequitur suum dictum fore veruꝫ
Nam sequitur. homo est asinus g̊ hoc ẽ
veꝝ ꝙ hõ ẽ asinus Ita possumus diceꝛ
ꝙ vbi negatio ꝑponitur itelligitur hoc
cõplexũ ñ est ita vel ñ ẽ verum vel ñ sic
est. Ideo tantũ est dicere ñ si tu curris
tu volas quãtũ si diceremus. ñ est ita vľ
ñ est veꝝ vel ñ est sic. vel ñ seqtur si tu
curris tu volas. ita ꝙ itelligatur aduer
biũ negatiuũ aduerbio precedẽte sicut
dicitur affirmatiue si tu curris tu mo/
ueris ĩplicite est dicẽ seqtur si tu curri
tu moueris. ⁊ ita dicatur de consequen/
tia. Quantum iste responsiones va/
leant tuo iudicio relinquo. Si enim re/
cte ponderabis friuole sunt. Prima. n.
negat ꝙ li non sit aduerbium ⁊ male.
Secunda dicit ꝙ intelligit vnum ver/
bum negatiuũ per negationem vt non
ita est ꝙ si tu curris tu volas sequitur
ꝙ est cathegorica. aut sicut ipothetica ñ
sit negatiua. Ideo aliter dicerem ꝙ ad
hoc vt propositio sit negatiua requiri/
tur vt negatio neget illud quod est for/
male in ea. sed sicut verbum est forma
in cathegorica. ita nota coniungens ca/
thegoricas est forma ĩ ipothetica: ideo
requiritur vt negatio neget notam.
Et ad argumentum nego ꝙ aduerbi
um determinet solum verbum vel par
ticipium. Nam dicendo sortem curre/
re est non possibile. ⁊ ita est negatiua ⁊
tamen negatur modus qui non est ver/
bum nec participium. Si tamen grã
matici dicant hoc nolo negare auctori/
tatem grammaticorum sed dico ꝙ ha/
bet intelligi cuꝫ grano salis sic videlicꝫ
ꝙ cum verbum sit illud quod principa
liter importat compositionem quia si/

ne per se siue cum alio sumant semper hoc facit. ideo principaliter habet negatio determinare verbum ex consequenti tamen potest determinare quodcunque importat compositionem. sed cum tales note coniungentes cathegoricas importent compositionem ideo negatio potest determinare illas quare etc. Ad 3m dicit magister quod regule date de veritate et falsitate conditionalium respiciunt solum conditionalem denominatam a li si non autem indifferenter omnem conditionalem quia non conditionalem denominatam a li nisi quare etc. Vel aliter tenendo quod intelligitur de utraque negatur quia oppositum consequentis stet cum antecedente. Nam antecedens non est tu es animal sed hoc totum tu non es animal quod patet resoluendo li nisi i si non et tunc oppositum consequentis. scilicet tu es homo non stat cum antecedente scilicet tu non es animal. Ad quartum respondet Hentisber loco allegato quod quelibet illarum est conditionalis possibilis non tamen est necessaria. et facit argumentum contra se sic. Quelibet conditionalis possibilis est bona consequentia. quelibet bona consequentia est necessaria. ergo a primo ad ultimum sequitur quelibet conditionalis possibilis est necessaria. Respondet quod nulla talis conditionalis in terminis relatiuis ubi terminus relatiuus sequitur immediate notam conditionis est consequentia. huiusmodi sunt omnes iste conditionales proposite et ideo nulla illarum est consequentia. quia nec habet antecedens nec consequens. Relatiuum enim cum ad aliud referatur non est antecedens ad illud ad quod refertur. et ideo tales conditionales sunt vere vel false possibiles vel impossibiles sicut alie propositiones cathegorice particulares vel indefinite. Vel aliter possumus respondere et melius quod ille propositiones non sunt conditionales sed sunt copulatiue quia in eis nota copulationis copulat partes principales. primam cathegoricam cum coditionali et est principalis nota. Nota autem conditionis non copulat principales partes. sed partes unius principalis partis ut patet intuenti.

Ad confirmationem concedo quod non omne possibile est verum et cum infers. ulterius. ergo non omnis conditionalis possibilis est vera nego consequentiam quia arguitur a superiori ad suum inferius negatione postposita ac si arguatur non omne animal currit. ergo non omnis homo currit.

Utrum diffinitio copulatiue cum speciebus suis sit bene data.

Contra diffinitionem Copulatiue arguitur sic. Ista est copulatiua omnis homo est risibilis et econtra et tamen non coniunguntur plures cathegorice. ergo etc. consequentia nota cum maiori. minor probatur quia li econuerso non est cathegorica cum ibi non sit subiectum predicatum et copula pricipales partes sui. Confirmatur quia ista est copulatiua. si tu esses homo et tu esses animal. et tamen non coniunguntur plures cathegorice hic. quia nulla illarum est indicatiua. quare etc. Secundo contra affirmatiuam et negatiuam arguitur ut supra arguebatur contra conditionalem. quia negatio cum sit aduerbium non habet determinare nisi verbum et consequenter non potest determinare illam notam etc.

Tertio contra veritatem et falsitatem arguitur argumento magistri sic ista copulatiua est vera. aliquod animal est et si tu es illud tu es asinus. et tamen una pars principalis est falsa. ergo diffinitio mala. consequentia tenet

maior probatur per resoluentes sic hoc est demonstrando brunellum. ꝛ si tu es illud tu es asinus. ꝛ hoc est aliquod animal quod aliquod animal est ꝛ si tu es illud tu es asinus cum resoluentes vere sunt ꝛ ipsa resoluta est vera. minor principalis probatur scilicet quod vna pars istius copulatiue est falsa. quia secunda est falsa cum non videatur significare aliud nisi si tu es animal tu es asinus. sed hec est falsa. ergo illa si tu es illud tu es asinus. Confirmatur quia ista copulatiua est falsa aliquid est ꝛ quodlibet est illud. Similiter illa. nihil est ꝛ quodlibet est illud ꝛ tamen quelibet pars est vera. ergo ꝛc. tenet consequentia cum maiori. quia prima significat quod aliquid est ꝛ illud est quodlibet. secunda significat quod aliquid est ꝛ illud est nihil. minor probatur quia prima pars est necessaria. ꝛ secunda est vna vniuersalis. cuius quelibet singularis quam nata est habere est vera ꝛ nulla alteri repugnat igitur quelibet pars est vera.

Quarto contra possibilitatem ꝛ impossibilitatem arguitur argumento magistri Ista copulatiua est impossibilis. Omnis homo currit. tu es homo. ꝛ tu non curris. ꝛ tamen quelibet pars est possibilis ꝛ alteri compossibilis. ergo diffinitio mala. consequentia tenet maior probatur. quia ex duabus primis partibus sequitur contradictorium tertie partis in varijs. ergo est impossibilis. minor probatur. quia quelibet illarum est possibilis ꝛ quecunque illarum duarum sumantur sunt compossibiles. ergo ꝛc. Confirmatur quia ista copulatiua est possibilis. deus est ꝛ antichristus est homo vt patet. Et secunda pars impossibilis probatur. quia li homo supponit solum pro presentibus hominibus. sed est impossibile quod antichristus sit homo qui est. quia facio istam consequentiam. antichristus est homo qui est. ꝛ isti sunt omnes homines. ergo antichristus est iste homo. vel antichristus est iste homo. ꝛ sic de alijs. Ista consequentia est bona. quia licet descendere sub illo termino homo disiunctiue. ꝛ consequens est impossibile. ergo ꝛ antecedens per decimam regulam Strodi. et non est impossibile pro secunda parte. ergo pro prima.

Quinto contra necessitatem ꝛ contingentiam arguitur argumento magistri. Ista copulatiua est necessaria. non nullus deus est ꝛ tu es homo. ꝛ tamen secunda pars est contingens. sed tu es homo ergo ꝛc. confirmatur quia aliqua est copulatiua que non est necessaria nec contingens. vt ista tu curris ꝛ tu volas. ergo diuisio insufficiens.

Ad hec breuiter respondetur. Ad primum dicitur quod diffinitio copulatiue intelligitur in qua coniunguntur plures cathegorice explicite vel implicite. ꝛ sic li econuerso est vna cathegorica implicite ꝛ habet subiectum predicatum ꝛ copulam implicite. ꝛ sequitur quod aliqua cathegorica affirmatiua potest fieri negatiua sine additione alicuius ad ipsam. ꝛ sine remotione alicuius ab ipsa. ꝛ sine transpositione terminorum vt li econuerso vbi precedit prius illa omnis homo est risibilis. deinde loco illius ponas illam nullus homo est risibilis. Ad confirmationem dicitur quod in diffinitione subintelligitur vel se habentes per modum cathegoricarum. vt est hic. Ego autem verius puto dicere illam non esse copulatiuam. quia non est propositio cum non significet verum vel falsum. illa enim non quietat intellectum.

Ad 2m dicitur sicut ad 2m argumentum precedentis questionis. vide ibi.

Ad tertium dicitur quod ista copulatiua est vera. ꝛ secunda pars est vera sicut prima. ꝛ cum tu dicis quia secunda pars significat si tu es animal tu es asinus. negatur. Unde loco relatiui non licet ponere antecedens nisi seruetur eadem suppositio. sed dicendo aliquod animal est ꝛ si tu es illud tu es asinus. li illud stat determinate. sed si dicis si tu es animal li

animal stat confuse tantum. ideo secunda pars non significat assertiue illud quod dicis. sed significat quod aliquod animal. si tu es tu es asinus. et hoc est verum quia hoc si tu es demonstrando asinum tu es asinus. et hoc est aliquod animal. ergo etc. Ad confirmationem respondet Hentisber quod quelibet singularis est vera in tractatu de relatiuis negando istas copulatiuas. et ad probationem cum arguitur quod quelibet singularis est vera cum prima parte dicit quod illius vniuersalis affirmatiue quamuis quelibet singularis per se accepta sit vera cum prima parte copulatiue scilicet aliquid est. tamen si simul sumantur nulla est vera cum eadem nisi prima et econtra. Dicit de vniuersali negatiua. videlicet quod quelibet erit vera preter vltimam ex suis singularibus cum prima parte si simul sumantur. Ad 4^m dicit magister quod ille regule sunt date de copulatiua facta tantum ex duabus partibus cuiusmodi non est illa assignata. et si vis regulam intelligere vniuersaliter debes dicere quod ad possibilitatem requiritur quod quelibet pars sit possibilis et nulla alteri vel alijs sit incompossibilis. modo licet in proposito vna non sit incompossibilis alteri. tamen vna est incompossibilis alijs. nam tertia est incompossibilis duabus primis.

Vel breuius dic quod ad possibilitatem requiritur quod quelibet pars principalis sit possibilis et vna pars principalis non sit incompossibilis alteri modo quelibet copulatiua habet tantum duas partes principales licet plures sint partiales. In proposito vna pars principalis non est compossibilis alteri. ideo non est possibilis ista copulatiua.

Ad confirmationem dicitur quod ista est possibilis. et cum dicis. secunda pars est impossibilis negatur. Ad probationem cum dicitur li homo supponit tantum pro presentibus. sed impossibile est quod antichristus sit homo qui est negatur: immo est possibile quod antichristus sit homo qui est. et cum tu facis consequentiam descendendo sub illo termino homo et isti sunt omnes homines. ergo antichristus est iste homo consequentia est bona. concedo et consequens est impossibile concedo. ergo antecedens est impossibile concedo. et cum tu dicis non pro secunda parte. ergo pro prima parte. nego consequentiam. quia licet quelibet pars antecedentis sit possibilis tamen vna est incompossibilis alteri. Non enim stat simul in veritate quod antichristus sit homo. et isti sunt omnes homines demonstrando existentes. Et si arguis contra. Antichristus est homo qui est et non sunt nisi isti homines demonstrando presentes. ergo antichristus est hic vel hic concedo consequentiam sed antecedens pro prima parte est falsum. licet sit possibile. quia dato quod non sint nisi isti homines demonstrando existentes. adhuc est possibile quod antichristus sit vnus homo existens qui nec sit ille nec ille.

Ad quintum dicitur quod regula intelligitur de copulatiua affirmatiua et non negatiua.

Ad confirmationem concedo consequentiam et consequens quia copulatiua non sufficienter diuiditur per necessarium et contingens cum aliqua sit impossibilis.

Utrum diffinitio disiunctiue cum speciebus sit bene data.

Contra diffini

tionem disiunctiue arguitur sic. Nota disiunctionis disiungit idest separat ea inter que cadit. ergo non coniungit ea. consequentia tenet et antecedens probatur. quia proprium note disiunctionis est disiungere. Ad hoc forte diceres vt dicit Donatus quod nota disiunctionis coniungit voces disiungit tamen sensum. idest significatum et non inconuenit quod vnum et idem coniugat et disiungat respectu diuersorum

Contra hoc arguitur ⁊ adduco rationem auctoris modorum significãdi: qui improbat Donatum: q̃ talis e. Cõiunctio coniungit illa cũ q̃bus per se cõstruitur sed cõiũctio ñ solum cõstruitur cum vocibus. sed etiam cõstruitur cum dictõib⁹ idest aggregato ex voce ⁊ significato ⁊ modo significãdi. ergo cõiũctõ disiũctiua dictiões cõiũgit idest voces ⁊ significata siue voces per significata ↄiũgit.

Secũdo cõtra affirmatiuam ⁊ negatiuaꝫ vẽit argumẽtum factum ↄtra alias species ipotheticaruꝫ specialiter tamen arguitur sic. Ista est negatiua tu ñ es homo vł tu ñ es asinus. ⁊ tamẽ nota disiũctõis ñ negatur. ergo ⁊c. cõsequẽtia nota cum miori. maior probatur. q̃r facio istam cõsequẽtiam ñ tu es homo ⁊ tu es asinus. ergo tu ñ es homo vł tu ñ es asinus cõsequẽtia ẽ bona q̃r equalet huic cum cõtradictorium copulatiue affirmatiẽ detur duobus modis. aut per negationem p̃cedẽtem aut p disiũctiuam factam de partibus opposit[ ] copulatiue ⁊ ãñcedẽs est pur̃ negatiuũ q̃r ẽ vna copulatiua negatiua ergo cõsequẽs est pure negatiuũ. tꝫ cõsequẽtia p vndecimam regulam Strodi que dicit. Si aliqua cõsequẽtia ẽ bona ⁊ ãñcedẽs est pure negatiuũ. g̊ ↄñs ẽ pur̃ ngatiuũ 3° ↄ̃ ṽitatẽ ⁊ falsitatẽ sic arguit̃ argumẽto magr̃i. Disiũctia i^a^ ẽ falsa. Omnes homines sũt asini vł homĩes ⁊ asini sũt asini. ⁊ tñ vna pars ẽ vera ergo ⁊c̃ ↄsequẽtia nota maior probatur q̃a quelꝫ pars p̃ricipal' est falsa. p̃ria homĩes sũt asini. 2ª homĩes ⁊ asini sũt asini. mior probatur q̃a quelꝫ illarum ẽ vera omnes homĩes sũt asini vł homĩes ⁊ asini sũt asini. ergo ⁊c. Cõfirmatur quia disiũctiua que habꝫ ambas partes veras ẽ falsa vt i^a^ tu es homo vł tu es animal. ergo regule false. cõsequẽtia tꝫ ãñcedẽs probatur sic. Illa oratio est falsa que significat sicut non est sed ista designata est huiusmodi. ergo ⁊c̃. cõsequẽtia nota cum maiori p philosophum ĩ p̃dicamẽto substãtie dicẽtem q̃ ex eo q̃ res est vł ñ ẽ oratio dicitur vera vł falsa mior probatur q̃a ista disiũctiua significat significata vocum quas cõiũgit eẽ separabilia ⁊ ñ sũt separata. ergo significat sicut ñ est.

Cõfirmatur auctoritate Boetij di. ↄiũctõ disiũctiua: ea ĩter que cadit simul esse non permittit.

Quarto cõtra possibilitatem ⁊ ipossibilitatem ⁊ arguitur argumẽto magistri. Ista disiũctiua est impossibilis cõtingẽter tu es vł tu nõ es supposito q̃ aduerbium determiet totum. ⁊ tamen quelibꝫ eius pars est possibilis. ergo ⁊c̃ consequentia tenet prima pars antecedentis probatur quia suum contradictorium est necessarium scilicet necessario tu es vel tu non es. secunda pars pꝫ quia quelibet illarum est possibilis: tu es vel tu non es. Confirmatur quia ista est possibilis secundum magistruꝫ in exemplificando homo est asinus vel antichristus est ⁊ tamen nulla pars est possibilis. de p̃ria manifestum est de. secunda probatur vt in questione precedenti. quia tũc esset possibile q̃ antichristus esset alquid quod est sed impossibile est q̃ antichristus sit aliquid quod ẽ q̃r si ista ẽ possibilis antichristus ẽ aliquid quod est ⁊ ista sũt omnia que sũt. g̊ possibile ẽ q̃ antichristus sit hoc vel hoc quod est ⁊c̃. quod ẽ impossibile.

Quinto cõtra cõtingẽtiam ⁊ necessitatem arguitur sic argumẽto magistri. Ista est necessaria antichristus ñ est albus vł antichristus ẽ coloratus ⁊ tamẽ quelꝫ pars ẽ cõtigẽs ⁊ nulla alteri repugnat g̊ ⁊c̃. cõsequẽtia nota cum minori. maior probatur q̃a cõtradictorium est impossibile. s. antichristus ẽ albus ⁊ antichristus ñ est coloratus.

Ad hec breuiter respõdetur. Ad primum dicit auctor modorum significã-

dí ꝙ coniunctio disiunctiua coniungit.
voces ⁊ significata eo ꝙ semper extre/
ma cõiũgit diuidit tamẽ ea respectu ter
tij. Unde cum dicitur sortes vł plato
currit illa cõiũctio vł cõiungit simul il/
la duo extrema scilicet sortem ⁊ plato/
nem ⁊ tamẽ disiũgit ea respectu tertij
qđ est currit ⁊ sic de alijs.pꝫ ergo quali
ter cõiungit ⁊ qualiter disiũgit.

Saluando Donatuꝫ responde tu ꝙ
Donatus itelligit ꝙ cõiũctio disiunctia
cõiungit solũ voces r̄ respectu tertij.⁊ di/
siungit sigt̃a. Unde improbatio quã fa
cit auctor modorũ signifcãdi ẽ eius de/
claratio. Ad 2ᵐ dicatur vt supra. Ad
cõfirmationẽ negatur maior. ad ꝓba/
tõem cũ tu facis illam cõsequẽtiam cõ/
cedo ⁊ cum dicis añcedẽs ẽ pure nega/
tiuum g̊ ⁊ cõsequẽs negatur h̃ cõsequẽ
tia. Uñ hec regula tenꝫ solum ĩ cathe/
goricis ĩ qbus affirmatia põit aliqd ĩ cẽ
⁊ negatiua ñ ĩ ipotheticis aũt ñ. Ad
3ᵐ negatur ꝙ aliq̃ pars pricipał sit v̾a.
sꝫ bene aliqua pars principalis est vera
vnde vna pars principalis est que prece
dit notam disiunctionis. ⁊ altera pars
principalis est que sequitur notam di/
siunctionis. Ad confirmationem nega/
tur antedens.ad probationem nego mi
norem scilicet ꝙ talis disiunctiua tu es
homo vel tu es animal significet sicut
non est.⁊ ad probationem significat si/
gnificata esse separabilia ⁊ non sunt se
parata ergo ⁊c̃ negatur ꝙ significet si/
gnificata esse separabilia sed bene per
modum separationis significat illa.

Uel aliter dicatur ꝙ intelligitur in
disiunctiua propria que autem sit illa vi
de in summulis. Ad quartuꝫ dicitur
ꝙ intelligitur de disiunctiua affirmati/
ua ipothetice probãda.non auteꝫ cathe
gorice qualiter est in proposito eo ꝙ q̃/
libet illarum contingenter tu es vel tu
nõ es. necessario rex sedet vł nullus rex
sedet est xponibiliter probanda sicut
contingenter tu es.necessario deus est.

Ad confirmationem dicitur vt supra.

Ad quintum dicitur ꝙ ille due parti
cule nõ sufficiũt sed altera requiritur
.s.cõtradictoria partium ñ repugnẽt q̃/
liter non ẽ in ꝓposito iõ argumẽtum ñ
ẽ cõtra regulam.

Utrum predicabile proprie sumptũ
diuidatur in quinq̃ tãtuꝫ.

Contra. Argui

tur ꝙ ñ sunt nisi quatuor qr pre
dicatum ⁊ p̃dicabile idẽ sunt sꝫ tantuꝫ
quatuor sunt p̃dicata ꝑ philosophuꝫ pᵒ
topico.s.genus. diffinitio proprium: ⁊
accidẽs. g̊ tantum.4. sunt p̃dicabilia.
Item genus ⁊ accidens idem sunt quia
color est genus ⁊ accidẽs ergo remanẽt
tãtum quatuor. Itẽ species ⁊ propꝛiũ
idẽ sunt quia risibile ẽ idẽ cum homine
quia si non eẽt spẽs in p̃dicamẽto q̃lita
tis ⁊ haberet aliqđ ꝓpꝛium ⁊ illđ ꝓpꝛium
aliud ꝓpꝛium ⁊ sic eẽt ꝓcessus in infini/
tum qđ non ẽ dicẽdum g̊ tãtũ quatuor
sunt. Itẽ p̃dicamẽta sunt decẽ ⁊ qđ/
libet ẽ p̃dicabile.g̊ p̃dicabilia sunt decẽ
g̊ non tantum quinq̃. Hec quatuor sũt
argumẽta cõmunia. Secundo p̃nci/
cipaliter sic p̃dicabile ⁊ vniuersale idẽ
sunt sꝫ plura quinq̃ sũt vł̃ia. g̊ pł̃a qn/
q̃ sunt p̃dicabilia ꝯñtia nota cuꝫ maio
ri.minor probatur quia singł̃ia sũt ĩfini
ta g̊ vł̃ia tꝫ ꝯñtia qr quot mõis dr̃ vnuꝫ
oppositorum tot modis dr̃ ⁊ reliquum
per phm primo topicoruꝫ sꝫ singł̃are ⁊
vł̃e sũt opposita.g̊ quot modis dicitur
singł̃re tot modis dicitur vniuersale.

3ᵒ sic. Indiduũ ẽ vł̃e qr predicatur đ
pluribus ⁊ nõ ẽ aliqđ istoꝝ quinq̃ g̊ sũt
pł̃a qnq̃. Et si dicis ꝙ indiuiduum põt
accipi dupliciter.s. ꝓ eo qđ denoĩat ⁊ ꝓ
eo qđ sigt̃ pᵒᵒ ñ p̃dicat̃ de pł̃ibꝰ. 2ᵒᵒ sic.
Contra adhuc habeo intentum ꝙ capi/
endo pro eo quod significat predicatur
de pluribus vniuoce:quia verum est di
cere hoc indiuiduum est indiuiduum.⁊
hoc indiuiduum est indiuiduum.⁊ ita

de alijs ⁊ nullum istorum quinq; est q2 maxime eēt species. Sed hec ñ quia oppositum non predicatur d̄ opposito; sed hec intentio species ⁊ hec intentio indiuiduum sunt intentiones oppo͡site. ergo vna ñ predicat͛ de alia. ergo indiuiduum non est species. Quarto sic p̄dicari in qd facit duo vniuersalia quia aliud predicatur de pluribus differentibus specie vt genus. aliō vero de pluribus differentibus numero vt species sic predicari i quale essētiale faciet duo vniuersalia. quia vnum erit quod predicabitur de pluribus differentibus specie vt differentia ñ ↄuertibilis cum specie de qua assignatur prima diffinitio a porphirio q̄ predicatur de pluribus differentibus specie ⁊ aliud erit qō predicabitur de pluribus differentib⁹ numero solum ⁊ illud erit differentia conuertibilis. ⁊ sic erunt sex vniuersalia. ⁊ si negas similitudinem da ergo rationem diuersitatis quare predicari in quid per hoc q̄ diuiditur in predicari de pluribus differentibus specie ⁊ predicari de plurib⁹ differentibus numero faciat duo vniuersalia distincta. predicari vero in quale essentiale per hoc q̄ dicitur similiter non facit duo vniuersalia quia non sufficit negare si propter quid sit falsa non ostenditur vt dicit philosophus. 8. topicorū. Quinto modo chimera est vniuersale ⁊ non est aliquod istoꝝ. 5. ergo sunt plura q̄. 5. cōsequentia nō cum maiori q2 est terminus vniuocus predicabilis de plurib⁹ ⁊c. ⁊ minor probatur. s. q̄ non sit aliqō istorum. 5. q2 vniuersale cōmunius istis 5. diffinitur sic ab Alberto i predicabilibus. Uniuersale ē natura simplex sua simplicitate cōmunicabilis plurib⁹ sed chimera non est huiusmodi. ergo ⁊c.

Sexto vniuersale quod est cōe istis 5. est vniuersale q2 predicatur de istis. 5. s̄m eādem ratiōem q2 s̄z istam termin⁹ vniuocus predicabilis d̄ pluribus ⁊ tñ non est aliquod istorum. 5. q2 tunc esset mag1 cōe r̄spectu suipsi⁹ ⁊ r̄spectu aliorū vt. p3 itelligēti. ergo ⁊c.

Ad hec breuiter respondetur. Ad primum dicitur q̄ philosophus loquit͛ solum de predicatis quesitis i probleumatibus scibilibus sicut est genus diffinitio propri⁹ ⁊ accidens. Porphiri⁹ autem generalius loquitur. sed dices q̄re philosophus ñ posuit i primo topicorum differentiam pro predicato. dō est quod cum predicatio differētie sit substātialis ⁊ i plus se habeat sicut genus ideo ipsam differētiam ñ posuit diuersam a genere quia cum sit generalis cū genere ordinanda est vt dicit philosophus ibidem. Ad secūdum dicitur q̄ idez ñ est gēus ⁊ accidēs respectu eiusdem ideo genus ⁊ accidēs distiguūtur formaliter. Ad 3ᵐ dicitur q̄ risibile ñ est idem cum homie ⁊ l3 risibile sit i predicamēto qualitatis nego q̄ habeat ꝓpriu3. l3. n. vl'r ql3 spēs p̄dicam̄ti sbe hēat aliqō ꝓpū ñ tñ qlib3 species accidēt͛. Ad 4ᵐ dicitur q̄ omnia predicamēta cōtinēt͛ sub vno vniuersali. s. sub genere. Uñ dico q̄ tm̄ st̄. 5. itētōes 2ᵉ vl'es nō coicidētes i denomiatiōe scilicet genus species differētia propriū ⁊ accn̄s. Ad 2ᵐ pricipale negatur minor. ad ꝓbatōem negatur hec ↄsequētia. singularia sūt ifinita g̃ vniuersalia. ⁊ ad ꝓbatiōnē cum dr̄ quot modis vnum oppositorum tot modis dr̄ reliquū. dicit Scotus i predicabilibus q̄ h3 itelligi sic q̄ quot sūt significata vnius oppositi tot sunt significata alterius si secundum omnem significationem opponūtur nō autem q̄ supposita ideo nō est ad ꝓpo⁹ auctoritas. Uel clarius dicitur q̄ ph̄s vl't q̄ si vnum oppositorum dr̄ m̄ltipliciter. i. equiuoce ⁊ aliud. modo argumētum ñ est ad propositum ⁊ hoc expresse dicit philosophus in textu vide ipsum ⁊ inducit philosoph⁹ hoc est in contrarijs in ↄdictorijs ⁊ in oppositis ꝓuatie.

Ad 3m dr̄ ſicut ibi. Ad replicam cōce do ꝙ īdiuiduū ꝑ eo quod ſignificat eſt vl'e q2 ē ſpecies ⁊ cum dicis. Oppoſituꝫ n̄ p̄dicatur de oppoſito. dr̄ ꝙ hec inten/ tio oppoſita ſpēs n̄ predicatur de illa in tētione oppoſita īdiuiduum vt quid ſꝫ vt modus. vnde īdiuiduuꝫ ⁊ ſpecies vt quid ſunt oppoſita ⁊ vt modi. ſi autem vnuꝫ accipiatur vt quid ⁊ aliud vt mo/ dus n̄ opponūtur. Reſpōſio Scoti. Uel aliter ⁊ clarius ⁊ ſecūdū Scotum dicitur ꝙ illa intētio ſecūda īdiuiduum comparata ad ſingularia q̄ denominat vt puta ſoꝛtem ⁊ platonem opponitur iſti ītētioni ſpēs ⁊ ſic nō ē ſpēs compa/ rata aūt ad illas ītētiones ſc̄das de qbꝰ p̄dicatur in quid. vt hoc indiuiduū illō indiuiduū n̄ opponit̄ ſpēi. ⁊ ſic ē ſpēs.

Ad 4m dicitur negādo ſimilitudinē ⁊ cū dicitur. da ḡ īſtātiam ſimilitudinis dicitur ꝙ hec eſt q2 p̄dicari ī quid nō fa cit duo vl'ia per h̄ ꝙ aliud p̄dicet̄ d̄ plu ribus differentibus ſpecie. aliud v̾o de pluribus differētibꝰ numero. ſꝫ ꝑ h̄ ꝙ vnū dicit quidditatē totā indiuidui vt ſpēs. aliud v̾o ꝑtē vt genus. ſꝫ p̄dicari ī quale eſſētiale n̄ pōt diuidi ſic vt vnū dicat totā quidditatem ⁊ alterum par/ tem: q2 nulla differentia dicit totam qd ditatē. ſed quelibet dicit ꝑtē. q2 dr̄a nō īcludit actu genꝰ cuiꝰ ſignū eſt q2 genꝰ nō predicatur de dr̄a 4o metaphīce.

Ad 5m dicit Maro ī ſuis paſſibus. ꝙ li chimera n̄ eſt p̄dicabile ſm quid ſicut vnitas enti diminuti n̄ ē niſi ſm quid. ⁊ per cōſequēs nec p̄dicatio eius niſi ſm quid ac ſi diceretur ꝙ quedam dicitur eſſe ſpecies v̾a quedam ficta. li chimera eſt ſpecies ficta. nō autem vera vt pro/ bat argumentum. Ul' al'r poteſt dici ne ganꝰ maioꝛem. ſ. ꝙ li chimera ſit vniuer ſale. ⁊ ad probationem negatur ꝙ ſit t̄i/ nus vniuocus ex quo non ſignificat ali quam vnam naturam veram ſed ſoluꝫ fictam. Ad 6m dicit Scotus ꝙ vni/ uerſale quod eſt cōmune ad iſta eſt ge/ nus ad iſtas. 5. intentiones. ⁊ ideo predi catur in quid de illis eſt tamen genus p̄ dicatione denominatiua vt quid. ḡ p̄di catur de illis. recipit autem predicatio/ nē generis vt modi. Ul' al'r ſm viā cōeꝫ negatur ꝙ li vl'e ſit vniuerſale. q2 ē ana logum. p̄dicatur. n. per prius de genere ⁊ ꝑ poſterius de alijs.

Utꝝ diffinitio gn̄is ſit bn̄ data.

Ontra primaz

particulaꝫ arguitur argumēto magiſtri ſic. Coꝛpus aīatum ē genus ⁊ tamē n̄ eſt terminꝰ vniuocus. ḡ diffini/ tio mala. ꝯn̄a nō cū maioꝛi. minoꝛ ꝓbat̄ q2 terminꝰ vniuocus ē terminꝰ ſimpl'x plura ſignificans ſm eādem rationem. ſed li coꝛpus aīatum non eſt terminus ſimplex. ergo ⁊c̄. Confirmat̄ q2 li coꝛ pus eſt genus ad coꝛruptibile ⁊ incoꝛru ptibile. ⁊ tamen non predicatur de illis vniuoce. q2 nihil eſt vniuocuꝫ coꝛrupti bili ⁊ incoꝛruptibili ſm ꝯm̄. in de ſub/ ſtantia oꝛbis. Item animal eſt genus ⁊ tamen eſt terminus equiuocus ſm philoſophum in capitulo de equiuocis di. animal eſt equiuocum ad animal ve rum. ⁊ ad animal pictum. quare ⁊c̄.

Secūdo arguitur ꝙ genus non pre/ dicatur in quid aliquo de quo predica/ tur denominatiue de ſpecie. ergo aliq̄d genus non predicatur in quid de ſpecie conſequentia nota cum maioꝛi. minoꝛ probatur quia quantitas predicatur de nominatiue de linea ſuperficie coꝛpoꝛe quia quelibet iſtarum eſt vera liᵃ eſt q̄ꝫ ta ſuperficies eſt quāta coꝛpus eſt quā/ tum. Tertio arguitur ꝙ non predica tur de pluribus differentibus ſpecie q2 genus poteſt ſaluari in vna ſpecie. ergo non predicatur niſi de iᵃ conſequentia nō antecedens probatur quia in quocū q̄ꝫ ſaluatur diffinitio alicuius ⁊ ipſum diffinitum poteſt ſaluari. ſed diffinitio

animalis potest saluari in solo homine
exñte si non essent animalia . ğ animal
potest saluari in so°. homine. Con/
firmatur p phm p° posterioꝝ in cap°
de erroꝛib⁹ circa vniuersale di. ꝙ si sit
vniuersale aliquod quod nõ habeat ni/
si vnam speciem ⁊ demõstretur passio
de iᵃ specie tãq̃ꝫ de i° vniuersali erit er/
roꝛ.ğ videt̃ philosoph⁹ velle ꝙ animal
possit dari genus sub quo ñ sit nisi vna
species. 5° cõtra totam diffinitionem
arguitur. Vni⁹ rei vna diffinitio. 6°.to
picoꝝ sꝫ est diffinitio generis assigna
ta a Poꝛ°. s. Genus est illud cui suponi/
tur spẽs. ergo ista non erit eius diffini/
tio. Confirmatur quia diffinitio de/
bet dari per pora ⁊ notioꝛa. 6°. topico/
rum sed ista non est per prioꝛa quia pre
dicari est propꝛium cuiuslibet vniuer/
salis vt dicit Por⁹ in communitatib⁹.
similiter species non est prioꝛ nec noti
oꝛ genẽ qꝛ correlatiua sũt sil' ñ̃a ⁊ sil' nõ
⁊ sensus ponit̃ h indiffinitione q̃re ⁊c̃.

Ad hec respondetur. Ad primum di/
cit magister ꝙ li corpus animatum nõ
est genus sed viuum capiendo viuum
pro viuẽte composito ex materia ⁊ for/
ma. ⁊ si dicas porphirius posuit corpus
animatum esse genus dicitur ꝙ caruit
termino simplici. Ad confirmationem
dicit Gratiadeus in predicabilibus ꝙ
genus ẜm phisicum predicatur equiuo
ce. ẜm vero logicum vniuoce. Cuius ra
tio est quia cum phisicus sit artifex rea
lis illud predicatur vniuoce ẜm ipsum
quod predicatur ẜm rẽ ⁊ naturam vnã
Illud autẽ predicatur equiuoce quod
ẜm diuersas naturas predicatur. cum
modo genus predicatur non ẜm natu/
ram vnam. ergo predicatur equiuoce.
Ideo philosophus dicit septimo phisi/
corum. ꝙ in genere latent equiuocatio/
nes. Logicus autem cum sit artifex ra/
tionis dicit ea vniuoce predicari que
ẜm vnum conceptum rationis predica
tur de pluribus genus autem ẜm vnuꝫ
conceptum rationis predicatur de cun
ctis suis speciebus. ideo vniuoce dici/
tur predicari. Uel aliter dicitur negan
do minoreꝫ scilicet ꝙ li corpus non pre
dicetur vniuoce. Et ad probationem
cũ dicit̃ nihil est vniuocuꝫ corruptibili
⁊ icorruptibili ẜꝫ cõmentatoꝛẽ. dr̃ ꝙ co
mẽtatoꝛ nõ vl't per hoc corpus nõ esse
vniuocum corruptibile ⁊ incorruptibi/
le sed ꝙ datis duobus corpoꝛibus qui/
bus aliquid est vniuocum ex aᵃ parte
datis. alijs duobus corpoꝛibus quoruꝫ
vnum sit corruptibile ⁊ aliud incorrup/
tibile quibus etiaꝫ aliquid sic vniuocũ
magis conueniunt iᵃ duo corruptibilia
quam aᵃ duo quoꝛum vnum est corrup
tibile ⁊ aliud incorruptibile ad illud de
animali. dicitur ꝙ li animal est termi/
nus vniuocus ⁊ equiuocus ad aliud ⁊
ad aliud comparatum. Nã si ad hoiem
⁊ ad asiⁿ cõparetur est t̃minus vniuo
cus si vero ad hoieꝫ viuũ ⁊ ad hoieꝫ pi
ctum est terminus equiuocus. cum au/
tem genus sumatur in comparatione
ad species est vniuocus respectu ill/a
rum ⁊ non equiuoce licet respectu alio
rum possit esse equiuocus.

Ad secundum principale negatur
minor ad probationem cum dicitur ꝙ
quantitas predicatur denominatiue de
speciebus. Dicitur ꝙ aliquid predicari
denominatiue potest esse dupliciter sci
licet stricte ⁊ large. vel propꝛie ⁊ com/
muniter. stricte siue propꝛie illud dici/
tur denominatiue quod est concretum
accidentale predicans de aliquo acci/
dentaliter sicut album de homine. Lar
ge vero ⁊ communiter omne concretũ
accidentale potest dici predicari deno/
minatiue. Ad propositum ergo dico ꝙ
quantitas non predicatur propꝛie deno
minatiue de aliqua sua specie sed bene
large. quia dicendo linea est quanta
ista est falsa si intelligatur ꝙ li linea sit
hñs quãtitatẽ tãq̃ꝫ accñs. si ãt itelligit̃
ꝙ linea sit hñs ptes integrales est vera

Ad tertium nego consequentiaz quicquid sit de illo antecedente. Nam dato/ adhuc q genus saluaretur in vna specie adhuc est predicabile de pluribus speciebus quia predicabile dicit aptitudinem licet non actu predicetur sicut species est predicabilis de pluribus indiuiduis dato q non sint plura indiuidua. Ad confirmationem patet similiter. Ad quartum dicitur q vni⁹ rei vno modo considerate vna est diffinitio sed diuersimode possunt esse plures. Porphirius considerauit genus in prima diffinitione in ordine ad speciez prout species subicitur ei. in secũda vero diffinitione genus in ordine ad speciem prout genus predicatur de i^a. Ad confirmationem dicitur q philosophus loquitur de diffinitione proprie dicta. Ista autem est descriptio que tamen ẽ per notiora quia species vt terminus ad quez notior est genere vt termino a quo ⁊ predicabile quod est propriuz generis ẽ ẽt notius genere qre ⁊c.

Utrũ diffinitio speciei sit bene data.

Contra primaz

particulaz arguitur sic. s. q species non sit terminus vniuocus ⁊ arguitur sic. Sicut genus se habz ad speciez ita species ad indiuiduum sed genus ñ predicatur omnino vniuoce de suis speciebus quia fm philosophum 7° phisicorum. In genere latent equiuocatiões ergo nec species predicatur vniuoce de indiuiduis. Secundo contra 2^am particulam' non supremus arguitur argumẽto magistri. Quia hec particula ponitur vt differat species a genere generalissimo quia substãtia est terminus vniuocus non supremus vt probabo ⁊ tamen est genus generalissimum. ergo ⁊c consequentia nõ cum minori. maior probatur qr aliquis est termin⁹ supra ipsaz vt puta ens. g non est supremus. Confirmatur quia aut diffinitio magistri ẽ superflua. aut diffinitio porphirij est diminuta. quia porphirius non posuit li supremus. sed dixit. Species est que pdicatur de pluribus differentibus numero. 3° illa particula de plurib⁹ differentibus numero est superflua. ergo diffinitio mala consequentia tz. antecedens probatur sic. Illa particula ponit frustra per quam diffinitum nõ differt ab aliquo a quo non differat per particulas precedentes sed ista est huiusmodi ergo ⁊c. consequentia nota cum maiori ⁊ minor patet de se. Confirmat quia siue illa particula diffinitio adhuc conuertitur cuz diffinito. ergo frustra poitur. ꝯña tz añs pbat. qr ois termin⁹ vniuoc⁹ nõ suprem⁹ pdicabilis i qd est species ⁊ cõ° g ⁊c. 4° sic. Qñcũq diffinit vnũ relatiuũ ⁊ i diffinitione ei⁹ nõ põit correlatiuũ diffinitio ẽ male data sz h diffinit vnũ rlatiuũ. s. spẽs ⁊ ñ põit i ei⁹ diffinitõe correlatiuũ. s. gen⁹ g diffinitõ ei⁹ ẽ male data ꝯña nõ cũ minori maior ẽ d mẽte phi 6° topicoꝝ dicẽtis Opz aũt nõ latere qm̃ quedam non est alr diffinire vt duplum dimidio ⁊ quecũq ad aliqd p se dicũtur. Est etiaz de mente porphirij in capitulo de spẽ di. Nosse autem opz qm̃ genus est alicui⁹ genus ⁊ spẽs est alicui⁹ spẽs. iccirco necesse est in vtroq rati͂onibus vtrisq vti ex quib⁹ habet expresse q vnũ relatiuũ diffinitur per aliud.

Ad hec breuiter respõdet. Ad p^m dicitur q similitudo ñ ẽ q̃tum ad omnia. Nam q̃uis currat q̃tum ad hoc q sicut gen⁹ ẽ vniuersale rspectu speciei ita species ẽ vniuersale respectu idiuidui tñ in hoc ẽ dissimilitudo qr genus i species diuiditur diuisione forme. species vo diuidit i idiuidua diuisiõe mẽ. Ex hoc autem prouenit q in genere ñ ẽ vniuocatõ pfecta sicut i specie specialissima. Uel aliter conceditur maior. s. similitudo. ⁊ negatur minor. s. genus nõ pdicetur vniuoce. ⁊ ad philosophum.

7° phisicoꝝ dr̄ ꝙ loquitur de equiuo/ cis large ͣ stricte enim equiuocum dr̄ ꝙ ſm diuersas ⁊ nō ſm vnam rationem ꝑ dicatur large vero oē quod ſm diuer/ sas ratōnes ꝑdicatur. Similiter vniuo cum stricte dicitur ꝙ tm̄ secūdum vnā rationē ꝑdicatur ⁊ nō secūdum diuer/ sas. Large vero quod ſm vnaꝫ ⁊ ſm di uersas. Hec est distictio magistri i prio posterioꝝ. Ad 2ᵐ negatur maior. ⁊ ad probationem negatur ista ꝯñā aliqs terminus ē supra ergo ñ ē supremus ſꝫ qꝛ ꝑ hoc ꝙ aliqs termin⁹ ē supra ipāꝫ ñ hētur ꝙ aliqs tīn⁹ sit superior ipsa sed solum communior. Sed debꝫ argui sic. aliqs termin⁹ ē supra ipsam i recta lica ꝑdicamētali. ḡ nō ē supremus. ꝯñā tūc est bona sed negatur antecedēs. Ad cōfir/ mationē dr̄ ꝙ diffi° magistri ē cōpletis/ sima ⁊ opꝫ illam particulam subītelli/ gere in diffinitōe porphirij qꝛ al'r eēt di minuta quoniam competeret generi ge neralissimo vt pꝫ de se. Ad 3ᵐ dicitur ꝙ ista est vna pars tota simul ꝑdicabi/ lis i quid de plibus differētibus nume ro ſi de pluribus differētibus numero nō esset alia particula a precedēte. s. pre dicabilis i quid frustra poneretur ⁊ ar gumentum cōcluderet ⁊ ꝙ sit aᵃ parti/ cula pꝫ qꝛ cōtrahit ꝓcedentem. s. predi/ cabilis ī quid q̄ i plus se hꝫ absolute qꝛ omne predicabile in quid ē predicabile de pluribus differētibus numero ⁊ nō econtra.

Ad confirmationem dr̄ sine iᵃ ꝑticu/ la diffi° cōuertitur ergo frustra ponit̄ negatur ꝯñā. qꝛ illa particula ñ ponitur vt diffinitum differat ab aliquibus a q bus ñ differat per ꝓcedētes. sed pōitur ad declarādum magis illam particulā ꝑdicabilis ī quid. qꝛ dato ꝙ sciretur ꝙ species eēt terminus vniuocus ñ ē sup mus predicabilis de pluribus i quid. ad huc posset esse dubium de quibus pre/ dicatur. ⁊ ideo addit de pluribus diffe rentibus numero. ⁊ ita ē tota vna parti cula sit predicabilis ī quid de pluribus differētibus numero. Ad 4ᵐ dr̄ ꝙ i ista diffinitione subītelligitur correlati uum. s. genus. qꝛ quod ē terminus ñ su/ premus predicabilis ī quid de plurib⁹ differētibus numero itelligitur esse po situm sub genere. Uel aliter ꝙ spēs dr̄ relatiue ad genus. ⁊ ideo necesse ē aliaꝫ diffinitionem dari de ea. vt comparat ad gen⁹. s. Species est que ponitur sub assignato genere. Aliam autēꝫ per com parationem quam hꝫ ad idiuidua ñ ſm quam genus ē. qꝛ sic negat Porphirius extrema hr̄e duas habitudines i cap° ꝺ specie. sed ſm quaꝫ ē species ideo neces se est habere aliam difinitionem i com/ paratione ad indiuidua.

Utꝝ diffinitio differētie sit bñ data.

Contra. Et pri

mo ꝙ differentia non sit termi nus vniuocus argumento magistri. Quia rationale est differētia ⁊ tamen non ē terminus vniuocus. ḡ ⁊c. conse/ quentia nota; cū maiori. mīor probatur. qꝛ rōnale significat hominem ⁊ angelū diuersis rōnibus. qꝛ significat hominēꝫ ratione quia sensitiuum ⁊ itellectiuū ⁊ significat angelum. quia itellectiuuꝫ so/ lū. Cōfirmatur qꝛ terminus vniuoc⁹ est terminus simplex significans plura ſm eandem diffinitionem. ſꝫ differētia non hꝫ diffinitionem. qꝛ tūc hr̄et dr̄am. ⁊ sic esset ꝓcessus i infinitum. qđ est fal sum. ḡ differentia nō ē terminus vniuo cus. Secundo arguit̄ ꝙ differētia ñ ꝑdicatur in quale qꝛ ſi dr̄a ꝑdicetur inq̄ le. ḡ ⁊ diffinitio. consequēs ē falsū. vt pꝫ qꝛ diffinitio ꝑdicatur in quid. ꝯñā ꝓba/ tur. qꝛ vnum qđꝙ magis denomīat ab actu q̄ꝫ a potētia. 2° phicorum ⁊ 9° me/ taphice ſꝫ diffinitio ē composita ex ge/ nere ⁊ differētia. quoꝝ genus ē vt mā. dr̄a vero vt forma ⁊ actus. ḡ diffinitio recipit predicationē ⁊ moᵐ predicādi'a dr̄a q̄ ꝑte ꝑdicat̄ i quale ḡ ⁊ diffinitio.

Cōfirmatur q2 si differētia pdicer̄ i quale ipsa eēt qualitas.ꝯñs ē falsum.q2 qualitas est posterior sub'a.dr̄a ꝟo est prior specie.ꝯña ꝓbatur q2 modus pdicandi sumitur a modo essendi. Modus.n.cōsegtur rem cui9 est modus.ꝛ sic si differētia pdicetur in quale haberet moduꝫ eēndi qualitatis. Cōfirmat̄ 2°. ga gd dr̄ a gdditate.sed cum dr̄a dicat gdditatem eius cui9 est.ḡ pdicatur in gd. Cōfirmatur 3°. q2 phs dicit in 2°. posterioꝝ. Oportet pdicata in gd sumere in diffinitione.sed cū differētia sumatur in diffinitione.ḡ pdicatur in quid.

Ad hec breuiter rñdetur. Ad pmū rñdet magr̄ negando miorē. Ad ꝓbatōem cum dr̄ rōale dr̄ de hoīe ꝛ angelo diuersis rōib9.Dicit ꝙ rōale vt est dr̄a hoīs nō dr̄ de angelo ꝛ tale rōale soli homini cōpetit ꝛ est idē ꝙ vti rōe cum discursu.sumēdo aūt rōale,p eo qō est vti rōe nō est dr̄a aliqua sed est nomē equocum.Burle9 ꝟo dicēt ꝙ rōale ē dr̄a hominis ꝛ angeli ꝛ negaret ꝙ expectat hōi ꝛ angelo diuersis rōibus.imo vna rōne cōi que est vti rōe.Prima rñsio melior.

Ad ꝯfirmatōem cum dr̄ ꝙ t̄min9 vniuocus est termin9 simplex signs plura ꝟm eandē diffinitōem p diffinitōem intelligit cōcept9 equalr̄ competēs suis iferiorib9.ꝛ sic dr̄a hꝫ diffinitōem.nō tn̄ dr̄a hꝫ diffinitōem ꝓprie dictā que ē per gen9 ꝛ dr̄am. Ad 2m negat ꝯña.Ad ꝓbatōem cōcedo ꝙ si diffi° accipet suum mom pdicandi ab aliqua suaꝝ ptium ꝙ accipet a dr̄a sed a nullo accipit sic nec spēs.sed ex se hꝫ mom pdicandi in quid q2 explicat totam quidditatē speciei. sic ḡ spēs pdicatur in gd.ita diffinitio.dr̄a ꝟo pdicatur in quale.q2 hꝫ modū qualitatis cum detinet gen9.spēs ꝟo ꝛ gen9 pdicant̄ in quid cō se habeāt p modū determinatoꝝ. Ad ꝯfirmatōem pmā cōceditur ꝙ dr̄a est qualitas vt dicit phs 7° methaphi.nō tn̄ accipiēdo qualitatē vt est vnū gñalissimū pdicamēti qualitatis sed equoce vt forma.qualitas ꝛ act9 sunt idē in transcendenti. Uel alr̄ dicit̄ negan9 ꝯñam illā pdicatur in quale.ḡ ē q̄litas q2 nō pdicat̄ in q̄le.q2 sit qualitas sed q2 hꝫ modū qualitatis.sed cū dicitur modus qualitatis nō segtur nisi qualitatem negat de quocūqꝫ.q2 detminare aliqd est modus qualitatis ꝛ cōpetens etiā aliqbus substantijs sed modus ꝓpri9 q̄litatis nō competit substātijs. Ad 2am ꝯfirmatōem dr̄ ꝙ ad pdicandū in gd nō sufficit ꝙ dicat gd.sed p mom gd. dr̄a aūt dicit gd. vtputa essentiā sed p modū determinatis ꝛ nō determinati.siue ꝟm alios p mom informātis ꝛ nō p modum subsistētis.ꝛ sic nō dicit p modū quid.

Ad 3am cōfirmatōem dr̄ ꝙ pdicatum in gd dupl'r pōt dici.vno° q2 p eum soluitur qō facta p gd ꝛ sic gen9 ꝛ spēs dicuntur pdicata in gd.alio° ga ptinēt ad gdditateꝫ.phs logtur 2°. ꝛ nō pmo mō. Uel alr̄ dr̄ ꝙ oportet pdicata in gd sumi in diffinitōe.q2 oē supius ponit̄ i diffinitōe sui iferioris.nō tn̄ omne qō ponitur in diffinitōe est pdicatū in gd.

Utꝝ diffinitio ꝓprij sit bñ data.

Contra Primā

pticulā arguit̄ sic. Esse natū sentire est ꝓprium aialis.ꝛ tn̄ nō est t̄min9 vniuoc9.ḡ ꝛc.ꝯña nō cum maiori.minor ꝓbatur p phm in 5°. topi. vbi dic̄ ꝙ illō qō multipl'r dr̄ nō pōt assignari ꝓprium alicui9 vt natū sentire nō est ꝓpum aialis q2 sentire dr̄ multipl'r. vno° sensum habere.alio°. sensu vti. Cōfirmat̄ ga aial discipline susceptibile est ꝓpum hominis.ꝛ tn̄ nō est t̄min9 vniuoc9.ḡ ꝛc.ꝯseqntia nō cum minori.q2 t̄min9 vniuocus est t̄min9 simplex.hoc aūt.s.aial disciplinе susceptibile nō ē t̄min9 simplex sed aggregatum ex gñe,ꝓpo.maior ꝓbatur p phm in 5°. topi.vbi dicit ꝙ si nō ponat̄ gen9 in assignan° ꝓpum nō recte assignat̄.vt si ꝓpuꝫ aialis assignat̄ aiam habere male assignat̄. bñ aūt si dicatur

ꝓpͥum. ꝓpͥuȝ eſt hoīs aľ diſcipline ſuſce
ptibile. 2.° ꝯ ſēam pťiculam arguit̄ ſic
argumēto magr̄i. Riſibile eſt ꝓpͥum et
tn̄ nō p̄dicatur de pluribus cōuertibiľr
ḡ ⁊c̄. ꝯn̄a nō cum maiori. minor ꝓbatur.
qꝛ riſibile p̄dicatur de ſorte ⁊ platone. ⁊
de nullo illoꝝ conuertibiľr vt pȝ. Cō
firmatur qꝛ riſibile eſt ꝓpͥum. ḡ nō ē cō/
mune tȝ ꝯn̄a. qꝛ cōe ⁊ ꝓpͥum ſunt opposi
ta. tūc vltra nō eſt cōe. ḡ nō p̄dicatur de
plurib⁹. tȝ ꝯn̄a. qꝛ ex opposito ꝯn̄tis seq/
tur opp^m an̄tis. ſeqtur. n. p̄dicatur ꝺ plu
ribus. ḡ eſt cōe qꝛ nihil p̄dicatur de plu
rib⁹ niſi cōe. 3.° ꝯ totam diffinitionēȝ
arguit̄ ſic. Leuiſſi^m eſt t̄min⁹ vniuocus
p̄dicabilis in quale accn̄tale ꝯuertibiliť
de igne. ⁊ tn̄ nō eſt ei⁹ ꝓpͥum. ḡ diffinitio
mala. ꝯn̄a tȝ. qꝛ alicui cōpetit diffinitio
cui nō competit diffinitū. ⁊ maior ē nō.
minor ꝓbatur. qꝛ qꝺ̄ ꝑ ſupabūdātiaȝ dr̄
nō eſt ꝓpͥum alicui⁹. vt dicit ph̄s in 5.° to
pi. ⁊ dicit ph̄s h̄ exemplū qꝺ̄ leuiſſimum
dr̄ ꝑ ſupabūdantiā. iō nō eſt ꝓpͥuȝ ignis
Confirmat̄ ſiľr de calidiſſimo. qꝛ pre
dicat̄ ī quale accn̄tale ꝯuertibile ꝺ igne.
⁊ tn̄ nō eſt ei⁹ ꝓpͥum ex q̊ ꝑ ſupabundan
tiam dicit̄. quare ⁊c̄.

Ad hec breuiter rn̄det̄. Ad p̄mum
ꝯcedo maiorē. ſ. ꝙ eſſe natū ſentire eſt ꝓ
p̄um aīalis ꝓut eſſe natū ſentire eſt ideȝ
qꝺ̄ ſenſibile. ⁊ nego minorē ꝙ nō ſit t̄mi
nus vniuoc⁹. Ad ꝓbatōem cum dicit̄
Illud qꝺ̄ multipľr dr̄ nō eſt ꝓpͥum alic⁹
ꝯcedo. ⁊ cū dicis ſentire dicit̄ multipľr
ſēm ph̄m. Dicit̄ ꝙ eſſe natum ſentire pōt
accipi dupľr. vno° vt eſt idem qꝺ̄ ſenſi/
bile. ⁊ ſic nō dr̄ multipľr. ſed vno°. ſ. vt
eſt aptū natum vti ſenſu. alio°. vt eſt cōe
ſign̄s iſta duo. ſ. vti ſenſu vel haber̄ ſen/
ſum. ⁊ ſic eſt equocuȝ ⁊ nō ꝓpͥum. Ad
ꝯfirmatōem negat̄ maior. Ad ꝓbatio
nem cū dicit̄. ph̄s dicit ꝙ ſi nō ponat̄ ge
nus in aſſignan° ꝓpͥum nō recte aſſigna
tur. dr̄ ꝙ ꝑ ꝓpͥum ph̄s intelligit deſcrip
tōem que ꝑficit̄ ꝑ ipſum ꝓpͥum. vn̄ vult
dicere ph̄s ꝙ ſi nō ponat̄ gen⁹ in aſſignā
do ꝓpͥum. i. deſcriptōes que dant̄ ꝑ pro/
p̄um nō recte aſſignant̄. Forte diceres
ꝯ. qꝛ in 4.° topi. agitur tm̄ de ꝓpͥo in 6.°
vero agitur de diffinitōe. ḡ ꝑ ꝓpͥuȝ illic
nō poteſt intelligi deſcriptio. negat̄ ꝯn̄a
qꝛ in 6.° agitur de diffinitōe qdditatiua
que datur ꝑ genus ⁊ dr̄iam. in 5° ſēo cuȝ
determinet de ꝓprio ex ꝯn̄ti poteſt etiā
aliqd de deſcriptiōe dicere q̊ ꝑficit̄ per
gen⁹ ⁊ ꝓpͥum. Hec rn̄ſio nō placet. quia
cōfundit libros ph̄i. iō dicerem aľr. ſ. ꝙ
ph̄s in 5° topicoꝝ ponit locos q̄ faciunt
ad entitatē ꝓprij. ⁊ ponit etiā locos q̄ fa
ciunt ad bonitatē doctrine habende de
ꝓprio. ⁊ hoc dictū allegatum eſt in locis
q̄ faciunt ad doctrinam ⁊ nō vult aliud
dicere ph̄s niſi ꝙ in aſſignando ꝓpͥum
ad meliorē doctrinam cum ſit accn̄s. et
accn̄tis ſit inherere alteri. ⁊ iō vt bn̄ co/
gnoſcat̄ illud cui inheret addit gen⁹. nō
tn̄ quo ad entitatem ꝓprij. Hanc puto i/
tentōem fuiſſe ph̄i. vt pȝ legenti libros
topi. Ad 2^m rn̄det magr̄ ꝙ li cōuertit̄
nō reſpicit li plurib⁹ ſed illud rōe cuius
de pľibus p̄dicat̄ vt ſubm̄ qꝺ̄ eſt ille ter
min⁹ homo cū quo cōuertitur li riſibile
vnde illa ꝯn̄a nō valet li riſibile p̄dicat̄
de ſor. ⁊ platone ⁊ nō conuertit̄ cū illis.
igitur nō cōuertitur. Arguitur. n. ab in/
feriori ad ſuū ſupius negatione p̄poſita
Ad ꝯfirmatōem nego p̄mam ꝯn̄tiam
. ſ. li riſibile eſt ꝓpͥum. ḡ nō eſt cōe. ⁊ cum
ꝓbas qꝛ ꝓpͥum ⁊ cōmune ſunt opposita
nego quia nullam oppōnem habent q̄a
nec contrariam nec cōtradictoriam nec
relatiuam nec p̄uatiuam. concedo tamē
ꝙ ſunt opposita large loquendo de op/
poſitione. qꝛ ſunt repugnantia reſpectu
vnius ⁊ eiuſdem. quia aliqd nō eſt com
mune ⁊ ꝓprium reſpectu eiuſdeȝ. ⁊ ideo
dico ꝙ riſibile eſt ꝓprium hominis. eſt
autem cōmune ſingularibus hominib⁹
⁊ ſic eſt ꝓprium ⁊ cōmune reſpectu di/
uerſoꝝ. Ad tertium quod difficulta/
tem habet ꝓpter auctoritatem ph̄i di. ꝙ
illud qꝺ̄ ꝑ ſupabundātiam dicitur nō ē

alicuiꝰ ꝓprium. dicitur ꝙ leuissimū pōt
dupl'r considerari. vno modo vt dicat̄
ꝙ est illud quod est aptum natū habere
vltimū gradum latitudinis leuitat̄. pu/
ta respectu grauitatis, vt. 8. alio mō dici
tur leuissimuȝ qd̄cunqȝ excedit alia cor/
pora ꝫm leuitatem quācunqȝ leuitatem
habeat. vñ 1°. si nō esset ignis adhuc eēt
aliquod leuissimuȝ. q: aer excederet oīa
corpora ꝫm leuitatem. nō tamen esset le
uissimū p̄mo°. q: aer nō est aptus natus
hr̄e leuitatem vt. 8. sed solum ignis. Ad
ꝓpoᵐ ꝙ si leuissimū capitur p̄mo° est ꝓ/
priū ignis ⁊ igne corrupto ñ competit al/
teri. 2°. ꝟo mō nō est ꝓprium ignis q: ad
huc alteri competit vtputa aeri corru/
pto igne ⁊ cum dicit̄ ꝙ ꝑ supabundan/
tiam dr̄ nō est ꝓpꝰm alicuius. dr̄ ꝙ itel
ligitur sic ꝙ illud: qd̄ dicit̄ ꝑ supabūdan
tiam ad alia nō determinādo certū gra/
dum nō est ꝓpꝰm sicut leuissimuȝ. ꝓ 2°.
q: corrupto subiecto cui assignat̄ esse ꝓ
prium adhuc cōpetit alteri ⁊ hoc voluit
phs in textu si aūt determinat certū gradū
pōt esse ꝓpꝰm vt leuissimū. p̄mo° q: tūc
corrupto subō cuius erat ꝓpꝰm nō am/
plius competit alteri hanc rōnem elicio
quare vide ipsam. Ad cōfirmationeȝ
dicitur cōsimiliter:

Utrū diffinitio accñtis sit bñ data.

Contra. Albuz

est accñs ⁊ tñ nō est terminꝰ vni
uocus. ģ diffinitio mala. ꝯña tȝ cum ma
iori. minor ꝓbatur. q: terminꝰ vniuocus
p̄dicatur ꝫm vnum nomē ⁊ ꝫm vnā rō/
nem ꝑ phm in antep̄dicamentis capitl'o
de vniuocis sed albū nō p̄dicatur ꝫm rō
nem ꝑ phm in p̄dicamēto sube dicētem
ꝙ eoꝝ que sunt in subō in pluribꝰ neqȝ
nomen neqȝ ratio p̄dicabit̄. In aliqbus
ꝟo nomen nihil ꝓhibet p̄dicari. rōnem
ꝟo impossibile est p̄dicari vt albū cū in
subō sit in corpore p̄dicabitur de subō
dr̄. n. corpus albū. ratio ꝟo albi nunqȝ d̄
corpore p̄dicabit̄. Ista sunt ꝟba forma/
lia phi ex qbus expresse pȝ ꝙ album nō
p̄dicatur ꝫm rōnem. Confirmat̄ qa li al
bum nō sit terminꝰ vniuocꝰ qa ꝫm phȝ
in p̄mo topicoꝝ vbi declarat 2ᵐ instr̄m
sillogismi dialectici ꝙ est distinctio mul
tiplicis dicit ꝙ si vnū ꝯrium multiplici/
ter dicit̄ ⁊ aliud ⁊ dat exēplum ꝙ albuȝ
dicitur multipl'r q: de re alba ⁊ de colo
re albo. 2°. sic nō quodlibet accñs pre
dicatur ī quale accidētale respectu subi
ģ diffinitio mala ꝯña tȝ. añs ꝓbatur qa
aliquod accñs p̄dicatur inqȝtum q: ad ī
terrogatōem factam ꝑ qȝtum de aliquo
cōuenīēter rñdetur ꝑ illud vt ꝑ bicubi/
tum tricubitum ⁊ similia. Confirmat̄
q: res p̄dicamēti accñtis taliter predica
tur de suba. qualiter ꝑ illaȝ soluitur qd̄
de suba ⁊ nō aliter sed ꝑ quantitatē sol
uitur questio de substantia. ꝑ quaȝ que/
ritur qȝta est substantia. ģ quātitas p̄di/
cabitur in quantū ⁊ cum nō soluatur qd̄
ꝑ quam queritur qualis est substantia
qȝtitas nō predicabitur in quale. Et sil'r
ꝑ alia predicamenta soluitur questio fa
cta de substantia ꝓ quo modo vel quali
ter vt qualiter se habet sortes dicit agit
vel patitur vel sedet. ergo illa nō predi/
catur in quale vel in qualiter. Tertio
contra totam diffinitionem arguit̄ ar/
gumento magistri quia hec albedo ē ac/
cidens ⁊ tamen nō est terminꝰ vniuocꝰ
p̄dicabilis de pluribus ⁊c̄. cōsequentia
tenet q: alicui competit diffinitum cui
nō competit diffinitio. maior nota. ⁊ mi
nor ꝓbatur ꝑ philosophum in p̄dicamē
tis. q: singulare de nulloꝰ p̄dicatur. ⁊ per
phm dicētem ꝙ solum de seipso p̄dicat̄
nō ģ predicat̄ de plribus ⁊ ꝑ ꝯñs nō ē ter
minꝰ vniuocus q: terminꝰ vniuocus est
terminꝰ simplex plura significās qualit̄
non est terminus singularis. Confir/
matur: q: in ista diffinitione nō ponitur
subiectum accidentis. ģ mala ꝯsequen/
tia tenet ꝑ phm 7°. methaphisice dicen/
teȝ ꝙ diffinitio accñtis dat̄ ꝑ additamē
ta. quia subm̄ ponitur in eius diffinitōe

Cum ergo hic diffiniatur accñs ⁊ nõ po
natur subm .ḡ mala. Cõfirmat̃ 2° qa
ista est eẽntialis in 2° mõ dicendi per se
suba ẽ accñtalis ẜm magr̃m in 2°° dicen
di p se ergo p̃dicatũ ẽ accidẽs subi poni
bilis in diffinitione ei⁹. Cũ ergo diffinia
tur hic accñs ⁊ non ponat̃ subm, ergo
diffinitio mala.

Ad hec breuiter rñdet̃. Ad p̃mum
nego minorẽ. Ad ꝓbationẽ dicit̃ ꝙ cum
phs dixit ꝙ albũ nõ p̃dicat̃ ẜm rõnem p
rõnẽ itelligit phs verã rõnem: puta dif
finitionem ex genere ⁊ differẽtia quã al
bũ nõ hꝫ cũ nõ sit per se in genere pp du
plex suũ sig̃re ⁊ tñ p̃dicat̃ vniuoce. qꝛ ẜꝫ
nomẽ ⁊ ẜm rõnẽ. i. conceptũ cõem pluri
bus siue ẽt ẜm discretioneꝫ. hec ẽ rñsio
Burlei. Ul'aliter dr̃ ꝙ cũ phs dicit ꝙ
albũ nõ p̃dicat̃ ẜm rõneꝫ: itelligit ꝙ nõ
p̃dicat̃ essẽtialiter. qꝛ que sũt eẽntialia ac
cidẽti sũt accñtalia subiecto. nõ tñ nega
ret phs ꝙ albũ nõ p̃dicet̃ ẜm suam dif
finitiõem qualiscũqꝫ sit illa hec est rñsio
Alberti. Uel aliter dr̃ ẜm magr̃ꝫ in p̃di
camentis suis ꝙ albũ nõ p̃dicat ẜm dif
finitionẽ eius causalẽ sed bene p̃dicat̃
ẜm identicã vide in p̃dicamentis queli
bet hax satisfacit. Ad cõfirmationẽ
dr̃ ꝙ li albuꝫ potest accipi dupliciẗ. vno
modo vt ẽ cõe ad albũ colorẽ ⁊ ad albũ
i voce. Alio° soluꝫ vt ẽ in colorẽ. primo°
equocũ est. 2°° non. ⁊ sic accipitur cõiter
in ꝓposito. Ad 2m negat̃ añs. Ad
ꝓbationeꝫ negatur ꝯñtia cum dr̃ aliqd̃
accñs p̃dicatur. inq̃ntum ergo nõ p̃dica
tur in quale. ⁊ ratio est qꝛ cum predicari
in quale sumat̃ a modo rei. ⁊ qd̃libet ac
cñs habeat modũ eẽndi qualitatis quia
habet modũ detinãtis: ideo p̃dicatur in
quale non obstante ꝙ aliqd̃ accñs hẽt a
lium modũ spẽalem p̃dicamẽti.

Ad ꝯfirmationẽ ꝯceditur maior ⁊ ne
gatur minor ꝓ illa parte ꝙ non soluitur
qd̃ ꝓ q̃ntũ qñ querit̃ q̃lis ẽ sba per q̃titã
tem. vnde quale dupliciter sumit̃. s. lar
ge ⁊ stricte. Large sumptum est transcẽ
dens applicabile omnibus predicamẽti
Stricte ẜo soli p̃dicamento qualita
tis primo° accipitur ⁊ nõ 2°° hec est rñsio
magistri i predicamñtis. Porphiri⁹ tñ in
cõltatib⁹ ponens differentiam inter ge
nus ⁊ accidens dicit ꝙ accidens predica
tur in quale. vel quõ se hẽat puto dixisse
propter respectiua. Ad 3m rñdet ma
gister ꝙ li accidens potest sumi duplici
ter. s. large pro omni ẗmino accñtali cõi
vel discreto. ⁊ sic non sumit̃ in ꝓposito
Alio° ꝓ ẗmino accñtali cõi. ⁊ sic diffinit̃
ad pñs. ⁊ ẜm istum modum pꝫ ꝙ iste ter
minus discretus hec albedo non est ter
minus accñtalis hoc est plurib⁹ compe
tens accidentaliter. Ad cõfirmationẽ
dr̃ ꝙ accidens dupliciter capitur vno°
vt est nomen pe impositõis. ⁊ sic sig̃t na
turam ex animam ẜm ꝙ phs in 5° meta
phice diuidit ens i subꝫ ⁊ accidẽs. Alio
modo vt est nomẽ 2e inpõnis. ⁊ sic dupli
citer. vno° vt est idem quod predicatum
non essentiale non per se predicabile vl'
non conuertibile cum sbo. Alio° vt est
predicaamentum pe conuertibile cũ sub
iecto. Cum ergo dicit̃ ꝙ diffinitio acci
dentis debet intelligi per additamentũ
qꝛ per subiectuꝫ dicitur ꝙ phs loquitur
de accñti primo modo vt est nomen pri
me impositionis ⁊ nõ scd̃e accipiendo p̃
mo modo. hic aũt diffinitur vt est secun
de impositionis. quare ⁊c̃. Uel aliter
dicitur ꝙ quodlibet accidens debet dif
finiri per subiectum vel explicite vl' im
plicite. ⁊ in ista diffinitione subintelligi
tur subiectum ⁊ detur intelligi per ea q̃
ponuntur in ea. nam ex hoc ꝙ dicit pre
dicabilis in quale accidentale non con
uertibiliter datur intelligi subꝫ de quo
predicatur in quale accidentaliter ⁊ nõ
conuertibiliter. Magister tamen in pri
mo posteriorum non vult ꝙ omne acci
dens diffiniatur per subiectum. sed so
lum omne accidens connotans subiectũ
quare elige. Prima responsio ma
gis placet.

Utrum diffinitio predicationis dire
cte ⁊ indirecte sit bene data.

Ontra Aliqua est predicatio directa in q̄ tñ supius nõ p̄dicat̄ de inferiori. sȝ eq̄le de equali. vt dicẽdo. equ⁹ est hinibilis. g̃ diffinitio est mala ꝯña tenet q2 diffinitio cõuertit̄ cũ diffinito. añs ꝓbat̄ auctoritate Porphirij in caplo d̄ specie di. Opȝ. n. equa de eqs p̄dicari. aut maiora de minorib⁹. vbi oẽs expositores dicunt ꝙ loqtur de p̄dicatõe directa. Cõfirmat̄ argumẽto magr̄i. q2 sequtur ꝙ aliqua est p̄dicatio q̄ nõ est directa nec idirecta. vt dicẽdo homo est hõ aĩal ẽ aĩal. q2 nec inferi⁹ nec supius p̄dicatur. 2° sic ꝛ querit̄ an ista risibile ẽ hõ sit directa vel indirecta. ꝛ arguit̄ ꝙ sit directa q2 illa est p̄dicatio directa in qua seruatur ꝟa rõ p̄dicatõis q̄ est ꝙ illud qd̄ predicat̄ se habeat vt forma respectu ei⁹ qd̄ subijcit̄ sed i ista seruatur ꝟa rõ p̄dicatõis. g̃ est directa. ꝯña nõ cũ maiori. minor ꝓbatur. q2 p̄dicatuȝ se. hȝ vt forma respectu subi qd̄ p̄dicatur qd̄ quelȝ ps diffinitõis se hȝ vt forma r̄spectu diffiniti 7° meth. ꝛ 2° phicoꝝ. sed risibile diffinit̄ p homiem q2 ꝓpria passio diffinitur p subm̄ p phm in pmo posterioꝝ in 2° dicendi p se. g̃ ꝛc. Oppositũ arguit̄. s. ꝙ sit indirecta. q2 p̄dicatũ r̄specta subi se hȝ vt mã. g̃ est indirecta. ꝯña tȝ. ꝛ añs ꝓbatur. q2 subm̄ respectu ꝓprie passionis est sicut mã. ꝓpria ꝟo passio sicut forma. sed propria passio subijcit̄ ꝛ subm̄ ei⁹ predicat̄. g̃ p̄dicatum se hẽt vt mã ꝛ subm̄ vt forma. 3° sic ꝛ q̄rit̄ an ista album est musicũ sit directa vel idirecta ꝛ probatur. primo quod non sit directa q2 hic nõ seruatur ꝟa rõ p̄dicationis. que est ꝙ illud qd̄ subijcit̄ habeat rõnem materie. illud ꝟo qd̄ p̄dicatur hẽat rõem forme. ꝙ nõ sit indirecta ꝓbat̄ tũc illa esset directa musicũ est album p conuersionem simplicem vt pȝ in alijs iductiue ꝯñs est falsum.

Ad hec breuiter respõdetur. Ad p̄mũ dicit̄ ꝙ magr̄ nõ loqtur de omni predicatione directa sicut facit Porphiri⁹ sed solum de illa que fit ex terminis qui sunt in recta linea p̄dicamẽti. Ad confirmatõem cõcedit totum magr̄. Ad 2m dicit in 2° dicẽdi p se ꝫ Egidiũ ꝙ illa. risibile est homo ẽ directa ꝛ idirecta alio ꝛ alio mõ cõsiderata. vñ subm̄ habȝ duplicem habitudinẽ ad accñs ꝓpum. vnam ꝓut suscipit ipm. ꝛ sic hȝ rõeȝ materie respectu illius. Aliam ꝓut est pars diffinitõis ei⁹ ꝛ sic habet rõeȝ forme. q2 ptes diffinitiõis sunt forme diffiniti 2° phisicoꝝ. 7° methaphisice. ista g̃ risibile est homo est directa cõsiderando li homo vt est ps diffinitionis risibilis. ẽ aũt indirecta cõsiderãdo vt est subm̄ eius.

Sed quero g̃ a magr̄o an simpl'r siue absolute loquendo debȝ dici directa vl' indirecta illa risibile est homo. Dicunt qdam ꝙ nec directa nec indirecta cum sit quasi ꝓpositio multiplex rõe p̄dicati. quod potest diuersimode cõsiderari. et ad ꝓpoem multiplicem nõ est respõdẽdum vnica respõsione sed plurib⁹ distiguendo. Ego autem dico ꝙ absolute est dicẽda indirecta ꝛ hoc volebat Egidi⁹. quod ꝓbo sic. Quãdocunqȝ aliquod nomen importat plura quoꝝ vnum p pri⁹ ꝛ aliud p posteri⁹ absolute dictuȝ debȝ accipi ꝓ principali. sed cum li homo duplicem habitudinem habeat respectu risibilis vna p quam est subm̄. alia p quã est pars diffinitionis. q2 habet ꝙ ẽ pars diffinitionis p hoc quod est subm̄. ꝛ nõ ecõtra. ergo absolute debet accipi secũdum p̄mã habitudinẽ sed ẽm illam ẽ indirecta ideo simpl'r ꝛ absolute loquẽdo illa est dicẽda indirecta. Ad 3m di. Egidius in p̄mo posterioꝝ. ꝙ illa est indirecta sed ad argumentũ in oppositũ quod facit magister contra ipsum. s. si alia eẽt indirecta alia esset directa p cõuersionẽ simplicem diceret. Egidius negãdo hãc ꝯñam imo est vtraqȝ indirecta cuȝ i nul

la ꝟa ratio p̄dicationis seruetur. Ma-
gister autem dicit ꝙ nō est directa nec i-
directa. sed contra illa p̄dicatio nō est di
recta ⁊ est ergo est nō directa tenet con-
sequētia qꝛ a negatiua de predicato fini
to ad affirmatiuam de predicato infini
to. Ad hoc argumentum dicendū est
tenendo viam magistri ꝙ ista predicatō
solum est indirecta in qua est ꝯuersus
ordo extremorum. s. in qua subiectum
habet rationem forme respectu predica
ti ⁊ predicatum rationem materie respe
ctu subiecti ⁊ tunc negatur ꝙ li indirec-
ta sit terminus priuatiuus tenēdo autē
viam Egidij que cōmunior est dicendū
ꝙ omnis propositio in qua nō seruatur
vera ratio predicationis est indirecta q̊
modocūqꝫ. ⁊ argumentum concludit ve
rum ſm ipsum.

Utrum diffinitiones predicationis
essentialis ⁊ accñtalis sint bene date.

Ontra. Ista ē
essentialis homo est risibilis et
tamen est predicatio terminorum diuer
sorum predicamentorum. ergo diffiniti
ones male consequentia nota cum mi-
nori. maior probatur quia predicatio es-
sentialis dicitur quando predicatur il-
lud quod est essentiale sed risibile ē eēn
tiale homini quia fluit ab essentia eius.
g̊ ⁊c̄. Confirmatur illa nō est acciden
talis ergo est essentialis. cōsequentia tꝫ.
antecedēs ꝓbatur qꝛ illa est per se in 2°
dicendi ꝑ se g̊ nō est accidentalis. Se
cundo si aliqua est predicatio essentialis
ſm diffinitionem secūdam que non est
essentialis secūduꝫ primam. ergo altera
diffinitio mala. cōsequentia tenet ante-
cedens ꝓbatur quia illa est eēntialis ho
mo est asinus scōm diffinitionem secun
dam quia est predicatio terminoꝝ eius-
dem p̄dicamenti ⁊ tamen nō est eēntia-
lis ſm primā quia nō est p̄dicatio supio
ris de inferiori nec differētia de aliquo
istorum nec ecōuerso. g̊ ⁊c̄. Cōfirma-
tur qꝛ illa homo nō est animal nō ē eēn-
tialis ⁊ tamen p̄dicatur superius de ife
riori. g̊ ⁊c̄. cōsequētia nota cum minori.
maior ꝓbatur. qꝛ ꝓpositio essentialis est
p̄mi modi dicendi ꝑ se ⁊ ꝯñr est de om̄i
⁊ necessaria. quare. ⁊c̄.

Ad hec breuiter respōdetur. Ad p̄-
mum negatur antecedēs. ad ꝓbationeꝫ
dicitur ꝙ essentiale dicitur dupliciter.
vno modo ꝙ est de essentia. ⁊ alio mō ꝙ
fluit ab essentia. capitur essentiale p̄mo-
modo in ꝓposito ⁊ nō 2°. Ad confir-
matōem negatur añcedens ꝗuis secun
da consequentia nō valeat qꝛ ex negati-
ua non sequitur affirmatiua. Et ad pro-
batōem negatur ista cōsequentia ē per
se. ergo nō est accidentalis sed bene va-
let est per se. ergo non est ꝑ accidens.

Ad 2m dicitur ꝙ ꝓpositio essentialis
dicitur dupl'r. s. large ⁊ stricte. stricte est
quādo est essential'r in p̄mo mō dicendi
ꝑ se vt qñ genꝰ vel differētia p̄dicat' de
specie. large autem est qñ est in p̄mo mō
dicendi ꝑ se vel essentialit' vel reducti-
ue. essential'r iam dictum est reductiue
ꝟo quādo ecōtra inferiꝰ de supiori l' de
dria p̄dicatur vel idem de seipso. Et i sū
ma qñ est predicatio terminoꝝ eiusdem
p̄dicamēti est essentialis. large qꝛ est in
p̄mo modo dicēdi ꝑ se vel essential'r vel
reductiue. Ad rōem in oppositum dr̄
ꝙ subintelligitur in p̄ma declaratione
quare 2a magis explicat ⁊ sufficientior ē

Ad ꝯfirmatōem negat' maior qꝛ licet
sit impossibilis adhuc est essentialis.

Ad ꝓbatōem cōcedo ꝙ ꝓpō essential'
est p̄mi modi essentialiter vl' reductiue
⁊ cuꝫ dicis. g̊ est de omni ⁊ necessaria ne
go ꝯñam qꝛ illud solum veꝝ est qñ eēn-
tial'r p̄mo modo ⁊ nō qñ est reductiue.
vt dicit magr̄ in p̄mo mō dicēdi per se.

Utꝝ tm̄. 10. sunt predicamenta.

Ontra. Arguit' ꝙ non
sit nisi vnū pre

dicamētum. Et arguitur sic. tm̄ vnū est p̄dicamētum. ḡ nō sunt plura. cōsequentia tȝ añs pbatur sic. Omne p̄dicamētū est vnum. ḡ tm̄ vnum est p̄dicamentum ɔña est bona q: arguitur ab vniuersali affirmatiua ad exclusiuā de t̄minis trāspositis ⁊ antecedēs est vex vt patȝ p exponētes. ḡ ɔñs est verum. Item ens ē genus oīum. ḡ tm̄ vnum est genus ɔña tenet. añs pbatur q: si nō hoc esset quia nō p̄dicatur vniuoce sed analogice sed analogia nō tollit rōem generis q: nūerus est gen⁹ p phm in p̄dicamētis ⁊ tamen est analogum q: prius sigt numex minorem q̄ maiorem. ḡ ⁊c̄. Nec pōt dici q ens equiuoce p̄dicetur. Hoc enim expresse est cōtra phm in 4° methaphisice circa p̄ncipium dicentem. Ens autem multis qdem modis dicitur ⁊ nō equiuoce sed quemadmodum salubre. Item omnis diuisio ⁊ oīs multitudo reducit̄ ad vnum 4° methaphisice quod est prius in ista multitudine ergo si sint ista generalissima aliquod vnum est prius illis. sed nihil est pri⁹ illis. ergo nec sūt ista quia si esset aliquid pri⁹ esset vnuȝ genus p̄mum. Item quod p superabundantiam dicitur vni soli conuenit sȝ generalissimum dicitur per superabundātiam. ergo vni soli cōuenit ⁊ sic est tantum vnum generalissimum ⁊ p cōseqns tantum vnum p̄dicamentum. Item si plura essent generalissima quodlibet illorum esset primum p̄ncipiuȝ ⁊ sic nullum illorum esset altero prius cōtra philosophum 7° methaphisice dicenteȝ. q substantia est prior accidente natura tēpore ⁊ diffinitione. Secundo p̄ncipaliter pbatur q sunt tantum duo qa ens diuiditur in substantiam ⁊ accidens siue in ens per se ⁊ ens in alio sed tantum vnum est predicamentum substantie siue ens per se. ergo tantum vnum est predicamentum accidentis. siue entis in alio. ⁊ si negatur consequentia quia ens p se est vniuocum illis de quibus dicit̄ ⁊ ita potest esse genus. sed in alio nō est vniuocum illis quibus conuenit.

Contra si vnum oppositoruȝ dicitur multipliciter ⁊ reliquuȝ per philosophū in primo topicorum. ⁊ verificatur in oī genere oppositorum ergo si ens in subiecto sit equocuȝ ad. 9. non ens in subiecto erit equiuocum ad tot ⁊ ita predicamenta erunt. 18. Item dato q ens in alio sit equiuocum. 9. generibus sequitur q nō plus conueniunt accidentia in esse subiecto q̄ vnum corum cum substātia quia vtrobiqȝ aliqua conuenientia in aliqua voce equiuoca. Item sequitur q nō est diuisio conuenientior in substātiam ⁊ accidens q̄ in quando ⁊ ens non quando quia vtrobiqȝ vnum diuidens est generalissimum ⁊ reliquum diuidēs equiuocum ad. 9. alia. Item sequitur quod nō est diuisio sufficienter in substantiam ⁊ accidens quia accidens causa sit equiuocum sumitur pro alio significato potiori ⁊ ita fit tantum diuisio in duo generalissima. Item ens diuidit̄ in absolutum ⁊ respectiuum sed non est aliquod absolutum preter substantiam ⁊ non est aliquod respectiuum preter relationem. ergo sunt tantum duo. consequentia nota cum maiori. minor probatur quo ad primam partem quia si plura sint absoluta predicamenta cum ipsa sint genera prima sequitur q predicamēta non sunt primo diuersa. ⁊ per consequens non erunt. 10. genera. p̄ma q: conueniunt in absoluto ⁊ cōsimiliter arguitur de respectiuis.

3° p̄ncipaliter arguitur q sint tm̄ tria q: substantia quātitas ⁊ qualitas sunt p̄dicaměta ⁊ nulla alia pbatur. q: omne p̄dicamentū est ens p se sȝ respectiuū nō ē ens p se q: ē ad aliud. Cōfirmat̄ qa absolutum est pri⁹ respectiuo. ḡ respectiua nō sunt generalissima q: tunc generalissima nō ěent p̄ma generalissima cū

genera respectiua haberent genera prio ra scilicet absoluta. Item tantum tria sunt predicamenta scilicet suba accidēs absolutum ꝛ accidēs respectiuum quia omnia accidentia absoluta sunt eiusdem generis ꝛ per idem omnia accn̄tia respectiua sunt eiusdem generis.

Arguit nā tanta ē analogia iter q̄ti tatem cōtinuā ꝛ discretā q̄ta ē iter q̄ti tatē ꝛ q̄litatē: sed analogia que ē iter cō tinuā ꝛ discretā nō remouet gen⁹ ab illꝫ ꝫ ꝛc. ↄn̄tia nota cū minori. maior. ꝑbatꝰ qꝛ sicut q̄litas p̄supponit q̄titatē ꝛ ab ea accidentaliter d̄pēdet ita q̄titas discre ta p̄supponit cōtinuā. eo ꝙ numer⁹ cātur ex diuisione ↄtinui teste phō 3° phicoꝝ. si ꝫ q̄titas ꝛ q̄litas faciūt vnū p̄dicamtū absolutū. ꝫ ↄns ē ꝙ a° predicamenta re spectiua faciant vnum respectiuum.

4° principalr arguit ꝙ sint tm̄ qua tuor. s. suba q̄titas q̄litas ꝛ relo qꝛ oia respectiua sunt in p̄dicamēto rlonis ꝑ batur sic. Ois respectus. ē i p̄dicamēto rlonis. ꝫ oē respectiuū ē in p̄dicamento rlonis qꝛ in quocūqꝫ p̄dicamto ē abstra ctū i codē ē ↄcretū p phm i 4° topi. ans ꝑbatꝰ sic. Ois rlo ē in p̄dicamēto rlonis oīs respect⁹ ē relatio. ꝫ ois respect⁹ ē in p̄dicamēto relationis. Itē actio ꝛ passio pertinēt ad p̄dicamētū rlonis igit p idē oia a° respectiua ptinēt ad p̄dicamentuꝫ rlonis ↄn̄tia tenet ans ꝑbatꝰ sic. Agēs ꝛ patiēs sꝫ in p̄dicamento rlonis. ꝫ actio passio sunt in p̄dicamēto relationis. tꝫ ↄn̄tia p phm 4° topicoꝝ qa in codē p̄di camento ē ↄcretum ꝛ abstractū an̄cedēs colligit de mēte phi 5° methaphisice qa motiuū ꝛ mobile calefactiuū ꝛ calefacti bile sunt rla.

5° p̄ncipalr arguit ꝙ p̄dicamēta sꝫ plu ra q̄. io. ꝛ h arguit rōne cōcretoꝝ accn̄ tiū ꝛ arguit de colorato specialiter ꝛ ita arguit de alijs. Coloratū ē per se in pre dicamēto ꝛ non in p̄dicamento q̄litatis nec alioꝝ nouē. ꝫ hꝫ predicamentum ꝑ prium distinctum ab oibus nominatis ↄn̄tia tenet maior ꝑbatur qꝛ coloratuꝫ ē genus. ꝫ ē per se in predicamento. ↄn̄tia tenet. ans ꝑbatur. primo qꝛ p̄dicatur in quid de differentibus specie vt albo ꝛ nigro qm̄ ad interrogatiōnē factā p qd est albū ꝛ nigrum rn̄detꝰ coloratū 2° pa tet per phm in 4° topicoꝝ doctū ↄside rare genus in abstracto per h ꝙ ↄcretū in concreto vel nō. 3° qꝛ sicut se hꝫ color ad coloratū ita albedo ad album. ergo a cōmutata ꝑportiōe sicut se habet color ad albedinē ꝛ ita coloratū ad albū sꝫ co lor est genus ad albedinē. ꝫ coloratum est genus ad albuꝫ minor principalis ar gumēti ꝑbatur. s. ꝙ coloratum nō ē i ali quo p̄dicamento prenominato qꝛ si essꝫ in aliquo esset in predicamēto qualitatꝭ sed ꝙ nō sit in predicamēto qualitatꝭ ar guitur primo qꝛ generalissimū p̄dicamē ti qualitatꝭ non predicatur de colorato qꝛ ista est falsa coloratuꝫ est qualitas. 2° qꝛ si esset in p̄dicamento q̄litatis essꝫ iō ꝙ color qō est falsuꝫ qꝛ nō hꝫ easdē spēs nec predicatur de eiusdem speciebus.

6° p̄ncipalr arguitur ꝙ sint plura. io. ratione secūdaꝝ intentionū ꝛ non entiū . s. figmētoꝝ. ꝛ entiuꝫ in po° ꝛ priuationū qꝛ de oibus contingit querere quid ē vt qd est ista intentio species ꝛ genus ꝛ ita de alijs ꝛ qd est chimera ꝛ hircoceru⁹ ꝛ qd homo in po° ꝛ qd cecitas ꝛ qd surdi tas: ꝛ ad quodlibet istoꝝ rn̄detꝰ per ali quod vniuocū qō est in plus illo de quo queritꝰ. sed oē predicatū vniuocuꝫ in qd quod ē in plus subo ē genus per phꝫ 5° topicoꝝ. ergo illa hn̄t genera sed in ascē dendo in predicatis i qd nō ꝑcedit in in finitum sed est status p° posteriorum. ꝛ 2° metaphi. ergo erit deuenire ad gene ralissima ꝛ sic 2ª intentio erit genus ge neralissimū oibus scdis intentionibus ꝛ figmētum erit genus gn̄alissimū oibus figmētis ꝛ ens in potentia omnibus en tibus in potentia ꝛ priuatio omnibus p̄

uationibus. Confirmatur qꝛ intellē/
ctus omīa illa concipit ſub ratione vel
vl'is vel ſingularis.non ſingularīſ.ergo
vl'is tenet ↄña.añs ꝓbaṫ. qꝛ intellectus
cōponēs faċ ↄpoſitionē boꝝ:cuius com
poſitionis v̇itatē indicat ⁊ falſitatē.er/
go intellectus ſimplex ea ↄcipit. 2° ar
guitur ꝙ ſint plura.10.ratione diuerſaꝝ
qōnū ad quas non reſpondeṫ per aliqđ
iſtoꝝ pꝛedicamentoꝝ.vt ſunt iſta.cur q̄
re vtrum.⁊ ille quas pħs exprimit in ſe
cundo poſterioꝝ.ſi eſt quid eſt qꝛ eſt vl'
pꝛopter qd.Sl'r alie.ↄ.a grammaticiſ.ſ.
quis que qd.ſil'r quo vñ qua ⁊ vbi quoꝛ
ſum ⁊ quouſqꝫ.Et arguiṫ ſic.Quot ſūt
qōnes diuerſe tot ſunt diuerſi modi pꝛe
dicandi.quot ſunt diuerſi modi pꝛedicā
di tot ſunt pꝛedicamenta.ergo a p° ad vl
timum quot ſunt qōnes diuerſe tot ſūt
pꝛedicamenta.ſed qōneſ ſunt plures.10.
vt dictum eſt. quia vltra.10.queſtiones
generum ſunt illi pꝛenominati.ergo ⁊c̄.
Ad hec bꝛeuiter reſpondetur. Ad
pꝛimum dicitur negando pꝛimam conſe
quentiam.ſcilicet tantum vnū ē pꝛedi/
camentum.ergo non ſunt plura pꝛedica
menta.quia idem eſt dicere tantuꝫ vnū
eſt pꝛedicamentum.ergo non ſunt plu/
ra pꝛedicamenta ⁊ dicere ꝙ vnum eſt p̄/
dicamentum ⁊ nihil non vnum eſt pꝛe/
damentum modo non valet vnum eſt p̄
dicamentum ⁊ nihil non vnum eſt pꝛe/
dicamentum.ergo non ſunt plura pꝛe/
dicamenta. Ad aliud negatur antece
dens. Ad pꝛobationem dicitur ꝙ ens
non eſt genus quia nō pꝛedicatur in qd
nec equaliter participatur a ſuis parti/
bus ſubiectiuis. ꝙ enim non pꝛedicetur
in quid patet.quia ſi queritur quid eſt
hoc non conuenienter reſpondetur enſ
nam queſtio quid pꝛeſupponit queſtio/
nem ſi eſt vt pꝛobatur ſecundo poſterio
rum.igitur inquirendo quid eſt hoc pꝛe
ſupponitur eſſe.conſequenter ipſum eſ
ſe ens: pꝛopterea ad queſtionem iſtam
debet reſponderi per aliud quā per ens
ꝙ non equaliter participetur a ſuis par
tibus ſubiectiuis patet quoniam ſub̄a
eſt magis ens quā accidens. vt pꝛobaṫ
ſeptimo metaphiſice.ideo equaliter par
ticipatur a ſubſtantia ⁊ accidente ⁊ iđo
ens non pꝛedicatur vniuoce ⁊ conceditˉ
ꝙ ens pꝛedicatur analogice de ſb̄a ⁊ ac
cidēte.⁊ cuꝫ dicitur ꝙ analogia talis nō
tollit rationem generis nego.vnde du/
plex eſt analogia oꝛdinis ⁊ attributiōis.
Analogia oꝛdinis eſt comparatio alicu/
ius ad aliqua ſecundum pꝛius ⁊ poſteri
us:⁊ hec non tollit rationem generis.qꝛ
numerus ⁊ figura ſunt genera in quibꝰ
inuenitur talis analogia.Analogia attri
butionis eſt comparatio alicuius ad ali
qua ſecundum cauſam ⁊ cauſatum. ⁊ h̄
tollit rationem generis cuiuſmodi eſt a
nalogia ſani. Dicimus enim ꝙ vꝛina eſt
ſana quia eſt effectus ſanitatis. ⁊ ꝙ ci/
bus eſt ſanus quia eſt cauſa ſanitatis.
ens autem habet vtranqꝫ analogiam.
pꝛius enim ſignificat ſub̄am q̄ꝫ accidēſ
⁊ deinde ſignificat illa ſecundum cauſā
⁊ cauſatum quia accidens non eſt ens
niſi quia eſt effectus ſub̄e vt habetur ſe
ptimo metaphiſice. Hec eſt reſponſio
magiſtri in pꝛedicamentis. Uel aliter
dicitur ad pꝛincipale negando antece/
dens. ⁊ ad pꝛobationem conceditur ꝙ
quia pꝛedicatur analogice non eſt genuſ
⁊ cum dicitur ꝙ numeri nō pꝛedicātur
analogice negatur. vnde numeri poſſūt
comparari ad inuicem vel ad numeruꝫ
in communi.ſi adinuiceꝫ comparantur
vnus eſt pꝛioꝛ alio. ſi ad numerum in
communi non. Ad aliud dicit Scotꝰ
ꝙ multitudo pꝛedicamentoꝛum reduci
tur ad vnum quod eſt pꝛima cauſa quia
pꝛioꝛ eſt eis non pꝛedicatione ſed cauſa/
litate ⁊ entitate ⁊ ita poteſt eſſe aliquid
pꝛius illis. Uel aliter dicitur ⁊ meliꝰ
ꝙ omniſ multitudo ⁊ diuiſio reducitur
i aliquod vnum.ſ.in illud qd diuiditur

ĩn lᵃ multa ⁊ ita omnia predicamenta re
ducuntur in ens. nego tamen ꝙ illud v-
num in qꝺ̄ reducuntur sit genus qꝛ non
est vniuocum sed analogum vt dictum
est supra. Ad aliud dicitur ꝙ superla
tiuũ dupľr exponi potest. Uno modo
põitiue per excessum aliorum. alio mõ
comparatiue siue negatiue pro nõ exce
di ab alijs. Dicitur ergo ad maiorem ꝙ
dictum per superabundantiam bene
potest pluribus conuenire dummodo
superlatiuum exponatur comparatiue
siue negatiue vt in proposito. positie au
tem non. Ad aliud dicitur ꝙ genera-
lissima possunt comparari adinuicem
aut ad iᵃ que sunt in suis ordinationibꝰ
p°° concedo ꝙ vnum est priꝰ a° ⁊ sic sƀa
est prior accñte ⁊ absolutum prius re-
spectiuo. 2°° dicitur ꝙ sunt decem prin-
cipia respectu suarum ordinationum ⁊
suorum inferiorum.

Ad 2ᵐ principale dicitur sicut ibi ne-
gando consequentiam quia accidens ⁊
ens i a° non est vniuocuꝫ. Ad replicã
primam dicitur ꝙ ens in subo ⁊ nõ ens
in subo sunt contradictoria ⁊ cuꝫ nega
tio non neget solam vocem sed signifi-
catum non potest vnico actu quodlibꝫ
significatum negare erit equiuocum sic̃
affirmatio sed non ens in subiecto non
est idem ꝙ substantia. Nam non ens est
non ens in subiecto ⁊ tamen non est sƀa
sed ens non in subiecto est idem ꝙ sƀa
sed ens in subiecto ⁊ ens non in subie-
cto non sunt opposita sed sicut dispera
ta. Ad 2ᵃᵐ replicam dicitur ꝙ accidẽ-
tia cõueniunt in aliquo intentionaliter
in quo non conuenit accidens cum sƀa.

Ad 3ᵃᵐ replicam similiter dicitur ꝙ
si a esset nomen equiuocum significans
alia nouem generalissima ꝙ eque com-
munius esset diuisio entis in quando a
sicut est ipsius entis in substantiam ⁊ ac
cidens quia vtrobiqꝫ equiuoci in equi-
uocum ⁊ vniuocum. Ad 4ᵃᵐ replicã
cum dicitur equiuocum non accipitur
nisi pro vno significato verum est ab eo
dem intelligente sed non minus ipsum
secundum se omnia significata ponit si-
mul ⁊ eo modo sumitur non autem vt
intelligitur ab vno. Hec Scotus in pre
dicamentis. Uel aliter ad principale di
citur ꝙ accidens siue ens in subiecto nõ
equiuoce dicitur quia tunc nec diffinitõ
nem nec descriptioneꝫ haberet nec vni
uoce dicitur quia esset genus sed analo
gice dicitur. Ad primã replicã patet
rñsio qꝛ accñs ⁊ sƀa nõ sũt opposita: nec
ens i subiecto ⁊ ens nõ in subiecto oppo
nuntur sed sunt dispata. Ad aliud cõ
ceditur accidẽtia ꝯuenire in aliquo ana
logo. s. in accidẽti. ⁊ in ẽe i subiecto in q̊
non ꝯueniũt cũ suƀa imo drñt ꝑ illud a
sƀa ⁊ siľr ad alia duo pꝫ. Ad aliud ne
go minorẽ. s. ꝙ nõ sit aliquod absolutũ
preter sƀam: ⁊ ꝙ non sit aliqꝺ̄ respecti-
uum p̃ter relationẽ. ⁊ cũ tu ꝓbas qꝛ seq-
tur ꝙ nõ essẽt primo diuersa negat ꝯña
qꝛ lꝫ sƀa q̃ꝫtitas ⁊ q̃litas ꝯueniũt in hoc
ꝙ est absolutũ nõ tñ absolutũ ẽ genꝰ ad
iᵃ. vñ sicut nõ valet ista ꝯñtia. Oĩa gene
ralissima ꝯueniũt i ente. g̊ non sunt priᵒ
diuersa ita nõ valet ꝯña facta sed debet
argui sic ista cõueniũt in aliquo genere.
g̊ nõ sẽ pᵒ diuersa sed negatur. añs.

Ad 3ᵐ p̃ncipale negat̃ ꝙ ñ sint nisi tria
⁊ ad ꝓbatiõem cũ dicis nullũ respectiuũ
est ens ꝑ se nego ⁊ nõ valet ẽ ens. ad aliꝺ̄
g̊ nõ est ens ꝑ se. vñ ꝑ se vnoᵒ accipit̃ vt
opponit̃ ei qꝺ̄ est ad aliud ⁊ isto mõ ens
ꝑ se solũ diuidit̃ in ista tria absoluta. s.
sƀaꝫ q̃ꝫtitatẽ q̃litateꝫ alioᵒ accipit̃ vt op
ponitur ei qꝺ̄ est ẜm accñs. ens aũt ẜꝫ ac
cidens dr̃ ꝙ ẽ aggregatũ ex rebꝰ diuer-
soꝝ p̃dicamẽtoꝝ ⁊ istoᵒ qꝺ̄libet p̃dica-
mẽtũ ẽ ens per se ⁊ sic pꝫ rñsio ad argᵐ.

Ad aliud negat̃ ꝙ oẽ accidẽs absolu
tum. i. q̃ꝫtitas ⁊ q̃litas sint eiusdẽ generꝭ
⁊ nego ꝙ tãta sit analogia inter q̃ꝫtitatẽ
⁊ qualitatẽ q̃ꝫta ẽ inter q̃ꝫtitatẽ ꝯtinuam

⁊ discretam imo magis depēdet q̄ntitas discreta a ↄtinua q̄ȝ qualitas a q̄ntitate q2 nō inuenitur q̄ntitas discreta sine cōtinua sed bene inuenit q̄litas sine q̄ntitate: vt scia in aīa ⁊ species intelligibiles ī substantijs sepatis vt dicit Proculus ī libro de causis intelligen' sunt plene formis. Item ↄtinuū ⁊ discretū sunt in s'bo ratiōe eiusdē principij .s. materie. q̄litas vero ⁊ q̄ntitas rōne diuersoꝝ pncipioruȝ. Nam qualitas rōe forme. ⁊ q̄ntitas rōe mē. ideo continua ⁊ discreta sūt in eodē genere. qualitas vero ⁊ q̄ntitas s' diuersorum generū. Ad 4m vero pricipale negatur q̄ omnia respectiua sunt ī predicamento relatiōis. Ad probationem cū dicitur. Omnis respectus est in predicamento relationis. negatur ⁊ cum tu arguis quia omnis respectus est relatio. nego. vnde differētia est iter respectum de predicamento relatiōis. ⁊ respectum sex pricipiorum. Respectus eniȝ qui est in predicamento relationis coexigit in termino ad quem alium respectuȝ sibi correspōdentem ⁊ dico in veris relatiuis .s. s'm esse. sed in sex pricipijs respectus nō requirit in termino ad queȝ aliū respectū sibi correspondentem. Actio .n. put est vnum de sex pricipijs dicit respectum mot' ad agens. vñ respect' motus q fit inter agens ⁊ patiens ad ipsum agens dicitur actio ⁊ respectus motus ad patiens dicitur pa° ⁊ tamen nec i agēte nec in patiēte est respectus ad motuȝ licet sit respectus agētis ad patiēs ⁊ co° qui respectus nō sunt actio ⁊ passio sed sunt due relationes .s. actiui ⁊ passiui.

Ad aliud negatur aņs. Ad pbationem dicit mgr̄ in predicamentis q̄ agēs ⁊ patiens ptinent s'm diuersos respect' ad p̄dicamētum relatiōis actiōis ⁊ passionis. Inq̄ntum eniȝ dicūt respectum ppinquitatis ⁊ distantie seu potentiā respectiuaȝ sic sunt in predicamento relationis: quia hn̄t modum relationis qui est esse ad aliquid inquātum vero dicit respectum in quid vel a quo sic agens ē de predicamento actionis: ⁊ passio de p̄dicamento passionis. Vel clarius dicit q̄ agens potest considerari dupliciter. vno modo vt terminat respectum motus ad ipsum ⁊ sic est in predicamento actionis. alio modo vt termīat respectū patientis ad ipsum ⁊ etiam dicit respectum in impatiens ⁊ sic est i predicamēto relationis. Similiter patiēs potest considerari dupliciter. vno modo vt terminat respectum motus ad ipsum ⁊ sic est in predicamento passionis alio modo vt terminat respectum agentis ad ipsuȝ ⁊ etiam vt dicit respectum in agens. ⁊ sic est in predicamēto relatōnis. Et si dicis cum ergo agens ⁊ patiens vno modo ↄsiderata sint in predicamento relationis que ergo sunt abstracta correspondentia illis que sunt in predicamento relationis? Dicitur q̄ non sunt iam actō ⁊ passio sed finge nomina. Vñ sic abstracta correspondentia actio ⁊ passio que dicūt aptitudinem sunt actiuitas ⁊ passiuitas que dicunt aptitudinē. Ita abstracta correspondentia agenti ⁊ patienti que dicunt actum vt debent dicere actum vt actiuitas actu ⁊ passiuitas actu

Ad 5m pncipale dicit magr̄ q̄ .10. s' generalissima p se p°. qb' ↄiuncta s' alia generalissima p se nō p° vñ q̄litas ē generalissimū p se p° q̄le vero ē generalissimū per se nō p°. Est .n. generalissimū q2 nō habȝ genus superueniēs. Est generalissimuȝ per se. q2 ps formalis ē generalissimū per se non p° q2 ratione ptis tantum est gnālissimū. Ex qb' seq̄r q̄ plura sūt generalissima iuicē cōicatiua ī essēdo ⁊ sig̃ndo Naȝ qualitas sig̃tur a q̄li sicut a q̄litate si tamen plura essent gnālissima quam decem non inuicem communicantia plura essent predicamenta quā decem. Et seq̃tur secūdum ipsuȝ q̄ aliquod est genus ⁊ aliqua species que nō predica

tur in quid vt coloratum ⁊ album.nec ē contra Porphirium quia Porphirius intelligit de his que sunt per se primo ī predicamentis. Uel aliter secundum Scotum dicitur ꝙ concretum est in eodem genere in quo est abstractuȝ vt cū ꝓbatur ꝙ nō.vt de colorato.quia generalissimum qualitatis nō predicatur de illo.Sil'r si q̄le ⁊ qualitas essent in eodē genere essent idem generalissimum. qđ est falsum.quia vnum nō predicatur de altero.Dicitur ꝙ quale ⁊ qualitas sunt idem generalissimum.⁊ dici potest ꝙ vnum est idem alteri.⁊ tamen vnum non predicatur de altero propter diuersum modum significandi que diuersitas licȝ prohibeat predicationem.nō tamen sufficit ad distinguendū generalissima nec species diuersas.Similiter ꝑpter istum modum significandi non predicatur vnum de speciebus alterius.nec tamen đ alijs speciebus predicatur. quia eedem sunt species vtriusq̄ʒ ⁊ tamen vna non predicatur de alia ꝑpter diuersum modum significandi. Et si replicas modi significandi sumuntur a modis intelligendi.⁊ modi intelligendi a modis essendi.ergo si modi significandi sūt diuersi modi essendi sunt diuersi.⁊ ꝑ consequens si albedo diuersimode significatur per album ⁊ albedinem ergo hēt diuersum modum essendi.Dicitur concedendo ꝙ modi significandi sumūtur a modis essendi. sed negatur hec ꝯñtia ḡ si modi sign̄di sunt diuersi mōi ēndi sūt diuersi.quia non oēs modi diuersi intelligendi sumuntur a diuersis mōis essendi:immo ab eodem modo essendi diuersimode mouente itellectum sumūtur diuersi modi intelligendi.

Uel clarius respondetur ad principale ꝙ concretum accidentale secundū totum significatum non est in aliquo genere.sed ratione forme ⁊ subiecti est in diuersis per reductioneȝ.Uerbi gratia coloratum ratione coloris est in genere q̄litatis ratione subiecti in predicamento sub̄e.Et nō valet generalissimum nō p̄dicatur de illo.ergo nō est in illo predicamento.sed bene valet.ergo nō est per se in illo predicamento.de eo autem qđ est per reductionem nō est opus ꝙ generalissimum predicetur. Nec coloratum dicitur esse genus nisi ratiōe coloris reductiue.Similiter ⁊ ita consequent̄ respondeatur nec coloratum predicatur ī quid de albo nisi ratione partis formalis que predicatur de parte formali ī qd vt albedo est color. Ad sextum principale dicit Scotus ꝙ licet intentiones,secunde ⁊ priuationes ⁊ nō entia possibilia possint intelligi sub aliqua ratione itelligendi ⁊ predicari sub ratiōe vniuersalis alicuius.⁊ esse statum ad aliquod vniuersalissimum quod inquantum attribuitur ei illa intētio est diuersa ab illis.io.stat tamen tantum decem esse generalissima rerum que diuisio in hec decem generalissima est tantum eorum q̄ sunt secūdum se intelligibilia.s. rerum. Ens enim ꝑm se diuiditur in hec decem quinto methaphisice.⁊ ita nullum istorum est ens ꝑm se distinctum ab illis decem. Et si replicas ergo logicus considerans per se intentiones ⁊ earum generalissimum tantum sub hac ratiōe q̄ eis hec intentio generalissimum posset applicari deberet dicere esse plura generalissima q̄ꝫ.io.q₂ istis plura sunt quib⁹ inq̄ꝫtum intelligūtur pōt intentio attribui lȝ methaphisic⁹ ꝯsiderans ens inq̄ꝫtum ens dicat eē tm̄.io.Cui⁹ opp^m dicit ph̄s dicēs.Singulū siḡre sub̄am q̄ꝫtitatē ⁊ nō singl'm tm̄ ens siḡre sub̄am. Ad ħ nihil dr̄.pōt tn̄ dici ꝙ ph̄s itelligit singulū ens siḡre sub̄am q̄ꝫtitatē. Ul'clari⁹ ad p̄ncipale dicat̄ negando ꝙ aliq̄đ istoꝝ predicetur in quid.q₂ solum vniuersale p̄dicatur in q̄d qđ est vna natura simplex cōicabil' plibus .mō ista non

dicunt talẽ naturã imo ꝓuationẽ conce
ditur tñ ꝙ similitudinarie hñt genera
⁊ spẽs ⁊ gñalissima. Siĺitudinarie dico
⁊ nõ ꝟe ꝑ latitudinẽ maioris hit⁹ ɔtinẽ
tie. Ad 3ᵐ dic magr̃ ꝙ. io. sc̃ qõnes ꝑnci
pales. oĩ. ꝑdicamĩtoꝝ hñdo respectũ ad
diuersos modos ꝑdicandi. Unñ qd ẽ qõ
ꝑdicamenti sbe. quale qualitatis q̃ꝫᵐ q̃ꝫ
titatis. qõ ad qd ẽ rl̃onis i qd ⁊ a quo actõ
nis ⁊ passionis. Cũ. n querit̃ in quid agit
ignis: rñdetur in lignũ. ⁊ a quo patit̃ aq̃
rñdetur ab igne. Qõ vbi pertinet ad ꝑ-
dicamentũ vbicationis: ⁊ qñ quãdcitatis
Qõ qualiter vel quõ ꝑtinet ad sitũ. ⁊ qõ
circa qd ad hitum. Ad argumentum
dr̃ ꝙ sicut sunt aliqua transcendẽtia q̃
nõ sunt i aliquo predicamẽto per se nec
per accñs nꝫ ꝑ reductionem sed descen-
dunt in oĩa predicamẽta vt ens vnũ 5°
metaᶜᶜ. Ita sunt aliqua quesitiua q̃ non
approꝑantur alicui ꝑdicamẽto sed sunt
applicabilia oĩbus ꝑdicamentis. vt si ẽ.
qd est. qꝛ est. ꝑꝑ qd est. ⁊ cur. quare. vtrũ
Nam cur ⁊ quare iportant qõneꝫ ꝓpter
qd: ⁊ vtꝝ iportat põem. si est ⁊ qꝛ est.
Ista ẽt qs que qõ vel quid que sunt i-
terrogatiua trãscendentia applicabilia
oĩbus ꝑdicamẽtis. Et qõ qd est large sũ
pta ẽ transcendẽs. stricte ꝟo ad ꝑdicam̃
tũ sube pertinet. Sic quale large sũptuꝫ
ẽ trãscendens applicabile oĩb⁹ ꝑdicamẽ
tis. stricte ꝟo soli predicamento qualita
tis. Qõ qõ large sũpta ẽ trãscendẽs stri
cte ꝟo ad ꝑdicamẽtum q̃ꝫtitatis ꝑtinet
Illa ꝟo vñ quo reducunt̃ ad vbi: Nam
cũ q̃ritur. quo vadis: est dicere vbi intẽ
dis esse. ⁊ vñ venis. i. vbi fuisti añ motũ.
Et sic pꝫ ad oĩa argumenta huius ar-
due qõis. In illi⁹ declaratione aĩus mĺ-
tum gauisus est ad laudem dei.
Utꝝ diffinitio sillogismi sit bñ data

Contra primaꝫ

pticulã arguit̃ sic. In diffinitõe
non debet poni genus remotũ: sed ꝓpin
quum ꝑ phm 6° topi. sed oro ẽ genus re
motum sillogismi argumẽtatio aũt est
genus ꝓpinquũ. qꝛ argumẽtatio diuidit̃
in sill'm inductionem. enthimema ⁊ exᵐ
siue rõcinationem: ⁊ est genus ꝓpinquũ
ad sill'm cum due sint spẽs ipsius. s. sillo
gism⁹ ⁊ inductio ꝭm phm p° topi. Cõ
firmat̃ qꝛ sillogismus est orones. g̊ non
ẽ oratio ɔñtia tenet añs ꝓbatur. qꝛ plu-
res propositiones ponũtur in sill'o.
2° ꝯ illam particulam positis ⁊ ɔces-
sis. qꝛ phs nec in p° topi. nec in p° priorũ
diffiniens sill'm ponit illam particulam
ergo vel phus diminutus vel magr̃ su-
perfluus adhuc ambiguitas augetur. qꝛ
Boetius ponit illam ꝑticulam cõcessis
cum tñ phs non posuerit. Cõfirmat̃
quia aliquis est sill's cui non competit h̃
ꝑticula. ergo male posita. ɔña tenet. añs
ꝓbatur. quia sill's cui⁹ ꝑmisse cõcedun
tur est talis. 3° cõtra illaꝫ particulam
necesse est aliquid aliud euenire. ⁊ ꝓbat̃
ꝙ ɔ° non est aliud a premissis. quia ɔ° nõ
est nisi ꝑs ꝑmissaꝝ. sed pars non ẽ aliud
a toto. g̊ ⁊c̃. ⁊ etiam quod seq̃t̃ ab a° nãli
ter non vr̃ esse aliud ab illo. 4° argui
tur sic. ⁊ queritur an cõclusio sit de eẽn
tia sill'i. aut nõ: ita ꝙ sill's sit iᵃ oro com-
posita ex ꝑmissis. ɔ° ꝟo sit extrĩseca a sil
logismo. Si dicis p°°. Cõtra sillogis-
mus est argumentatio. sed argumenta-
tio ẽ argumẽti per orationẽ explicatio.
Argᵐ ẽ oratio rei dubie faciẽs fidẽ. i.
medium ꝓbans conclusionem. sed ratõ
nõ cõplectitur formaliter ɔclusionẽ. sic̃
nec cã formalit̃ complectitur effectum.
g̊ ⁊c̃. 2° sic. Nihil facit fideꝫ de seipso
nec de pte ei⁹. sed sillogismus facit fidẽ
de conclusione. g̊ ɔ° non est sillogismus
nec pars eius. 3° sic phs in primo po-
steriorum in illa parte. Circulo quoqꝫ ꝙ
impossibile sit demr̃are. aut ꝙ sill's ẽ ex
tribus terminis ⁊ duabus ꝓpositioni-
bus. ergo non cõprehendit conclusionẽ
qꝛ tunc esset ex tribus propositionibus.
quare ⁊c̃. 4° sic. Sillogismus est oro
in qua qbusdã positis ⁊ cõcessis necesse

est aliquid aliud euenire ab illa oratõne sed illud aliud est ɔ°.ergo ɔ° ē aliud ab oratione que est sill's. Et si sic est aliud a sillogismo. Si dicis 2°° contra. quia dicitur qbusdam positis ꝛ non dicitur omnibꝰ. ğ vltra illa que posita sunt ē aliquid quod est de ratõne sill'i. sed illud ē ɔ°. ergo ꝛc. 2° sic. Ois sill'o est ꝓpõ ordinabilis in modo. modus aũt ē ordinatio trium ꝓpõnũ certa q̃litate ꝛ q̃titate ğ sill's continet tres ꝓpones. 3° sic ois sill's ē ɔñtia ois ɔña est ratio ɔpo^ ex añte ꝛ ɔñte. ğ ꝛc. sed premisse sunt añs ꝛ cõclusio ɔñs. 4° sic. sillogismus non est vna oro nisi ꝑ nota3 rõis ɔiungentē aliquas propõcs ad inuicē. sed nota rõnis non cõiungit nisi ɔclusionē cũ ꝑmissis. ğ sillogismꝰ ē oratio cõposita ex premissis ꝛ conclusione. 5° principaliter arguitur ɔ̄ totã diffinitionē sic. Jlla diffinitio est mala que ɔpetit alteri a diffinito. sed illa ē huiusmõi. ğ ꝛc. ɔñtia nota cũ maiori. minor ꝓbat̃ q: competit inductioni ꝛ exº. Nam inductio ē oratio i q̃ quibusdam positis ꝛ concessis necesse ē aliquid aliud euenire per ea que posita sunt ꝛ concessa. Consilr arguitur de exẽplo ꝛ enthimemate.

Ad hec breuiter respondet̃. Ad ꝑ̇mum Egidius in pri° priorum adducit tres rõnes alioꝝ. ꝛ ipse assignat quartã.

Quidam. n. dixerunt ꝙ argumentatio ɔpationē h3 ad aĩam cui fidem fac̃ ꝛ similr sillogismus ꝼm ꝙ est argumentatio. Raciocinatio ꝟo ē decurrens a cã i cãtũ. hoc est a premissis in conclusione3. sillogismus ergo ꝼm ꝙ est rõcinatio cõpationē habet ad conclusionem.

Oro aũt est congrua dictionũ ordinatio: Sillogismus ğ ꝼm ꝙ est oratio comparationē h3 cũ suis ptibus integralibus Et hec ɔparatio est ei eẽntialior q̃ alia. Et sic patet quare potius oro q̃ argumentatio vel rõcinatio i diffinitõe sillogismi ponatur. Alij dicũt vt nõ excludantur iductio enthimema ꝛ exᵐᵒ cũ sint reducibiles i sillogismũ. s3 solũ inutiles cõiugationes ꝛ peccata ɔ̄ sillogismũ simpliciter posuit oro ꝛ nõ argumẽtatio vl' rõcinatio. Nã si in diffinitione sillogismi poneret̃ argumẽtatio vl' rõcinatõ q̃ ē propriũ genus eꝰ oporteret tali generi addere dr̃as eẽntiales ɔplectias sillogismi ꝑ quas excludãt̃ ab ipso sillogismo aᶜ spẽs argumẽtationis. ħ ãt eẽt incõueniens cum definet de silloᵍᵒ vt ad ipsu3 oẽs spẽs argumẽtationis hñt reduci. Alij dixerunt vt excludant̃ oẽs loci sophistici simul cũ alijs spẽbus argumentationis. Hãc importat Egidius q: sillogismus simpliciter põt saluari i sillogismo sophistico. vt dicenº. Ois canis currit. omne aĩal latrabile est canis. ğ ꝛc.

Jtem nõ minꝰ distingueret ab oĩbus illis si poneret̃ argumẽtatio. q̃re ꝛc. Egidius aũt dic̃ puto alr̃ dd: ꝛ dicit ꝙ ex itẽtione phi pº topi. Argumẽtũ ē sillogismꝰ dialecticus: q: nec argᵗᵒ nec argumẽtatõ ē genus sillogismi: sed eɔ̄. Rõcinatio ãt dr̃ analogice de silloᵍᵒ ꝛ alijs argumentationibꝰ ꝛ pº de sillogismo. q: rõcinatio non potest esse gº. Jn orone aũt vniuocantur sillogismi ꝛ oẽs modi rõcinationis: ꝛ iõ optiᵉ diffinit̃ ꝑ orationē q̃ ē propriꝰ gº eius ꝛ in alijs modis arguendi. Hec rñsio est expresse ɔ̄ Boetiũ in pñº secũdi suoꝝ topicoꝝ vbi dicit. Argumentationis due s̃e spẽs. s. sill's ꝛ iductio: ꝛ ẽt est cõtra phm in pº top. di. Definatis aũt his o3 determinare q̃t dialecticaꝝ rõcinationũ sunt spẽs. Est ãt hec inductio iᵃ aute3 sillogismus. Angelinus de camerino i pº topi. dicit ꝙ hec diffiniº nõ ē vituperabilis: quoniã assignata est ꝑ gº propinquum quoniam duplex est sillogismus. s. inferens tantum ꝛ ꝓbãs tantum. Et sillogismus inferens non hab3 propinquius genus q̃ oratione3 ꝛ q: ħ diffinit silloᵍᵐ inferentem diffinit ipsum ꝑ orõnē ꝛ nõ ꝑ rõcinationē qm̃ rõcinatio nõ est genus sillogismi iferentis s3 ꝓbãtis ꝛ ꝑꝑ ħ nõ diffinit sillogismũ. Hec

rñsio damnat Boetium. nã rñdendo q̃ re Boetius apponit concessis dicit qm̃ ipse diffinit sillogismũ ꝓbantem. ꝛ oꝫ ꝙ sillogismus ꝓcedat ex concessis. non ãt sillogismus inferens quẽ diffinit phs. sed cũ Boetius diffiniat sillogismũ ꝙ ẽ oᵒ igitur male diffinit. Est etiam ꝯ phm in pᵒ topi. q: illum sillogismum diffinit quem dicit esse spẽm rõcinationis: vt pꝫ expresse loco allegato quare ꝛc̃. Ideo aliter diceret pro quo aduerte ꝙ phs in 6ᵒ topicorum dicit ꝙ in diffinitione ponendum est genus proximuꝫ qꝺ omnia superiora includit. Aut si remotum omnes differentias superiori generi addendum est per quas ꝓximum genᵒ determinatur: ꝛ ita fit in proposito vt declarabo. Naꝫ orõ diuiditur. Oroᵐ alia est in qua ĩfertur aliquid. alia vero non. Exemplum pᷓmi vt oĩs orõ argumẽtatiua .s. sillogismus inductio ꝛ exemplũ. Exẽplum secundi vt oẽs alie orones. Nã argumẽtatiuaꝝ orõnum in qbᵒ infert̃ aliquid alia est in qua infertur aliqd ex necessitate. alia vero non. Exᵐ pᷓmi vt sillogismᵒ. iductio ꝛ enthimema. Exẽpluꝫ scꝺi. vt exemplũ. Orõnũ ĩ qbᵒ ĩfertur aliqd ex necessitate. alia ẽ ĩ qua ĩfertur aliquid ex quibusdã positis. .i. dispositis ĩ mõ ꝛ ĩ figura. alia ꝟo non Exẽplum primi vt sill̃us. Exẽplũ secũdi vt inductio. Ecce ꝙ quatuor sũt dr̃e inter orõnem ꝛ sill̃um. ꝛ oẽs ille addunt̃ orationi in diffinitione sill̃i vt patet per illam enim in qua infertur aliquid dr̃t sillogismus ab orationibus non argum̃tatiuis. Per illam de necessitate dr̃t ab exᵒ quod non de necessitate probatur vt dicit Boetius in secundo topi. suorum. Per illam quibusdam dr̃t ab enthimemate quod tantum ex vna premissa infert festinatam conclusionem. Per illaꝫ positis dr̃t ab inductione. que non accipit propositiones in modo ꝛ figura.

Ad formam ergo argumenti cum dicitur ꝙ in diffinitione non debet poni genus remotum ſm phm. Dico ꝙ verũ est si non sit contractum per dr̃am vltimam. si vero esset contractum vt hic tunc bene potest poni vt in diffinitione Et nota hanc respõsionem quia bona ẽ

Ad confirmationem dicit Egidius ꝙ illud quod alterum contrahit non põit in numerũ cum ipso. minor autem pro põ contrahit maiorem ad conclusioneꝫ ideo non ponit in numerum cum ipsa. ꝛ ideo dr̃ sill̃s est oratio ꝛ non orationes

Adhuc ab vnitate conclusionis sill̃s dicitur oratio vna. Ego aliter ꝛ clarius respõderem. s. negando ꝯñtiam illaꝫ sill̃s est orationes. ergo non est vna oratio. q: cum totum sit sue partes collectiue. ꝛ partes sill̃i sint orationes. ergo sillogismus est orationes. cum hoc tamen stat ꝙ sill̃s est oratio vna coniunctione rationali que est ergo Bene tamen sequitur. est oratio plures. ergo nõ ẽ vna illarum. sed tamen potest esse vna illarum per compositionem ex illis. Ad 2ᵐ dicit Egidius in primo priorum ꝛ bene. ꝙ Boetius diffinit sillogismum prout cõpetit dialectico qui expectat responsionem socij sp. sed Aris. diffinit sillogismũ simpliciter vt ꝯuenit tã sillogismo dialectico ꝙ̃ demõstratiuo. iõ ponit Boetius li concessis. phs autem non. Angelus de camerino per aᵐ verba dicit. s. ꝙ diffinit Boetius sillogismum probãtẽ qui ꝓcedit ex concessis Aris. auteꝫ diffinit sillogismum inferentem in quo nõ oꝫ ꝙ aliquid concedatur. Ideo Boetius appõit concessis phs vero nõ. Et si reprobas ꝯ phs in pᵒ topicorum diffinit sillogismum simplicit̃ ꝓut competit dialectico: ꝛ tamen nõ apponit illam particulaꝫ ꝯcessis. ergo rñsio nulla. Dicitur ꝙ phs ĩ pᵒ topi. diffinit sillogismũ simpl̃r ꝛ nõ sillogismũ dialecticuꝫ. ꝛ ideo in diffinitione non ponit li concessis. Deinde diuidit sillogismum in quatuor species scilicet in demonstratiuum. dialecticum. litigiosum. ꝛ falsigraphum. ꝛ diffi

nit vnūquēq̄ȝ.ꝛ diffiniēdo dialecticū ap
ponit li concessis implicite q̄ꝛ dicit sill'ꝰ
dialectic⁹ est sill's q ex ꝓbabilib⁹ sillogi/
ȥatus est. ꝓbabilia aūt sunt cōcessa.q̄re
ꝛc̄.Et hoc apparet cā q̄re magr̄ apponit
li concessis.q̄ꝛ diffinit sillogismū dialec
ticum.non aūt sill'm simpl'r.aut diffinit
sillogismū ꝓbātem nō aūt inferētem. q̄/
re.ꝛc̄. Uel al'r pōt dici ꝙ Boe.ꝛ mgr̄
diffinit sil'm simpl'r. ꝛ ꝙ hec diffinitio
cōpetit cuilibet sill'o.q̄ꝛ verum est dicer̄
de quolȝ sill'o ꝙ est oratio in qua q̄bus/
dam positis ꝛ cōcessis necesse est aliq̄d
aliud euenire.neq̄ȝ dr̄ ꝙ p̄misse cuiuslȝ
sillogismi sint posite ꝛ ꝯcesse.sed dr̄ ꝙ i
illis positis ꝛ ꝯcessis necesse est seq̄ con/
clusionē.Et.n.ablatiu⁹ in ꝯn̄a q nō pōit
in esse sicut nec ꝯditionalis.Et li ꝯcessis
ponit.nō q̄dem ad restringēdum natu/
ram sillogismi cum diffiᵒ hec competat
omni sill'o vt dictum est.sed ponitur ad
exp̄miēdum magis nām ei⁹.nam nā sill'i
talis est ꝙ si p̄misse ponatur necesse est
poni ꝯclusionem ꝛ si ꝯcēdutur premisse
necesse est cōcedi ꝯᵒᵉᵐ ꝛ li positis dicit
aliud a li cōcessis.Nam positis dicit.i.di
spositis in mō ꝛ in figura.Et cōcessis.i.
si concedūtur.Et sic diffiᵒ Boetij ꝛ ma/
gistri est expressior q̄ȝ diffiᵒ ph'i.nᵃ tamē
diminuta est nec sup̄flua. Ad ꝯfirma/
tōem sil'r pȝ ꝙ nētur añs.s.ꝙ nō compe
tat cuilibet sill'o.Et ad ꝓbatiōem nētur
ꝙ nō competat sill'o cui⁹ p̄misse nō ꝯce/
dūtur.q̄ꝛ nō dicitur ꝙ p̄misse ꝯcedūtur.
sed ꝙ si ꝯcedūtur necesse est ꝯcedi ꝯclu/
siōem.quare ꝛc̄. Ad ȝᵐ dicit Egidius
ꝙ s'm mām nō est aliud ꝯᵒ a p̄missis.sed
s'm formam est aliud.Forma enim ꝓpō
nis compō est.sed aᵃ compō est in cōclu
siōe q̄ȝ i p̄missis q̄ꝛ in ꝯclusiōe ponūt tm̄
extrema illata.sed i p̄missis extrema cū
medio.quare ꝛc̄. Ad formā argumēti
r̄ndendo nētur ꝙ ps nō sit aliud a toto.
mā enim est ps hominis.ꝛ tn̄ est aliō ab
hoīe.Sil'r negat̄ ꝙ ꝯᵒ sit ps p̄missarum
lȝ s'm mām possit cōcedi ꝙ sit ps s'm for

mā nō.Sil'r nētur iᵃ ꝙ illud qō seq̄t̄ ab
alio natural'r nō sit aliud ab alio. Ad
4ᵐ pōt teneri vtraq̄ȝ ps.ꝛ ꝙ sill's est ex
trib⁹ ꝓpōnibus.ꝛ ꝙ ex duab⁹ tantū.vn/
de sill's pōt dupl'r cōsiderari aut absolu
te.ꝛ sic ex trib⁹ ꝓpōibus. aut vt ē aliqō
concludēs.ꝛ sic nō cōstat nisi ex duab⁹
ꝓpōibus.qm̄ tm̄ sunt due ꝓpōes inferē
tes ꝯclusionem.ꝛ ꝓpter hoc pōt r̄nderi
ad rōem factam cōtra vtrāq̄ȝ ptem.Un̄
tenen⁹ ꝙ sit ex trib⁹ ad rōes in oppᵐ r̄n
detur. Ad p̄mam ꝯcessa a p̄mo ad vl/
timū.ꝛ cum dr̄ ratio formal'r nō comple
ctitur ꝯclusionem.dicit̄ ꝙ ēt dupl'r pōt
ꝯsiderari.s.absolute.ꝛ sic includit ꝯclu/
sionem.Alioᵒ vt ꝓbans.ꝛ sic nō icludit
conclusionē. Pōt ēt negari ꝯseq̄ntia a
p̄mo ad vltimū.q̄ꝛ variatur medium vt
pȝ de se. Ad s'am negatur maior. imo
vnū ꝛ idem p vnam ptem pōt facere fi/
dem de alia. Ad tertiam dr̄ ꝙ sill's po
test accipi.dupl'r.s.absolute ꝛ vt cōclu/
dens.p̄moᵒ est ex tribus.2ᵒ ex duabus.
Ad 4ᵐ dicit̄ ꝙ li aliud nō exponitur
aliud ab iᵃ orōe.sed aliud ab illis positꝭ.
Tenendo aūt aliam ptem.s.ꝙ sit tm̄ ex
duabus ꝓpōibus respōdetur ad ratio/
nes in oppositū. Ad p̄mam dicit̄ q̄b⁹
dam positis nō ꝓpter hoc q̄ꝛ alia sint q̄
sint de rōe sillogismi.sed q̄ꝛ in omni sil/
logismo sunt q̄dam ꝓpōes que ponūtur
nō aūt omnes ꝓpōes mundi. Ad s'am
concedo ꝙ omnis sill's est ordinabilis i
modo.Et cum tu dicis.modus est ordi/
natio trium ꝓpōum.imo solum duarūȝ
ꝛ dato adhuc ꝙ modus sit ordinatio. n̄
vȝ tamen ꝙ sill's cōtineat illas tres. sed
duas p̄mas tm̄.3ᵃ autem est cōclusa per
illas. Ad tertiam cum dr̄.Omnis sil/
logismus est ꝯn̄a.concedit.Et cum dici
tur.Omnis ꝯsequentia ē composita ex
antecedēte ꝛ ꝯn̄te.Dicit̄ ꝙ ꝯn̄a pōt capi
dupl'r.Uno modo s'm ꝙ infert.alio mo
do absolute.p̄mo modo est solum añs.
2ᵒ est composita ex antecedēte ꝛ ꝯn̄te.
Ad 4ᵃᵐ dr̄ ꝙ sill's ꝯsiderat̄ absolute

sic est vna oro p vnā notā illatōis ꝯiun/
gentē ꝯn̄s cū ante. Si aūt ꝯsideratꝛ vt ꝓ/
bat l' vt infert. sic sill's est soluāns. Et ē
vna oro p vnā notam copulatōis ꝯiun/
gētem illas duas p̄missas sit. q̄re. ꝛc̄.
Ad 5m negatꝛ ꝙ illa diffi° cōpetat alt̄i
a diffi°. Ad ꝓbatōem cū dr̄ cōpetit indu
ctōi ex° ꝛ enthimemati. nego vt ꝺclara/
uim⁹ in nr̄a rn̄siōe. Ad p̄mū argumē/
tum p istā pticlam nec̄e differt sill's ab
ex° p illā qbusdam dr̄t ab enthimemate
p istam v̄o positis dr̄t ab iductōe.

Utrū tm̄ tres sint fi^e silloꝝ.

Contra p̄mo arguitꝛ arḡ magr̄i sic. Qua/
tuor sunt fi^e. ḡ n̄ tm̄ tres. ꝯn̄a tʒ.
an̄s ꝓbatꝛ. Nā iste est optim⁹ sill's. Ois
hō ē aīal. oē aīal ē suba. ḡ ois hō ē suba.
ꝛ tn̄ nō est p̄me figure. q2 qꝺ subijcitꝛ in
p̄ma nō p̄dicatꝛ in 2^a. nec est 2^e. q2 nō p̄di
catur idē in vtraqʒ. nec 3^e q2 nō subijcitꝛ
idē i vtraqʒ. igitꝛ oʒ dare q̄rtā figurā i q̄
illud ꝙ p̄dicatꝛ in p̄ma subijciat in 2^a. q̄
re. ꝛc̄. 2° sic. Iste ē optim⁹ sill's. oē cur/
rens mouetꝛ. ois hō currit. ḡ ois hō mo/
uetꝛ. sed nō ois hō mouetur. ḡ nō ois hō
currit. ꝛ tn̄ nō est i aliq̄ figura. ꝓbatꝛ q̄a
figura ē ꝺbita dispō triū t̄inoꝝ i duab⁹
ꝓpōitōib⁹ l' trib⁹. h̄ aūt sūt qnqʒ ꝓpōes.
ḡ ꝛc̄. ꝛ vlt̄r qn̄ ex ꝯ̄dictorio ꝯclusiōis con
cluditꝛ ꝯ̄dictoriū alt̄i⁹ p̄misse. illi duo ꝓ/
cessus faciūt vnū opt^m sill'm q nō ē i ali/
qua fi^a. 3° sic. ille ē optim⁹ sill's. si sor
tes est hō ē aīal. si est lapis nō ē aīal sʒ est
hō. ḡ nō ē lapis. ꝛ tn̄ in nulla figura ē. vt
pʒ hic sunt plēs trib⁹ t̄inis. ḡ ꝛc̄. Ad
p̄mū rn̄det magr̄ ꝙ sill's fact⁹ ē in prima
fi^a ꝛ in p̄mo mō. q2 nō ē dictū ꝙ ali⁹ sill's
q̄ꝫ i^e cui⁹ subm̄ p̄me ꝓpōis ē p̄dicatū 2^e n̄
ꝯstituat p̄mā figurā. sed dicebatꝛ ꝙ si su
bm̄ p̄me ē p̄dicatū 2^e resultat p̄ma figu
ra. Cū q̊ tn̄ stat ꝙ si p̄dicatū p̄me ē subm̄
2^e resultat p̄ma figura. Dicatꝛ q̊ ꝙ i^e sill's
ꝯstituit p̄mā figurā cū subm̄ vni⁹ p̄mis/
se ē p̄dicatū alteri⁹. Ad 2m dr̄ ꝙ magr̄
solū determinat de sill'is ꝯn̄siuis. Ille āt
sillogism⁹ fact⁹ est sill's ducēs ad ipossi/
bile. Sll's. n. ꝯn̄siu⁹ ē q ꝯtinet tm̄ vnū dif
finitū discursum a p̄missis ad ꝯclusionē
Ducēs v̄o ad ipossibile ē q ꝯtinet duos
discursus vnū a p̄missis ad ꝯclusionem
Aliū a ꝯ̄dictorio cōclusiōis ad ꝯ̄dictoriū
alteri⁹ p̄misse. Ad 3m dr̄ ꝙ magr̄ loqtꝛ
tm̄ de sill'is cathegoricis. nō aūt ipothe/
ticis qualis est ille fact⁹. Un̄ silloꝝ alij
sūt cathegorici alij ipothetici. Cathego/
rici sunt q ꝯstituūtur ex ꝓpōib⁹ cathego
ricis. ipothetici v̄o q cōstituūtur ex ipo/
theticis. Cathegoricoꝝ qdam sunt de i/
esse qdam mōles. De inesse sunt q cōsti/
tuūtur ex ꝓpōibus de inesse. Modales
q cōstituūtur ex ꝓpōib⁹ mōlib⁹. Silloꝝ
de inesse qdam sunt ꝯn̄siui. qdam ducen
tes ad impossibile q ꝺclarati sunt supra
in 2^a rn̄sione. ꝛ de his omnib⁹ Boe. fac̄
v^m tractatū q. dr̄ de sillogismis cathego
ricis ꝛ ipotheticis. Uel al'r dr̄ ꝙ reducti
ue est in p̄ma fi^a. nō aūt p se.

Utꝝ modi sint tm̄. 19.

Contra sufficientiaʒ p^e figure arguitꝛ
sic. Iste sill's est in p̄ma figura.
Omne aīal est suba. ois homo ē aīal. er/
go aliqs hō est suba ꝛ nō ē in aliquo mo
doꝝ p̄me figure. vt pʒ discurrēdo. ḡ. ꝛc̄.
Sil'r i^e sill's est in p̄ma fi^a. n^m aīal ē lapis
qlʒ hō est aīal. ḡ aliqs hō nō ē lapis ꝛ nō
est in aliq̊ mō vt pʒ discurrēdo. ḡ ꝛc̄. pri/
m⁹. n. est in barbara. 2⁹ in celarent. 2°
sic. iste sill's est in p̄ma fi^a. hō currit. sor/
tes ē hō. ḡ sor. currit. ꝛ tn̄ in n° mōꝝ ē. ḡ
ꝛc̄. ꝙ sill's sit bon⁹ pʒ q2 est sill's exposito
ri⁹. Cōtra sufficiētiā modoꝝ 2^e figurꝛ
arguitꝛ sic. Iste sill's est in secūda figura
nullus lapis ē aīal ois homo est aīal. ḡ a/
liqs homo nō est lapis. ꝛ tn̄ nō est i aliq̊
modoꝝ ei⁹. ḡ ꝛc̄. Sil'r i^e. Quilibʒ homo
est aīal nullus lapis ē aīal. ḡ aliqs lapis n̄
est hō. sill's est in 2^a figura ꝛ in nullo mō
rum ei⁹. ḡ ꝛc̄. p̄m⁹ ē in cesaro. secūdus in

camestros. 2° sic iste sill's est pfectus
in ꝑa figura aliqs hō ē aīal nullus lapis
est aīal. ġ aliqs hō nō est lapis ⁊ nō est in
aliquo modoꝝ ei⁹ vt pȝ discurrendo ꝙ
sit bon⁹ ꝓbat̃ qꝛ ex opposito ꝯclusionis
cū altera p̄missaꝝ vt cū maiori infertur
opp^m alteri⁹ p̄misse seqtur .n. aliqs hō est
aīal oīs hō est lapis ġ aliqs lapis est aīal
in Disamos. Sil'r ille est bon⁹ sill's in 2^a
figura aliqs lapis ñ est aīal oīs hō ē aīal
ġ aliqs lapis nō est hō ⁊ nō est in aliquo
modoꝝ vt pȝ ꝙ sit bon⁹ ꝓbat̃ qꝛ ex op/
posito ꝯclusionis cū altera p̄missaꝝ vt
cū maiori infert̃ oppositū minoris sic. a
aliqs lapis nō est aīal oīs lapis est hō. ġ
aliqs hō nō est aīal in bocardo. p̄m⁹ fa/
ctus est in festino. 2⁹ in baroco ambo i/
directe ꝯcludētes. Cōtra sufficiētiaȝ
modoꝝ 3^e arguit̃ sic. Iste sill's est in 3^a fi
gura. Oīs hō est suba oīs hō est aīal. ġ q̄
dam suba est aīal. cū sit indirecte cōclu/
dens nō est in aliq̊ modoꝝ 3^e fi^e. Sil'r i^e
est in tertia figura. qlȝ hō est risibilis ali
qs hō est vn⁹ hō. ġ aliqδ risibile est vn⁹
hō ⁊ tñ nō sunt in aliq̊ modoꝝ 3^e fi^e. p̄m⁹
est in darapti indirecte ꝯcludēs. 2⁹ in da
tisi indirecte cōcludens. 2°. sic. Iste sil
logism⁹ est bon⁹ in 3^a fi^a. Oīs hō est aīal
nullus homo est asin⁹ ergo aliquod ani
mal nō est asinus ⁊ non est in aliq̊ modo
rum ei⁹ vt pȝ discurrēdo. est. n. in lapbe/
ton indirecte ꝯcludēs. Sil'r i cardobro
in 3ª figura est optim⁹ sill's indirecte cō
cludēs vt sic oīs hō est aīal. aliqs hō ē ñ
asin⁹. ġ aliqδ aīal nō est asin⁹. Sil'r in ri
feson indirecte ꝯcludens aliqs hō ē aīal
nullus hō est asin⁹ ġ aliquod aīal nō est
asin⁹. Oēs isti sill'i sunt in 3ª figura. ⁊ sṫ
optimi. qꝛ ex opposito ꝯclusionis cū al/
tera p̄missaꝝ infert̃ oppositū alterius p̄
misse. ⁊ nō sunt in aliq̊ modoꝝ ei⁹. ġ ⁊c̃.
Sil'r sill's resolutori⁹ in tertia figura. h
currit ⁊ hoc est hō. ġ homo currit. ⁊ ñ ē
in aliquo modoꝝ ei⁹. ġ ⁊c̃. Cōfirmat̃
qꝛ phs in p̄ma figura nō facit mentōem
nisi de quatuor p̄mis. s. de illis Barbara

Celarēt Darij Ferio. ⁊ etiā de alijs duo
bus. s. de fapesmo ⁊ friscsmoꝝ. vl' ġ phs
diminut⁹ vel magr̃ supfluus. 2°. p̄nci/
pal'r arguit̃ ꝙ illi decē ⁊ nouē modi nō
sṫ veri modi. Et p̊. ɔ Barbara sic. Iste
sill's est in Barbara. oīs hō vel asinus ē
asin⁹ oē risibile est hō vel asinus. ġ oīe
risibile est asin⁹. ⁊ tñ nō valet ġ ⁊c̃. ꝯñtia
nota cum maiori. minor ꝓbatur. s. ꝙ nō
valet. qꝛ añs est veꝝ ⁊ ꝯñs falsum. ꝙ cō/
sequēs sit falsum pȝ. ꝙ añs sit veꝝ ꝓ mi
nori pȝ. ꝓ maiori ꝓbatur iductiue sic iste
hō vel asin⁹ est asin⁹. ⁊ iste homo vl' asi/
nus est asin⁹. ⁊ isti sunt oēs hoīes. ġ oīs
hō vel asin⁹ est asin⁹. 2°. ɔ ꝫm moduȝ
sic. Iste sill's nō valet. Nulla ꝯclusio est
ꝟa. oīs ꝯclusio facta in celarēt ē ꝯclusio
ġ nulla ꝯclusio facta in celarēt est ꝟa. et
tñ est fact⁹ in celarēt. ġ ⁊c̃. ꝯñā nota cum
minori. maior ꝓbatur. ponēdo ꝙ sill's fa
ctus sit oīs sill's. quo facto añs est verū
ꝓ qualibet pte. ⁊ ꝯñs falsuȝ qꝛ falsificat
se. ġ ⁊c̃ 3°. ɔ 3^m modū sic. Iste sill's non
valet. Cuiuslibet hoīs asin⁹ currit bru/
nellus est asin⁹ hoīs. ġ brunellus currit.
⁊ tñ est in darij. ġ ⁊c̃. ꝯñā nota cuȝ mino
ri. maior ꝓbatur. qꝛ pono ꝙ omnis ho/
mo habeat duos asinos. quoꝝ vn⁹ cur/
rat. ⁊ alius nō de quoꝝ numero nō cur/
rentiū sit brunellus. Isto posito añs est
veꝝ ⁊ ꝯñs falsum. 4°. cōtra quartuȝ
modū sic. Iste sill's nō valet. Oē aīal
si est rudibile non est homo. tu es aīal si
tu es rudibile. ġ tu nō es homo. ⁊ tamen
arguit̃ ꝫm istū modū. ꝯñā nota cum mio
ri. maior ꝓbatur. qm̄ añs est veꝝ. ⁊ cōse/
quēs falsum vt pȝ ꝑ exponētes. q̄re ⁊c̃.

Cōtra p̄muȝ ꝫe figure arguit̃ sic. Iste
sill's nō valet omnis de⁹ suba nō est. oīs
p̄ma causa suba est. ġ omnis p̄ma cā de⁹
nō est ⁊ tamen est in p̄mo ꝫe. ꝯñā nō cuȝ
minori maior ꝓbat̃. qꝛ añs est veꝝ ⁊ cō/
sequēs falsum vt pȝ. ġ ⁊c̃. 2°. ɔ secūdū
modū ꝫȝ figure arguit̃ sic. Iste sill's non
valet. in q̊libet instanti est hō. nullus asi
nus est hō. ġ nullus asinus ē instāti ⁊ tñ

est in 2º 2ᵉ figure.ergo ⁊c.ꝯña nota cū mino
ri.maior ꝑbatur q2 añs est verū vt patet
⁊ ꝯñs falsum.Cōtra ꝑmuꝫ 3ᵉ arguit̃ sic.
Iste sill'us nō valet.cuiuslꝫ hoīs asinus
currit.cuiuslibet hominis asinꝰ qescit.ergo
asinus qescens est asinꝰ currens ⁊ tñ est
in ꝑmo 3ᵉ.ergo ⁊c.ꝯña nota cum minori ma
ior ꝑbatur.q2 añs est verū.⁊ ꝯñs falsum.
Cōfirmat̃ a simili.q2 iste nō valet.In
quolibet instanti est asinꝰ.in quolibꝫ in/
stanti est homo ergo hō est asinꝰ ⁊ tñ ē in pº
3ᵉ.ergo ⁊c. 2º ꝯ 2ᵐ 3ᵉ arguit̃ sic.Iste sill'us
nō valet.Omnis homo vel asinꝰ non est
homo.omnis homo.vel asinꝰ est risibile
igit̃ risibile nō est homo.q2 añs est verū
⁊ ꝯñs falsum vt pꝫ ⁊ tamen est in 2º 3ᵉ fi/
gure quare ⁊c.

Ad hec breuiter rñdetur. Ad ꝑmū
dicit̃ ꝙ ille sill's factus in barbara non
imediate sed mediate q2 ex ꝯclusione cō
clusa in barbara concludit̃ cōclusio isti/
us sillogismi.Silr ad aliud dicit̃ ꝙ ē in
celarent mediate sed nō inmediate.

Ad secūdum dicitur ꝙ magr̃ determi
nat de sillogismis q tenēt in omnibꝰ ter
minis sicut phs in ꝑmo prioꝝ.⁊ nō de sil
logismo resolutorio. Ad ꝑmum ꝯtra
modos 2ᵉ figure dicit̃ ꝙ ꝑmus sillogis/
mus factus est mediate in cesare ⁊ non
imediate.⁊ secūdus est in camestres me
diate ⁊ nō imediate. Ad secūdum cō/
cedit̃ omnes sillogismos factos eē bo/
nos sed magister nō curat multiplicare
modos in alijs figuris ⁊ ꝑ hoc ꝙ indire
cte cōcludunt.sillogismi autem facti te/
nent ꝑ hoc ꝙ indirecte cōcludunt.Si āt
directe facis concludere non valent.

Ad ꝑmum cōtra modos tertie figure
dicit̃ ꝙ ꝑmus sillogismus factus ē i Da
rapti mediate ⁊ nō imediate.secūdus ē
in Datisi mediate ⁊ nō immediate.

Ad secūdum concedit̃ illos sillogis/
mos factos esse optimos.sed de illis nō
curat.quia indirecte concludunt.Si di
ceres quare magis indirecte nominat ī
ꝑma figura ꝙꝫ in alijs. Respondetur
ꝙ ꝑma figura ꝑfectior est.ideo debemꝰ
videre magis oēm modum cōcluden di
eius quomodocunqꝫ sit ꝙꝫ alterius.

Ad ꝯfirmatōem dicit̃ ꝙ Aris.nō cu/
rauit multiplicare modos nisi ꝓm neces
sitatem sed conclusio vniꝰ nō sequitur
ex cōclusione alteriꝰ modo Baralipton
seqtur ad Barbara Celātes ad Celarēt.
Dabitis seqtur ad darij.Fapesmo autē
⁊ Frisesmoꝝ nō seqtur ad aliquem ideo
multiplicat illos.Et si dicis ergo in secū
da figura debebat ponere indirecte cō/
cludentes vt in Festino dicitur. Dici
tur ꝙ bene ponit in ꝑmo ꝑorum.vbi di/
cit ꝙ minori existēti vniuersali negatiua
maiori vero affirmatiua vel vniuersali
vel ꝑticulari in quacunqꝫ figura indire/
cte seqtur cōclusio.Ex hoc patet ꝙ boe
tius nō recte sentit in sillogismis cathe/
goricis cum dicit phs solū quatuor mo/
dos in ꝑma figura posuerit.Theophra
stus autem ⁊ Eridemus addiderūt qn/
qꝫ ꝑme figure quos cōfirmauit por.vir
magne auctoritatis.quoniā philosophꝰ
posuit Fapesmo ⁊ Frisesmoꝝ vt decla
ratum est. Ad secūdum ꝑncipale rñ/
det magister. Ad ꝑmuꝫ distinguendo
de iª maiori.Omnis homo vel asinꝰ est
asinus.si illud totum disiunctū est sub/
iectum illa est falsa.si vo solum ꝑma ps
iª est vera.sed post in minori plus predi
catur ꝙꝫ subijciatur in maiori.Et dicit̃
vlterius ꝙ subiectum distributionis est
li homo ꝑpositionis vero homo vel asi
nus.⁊ subiectum distributionis debꝫ ꝑ/
dicari.non autem ꝑpositionis. Ad se
cundum dicitur ꝙ predictus sillogismꝰ
nō est in Celarent.quia conclusio est in/
solubilis ipothetice significans qualis
nō est in aliqua premissarum. Ad ter/
tium dicitur ꝙ nō valet iste sillogismus
quia plus predicatur in minori ꝙꝫ subij/
ciat̃ i maiori.Vñ qñ obliquꝰ ꝑcedit rctū
solus obliquꝰ ē subm̃.Qñ vero rectꝰ ꝑ/
cedit obliquū rectꝰ ⁊ obliquus est subm̃
Et si dr̃ adhuc stat argumētū sic dicenꝰ

Cuiuslibet hois asin⁹ currit. brunel
lus est asinus hois. ğ brunell⁹ currit. Dr̄
ꝙ sill' s n̄ ē bonus. q꞉ i obligs casib⁹ opꝫ
subm maioris p̄dicari i minori in recto
sic dicen° brunell⁹ ē hō ⁊ h̄ negatᷓ: ꝓpte/
rea bene sequitᷓ. Cuiuslibet hois asinus
currit sor. ē homo. ğ sortis asin⁹ currit.
Ad 4ᵐ dr̄ ꝙ si totū ꝯditionatū fuerit
subm maior ē falsa: ⁊ tn̄ nō dꝫ ꝓbari ex/
pōibil'r cū sit negatiā sꝫ p singulares q̄ꝝ
multe sīt false. ⁊ h̄ aīal si ē rudibile nō ē
hō d̄mōstrādo hoīeꝫ ⁊ sic de alijs. Et da
to adhuc ꝙ expōi hēat. 2ᵃ exponēs ē fal
sa. s. nihil ē aīal si ē rudibile qn illud nō
sit hō imo qcqd ē aīal si ē rudibile. nō ē
hō. vtputa hō. ⁊ 2ᵃ exponēs nō dꝫ eē ista
⁊ nihil ē aīal qn illō si ē rudibile n̄ sit hō
Si aūt totū ꝯditionatū nō sit subiectuꝫ
ꝯceditur maior. sed negatᷓ ꝯn̄tia q꞉ plus
p̄dicatᷓ in minori q̄ꝫ subiciatᷓ i maiori.
Ad pᵐ 2ᵉ figure dr̄ ꝙ talis sill's non ē
in mō q꞉ dꝫ fieri ex negatiuis ꝺ ꝯsueto
mō loquēdi. q̄l'r non fit iᵉ sꝫ bn̄ valet di
cen°. Ois de⁹ nulla s̄ba ē ois pᵃ causa ē
subā. ğ ois pᵃ cā nō deus ē sꝫ maior ē fal
sa. Ad 2ᵐ dr̄ ꝙ nō valet. Vn̄ vtraqꝫ
extremitate exn̄te i obliquo nihil sequitᷓ
in 2ᵃ figura. aut altera tm̄ medio t̄mino
exn̄te in obliquo in vtraqꝫ bn̄ seqᷓ. i al/
tera aūt n̄ discurre p exᵃ p te. Ad p̄mū
3ᵉ figure dr̄ ꝙ. non est in Darapti q꞉ sīc
p̄misse fuerūt ex recto ⁊ obliq̊ ita ꝯclu/
sio dꝫ fieri. igitᷓ dꝫ sic cōcludi. ğ asinus q
escēs ē alicui⁹ cui⁹ asinus currit. Unde
li asin⁹ n̄ ē ps subiecti in p̄missis sed ps
p̄dicati. iō dꝫ poni in conlusione. Ad
aliud ꝯsil'r dr̄ ꝙ non valet iᵉ sillogismus
sed dꝫ ꝯcludi. ğ hō ē in aliquo instāti in
quo ē asin⁹. q꞉ ꝯclusio dꝫ esse similis pre
missis. ⁊ ideo sicut p̄misse sunt ex recto
⁊ obliquo ita cōclusio debet esse mixta
ex recto ⁊ obliquo. Ad 2ᵐ dr̄ ꝙ si to/
tum disiunctū ē subꝫ maior ē falsa. si āt
ps est subꝫ non arguitᷓ in 2° 3ᵉ. q꞉ in tali
oꝫ ꝙ totum subiectum ꝓpōis distribua
tur q̄litᷓ nō ē i ꝓposito quare ⁊c̄.

Et sic est finis q̄ōnum sūmularum.
Quarum numerus est. 49.
Utꝝ diffi° suppōis sit bene data.

Contra primo arguitᷓ ꝙ non bene dr̄ ꝙ sup/
pō sit acceptio. p° q꞉ suppō cō/
uenit t̄ino solū actiue. Dicim⁹. n. ꝙ t̄in⁹
supponit. acceptio aūt ꝯuenit ei solū pas
siue. dicim⁹. n. ꝙ t̄inus accipitur ⁊ nō ꝙ
t̄inus accipiat. igitᷓ suppositio t̄ini nō ꝺ
bet dici acceptio t̄ini. Confirmatᷓ qa
impossibile est actionē eē passionē inq̄ꝫ/
tū talem. ğ nō bene ꝯceditᷓ suppōem eē
acceptionē t̄ini. tenet ꝯn̄tia q꞉ suppō est
actio ⁊ acceptio passio. 2° sic supponē
re nō est accipi. ğ suppositio nō est acce
ptio tenet ꝯn̄tia per locū a cōiugatis. an̄
cedēs pꝫ. q꞉ dicen° hō est bissyllabum.
Uolo ꝙ iᵉ t̄inus hō solū accipiatᷓ ꝓ voce
h̄ ē possibile tūc certū ē ꝙ q̄ꝫuis hic t̄in⁹
hō solū accipiatᷓ ꝓ voce. tn̄ adhuc sup/
ponit ꝑsonaliter puta ꝓ suppositis q̄re
⁊c̄. 3° sic t̄inus supponit p ipsā acceptō
nē intellectus effectiue. Eo enim quod
intellectus accipit terminum sic vel sic
aᵃ ⁊ aᵃ suppositio deriuatᷓ. ⁊ tn̄ termin⁹
nō supponit ꝓ suppositione effectiue sꝫ
solis formalitᷓ. q꞉ omis actus reduplica/
tus in ratione cāe supra suū v̄bū tenet lo
cum cause formalis sicut cū dr̄. Iste int̄
fectus ē interfectione interfectio est cā
formalis. Similiter cū dr̄. Iste diligit di
lectione. Sil'r iste speculatur speculatō
ne. Sic qn̄ dr̄ supponit suppositione seu
p suppositionē suppositio ē in supponē
do cā formalis. ğ suppositio nō est acce/
ptio t̄mini. 4° sic. acceptio dicit respe
ctum ad accipientem. q꞉ est actus itelle/
ctus accipientis. ⁊ ꝯn̄ter non pōt eē sup/
positio nisi sit actus intellectus. Suppō
v̄o dicit respectum ad rem ⁊ nō ad acci/
pientem. Unde sine actu intellectus
adhuc supponit t̄minus vt in ista ꝓposi
tione scripta hō est aīal. ğ suppositio nō
est acceptio. 5° sic diffinitio competit ali/

cuicui non competit diffinitum. ergo
diffinitō mala ꝯña ⁊z. añs ꝓbať. qꝛ ita ac
cipiť opositū i ꝓpōne ꝓ aliq̊ ꝉ aliqbꝰ sic
suppositū ⁊ tñ appositū ñ suppōit vt pz
ꝑ ethimologiā vocabuli. qꝛ appositū dr̄
ab apponēdo sic̄ suppositū a supponēdo
vt pz ꝫ grāmaticos. 6° sic seqť ꝙ ti-
nꝰ sincathegorematicꝰ i ꝓpositōe positꝰ
⁊ sincathe͛ tētꝰ suppōit vt dicendo oīs
hō currit. qḋ ē falsū: falsitas ꝯñtꝫ pz. qꝛ ñ
pōt eē suppositū vꝉ appositū sincathe-
gorematice tētū. ꝯña ꝓbať qꝛ ē acceptio
ťini i ꝓpositōe ꝓ aliq. i. ꝓ distributione.
7° arguiť ꝯ copula q̄ nō suppōit. ⁊ tñ
accipiť i ꝓpōe ꝓ aliq̊ q̄re ⁊c̄. 8° sic. ťinꝰ
aliqñ suppōit ꝓ illo qḋ ñ sigt ⁊ nūq̄ p̄t
accipi ꝓ illo qḋ ñ sigt. g̊ diffi° mala. ꝯña
tz cū miori. maior ꝓbať. qꝛ dicēdo albū
currit subz suppōit ꝑ sbā q̄ ē alba. ⁊ tñ
ñ sigt sbāz: qꝛ solā q̄litatē sigt vt dic̄ phs
i p̄dicamēto sube. g̊ ⁊c̄. In hac mā st̄ di-
uerse opiniōes. qdā. n. voluīt ꝙ suppō sit
sigtō ťini i ꝓpōne ꝓ aliq̊ vel aliqbꝰ vt
vlt magr̄ in logica magᵃ. Quidā vo di
cūt ꝙ suppositio ē statio ťini i ꝓpōe ꝓ a
liq̊. vt vult Petrꝰ mātuanꝰ. Alij vo ꝯcō
dāt cū magr̄o h̄ di. ꝙ suppō ē accepᵒ ti-
ni in ꝓpōne vt Petrꝰ hispanꝰ ⁊ Alber-
tus ꝺ saxonia. Alij moderniores dicūt
ꝙ suppō ē ꝓp̄etas subi i ꝯpatōe ad p̄di
catū: vt scūs vincētiꝰ ordis p̄dicatoꝝ: ꝺ
qbꝰ opiniōibꝰ magis āple dcm̄ ē i suppo
sitiōibꝰ. Sz ꝓ defēsiōe mgr̄i st̄ duo
mōi r̄ndēdi. Unꝰ modꝰ dicit ꝙ suppō
formaliť ⁊ idētice: ē acceptio ťini. Aliꝰ
modꝰ dic̄ ꝙ suppō formalr̄ ñ ē acceptio
ťini. sz ē ex ipsa acceptōe ťini cāliter. g̊ ⁊
ñ idētice vez ē ꝙ suppᵒ sit acceptō. Te
nētes āt p̄mū modū r̄ndēdi i r̄ndenᵒ ad
argᵃ in oppositū. ⁊ maxᵉ ad tria pᵃ argᵃ
que ad idē tēdūt biptiti st̄. Quid. n. di-
cunt neganᵒ ꝙ suppō sit actio imo ē pas-
sio. Et cū tu ꝓbas i pᵒ argᵒ qꝛ dicimꝰ ꝙ ti
nus supponit ⁊ nō supponiť. g̊ ꝯpetit si-
bi actiue negať ꝯñtia. qꝛ licet supponeř
modaliter ⁊ vōliter significet actionem

cū sit actiuū. tñ realiter iportat passionē
qḋ declarať a siꝉi: qꝛ recipe qḋ ꝑtinet ad
potētiā aīe ꝑ spēs apprehēdētes realiť
importat passionē: lz ꝫm modū sigñdi si
gnificet actionē. ⁊ iō nō est incōueniens
ꝙ suppō dicať accepᵒ ⁊ supponē sit acci
pi sicut recipere ē iformari. Dicimꝰ. n.
qñ poᵃ speciem ȓcipit ab obo ꝙ ipsa poᵃ
spē iformať. Siꝉr pōt dici qñ ťinꝰ suppo
nit ꝙ accipiť ab itellectu ita ꝙ ipsū sup-
pōere sit accipi vt dcm̄ ē. Cōtra hanc
rōnez arguiť sic. Hoc vbū suppono cuz
sit ꝯpositū a sub ⁊ pono necesse ē ꝙ ꝯreti
neat sigtionē sui simplicis. ⁊ maxime cū
ꝯponentia remaneāt in eo integra ⁊ ꝑfe
cta. Mō h̄ vbū pono nō iportat realiť
passionē sz magis vaz actionē ꝑ moduz
simplicē iportabit ⁊ ꝑ ꝯñs supponeř nō
ē accipi nec suppō poterit dici acceptio
⁊c̄. 2° sic qñcūq̄ aliqua duo realiť eū
dem actū iportāt illud qḋ ťinat actū rea
lem vniꝰ pōt ťinare actū alteriꝰ. h̄ ē nō
sed actus importatꝰ ꝑ hoc ꝙ ē suppōeř
⁊ actꝰ iportatꝰ ꝑ h̄ ꝙ ē accipi ñ ťinať ad
idē qꝛ dicimꝰ ꝙ ťinꝰ supponit suū sigtū.
nō āt dicimꝰ ꝙ accipiat a suo sigto. g̊ ⁊c̄
Alij vo ꝓꝑ h̄ arᵃ dicūt aꝉr ad p̄ncipa
le. Uñ dicūt ꝙ itellectꝰ suppōit ťinū i ꝓ-
pōne vt ťinꝰ ē ita ꝙ ñ suppōat aꝉr ita ꝙ
est duplex suppō. vna ē intellectꝰ qua ťi
nus. supponiť ⁊ intellectꝰ suppōit. ⁊ hoc
ē acceptio ťini. nā ťinū supponi nō ē nisi
ipsū accipi in ꝓpōne ab eodē ꝓ aliq̊. ⁊ de
hac suppōne intelligiť illa diffinitō sup
positionis qñ dr̄. Suppō ē acceptio ťini
⁊c̄. Alia vo suppō ē ipsiꝰ ťini in ꝓpōe
sā suppōiti ⁊ accepti ab intellectu q̄ qdē
ťinᵃ suppōit ⁊ nō supponiť. Et hec sup
pō nō ē acceptō ťini sed p̄ncipaliť cātur
ab ipso. ⁊ p̄dicta ꝺscriptio nō dať ꝺ ista
suppōne. Cōtra hāc rōnē arguiť ꝙ h̄
loqmur ꝺ suppōe q̄ est ꝓprietas ťini i ꝓ
pōne suppositio vo q̄ intellectꝰ suppōit
⁊ ťinus suppōiť nō ē ꝓp̄etas ťini sz poti
us itellectꝰ. g̊ ⁊c̄. 2° qꝛ spēs suppōis h̄
intente nō diuersificanť ꝫ suppōez qua

itellectus supponit ꝛ terminus supponitur sed magis ẜm illā q̄ tin⁹ suppōit. dr̄ enī suppō māलis vl' psonal' qñ tinus supponit sic vl' sic vt oēs ɔcedūt. ḡ ꝛc̄. 3° qꝛ p eūdē modū appellatio ɔpetit p̄dicato. ꝛ suppō ipsi subiecto ſʒ sic nō bñ diceret ꝙ p̄dicatum appellatur ſʒ magis p̄dicatū appellat loquēdo d̄ appellatōe q̄ ē ppetas p̄dicati. ita ꝙ nō ē veꝝ ꝙ sbʒ suppoat̄ ſʒ magis ꝙ subm supponit loquēdo de suppōne q̄ nūc diffinit q̄re p̄mo mod⁹ rñdēdi reputat̄ imbecillis ẜm ambas rōnes q̄re ꝛc̄. Tenētes 2ᵐ modū rñdēdi ēt biptiti sr̄. Quidā.n. dicunt ꝙ diffinitio sic hʒ itelligi suppō ē acceptio tini. i. sigtio quedā ex acceptiōe tini i ppōe p aliq̄ vl' p aliqb⁹ sicut phs diffinit odorē inde sensu sensato. dicēs odor est fumalis euaporatio. ꝛ itelligit̄ cāliter sic. i. odor ē q̄litas cāta ex fumali euaporatione. Cōtra hāc rñsionē arguit Petr⁹ hispan⁹ sic. Supponer̄ non ē sigr̄e. ḡ suppositō nō ē sigtio. tʒ ɔña p locū a cōiugatis. añs pbat̄ qꝛ sigr̄e ipsi⁹ vocis. suppōnē vo ɔpositi ex voce ꝛ sigatiōe. q̄re ꝛc̄. 2° sigtio p̄or ē ipsa suppōne. ḡ ꝛc̄. añs pbat̄ qꝛ sigtio ē p ipositionē vocis ad rē signdā. suppositio vo ē p acceptōnē vocis iā signtis p aliq̄ ꝛc̄. Ex rōne sequenti forti⁹ potes arguer̄ ꝙ suppositō nō sit significatio quare ɔsidera illam.

Alij dicūt ꝙ diffinitio illa nō pōt dici diffinitio suppositiōis. idētice ꝛ eēntialiter loquendo sicut oñdūt argumēta. ſʒ bñ cāliter sicut logr̄. Aris. 2° de aīa de voce dicēs. Vox ē repcussio respirati aeris. i. sonus cātus a pcussiōe aeris. ita suppō ē acceptio tini. i. ppꝛietas quedā termini causata ab acceptione ipsius ꝛ in ppōne pro aliquo vel p aliqb⁹ ꝛc̄.

Pro quo aduerte ꝙ hec tria sigtio. subiectō. ꝛ suppō p ordinē ɔpetūt voci seu tino ẜm ꝙ accipit̄ ab intellectu. p° enī vox accipit ab itellectu ad detinate signdū: ꝛ sic ɔpetit sibi sigatio. Deinō vox signs accipit in ppōe vt vnū extremum. ꝛ sic ɔpetit sibi subiectō. Ultimo vo vox iam subiecta accipitur pro aliq̄ respectu p̄dicati ꝛ ita ɔpetit sibi suppō. Et licet ista ɔpetant ipsi voci p ordinem tñ multū differenter se hñt ẜʒ acceptionem intellectus. qꝛ sigtio non est ipsa acceptio que realiter passionem importat nec significare est accipi. qꝛ sigtō cōpetit voci seu termino solum actiue. Dicit̄ enim vox sigr̄e ꝛ non significari. lʒ tamē vox dicatur accipi que accipitur ad significandū. recte dr̄ signs seu significatiua. ꝛ non sigta. subiectō vo est realiter quedam acceptio que fit ab intellectu. ñ enim est aliud terminum subijci nisi ipsum ab intellectu accipi in ppōne respectu predicati. ꝛ cū subiectio ɔpetat voci seu termino solū passiue sicut etiā acceptio. Dicitur enim terminus subijci ꝛ ñ subijcere. Unde terminus sic acceptus vocatur subm ꝛ non subijciēs. Suppō vo non est acceptio sed ab ipsa causat̄. ideo suppō subiecto conpetit solū actiue. dr̄ enim ꝙ subm supponit. vnde q̄uis tinus qui accipitur ad supponendū dicatur ꝙ accipitur ad supponendum tñ supponens ꝛ nō suppositū appellatur. Et qd̄ dictū est de signe. subiectōe ꝛ suppōne. idem debet intelligi de signe p̄dicatione ꝛ appellatione. Hanc opinionē diffuse recitaui quia pulchra ē ꝛ est sci Uincentij in suppositionibus suis. Ego aūt credo ꝙ non sit de mente magistri nec alioꝝ dicit enim ꝙ suppositio non est acceptio eēntialiter ꝛ identice sed ꝙ suppositio sit acceptio cāliter ꝛ ñ identice. imo credo ꝙ identice. Et pbo sic ꝙ suppō vt sonat vocabulū nō ē nisi positio alicuius sub a° ḡ suppositio formaliter ꝛ identice est acceptio. Uñ tria req̄rūt̄ ad positionē alicuius sub alio. s. illud qd̄ ponitur. illud a quo ponit̄. ꝛ illud sub quo ponitur. Terminus est q̄ ponitur intellectus est a quo ponitur. significatum est sub quo ponitur. put li sub accipitur p li pro. Unde sensus ē

t̃inus ponitur sub sig̃to.i.ꝑ sig̃to.ꝙ aũt
li sub accipiatur ꝑ li ꝑ pȝ per Terentiuȝ
in eunucho dicentẽ puerũ supponi.falli
per seruũ senem.i.puerꝝ ꝑ a° poni. ⁊ etiã
iˢ tria requiruntur ad acceptionẽ.Ex h̃ se
quitur ꝙ suppositio ẽ passio t̃ini ⁊ nõ a
ctio cũ acceptio sit passio. Et si dicis cõ
tra q: dicimꝰ ꝙ t̃inus supponit ⁊ nõ sup
ponit̃ ꝗ suppõ ꝯpetit t̃ino actiue ⁊ non
passiue. Ad h̃ dicerẽ qcqd alij dicant
ꝙ ꝓp̃e loquendo debemus dicere. t̃inꝰ
supponit̃ ab itellectu.i.ponit̃ pro a° ab
intellectu puta ꝑ sig̃to intellectus autẽ
supponit t̃inum.i. ponit terminum pro
alio q: ꝑ sig̃to.non autem debemus pro
prie dicere ꝙ terminus supponit q: nec
supponit se nec sig̃tum.ꝙ non se quia idẽ
terminus respectu sui ipsius supponerȝ
⁊ supponeretur.nec ẽt sig̃tum q: nõ po
nit sig̃tum ꝑ alio imo terminus ponit̃
ꝑ sig̃to. Improprie autem dicitur ꝙ t̃i
nꝰ supponit in sig̃ne actiua ꝑ passiua,cũ
sit cõis modus loquendi: ⁊ loquendũ est
vt pl̃es. vt dicit phs 2° topi.nec dubito
sigs ꝓfunde ꝯsiderabit qui huic opinio
ni adhereat.Defendentes tñ p̃mã ratio
nem dicunt ꝙ ṽbum sig̃re actionẽ põt
eẽ dupl̃r.aut ꝯ̃ rem aut ꝯ̃ moduȝ sig̃n
di. Oẽ ṽbũ actiuũ ꝯ̃ modũ sig̃ndi actõ
nẽ sig̃t.ꝯ̃m reȝ aũt nõ.q: aliqd̃ importat
passio ẽȝ potiꝰ ꝗ̃ actionẽ vt recipio.ita
dicũt de hoc ṽbo suppono.qd̃ ꝯ̃ reȝ im
portat passionẽ lȝ ꝯ̃m modũ sig̃ndi actõ
nẽ.Et ad replicas i oppoam dicũt. Ad
p̃mã dicũt negando p° ꝙ oẽ ꝯpositũ te
neat sig̃nem ꝯponentiũ imo multotiens
nõ retinet sig̃nem.neqȝ mod̃ sig̃ndi cum
principale cõponẽs significet vnum ⁊
compositum aliud vnum est actiuum ⁊
aliud non vt ago sig̃t agere ⁊ facere ⁊ ẽ
actiuum d̃go compositum sig̃t viuere.
ambigo dubitat̃.⁊ ambo neutra sũt ab
soluta.Dicunt 2° ꝙ adhuc h̃ cõcesso ne
ganꝰ ꝙ ꝯponentia in hoc verbo suppo
no remaneat integra in eo q: componit̃
ex sub ⁊ pono: ⁊ li sub non remanet inte
grum quia mutatur b in p. quoniã dici
tur suppono ⁊ non subpono. Ad 3am
dicunt ꝙ ideȝ terminat actum huiꝰ ver
bi supponit. ⁊ actum huius verbi acci
pitur. Vñ sig̃tum termini t̃inat actũ hꝰ
ṽbi supponit.non qdem recte.q: non re
cte dr̃ t̃inꝰ supponit sig̃tum.sed oblique
vt dicat̃. Terminꝰ suppõit ꝑ sig̃to ⁊ ita
ẽt t̃inat actum hꝰ ṽbi accipitur q: dicit̃
t̃inus accipit̃ pro sig̃to. Defendẽtes aũt
2am rationẽ facilius soluũt replicas. Ad
primam concedunt ꝙ loquimur h̃ de
suppositione que est ꝓp̃etas termini in
propositione ⁊ negatur ꝙ suppositio q̃
terminus supponit̃ non sit ꝓp̃etas t̃ini
Ad 2am negat̃ ꝙ species suppositiõis
non diuersificentur secundum suppositionem qua t̃minus supponitur. Ad
3am negatur similitudo q: suppositio est
ꝓprietas tã subi ꝗ̃ p̃ti. Appellatio aũt so
lius p̃dicati ⁊ concessa similitudine con
cedunt ꝙ potest dici p̃dicatũ appellat̃.
Ad 4m principale negatur ꝙ supposi
tio non dicat respectum aliquem ad ac
cipientẽ.Et ad ꝓbationem cũ dicit̃ ter
minus adhuc supponit sine actu itelle
ctus vt in ꝓpositione scripta.dr̃ ꝙ licet
actus intellectus non ideo currat tunc
sufficit tñ ꝙ cõcurrebat q: fuit acceptus
in tali ꝓpositiõe ab intellectu. Vel dicit̃
ꝙ t̃inuȝ supponere potest dici dupliciť
.s.actu vel aptitudine sicut ⁊ significat̃.
Primo° dico ꝙ nõ supponit sine cõsi
deratõe itellectꝰ. 2°° sic. Volẽtes tñ
ꝙ suppositio non sit acceptio formalit̃
⁊ identice dicũt argumentũ ꝯcludere ve
rum. Ad 5m tenentes ꝙ suppositio sit
actio ⁊ ꝯsequent̃ ꝙ ñ sit acceptio forma
liter ⁊ identice dicũt negando ꝙ opposi
tũ nõ supponat.Et cũ dr̃ suppositũ dici
tur a supponendo ⁊ non appositum. di
cunt ꝙ suppositum a supponi alteri pas
siue vt quia positum sub alio vt sub
apposito: ⁊ per suppositionem non ha
bet quod dicatur suppositum sed ma
gis supponens. Unde ideȝ terminꝰ qui

a logico dr̃ subm̃. q2 subijcit̃ alteri vt p̄dicato dicit̃ suppositũ a grãmatico. qa positũ est sub altero vt sub apposito qd̃ appositũ dr̃ q2 adiunctũ v̄bo termin⁹ ãt dr̃ supponẽs actiue. q2 sub alio ponit significatũ. ⁊ sic pōt etiã p̄dicato cōpeter̃. l3 qdam moderni negent h̄ dicẽtes q͛ ꝓprietas p̄dicati est appellare sicut subiecti supponẽ. l3 qdam moderni negent h̄ dicẽtes q͛ ꝓprietas p̄dicati est appellar̃ sicut subi supponere. Tenẽdo aũt q͛ suppō sit acceptio identice dicendũ ẽ q͛ suppō ↄpetit vtriq3. s. supposito ⁊ apposito. ⁊ nō dr̃ suppositũ a suppōe s3 a supponi alteri extremo ꝓpōis. s. ipsi apposito. termin⁹ aũt supponẽs dicit̃ vel melius supponibilis. a supponi sig̃to. i. apponi ꝓ sig̃to. sed cũ tã appositũ q̃3 suppositũ poni possit ꝓ sig̃to vtrũq3 supponit vel supponit̃. Ad 6ᵘᵐ dr̃ q͛ sincathegorema sincathegorice tentũ nō accipit̃ pro aliquo sig̃to in ꝓpōe. ideo nō supponit. qd̃ nō ꝓ aliquo sig̃to ꝓbatur. Nō ꝓ mãli. q2 tunc formal'r sumit̃. nō ꝓ formali q2 tũc illud nō h3 cum nō sit termin⁹ p̱ se sig̃tiu⁹. Ad 7ᵘᵐ de copl'a dicitur q͛ o3 subintelligẽ vnã p̱ticulã in diffinitōne. s. t̃mini extremal'r se h̄ntis. Isto mō suppositio est acceptio termini extrẽaliter se h̄ntis in ꝓpōe ꝓ aliq̊ vel ꝓ aliq̄b⁹.

Ad vltimũ nego maiorẽ. s. q͛ termin⁹ aliq̄n supponat ꝓ illo qd̃ nō sig̃t. Ad ꝓbatōem dr̃ q͛ li albũ sig̃t duo ex intentione ph̄i 3ᵒ topi. di. q͛ albũ nō est in genere ꝓpter suũ dupl'r sig̃re. sig̃t. n. subiectu3 albedinis ⁊ ip̄am albedinẽ. Dico ĝ q͛ supponit ꝓ subō qd̃ sig̃t. Et cum tu ꝓbas q͛ solã qualitatẽ sig̃t p̱ ph̄m in predicamẽtis. dico q͛ intelligit̃ de p̄ncipali sig̃to. q2 p̄ncipal'r sig̃t albedinẽ. cuius rō est q2 albũ distincte sig̃t qualitatẽ q2 ita albedinẽ sig̃t q͛ nō aliam qualitatẽ. s3 indistincte sig̃t subm̃. q2 nō magis hōiem q̃3 equũ. q͛ aũt albũ significet illa duo ꝓpter aliq̄s negãtes. ꝓbat̃ q2 illd̃ sig̃t qd̃ intellectui rep̄ntat s3 albũ rep̄ntat sub3 albedinis ⁊ nō solam albedinẽ. ergo sig̃t sub3. Item illud sig̃t ꝓ quo supponit. s3 albu3 supponit ꝓ subō dicẽdo album currit. ĝ illud sig̃t. ↄña nota cu3 minori. maior p3 s̄m oẽs. q2 sig̃re ĩ plus se h3 q̃3 supponer̃.

Utrũ diuisio sit sufficiẽs ip̄ius suppōnis ĩ materialẽ ⁊ p̱sonalem.

Contra. Arguit̃ q͛ vlt̃ illas duas species est dare suppōe3 simplicẽ ⁊ arguit̃ sic. Triplex est sig̃tũ t̃ini. s. mãle p̱sonale ⁊ simplex. ĝ triplex est suppō. s. material' p̱sonalis ⁊ simplex tenet ↄña. q2 cum suppō sit acceptio termini ꝓ suo sig̃to. quotuplex ĝ erit sig̃tũ totuplex d3 esse suppositio. añs ꝓbatur ⁊ capio istũ terminũ homo ⁊ sicut argua3 de isto ita quocũq3 t̃mino cōi alio intelligat̃. mō h̄ t̃min⁹ homo se ipsum sig̃t materialiter ⁊ sortẽ ⁊ platonẽ p̱sonal'r. ⁊ vltra h̄ sig̃t hoiem in cōi simpl'r qd̃ est vnũ cōe oib⁹ hominib⁹. ꝓbatur q2 vl'e est vnũ in multis ⁊ de multis p̄mo posterior̃. ĝ cũ iste termin⁹ homo supponeret pro homine in cōi supponeret simpl'r. q2 pro natura simplici nō indiuiduata. 2ᵒ ad idẽ sic q2 dicẽdo corp⁹ mobile ẽ subm̃ in ph̄ia naturali. quero quō supponit li corpus mobile aut p̱sonal'r aut materialit̃ aut simpl'r. nō potes dicere p̄mo p̱sonaliter q2 cum stet determinate. liceret descẽdere disiunctiẽ ad sua supposita sic. ⁊ iᵃ sũt oĩa corp̱a mobilia. ĝ hoc corp⁹ mobile ẽ subm̃ in ph̄ia naturali. vel h̄ corpus mobile est subm̃. ⁊c̃. mō p3 q͛ descensus est falsus. Itẽ si supponeret p̱sonal'r. tũc ista ꝓpō. Corp⁹ mobile est subm̃ in ph̄ia naturali equaleret isti aliquod corp⁹ mobile est subm̃ in ph̄ia que est falsa. ĝ. ⁊c̃. Nō potes etiã dicere 2ᵘᵐ. s. material'r. qa tunc supponeret ꝓ ipsomet termino vl' ꝓ ipsa voce. qd̃ est falsum. ⁊ ꝓbatur falsitas sic. q2 scia natural' ↄsiderat passiones sui subi causatas ab ip̄o subō l'a p̄ncipijs ei⁹. sed passiones ↄsiderate ĩ ph̄ia naturali sunt motus augm̃tatio dimiu

tio gñatio ꝛ corruptio ꝛ alteratio q̄ non sunt causate ab isto termino ens mobile sed a re in cōi sig̃ta ꝑ ipsum ğ talis terminꝰ nō est subm̄ ꝓ seipso termino ſʒ ꝓ sig̃to. Item q̄libet scia p̄ncipal'r cōsiderat subm suū siue illud ꝓ q̄ stat subm̄ suum: sed scia natural' nō ꝯsiderat p̄ncipal'r istos t̄minos ens mobile. ğ nō supponit material'r. Relinqtur ğ ꝙ supponit simpl'r ꝓ re sig̃ta in cōi ꝛ in vli. Et sic est triplex suppositio. 3º arguit' ꝙ est dare suppōem naturalem vltra alias tres. Et arguit' sic. cū suppō sit ꝓprietas termini causata ab acceptōe eiꝰ in ꝓpōe ꝓ aliquo vel ꝓ aliq̄bus quot modis diuersis terminus pōt accipi in ꝓpōne. tot modis diuisio suppōis variat'. sed natura vel eēntia sig̃ta ꝑ terminuʒ cōem pōt dupl'r accipi seu cōsiderari ſm sanctum doc. in de ente ꝛ essentia ꝛ ſm veritateʒ Unoº ſm rōem ꝓpam. Alioº ſm esse qd̄ hʒ in hoc vel in illo. ğ ſm v̄itateʒ suppō statim dʒ diuidi in suppōem naturalem ꝛ accn̄talem. ita ꝙ suppō natural' dr̄ qn̄ terminꝰ accipitur respectu p̄dicati sibi ꝯuenientis eēntial'r. vt homo est aīal

Accn̄talis v̄o est cum terminꝰ cōis accipitur respectu p̄dicati sibi cōueniētis accidētaliter. ꝛ hec ē duplex sicut dupl'x p̄dicatū accn̄tale pōt ꝯpetē. Nā ſʒ ēe ꝙ hʒ i singl'ibꝰ ꝯpetit p̄dicatū accn̄tale reale. vt hō currit. Et tūc suppōit ꝑsonalit'. Scd̄m v̄o esse quod hʒ in itellectu competit sibi p̄dicatum accn̄tale intentōale vt homo est spēs ꝛ sic supponit simpl'r. Et vltra hoc t̄minꝰ pōt accipi ꝓ seipso termino vt dicendo. homo est nomē bissyllabum. ꝛ sic stat material'r. ğ cuʒ li homo possit quadrupl'r accipi. Uno mō ſʒ se ꝛ absolute. Alio modo vt est in singularibꝰ. Alio modo vt est in itellectu. 4ºº ꝓ seipso termino. ğ tot suppōnes erūt. s. naturalis: ꝑsonal': simplex: ꝛ materialis.

4º sic. nisi darētur aliēꝰ suppōes vltra illas duas falsificarent' mīl'te ꝓpōes phi. ğ ꝛc̄. ꝓbatur assumptū. q꞉ aliter illa ꝓpō nō pōt esse v̄a. homo est p̄mo risibilis. l' homo est risibilis ſm ꝙ ipsum. qd̄ est cōtra phm in p̄mo posterioꝝ. ꝓbatur q꞉ li homo vel supponit ꝓ seipso t̄mino material'r. ꝛ sic est falsa. q꞉ hoc p̄dicatū risibile nō competit illi t̄mino ꝓ seipso quia tunc seq̄retur ꝙ ille t̄minꝰ hēret i seipo p̄nᵃ risibilitatis. qd̄ est falsum. Uel supponit ꝑsonal'r pro sor. ꝛ platone. ꝛ sic ēt est falsa. q꞉ sor. nō est p̄mo risibilis. ğ est opus ꝙ supponat ꝓ hoīe in cōi cui ſʒ ꝙ ipsum cōpetit esse risibile. ꝛ sic supponeret natural'r vel simpl'r. Nō curo ꝓ nūc ponere differentiā inter ista. Hoc etiam patet ꝑ porphiriū dicētem ꝙ accn̄s ꝓprium p̄moº competit spēi ꝯn̄ti aūt indiuiduis ꝑ spēm. mō risibilitas cōpetit sorti ꝛ platoni ꝑ istum t̄minū homo. ğ ꝛc̄

Confirmat' q꞉ dicendo homo est aīal rōale querit' q̄ūo supponit li homo non ꝑsonal'r. q꞉ diffinitio nō posset conuerti cū diffinito. deinde ēt diffinitio eēt primo singulariū ꝯ phm 7º methaphisice. Nec material'r. q꞉ si diffiniret' terminus ꝓ seipso. illa nō esset diffinitio sube sed accn̄tis. Deinde nō verificar̄tur de diffinito. q꞉ ille terminꝰ homo nō est aīal rōnale. ğ suppōit ꝓ hoīe in cōi. ꝛ sic simpl'r vel natural'r. ğ ꝛc̄. Multa ꝛ quasi infinita argumēta possent fieri ꝯ hic. ſʒ tetigi medullā in facto. iō sufficiant hec.

Ad hec rn̄detur. Ad p̄mum dicunt q̄dam ꝙ de specie loqui possumꝰ dupl'r . s. methaphice ꝛ logice. p̄ºº methaphicus appellat spēm nō illud qd̄ p̄dicatur sed rem sig̃tam ꝑ terminū p̄dicabilem q̄ est causa sue indeterminatōis ꝙ t̄minꝰ de pluribꝰ p̄dicatur. ꝛ sic est necessaria suppō simplex. 2ºº logicꝰ appellat speciem vel genꝰ nō rem sig̃tam sed t̄minū quēdam q꞉ diffinit illā ꝑ p̄dicari. qd̄ videt' eē ꝓpum t̄mini ꝛ sic nō ē necessaria suppō simplex. Hic magr̄ locutus est logice. alibi vero vt in logica magna locutus est methaphisice.

Hec respōsio nō valet p̄mo quia non

recte respõdet ad arᵐ.nam queritur an iste terminᵒ hõ habeat sigtum triplx an nõ.⁊ si sic ǧ erit triplex suppõ si ꝟo nõ ꝫ arguebat qꝛ vl'e sigt vnu; in multis.Et si rñdet q̄ est triplex suppõ sed nõ ꝯside rat logicus de tertia sed metbaphisicus hoc est falsum.qꝛ 4.º methaphice dicit phs ꝙ logicus ⁊ phs pmus ꝟsant circa idem.ǧ si datur 3ª suppõ vt simplex de ista hẽbit ꝯsiderare logicᵒ sicut ⁊ metha phisicᵒ sed alr ⁊ aliter.Si illa est cã ꝙ lo gicus nõ ꝯsideret suppõem simplicẽ.ďr talis ẽmin' supponẽs simplr stat ꝑ sig to ꝙ nõ ꝯsiderat a logico q solum ẽinos ꝯsiderat.A siťi seqtur ꝙ logicᵒ nõ hẽret ꝯsiderare de suppõe psonali.qꝛ tũc ẽmi nus stat ꝑ re sigta.2 nõ ꝑ seipso ẽmino vt pꝫ.Et sic solum de suppõe mãli habe bit logicus ꝯsiderare qd est absurdum.

Alij dicũt ꝙ bene daẽ suppositio sim plex.tamen magr in hac logica nõ fecit mentõem.qꝛ vt ipse dicit in logica mag locutus est in hac logica pua ꝑ iunior/ bus nõ ponẽdo omnes suppões ne aĩos iuuenũ nimis ifestaret.In logica ꝟo ma gna cum loqtur ꝑ puectis corrigit seipꝫ ponẽdo omnes suppões ⁊ simplicẽ cum alijs.Ista respõsio nulla est.mentiũtur enim isti qui dicũt magrm dixisse hec ꝟ ba in logica magna.⁊ q legit eam sic ego testis mihi erit ꝙ ipi mendaces sunt ⁊ ñ ego.Ideo alr rñderem ⁊ dicerem ꝫ opi nionem magistri.hic nõ datur alia sup/ põ ab istis.⁊ pbabilis est hec opinio in/ tellecto eiᵒ fundamẽto.vt statim decla/ rabitur. Pro quo aduerteñ ꝙ de sigto ẽmini cõis est dria inter terministas et realistas.Realiste.n.volũt ꝙ terminus cõis puta li homo sigt seipm terminum materialr.suppõita ꝟo formalr siue p/ sonalr vt sortem ⁊ platonẽ.simplr vero nãm cõem puta nãm humanã.Termini ste ꝟo negant sigtõem simplicem.i.nãm vlem sigtam p terminũ.qꝛ ꝭm eos nul/ lus terminᵒ sigt nãm vlem.qꝛ nulla ẽ nã vlis in re.sed solum ꝯceptᵒ est vle ꝭm p

dicatõem.ideo nullus ẽmista ponit sup põem simplicẽ ẽmini ꝑ nã vli sigta ꝑ ip/ sum sicut faciũt realiste.sed qꝛ termiste vlitatem ponũt in cõceptibᵒ.ideo sup/ põem simplicem dicũt esse qñ terminus stat ꝑ intẽtiõe aie quam intentões ꝑprie nõ sigt.magr lꝫ hic terminista sit.a com muni tñ via terministaꝝ deuiare voluit ne multiplicaret entia sine necessitate. Unõ terminᵒ vtputa homo aut sigt re; que nõ est terminᵒ vtputa sortem ⁊ pla/ tonem ⁊ sic supponit psonalr si stat pro illis.Aut sigt re; q̃ est terminᵒ.⁊ hoc du plr.qꝛ aut seipsum aut sibi ꝯsiẽm vt ille tiᵒ hõ i scripto sigt seipꝫ i scripto ⁊ siẽꝫ i voce ⁊ siẽm in itellectu puta illũ ẽinũ ꝯceptualem homo.Modo magr vult ꝙ quãdo terminᵒ stat ꝑ seipso vel alio cõsiẽi supponat materialr. Alij vero terministe volũt ꝙ si stat ꝑ se solu; stat materialr.Si aũt stat ꝑ intentõe aiẽ.q̃ ẽ terminᵒ sibi siẽis stat simplr.Ecce ꝙ ma gister noluit implicare spẽs suppõis si/ ne necessitate.cum possimᵒ omnia salua re p illas duas spẽs sicut p illas tres.

Ad argumẽtum ǧ in oppositũ negaẽ añs.s.ꝙ triplex sit sigtum termini.quia nullum est sigtum simplex qꝛ nulla ẽ res vlis sigta p terminũ.Et ad ꝑbatõem ne go ꝙ iste terminᵒ hõ significet hoiem in cõi.Et cu; tu ꝑbas qꝛ ꝭm phm vle est v num in multis ⁊ de multis.dicit ꝭm ter ministas ꝙ phs nõ vult ꝙ sit aliqua nã cõis in multis ⁊ de multis.sed ꝙ sit vnᵒ cõceptᵒ cõis pluribᵒ ꝭm pdicatõnem.

Ad 2ᵐ cum queritur.quõ supponit li corpus mobile in illa ꝑpõe corpᵒ mobi/ le est subm.Dicitur ꝙ suppõit materia/ liter.sicut etiam rñdet magr in sũmula sua phie naturalis. Ad ꝑbatõem dici tur ꝙ illud quod est subm ħ est ille ẽmi/ nus cõis corpᵒ mobile ⁊ non est aliq̃ res vlis neq singularis sigta p ipsum ex se ꝑbantur tamen passiones de subiecto cõi ꝑ rebᵒ singularibus qbus iasunt p pncipia sua.nõ tñ phia cõsiderat de re/

bus singularibus nisi fm cōceptū vl'em formatum de ipsis. ꝛ sic nō cōsiderat solum terminos. imo res vt sub conceptu vl'i cōpꝑhendūtur. Ad 3m cum dicit quot modis diuersis termin⁹ pōt accipi in ꝓpōe tot sunt suppōes. sed q̄tuoꝛ modis pōt accipi. g̊ quatuoꝛ sunt suppōes. Dicitur ad maioꝛem ꝙ absolute ē falsa sed si intelligitur sic. s. ꝙ ꝓ quot diuersis significatis potest stare termin⁹ in ꝓpositione tot sunt suppositōes cōcedo. sed tūc nego minoꝛem. qꝛ tm̄ terminus habꝫ duplex sig̃tum. qꝛ aut sig̃t rem que nō ē termin⁹ ꝛ tunc si stat ꝓ tali re supponit ꝑsonaliter. aut sig̃t terminum puta seipsum vel alium. ꝛ tunc stat materia'r.

Et dicendo homo currit. homo ē animal stat ꝑsonaliter in vtroqꝫ. Et sic dicēdo homo est spēs. homo est nomen bissyllabum stat li homo materia'r ī vtroqꝫ. Et si tu replicas cōtra ista ꝓpō est vera homo est aīal vbi nullus homo actu existat cum sit necessaria. g̊ nō stat ꝑsōaliter tunc. qꝛ esset falsa cum ꝓ nullo supposito supponat. Respondetur ꝙ illa in casu est falsa dialectice loquendo. secus autem esset posterioꝛice. Ad q̄rtum cum queritur dicendo homo est ꝑmo risibilis qūo supponit li homo. dicitur ꝙ materia'r. Et ad ꝓbatōem cuꝫ dicis seq̄tur ꝙ ille termius homo habeat in se ꝑncipia risibilitatis. negatur consequētia. Unde aliud est qd̄ est ꝑmo risibile ꝛ aliud ꝓ quo qꝛ homo est ꝑmo risibile soꝛ. vero ꝛ plato sunt illa ꝓ quib⁹ hēt ꝑncipia risibilitatis siue in actu sig̃to ꝑmo competit isti termino homo. in actu vo exercito soꝛti ꝛ platoni. Ad cōfirmatōem dicitur ꝙ li homo stat ꝑsona'r dicendo homo est aīal rationale. Et ad rōem negatur cōsequentia. s. ꝙ sequeretur ꝙ diffinitio nō possit cōuerti cum diffinito. Unde ille termin⁹ homo diffinitur q̄ conuertitur cum diffintōe ꝓ aliis tamen diffinitur. Et ad illud si'r negatur ꝙ diffinitio sit singularium ꝑmo imo est alicui⁹ termini cōis lꝫ ꝓ reb⁹ singularib⁹ sig̃tis ꝑ ipsum.

Utrꝫ diffinitio suppōis mālis ꝛ ꝑsonalis sit bene data ꝛc̄.

Contra dicēdo li ens li ēens suppōit materialiter vt ꝓbabo. ꝛ tamē stat ꝓ significato formali. g̊ diffinitiōes male. ꝯña tenet cum minoꝛi. qꝛ ens habꝫ tm̄ vnum sig̃tum. s. foꝛmale. maioꝛ ꝓbatur qꝛ signum materiale semper limitat ad suppōem materialem fm magistrum in cap'o isto. Ut aūt cognoscatur qūo termini supponāt ꝛ potissimuꝫ est ista vox li. 2o sic. a est lr̃a. li a stat materia'r et tn̄ ꝓ sig̃to foꝛmali. g̊ ꝛc̄. cōsequētia nota cum maioꝛi. qꝛ foꝛma'r sumitur lr̃a ī cōpositione syllabe ꝛ dictionis. vt dicēdo antoni⁹. materialiter autem seoꝛsuꝫ sumitur. Hoc. n. est cōmune dictuꝫ. minoꝛ ꝓbatur. qꝛ li a solum sig̃tum foꝛmale hꝫ ergo sumitur solum ꝓ sig̃to foꝛmali. tenet cōsequētia. antecedēs ꝓbatur. quia iste termin⁹ habet solum sig̃tum foꝛmale scd̄m magistrum que est verificabilis de seipso sine additamēto signi materialitatis. sed li a est huiusmodi. qꝛ verꝫ est dicere li est a. g̊ ꝛc̄. Item quilibet terminus aut habet vtrunqꝫ significatum aut tantum vnum. sed li a cum nō habeat nisi vnuꝫ ꝛ omnis termin⁹ habēs tm̄ vnum sig̃tum habet soluꝫ foꝛmale. g̊ ꝛc̄. 3o dicendo sic. buf est buf. li buf supponit mā'r. qꝛ ꝓ seipso termino ꝛ non ꝓ sig̃to foꝛmali. g̊ ꝛc̄. ꝯña nota cum maioꝛi minoꝛ ꝓbatur quia termin⁹ nō habens nisi vnum sig̃tum habet foꝛmale tātum sed li buf est nō habens nisi vnū sig̃tum ergo hꝫ tantum foꝛmale. 4o sic dicendo. omnis est sincathegoꝛema li ōis supponit materialiter. ꝛ tamen nō pꝛo suo significato materiali. g̊ ꝛc̄. consequentia nota cum maioꝛi quia foꝛmaliter sumitur quando est determinatio alicuius. minoꝛ pꝛobatur. quia si staret pꝛo significato materiali pꝛopositio esset falsa.

quod tamen est falsū.pȝ qꝛ li omnis mā/
liter sumptū nō est sincathegoꝛema.sed
bene foꝛmaliter. 5° dicēdo hō est spēs
li hō supponit simpliciter. ğ non mālit̃
ꝯñtia tȝ qꝛ sunt species dsepate.añcedēs
pȝ qꝛ li hō stat pꝛo intētiōe aīe.ergo sup
ponit simpliciter.tenet ꝯñtia a diffinitō
ne ad diffinitū ꝛc̃.

Ad hec breuiter rñdet̃. Ad pꝛimuȝ
negat̃ maioꝛ. Ad ꝓbationē negat̃ ꝙ
signum māle sp̱ limitet ad suppōem mā
lem.sed bñ ꝟuȝ est ꝙ limitat t̃inū bñteȝ
vtrunqȝ sig̃tum ad mālez.t̃inū aūt bñtē
tm̄ vnū sig̃tum nō Uel p̱ alia ꝟba dr̃ ꝙ
signū mālitatis limitat sp̱ ad suppōnem
mālē t̃inū aptū natū sic supponere.s.mā
liter al̃r non. Ad 2m cōiter dr̃ negādo
maioꝛē. īmo li a supponit p̱sonal̃r cum
stet ꝓ sig̃to foꝛmali.qꝛ solū sig̃tum foꝛ/
male hȝ vt ꝓbat̃ arguendo.Et ad ꝓba/
tionē maioꝛis cū dr̃.ꝙ qñ illa lr̃a a sumi/
tur seoꝛsū stat māliter.qñ ꝟo sumit̃ in
ꝯpositiōe syllabe ꝛ dictōis stat foꝛmalit̃
dr̃ ꝙ sp̱ idē sig̃t ꝛ nihil aliud siue seoꝛsū
siue in dictōe sumat̃.qꝛ sp̱ se sig̃t.ꝛ nihil
aliud.Dr̃ tñ sumi foꝛmalit̃ in dictiōe.qꝛ
ad hoc inuēta ē ꝛ ꝯposita vt ꝯponat di/
ctiōes seoꝛsuȝ tñ dr̃ sumi māliter qꝛ nō
ad illud officiū ad qꝺ inuenta ē ꝛ impo
sita.Et lȝ seoꝛsū dicat̃ sumi māliter ad ī
tellectū dictū tñ supponit p̱sonaliter qꝛ
ꝓ sig̃to foꝛmali. Hec rñsio nō placet
qꝛ nullus t̃inus vocalis ꝛ scriptus non
imposit⁹ ad sig̃ndū aliqd ex̃ se hȝ sig̃atū
foꝛmale.sed li a in voce ꝛ in scripto est
hi⁹.ğ ꝛc̃. Jō dico ꝙ li a suppōit māliter
ꝛ nego minoꝛē.s.ꝙ suppōat ꝓ sig̃to foꝛ/
mali. Et ad ꝓbationē cū dr̃ ꝟȝ magr̃um
ꝙ ille t̃in⁹ hȝ solū sig̃tum foꝛmale q̱ ē ꝟi
ficabilis de se sine additamēto signi mā
litatis.Dr̃ ꝙ hoc ītelligit̃ de t̃ino per se
sig̃tiuo q̱ aliqd ex̃ se sig̃t.nō aūt de omi
termino absolute.modo pȝ ꝙ li a nō est
t̃inus p̱ se sig̃tiuus ğ.ꝛc̃.Et vlteri⁹ cum
dicis ꝙ qcūqȝ t̃inus hȝ tm̄ vnū sig̃tuȝ hȝ
solū foꝛmale.negat̃ sed veꝝ est de t̃ino
per se sig̃tiuo q̱ aliqd ex̃ se sig̃t.non aūt
ꝺ t̃ino absolute. Ad 3m pȝ rñsio negat̃
minoꝛ. Ad ꝓbationē negat̃ ꝙ t̃in⁹ ha/
bens tm̄ vnū sig̃tuȝ hēat tm̄ foꝛmale.sȝ
illud veꝝ est solū de terminis p̱ se sig̃ti/
uis. Ad 4m nego minoꝛē. Ad ꝓba/
tionē nego ꝙ si stat ꝓ sig̃to māli ꝓposi/
tio sit falsa.ꝛ cum tu ꝓbas ꝙ li oīs māli
ter sumptū non est sincathigoꝛema sed
foꝛmaliter ꝯcedo.nō tñ seqtur ꝙ si sup/
ponat pꝛo suo sig̃to materiali sit falsa.
Unde li omnis materialiter stans vt in
hac pꝛopositiōe omnis homo currit est
sig̃tum materiale suiipsius.ꝛ ideo dicen
do omnis est sincathegoꝛema li oīs sup
ponit materialiter.qꝛ pꝛo illo t̃ino omīs
foꝛmalit̃ sumpto in illa ꝓpōne.omīs hō
currit qꝺ est sig̃tum materiale sui.lȝ ğ li
omnis supponat māliter tñ suppōit ꝓ.se
ñ stāte materialiter.ita ꝙ sensus est.li
oīs qñ nō stat māliter ē sincathegoꝛema
vt in hac ꝓpositione omnis hō currit.

Ad 5m ꝯcedit̃ añs.s.ꝙ li homo sup/
ponat simpliciter in pꝛima ꝓpositione
hō est spēs non distinguendo suppositō
nem simplicē ꝯ materialē.ꝛ tunc negat̃
ꝯñtia.ğ non est materialis.si tñ esset sim
plex distinguendo simplicē ꝯ mālez bñ
valet ꝯñā.sȝ negat̃ añcedēs.Et ad ꝓba/
tionē añt̃ dr̃ ꝓcedit p̃suppositā opinio
ne cōī ꝯꝛia magistro.

Utꝝ qlibȝ t̃in⁹ q̱ nō ē ꝟificabilis de
seipso sine additamēto mālitatis hēat
duo sig̃ta.s.māle ꝛ foꝛmale.

Contra qꝛ non videtur ꝙ aliqs
terminus hēat duo sig̃ta.qꝛ
nullus terminus significat
se materialiter.pꝛobatur.qꝛ significans
ꝛ significatum debēt esse diuersa.sed
idem terminus ꝛ ipsemet nō st̃ diuersa.
ergo non potest seipsum significare ma
terialiter.consequentia nota cum mino
ꝛi maioꝛ pꝛobatur.quia significans ꝛ si/
gnificatum sunt relatiua.relatiua auteȝ
sunt diuersa.vt pater ꝛ filius.ergo ꝛc̃.

2° ad idẽ sic. Omne signum ẽ notius
sig̃to. q2 al'r nõ duceret in cognitionẽ e⁹
sed idẽ nõ ẽ noti⁹ seipso. g̊ idẽ nõ põt eẽ
signũ sui ipsius: ꝛ ꝑ cõseq̃uẽs seq̃t ꝙ idẽ
nõ sig̃t seipsũ. ꝯñtia nota cũ toto añte ꝛc̃
3° sic. Ille t̃inus ois ꝛ alia sincathego/
remata nõ v̾ificantur de seipsis sine si/
gno m̃alitat᷑. ꝛ tñ nõ hñt duo sig̃ta. g̊ ꝛc̃.
ꝯñtia nota cum maiori. q2 illa nõ est v̾a.
ille t̃inus ois ẽ ois. minor ꝓbat̃ q2 nõ ha
bent sig̃tum formale cum nihil ex̃ se si/
gnificent. aliter. n. essent termini per se
sig̃tiui, ꝛ cathegorematici qđ implicat.
4° sic. Ad idẽ q2 li buf non h3 nisi sig̃/
tũ materiale ꝛ tñ non ẽ v̾ificabilis de se
ipso sine signo materialitatis. vt p3 g̊ ꝛc̃
Similiter arguitur de li a.
Ad hec respõdet̃ breuiter. Ad pri/
mum dr̃ ad maiorẽ ꝙ signs ꝛ sig̃tum de
bent esse diuersa aut realit̃ aut ꝭm rõnẽ
In ꝓposito s̃t diuersa ꝭm rationem non
aũt realiter. Ad ꝓbationẽ cũ dr̃ sũt re
latiua. relatiua aũt s̃t diuersa vt pater ꝛ
filius. Dico ꝙ aliq̃ relatiua s̃t r̃aliter di/
uersa vt relatiua realia. quedã v̾o nõ vt
relatiua rõnis vt idẽ refertur ad seipsũ
ꝛ tñ non differt realiter a seipso sed ꝭm
rõnẽ. Ad 2ᵐ negat̃ minor ꝙ idẽ nõ sit
noti⁹ seipso: imo idem est notius seipso.
diuersimode tñ ꝛ ꝭm diuersas rõnes.
Nã idẽ sub ratione signi est notius seip/
so sub rõe sig̃ti. Et hoc nõ ĩconuenit.
Ad 3ᵐ dr̃ ꝙ corelariũ illđ ĩtelligit̃ de
t̃ino ꝑ se sig̃tiuo. s. ꝙ q̃cũq3 talis non est
v̾ificabilis de se ipso sine sig° m̃alitatis
h3 vtrũq3 significatũ. de t̃ino aũt nõ per
se sig̃tiuo non habet v̾itatem.
Ad 4ᵐ ꝯsil'r dicitur sicut ad 3ᵐ.
Utꝝ ql3 t̃in⁹ q̃ est de seipso verifica
bilis sine signo m̃alitatis habet tm̃ vᵐ
significatum. s. formale.

Contra Arguitur ꝙ n⁹ t̃minus
habet solũ vnũ sig̃tũ. s. forma
le. imo ꝙ qlibet t̃inus hẽt vtrũq3 sig̃tu3
Et ꝓbo de isto t̃ino ens ꝛ ita ĩtelligat̃ đ
alijs. Et arguo sic. sig̃tũ naturale ꝯpetẽs
t̃ino ẽ sig̃tũ m̃ale ei⁹. Datũ v̾o ex ipõne
ẽ formale. sed ille t̃in⁹ ens h3 sig̃tũ n̄ale
ꝛ datũ ex impõe. g̊ h3 vtrũq3 sig̃tũ. s. ma
teriale ꝛ formale. ꝯña nota cũ maiori. si
q̃s tñ negaret minorẽ ꝓbetur rõne sic.
q̃ñcũq3 plura ꝯpetũt vni 3° qđ ꝑus ꝯpetit
h3 rõnem materie. qđ v̾o posteri⁹ h3 ra
tionẽ forme. sed sig̃tum naturale prius
ꝯpetit ex impõne v̾o posteri⁹. g̊ ꝛc̃. mi/
nor ꝑncipalis ꝓbat̃. Nã añq3 iste t̃inus
ens imponeret̃ ad sig̃ndũ aliq̃d. seipsu3
naturaliter sig̃bat. Deinde ex ipositiõe
sig̃t oia. g̊ hẽt sig̃tum materiale ꝛ sig̃tu3
datum ex impõne. 2° ad idẽ arguitur
sic. Quicũq3 t̃inus hẽt sig̃tum formale
h3 ẽt m̃ale. ꝛ cõ. g̊ quilibet t̃inus h3 duo
sig̃ta. ꝯña tenet añs ꝓbatur. q2 formale
sig̃tum non dicit̃ nisi in respectu ad ma
teriale sicut formale ĩ respectu ad mate
riã ꝛ m̃ale in respectu ad formale. sicut
mã in respectu ad formam 2° ph̃icoru3.
3° sic. Si aliq̃s t̃inus hẽret tm̃ sig̃tum
formale. tũc m̃ale ꝛ formale s̃t idẽ qđ ẽ
oĩo falsũ. q2 m̃ale ꝑ prius ꝯpetit t̃ino q̃3
formale cũ m̃ale insit naturaliter. forma
le v̾o ex impõne. Qđ aũt essent idẽ ꝓba/
tur q2 sig̃tum qđ inest t̃ino naturaliter
ẽ materiale ꝙ v̾o ĩest ex impõe ẽ forma/
le. Sgnificare seipsũ ẽ m̃ale. q2 n̄aliter ĩ/
est. ꝛ illud idẽ ẽ formale. q2 ex impõe ens
sig̃t oia entia ꝛ ꝯñter seipsũ. g̊ cũ sig̃re se
ipsũ sit m̃ale. ꝛ sit formale idẽ ẽ sig̃tũ mã
le ꝛ formale. 4° sic aliq̃s ẽ t̃inus qui ẽ
de seipso v̾ificabil' sine sig° m̃alitatis ꝛ
tñ nõ h3 tm̃ sig̃tũ formale, g̊ corelariu3
falsum. ꝯñtia tenet. añs ꝓbatur. q2 ista ẽ
vera li a est a ꝛ tñ no h3 li a nisi significa
tum materiale. g̊ ꝛc̃.
Pro r̃sponsione ad hec argum̃ta. ad
uerte ꝙ qlibet t̃minus ꝑ se sig̃tiuus. p°
seipsũ n̄aliter sig̃t. đinde sig̃t aliquid ex̃
se ex impõne. sig̃tu3 materiale primo in/
est accidentale vero qđ ẽ ex impositio/
ne secũdario inest. pᵐ dicitur materiale.
2ᵐ formale. Sed vlteri⁹ aduerte q̃uo

aliqs terminus habeat tm̄ vnū sigtum .s. formale. ⁊ aliquis duo .s. formale ⁊ materiale. Vn̄ ꝯtingit aliqn̄ ꝙ sigtū nāliter cōpetens t̄ino est distinctum oīno a sigto dato sibi ꝑ impōnē vt ille t̄minus hō q ē sigtū māle istius t̄ini. ē distinctū a sigto qđ ꝯpetit ei ex impositiōe .s. sor. ⁊ platone. Et sic sigtum naturale dr̄ māle aliud vo ex impōe dr̄ formale. Aliqn̄ vo contingit ꝙ sigtum nāle nō est distinctū a sigato per impōnē. imo est ps eius vel ipsū sicut sigtū nāle isti⁹ t̄ini ens in voce est ipsemet t̄in⁹ ⁊ sigtū ex impōne sunt oīa entia ⁊ ipse t̄inus ens q est sigtum nāle sui ipsius cū sit vnū ens est ps sigti ex impōne. ille ḡ t̄inus ens ē sigtuꝫ nāle ex impositione. ⁊ tunc dr̄ ꝙ nō hēt nisi vnū sigtum .s. formale non ꝙ corrn̄deat sigtum naturale. sed qꝛ illud non ē distinctum a sigto s̄m impōnē. iō nō dr̄ māle. aut si dr̄ māle ⁊ aliud formale nō tn̄ dr̄ hr̄e duo sigta nisi vnū sit distinctū ab altero. Et sic lꝫ habeat māle ⁊ formale. nō tn̄ hꝫ duo. qꝛ vnū nō ponit in numerum cū alio nisi sint disticta. Sꝫ q̄res tenendo primā viā quare illud sigtū qđ ꝯpetit sibi nāliter ⁊ ēt ex impōne magis dicit̄ sigtum formale q̄ꝫ māle. Dicit̄ ꝙ ꝑ vnū sigtum formale sigt oīa. ⁊ ꝑ māle solū ptē eius qđ formaliter sigt. Si tale sigtū diceret̄ māle esset opus ponere aliud sigtum vltra h̄ māle. sed si dr̄ formale nō ē opus vltra sigtū totale formale ponere aliud sigtuꝫ distinctum a formali. iō ⁊c. Sed queres tenendo 2ᵃᵐ viā quō li ens si hꝫ sigtum māle ⁊ formale hꝫ tm̄ vnū sigtum .s. formale. qꝛ ex 2° sequit̄ oppositū p̄mi. seqt̄ .n. habet tm̄ significatū formale. ḡ nō hꝫ māle. Dr̄ ꝙ ꝓ tāto dr̄ hr̄e tm̄ sigtū formale. nō qꝛ non hēat māle sꝫ qꝛ nō hꝫ aliđ sigtū illud. n. sigtū māle nō est aliud a formali cuꝫ sit idē. ⁊ ideo illō māle nō ponit in numeꝝ cū formali. Pria via clarior. 2ᵃ subtilior. tu sequere que tibi placent ⁊c. Ad p̄ᵐ igr̄ i oppositū dr̄ ꝙ li ens nō hꝫ significatū māle qꝛ lꝫ omne sigtū māle sit sigtū nāliter ꝯpetēs t̄ino nō tn̄ oē sigtū nāliter ꝯpetens est māle sed solū illud qđ est distinctū a formali. Vel dr̄ ꝙ licet hēat sigtū māle ⁊ formale. nō tn̄ dr̄ habere duo sigta nisi vnū sit distinctuꝫ ab altero. qualiter nō est in ꝓposito. Ad 2ᵐ respondet̄ ꝙ dr̄ formale nō respectu mālis sigti illius. qꝛ illud nō hꝫ. sed respectu alterius sigti mālis alicuius t̄ini habētis vtrūqꝫ. qꝛ sicut in t̄ino habente vtrūqꝫ sigtū illud dr̄ formale de quo v̄ificat̄ t̄inus sine signo materialitatis. ita hic illud dr̄ formale đ quo v̄ificat̄ t̄in⁹ sine signo materialitatis. Vel aliter dr̄ ꝙ dr̄ formale respectu materialis significati illius. dato tn̄ ꝙ ille t̄inus hēat sigtū māle ⁊ sigtū formale. n̄ tn̄ dr̄ hēre duo sigta qꝛ māle nō est oīno distinctuꝫ a formali. Ad 3ᵐ dr̄ negādo ꝯn̄tiaꝫ qꝛ nō hꝫ sigtū māle. sigtum .n. nāliter ꝯpetens nō dr̄ māle nisi sit distinctum a formali. lꝫ ḡ oē sigtū materiale sit naturale nō tamē oē nāle ē māle nisi sit distinctū a formali. Vel aliter potes ꝯcedere ꝙ māle ⁊ formale sunt idē. nō tn̄ oīo qꝛ formale ē cōius. materiale vo min⁹ cōe ⁊ hec duo nō ponūt in numerū sicut nec superius cū inferiori. Ad 4ᵐ dr̄ ꝙ correlariū intelligitur de t̄ino ꝑ se sigtiuo. De t̄ino aūt non ꝑ se sigtiuo ꝯcedit̄ ꝙ aliquis t̄inus v̄ificatur de seipso sine sig° materialitatis. ⁊ tamen non habet significatum formale immo materiale tantum vt li a sicut argumentū ꝓbat.

Utrum fundamentum regularum istius capituli. vt autem cognoscatur quomodo termini supponant sit veruꝫ scilicet talia sūt subiecta qualia permittunt predicata.

Contra. Arguitur ꝙ nō sit verū Et primo sic predicatū nihil permittit vel saltem nō impedit qualecūqꝫ subiectum esse. ḡ fundamn̄tum illud falsum. ꝯn̄tia tenet. ⁊ antece-

dens similiter. Forte dr. q non capitur ibi permittere ꝓ nō inbibere. sed capit̄ ꝓ determinare. Cōtra ex ista ratione sequitur ista est vera omnis homo ē masculꝰ. similiter ista omne aīal est homo qꝛ li subiecta ibi determinētur ꝑ predicata. igitur solū supponūt ꝓ his ꝓ quibꝰ determinantur. sed predicatū in prima non supponit nisi pro masculis. in alia solum pro hominibꝰ. ꝑ similit̄ subiecta supponent. ⁊ sic erunt vere. Cōfirmatur qꝛ dato isto sequitur q illa est vera oīs homo ē spēs quā tn̄ negat opinio. Et q illud sequitur patet. qꝛ predicatū potest permittere stare subiectum materialiter ⁊ si sic sequitur q subiectum supponeret materialiter. ⁊ per ꝯñs ipsa erit vera. 2° principaliter arguit̄ terminum non posse materialiter supponere sine limitatione signi materialitatis. qꝛ talis terminus 2ᵉ impōnis non sufficit trahere t̄inum pᵉ impositionis ad talem suppōnē materialē. Et arguitur sic. non maioris ꝟtutis ⁊ fortitudinis ē t̄minus 2ᵉ impositionis q̄ȝ aliqua negatio. cū igitur negatio non possit habere viȝ supra precedentē terminū ipsū cōfūdendo. igitur a fortiori nec terminus 2ᵉ impositionis habebit vim aliquam supra ꝓcedentem. ⁊ per ꝯñs non trahit̄ t̄inū aliquem ad talē suppositionē. ꝯña videt̄ patere cum non sit causa diuersitatis. Cōfirmatur qꝛ t̄inus pᵉ impositionis a pte predicati non pōt trahere t̄minū scđe impositionis a pte subiecti ad talem vel talē suppositionē. ergo. nec eȝ. patet ꝯña vꝫ deꝫ causa diuersitatis. Cōfirmat̄ secundo qꝛ t̄inus scđe impositionis positus a parte subiecti nō pōt trahere terminū pᵉ impositionis a pte predicati secūdum illaȝ opinionē. igit̄ a fortiori qñ ponit̄ a pte p̄dicati t̄inus scđe ipōnis ñ poterit trahere t̄inū prime impositionis positum a pte subiecti. ꝯñtia patet qꝛ rationabile est q t̄minus maiorem viȝ habeat supra t̄inum sequentē q̄ȝ s̄ ꝓcedētē

Confirmatur 3°. qꝛ t̄inꝰ non maiorem vim habet a parte predicati q̄ȝ a parte subiecti nisi inq̄ȝtum aīa. per illum intelligit sic vel sic. cum igit̄ intellectus sit indifferens concipere materialiter a pte predicati sicut a pte subiecti. ꝑ ⁊c̄. Et sic patet q qua ratione pōt t̄inus a pte subiecti supponere materialiter sine tali additione propter determinationē p̄dicati eadē ratiōe pōt stare a pte p̄dicati materialiter sine tali addito ꝓꝑ limitatiōeȝ subiecti vel determinationē eiusdē. ⁊ ꝑ ꝯñs hec erit bona conuersio quam magister negat homo est spēs. species ē hō.

Confirmatur 4° quia sequitur oppositum illius regule que dicit. a 3° adiacente ad ſȝ adiacens in t̄inis non distrahentibus est bona consequentia. Uel sequitur q dubia est. quia hec opinio concedit hanc propositionem Chimera est nomē. Arguitur tunc sic. ergo chimera est. vel consequentia est bona vel nō. Si non habetur prima pars conclusionis. si sic habetur secūda.

Ad hec respondetur q fundamentū illud est verum. Et ad primum argumētuȝ dicitur sicut ibi. Et ad ꝓbationē cū dicis seq̄t̄ q illa eēt ꝟa. Ois hō ē masculꝰ. ⁊ sil'r ista oē aīal ē homo qꝛ si illa sub iecta deı̄nāt̄ ꝑ p̄dicata solū sbiecta supponūt ꝓ illis ꝓ qbꝰ dt̄inant̄. Rñdet̄ q p̄dicata nō det̄ināt subiecta quocūq̄ȝ ſȝ solū quo ad suppositionē gnālē. s. mālēȝ vel personalem. nec semꝑ hoc faciūt ſȝ solū quando non sunt impedita. Unde signum materialitatis additū subiecto faceret ipsum stare materialiter inuito predicato. vt dicēdo li homo est animal ⁊ signum vniuersale vel particulare limitans ad suppositionem personalem additum subiecto faciet ipsuȝ stare personaliter etiam inuito predicato vt dicendo omne animal est genus. Predicatuȝ ergo determinat subiectuȝ quo ad suppositioneȝ personalē vel materialem deducto impedimento alterīꝰ signi.

Cuius rõ est. q̄ꝛ p̄dicatũ est sicut forma. subm̄ ꝟo est sicut mã modo mã limitat̃ a forma ad tale vel tale eẽ. ⁊c̃. Ad pᵐ igit̃ p₃ solutõ. q̄ꝛ dicẽdo oĩs hõ ẽ mascu lus p̄dicatũ determinat subm̄ ad suppõ nem psonalẽ. ⁊ ẽt determinatur subm̄ ad eandẽ suppõem p illud signũ oĩs sed ga rõne illiꝰ signi oĩs li homo distribuitur ꝓ omni ꝯtento sub se. ⁊ de quocũqꝫ tali nõ verificat̃ p̄dicatum iõ ẽ falsa. Si militer dicendũ est ad illam omne aĩal est homo. Ad ꝯfirmatõem cum dicis illa esset ꝟa. oĩs homo est spẽs. negat̃. q̄ꝛ p̄dicatũ nõ põt determinare subm̄ ad suppo nẽdum mãliter cũ sit h̄ impedimẽtũ d̄ li oĩs. Ad 2ᵐ p̄ncipale cum dr̃ ꝙ t̃minꝰ 2ᵉ impõis a pte p̄dicati positꝰ nõ h₃ maiorem vim q̄ꝫ negatio. Dicit̃ ꝙ verꝫ ẽ ꝙ nullus est t̃minꝰ q habeat maiorẽ vim s̄ t̃minos q̊s determinat q̄ꝫ negatõ s̄ cosdẽ q̊s determinat. cum h̄ tñ stat ꝙ p̄dicatũ possit habere vim s̄ terminos p̄cedentes. q̄ꝛ illos determinat nec ꝓpter h̄ negatio dr̃ minoris vis. Uñ longe maior est vis negatõis s̄ t̃minos q̊s determinat q̄ꝫ alicuiꝰ alteriꝰ t̃mini s̄ eosdem q̊s determĩat.

Ad p̄mã ꝯfirmatiõem dr̃ ꝙ t̃minꝰ pᵉ impõis positꝰ a pte subi nõ trahit ad aliquã suppõem terminũ 2ᵉ impõis positũ a pte p̄dicati. q̄ꝛ mã nõ determinat formã. sed eꝯ. ⁊ iõ terminꝰ pᵉ impõis positꝰ a pte p̄dicati determinat terminũ 2ᵉ impõis positũ a pte subi ad aliquã suppõem vtputa ad psonalẽ. q̄ꝛ cum nõ possit ꝟificari de illo. nec pro signo mãli. nec formali trahit ad potiorẽ suppõem. Ad 2ᵃᵐ ꝯfirmatõem p₃ solutio q̄ꝛ l₃ terminꝰ 2ᵉ impõis positus a pte subi nõ possit determinare terminũ pᵉ impõis positũ a pte p̄dicati ad aliq̄ꝫ supponem. tñ si poneret̃ a pte p̄dicati põt rõ dicta est q̄ꝛ cum ex pte subi habet rõem materie. ⁊ ꝯñr determinabilis ⁊ ñ determinãtis. ex pte ꝟo p̄dicati rõnem forme ⁊ p ꝯñs rõem determinãt| ⁊ ñ determinabilis. Ad 3ᵃᵐ ꝯfirmatiõem nego maiorem. s. ꝙ terminꝰ a pte subi l̃ p̄dicati nõ habeat maiorem vim nisi inq̄ꝫtum p illũ aĩa sic intelligit l̃ sic. imo et si aĩa nõ ꝯsideraret cũ est ex pte p̄dicati h₃ rõem forme determinãtis. ⁊ cum est ex pte subi h₃ rõem materie ⁊ determinabilis. Verꝫ est tñ ꝙ aĩa h̄ intelligit. sed suũ itelligere nõ facit hoc. Ad 4ᵃᵐ ꝯfirmatõnem cum dr̃. seqtur oppᵐ illiꝰ regule a 3ᵒ adiacẽte ad 2ᵐ adiacẽs valet ꝯñа. Dr̃ negãdo nec illud qδ dicit̃ est ꝯ hãc regulam assignatam. q̄ꝛ illa regula h₃ solũ intelligi in suppõe psonali. nõ aũt t̃minis mãl̃r supponẽtibꝰ. aut si vis intelligere i͛ quacũqꝫ intelligit̃ de t̃mino nõ mutante suppõem sed eodem modo supponente in ꝓpõe de 3ᵒ adiacente ⁊ 2ᵒ. qδ nõ est ita hic. q̄ꝛ dicẽdo chiᵃ est nomẽ li chimera supponit material̃r. ⁊ dicẽdo chiᵃ est li. chiᵃ supponit psonal̃r. sed bene valet. g̊ li chimera est.

Utrũ 6ᵃ regᵃ ꝟa sit q̄ dic̃. Cuiuscunqꝫ ꝓpõis p̄dicatũ est t̃inꝰ pᵉ impõis. ⁊ sub₃ 2ᵉ tam subm̄ q̄ꝫ p̄dicatũ supponit psonaliter. vt dicẽdo spẽs est homo.

Contra hanc regulaꝫ arguit̃. ⁊ ꝓbo ꝙ in ista ꝓpõe li homo supponit mãliter.. Et arguo sic. In ista ꝓpositione taliter debẽt termini supponẽ qual̃r ꝓpõ potest verificari. sed cum ꝓpõ possit verificari p̄dicato mãliter supponẽte ⁊ nõ psonal̃r vt ꝓbabo g̊ debet p̄dicatũ supponere material̃r. ⁊ nõ psonal̃r. ꝯñа bona maior p₃ p magr̃m in 5ᵃ regula q dic̃ ꝙ dicẽdo ꝓpõ est nomẽ li ꝓpõ supponit material̃r. q̄ꝛ aliter ꝓpõ esset falsa. Ex q̊ p₃ ꝙ vult ꝙ terminꝰ supponat modo q̊ põt verificari ꝓpõ. minor ꝓbatur pro 2ᵃ pte. s. ꝙ si p̄dicatum supponat psonalit̃ ꝙ ꝓpõ nõ potest verificari. q̄ꝛ cõuertit̃ in istam aliq̊s homo est species que est falsa. Pro p̄ma ꝓbatur. s. ꝙ predicato stante material̃r ꝓpositio est vera dicendo species estᵃ homo q̄ꝛ tunc iᵃ esset optima cõsequentia homo est species. g̊ spẽs est homo p cõuersionem simplicez

ꝛ antecedens est verum. ergo ꝛ conse/
quens est veꝝ. 2° sic stante ꝟitate re
gule nulla ꝓpō facta ſm regulā erit ꝟa
ḡ frustra ponitur regula. ꝯsequentia pȝ
aňs ꝓbatur discurrēdo ī oib⁹ vt spēs
ē homo. genus ē aial ꝛ ita de alijs. oēs
iᵉ false sūt. v pȝ quare ꝛc̄. 3° querit q̄/
re magis sb̄ȝ supponat personaliter ꝙ
materialiter cū nullo mō ꝓpositio pos/
sit esse vera vt patet.

Ad hec breuiter rn̄det̄ Ad pᵐ dicūt
quidam ꝙ dicendo spēs ē hō ꝓpositio
ē ꝟa vtroqȝ extremo supponēte ꝑsona/
liter. Unde dicit ꝙ dicēdo spēs ē homo
li species pōt capi dupl'r. s. denomiatie
ꝛ sig̃tiue. si denominatiue dicet̄ spēs est
dicere illd̄ de quo p̄dicat̄ hic nomē spe
cies denominatiue ꝛ accidētal'r. ꝛ tunc
palam ē ꝙ spēs est homo. personaliter
capiēdo li homo ē illud de quo p̄dicat̄
hoc nomē species ē hō siue natura hūa/
na cōis omnibus hoibus q̄ natura hūa
na concretiue sumpta est homo ꝑsona/
liter. s. soꝛ. ꝛ plato. Si vero capiatur spe
cies ꝓ eo qd̄ significat. ē cōe inq̄ȝtū cōe
ꝛ sic species n̄ est homo capiēdo ꝑsona/
liter hō. qꝛ personaliter capiendo li hō
ē quid singulare. ꝛ nō cōe. pᵒᵒ capit ma/
gister. ꝛ nō 2ᵒᵒ Et ꝯñter ꝯcedūt istaȝ ali
q̄s homo ē species capiēdo li species ꝓ
eo qd̄ denoiat. Hec responsio vana ē
qꝛ quero ab illis. qd̄ ē significatum foꝛ/
male istius termini spēs. aut sūt termi/
ni aut sūt res reales. Si dicis ꝙ sunt t̄i/
ni pȝ ꝙ illa ꝓpositio ē falsa spēs ē hō.
cū li spēs stet pꝛo tali significato foꝛma
li. qꝛ nullus t̄inus ē homo sumpto. li hō
personaliter. si vero dicis ꝙ sūt res re/
ales puta natura humana vl' asinina ꝛc̄
tūc illa est f'la homo ē spēs. ꝯ magistruȝ
qꝛ li spēs stat ꝑsonal'r. ḡ stat ꝓ tali re re
ali. ꝛ li hō māl'r ꝓ seipso t̄ino ꝛ sic sig̃t
ꝙ ille t̄minus hō ē vna natura vl'is. qd̄
ē falsum. Itē illd̄ qd̄ ē spēs vl' genus ſȝ
magistrū h̄ cū sit t̄mista ē t̄inus vniuo
cus vt patuit s̄ in sūmulis ꝛ non vl'is

vt volunt realiste. Uñ ſm magr̄ȝ ille t̄i
nus hō dicitur spēs. ille t̄inus asin⁹ dr̄
spēs ꝛ ita de alijs. Qñ ḡ li spēs accipit̄
ꝓ his q̄ denoiat accipit̄ ꝓ isto t̄ino hō.
vl' ꝓ isto t̄ino asin⁹ ꝛc̄. sed certū ē qd̄ ē
falsuȝ dicē ꝙ aliquis talis terminus sit
homo personal'r. ḡ sūpto li spēs ꝓ his
que denoiat falsū ē dicē ꝙ spēs sit hō.
Et sic pȝ ꝙ nō ē ī ꝓposito magistri rñō
data. Alij rudes dicūt ꝙ iᵃ ē vera spe
cies est homo ꝛ ꝙ vtrūqȝ extremū sup/
ponit ꝑsonaliter. sed negāt ꝙ cōuertat̄
sic aliq̄s homo ē species siue aliq̄d qd̄ ē
homo ē spēs. Uñ dicunt ꝙ nō p̄t ꝯuerti

Hec rñō fatua ē qꝛ sine rōne aliqua.
qꝛ vbicūqȝ ē transpositō sb̄iecti ī p̄dica
tum ꝛ ꝯuerso manēte eadē qualitate
ꝛ q̄ȝtitate ē ꝯuersio simplex. sed hec est
huiusmodi. ḡ ꝛc̄.. Itē ꝙ illa sit falsa spe
cies ē homo qꝛ sub p̄dicato cū stet det̄i
nate lȝ descēdē disiūctie ad sua supposi
ta ꝛ tamē descēsus ē falsus ꝛ isti sunt
omnes homines. ḡ spēs ē iste homo. vl'
spēs ē iste homo ꝛc̄. immo quelibet ista
rū est falsa. ḡ ꝛc̄. Ideo al'r dico. ꝛ pꝛi
mo ad materiam dico ꝙ ꝓpō ē falsa. ꝛ
ꝙ illud p̄dicatum hō de necessitate sup
ponit ꝑsonaliter dicendo species est ho
mo ꝛ non suponeret materialiter nisi
adderetur signum materialitatis. tunc
autem addito tali signo bene suppone͞t
materialiter ꝛ esset pꝛopositio vera. ꝙ
autem supponat personaliter ratio ta/
cta est in questione pꝛecedenti quia pꝛe
dicatum non limitatur nec trahitur a
subiecto ad aliquam suppositionem. sȝ
ecōtra pꝛedicatum trahit ꝛ limitat sub
iectum ad talem vel taleȝ illud ḡ p̄dica
tum cū non limitet̄ ab aliquo stabit ꝓ
potioꝛi significato. ꝛ sic suppōet ꝑsona
liter. sub̄m aūt stat ꝑsonaliter qꝛ limita
tur ad taleȝ suppositionē a p̄dicato. nā
cū non possit illud p̄dicatum verificari
de subiecto nec subiecto stāte persona
liter nec māl'r. trahit subiectum ad po/
tioꝛē suppositionem quia limitat ipsum

ad personalem. Ad formam ergo ar/
gumenti negatur maior. s. q taliter de/
bet terminus supponere qualiter pro/
positio possit verificari. Et ad probatō
nē cū tu adducis magistrꝝ ī 5ª regula ꝛc̄
Dico q magister arguit ex parte subie
cti q taliter debet supponē sub3 q̄liter
ppō poterit v̄ificari vt p3 i exēpl' suis.
non āt arguit de predicato modo dico
q si ppō posset verificari subo stante
materialiter subm staret vtiq3 mālīter.
sed cū nec stāte materialiter nec forma
liter possit verificari stat pro potiori.

Ad 2m negatur illa ɔña nulla ppō fa
cta ꝭm regulam est vera. g̊ regula fru/
stra. q2 regula nō dicit q aliqua talis p
positio sit vera ideo non ē falsa. n3 v̄i/
tatē vel falsitatem talium ppositionū
posses cognoscer̄ sine regula secūda. iō
non est frustra. Ad 3m cū queritur q̄/
re suum magis supponit ꝑsonaliter q̄3
materialiter cum nullo modo proposi/
tio sit vera. R̄n̄sum est i p° argumento
q predicatum limitat subm ad talē sup
pōem nam cum p̄dicatum nō possit ve/
rifcari de subo. nec subo stante materi
aliter nec ꝑsonaliter. limitat ad potiorē
suppositionem puta ad ꝑsonalē.

Utrꝝ 7ª regula vera sit que dicit cu
iuscūq3 ppōnis subm ē terminus pe im
pōis ꝛ p̄dicatū 2e deducto impedimēto
subm supponit mālīter ꝛ p̄dicatū ꝑso/
naliter vt homo ē species.

Contra hāc re/
gulam arguit̄. ꝛ pbat̄ q illa nō
sit vera hō ē spēs que tn̄ ē vera ꝭ3 regu
lā. ꝛ arguit̄ p° sic. Oīs species est accn̄s
homo ē species. g̊ hō ē accn̄s. ɔña bona
q2 in. Darij. conclusio est falsa. g̊ aliqua
p̄missaꝝ nō maior g̊ minor. 2° sic de q̄
cūq3 vere p̄dicatur iferius de eod̄ p̄di/
catur superi9. s3 li accidēs ē supius ad
li spēs igitur cum li species predicetur
de li homo sequitur q li accidens pōt
de eodem v̄e predicari affirmatiue di/
cendo homo est accidens. qđ ē falsum.
Ex illo pōt pbari q nullus hō ē aial sic
nll'a species ē aial. homo ē species. g̊ hō
non ē aial. 3° sic de quocūq3 vere p̄di/
catur genus de eodē nō vere p̄dicatur
corpus. q2 n̄ est verꝝ dicere de eodē q ē
genus ꝛ corpus si igitur illa ē vera ani/
mal ē genus ista est falsa aial ē corpus
Ex quo seq̄t̄ q homo est t̄minus q nō est
homo q2 cū homo sit species ꝛ spēs sit
terminus qui n̄ est homo. g̊ homo ē ter
minus q nō ē hō. ꝛ sequit̄ q sit aliqd qđ
non est hō. q2 termin9 qui nō ē homo ē
aliqd qđ n̄ est hō ꝛ sic sequitur q hō dif
fert ab hoīe qđ est impossibile. 4° sic
si ista esset v̄a tunc descēsus factus sub
termino homo disiunctiue eēt ver9 cū
stet determinate ɔn̄s tn̄ ē falsū. q2 falsū
est q hoc hō ē species vl' hoc hō ē spēs.
ꝛ ita de alijs q2 li hoc hō ē termin9 di/
scretus. iō non ē species. ꝛc̄.

Ad hec breuiter r̄n̄det̄ q hec regula
ē v̄a. ꝛ exm ē verꝝ ꝛ ad argumēta dr̄ q n̄
valent q2 variat̄ suppositio.

Ad pm p3 q dicēdo hō est species in
minori supponit materialiter li homo
in ɔclusiōe v̄o ꝑsonal'r s3 minor d3 esse
talis aliqs homo ē spēs. ꝛ tunc ista ē fal
sa. Ad 2m dicitur q li accn̄s pōt sumi
dupl'r. Uno° vt ē t̄minus pe impōis ꝛ sic
negatur q hō ē accn̄s. alio° vt ē t̄min9
2e impōis ꝛ tūc dupl'r capit̄ ad ppositū
nostꝝ. Uno° vt est vnū de qnq3 p̄dica/
bilibus distinctū ɔ alia. ꝛ sic iterꝝ negat̄
iª hō ē accn̄s. A°° vt est idē q 2ª ītētio
. s. q3l3 qđ consideratur ex sola ɔsidera/
tione intellect9. ꝛ sic ɔceditur q hō est
accn̄s. Ad 3m cōcedit̄ maior termino
supponēte eodē modo s3 si diuersimo/
de supponat nō inconuenit. Unde cor/
pus verificatur de animali ī suppōe per
sonali. ꝛ genus verificatur de animali ī
suppositione materiali.

Ad ɔfirmatōe3 ɔcedo q hō ē termi/
n9 q n̄ ē hō. s3 negat̄ vlteri9 ɔña. g̊ hō ē
aliqd qđ n̄ ē homo. q2 l3 aliqd sit superi

us ad li terminus. tamen aliquid quod non ē hō ñ ē supius ad li tꝰinus qui non ē homo. Ad 4ᵐ rñsum ē in suppositionibꝰ cū determinat de supōe mālī determinata q₂ argᵐ petit illa₃ materia₃. Et vide ibi. breuit̄ tñ reuocabo ad mētē vñ dico ꝙ descēsus ē verus. ⁊ ꝙ illa est ꝟa. hoc hō est spēs vl̄ hoc homo est species. non qdē ꝓut li hō supponit ꝓ sibi simili. vt puta pro li hō ibis ꝓpōnibus hō est species. hō ē aīal.

Utrum suppositio materialis sit danda.

Contra argui/

tur ꝙ non rōibus Petri de mātua. qui negat hāc suppositionē. Et suppono ꝑus tria. pᵒ ꝙ terminus ꝑsonal̄r sumptꝰ non ꝯuertit̄ cū sibi simili mālit̄ sumpto. ita ꝙ subiecta hax̄ suppōu₃ nō ꝯuertuntur homo currit homo ē spēs. p₃ q₂ aliud sig̃t li homo ī vna illax̄ qō ñ sig̃t in alia g̊ nō ꝯuertunt̄. 2ᵐ p̄suppositum ē ꝙ talis terminus hō material̄r sumptus nō est spēs. p₃ q₂ ille materialiter sumptus nō conuertitur cū illo ꝑsonal̄r sumpto ⁊ cū ille ꝑsonaliter sumptus sit spēs ille material̄r sumptus nō erit spēs. 3ᵐ p̄suppositum nulla ē ꝓpositio q̄ habeat aliquam partem ꝓpinquā q̄ ñ sit aliqua ꝑs or̄onis p₃ q₂ illa ñ intelligitur ab aliquo. His p̄suppositis arguit̄ pᵒ ꝙ hec non ē ꝓpositio hō est species tento li homo materialiter ꝓbat̄ q₂ ꝑs ꝓpinqua nō ē pars orōis g̊. nō ē propositio. tenet ꝯsequētia ꝑ 3ᵐ p̄suppositum. antecedēs ꝓbatur sic. Illud qō ponit̄ ꝓ subō. s. li homo nō ē nomen nec ꝟbum nec altera ꝑs orōis. g̊ ⁊c̈ ꝯña t₃ ⁊ totū añs p₃ p̄ter primā ꝑtē q̄ ꝓbatur sic. li hō non ē cathegorema nec sincathegorema. g̊ nō est nomen. ꝯña bona. añs probatur. ꝙ ñ sit sincathegorema p₃ ꝙ nō sit cathegorema ꝓbatur q₂ non ē t̄inus cōis nec discretus. p₃ ꝙ nō sit discretus. ꝙ nō sit cōis probat̄. q₂ nō est species nec genꝰ nec alterꝰ terminꝰ.

2ᵒ arguitur sic. Ille t̄inus hō māliter sumptꝰ nō ꝯuertit̄ cū sibi simili ꝑsonaliter sumpto. g̊ cū sibi sil̄i ꝑsonalit̄ sūptus sit species. ille material̄r sumptus nō erit spēs ꝓ illis indiuiduis ꝓ qbꝰ hō ꝑsonal̄r sumptꝰ nec ꝓ alijs. g̊ nulloᵒ est spēs. 3ᵒ sic. Impossibile ē aliquē t̄minum material̄r sumptū de aliquo predicari. sed precise eodē modo terminus ē spēs quo ē p̄dicabilis. de aliquo. igitur non ē possibile t̄minu₃ materialiter sūptū esse spēm. 4ᵒ illud qō ponitur ꝓ subō huius vocalis vel scripti cōplexi homo ē spēs. non plus sig̃t q̄₃ significet añ impositionē alicꝰ talis termini. s₃ añ impositionem illud qō ponit̄ ꝓ subiecto non fuiss₃ ꝑs orōis. g̊ nec nūc. 5ᵒ illō qō ponit̄ ꝓ subō illiꝰ cōplexi ōis ē signū non ē ꝑs or̄onis. g̊ ꝑ idē nec aliquis terminus material̄r sūptus est ꝑs or̄onis. ꝯña p₃ añs ꝓbat̄. q₂ demonstrato illo vocali vel scripto ōis ꝙ ponit̄ pro subō illius complexi. si illud esset nom̄ h̄ eēt ꝑ modos generales vel speciales ab īpositore datos s₃ ñ h₃ aliquē modū ab īpositore datū g̊ ⁊c̈. ꝯña p₃ ⁊ mior ꝓbat̄ q₂ ab īpōitor̄ datū ē ꝙ tal̄ t̄inꝰ ōīs significet adiectiᵉ solū aut vlt̄ h̄ ꝙ significet se. si p̄mū p₃ ꝙ non stat material̄r. nec ē subm. si 2ᵐ sequit̄ ꝙ ōis t̄inus pᵉ ītētionis eēt equocus ⁊ ꝙ ql₃ talis supponeret ꝑsonal̄r. q₂ ꝓ eo qō sig̃t ab impositore. vel ex naturali intentione.

Sexto sequitur ꝙ ql₃ t̄inus eēt 2ᵉ intentionis. q₂ sig̃t se ⁊ suum significatu₃. .i. distinctum a se. g̊ ē 2ᵉ intentionis.

7ᵒ in isto complexo vocali omnem ē signum li omnem non est pars orationis. q₂ si si eēt illa congrua ⁊ per consequens li omnem esset ibi casus recti. ergo li omnem h₃ modum significandi recti ꝯñs est falsu₃. q₂ non est ab impositore. nec materialiter Ex his consequenter p₃ ꝙ nulla ē suppō simplex q₂ si aliq̄ foret sit ī aliq̄ tali mētali. hō ē spēs. ī qua

terminus supponit pro intentione. Et
arguit ꝙ illa nõ ē ꝓpositio. qꝛ sõꝫ nõ est
ps oṙnis qꝺ deducit vt ꝑus. In op/
positũ ē magr̄ ⁊ omnes rec grammatico
rũ. Dicũt. n. grãmatici. Dictio q̄cũqꝫ fue
rit tibi materialr̄ ē neutri generis ⁊ ide/
clinabile nomē Est ēt hec opinio ꝯ do/
ctrinã valētiũ logicoꝝ qui in scriptis su
is asserũt suppõeꝫ materialē. vñ porphi
riꝰ affirmat ꝙ homo ē spēs. aĩal ē genꝰ
dicit. n. In vnoquoqꝫ p̄dicamēto sũt q̄/
dã generalissima ⁊ q̄dã spēalissima sũt
alia. s. genera subalt̄na. Et subdit. horũ
q̄dē suba ē generalissimũ homo xo spã
lissimũ eo ꝙ spēs solũ corpꝰ xo species
q̄dē sbe ⁊ genꝰ corpis aĩati. modo certũ
ē ꝙ ille ꝓpões nõ sũt vere i suppõne ꝑ
sonali. ḡ i materiali ꝯ negãtes materia/
lē. 3° hec opinio repugt̄ sibiipsi. ⁊ ē si
milis opioni antiquoꝝ negãtiũ motum
quos reprehēdit phs p° phcoꝝ di. ꝙ ne
ganꝰ motũ affirmãt motũ esse. nam ne/
gãdo motũ mouēt labia mouēdo labia
affirmãt motum esse. Ita hec opinio ne
gãs suppositõnē materialē affirmat eã
Nã i p° supposito cũ dicũt ꝙ terminus
personalr̄ sũptus non ꝯuertit̄ cũ sibi si
mili materialr̄ sũpto. ita ꝙ suba harũ ꝓ
põnuꝫ non conuertũt̄. hõ currit homo
ē spēs. ꝯcedit ꝙ li homo i 2ª suppõit ma
terialiter: probatur qꝛ li hõ i p° cõplexo
⁊ li homo in 2° nõ supponit eodem mõ
vt dicis qꝛ i prima supponit ꝑsonaliter
in 2ª materialiter. alr̄ exm̄ nõ esset ad ꝓ
positũ suppositi. Item i 2° p̄supposito
dicit ꝙ ille terminꝰ homo materialr̄ sũ
ptus non ē species. ergo tu concedis ip
sũ posse sumi matialr̄. ⁊ sic ꝯcedis sup/
põem materialem. Hec sufficiunt ꝯtra
istam p̄sumptuosam opinionem. Ad
argumẽta facilis ē respõsio nõ admitten
do 2ᵃᵐ suppõem. s. ꝙ li homo materia/
liter sumptꝰ non sit species qꝛ sicut iste
terminꝰ homo personaliter sumptus ē
species ad istum hominē ⁊ ad illum. ita
ille terminus homo materialiter sum/
ptus ē species ad istos termios hoc hõ
hoc homo. sicut. n. verum ē ꝙ iste hõ ē
hõ. ita ꝙ hoc hõ est li homo. Ex quo pꝫ
solo secundi ⁊ terti argumētij. Silr̄ 3ª
suppõ ē falsa sumendo partē orationis
sicut ipse sumit ꝓ nomie verbo. Nã hu
ius copulatie oĩs hõ est aĩal ⁊ eꝯ. 2ª ps
est oratio ⁊ tñ multe sũt partes ꝓpinqꝫ
i ipsa quaꝝ nulla ē pars orationis. Et
ita cõceditur ꝙ aliqua ē pars propiqua
propositionis que non itelligitur ab ali
quo non obstantibus his vt non vide/
atur fuga ad omnia respõdetur. Ad
primam rationeꝫ admissis omnibꝰ sup/
positis. nego ꝙ hec non sit propositio:
homo ē species. Et ad probationem cũ
dicit̄ non est cathegorēa nec sincathe/
gorema. ḡ non est nomen. negatur cõse/
quentia cũ plures sint termini ⁊ nomi/
na quorum nullum ē cathegorema nec
sincathegorema. Et vlterius ad proba
tionem pc partis antecedentis cum dr̄
nec est terminus cõmunis nec discretꝰ
negatur immo est terminus cõmunis.
Ad probationem nec est species nec
genus ergo non ē terminꝰ cõmunis. p°
añcedēs est falsum. qꝛ est species. deide
cõsequētia nulla qꝛ multi sunt termini
communes quoꝝ nullus ē spēs nec ge/
nus. Ad 2ᵐ negatur ꝯsequētia. Ad
3ᵐ negatur maior. Ad 4ᵐ nego añce
dens. ꝓ illa parte valet ꝙ illud qꝺ põi/
tur ꝓ subo huius cõtrarij vocalis vel
scripti homo est species non plus signi/
ficet q̄ꝫ significabat añ impositionem.
nam ante ipositionem non significa/
bat nisi se materialiter. sed iam signifi/
cat se ⁊ quodlꝫ sibi simile ad placitum
non quidem ꝑ ipositionem immediate
transeuntē i illum terminuꝫ homo sed
propter quandam impositionem cõmu
nem ponentem ꝙ terminus sumptꝰ ma
terialiter stat pro seipso aut sibi simili.
Et si dicitur nlla est impositio qua pos/
sit materialiter supponere. Dicitur ne/
gãdo imo fuit illa impõ cõis ꝙ terminꝰ

ſecunde intentionis coniunctus ter/
mino pᵉ itētionis trabit illū ad ſuppō/
nē materialē. Ad qntū dico ꝙ ſubm
bui⁹ oīs eſt ſignum vl̄e ſupponit mātr
ꝛ eſt nomē idecliabiliter ſūptū. Et cuꝫ
dr̄ h̄ ē pp modos generales aut ſpecia/
les ab ipoſitoꝛe datos. Dico ꝙ nō vꝫ ar
gumētū. vn̄ ad boc ꝙ aliqd ſit nomē n̄
oꝫ ꝙ ſit tale p ipoſitōeꝫ factā ab aliquo
vno. ſed ſufficit ꝙ a tota cōitate. nec re/
grit̄ ꝙ ipō cōmunitatis graduet̄ ſupꝛa
tale nomē ſꝫ ſufficit ꝙ ſupꝛa aliud cōſi/
milis rōnis. nec ſeqt̄ ꝙ oīs terminus pᵉ
itentionis ſit equocuſ. nam ſuperius di
ctum ē ꝙ pp boc ꝙ ſigt̄ ſe ꝛ alia a ſe di/
ſtinctis rōnibus. tn̄ qꝛ nō pōt ꝓ talibus
ſit̄ ſuppōere. iō n̄ ꝯcluditur ipꝫ eē equo
cū. Foꝛte tn̄ n̄ eēt pctm̄ moꝛtale ꝯceder̄
illud. Ad ſextū negat̄ ꝯn̄tia. Ad ſe/
ptimū ꝯcedo ꝙ in iſto ꝯplexo omnem
ē ſignum li oēꝫ eſt pars oṙonis. qꝛ ē no/
mē idecīnabile ꝛ ꝙ oratō ē cōgrua qꝛ
tenetur ſub̄e ꝛ nō adiectiue. ꝛ cum ꝯclu
dit̄. g̊ li oēꝫ bꝫ mōꝫ ſignđi noīatiui ꝯce/
do. ꝛ cū dr̄ boc n̄ ē ab ipoſitoꝛe nec ma/
terial̄r. igitur nō bꝫ modū illū. pꝫ ꝙ nō
valet qꝛ ſtat ꝙ babuit a tota cōitate nō
p impoſitōnē tranſeuntē in ipꝫ ſed i ali
ud. Et ſic pꝫ ſol̄o ad argᵃ illius magi
ſtri q reputauit iᵃ argum̄ta ita foꝛtia ꝙ
credebat eē inſolubilia.

Utꝝ diffinitio ſuppōis pſonalis de/
terminate ſit bene data.

Contra. Arguitur ꝙ n̄ qꝛ aliquiſ t̄in⁹
ſtat determinate. ꝛ tamen non
licet deſcendi diſiūctie ſub eo. g̊ diffini
tio mala cōſequentia tꝫ. an̄s ꝓbat̄. qꝛ di
cendo nulluꝫ differēs ab ente ē ēs. li ēte
ſtat determīate vt pꝫ p ſecūdā reᵃᵐ ma
giſtri in capᵒ Pꝛo maioꝛi euidētia data
ꝓ declaratione illi⁹ p̄cipij. Quicqd mo
bilitat imobilitatū. ꝛc̄. q̄ regula dicit ꝙ
ſi duo ſigna diſtributia quoꝝ vnū ē af/
firmatiuū ꝛ aliud negatiuū cadēt ſupeꝛ
eundē terminū faciunt ſtare determi/
nate. ꝛ iſta ꝓpō eſt x̄a cuꝫ contradicto
rium ſit falſum. ꝛ tn̄ deſcenſus ē falſus
diſiunctiue fact⁹. ꝛ iſta ſunt oīa entia. g̊
nulluꝫ differens ab boc ente eſt ens. vl̄
nullū differēs ab h̄ ēte ē ens. ꝛ ita d̄ ali/
is. q̄lꝫ ē falſa qꝛ ꝯ̄dictoꝛiū eſt veꝝ. 2ᵒ
ad idē ſic dicēdo. nullus bō eſt qlꝫ bō. li
bō a ꝑte p̄dicati ſtat determinate qꝛ ca/
dunt ſupꝛa ipſuꝫ duo ſigna quoꝝ q̄dlꝫ
bꝫ vim diſtribuendi ipſuꝫ. g̊ imobilitat
p illđ p̄ncipium. Quicquid mobilitat i
mobilitatum imobilitat mobilitatū. vl̄
g̊ ſtabit determinate vel ꝯfuſe tm̄. ſed
non ꝯfuſe tm̄. qꝛ nō lꝫ deſcendere diſiū
ctim. vt pꝫ. g̊ ſtat determinate ꝛ tn̄ non
lꝫ deſcēdere diſiūctiue. vt pꝫ. g̊ diffini/
tio mala. 3ᵒ ſic dicēdo. Oē differens
ab ente non eſt ens. li ente ſtat determi/
nate p ſecūdā regulā illi⁹ p̄ncipij. Quic
qd mobilitat ꝛc̄. ꝛ tn̄ non lꝫ deſcendere
qꝛ ꝓpoſitio ē x̄a ꝛ deſcēſus falſus. ꝙ ꝓ
poſitio ſit x̄a pꝫ. qꝛ equalet iſti. nullum
differens ab ente ē ens. ꝙ deſcēſus ſit
falſus pꝫ deſcēdendo.

Ad bec ſunt due opiniones rn̄dētes
vna ē quā ſequit̄ magr̄ i logica magna.
Et ēt Albertus de ſaxonia. ꝛ Petrus
matuan⁹ ꝛ alij multi ſequūtur. q̄ opinio
tenet banc regulaꝫ ꝙ qn̄cūqꝫ duo ſigna
bn̄tia vi diſtribuēdi cadūt ſupꝛa aliquē
t̄inū faciunt ſtare ꝯfuſe tm̄ mobl̄r. ꝛ ꝑꝫ
bāc regulā. pꝫ rn̄o ad oīa argᵃ. qꝛ i oib⁹
illis t̄inus q aſſignabat̄ ſtare determi/
nate. ſtat ꝯfuſe tm̄. Et ſi bec opinio
cōis ſit ꝓ exercitatōne tn̄ iuuenū arguo
ꝯ̄ ipſā ſic. qꝛ dicēdo n̄ nullus bō ē aīal li
bō n̄ ſtat ꝯfuſe tm̄ ſꝫ determinate. ꝛ tn̄
cadunt duo ſigna diſtributia ſupꝛa ipꝫ
vt pꝫ. g̊ ꝛc̄. ꝯn̄a tꝫ cū mīoꝛi. maioꝛ ꝓbat̄
ſic. Datis duab⁹ ꝓpōib⁹ eqpollētib⁹ q̄/
l̄rcūqꝫ ſupponit t̄in⁹ in vna ꝛ in altera.
ſꝫ iſte due eqpollent non nullus bomo
ē aīal. ꝛ aliqs bō ē aīal ꝛ li bō i 2ᵃ ſuppo
nit detīnate. g̊ ꝛ i pᵃ ſuppōit detīnate.
Alia ē opio magr̄i i bac logica pua. q̄ nō
tꝫ reᵃᵐ alterius opionis imo pōit regu/

laȝ oppositaȝ scilicet quandocunqȝ duo
signa hñtia vi distribuẽdi cadũt sup̄ ra
aliquẽ ẗinũ aliqñ faciũt stare ɔfuse tm̄
aliqñ ð̃ẗinate quã reᵃᵐ ð̃clarat magr̄ i
q̃tuoꝛ alijs regul'i cᵒ ꝑ maioꝛi euidẽtia
Uide ibi. Et ille r̄gule ĩdigẽt limitatõe
vt diximᵒ ĩ suppõibᵒ. Et hãc opinionẽ
tenẽdo respõdeð̃ ẽ ad argumẽta. Ad
pᵐ negat̄ añs ad ꝑbatõeȝ dr̄ ꝙ dicẽdo
nullũ differẽs ab ente ẽ ens. li ente sup/
põit ɔfuse tm̄. ⁊ cũ tu allegas regulã ma
gistri in capᵒ ꝑ maioꝛi euidẽtia. Q̃ñcũ/
qȝ duo sigᵃ distributiua cadũt supra ẗi/
nũ eundẽ quoꝝ vnũ affirmatiuũ ⁊ alið̃
negatiuũ faciũt star̄ ð̃ẗinate. Dr̄ ꝙ regᵃ
ĩtelligit̄ sic. vt ibi ð̃claratũ ẽ. s. ꝙ cadãt
ĩmediate. ita ꝙ virtᵒ illoꝝ duoꝝ signo/
rũ primo cadat in illũ ẗinũ. qual'r ñ ẽ h̄
qꝛ li nullũ p̄us cadit in li differẽs q̃ȝ i li
ente. An aũt hec glosa sit valida. vide ĩ/
fra ĩ questione facta circa illas regulas.

Ad 2ᵐ ɔsimil'r respõdet̄ ꝙ li hõ a p̄te
p̄dicati stat ɔfuse tm̄ ⁊ nõ stat determi/
nate. qꝛ ñ ĩmediate cadũt illa duo signa
s̃ ipsum. Cũ aũt ꝑbatur ꝙ ñ stat ɔfuᵉ tã
tũ. qꝛ nõ lȝ ð̃scẽdi sub eo ð̃ disiũctim ne/
gat̄ ɔña bene tamẽ valet non licet ð̃scẽ
di disiuncti g̊ non stat ɔfuse mobl'r, sed
non valet g̊ nõ stat ɔfuᵉ. qꝛ stat cõfuse ĩ
mobilit̄. Et si dicẽs ɔ̃ nullũ illoꝝ signo/
rum facit stare immobiliter. g̊ male dr̄
ꝙ stet ɔfuse ĩmobiliter. 'negat̄ ɔñtia. lȝ
. n. nullũ illoꝝ signoꝝ faciat star̄ ĩmobi/
liter ambo tñ simul faciũt stare ĩmobl'r

Ad 3ᵐ consimil'r dicitur ꝙ li ente stat
confuse tm̄ pp̄ idẽ qꝛ illa duo signa non
immediate cadunt.

Utꝝ diffinitio. suppõis ꝑsonal' ɔfuᵉ
tm̄ mobilis sit; bene data.

Contra aliquis

terminus stat ɔfuse tm̄ 'mobi/
liter. ⁊ tñ non licet ð̃scẽdi sub eo disiun
ctiȝ. ergo diffinitio mala. consequentia
tȝ añs ꝑbatur. qꝛ dicẽdo. Hõ non ẽ oĩs
hõ li hõ a p̄te p̄dicati stat ɔfuse tm̄ vt ꝑ
babo. ⁊ tamen ð̃scensus disiunctim fa/
ctus ẽ falsus. s. ⁊ isti nõ sunt oẽs hoies.
g̊ hõ nõ ẽ iste homo vel ille hõ. ⁊c̃. 2ᵃ
ẽ falsa. qꝛ ɔ̃dictorium ẽ verum. s. oĩs hõ
ẽ iste hõ vl' iste hõ. vt pȝ p̄ exponẽtes ꝙ
tñ li hõ a p̄te p̄dicati stet ɔfuᵉ tm̄ mobi/
liter ꝑbat̄ qꝛ q̃ñcũqȝ duo signa hñtia vi
distribuẽdi cadũt s̃ eundẽ ẗinũ talis ẗi
nus ñ põt stare distributiue. vl' g̊ stabit
ð̃ẗinate vl' ɔfuᵉ tm̄. ꝙ nõ ð̃ẗinate argui
tur sic. qꝛ equalet huic. nõ oĩs hõ est oĩs
hõ sȝ li hõ a p̄te p̄dicati stat ɔfuᵉ tm̄. qa
duo signa hñtia vi distribuẽdi cadũt s̃
ip̄ȝ ⁊ vnũ ĩpedit r̄liquũ. Deide li oĩs po
sitũ a p̄te sb̄iecti ɔfũdit p̄dicatũ vt pȝ p̄
magistꝝ. g̊ stat ɔfuse tm̄. ꝙ equalcãt il/
le pȝ qꝛ ille oĩs ẽ oĩs hõ. oĩs homo nõ ẽ
oĩs ɔ̃dicũt. g̊ p̄posita negatione pᵉ equa
lẽt. ꝙ stet mobiliter pȝ qꝛ nullũ signoꝝ
facit stare ĩmobiliter q̃re ⁊c̃. Cõsimi/
liter potes arguere ð̃ ista. non oĩs hõ ẽ
oĩs hõ. 2ᵒ sic dicẽdo. Tu ñ es oĩs hõ.
li hõ stat ɔfuse tm̄ mobiliter. ⁊ tñ ñ lȝ ð̃
scẽdi disiũctiȝ sub eo. g̊ diffiᵒ mala. ɔña
tȝ cũ minoꝛi. qꝛ ð̃scẽsus ẽ falsus. ⁊ isti sũt
oẽs hoies. g̊ tu nõ es ille hõ vel iste hõ.
illa ẽ falsa. qꝛ ɔ̃dictoꝛia ẽ v̈a. s. tu es iste
homo vl' ille hõ ⁊c̃. maiõ ꝑbatur. qꝛ cũ
ĩ illa homo nõ ẽ oĩs hõ. li hõ a p̄te p̄dica
ti stet ɔfuse tm̄. g̊ a simili h̄ dicẽdo. tu ñ
es homo stabit li hõ ɔfuse tm̄. ⁊ cũ nul/
lũ istoꝝ signorum faciat stare immobi
liter. g̊ stabit ɔfuse tm̄ mobiliter. 3ᵒ
sic dicẽdo. oĩs hõ differt ab oĩ homine
li homine suppõit ɔfuse tm̄ mobl'r vt ꝑ
babo. ⁊ tamẽ nõ lȝ ð̃scẽdere disiũctiȝ sȝ
copulatim. g̊ diffiᵒ mala ɔñtia tenȝ cum
minoꝛi. qꝛ ð̃scẽsus disiũctiȝ factus ẽ fal/
sus. cũ tamẽ illa ꝑpositio tu ñ es oĩs hõ
sit vera ⁊ isti sũt oẽs hoies. g̊ omnis hõ
differt ab hoc hoie vel ab hoc hoie. ⁊c̃.
modo ista ẽ falsa. qꝛ 3ᵃ exponẽs ẽ falsa
. s. omnis homo non est hoc vel hoc. im/
mo oĩs hõ ẽ hoc vel hoc. ergo alia que ẽ
contraria huius ẽ falsa. sed ꝙ stet con/
fuse tantum mobiliter probatur. non

enim stat distributiue. quia duo signa habentia vim distribuendi cadunt supra ipsum. nec stat determinate. quia li omnis positũ a parte subiecti facit stare confuse tantum predicatum. ergo &c. Propter hoc argumentum petrus mantuanus voluit q quando termin⁹ stat confuse tantum mobiliter. q licet descendi disiunctim vel copulatim.

Ad hec sunt due opiniones respondentes. Una est quam sequitur magister in logica magna & petrus d mantua & alij. que opinio tenet hanc regulã q quandocunq terminus stat confuse tantum mobiliter q licet descendi sb eo disiunctim vel copulatim. Et s3 hãc p3 responsio ad arg. quia in omnibus licet dscendere copulatim. Et hec opio fere communis ẽ. Alia ẽ opinio magistri in hac logica parua que ponit regulam strictiorem illa alterius opinionis. Dicit. n. quandocunq terminus stat cõfuse mobiliter sub eo licet descendi disiunctim. Et hanc opinionem tenendo respondendum ẽ ad argumenta.

Ad primum dicitur q illa homo nõ est omnis homo. li homo a parte predicati stat confuse tantum imobiliter. qr non licet descendi. Et cum tu probas q stat mobiliter quia nullũ illorum signorum facit stare mobiliter. ergo non stat immobiliter. negatur 9ñtia. l3. n. a nullo illorum habeat q stet imobiliter ab ambobus tamẽ simul habet. Ad secundum dicitur cõsimiliter q stat li homo cõfuse immobiliter. & hoc habet ab ambobus signis l3 a nullo illorũ. Ad 3ᵐ consimiliter q li homine stat cõfuse tãtum immobilit. r & a nullo illorum habet h⁹ sed ab illis simul.

Utrum diffinitio suppositionis personalis confuse tantum immobilis sit bene data.

Contra subiectum añtis istius 9ditionalis. Si homo est animal est supponit confuse tm̃ immobiliter & tamen sub eo licet descendi disiunctim. g diffinitio mala consequentia tenet cum maiori per magistrum in 12ᵃ regula. capituli. Pro maiori euidentia di. q nota conditionis & rationis omnes terminos communes nõ distributos cõfundit confuse tantum immobiliter. minor pbatur qr bene sequitur. & isti sunt omnes homines. g si iste homo vel ille homo &c ẽ. animal ẽ. descensus est optimus. qr non potest añcedens esse verum sine cõsequente. nec oppositum cõsequentis potest stare cũ añte. Et si dicis q valet gratia mẽ, Cõtra valet in oib⁹ similib⁹ in forma g ẽ gra for. 2ᵒ sic predicatum isti⁹ reduplicatiue. Sortes iqtũ homo ẽ aĩal stat 9fuse tm̃ immobiliter & tñ sub eo. l3 descendi ad sua supposita disiunctim. ergo diffinitio mala. 9ñtia tenet cũ maiori p magistrũ in 6ᵃ regula illius capituli. Pro maiori euidentia di. Dictio reduplicatiua suum casuale cõfundit 9fuse tm̃ mobiliter pdicatũ vo immobiliter. minor pbatur. qr bene v3. & ista sũt omnia aĩalia. g sor. inqtũ homo ẽ hoc aĩal vel hoc aĩal &c. qr nõ potest antecedens esse verũ sine consequente. sicut. n. antecedens est verum. ita & consequens est verum vt patet per exponentes.

Ad hec argumenta respondetur. Ad primum sunt plures rñsiones. Quidam enim rudes dicunt negando q sb subiecto antecedentis liceat descendere sicut intelligit regula de conditionali. quia regula intelligit q non licet descendere in ordine totam coditionale3 & non sic descenditur in ordine ad totã 9ditionalem. sicut dscẽdit arguẽdo s3 dscẽdẽ in ordine ad totã 9ditiõalẽ ẽ descẽdẽ simul & semel sub añte & sub 9ñte & sic descẽdendo ñ valet descẽsus.

Hec responsio non potest negare se non esse rudem. primo qr non intelligit quid, velit dicere in ordine ad totã con

ditionalem cum magister dicit ꝙ notã
ꝯditõis ꝯfũdit imobilit̃ i ordine ad to/
tam ꝯditõalẽ.dicit.n.magister i 8° arg°
secũdi dubij pricipalis sue q̃drature d̃
clarãs hoc ꝙ idẽ t̃inus põt hr̃e diuersã
suppõez si ꝯsideret̃ vt ẽ ps cathegorice
⁊ si ꝯsidẽt̃ vt ps ipothetice.Nã dicẽdo
si hõ currit aĩal currit tã li hõ q̃ȝ li aĩal
stat determinate vt sũt ptes cathegori/
ce stat aũt ꝯfuse imobiliter vt sũt ptes
ipothetice. 2°.qꝛ dato ꝙ adhuc d̃scẽ/
dat̃ suo mõ.s.sub añte ⁊ ꝯñte sil'. adhuc
descẽsus valet.qꝛ bñ seq̃t̃ si hõ ẽ aĩal ẽ.
⁊ isti sũt oẽs hoĩes ⁊ ista sũt oĩa aĩalia.g̊
si iste hõ vl' ille hõ vl' iste hõ ⁊c̃.ẽ h̃ vl' h̃
vl' h̃ aĩal ⁊c̃.ẽ Alij dicũt ꝙ sub subo
añtis valet descẽsus gr̃a mẽ.ñ autẽ gr̃a
forme.qꝛ nõ valet i oĩbus ꝯsimilibꝰ i fõ
ma.Uñ ñ vȝ descẽsus i ꝯditõalibꝰ affir
matiuis q̃ꝝ ptes sr̃ negatie.vt dicẽdo.si
hõ ñ currit risibile ñ currit ñ lȝ descẽdi
sub li hõ qꝛ ñ seq̃t̃ sic arguẽdo si hõ nõ
currit risibile ñ currit.⁊ isti sũt oẽs ho/
mies.g̊ si iste hõ vl' ille hõ vl' iste hõ ⁊c̃.
nõ currit risibile ñ currit.qꝛ añs ẽ veꝝ
vt pȝ ⁊ ꝯñs flȝ.qꝛ añs ẽ vna ꝯditõal' cu
ius oppositũ ꝯñtis stat cũ añte vt pȝ.g̊
⁊c̃. Hec rñsio ptim bñ rñdet partim
male.bene quidez quia dicit gratia ma/
terie ⁊ non gratia forme. male vero
quia nõ assignatur instantia i similibus
in forma.quia ille due conditõnales nõ
sunt similes in forma.neq; descensus fa
ctus sub secunda conditionali est simi/
lis in forma descensui facto sub prima
ꝯditionali.quia ad hoc ꝙ aliqua ꝯseq̃n
tia sit simil' i forma alteri requirũt̃ due
conditiones s̃ȝ magistꝝ i p° cap° ꝯñtia/
rum.p^a ꝙ sit similis modus arguẽdi i
vtraq;. Secunda ꝙ añtia ⁊ ꝯña sint
sil'ia quo ad suas ptes.s.ꝙ hẽat cathego
ricas ꝯsil'es i forma.Cathegorice aũt sr̃
ꝯsil'es i forma s̃ȝ magr̃z p° cap° ꝯñaruȝ
qñ sũt eiusdẽ q̃litatis ⁊q̃ntitatis vl' pter
q̃ȝtitatẽ de eodẽ extremo simplici l' cõ/
posito.modo pȝ qꝛ ille due ꝯditõales ñ
sunt similes. probatur per magistrum
loco allegato qꝛ ad h°.ꝙ due ipotce sint
sil'es req̃rit̃ ꝙ eaꝝ cace ⁊ note sint sil'es
q̃l'r non est hic.vna enim illarum ꝯditi
onaliũ est ex cathegoricis affirmatiuis.
altera v̾o ex negatiuis.cathegorice aũt
affirmatiue ⁊ negatiue nõ sũt simil' for/
me s̃ȝ magistꝝ loco allegato q̃re ⁊c̃.Jõ
aliter dicẽdũ ẽ.s.ꝙ descẽsus tenet gra/
tia materie.non aũt gr̃a forme. Gratia
materie tenet qꝛ consequens ẽ necessa/
riũ.gratia v̾o forme non tȝ qꝛ ñ vȝ talis
descensus in oĩbꝰ similibꝰ sic arguẽdo
i forma.Et do istantiam.qꝛ ñ lȝ descen/
dere sub subo ꝯñtis huius ꝯditõalis si
hõ ẽ aĩal ẽ.⁊ ista sũt oĩa aĩalia g̊ si hõ est
h̃ aĩal vl' h̃ aĩal vl' h̃ aĩal ⁊c̃ ẽ. pȝ ꝙ añs
ẽ veꝝ ⁊ ꝯñs falsũ.qꝛ ꝯñs ẽ vna ꝯditiõal'
cuiꝰ oppositũ ꝯñtis stat cũ añte. qꝛ hinc
ad cẽtũ annos añs erit veꝝ ⁊ ꝯñs falsũ.
Simil'r ñ lȝ descẽdẽ de subo añtis si di
stribuat̃.qꝛ ñ valet oĩs hõ mouet̃ si oĩs
hõ currit.⁊ isti sunt oẽs hoĩes.g̊ oĩs hõ
mouet̃ si iste hõ currit.⁊ oĩs hõ mouet̃
si iste hõ currit.⁊ sic de singuls pȝ ꝙ ꝯñs
ẽ falsum ⁊c̃. Et si arguis ꝙ descẽsus
factꝰ ñ ẽ similis i forma alteri qꝛ non ẽ
similis modus arguendi descendere sb
ꝯñte ⁊ descẽdere sub añte.quare ⁊c̃.

Dicitur ꝙ descẽsus factus ẽ similis
in forma alteri.Et cũ tu dicis ꝙ d̃scẽde
re sub añte ⁊ descẽdere sub consequẽte
nõ est similis modus arguendi.Dicitur
ꝙ lȝ non sit absolute similis modus ar/
guendi ẽ tamen similis merito note cõ
ditionalis qꝛ subiectum ꝯsequentis ita
confunditur immobiliter a nota ꝯditõ
nis sicut subiectum antecedentis. g̊ pa/
ri rõe si liceret descẽdere de forma sub
vno liceret sub altero.Et si nõ lȝ de for
ma sub vno nȝ lȝ sub altero lȝ.Et h̃ est
ꝙ i suppõibꝰ pollicitꝰ sũ declarar̃.Et h̃
rñsio vr̃ ꝯformior intẽtõi magistri i.18.
argumẽto secundi dubij principalis q̃/
drature.qꝛ sicut tetigimus in suppõibꝰ
rõ qꝛ sicut subm antecedẽtis nõ distri/

butum stat immobiliter ita consequēt|
subꝫ nō distributū stat imobilr̄. ⁊ si sb/
iectū ꝯn̄tis nō stat mobiliter. g̊ nec sub
iectū an̄tis stat mobiliter. A simili nō ē
maior rō ꝙ sub subiecto an̄tis liceat de
scēdere ꝙꝫ sub subō ꝯn̄tis. sed n̄ lꝫ descē
dere sub subō ꝯn̄tis. g̊ neqꝫ licꝫ descen
dere sub subō an̄tis. grā forme dico nō
gratia materie. Ad 2ᵐ argᵐ r̄spōdēt
qdā rudes ꝙ sub p̄dicato reduplicatiē
nō valet descensus dicēdo sor. inqꝫtum
hō ē animal. ⁊ ista sunt oīa aīalia .: g̊ sor.
iqꝫtū hō ē hoc aīal vl' hoc aīal quia an̄s
erit verū hinc ad cētū annos ⁊ ꝯn̄s fl'm
ꝙ ꝯn̄s erit falsum hinc ad centū annos
notum est. sed ꝙ an̄s erit verum ꝑ pᵃ p
te ēt notū ē. ꝑ 2ᵃ dicūt ꝙ ēt verū ē. qꝛ tc̄
demōstrātur aīalia q̄ erūt tūc. ⁊ nō q̄ st̄
nūc .,certum est ꝙ ista est vera hec sunt
omnia aīalia hinc ad centū annos. dmō
strādo aīalia q̄ sūt tūc. Ista rn̄o ē plus
ꝙꝫ rudis i dicēᵒ an̄s. eē verū hic ad cētū
ānos pᵒ qꝛ iᵃ ꝑpō ista sūt oīa animalia
demonstrando animalia presentia non
est eadem formaliter cū aᵃ ista sunt oīa
animalia demonstrando animalia futu
ra hinc ad centum annos quia variato
significato variatur propositio forma/
liter cuꝫ forma propositionis sit respe/
ctus ad significatum. modo notum est
ꝙ ista propositio ista sunt omnia anima
lia demonstrando animalia que sunt d
presenti que est pars antecedentis hinc
ad centum annos erit falsa demonstrā
do eadem qꝛ aliter propositio non. esset
eadem. Deide pᵃ pars an̄tis ē fl'a hic
ad cētū annos. s. sortes inqꝫtū hō ē ani/
mal. qꝛ pᵃ exponēs erit falsa. s' sortes est
homo. ⁊ etiā 2ᵃ. s. sortes ē animal. quia
tunc sortes non ē g̊ non ē hō nꝫ aīal. po/
ristice sēper loquor. Iō aliter respō/
dēdū ē ad argumēta vt dixi i suppōibꝰ
. s. ꝙ nō lꝫ descēdi sub p̄dicato redupli/
catiue. qꝛ descēdendo descēsus ē falsus
cū an̄cedēs sit verū ⁊ ꝯsequēs flꝫ. vt di
cēdo sor inqꝫtū hō ē aīal. ⁊ ista sunt oīa
animalia. ergo sortes inqꝫtū homo est h
animal vl' hoc animal ⁊c̄. ꝙ antecedēs
sit verum tunc pꝫ. ꝙ ꝯsequēs sit falsū ꝑ
batur quia 3ᵃ exponens est falsa que est
ista ⁊ si aliqd ē homo illud est hoc aīal
vel h aīal ⁊c̄. qꝛ ista est vna conditōalis
cuius oppositū ꝯsequētis stat cuꝫ ante/
cedente. g̊ est falsa probo antecedens. qꝛ
oppositum ꝯsequētis tūc stat cū antece
dēte quādo ex antecedēte ⁊ opposito ꝯ
sequentis sit vna copulatiua possibilis
aliquid est hō ⁊ illud non ē h aīal vel h
animal ⁊c̄. demōstrando oīa animalia p̄
sentia. nō dico tamen ꝙ sit vera nūc illa
copulatia sꝫ possibilis qꝛ potest esse vera
vt hinc ad cētum annos q̄re ⁊c̄.

Utrum diffinitio suppositionis per
sonalis distributiue mobil' sit bn̄ data.

Contra aliquis
terminus stat distributiue mo
biliter ⁊ tamē nō lꝫ dscēdi sub eo copu/
latiue. ergo diffinitio mala ꝯsequētia tꝫ
antecedēs ꝑbatur qꝛ dicēdo differens
ab ente nō ē ens. ista ē vera qꝛ cōtradicto/
rium est falsum. s. omne drn̄s ab ente ē
ens vt pꝫ ꝑ exponentes. ⁊ li ente stat di
stributiue mobiliter vt patet ⁊ tamē de
scēsus est falsus ⁊ ista sunt omnia entia
ergo differēs ab h ente nō ē ens ⁊ diffe
rēs ab hoc ente nō ē ens ⁊ sic de singul'
īmo quelibꝫ istarum est falsa qꝛ ꝯdicto
riuꝫ ē verū. s. omne differēs ab hoc ente
ē ens vt pꝫ ꝑ exponētes quare ⁊c̄. 2ᵒ
sic Nō oē differēs ab ente nō ē ens. ista
ē vera qꝛ ꝯdictoriū e falsum s. oē differēs
ab ente ē ens. vt pꝫ ꝑ exponētes. ⁊ li en/
te stat distributie mobiliter vt pꝫ qꝛ st̄
tria signa distributiua mobiliter caden
tia suꝑ ipsū ⁊ tamen non licet descendi
copulatiue sub eo quia descēsus falsus
est. ⁊ ista sunt omnia entia. ergo nō om/
ne differens ab hoc ente est ens. ⁊ non
omne differens ab hoc ente est ens ⁊c̄.
modo quelibet harum falsa est. quia cō
tradictoria est vera. Tertio sic dicē/

do non nullum differens ab ente non ē ens ista est vera. quia equiualet isti differens ab ente non est ens per illam regulaz. pre postq3 sub alter. ꝛ tamen li ente stat distributiue mobiliter vt patet ꝛ tamen licet descēdi copulatiue qꝛ descēsus ē vt patet q̄re ꝛc̄. 4° sic dicē° vidēs oēm hoīez nō est aīal. i° est vera qꝛ ꝯdictoria ē falsa ꝛ li hoīez stat distributiue ꝛ tñ nō l3 ꝯscēdi copulatiue qꝛ descēsus falsus ē vt p3 quare ꝛc̄.

Ad hec rñdet. Ap^m negat aũs Ad ꝓbationem dr̄ ꝙ li ente stat distributiue immobl'r. iō ñ licet descēdi h3 aũt ꝙ stet imobiliter ab illis duobus signis sil'. licet a nullo illoꝝ. Et si dicit ꝯ qꝛ negatio nō h3 vi3 supra terminũ p̄cedētē. ğ non h3 vim immobilitandi. Dicit ꝙ veꝝ ē ꝙ non h3 vim distribuēdi ꝛ negandi supra p̄cedētem terminũ sed aliq̄ vim h3. s. immobilitādi de se ñ h3 vi3 imobilitandi sed cũ alio. vt in illa vidēs omnem hoīez nō ē aīal li hominē stat distributiue imobiliter. ꝛ nō l3 descēdi imobilitat aũt ab illis duobus signis simul. ꝛ a nullo diuisim.

Ad 2^m ꝛ 3^m ꝯsimiliter respōdetur, ꝙ li ente in illis stat distributiue immobiliter ꝛ ideo non lic3 descēdi.

Ad 4^m similiter p3 rñō qꝛ li hominē stat imobiliter iō ñ l3 descendi q̄re ꝛc̄.

Utꝝ illō p̄ncipiũ sit veꝝ qcqd mobilitat imobilit^m. imobilitat mobilitatũ.

Contra Nullũ

simile destruit suum simile. ergo vnũ signũ distributiuũ nō destruit distributionē alterius ten3 ꝯña. qꝛ vnũ signum distributiuũ ē sile alteri ꝛ aũs p3. Cōfirmatur qꝛ oīs res ꝑ quas cās oritur ꝑ eas augetur. 2° ethicoꝝ. sed distributio orit ꝑ signum distributiuũ ğ auget ꝑ signum distributiuũ. 2° sic sicut se h3 signũ immobilitās ad imobilitās. ita se h3 mobilitās ad mobilitans s3 signũ imobilitās ñ ꝯstruit imobilitatē3 factā ꝑ aliō signũ imobilitās. ğ nec signũ mobilitās ꝯstruit mobilitatiōem alti°ꝯña nō cũ maiori. mioꝛ ꝓbat qꝛ dicēdo si necessario hō currit necessario aīal currit. tā li hō q̄3 li aīal stat ꝯf° imobiliter nō obstante ꝙ sint duo signa immobilitantia. s. nota conditionis si. ꝛ li necessario. Cōfirmatur qꝛ omne simile adauget suũ simile. 3° sic. qꝛ si sic eēt h° ꝓ tanto esset qꝛ vnũ signũ ipedir3 aliud. s3 ꝯ. aut ğ equalē vi3 h3 cũ alio aut inequalē. si equalē vnũ nō ipedit aliud. qꝛ ab equalibus non ꝓuenit actio. Si iequalē qō h3 maiorē vim supabit aliō ꝛ nō econtra quare ꝛc̄. Cōfirmat qꝛ signũ p̄cedens ñ ipedit a sequenti. qꝛ sequēs nō h3 vim supra p̄cedētem q̄re ꝛc̄.

4° sic dicendo tu es oīs nullus hō. li hō stat distributiue ꝛ tamen duo signa h̃ñtia vi3 distribuēdi cadunt supra ip3. ergo pricipium falsum. nota ꝯña cũ minori. maioꝛ ꝓbatur. qꝛ sensus ē ꝙ tu es omne illud qō nō ē homo. Cōfirmat qꝛ dicēdo omnis vl' omnis hō currit li hō stat distributie. ꝛ tñ duo signa distributiua cadunt supra ipsum.

Ad hec respōdetur Sed ꝓ rōe aduēte fũdamētũ illius principij. Unde gdā dicũt ꝙ quādocũq3 i ꝓpōe ponũt duo signa habētia vim distribuēdi sp vnũ ē negatiuũ vl' saltē icludit negationē vt ē li differēs. s3 qꝛ negatio destruit qcqd inuenit ideo signum negatiuum siue includēs negatōnē destruit mobilitatē alterius ꝛ iducit oppositũ. s. imobilitate3 duo autē mere affirmatiua nũq̄3 ꝯgrue sil' ponũt s3 icōgrue vt oīs homo currit. iō apparet rō illius principij.

Hi peccant iudicio meo dicentes ꝙ quādocũq3 in propositione ponuntur duo signa habentia vim distribuendi eundem terminum ꝙ vnum est negatiuum vel inducens negationem. nam dicendo qlibet asinus cuiuslib3 hominis currit' h sunt duo sig^a habentia vim distribuendi eundem terminum. s. li hoīs

qꝛ quodlꝫ illoꝝ ꝑ ſe ſumptum diſtri
bueret quoniam dicēdo quilibet aſinꝰ
hominis currit li hominis ſtat diſtribu
tiue cum ſit determinatio termini ſtātꝫ
diſtributiue. ⁊ dicendo aſinus cuiuſlꝫ
hominis currit ēt li hominis ſtat diſtri
butiue. ⁊ tamen ambo ſunt mere affir
matiua. Item quando affirmatiuum
precedit ⁊ negatiuum ſequitur. vt dicē
do omne differens ab ente eſt ens. qūo
ē verum ꝙ negatiuum deſtruat diſtri
butionem affirmatiui. qꝛ nullam diſtri
butionē inuenit ante. ſe immo ſignum
affirmatiuum deſtruit tunc diſtributō
neꝫ negatiui ⁊ tamen illud affirmatiuū
non includit negationem. ergo iſti non
reddunt vniuerſaliter cauſam quando
duo ſigna mere affirmatiua cadunt ſu
pra eundem terminum vt dicendo qui
libet aſinus cuiuſlibet hominis currit.
Secundo qꝛ non reddunt cauſā quā
do affirmatiuum precedit negatiuuꝫ vt
dicēdo omne differens ab ente ē ens.
Ideo aliter dicēdum puto. ſ. ꝙ ſicut
ex natura ſua ſi eſt in mente. ex īpoſitio
ne aūt ſicut ſi eſt in voce vel in ſcripto
ſignum habet diſtribuere terminum n̄
diſtributum. ita habet remouere diſtri
butionem termini diſtributi ſiue tale ſi
gnum negationem includat ſiue non. ⁊
ideo ſiue ambo affirmatiā ſint ſiue am
bo negatiua. ſiue ſit vnum affirmatiuū
⁊ aliud negatiuum. ſiue negatiuum pre
ponatur affirmatiuo ſiue econtra. ſem
per duo ſigna cadentia ſuper eundē ter
minum immobilitat ideſt faciunt ſtare
non diſtributiue. Ad primuꝫ ergo di
cunt ꝙ nullum ſimile deſtruit ſuū ſimi
le vel actum ſui ſimilis per ſe. per acci
dens tamen poteſt: ſicut vna cādela ac
cenſa liquefacit aliam. ⁊ ex conſequenti
extinguit illā. ita vnum sig^{m} diſtributi
uum ꝯſtruit diſtributioneꝫ alterius ex
eo so^{m} ꝙ ambe diſtributiones non pn̄t
recipi in illo 3°. Ego credo ꝙ vnum ſi
gnum diſtributiuum deſtruit diſtribu
tōeꝫ alteriꝰ ꝑ ſe. qꝛ facit h̄ ex natura ſua
qꝺ aūt inē ex natura ſua ꝑ ſe. inē. ģ ⁊c̄.
Iō aliter dicerē. Pro quo aduēte vt ta
ctū eſt ꝙ qōlꝫ ſignuꝫ diſtributiuū eque
p° habet duplicem vim. ſ. mobilitādi. ſ.
diſtribuēdi ⁊ īmobilitādi. ideſt remouē
di diſtributiōeꝫ. Vn̄ ſi eſſet poſſibile ꝙ
duo ſigna ponerētur ſm̄ viꝫ diſtribuē
di ambo. diſtribuerēt. ſꝫ qꝛ qn̄ ſiľ ponū
tur ſꝑ vnū ponit̄ ſm̄ vim diſtribuēdi il
lud. ſ. qꝺ non inuenit terminū diſtribu
tū. aliud aūt ponitur ſm̄ vim deſtructi
uā diſtributōis. iō nō diſtribuit terminum.
Ad formā ģ argumēti cū dr̄ ꝙ
nullū ſiľe deſtruit ſuū ſimile. dr̄ ꝙ veꝝ
ē in his que principaľr hn̄t viꝫ ꝯſtructi
uā ſolū. Si hn̄t vim ēt deſtructiuā non
valet vt hic. Vľ aľr dr̄. ⁊ ad idē vēit
ꝙ nullū ſimile deſtruit ſuum ſiľe ſm̄ ꝙ
ē ſiľe. ſi aūt ꝯſtruit hoc ē ſm̄ ꝙ ē diſſiľe
vn̄ ſi p̄mū ſignū diſtributiuū ꝯſtruit di
ſtributōeꝫ alteriꝰ h̄ non ē ſm̄ ꝙ ē ei ſiľe
ſed ſm̄ ꝙ ē ei diſſimile. qꝛ p̄mū ē ſm̄ viꝫ
ꝯſtructiuā diſtributiōis. 2^{m} aūt ſm̄ viꝫ
ꝯſtructiuā diſtributiōis quare diſſimi
lia ſūt. Et aīus meꝰ letatꝰ ē ī hac rn̄one
Ad ꝯfirmatōem cū dr̄. Ois res ꝑ q̄s
cās orit̄ ꝑ eas augetur Dicit̄ ꝙ veꝝ ē ſi
ē apta nata augeri. Si aūt n̄ ē apta nata
augeri vt hic ī ꝓpoſito non augetur.
Ad 2^{m} nego maiorē. ⁊ rō ē qꝛ ſignuꝫ
mobilitās hꝫ duplicē vim eque p°. Vnā
ꝯſtructiuā diſtributōis. alterā ꝯſtructi
uā diſtributōis. īmobilitās aūt hꝫ tātū
vnā ītelligēdo ꝑ īmobilitās illud qꝺ tu
intelligis ī arguēdo. illud. ſ. qꝺ facit ſta
re īmobiľr. q̄re ⁊c̄. Ad ꝯfirmatiōeꝫ dr̄
ꝙ oē ſiľe aduaget ſuū ſiľe ſi ē aptū natū
augeri. h̄ āt n̄ ē ſic. q̄re ⁊c̄. Ad 3^{m} dr̄ ꝙ
lꝫ abſolute eq̄lē vi hērēt vt tn̄ in ꝓpōe
ſt p^{m} maiorē vi hꝫ qꝺ hꝫ vi ꝯſtructiuā
q̄ꝫ 2^{m} qꝺ hꝫ viꝫ ꝯſtructiuā. Ad ꝯfirma
tōeꝫ ꝯcedit̄ ꝙ ſignū p̄cedēs nō īpedit̄ a
ſequēti. ģ diſtribuit. negat̄ ꝯn̄a. qꝛ ī tali
ꝓpōe ponit̄ ſm̄ vim deſtructiuā diſtri
butōis. nō aūt ꝯſtructiuā

Ad quartum dicunt quidam ad pau
ca respiciētes q li hō stat distributiue.
lȝ nō est ꝯ pncipiū datū. qꝛ itelligit qñ si
gnū negatiuū pcedit affirmatiuū. ꝛ ñ eꝯ
sicut hic. Contra hos nolo arguē ne di/
cas q sim mot⁹ passiōe. tu vides mani/
feste q negāt pncipiū illd. Jō dō al'r
.s. q illa ppō ē icōgrua. ꝛ ad istā ñ hēt
logicus rñdē. qꝛ psupponit grāmāticaȝ.
si aūt hēret rñdē dicēt q li hō staret de
terminate. Ad ꝯfirmatōeȝ dr q nuga
tō ē. q̄re ꝛc̄. Utꝝ ille q̄tuoꝛ regule de
clarantes illud pncipium. Quicqd mo
bilitat imobilitatū imobilitat mobilta
tū. ꝟe sint. Prima regula. Si duo sig
affirmatiua. cadūt supꝛa cūdē ti⁹ faci/
unt stare determinate. 2ᵃ regula. Si
vnum fuerit affirmatiuū ꝛ reliquū ne/
gatiuū. iteꝝ faciūt stare ꝺtermiate. 3ᵃ
regula. ꝛ si ambo fuerint negatiua ꝛ i/
mediate cadāt iteꝝ faciunt stare. deťia/
te. 4ᵃ regula si ambo sint negatiua ꝛ
mediate cadant faciunt stare confuse
tantum.

Contra primaȝ

arguit dicēdo. Oē drñs ab en/
te non ē ens li ente non stat deťinate vt
pbabo ꝛ tñ cadūt sup ipȝ duo signa di
stributiua affirmatiua. g pᵃ regula fal/
sa. ꝯña nō miori. maioꝛ pbat qꝛ ppō ve
ra est. cū equalet isti. nullū drñs ab ente
ē ens ꝛ tñ si staret deťinate li ente dicēt
disiunctiue descēdē sub eo ꝛ tñ descēs⁹
ē fls ꝛ iᵃ sūt oīa ētia. g oē drñs ab hō en
te nō ē ens. ꝛ sic de alijs. ꝛ pȝ q ꝯñs ē flȝ

2° sic qlȝ asinus cuiuslȝ hoīs currit li
hoīs ñ stat determinate ꝛ tñ cadūt duo
signa affirmatiā ꝯ ipȝ igit rgla fl'a. cō
sequētia tȝ cū miori. qꝛ qōlȝ illoꝝ p se sū
ptū distribueret li hoīs. maioꝛ pbat. ꝛ
pono i casu q qlȝ hō hēat vnum asinū
q ñ currat. ꝛ vltra hoc q sint tres asini
totius cōitatis hoiuȝ q currāt. tūc ppō
ista ē vera qlȝ asin⁹ cuiuslȝ hoīs currit.
vt pȝ exponēdo si mō li hoīs staret ꝺťi/
nate liceret descēdē disiunctiue ad sua
supposita. ꝛ tñ ꝺscēsus ē falsus ꝛ isti sť
oēs hoīes. g asinus istius hoīs currit. ꝟl
qlȝ asin⁹ isti⁹ hoīs currit ꝛ si de singul'.
pȝ q quelȝ haꝝ est falsa.

Contra secūdā

regulā arguit sic dicēdo. Nul/
lū differēs ab ente ē ens li ente ñ stat: ꝺ
terminate vt pbabo ꝛ tñ cadūt duo si/
gna super ipsū. vnū affirmatiuū ꝛ aliud
negatiuuū. g rgula fl'a. ꝯña nō cū miori
maioꝛ pbat. qꝛ si staret deťminate lice/
ret descēdē disiunctiue sub eo. qō ē flȝ
qꝛ ppō illa ꝟa ē vt pȝ. qꝛ ꝯdictoꝛiū ē flȝ
ꝛ tñ ꝺscēsus ē falsus ꝛ ista sūt oīa entia
g nullū differēs ab hoc ente ē ens ꝛ sic
de singulis pȝ q q̄lȝ ē falsa q̄re ꝛc̄. 2°
sic dicēdo hō ñ ē oīs hō li hō a pte pdi/
cati ñ stat deťminate vt pbabo. ꝛ tñ ca
dūt duo signa sup ipȝ q̊ꝝ vnū ē affirma
tiuū ꝛ aliud negatiuū. g regula falsa. ꝯñ
tia nota cū minoꝛi. maioꝛ pbat. qꝛ illa p
pō hō ñ ē oīs hō equalȝ illi ñ oīs hō est
oīs hō. vt pȝ p istam regulā Pꝛe ꝯdic. ꝛ
i ista li hō a pte pdicati stat ꝯfuse tm̄. g
ꝛ i altera stabit sil'r. 3° sic dicēdo nul/
lus hō ē qlȝ hō li hō a pte pdicati ñ stat
deťinate vt pbabo ꝛ tñ duo sig cadūt
ꝯ ipȝ. q̊ꝝ vnū ē affiratiuū ꝛ aliō negati/
uū. g reᵃ fl'a. ꝯña tȝ cū miori. maioꝛ pba
tur qꝛ si staret deťinate liceret ꝺscēder
disiūctiūe sub eo qō ē flȝ. qꝛ ppō iᵃ ē ꝟa
ꝛ tñ descēsus falsus. ꝛ isti sť oēs hoīes.
g nullus hō ē iste hō vl' nullus hō ē ille.
hō ꝛ sic de singul' vt pȝ quelȝ ē falsa.

Cōtra 3ᵃᵐ reᵃᵐ arguit sic dicēdo hō
ñ ē nullū aīal. li aīal ñ stat deťinate vt p
babo ꝛ tñ cadūt ꝯ ipȝ duo signa negati
ua imediate. g regᵃ fl'a. ꝯña nō cū miori
maioꝛ pbat. qꝛ iᵃ ppō equalet isti ñ oīs
homo ē nullum aīal. vbi aīal stat ꝯfuse
tantuȝ. g ꝛ in altera stat similiter.

Secundo sic dicēdo non nullus hō ē
animal li homo ñ stat deťinate. vt pro/
babo. ꝛ tamen cadunt duo sigᵃ negatia

immediate. ergo regula falsa. consequē
tia tenet cum minori. maior probatur.
qꝛ si staret determinate liceret descen/
dere disiunctiue sub eo ꝙ est falsum. qꝛ
propositio vera est ⁊ tamen descēsus ē
falsus. ⁊ isti sunt omnes homines. ergo
nō iste homo est animal vel non iste hō
est animal. ⁊ sic de singulis. ⁊ patet ꝙ q̄/
libet est falsa.

Contra quar/
tam regulam arguitur sic dicē
do nō nullus homo currit li currēs nō
stat confuse tantum ⁊ tamē cadūt duo
sigª negatiua mediate supra ipsum. er/
go regula falsa. consequentia nota cum
minori maior ꝓbatur qꝛ equiualet isti
aliquis homo currit. vbi li currens stat
determinate ergo ⁊c̄.

Ad hec quidam respondent ꝙ regu/
le vere sunt. Sed aduertenō ꝓ tribus
primis regulis ꝙ non semper sub quo/
cūqꝫ termino stante determinate licer̄t
descendere disiūctiue est enim impedi/
mentum multotiens rōne signoꝝ posi/
torum. si tamē aliquis terminus stat de
terminate sine signis. semper sub eo licꝫ
descēdere disiunctiue. ⁊ sic patet rn̄o ad
omnia argumēta ꝯ primam regulam.
Et ad primum ⁊ ad 3ᵐ contra secūdam
⁊ ad 2ᵐ ꝯ 3ᵐ. Dicunt vlterius ꝙ duaruꝫ
ꝓpositionū equalentium ratione signo
rum nō inconuenit aliquem terminum
in vna stare determinate ⁊ in altera cō
fuse tātū. ⁊ sic patet ad 2ᵐ ꝯ 2ᵃᵐ regulā
⁊ ad primū contra tertiam regulaꝫ. 4ª
autem regula ex sola limitatione magi
stri clara est. Hec responsio iudicio
meo peccat in duobus. Primo in eo
ꝙ dicit ꝙ sub termino stāte determina
te nō licet sēper disiunctiue descendere
quia tunc diffinitio suppositionis deti/
nate data a magistro esset īsufficiēs ex
quo alicui competit diffinitum cui non
copetit diffinitio. Secūdo peccat i h̄
ꝙ dicit ꝙ due propositiones equiualēt
quarum termini non eodem modo sup
ponūt. hoc. n. ē contra magistꝝ in 4ª re
gula illius p̄ncipij. Quicqd mobili/
tat ⁊c̄. vbi declarans illam regulam di/
cit ꝙ dicēdo non aliqs homo nō est ani
mal li aīal stat cōfuse tātū. vt pꝫ per su/
am equiualentē quilꝫ homo ē. aīal. vbi
li animal stat confuse tm̄ pꝫ ğ modo ꝙ
ratio magistri non valeret si in propōi/
bus equiualētibꝰ termini nō suppone/
rēt eodē modo. Jō aliter dicendū vt di
ximus i suppōnibus. Unde tres pᵉ regu
le vnica limitatione īdigent. s. ꝙ iª duo
signa immediate cadāt s̄ eūdem termi/
nū īmediate dico ꝑꝫ vīꝫ eoꝝ. s. ꝙ illō qō
pº recipit vi illorum signoꝝ sit ille ter/
minꝰ. vt dicēdo n̄ quilꝫ hō. currit li hō
pº recipit vīꝫ illoꝝ signoꝝ. ⁊ ꝑ hoc patꝫ
rn̄o ad argumēta ꝯ tres primas r̄gulas
Ad primū. n. dr̄ ꝙ li ēte stat ꝯfuse tm̄
⁊ nō d̄terminate. qꝛ nō imediate cadūt
illa duo sig̃ s̄ ipꝫ lꝫ. n. differēs p̄us capit
vi illiꝰ signi oē qꝫ li ēte. Ad 2ᵐ dr̄ silr̄
ꝙ li hoīs stat ꝯfuse tm̄ ⁊ nō determina
te qꝛ nō īmediate cadūt illa signa supra
ipꝫ. Ad pᵐ ꝯ 2ᵃᵐ regulā: dr̄ similiter
⁊ ad scōm ⁊ ad tertiū silr̄. Ad pᵐ ꝯ se
cundā regulā dicitur similiter. Ad se
cūdū ꝰo dicitur ꝙ li hō stat determina
te dicēdo non nullus hō ē aīal. ⁊ cū di/
cis ꝙ non licet descendere disiunctiue.
nego. Pro quo aduerte ꝙ cum volu
mus descendere sub aliquo termino s̄
quē cadūt duo signa equalētia vni sig̊
loco illoꝝ duoꝝ debemꝰ ponē illō vnū
signum i descēdendo vt hic cū. n. nō nl̄
lus valeat qdam. loco illorum ponatur
quidam. ⁊ dicatur quidam homo est
animal. ⁊ tunc apparet descensus ho/
nꝰ sub li hō. 4ª regula limitatur sic a
magistro. si ambo fuerit negatiua ⁊ me
diate cadant ita ꝙ mediet t̄inus distri/
butꝰ faciūt stare ꝯfuse tm̄. Et ꝑ hoc pa/
tet ad argᵐ ꝙ n̄ mediat t̄inꝰ distributꝰ
cū li hō stet detinate. Cōtra hāc litati
onē nostrā ē vna difficultas qꝛ vr̄ esse ꝯ

mētem magistri in 2ᵃ regula vbi magr̄ dat hoc exemplū tu non differs ab homine ⁊ vult ꝙ li hō stet determinate ꝑ istam regulam. cū tamē ista duo signa ñ cadant immediate s̄ li homine ꝓm intellectum datū q₂ li non immediate cadit s̄ li differēs ⁊ differs. quare ⁊c. Ad h̄ dici potest ꝙ exemplorū requiritur manifestatio ⁊ non v̄ificatio ⁊ ideo vltra illud exēplū posuit aliud. s. ñ gl₃ homo currit. Uel dicatur ꝙ in ꝓpositionibus singularibus ñ refert an immediate vl' mediate in alijs aūt si ille debēt cōtinere veritatē debēt immediate cadē.

Uel dicatur ꝙ hoc ñ ē contra limitationem ponimus enim limitationē₃ regule declarantes in qbus sꝑ valeāt regule. ⁊ dicimus ꝙ qñ imediate cadunt sꝑ valēt si āt valēt qñ ñ imediate cadūt h̄ non ē contra nos q₂ non dicimus cōri um. Si autem diceres quando ergo illa duo sigᵃ non imediate cadent quoᵒ cognoscemus an stēt determinate an ñ cū quandoq₃ faciant stare determinate quādoq₃ non. Dicendū₃ ꝙ cognoscimꝰ a posteriori ex hoc ꝙ qñq₃ licebit descēdere disiunctiue qñ₃ non

Utꝝ oē r̄l'm suppōat ꝓ illo ꝓ q̊ suū aīs

Ontra Argui tur ꝙ sic. q₂ si nō maxime eēt ꝓpter relatiuum diuersitatis qđ non supponit pro eodem. sed arguitur ꝙ nullū₃ sit tale relatiuum diuersitatis vt voluit Petrus mantuanus. ⁊ arguitur sic. Omne r̄latiuū suppōit ꝓ illo qđ refert sed oē relatiuum refert suum aīs. g̊ ⁊c. ꝓbatur maior. q₂ da oppositum ꝙ non supponat ꝓ illo ꝙ refert. ⁊ cum supponere sit sig̃re ⁊ referre sit r̄presētare ñ sig̃ret illud qđ repsentaret qđ implicat

2ᵒ sic. Oē relatiuum est aī̄ late rei representatiuū₃. g̊ est sig̃tū sui aīītis. ergo potest supponere ꝓ illo qđ sig̃t. s₃ qđl₃ relatiuum sig̃t aīs. g̊ oē relatiuum pōt supponere ꝓ aīte. 3ᵒ sic. Relatiuum nihil sig̃t nisi qđ ab aīte r̄cipiat. g̊ ñ supponit ꝓ alio. ⁊ ꝯñter nullū ē relatiuū diuersitatis. q₂ si esset supponeret ꝓ alio. ꝯña tenet. aīs probatur q₂ relatiuū positū ꝑ se sine aīte nihil sig̃t. Confir̄atur q₂ isti termini alius ⁊ reliquus ī istis ꝓpositionibus v₃. homo currit ⁊ alius sedet. vnꝰ hō currit ⁊ aliꝰ disputat. ñ r̄ferunt istū t̄inum vnus homo. q₂ per idē isti termini differēs ⁊ diuersus in. istis ꝓpōibus. vnus homo currit ⁊ diuersus disputat. homo currit ⁊ differēs disputat eēnt t̄mini relatiui. 4ᵒ sic. In hac ꝓpōe vnus homo currit ⁊ alter disputat ꝓ eodē supponit subm 2ᵉ ⁊ pᵉ ponēdo ꝙ oīs hō currat ⁊ omnis homo disputet g̊ ⁊c. imo ꝓ eodē verificat̄ q₂ ꝓ omni hoīe in vtraq₃.

Ad hec r̄ndet̄. Ad primum ꝯcedo ꝙ est maxime ꝑꝑ relatiuum diuersitatis. Et ad probationem in oppositū negat̄ maior. s. ꝙ omne relatiuum supponat ꝓ illo ꝙ refert. Et ad probationem nego ꝯñam. q₂ arguit̄ ab inferiori ad suū₃ superiꝰ negatiue ñ supponit ꝓ illo g̊ nō sig̃t illud. Ad 2ᵐ ꝯcedo ꝯñam primā₃ ⁊ nego 2ᵃᵐ. Ad probationē negat̄ maior. Unde relatiuū vnum significat ī recto ⁊ aliud ī obliq̊ solū ꝓ illo qđ sig̃t in recto pōt suppōere. vt dicendo vnꝰ homo currit ⁊ alter disputat. li alter sig̃t vnum alium ab vno hoīe currente.

Ad 3ᵐ respondet̄ negando aīs si intelligitur ꝙ non sig̃t nisi aīs. Si aūt intelligitur ꝙ nihil sig̃t nisi mediāte aīte ꝯceditur. ⁊ tūc negat̄ ꝯña. Ad confirmationem negat̄ similitudo. Ad 4ᵐ dr̄ negando ꝙ supponit ꝓ eodē immo aīs ī prima supponit ꝓ hoīe currente. in secūda relatiuū supponit ꝓ altero ñ currente. ideo ꝓpositio falsa ē. Uel dr̄ ⁊ melius qđ supponit ꝓ eodem materialiter ⁊ non formaliter. q₂ in vna ꝓ hoīe currente. in aᵃ ꝓ hoīe disputāte. qui idē sunt materialr̄ in casu facto ⁊ non formalr̄. ⁊ propō est v̄a.

Utrum relatiuum semper supponat eodem modo sicut suum antecedens

Contra arguitur quod non. primo quia dato quod sic. sequitur quod duo contradictoria inter se differentia sunt vera. quod probatur de istis. aliquis homo est suus filius nullus homo est suus filius. Quod prima sit vera patet. quia secundum opinionem fingitur quod aliquis homo est alicuius hominis filius. quod est verum. Quod secunda sit vera probatur per suas singulares. quia nec iste homo est suus filius. nec ille homo est suus filius. et sic de singulis. ergo nullus homo est suus filius. Consimiliter arguitur de istis quilibet homo videt se. et aliquis homo non videt se posito quod quilibet homo videat seipsum. tunc patet quod prima est vera per suas singulares. et secunda probatur. quia aliquis homo aliquem hominem non videt. ergo aliquis homo non videt se. tenet consequentia ex quo li se supponit determinate. 2° sic sequitur quod illa est vera. Omnis homo est animal. et illud est omnis homo ex quo relatiuum supponit confuse tantum sicut antecedens secundum opinionem. quod tamen sit falsa probatur per philosophum in primo periher. dicentem. Nulla predicatio est vera in qua vniuersale vniuersaliter sumptum predicatur vt est in proposito. 3° sequitur quod hec est vera. tantum sortes est homo albus quo plato est albior. quod tamen est falsa vt probabo. Et probo primo quod sit vera posito quod nullus homo esset albus nisi sor. et plato. Et quod plato sit albior sorte tunc arguitur sic. sor. est homo albus quo plato est albior. sed nihil est homo albus non sor. nisi plato. ergo plato seipso esset albior. quod sit falsa probatur quia sequitur tantum sor. est homo albus quo plato est albior. ergo tantum sor. est homo albus et sor. plato est albior. tunc vltra. ergo tantum sor. est homo albus. quod est falsum. In oppositum probatur quod semper eodem modo supponit et arguitur sic. ab illo capit relatiuum suppositionem a quo capit significatum cuius suppositio sit significatio. sed relatiuum capit significatum ab antecedente quia est antecedente late rei representatiuum. ergo capit modum supponendi ab eo tunc vltra ergo eodem modo supponit sicut antecedens probatur consequentia. quia antecedens non dat nisi modum supponendi quem habet. Si enim relatiuum aliter supponeret non posset trahere illum modum supponendi ab antecedente. quia nihil dat quod non habet 2° sic taliter debet supponere relatiuum qualiter supponeret antecedens si loco relatiui poneretur antecedens. ergo supponit eodem modo sicut suum antecedens. consequentia tenet antecedens probatur. quia in omni propositione in qua ponitur relatiuum licet poni suum antecedens. et propositiones conuertuntur. ergo etc. 3° sic relatiuum comparatur ad antecedens sicut materia ad formam. sed omnem actualitatem materia habet a forma. ergo omnem suppositionem et modum supponendi recipit relatiuum ab antecedente. consequentia tenet cum antecedente. 4° de relatiuis identitatis sic ab illo trahit suppositionem per quo supponit. sed quodlibet relatiuum identitatis supponit pro antecedente. ergo ab illo trahit suppositionem. ergo eodem modo supponit sicut antecedens.

Ad hec respondetur quod vtraque via est probabilis. Sustinendo priorem respondetur ad argumenta contra ipsam. Ad primum nego illam nullus homo est suus filius. quia significat quod nullus homo est alicuius hominis filius. quod est falsum. Et cum arguitur probando per singulares respondetur distinguendo an li suus in singularibus supponat eodem modo sicut in vniuersali aut non Si sic. aliqua singularis erit falsa. vt illa in qua demonstratur homo habens patrem natum fingitur illa quod ille homo non est alicuius hominis filius. et sic conceditur consequentia et negatur antecedens. Si autem supponat aliter non valet consequentia. nec arguitur a singularibus. Uel possumus dici negando consequentiam. et dicere quod non cuilibet vniuersali possunt assignari singulares in propriis terminis sed aliquando in equalentibus oportet assignare ponendo antecedens loco relatiui. vt quod ille homo non est alicuius hominis filius. et sic de aliis. Ad sic dicitur quod illa propositio quilibet homo videt se fingitur quod quilibet homo videt quemlibet hominem id est falsa nisi velimus dicere quod li se refert reciproce quod secundum hanc opinionem non est verum. Ad 2m conceditur illa omnis homo est animal. et illud est omnis homo Et ad dictum Aristotelis. dicitur illud indigere multis glosis vt ibi habet videri.

Unde illa pars. illud est omnis homo cū li illud stet ꝯfuse tm̄ equalet huic ṽe tm̄ aīal ē homo q̄ ē vera. Dicatur g̊ ꝙ ītelligitur de cathegorica ī depēdente q̄lis non ē ista. Ad 3ᵐ dr̄ ꝙ li quo refert homo albꝰ. illa ē ṽa. tm̄ soꝛ ē homo albus quo plato est albior. vt pꝫ ꝑ exponētes. Et ad argᵐ fcm̄ ꝓ alia pte pꝫ solutio. qꝛ tu arguebas ac ſi referret li soꝛtes. Si ṽo referret li soꝛ. ē falsa. qꝛ 2ᵃ exponēs ē falsa. s. nihil non sortes ē homo albus quo plato. ē albioꝛ. imo aliqd nō soꝛtes ē homo albꝰ. quo soꝛte plato est albior qꝛ ipse plato. quare ⁊c̄.

Tenendo aliam viā que ē via cōis ⁊ hentisberi ⁊ magistri ad argᵃ ī opposi tum rn̄detur. Ad pmum dr̄ ꝙ maioꝛ ē falsa. s. a quocūꝙ capit sigtum ab illo capiat suppōnē. qꝛ lꝫ relatiuū diuersitatis capiat sigtum ab an̄te non tamen supponit pro antecedente sꝫ supponit ꝓ alio a quo ēt capit sigtū. sigt. n. relatiuū diuersitatis an̄s in obliquo. diuersū ṽo ab an̄te ī recto ⁊ sꝑ relatiuū suppo nit ꝓ illo qđ sigt ī recto. Si ergo formetur maior vl'r. vt dictū ē negetur illa. Si āt particulariter sic. s. a quo capit significatuꝫ ab illo capit suppōnē. ꝯcedi tur. sꝫ negaẗ tunc ꝯn̄a. Forte dicēs q̄uo pōt capere suppōnē ab alio cū. n. sigtōnē capiat ab an̄c. Diciẗ negādo ꝙ oēꝫ sigtionē hēat ab an̄te bene tn̄ hꝫ mediante an̄te. Uel meliꝰ ad pricipale dr̄ ꝯcedēdo totū. s. ꝯn̄am ⁊ an̄s. s. ꝙ ab an̄te capit suppositionē. Et cū dicis vlterius g̊ eodeꝫ modo supponit sicut an̄s nego ꝯn̄am. Tu diceres vnde hꝫ illū diuersū modū supponēdi dr̄ ꝙ hꝫ vt dicā. Pro quo aduerte ꝙ si ē relatiuū diuersitatis hꝫ ꝑꝫ exigētiā signi vel sitꝰ. Si ṽo ē idētitatꝭ vl' ē ī eadē cathegorica. ⁊ tūc eodē modo supponit sicut an̄s ꝑꝑ maximaꝫ ꝯpēdētiā ad an̄s. In diuēsa ṽo cathegorica qn̄ꝫ sic qn̄ꝫ non. vt in discreta ⁊ detminata ⁊ distributiua eodē modo supponit in ꝯfusa ṽo n̄. ꝑꝑ hoc ꝙ si loco relatiui ponatur an̄s eodē modo suppōit ꝛlatiuū sic supponēt an̄s stās ꝯfuse tm̄ Si ṽo ponētur loco relatiui stabit detminate. iō relatiuū stat determinate vt dicēdo ois homo ē aīal ⁊ illud ē rōale. loco ꝺ li illud ponaẗ aīal. ⁊ dicatur aīal ē rōale. ecce ꝙ aīal stat ꝺ̄tinate. Si ṽo relatiuuꝫ refert antecedens stat determiate vl' discrete vl' distributiẽ ⁊ ponatur an̄s loco ꝛlatiui eodē mō suppōeꝛt an̄s sicut ante. ideo relatiuū ī illis supponit eodē modo sicut suū an̄s. Ecce ꝙ diuersū modū supponēdi hꝫ si ē relatiuū diuersitatis ex exigētia signi vl' sitꝰ. Si ē idētitatis ⁊ supponat alioº hoc hꝫ ex an̄te qđ supponeꝛt eodē mō sicut illud relatiuū si ponētur loco eius. nō g̊ ab an̄te absolute. sꝫ ab an̄te sic ꝯditōnato. Nō hanc rn̄onē qꝛ subtilis ē. Ad 2ᵐ ꝯcedo an̄s de relatiuis identitatis ⁊ nō diuersitatꝭ. sꝫ negaẗ ꝯn̄a. g̊ supponit eodē modo sicut an̄s. sꝫ bene vꝫ. g̊ supponit eoº quo supponēt an̄s si loco relatiui ponētur. vn̄ dicenº ois homo ē aīal ⁊ illud ē rōale. li aīal suppōit ꝯfuse tm̄. si tam̄ li aīal pōaẗ loco relatiui ⁊ dicaẗ aīa ē rōale stabit detīnate. Ad ꝓbatiōnē negaẗ ꝙ loco ꝛlatiui liceat sꝑ ponē an̄s ꝑꝑ multiplicatōēꝫ quā īcluāit relatiuū ad alteꝝ extremū. Ad aliud ī aliquo ē sīl'itudo ⁊ ī aliquo n̄. iō nō valet. argumētū. n. mille claudicat pedibus.

Ad 4ᵐ ⁊ vltimū ꝯcessa pᵃ ꝯn̄a negaẗ 2ᵃ ꝯn̄a. s. ab an̄te capit suppōēꝫ. g̊ eodeꝫ modo supponit sicut dr̄ ad pᵐ ⁊c̄.

Utꝝ ampliatio sit dāda.

Contra argui tur ꝙ nō rōibꝰ petri ꝺ mātua. ⁊ p̄suppono tria. Primū ꝙ tales ꝓpōes cathegorice de disiūcta copl'a sūt affirmatiue. vt qōlꝫ ē vl' nō ē. chiᵃ ē vl' non ē pꝫ p̄suppositū qꝛ ꝯuētuẗ ī affirātias vt chiᵃ ē vl' no ē ꝯuertiẗ in illā qđ ē vl' n̄ ē. est chiᵃ. Itē illa nō ē negatiua ⁊ ē cathegorica sicut illa ois homo sedet vel

ſedebit:ğ ē affirmatiua:pꝫ quia qua rōe
eſſet negatiua eſſet affirmatiua.ꝛ ſic ſilr
eſſet affirmatiua ꝛ negatiua quod ē im/
poſſibile. 2m p̄ſuppm eſt ꝙ nullꝰ t̄inꝰ
ampliat ſeipſum h̄ pꝫ de ſe. 3m p̄ſupm
eſt ꝙ t̄minꝰ ſolum ſupponens reſpectu
huiꝰ v̄bi eſt ſolū ſupponit ꝓ eo quod eſt
His p̄ſuppoſitis ſtantibꝰ arguit̄ ꝙ di.
cendo homo fuit.homo erit nō amplia/
tur ſubm̄ in iſtis.ꝛ ꝯn̄r nec in alijs ꝛ ꝓ/
batur ſic. Nullus t̄minꝰ hꝫ a ſe ꝙ ſuppo
nat ꝑ 2m p̄ſuppoſitū ſed a v̄bo accipit ꝛ
a modis ſig̃ndi v̄bi.ſed illud v̄buꝫ fuit
nullo mō ſig̃t ꝑ modū p̄ntis.ſed ſolū pre
teriti.iō vis illiꝰ v̄bi nō tranſit in illum
terminū niſi ꝓ ſuppoſitis q̄ fuerūt.Silr
dicat̄ de li erit ſuo mō. Cōfirmat̄ qa
ſi in iſta hō fuit li homo ampliaret̄.ſen/
ſus eſſet homo q eſt vel fuit.fuit.Et tūc
ſeqtur ꝙ vbi nullus hō eēt.ꝛ iſta eēt ſic
ſig̃ndo homo fuit illa eēt falſa qꝛ ſequit̄
hō fuit.ğ hō q eſt ł q fuit:fuit.ꝯn̄s ē fl̄m
qꝛ ſeqtur hō q eſt vel q fuit fuit.ğ homo
fuit ꝛ ille eſt vel fuit.2a ps ꝯn̄tis ē falſa
qꝛ ſeqtur ille eſt vel fuit.ğ ille eſt.tꝫ ꝯn̄a
ꝑ p̄mū p̄ſuppoſitū q̄re.ꝛc̄. Correlarie
ſeqtur ex p̄ſuppoſitis ꝙ oēs tales ſunt
impoſſibiles Adā eſt mortuꝰ.aliqd ē cō
ruptū.chīa eſt intelligibilis.antixp̄s eſt
gn̄andus.aliqd eſt futuꝝ.qꝛ tam ſubie/
cta q̄ꝫ p̄dicata haꝝ.cū ſupponāt ſolū re
ſpectu v̄bi de p̄nti ſolū ſupponūt ꝓ eo
ꝙ eſt pꝫ ꝑ 3m p̄ſuppoſitū. Breuiter ğ
hec opinio vult ꝙ ſicut gn̄alr terminus
ſupponēs reſpectu huiꝰ v̄bi eſt ſolū ſup
ponit ꝓ eo ꝙ eſt ſicut terminꝰ ſupponēſ
reſpectu huiꝰ v̄bi fuit de p̄terito.tm̄ ꝓ
eo ꝙ fuit ſupponit.ꝛ t̄minꝰ ſupponēs re
ſpectu v̄bi de futuro.tm̄ ꝓ eo ꝙ erit ſup
ponit.Et ſic gn̄aliter r̄ſpectu alioꝝ ver/
boꝝ eſt dicendū.vt qd̄ terminus ſuppo
nēs reſpectu huiꝰ v̄bi pōt vel ꝯtingit.ſo
lum ꝓ eo qd̄ pōt eſſe vel cōtingēs eſt eē
ſupponit.Et generalr vult ꝙ nullꝰ ter/
minus ampliat aliū terminū. Rō huius
opionis eſt.qꝛ nullus terminꝰ ex ſe habꝫ
vt ſupponat ſed a v̄bo accipit ꝛ a mōis
ſig̃ndi v̄bi vt pꝫ ꝑ 2m p̄ſuppoſitū.ſꝫ ver
bū de p̄terito nullo modo ſig̃t ꝑ moduꝫ
p̄ntis ſed ſolū p̄teriti.iō vis illiꝰ v̄bi nō
tranſit in illū terminū niſi ꝓ ſuppoſito.
vel ꝓ ſuppoſitis qd̄ vel que fuerunt.
Hec opinio falſa eſt.ꝛ ꝯ̄ oēs recte lo/
gicantes.2m pꝫ p̄mū ꝓbatur.qꝛ dat̄ dua
bus ꝓpōibus equalētibꝰ qualr̄cūq; ter/
minus ſupponit in vna ꝛ in altera.ſꝫ ille
equalēt homo pōt ꝛ homo eſt potens.
vt pꝫ.ğ qualr̄cunq; terminꝰ ſupponit in
vna ꝛ i altera.ſed in p̄ma ſm hos li hō ꝓ
eo qd̄ pōt eſſe hō.ğ in iſta 2a ſilr ſed i 2a
ſupponit etiā ꝓ eo ꝙ eſt ſm eos.ğ ſuppo
neret ſilr ꝓ eo qd̄ eſt vel pōt eſſe.Similr
iteꝫ arguit̄ de p̄ma ꝙ ſuppōit eodē mō.
Item arguit̄ de iſtis homo fuit hō ē
p̄teritꝰ q̄ equiualēt.ğ qualr̄cunq; termi/
nus ſupponit in vna ſupponeret ꝛ in al/
tera.ſed in p̄ma ſupponit ꝓ hoīe qui fu/
it ſm eos.ğ in 2a ſupponet ſic.ꝛ in 2a ſꝫ
eos ſupponit ꝓ hoīe q eſt.ğ ſilr ſupponet
ꝓ hoīe q ē ł q fuit. Silr arguat̄ d̄ p̄ma
Ecce ꝙ ex dictis eoꝝ ꝯcludit̄ ampliatō
Item data veritate opinionis ſequit̄
ꝙ habēt negare vnam ꝓpōem ꝛ ꝯceder̄
equalentē.quod eſt oīo impoſſibile.ꝓ/
batur ꝯn̄a.Nam iſti negabūt iſtam anti
xp̄s eſt futurus cum li antixp̄s ſolū ſup
ponat ꝓ antixp̄o qui ē ſm iſtos.ꝛ ꝯcedūt
iſtam.antixp̄s erit cum li antixp̄s ſuppo
nat ꝓ antixp̄o q erit.ꝛ tamen iſte cōuer/
tūtur.vt pꝫ.quare ꝛc̄. Ideo alr dica/
mus ex intētione mag̃ri.ſ.ꝙ ampliatō ē
danda ꝓpter rōem factā ꝯ̄ opinionē ad/
uerſam.Et tenēdo hanc viā rn̄dendum
eſt ad argm in oppoſitū ꝛ ad ſuppōnes.
Ad p̄mā igit̄ ſuppōem dico cōcedēdo
eam ſed nego correlariū illatum ex ea.ſ.
ꝙ iſta ſit bona ꝯn̄a.ſ.quodlibꝫ eſt vel nō
eſt.ğ quodlibꝫ ē.chimera eſt vel non eſt
ğ chīa ē.nullo modo ſeqtur nec ipſe alit̄
ꝓbat.lꝫ.n.ſint affirmatie hoc ē rōe p̄nci
palis v̄bi affirmati.habēt tn̄ aliqd̄ v̄bū
negatū.nō ſunt ğ mere affirmatie.

Ad 2^m^ p̄suppositū dicitur ꝯcedendo
ip̄m. Ad 3^m^ p̄suppositū cum dr̄ ꝙ ter/
minus suppōnēs respectu hui⁹ ℣bi est
solū supponit ꝓ eo quod est. Dicit̄ ꝙ ve
rum est nisi ponat̄ alius t̄min⁹ ampliati
u⁹ rōe cuius termin⁹ nō staret tm̄ pro eo
qḋ est. Ad p̄mū igit̄ arg^m^ negatur ꝙ
nō amplietur subm̄ i istis hō fuit homo
erit. Ad ꝓbatōem ꝯcedo maiorē. s. ꝙ
nullus termin⁹ habeat a se vt supponat
sed a ℣bo. sed nego minorē. s. ꝙ verbuꝫ
de p̄terito nullo mō significet ꝑ moduꝫ
p̄ñtis qm̄ nō est veꝝ dicere de aliquo h̄
fuit nisi aliqñ fuerit veꝝ dicere hoc est
ꝛ hoc est qm̄ preteritū includit pñs. ideo
facit ampliatōem. Sl'r dicat̄ de ℣bo de
futuro ꝛ de alijs ℣bis āpliatis. q꞉ oīa in
cludūt ℣buꝫ substantiuū de p̄ñti. Ad
cōfirmatōem pꝫ ꝙ negāda est vltima cō
sequētia ille est vel fuit ergo ille est.

Ad con^m^ q꞉ in oibus illis vltra ℣buꝫ
substantiuū sū es est ponit̄ ꝑticipiū am
pliatiuū iō subm̄ ampliat̄ in oibus illis.

Utrum regule appellationis tempo
ris sint vere.

Contra p̄mam regulam arguit̄. q꞉ ƀm il/
lam termin⁹ tam a ꝑte ante q̄ꝫ a
ꝑte post appellaret tēpus qḋ est falsum
ꝓbo q꞉ appellatio est ꝓꝓetas predicati
sicut suppō est ꝓꝓetas subi. ḡ nō cōpetit
subo. ꝯña tꝫ. añs ꝓbatur q꞉ appellare nō
est nisi ad aliud pellare. i. vocare. sꝫ p̄di/
catum solū est illud qḋ vocat sig̃tum su
um ad aliud. vtputa in ordine ad subm̄
nō autem eꝯ. q꞉ nūq̄ꝫ ponitur subm̄ sine
p̄dicato in ꝓpōe. ḡ solū p̄dicatū appellat

2°. ꝯ 2^am^ regulam arguit̄ q꞉ ƀm illam
termin⁹ a ꝑte ante respectu ℣bi de p̄te/
rito vel de futuro nō appellat vt dicen°
album fuit nigꝝ. li albū nō appellat.

Cōtra q꞉ cuicūq̄ꝫ cōpetit diffinitō appl'
latōis tpis illud appellat temp⁹. sed li al
bo competit ḡ appellat. ꝯña nota cū ma
iori. minor ꝓbat̄. q꞉ li album accipitur i
ꝓpōe ꝓ aliquo vt ꝓ eo qḋ est vel fuit ƀꝫ
solā ꝯsideratōem ℣bi. q꞉ qḋ accipiat̄ sic
nō est nisi a ℣bo. quare ꝛc. Cōfirmat̄
q꞉ qua rōe termin⁹ q stat ampliatiue a ꝑ
te post appellat ex eo ꝙ restringit̄ ad na
turam ℣bi. ita li album qḋ stat ampliati
ue a ꝑte ante appellat temp⁹ restringen
do ip̄m ad nām verbi. vtputa ad p̄teri/
tum. vel da cām diuersitatis. 3°. videt̄
ꝙ appellatio ꝛ suppositio sint eque cōia
ꝛ ꝙ appellatio sit p̄cise suppositō. q꞉ oīs
omnis termin⁹ suppōnēs appellat ꝓbo.
q꞉ oīs t̄min⁹ suppōnēs accipit̄ in ꝓpōne
hñdo respectum ad nām ℣bi vel ꝑtici/
pij eiusdem. ḡ omnis t̄min⁹ supponens
appellat. tꝫ ꝯña a diffinitōe ad diffinitū
quare. ꝛ cetera.

Ad hec respōdetur breuiter. Ad p̄/
mum sunt opiones. Una. n. opinio dicit
ꝙ solum p̄dicatū appellat vt ꝓbat arg^m^
q꞉ appellare est ꝓprietas predicati sicut
supponere est ꝓꝓetas subi. Alia ē opi
nio magr̄i ꝛ cōior dicēs ꝙ appellatō pōt
cōpetere tam subo q̄ꝫ p̄dicato. ꝛ dicit h̄
opio ꝙ appellatio est ꝓꝓetas termini in
ꝓpōe vt hꝫ respectū ad nām ℣bi vel ꝑti
cipij eiusdem. Et ad rōeꝫ in oppositū
negat̄ ꝙ appellatio sit ꝓꝓetas p̄ti tm̄ sil'i
ter negatiue ꝙ suppō sit ꝓꝓetas subi so
lum. Ad ꝓbatōem ꝯcedo ꝙ appellare
est ad aliū vocare. ꝛ negat̄ ꝙ hoc solū cō
petat p̄dicato. neq̄ꝫ subm̄ ponit̄ nunq̄ꝫ i
ꝓpōe sine p̄dicato in mente loq꞉. ꝛ suffi/
cit q꞉ sig̃t ℣bum quādam cōpōem quaꝫ
sine extremis nō est itelligere. Ad 2^m^
negatur minor. s. ꝙ li albo competat dif
finitio appellatōis tpis. Et cū dicis acci
pit ꝓ eo quod est vel fuit album ƀm so/
lam ꝯsideratōem ℣bi nego h̄ ad intelle/
ctuꝫ magr̄i. Pro quo aduerte ꝙ accipi
dr̄ ƀm solam ꝯsideratōem ℣bi quod ac/
cipitur tm̄ ƀm illud qḋ ℣bum explicite
dicit. Si aūt accipet' ƀm illud qḋ verbū
dicit explicite et implicite. nō dr̄ tūc ac/
cipi ƀm solam ꝯsideratōem ℣bi ad tel/
lectū h̄ magistri. quare. ꝑ hoc patet rñō.

Ad ꝯfirmatōnem negat̄ sil'itudo Et

rō diuersitatis est.qꝛ termin⁹ stans am/
pliatiue a pte post restringit̄ ad naturā
ꝟbi quod ꝓcedit ipm. Termin⁹ aūt stās
ampliatiue a pte ante nō pōt restrigi ab
aliquo. vt in qōne sequenti dicet̄. Ad
3ᵐ negat̄ ꝙ appellatio ⁊ suppō sint eque
cōia.appellatio tñ est suppositio quedā.

Ad ꝓbatōem cum dr̄ omnis termin⁹
supponēs accipit̄ in ꝓpōe hñdo respec
tum ad nām ꝟbi.Dr̄ negādo hoc ad in/
tellectum magr̄i.Unde.termin⁹ dr̄ acci/
pi hñdo respectum ad nām ꝟbi solū qñ
accipit̄ ſm illud quod explicite dicit in
ꝓposito.mō dicendo albuꝫ fuit nigruꝫ.
li albū supponit nō tñ appellat.qꝛ nō ac/
cipitur solum ſm illud qđ explicite dic̄
ꝟbum.sed ſm illud quod dicit explici/
te ⁊ implicite.qꝛ stat pro eo quod est vel
fuit album.

Utrū regule appellationis ampliatō
nis sint vere.⁊c̄.

Contra ambas regulas
arguit̄.qꝛ dicit̄
ꝙ termin⁹ sequēs aliquod isto/
rum ꝟboꝝ. incipit et desinit vel pōt ac/
cidit cōtingit appellat ampliatōem.non
aūt ꝓcedens. Cōtra terminū appellar̄
ampliatōem nō est nisi accipi ipm ꝓ suo
sigto ſm ꝙ restringit̄ ad nām ꝟbi am/
pliatiui.g̊ cū dr̄ album pōt esse nigrum.
quero a te aut li nigrū ampliat̄ aut non
Si ampliat̄ g̊ stat ampliatiue ꝓ eo quod
est vel pōt esse nigrum.⁊ si sic g̊ nō restri
gitur ad nām verbi ⁊ ꝯñr non appellat.
Si ꝟo dicis ꝙ nō ampliat̄.h̄ est ꝯ magi/
strum in captꝰo ampliatōum vbi dicit ꝙ
li°pōt tam a pte post ꝙ̄ a pte añ ampliat
2.° sic.⁊ quero a te cum t̄inus stet am/
pliatiue tam a pte post ꝙ̄ a pte añ.quare
magis a pte post appellat ampliatōnem
ꝙ̄ a pte añ.Et si dr̄ lꝫ tam a pte añ ꝙ̄ a p
te post ampliet.tñ qꝛ a pte post termin⁹
ampliat⁹ restringitur tm̄ ad nām ꝟbi ⁊
nō a pte ante.ideo appellat a pte post et
nō a pte ante. Quero a te quare magis
termin⁹ ampliatus a pte post restringit̄
magis ad naturam ꝟbi ampliatiui ꝙ̄ a p
te ante.

Ad hec breuiter rñdetur. Ad ꝓmū
cōcedo totū vsqꝫ dum queris an li nigꝝ
ampliet̄ in illa ꝓpōe album pōt eē nigꝝ.
Et dico ꝙ sic ⁊ nego ꝯñam illam. g̊ stat
ampliatiue ꝓ eo quod est vel pōt eē nigꝝ
qꝛ nō potest vti ampliatione. vñ lꝫ illud
ꝟbum ampliatiuū pōt tam termino a p/
te post ꝙ̄ termio recto a pte añ det am/
pliatōem tamen vnus illorum tenet am
pliatōem nō restringendo illam ⁊ alius
restringendo q nō restringit ipam vtit̄
ipsa ⁊ stat ampliatiue.q aūt restringit ñ
stat ampliatiue.sed appellat ampliatōeꝫ
datam sibi ⁊c̄. Uel alr̄ concedit̄ ꝯña
illa.ampliatur g̊ stat ampliatiue aliq̊ mo
do.s.⁊ negat̄ ꝯña alia.g̊ nō restringitur
ad nām verbi.Unde habēdo respectuꝫ
ad totam nām ꝟbi tam explicite. ꝙ̄ im/
plicite.li nigrum stat ampliatiue.haben
do aūt respectum ad nām ꝑticipij deter
minantis solum substantiuū nō stat am
pliatiue.absolute nō dicerem ꝙ non stat
ampliatiue.qꝛ secūdus respect⁹ ē fortior
ꝓmo.Et si allegas magistrum in opposi
tum in captꝰo.ampliationum qui dicit ꝙ
li nigrū ampliat siue supponit pro eo qđ
est vel pōt esse.⁊c̄. Dicitur ꝙ illic hñt
respectum ad totam naturaꝫ verbi. hic
autem simpliciter loquitur ⁊ etiam ha/
bendo respectum ad naturaꝫ participij
determinantis. Uel si vis tenere pri/
mam responsionem dic ꝙ li nigrum am
pliatur et supponit pro eo quod est vel
potest esse nigrum.⁊ tamen non stat am
pliatiue quia non vtitur tali ampliatio/
ne.sed restringit ipsam ratione partici/
pij determinantis verbum substantiuū
Et si replicas contra ābas ampliatiōes
quia si verbum dat ampliationem ergo
non impedit ipsam.ergo non restringit
ipsam.

Item frustra daret ampliationem s̊ si
non possunt stare āpliatiue ⁊ si nō pos/
set vti ampliatione.

Ad hec dr̄. Ad primum ꝙ totum ꝟbū
adiectiuū ꝙ est compositū ex ꝟbo adie
ctiuo ⁊ substātiuo' sum es est. ⁊ pticipio
suo dat ampliationē. pticipiū aūt restri/
git ampliationem istā solū ad naturam
suam. totū ḡ dat ampliationē sed ps re/
strigit ⁊c̄. Ad aliud negat̄ ꝙ frustra
amplicet̄ si nō stet ampliatiue ⁊ non pos
sit vti ampliatiōe: qꝛ ampliatio nō ordi/
nat̄ semp ad vsum sed iᵃ que nō ē restri/
cta sic. Si h̄ tibi placet. gaudeo. si nō, dic
melius ⁊ libenter audiā. Ad 2ᵐ p̄ncipale
dicitur sicut ibi. Ad replicaꝫ ꝟo cum
queris quare magis a pte post ampliatō
restringit̄ q̄ꝫ a pte an̄. Dicūt qdā ꝙ cā est
qꝛ ꝟbū maiorē vim hꝫ erga p̄tū q̄ꝫ s̄ sb̄ꝫ
ideo cū ampliet p̄dicatū ⁊ subm adhuc
appellat ipsum p̄dicatū ⁊ nō subꝫ.

Hec rn̄o non valet qꝛ p eādē rōnem
li fuit ⁊ erit que ampliāt t̄minū a pte an̄
ēt ampliarēt a pte post. cū ꝟbū maiorem
vim hēat a pte post q̄ꝫ a pte ante. Jō
aliter dicatur ꝙ cā ē qꝛ termin⁹ sequēs
ꝟbū nō supponit respectu hui⁹ ꝟbi ē sal
tē de p se. sed solū respectu pticipij a q̊
det̄inat̄ sicut substantiuū det̄inatur ab
adiectiuo rōne cui⁹ det̄minatiōis restri
git̄ ampliatio sicut. n. in ista ꝓpositione
oīs hō est alb⁹ li hō supponit ꝓ oī hoīe
q nō restringitur p aliqd. tn̄ dicen° oīs
hō albus est li homo restrīgit̄ ad suppo
ponēdū ꝓ oībus alb' ratiōe det̄minatio
nis illius adiectiui alb⁹. Sic in ꝓposito
dicendo albū pōt esse nigrū li nigruꝫ re
stringitur ad stādū solū ꝓ nigro qō pōt
esse ratiōe illius pticipij potēs. Et h̄ qō
difficilis valde fuit cū nihil īueniat̄ scri
ptum ab illis.

Utꝝ tm̄ t̄inus sequēs ꝟbū ꝯcernens
actum mentis appellat formam.

Ontra. quia dicen/
do. Tu ītel/
ligis hoīeꝫ li hoīeꝫ nō appel/
lat formā ꝓbat̄ an̄cedēs qa
stat ꝙ tu intelligas hoīem ⁊ nō ītelligas
aliquid sub ratione qua homo: vt dato
ꝙ nullā intellectionem hēas de homine
nisi simplicem tunc tu ītelligis hominē
⁊ tamen tu non intelligis sub ratione q̄
est homo qꝛ omīs rō hoīs est diffinitio
sed tu non intelligis aliquid sub rōe dif
finitionis qꝛ nullam habes de hoīe dif/
finitioneꝫ vt suppono in casu igitur tu
non intelligis aliquid sub ratione qua
homo est. 2° ꝓbatur ꝙ t̄minus prece/
dens appellat formam vt dicendo rosā
intellige li rosam appellat. probatur qa
nomina ⁊ ꝟba transposita idem signifi/
cant p° periher. ergo idem est dicere ro
sam intelligo ⁊ intelligo rosam. sed in se
cunda appellat formam. ergo ⁊ in p̄ma.

Item queritur quare magis appellat
sequendo q̄ꝫ precedendo. cū semper in/
telligatur sequi ſm constructionem. ⁊
grammatici habeant pro eodem.

Ad hec breuiter respondet̄. Ad pri
mum negatur an̄s. Et ad ꝓbationeꝫ ne/
go ꝙ stet ꝙ intelligā homineꝫ ⁊ non in
telligā aliquid sub ratōne qua est homo
Et cum dicis hn̄do simpliceꝫ intellectō
nem de hoīe. tu intelligis hominē. conce
do ⁊ tu nō intelligis aliquid sub ratōne
qua est homo negas. Et cū tu ꝓbas. quia
oīs ratio hominis ē diffinitio. negat̄ qm̄
ratio homīs in ꝓposito est denominatō
ipsius. siue rectius loquendo est illud a
quo est denominatio. homo nāq3 ab hu
manitate denominat̄. ideo humanitas
ratio ipsius dr̄ ⁊ hec ē illa ratio sub qua
tu intelligis hominē. Hāc responsioneꝫ
dat magister cōtra ꝯn̄tias. Ad 2ᵐ ne/
go istam ꝯn̄am nomina ⁊ ꝟba transposi
ta idem sign̄t. ḡ idem ē dicere intelligo
rosam ⁊ rosam intelligo qꝛ licet idem si
gnificent. non tamē eodem modo.

Ad aliud dicitur ꝙ vis ꝟbi magis ca
dit supra ipsum qn̄ sequitur q̄ꝫ quando
precedit. ideo ⁊c̄. Uel dicunt supra ꝙ
quando sequitur verbum non suppōit
respectu verbi de per se. sed solum res/
pectu pticipij a quo det̄minat̄ ideo ⁊c̄.
Et cū dicit̄ ꝙ grammatici hn̄t illas ꝓpo

sitiones pro eodem dicitur concedēdo
ẜm suum modū considerandi qꝛ consi-
derant illas ẜm constructionem tm̄ Lo-
gici aūt non hn̄t pro eodem qui in singu-
lis ver̄ vel falsum spectantur. Et sic
est finis questionū suppositionum quo-
rū numerus est. 24. ꝛc̄.

Utr̄ diffinitio ɔn̄tie sit bene data. q̄
est consequentia est illatio consequentis
ex antecedente. ꝛc̄.

Contra ꝑillatōes aut tu intelligis respe
ctū ɔn̄tis ad an̄s q est de predicamento
relatōis vt dicit Ferebric aut itelligis
actū itellectꝰ iferētis ɔn̄s ex an̄te vt He-
tisber ꝛ Strodus aut respectū de p̄dica
mēto passiōis. vt pau. pgu. nil aliud po-
tes assignare. Sed ɔ̄ has opiones sit ar-
guit̄ qꝛ seqt̄ ꝙ nª ɔn̄a ē ꝓpō ɔn̄s ē falsuz
vt ꝓbabo. ꝓbat̄ ɔn̄a. qꝛ nm icōplexū est
ꝓpō ois ɔn̄a ē icōplexū ẜz has opiones.
g̊ nª ɔn̄a ē ꝓpō. ꝙ aūt ɔn̄s sit fl̄z quadru-
pl̄r ꝓbat̄. pº sic. Ois ꝓpō rōal̄ l̄ ɔditō
nal̄ ē ꝓpō ois ɔn̄a ē ꝓpō rōalis l̄ ɔditōal̄
g̊ ois ɔn̄a ē ꝓpō. 2º sic. Oē ɔcedēdū ne-
gandū l̄ dubitādū ē ꝓpō. ois ɔn̄a ē cōce-
dēda. negāda vl̄ dubitāda. g̊ ois ɔn̄a est
ꝓpositio. Tertio sic. Omis ꝓpositio
copulatiua ē ꝓpō in q̄ ɔiūgunt plures ca
thegorice ꝑ notā copl̄atōis ꝛ disiūctiua
ꝑ notā disiunctōis. g̊ a pari rōal̄ erit ꝓ-
pō in qua ɔiūgunt̄ plures cathegorice ꝑ
notā rōis. ꝛ ɔditōal̄ ē ꝓpō in qua ɔiūgūt̄
pl̄es cathegorice ꝑ notā ɔditōnis. 4º
sill̄s ē orō g̊ ɔn̄a ē orō. tz ɔn̄a ab iferiori
ad suū supiꝰ affirmatiue. ꝛ cū alijs ɔditi
onibꝰ reqsitis. Spāl̄r tn̄ arguit ɔ̄ pri-
mā. qꝛ seqt̄ ꝙ nō dat̄ ɔn̄a mala. ɔn̄s ē fm
qꝛ sic̄ argumētatōum aª ē bona. aª mala
ita ꝛ ɔn̄ar̄ qꝛ ɔuertūt̄. ꝓbat̄ ɔn̄a. qꝛ ẜm
p̄mā opionē. ɔn̄a ē respectꝰ siue relatio
ɔn̄tis ad an̄s q̄ dr̄ ɔsecutio siue seq̄la siū
depēdētia. sz i ɔn̄a mala nulla ē ɔsecutō
ꝛ vbi nulla ē ɔsecutio ibi aliq nō ē ɔn̄a.
g̊ ꝛc̄. Spāl̄r ɔ̄ 2am regulā arguit̄ qꝛ se
qt̄ ꝙ nulla ē ɔn̄a nisi i mēte. ɔn̄s ē māife
ste fl̄m qꝛ multe sunt ɔn̄e vocales ꝛ scri
pte. pz ɔn̄a qꝛ tal̄ actꝰ intellectꝰ iferētis
ɔn̄s ex an̄te nō ē nisi in mente opatio. n.
itellectꝰ est opatio imanēs q̄re ꝛc̄.

Spāl̄r ɔ̄ tertiā regulā arguit̄ qꝛ seq-
tur ꝙ nō dat̄ ɔn̄a mala ꝛ nō dat̄ nisi in
mēte vtrūq3 ē iprobatū ꝛ ɔn̄a pz de se.

Ad hec rn̄det̄ sustinēdo dictas opio-
nes. ꝛ ɔcedit̄ ꝙ ɔn̄a formal̄r sūpta nō ē
ꝓpō sed ē actꝰ intellectꝰ l̄ respectꝰ qdā
ẜm dr̄sas opiones vt dictū ē. Et ad pri-
mā rōez iom negat̄ mior. s. ꝙ ɔn̄a foral̄r
sūpta sit ꝓpō rōal̄ l̄ ɔditōal̄. sz māl̄r sit

Ad 2m negat̄ maior. qꝛ ɔn̄a ē ɔceden-
da. negāda. vel dubitāda. ꝛ tn̄ nō ē ꝓpō
qꝛ concedē ɔsequentiā n ē concedē illa
tōnem ꝛ negare ɔn̄am est negare illatio
nē esse malā vel esse bonā. ꝛ nō est nega-
re an̄s nz ɔn̄s. Ad 3m dr̄ ꝙ si disiūctia
l̄ copulatia sumat̄ formal̄r. nª illar̄ erit
ꝓpō. sz erit actꝰ itellectꝰ copulātis l̄ disiū
gētis duas ꝓpōes adinuicē ẜz hentis. ẜz
aūt ferebrich ꝛ pau. pgu. negabit ɔn̄tia.
qꝛ nō ē sitᷓtudo int̄ ɔn̄am ꝛ alias ipothe
ticas. qꝛ bonitas ꝛ ꝟitas ɔn̄e attēditur
penes illatōem ꝛ nō penes cathegoricas
ponētes in esse sic̄ in alijs ipotheticis.

Ad 4m negat̄ an̄s si sill̄s sumat̄ forā
liter sed bn̄ cōcedit̄ si sumat̄ māl̄r.

Ad p̄mū spāle ɔ̄ p̄mā regulā siū opio-
nem ɔcedit̄ ɔn̄a sicut ipse Ferebric cōce
dit in ɔn̄tijs suis. Ad rōem cum dr̄ ar
gumentationū alia est bona alia mala. g̊
ꝛ sil̄r ɔn̄ar̄ negat̄ an̄s ꝓpe accipiēdo ar
gumentatōem. qꝛ Boe. in 2º topi. suorz
diuidit argumētatōem in sill̄m ꝛ iducti
onē ꝛ phs in pº topi. diuidit sil̄r. si tn̄ ac-
cipit̄ argum̄tatio impꝓpe cōcesso an̄te
negatur ɔn̄a qꝛ argumentatio ꝛ ɔn̄a n̄ ɔ
uertūtur tūc ẜz opionem. Ad 2m spā-
le ɔ̄ 2am opionem cōcedit̄ ɔn̄a. Un̄ ꝓpe
loq̄ndo orō vocal̄ vel scripta denoiata
a li si g̊ l̄ igr̄ nō dz dici ɔn̄a sed signū ɔn̄e
Sūt. n. ea q̄ sunt in voce ear̄ q̄ sūt in aīa
passionū note ẜz phm pº ꝑiher. Si tam̄
vis ꝙ vocalis ꝛ scripta dicat̄ ɔn̄a. dr̄ ꝙ

ꝯña dr̃ nõ ꝙ ſit actꝰ itellectꝰ ſꝫ ꝑ ſubordi
natione ad actũ intellectꝰ ſic 2ª ps huiꝰ
copulatiue. Oĩs hõ ẽ riſibił ⁊ cõ dr̃ ꝙ ꝓ
põ cathegorica ſolũ ꝑ ſubordinatõeꝫ ad
aliq̃ mẽtalẽ. Ad 3ᵐ ſpãle ꝯ 3ᵃᵐ opio-
nem cõcedit ꝯña. ⁊ ad ꝓbatõem dicat ſi
cut ḡ. lꝫ iſte opiones ꝓbabiles ſint ex in-
tentõe tñ magrĩ ⁊ ꝑ vitate alr̃ dicenduꝫ
puto. ſ. ꝙ ꝯña formalr̃ ſumpta ſit illatio
.i. ꝓpõ illatiua ꝯñtis ex añte. ⁊ eſt ſilr̃ ac
ſi diceret. Eſt ꝓpõ in qua ꝯiungũtur plu
res cathegorice ꝑ nota illatõis. ſ. li ſi ḡ ⁊
equalẽtes. Uñ cauſa effectiua ꝯñe eſt in
tellectus agens q̲ ceteros diſcurſus ꝓ-
ducit. Cã materiał ſũt ꝓpões ex qbꝰ cõ-
ſtituit. cã formał eſt ipſa compõ iporta-
ta ꝑ li ḡ. Cã finalis eſt ſcire. ſiue diſcerne
re veꝝ a falſo. Qð aũt ꝯña formalr̃ ſũ-
pta ſit ꝓpõ illatiua ꝯñtis ex añte ꝓbatur
ſic diffinitio data ꝑ genꝰ ⁊ drĩam idicat
formalr̃ qd eſt diffinitũ ſꝫ 1ª eſt hꝰ ḡ ⁊c̃
ꝯña nõ cuꝫ maiori minor ꝓbatur qꝛ li ꝓ-
põ eſt genꝰ ad ꝯditõnalem ⁊ rõalem ſm
magrm in caplõ ipotheticaꝝ reſiduum
vo eſt loco drĩe. ⁊c̃.

Sophiſma. Cõtra diffinitiõem ſic.
Tu es aſinꝰ ḡ diffinitio mala. ꝯña tenet
añs ꝓbatur ſic. Oĩs ꝓpõ eſt va cuiꝰ ꝯdi-
ctoriũ eſt fłm tu es aſinꝰ eſt ꝓpõ. ḡ tu es
aſinꝰ eſt va cuiꝰ ꝯdictoriũ eſt falſum ꝓ-
batur maior qꝛ ſi nõ da opᵐ. ſ. ꝙ aliqua
ꝓpõ nõ eſt va cuius ꝯdictoriũ eſt falſuꝫ
⁊ illa ẽ ḡ illa ẽ nõ va cuiꝰ ꝯdictoriũ ẽ fłꝫ
⁊ vltra. ḡ illa eſt falſa cuiꝰ ꝯdictoriũ eſt
falſum. qꝛ nõ veꝝ ⁊ falſum ꝯuertuntur
hoc aũt eſt impoſſibile. Ad h̃ dicit̃ ne
gando añs. Ad ꝓbatõem negatur illa
ꝯña. Jſta ẽ nõ va cuiꝰ ꝯdictoriũ ẽ falſum
ḡ illa eſt falſa cuiꝰ ꝯdictoriũ eſt falſuꝫ qꝛ
lꝫ nõ veꝝ ⁊ fłm ꝯuertant̃ in t̃minis ſim
plicibꝰ nõ tñ in t̃inis cõpoſitis vt h̃.

Utruꝫ diffinitio ꝯñe bone ⁊ male ſit
bene data.

Contra. Jſta ꝯña eſt bo
na nulla chiª ẽ
ḡ ſic eſt ꝙ nulla chimera eſt ⁊ tñ
oppoſitũ ꝯñtis ſtat cum añte. ḡ diffini-
tiones male. ꝯña tꝫ a ñs ꝑ p̃ma pte ꝓbat̃
qꝛ ſeq̃tur. Nulla chimera eſt igit̃ veꝝ ẽ
nullã chimerã eſſe. ḡ ſic eſt ꝙ nulla chiª
eſt pꝫ ꝯña ab vno cõuertibili ad reliquũ
2ª ps ꝓbatur qꝛ ſi nihil nec aliqualit̃
eſſet tũc nulla chiª eẽt ⁊ nõ ſic eſt ꝙ nul
la chiª eſt qꝛ ſi ſic eſt ꝙ nulla chiª ẽ aliq̃-
liter eſſet qm̃ ꝓpõ cathe͡ca affirmatiua ſi
ne p̃dicato ꝯtrahẽte ponit aliq̃d ł aliq̃
liter eſſe. 2° ſic. Jſta ꝯña eſt bona. Jm-
poſſibile eſt hoiem nõ eſſe aſinũ. igit̃ ne
ceſſe eſt hoiem eſſe aſinũ. ⁊ tamen oppo
ſitum ꝯñtis ſtat cum añte. ḡ ⁊c̃. ꝯña teneꝫ
cum maiori ꝑ Ariſ. in p̃mo ꝑiher. dicen-
tem ꝙ ad impoſſibile nõ ſeq̃tur neceſſa-
rio eſſe. minor ꝓbatur. qꝛ añs eſt verum
⁊ ꝯñs falſum. igitur oppoſitũ ꝯñtis ſtat
cum añte. tꝫ ꝯña aſſumptũ ꝓbatur. ꝙ cõ
ſeq̃ns ſit falſum notum ẽ. ꝙ añs eſt veꝝ
ꝓbatur qꝛ h̃ nõ eſt hoiem eſſe aſinũ de-
mõſtrando iſtam. chiª eſt ⁊ hoc ẽ impoſ
ſibile. ḡ impoſſibile nõ eſt hoiem eſſe aſi
num. tꝫ ꝯña a reſoluentibꝰ ad reſolutã.
Jtem aliquod impoſſibile nõ ẽ hoieꝫ
eſſe aſinum. ḡ impoſſibile nõ eſt hoiem
eſſe aſinum. tꝫ ꝯña a ꝑticulari ad ſuã in-
definitam. 3° ſic. Jſta ꝯña eſt bona. A
eſſe verum ẽ tibi dubiũ. ḡ aliquod a eſſe
veꝝ eſt tibi dubiũ. ⁊ tamen oppoſitum
ꝯñtis ſtat cum añte. ḡ ⁊c̃. tꝫ ꝯña cum ma
iori. qꝛ arguitur a cõuertibili ad cõuerti
bile. Jtem tñ valet ac ſi argueretur.
Tu dubitas a eſſe verum. ḡ tu dubitas
aliquod a eſſe verum. que videlicet va-
let. ꝓbatur modo minor. ſ. ꝙ oppoſituꝫ
ꝯñtis ſtet cuꝫ añte. qꝛ poſito caſu ꝙ a ſit
alterum iſtoꝝ. deꝰ eſt vel homo ẽ aſinus
ſed lateat te que ſit a illarum iſto poſito
añs eſt verum. qꝛ illa eſt tibi dubia, a eſt
verum que adequate ſig̃t a eſſe verum.
ḡ a eſſe verum ẽ tibi dubium. Qꝛ oppo-
ſitũ ꝯñtis ſit verum ꝓbatur quia nec h̃
eſſe verum eſt tibi dubium demõſtran-
do illam deꝰ eſt. ⁊ nec hoc eſſe veruꝫ eſt
tibi dubium demõſtrando illam. homo

est asin⁹. ꝛ nihil est a nisi aliquo d istoꝛuʒ
vt suppono. ğ nullum a esse veꝝ est tibi
dubiū. 4° sic argumento magr̄i. Ista
ɔña est bona. Tu credis p̄cise ꝙ aliquis
homo decipit̄. ğ aliqs homo decipitur.
ꝛ tñ oppositum ɔn̄tis stat cum an̄te. ğ ꝛc̄
ɔña nota. maioꝛ ꝑbatur qꝛ vel credis ve
rum vel falsum. ꝛ qūocunqȝ aliqs hō de
cipitur. minoꝛ ꝑbatur qꝛ pono ꝙ credis
pꝛecise ꝙ aliqs homo decipit̄. ꝛ tñ null⁹
alius a te decipiatur. tūc tu credis p̄cise
ꝙ aliqs homo decipitur ꝛ ꝙ nullus d̄ci/
piatur. quod ē oppositū ɔn̄tis. ꝑbat̄ 'qa
nullus alius a te decipitur ꝑ casuʒ. neqȝ
tu ꝑbatur ꝙ si nō da oppositū. s. ꝙ tu de
ciperis. Contra. tu credis p̄cise sicut est
ergo tu nō deciperis. patet cōsequentia
antecedens ꝑbatur quia tu credis ꝙ ali
quis homo decipiatur ꝑ casum. ꝛ ita est
ꝙ aliqs hō decipit̄. qꝛ tu decipis ꝑ rōem
tuaʒ. ergo tu credis p̄cise sicut est.

Ad hec bꝛeuiter rn̄detur. Ad p̄mū
varias respōsiones iuenio. magister. n.
in 5° du° arğ p̄mi dubij quadrature cō/
cedit istam ɔñam. ꝛ negat ꝙ oppositum
ɔn̄tis stet cum an̄te. Ad ꝑbatōem ne/
gat illam ɔñam. sic est ꝙ nulla chimera
est. ğ aliquid est vel aliqual'r est ꝙ nulla
chimera est. qꝛ in an̄te est ampliatio vsȝ
ad imaginabile. q̄ nō est in ɔn̄te. Unde li
veꝝ. ita ꝛ sic āpliant ꝛ nō illi termini ali
quid aliqual'r. Al'r respōdet ipse in p°
posterioꝝ in 5° tractatu in qōe quam fa
cit vtꝝ negatio sit notioꝛ affirmatōe. et
negat istam ɔñam eē bonā. qꝛ stat opp'
ɔn̄tis cum an̄te vt ar^m ꝑbat. Et cum tu
ꝑbas ipam eē bonam negatiuā ɔn̄tiam
nulla chi^a est. ğ veꝝ est nullā chimeram
eē. Et cum dicis q̄lȝ ꝓpō infert suū dc̄m
foꝛe veꝝ. dr̄ ꝙ veꝝ est cū me° ꝛ illa ꝓpō
sic sigt̄. Al'r respōdet Paul⁹ ꝑgu. i du
bijs suis. s. negādo ɔñam eē bonā. Et ad
ꝑbatōem negat illā vltimā ɔñam veꝝ ē
nullā chimerā eē. ğ sic est ꝙ nulla chi^a ē.
ꝓut li sic est sunt due ptes. si aūt est vna
ꝑs vt aduerbiū vel equalēs huic aduer/
bio vere ɔcedit̄ ɔña. sȝ vlteri⁹ non seq̄t̄
sic est ꝙ nulla chimera est. ğ aliqual'r est
ꝙ nulla chimera est. sed bene seqtur ğ a
liqual'r nulla chi^a ē. Hec bꝛeuiter tetigi
qꝛ diffusi⁹ tractata sunt in qōe de ꝓpōne
v̄a ꝛ falsa. ibi vide. Ad 2^m rn̄detur ꝙ
ɔña est bona. nō tamen tȝ ꝓpter ꝑbatōeʒ
factam qꝛ phs intelligit ꝙ quādo nega/
tio iūgitur v̄bo ifinitiui modi ꝛ nō ver
bo pꝛincipali. tunc impossibile non ꝛ ne
cesse equalent. vt dicendo impossibile ē
est hoiem non esse asinum ergo necesse
est hominem esse asinum. Est autem bo
na quia antecedēs ē impossibile. Ad
ꝑbationem cum ꝑbas ipsam esse veraʒ
negatur cōsequentia neqȝ arguitur a re
soluentibus ad resolutam ꝛ a particula
ri ad indefinitam quia illa non est alicu/
ius quantitatis ideo non est resolubilis
sed officiabiliter ꝑbanda cum sit moda
lis in sensu composito. pꝛobatur antece
dēs sic. hec non est ipossibilis homo est
asinus que adequate significat hominē
esse asinum. ğ impossibile nō est hoiem
nō esse asinum. p̄ma officians est impos/
sibilis ꝛ officiata sil'r. Ad 3^m cōcedit̄
ꝙ cōsequētia i^a est bona qꝛ arguit̄ a cō/
uertibili ad cōuertibile. ꝛ nō qꝛ vna sit
ꝑticularis ꝛ alia indefinita. sȝ qꝛ q̄lȝ caꝝ
est in sensu composito de t̄inis ɔsil'ib⁹ ꝛ
ɔuertibilib⁹. Et ad rōem dr̄ ꝙ an̄s ē ve/
rū ꝛ ɔn̄s sil'r ꝛ cōcedo i^a sil' stare a eē ve
rum est tibi dubium ꝛ nulluʒ a eē veꝝ ē
tibi dubium sicut ista tu dubitas a esse
verum ꝛ tu dubitas nullum a esse verū.
dubitato enim vno contradictoꝛioꝛum
dȝ alteꝝ dubitari. nec i^a sunt ɔ̄dictoꝛia.
aliqd a eē veꝝ est tibi dubiū nullū a eē
veꝝ ē tibi dubiū nec aliq̄ ē negatiua sed
ambe affirmatiue. ꝛ cuilibet istarum dȝ
dari contradictoꝛium per negationem
pꝛepositam toti. Unde sic i^e sunt vere a
liquem hominem currere est possibile
nullum hominem currere est possibile.
nec iste sunt contradictoꝛie. nec aliqua
istaruʒ est negatiua ita in pꝛoposito.

Ad 4m ɔcedit ɔña ꝫ ee bonā ꝛ negat oppositum cōsequētis stare cū añte. Et cū tu ꝓbas ꝙ nullus decipitur: nego ꝛ cū tu dicis. tu non deciperis nego.

Et cū tu ꝓbas qꝛ tu credis ꝑcise sicut est nego. Et cū tu ꝓbas qꝛ tu credis ꝙ aliqs hō decipitur ꝛ ita est ꝙ aliquis homo decipitur ergo tu credis ꝑcise sicut est negatur ɔña sed minor dꝫ eē talis. Et ita est ꝙ aliqs homo decipitur quē credis decipi ergo ꝛc. sed illa minor est falsa.

Sophisma ɔ̄ diffinitiones sic. Tu es asin⁹ ergo diffinitiones male. consequentia tꝫ añs ꝓbatur. ꝛ pono ꝙ a sit asin⁹ b hoc disiunctū hō vel asinus tūc arguitur sic vterqꝫ istorum est asinus per li istorum demōstrādo a ꝛ b. tu es alter istoꝝ. ergo tu es asin⁹. ɔña bona qꝛ in Darij. minō ē nō qꝛ tu es b. qm̄ tu es hō vl asin⁹. ꝛ maior ꝓbatꝛ. qꝛ hꝫ ē asin⁹ dmōstrato a ꝛ hꝫ ē asin⁹ dmōstrato b: ꝛ iˢ st oia istoꝝ. ergo vterqꝫ istoꝝ ē asin⁹ ꝙ b sit asin⁹ ꝓbatꝛ. qꝛ hō vel asin⁹ ē asin⁹. qm̄ asin⁹ ē asin⁹. ergo hō vl asinus est asinus.

Ad hoc negatꝛ añs. Ad ꝓbationem admisso casu negatꝛ maior ꝛ ad ꝓbationeꝫ negatꝛ añs. qꝛ nō dꝫ sic ꝓbari. sed sic aliqd istoꝝ ē asin⁹ ꝛ nihil ē aliqd istoꝝ qn illud sit asin⁹. ergo qlibꝫ istoꝝ ē asin⁹ vl ergo vtꝫ istoꝝ ē asin⁹ qd idē ē. ꝛ minor ē fa qꝛ alqd ē aliqd istoꝝ qd nō ē asin⁹ qꝛ fortes ē b qm̄ ē hō vl asin⁹ ergo ē aliqd illorū ꝛ tn̄ nō ē asin⁹ ꝛ hꝫ ē qꝛ hō vel asin⁹ ē asin⁹. ꝛ hō vl asin⁹ nō ē asin⁹ nec iˢ ɔ̄dicūt. ꝛc.

Utrꝫ diffinitiōes ɔñe formalis ꝛ ɔñe materialis sint bene date.

Contra formalē ārguitꝛ sic. Ista ɔña est formal. Aliquis hō ē ergo de⁹ est ꝛ tn̄ oppositū ɔñtis ē imaginabile starꝛ cū añte absqꝫ ɔ̄dictōe. ergo diffini° mala. ɔñtia nota cū minori qꝛ ista sūt imaginabilia stare sil absqꝫ ɔ̄dictōe. aliqs hō ē ꝛ deus nō ē ꝭm magr̄m i dclaratiōē ɔñe formalis. maior ꝓbatꝛ qꝛ omnes iˢ ɔñe sunt formales aliqs hō ē. ergo aliqd ē. ergo cātū ē vl n̄ cātū ē. cātū vel nō cātum ē ergo de⁹ ē. ꝓbatꝛ ista vltia. qꝛ ista ꝓpō d⁹ ē seqꝛ formalr ex qlibꝫ illaꝝ diuisiꝫ. ergo ꝛ ɔiūcti ꝓbatꝛ assūptū qꝛ seqꝛ cātū ē. ergo cā ē. ergo de⁹ ē. Silr seqꝛ nō cātū ē ergo de⁹ ē. qꝛ si aliqd eēt hl⁹ illo eēt de⁹. ergo a p° ad vltimū ɔña erit formalis aliqs hō ē ergo de⁹ ē. 2° sic iˢ ē formal tu es aial ergo tu es hō. ꝛ tn̄ oppositūꝫ ɔñtis ē imaginabile stare cū añcedente absqꝫ ɔ̄dictōe. ergo ꝛc. tꝫ ɔña. minor ꝓbatꝛ. qꝛ imaginabile ē iˢ stare sil absqꝫ aliq̄ ɔ̄dictōe tu es aial ꝛ tu n̄ es hō cū aliqd sit aial qd nō ē hō. maior ꝓbatꝛ. s. ꝙ ɔña sit foral. qꝛ seqꝛ tu es aial ergo tu es a 3° adiacēte. ad 2m adiacēs ꝛc. vlt tu es ergo tu es tu. tꝫ ɔña qꝛ oᵐ ɔñtis formalr r̄pugnat añti tu es tu. ergo tu es ille hō a conuertibili ad ɔuertibile. tūc vltra tu es iste hō. ergo tu es hō ab iferiori ad suū supi affirmatiue. ergo a p° ad vltimū valet tu es aial. ergo tu es hō.

3° sic. Ista ɔña ē formalis tu nō es hō. ergo tu non es aial ꝛ tn̄ oppositū ɔñtl ē imaginabile starꝛ cū añte absqꝫ ɔ̄dictōe ergo ꝛc minor pꝫ maior ꝓbatꝛ qꝛ ex opposito ɔñtis seqꝛ formalitꝛ oppositū añtis. ergo ē formalis. tꝫ ɔña ꝑ p̄mā regulā scdi caplī ɔñtiaꝝ añs ꝓbatꝛ. qꝛ seqꝛ foralitꝛ tu es aial ergo tu es hō. qꝛ seqꝛ tu es aial. ergo tu es ꝛ vltra ergo tu es tu. ꝛ vltra ergo tu es ille homo ꝛ vltra ergo tu es homo ꝛc.

Cōtra mālē ex pte añtis impossibil arguitꝛ sic. Ista ɔña ē bona ꝛ mālis. Hec ꝓpositio ē iposibilis se dmōstrata. ergo null⁹ de⁹ ē. ꝛ tn̄ oppositū ɔsequētl stat cū añte. ergo diffi° mala ɔña tꝫ cū maiōi qꝛ maior ē ipossibilis cū asserat se eē ipossibilē minor ꝓbatꝛ qꝛ ex añte ꝛ ɔñte fit vna copulatiua possibil. s. iˢ hec ꝓpō ē ipossibil seipsa demōstrata ergo de⁹ ē ergo oppositū ɔñtis stat cū añte pꝫ ɔña de se. Itē illa ɔñtia ē mālis Cesar non fuit ergo null⁹ de⁹ ē. ꝛ tn̄ oppositū ɔñtis stat cum añte. ergo ꝛc. ɔña nota cū maiori. qꝛ añcedens ē impossibile. minor pꝫ qꝛ ista stāt simul Cesar nō fuit. ꝛ de⁹ ē. Silr ista ɔña aliqn̄ non valuit. ergo nec nūc valet. tꝫ ɔña qꝛ

oĩs ꝯña bõa ẽ nec̃cia. ⁊ oĩs mala ẽ impos/
sibilis. 2° ꝯ mãlem ex parte ꝯsequen/
tis necessarij arguit̃ sic. Ista ꝯña est
mãlis deꝰ ẽ ergo Cesar fuit. qꝛ ꝯsequens
est nec̃iuꝫ. ⁊ tñ̄ oppositũ ꝯñtis stat cũ añ
cedẽte. qꝛ ista stant sil' deꝰ ẽ ⁊ Cesar non
fuit. qꝛ ex istis fit vna copulatiua possi/
bilis. ergo ⁊c̃. Itẽ h̃ ẽ nec̃iuꝫ. ergo h̃ ẽ
nec̃ium ꝑ li h̃ in vtroqꝫ demonstrando
ꝯsequens ⁊ tñ̄ oppositũ ꝯsequẽtis stat cũ
antecedente. ergo ⁊c̃. ꝯña tꝫ maioꝛ ꝓbat̃
qꝛ ꝯsequẽs ẽ nec̃ium qđ ꝓbat̃. qꝛ sic̃ pro
põ q̃ asserit se eẽ ĩpossibilẽ ẽ ĩpossibilis
ita ꝓpõ q̃ asserit se eẽ nec̃iaꝫ ẽ necessaria
Iteꝫ iª ꝯña ẽ bona ⁊ mãlis. Omẽ aĩal
currit. ergo oĩs hõ currit ⁊ tñ̄ nec ante/
cedẽs nec ꝯñs ẽ nec̃ium. ergo regule de
ꝯña mãli diminute st̃ ꝯña nota cũ mino
ri. maioꝛ ꝓbat̃. qꝛ hec ꝯña ẽ bona ⁊ nõ ẽ
formal' ergo ẽ mãlis. maioꝛ ꝓbat̃. qꝛ op/
positũ ꝯsequẽtis r̃pugnat añti he. n. due
repugnãt ꝙ oẽ aĩal currit ⁊ ꝙ hõ nõ cur
rit qꝛ seqt̃ ĩ baroco h̃ ĩpossibile. s. ꝙ hõ
non ẽ aĩal. Deinde ꝓbat̃ minoꝛ. s. ꝙ non
sit formalis qꝛ oppositũ ꝯsequentis est
imaginabile stare cũ añte absqꝫ ꝯdictõe
ergo non ẽ formalis ꝯsequentia pꝫ cum
antecedente. quare ⁊c̃.

Ad hec breuiter r̃spõdet̃. Ad ꝑmũ
negat̃ maioꝛ. s. ꝙ illa ꝯña sit formalis.
Et ad ꝓbationẽ negat̃ ꝙ oẽs ille ꝯñtie
a ꝑº ad vltimũ facte sint formales: imo
multe sunt mãles tm̃ q̃s relinq̃ tibi di/
scerne vt exercites ĩgeniũ vt 2ª. Ad
2ᵐ ꝯcedo ꝯñam illã esse formalẽ. ⁊ nego
ꝙ sit imaginabile ꝙ tu sis aĩal ⁊ tu nõ sis
hõ. qꝛ seqt̃ hec ꝯdictõ. tu es hõ ⁊ tu ñ̄ es
hõ q̃uis sit imaginabile ꝙ aliq̃d sit aĩal
⁊ nõ sit hõ sine ꝯdictõe. Ad 3ᵐ dr̃ sil'r
ꝙ illa est formalis. ⁊ nego minorẽ. s. ꝙ il
la sint imaginabilla stare sil' absqꝫ ꝯdi/
ctiõe. s. tu nõ es homo ⁊ tu es aĩal. qꝛ seq
tur ꝯdictio vt dcm̃ ẽ. ⁊c̃. Ad pᵐ ꝯ mã
lẽ dr̃ ꝙ triplex ẽ impossibile. s. ꝑ se ꝑ ac/
cidens ⁊ ꝑ reflexionẽ. Per se ẽ qñ ꝑnci/
palit̃ sigt̃ sicut non põt eẽ. nec potuit eẽ
nec potit eẽ. vt hõ ẽ asinꝰ. Per accidẽs
vero est quod ꝑncipaliter sigt̃ sicut non
potest esse nec poterit esse. potuit tñ̄ esse
vt Cesar non fuit. Per reflexionẽ ẽ qđ
asserit se esse impossibile seipso demon
strato. Ad ꝓpositũ mõ dr̃ ꝙ magr̃ lo/
qt̃ solum de impossibili ꝑ se: ⁊ per hoc
soluitur ꝑmum ⁊ 2ᵐ ex ꝑte antecedẽtis
impossibilis. Al'r tam̃ potest dici ad
sꝫ ꝙ ista ꝯña est bona. vt nũc Cesar non
fuit. ergo nullꝰ deus est lꝫ non sit bona
simpliciter ꝯñtia aũt bona simpl'r est ne
cessaria simpliciter bona aũt vt nũc nõ
est necessaria simplicit̃. sed vt nunc ⁊ sꝫ
quid. ⁊ sic solũ excluditur impossibile ꝑ
reflexionẽ. Ad scđm dr̃ ꝙ triplex est
nec̃ium. s. ꝑ se per accidens ⁊ ꝑ reflexionẽ
Per se ẽ illđ qđ sigt̃ sicut nõ potest nec
potuit nec poterit non esse vt deus est.
Necessariuꝫ ꝑ accidens est qđ sigt̃ sicut
nõ potest nec poterit nõ esse. potuit tam̃
non esse vt Cesar fuit. Necessariũ per re
flexionẽ est qđ asserit se esse necessariuꝫ
vt hec ꝓpõ est necessaria seipsa demon/
strata. Ad ꝓpositum modo dico ꝙ re
gula intelligit solum de necessario ꝑ se
⁊ non de alijs modis loquendo de ꝯña
bona simpliciter. Et ꝑ hoc pꝫ ad pᵐ ⁊ sꝫ
Põt ẽt intelligi de necessario ꝑ accidẽs
in ꝯña bona vt nunc. non autẽ simplicit̃
⁊ ꝑ hoc pꝫ aliter ad ꝑmã. Ad tertium
cõcedo istam ꝯñam esse mãlem ⁊ tamen
antecedens non ẽ impossibile. nec conse
quens necessarium. negat̃ tamen ꝯñtia
ergo regule sunt diminute. Unde ma/
gister dat diffinitioneꝫ consequẽtie mã
lis. que cõis est oĩbꝰ. s. quando oppositũ
consequentis non potest stare cũ antece
dente. ⁊ per istam cognoscerem illã esse
bonam. Dat etiã duas alias regulas spe
ciales. s. quãdo añs ẽ impossibile ⁊ ꝯñs
nec̃ium ⁊ cõcedo ꝙ ꝑ istas spc̃ales non
potes cognoscere vniuersalit̃ quare ⁊c̃.
Sophisma ꝯ diffinitiones sic. Tu es
asinus. ergo diffinitiones male. ꝯñtia tꝫ
antecedens ꝓbatur. ⁊ pono ꝙ a sit ista

ꝑpō homo eſt aſinus tunc arguitur ſic.
Tu es aſinꝰ. vel tu reſpondes ad a alr
ꝙ affirmatiue. ſed tu nō reſpondes ad a
aliter ꝙ affirmatiue. ꝗ tu es aſinus ꝯña
nota q꜠ arguitᵗ a diſiunctiua cū ꝯſtructiō
ne vnius ꝑtis. ad alterā minoꝛ ꝓbaᵗ. ſ.
tu nō rñdes ad a alr ꝙ affirmatiue. tu ñ
reſpondes ad a ꝗ tu nō reſpondes ad a
aliter ꝙ affirmatiue. ꝯña tꝫ antecedens
ꝓbaᵗ. q꜠ tu ñ negas a nec ꝯcedis. ⁊ ſi di/
cis ꝙ negas a. ꝗ te eē aſinum ē a te negā
dum. ꝗ te eſſe aſinum ē aliqd. ergo tu eſ
aſinus. maioꝛ ꝑncipalis ꝓbaᵗ. q꜠ 2ᵃ ps
iſtius diſiunctiue eſt ṽa. ſ. vel tu reſpon
des ad a alr ꝙ affirmatiue. ꝓbaᵗ. q꜠ pro
pono tibi a ſi concedis hēo intētū. ſ. ꝙ
tu es aſinus. Si negas. ꝗ tu reſpondes
alr ꝙ affirmatiue. Ad hoc negaᵗ an/
tecedēs. Ad ꝓbationē cū dicis. tu es
aſinus vel reſpōdes ad a alr ꝙ affirma
tiue non concedo iſtā diſiunctiuā niſi ꝓ
tpe ꝑ quo reſpondeo. Et qñ dr̄. tu nō re
ſpondes ad a alr ꝙ affirmatiue dico ꝙ
eſt falſa ꝓ tpe ꝓ quo reſpondeo. Et cuꝫ
tu dicis tu negas a. ꝗ te eſſe aſinum eſt a
te negandum cōcedo. ergo te eē aſinū ē
aliquid. ꝗ tu es aſinus nētur ꝯña. ⁊c̄.
Utrꝫ diffinitiones conſequentie bōe
de forma ⁊ conſequentie bone de mate/
ria ſint bene date.

Contra iſta ꝯña ñ ē bōa
de forma. Tan/
tum verꝫ vel falſum ē ꝓpoſitio
ergo nihil non verꝫ vel falſū eſt ꝓpoſi/
tio. ⁊ tñ quelꝫ ei cōſimilis in forma ē bo/
na. ꝗ ⁊c̄. ꝯña nota cū minoꝛi. q꜠ arguitur
ab expoſita ad vnā exponentiū ſuarum
maioꝛ ꝓbaᵗ. q꜠ illa non eſt bona. ꝗ non ē
bona de forᵃ ꝓbatur antecedens. q꜠ an/
tecedēs eſt verꝫ ⁊ cōſequens falſum. Qꝛ
antecedens ſit verꝫ ꝓbaᵗ. Ois ꝓpoſitio
eſt ṽa vel falſa. ergo tantum verum vel
falſum eſt propoſitio. Qꝛ conſequēs ſit
falſum ꝓbaᵗ. q꜠ ꝯdictoꝛium eius eſt ve/
rum. ſ. aliqd qđ non eſt verꝫ neqꝫ falſum
eſt ꝓpoſitio. q꜠ hec eſt ꝓpoſitio ꝯmrānᵒ
iſtam homo eſt aſinus. ⁊ hec eſt aliquid
non verꝫ vel falſum. ꝗ aliquid nō veruꝫ
neqꝫ falſū eſt ꝓpoſitio. tꝫ ꝯña cū maioꝛi.
minoꝛ ꝓbaᵗ. q꜠ hoc eſt falſum. ergo hoc
eſt non verꝫ vel falſum. 2ᵒ ſic. Jſta cō/
ſequentia non eſt bona de forma. anti/
chꝛiſtus ē albus. ergo antichꝛiſtus ē co/
loꝛatus ⁊ tamen quelibet ſibi ſilis i forᵃ
eſt bona ꝗ ⁊c̄. ꝯña nota cum minoꝛi q꜠ ar
guitur ab inferioꝛi ad ſuum ſuperiꝰ af/
firmatiue: ⁊ cum alijs conditionibꝰ req
ſitis. maioꝛ ꝓbatur. q꜠ ꝯña non valet. ꝓ
batur qm̄ poſſibile eſt ita eſſe ſicut ſig
tur per antecedēſ. ꝙuis non ſit ita ſicut
ſigtur ꝑ conſequens. ergo non vꝫ. tꝫ cō/
ſequentia. antecedens ꝓbaᵗ ſic. Poſſibi
le eſt ita eſſe ſicut adeqte ſigtur per ante
cedens. ⁊ non eſt ita ſicut adequate ſigt
per conſequens. ꝗ poſſibile eſt ita eſſe ſi
cut ſigtuꝛ per añs ꝙuis non ſit ita ſicut
ſigtur per ꝯñs tenet ꝯña. quia ex omni
copulatiua affirmatiua licet inferre v/
nam expletiuā affirmatiuam. ⁊ añs pro/
batur. quia hec eſt poſſibiliſ ita eſt ſicut
adequate ſignificatur per añs que adeq
te ſigt ita eſſe ſicut adequate ſignificat
per añs. ergo poſſibile eſt ita eſſe ſicut a
dequate ſignificatur per añs qđ eſt priᵃ
ps añtis. Alia etiam eſt manifeſta. ſ. ⁊ ñ
eſt ita ſicut ſigtur per ꝯñs. quia antichꝛi
ſtus nō eſt coloꝛatus. 3ᵒ ſic. Jſta ꝯñtia
non eſt bona de forma. ſi hō currit aial
currit. ergo ſi iſte homo currit: animal
currit. ⁊ tamenᵃ quelibet conſimilis in
forma valet. ꝗ ⁊c̄. ꝯña nota maioꝛ ꝓbaᵗ
q꜠ ſub termino ſtante cōfuſe tm̄ imobi/
liter non licet deſcēdere. ſed cū li homo
ſtet imobiliter ſm̄ magiſtrū. ergo non lꝫ
deſcendere. ⁊ conſequenter ſi licet deſcē
dere hoc eſt gr̄a mē ⁊ non de forma mi/
noꝛ probatur quia arguendo a conditō
nali affirmatiua deſcēdēdo ſub añte ad
ꝯſequēſ ſꝑ valꝫ. vt pꝫ diſcurrēdo i oībꝰ
Ad hec breuiter rñdeᵗ. Ad primū
nego maioꝛē. ſ. ꝙ illa ꝯña non ſit de forᵃ
Ad ꝓbatōem dico ꝙ añs ē verꝫ. ⁊ ne/

go q̄ ɔ̄ns sit falsum. Et cū dicis ɔ̄dicto/rium cōsequentis ē verum nego. Unde li non dȝ determinare totū disiunctū. a r̄ non eēt ɔ̄dictoriū exponentis negatiue in q̄ li non determinat totū disiūctum. ꝛ iō nego istam. aliqd nō verum vel falsum ē ꝑpō. Et ad ꝓbationem nego istam. hoc non ē verum vel falsum ōmonstrata iᵃ hō ē asinus Et cū tu arguis h̄ est falsū. ḡ hoc ē nō verum vel falsū. a pte disiuncti ad totum disiunctū. nego ɔ̄nām qn̄ disiunctū tenetur collectiue sicut ē in ꝓposito cū ōtinetur p sigᵘᵐ ɔfusiuū. Si aūt intelligimus q̄ negatio solū infinitaret pᵃᵐ partē disiuncti non eēt ad ꝓpōitū. Ad 2ᵐ negatur maior. Ad ꝓbationem cū dr̄ ꝑossibile ē ita eē sicut sigt̄ per an̄s q̄cūquis non sit ita sicut sigtur p ɔ̄ns. Distinguo de li possibile. qꝛ aut cadit supra totum. aut sup pmā ptē tm̄. Si supra primā ptē. negō ɔ̄nām. Si vō supra totum cōcedo ɔ̄nāȝ ꝛ vlterius negat̄ q̄ ex copulatiua liceat inferre explectiuam qn̄ copulatiua nō est ipothetice ꝓbabils. vt ista cū li possibile cadat in totū qꝛ in copulatiua caderet s̄ totū. inexpletiua vō supra ptē. Ad 3ᵐ negat̄ maior. Un̄ iᵃ ɔ̄nā valet tm̄ de mā ꝛ iō negat̄ q̄ quelibet ɔsimilis in forma valeat. Ad ꝓbationē dr̄ q̄ non valet descendenᵈᵒ ō forma. qꝛ nō valet descēsᵘˢ in oibꝰ ɔsilibꝰ in forma vt in iᵃ si hō non currit risibile non currit. ꝛ tamen est similis descensus in forma huic. Uide h̄ ample i qōne fcā ō suppōne imobili ɔfᵉ.

Sophisma ɔ̄ diffinitiones sic. Tu es asinus ḡ diffinitiones male. ɔ̄ntia tȝ an̄s ꝓbat̄ sic. tu es asinus vel iᵃ disiunctiua est falsa. per li istam demonstrando disiunctiuā factam sed iᵃ disiunctiua nō ē falsa. ḡ tu es asinus ɔ̄nā bona. ꝛ an̄s ē verum ḡ ꝛ ɔ̄nā ē verum. Q̄ō an̄s sit verum ꝓbat̄ ꝓ pꝰ pte pȝ qꝛ si nō dicas tu. q̄ iᵃ disiūctia est falsa. ꝛ arguit sic. Illa disiūctiua est falsa. ergo tu es asinus vel ista est falsa a parte disiunctiue ad totam. ꝛ an̄s est verum per te. ḡ ɔ̄ns q̄ minor sit vā. s. iᵃ disiunctiua nō est falsa ꝓbatur qꝛ ɔ̄dictorium est falsū. s. ista disiunctiua est falsa ergo quelibet ps est falsa. ḡ hā ps ē falsa sed hā pars est illa disiunctiua ꝛ ē falsa ergo ista est falsa.

Ad hec rn̄det qdam breuiter non admittendo casū. s. q̄ ps non possit dtinar̄ totū. sȝ vr̄ fuga. Jō dicat̄. ꝛ ad istā disiūctiuā factā tu es asinꝰ vel ista disiūctiua ē falsa. Dr̄ q̄rendo an velis q̄ hā ps significet pciᵉ an nō. Si sic nō admito casum qꝛ est insolubile simplr. Si aūt non sigt̄ pciᵉ. Admitto casū. Et dico istā disiunctiuā eē falsam. Et cū tu arguis ɔ̄ illa disiunctiua ē falsa p te. ḡ tu es asinus vel ista disiunctiua ē falsa. tȝ ɔ̄nā a pte disiunctiue ad totā disiūctiuā. negat̄ cōsequentia. qꝛ ista ꝓpō ista ē falsa ꝛ an̄s ꝓut mere sigt̄ cathegorice. ꝛ sic cōcessa est Est aūt ps disiūctiue qn̄ ē ɔ̄ns vt sigt̄ ipothetice. Rursus nō recte accipis minorē dicēdo ista disiūctiua nō ē falsa. sȝ debes dicere nō ista disiūctiua ē fa ꝛ hoc ɔ̄dictoriū sigt̄ copulatiue opposito mō. s. q̄ ista disiunctiua nō est falsa vel ipsa non ē vera. ꝛ iō minor ē vā.

Utrum prima r̄gula sit vā. Si ex ɔ̄dictorio ɔ̄ntis seqt̄ ɔ̄dictoriū an̄t ɔ̄nā ē bōa.

Contra ista ɔ̄nā nō valet Sor. nō demōstrat̄. ḡ h̄ nō ōmōstrat̄. ex ɔ̄dictorio ɔ̄ntis seqt̄ ɔ̄dictoriū an̄tis. ḡ regula falsa ɔ̄nā nō cū minori. qꝛ seqt̄ hoc dmōstrat̄. ḡ sortes demonstrat̄ p li hoc demōstrādo sortē maior ꝓbat̄ qꝛ posito q̄ nihil demōstret̄ ē antecedēs verum vt pȝ. ꝛ ɔ̄ns fl̄m ꝓbat̄. s. si ɔ̄ns sit verum cū sit ꝓpositio oȝ q̄ subm aliqd significet. ꝛ cū sit ꝓnomen demonstratiuū non sigt̄ nisi demonstrando ꝛ p cōsequens aliqd demōstrat̄ p li hoc. ꝛ per ɔsequēs falsū est q̄ hoc nō demonstratur. 2° sic iᵃ consequentia non valet hoc. est preteritū ḡ hoc fuit. ꝛ tamē ex ɔ̄dictorio ɔsequētis sequitur cōtradictoriū antecedētis. ḡ ꝛc̄. tȝ ɔ̄nā cū minori ꝛc̄. qꝛ seqtur hoc nē

fuit. ergo hoc non est preteritum quecunque demonstrato. maior probatur quia aliquid fuit quod non fuit. ergo aliquid est preteritum quod non fuit. tenet consequentia a convertibili ad convertibile. et antecedens est verum ut probabo. ergo et consequens. Quod antecedens sit verum probatur sic. Aliquid fuit et illud impossibile est fuisse. ergo aliquid fuit quod non fuit. consequentia bona et antecedens probatur et signo hanc propositionem homo est asinus quam volo diu fuisse sic precise significando. tunc prima pars patet quia hoc fuit demonstrando istam propositionem. 2a pars probatur. scilicet impossibile est illud fuisse. quia verum est quod impossibile est hoc fuisse. ergo impossibile est fuisse patet consequentia a simili. Verum est te currere. ergo tu curris probatur antecedens. Hec est vera quod impossibile est hoc fuisse. que adequate significat quod impossibile est hoc fuisse. ergo verum est quod impossibile est hoc fuisse tenet consequentia cum minori. maior probatur quia hec est vera hoc fuit quod est impossibile ergo quod est impossibile hoc fuit consequentia bona a convertibili ad convertibile. antecedens est verum ergo et consequens. Ista est longa philateria. tamen pro iuvenibus clare deduxi et clarius respondebo.

5o sic ista consequentia est bona sortes est nunc primogenitus. ergo habet vel habuit patrem et tamen ex opposito consequentis non sequitur oppositum antecedentis. ergo reas falsa. consequentia tenet cum maiori. minor probatur. quia pono quod plato iecerit semen pro sorte generando in matricem berte. postea moritur. quo mortuo concepit berta ita bene illud semen quod in ipsum infundatur anima sortis. tunc patet quod non sequitur sortes non habet nec habuit patrem. ergo non est primogenitus quia antecedens verum quia non habuit patrem quando fuit sortes quia tamen plato non erat. nec quando non fuit et tamen consequens est falsum.

4o arguitur argumento magistri. Ista consequentia est bona tu credis precise quod omnis homo decipitur ergo tu decipis. et tamen ex contradictorio consequentis non sequitur contradictorium antecedentis. ergo etc. prima pars antecedentis probatur quia sequitur tu credis precise quod omnis homo decipitur igitur tu credis verum vel falsum. si tu credis falsum igitur tu deciperis. si tu credis verum et credis quod omnis homo decipitur. igitur ita est quod omnis homo decipitur. et tu es aliquis homo ergo tu decipis quod autem ex contradictorio consequentis non sequitur contradictorium antecedentis. probatur et pono quod tu credas precise quod omnis homo decipitur et non tu decipiaris isto posito consequens est falsum per casum et antecedens est verum probatur quia si non detur oppositum arguitur sic. Tu credis precise quod omnis homo decipitur et ita est quod omnis homo decipitur quia omnis homo non tu decipitur per casum. et tu decipis per rationem igitur tu credis precise sicut est per rationem. quod erat probandum.

Ad hec respondetur. Ad primum negatur maior. scilicet quod ista consequentia non valeat. Et ad probationem nego quod posito casu antecedens sit verum et consequens falsum quia si nihil demonstratur non est antecedens ex quo non habet consequens Et consequenter stante casu isto illa non est consequentia. sed bene concedo quod antecedens potest esse verum sine consequente. Et ex hoc sequitur quod alique due propositiones convertuntur quarum una potest esse vera sic significando et altera non ut illae Sortes non dormit hoc non dormitur. prima enim potest esse vera. secunda non. Et si replicas ergo sequitur quod a convertibili ad convertibile non valet consequentia dicitur negando quod sequatur. quia vel vis quod sortes demonstret vel non si sic utraque est falsa. si non tunc non poterit fieri consequentia. quia non erit nisi una istarum. Ad secundum negatur maior. scilicet quod consequentia ista non valeat. Secundo ad probationem cum dicitur aliquid fuit quod non fuit. ergo etc. nego antecedens. Ad probationem cum dicitur aliquid fuit et impossibile est illud fuisse. ergo et cetera. nego antecedens pro secunda parte.

Ad probationem cum dicitur. verum est quod impossibile est hoc fuisse. ergo impossibile est hoc fuisse. Dicitur dubitando qualiter tenetur li quod vel nominaliter vel coniunctive. Si primo modo tunc antecedens est verum. sed consequentia non valet. quia li quod non convertitur cum oratione infinitiva que dicitur dictum propositionis nisi cum tenetur coniunctive. si vero li quod tenetur coniunctive consequentia est bona. sed neutrum antecedens. Ad probationem cum dicitur. hec est vera quod impossibile est hoc fuit que adequate significat. etc. ergo verum est quod im

possibile est hoc fuisse. nētur ꝯñā. quia in antecedente tenetur li ꝙ noialiter. in consequente ꝟo ꝯiunctiue. ⁊ iux̄ hoc so let concedi ꝙ verꝫ est ꝙ impossibile est hoc fuisse ⁊ falsum est ꝙ impossibile est hoc fuisse tenen° li ꝙ in pri° noialr̄. in 2° ꝟo ꝯiunctiue. sicut concedit̄ ꝙ necessarium est ꝙ deus nō fuit. ⁊ necessariū est ꝙ de° fuit. in prima tenen° li ꝙ noialr̄. i secūda ꝟo ꝯiunctiue. Ad 3m negatur maior. s. ista ꝯñā sit bona. quia nō ē necesse ꝙ ad generationē alicuius sit vel fuerit pr̄. sed ꝙ semen fuerit debito loco infusum ⁊ ꝙ habeat ꝟtutem inforatiuam imo ēt est possibile ꝙ nec habeat nec habuerit mrem. vt si in casu priori ponat̄ ꝙ simus ꝑpinqui instāti infusionis aīe intellectiue pro sorte gnān°. ⁊ sint oēs cāe ꝑparantes dispositiue pro iª aīa ita propinque ꝙ nulla causa nālis in tam breui tpe possit applicari ad impedimētum. Deinde volo ꝙ cor berte percutiatur gladio ⁊ sibi insit mors ꝑ minori tēpore q̄ꝫ anima introducetur pro sorte generando. casus est satis imaginabil' tunc patet ꝯ° pro primo instanti anime i troducte. Ad 4m negatur minor. s. ꝙ ex cōtradictorio consequentis nō sequatur cōtradictoriū antecedentis. Ad ꝑbationeꝫ dicit̄ non admittendo casum quia nō est possibile ꝙ tu credas precise ꝙ oīs homo decipit̄ ⁊ tu nō decipiari nā si sic sequit̄ ꝙ tu deciperis. vt ostensum est: aut ergo tu decips in credendo oēm hominem dcipi. q: oēs homines dcipi est falsum per casum. aut in credendo aliud valet ꝙ homo est asin° vel aliquod aliud falsum. ⁊ per consequens tu non credis ꝑcise ꝙ oīs homo decipitur quia est oppositum vnius pticule casus Et eodem modo sequit̄ ꝙ nō est possibile ꝙ tu credas precise teipsum decipi igitur tu decipis. vel ergo in creden° teipsū decipi vel aliud non primum q: teipsum decipi est verum. igitur aliquid aliud ⁊ per consequēs tu nō credis precise teipsum decipi ⁊c.

Sophisma cōtra regulas sic. Tu es asinus ergo regula falsa. ꝯñtia tenet. añs ꝑbatur. ⁊ pono ꝙ a cōuertat̄ cum isto termino ho. ⁊ hoc disiunctum a vel b cū isto termino asinus. Tunc arguit̄ sic. Tu es a ergo tu es a vel b. tenꝫ ꝯñā a ꝑte disiuncti ad totū disiunctum. ⁊ antecedens est verū. quia tu es homo. ergo tu es a. ergo ꝯñs est verꝫ. Tunc vltra tu es a vel b. ergo tu es asin°. tenet ꝯñtia a cōuertibili ad cōuertibile. Ad hec dicitur negan° añs. Ad ꝑbationem admisso casu negat̄ cōsequentia. quia a vl' b non est disiunctum nisi apparenter. q: ꝑ casum cōuertit̄ cū li asinus. ḡ est incōplexum. ⁊ per ꝯñs nō ē disiunctū vel aliter si vis ꝙ sit disiunctum dicitur ꝙ regula intelligitur de disiuncto significāte ex compositione suarꝫ partium qualiter non est in proposito.

Utruꝫ 2ª regula sit vera. Si aliq̄ ꝯñā est bona ⁊ añs ē verꝫ. ḡ ⁊ ꝯñs.

Contra ista cōsequētia est bona deus est. ergo nullus homo est asin°. ⁊ tñ añs est veruꝫ ⁊ ꝯñs non. ergo regª falsa. ꝯñā nota cū maiori minor ꝑbatur pro pª parte patꝫ. s. ꝙ añs sit verum. Pro 2ª ꝑbatur. s. ꝙ ꝯñs non sit verum. q: si non da oppositū ꝙ sit verū. ⁊ arguit̄ sic ꝯñs ē verꝫ q̄ꝺ significet adequate nullum hominem eē asinum. ḡ sic est ꝙ nullus homo est asinus tenꝫ ꝯñā a conuertibili ad conuertibile Tunc vltra. sic est ꝙ nullus homo est asinus. ergo aliqualiter est ꝙ nullus homo est asinus. tenet ꝯñā. q: omnis ꝑpō affirmatiua sine predicato distractiuo ponit aliquid vel aliqualiter esse. sꝫ hoc ꝯñs est falsum. ḡ illud ex quo sequit̄ ⁊c.

2° sic. Ista ꝯsequentia est bona illa ꝑpositio Cesar fuit ē necessaria. ergo eius adequatum significatum est necessariū. ⁊ tamē añs est veruꝫ ⁊ ꝯñs non ergo regula falsa. consequentia tenet cuꝫ maio

ri. quia arguitur a diffinito ad diffinitio
nem. minor ꝓbať: ponendo ꝙ sit ista ꝓ/
positio. Cesar fuit sic signs. ꝙ añs sit ve
rū patet per regulam cōem dicentem ꝙ
oīs ꝓpō vera de preterito in terminis sim
plicibus non dependens a futuro est ne
cessaria. ꝙ ꝯsequens nō sit verꝫ probať.
q2 si non da oppositum. tunc sic adequa
tum sigtum ē necessariū. sed adequatuꝫ
sigtum ē Cesarem fuisse. ġ Cesarem fuis
se est necessariū. ⁊ vltra ġ Cesarē fuisse ē
aut saltem sequitur. ergo Cesarē fuisse
ē aliquid qđ est falsum. q2 cesareꝫ fuisse
nihil ē cū nec sit suba nec accñs. 3° sic
Ista ꝯña est bona iª ꝓpō est vera. Cesar
fuit. ġ adequatum eiꝰ sigtuꝫ ē verū ⁊ tñ
añs est verꝫ ⁊ ꝯñs falsum. ġ regula falsa
ꝯña tenꝫ cū maiori q2 arguiť a diffinito
ad diffinitionem. minor ꝓbať ⁊ ꝓ pª pte
pꝫ. pro 2ª ꝓbatur. q2 sequiť adequatū si/
gnificatū est verꝫ. sed tale ē Cesarē fuis
se. ġ Cesarem fuisse est verꝫ. ꝯñs ē falsuꝫ
q2 Cesarē fuisse nihil est. ġ Cesarē fuisse
nō est verū. tenet ꝯñtia. q2 negato ente
de aliquo negatur quodlibet contentū
sub ente. añs probať. q2 si cesarem fuis/
se esset aliquid deꝰ posset illđ ens ꝺstru
ere ꝯ sententiā Agathonis 6° ethi. quaꝫ
phs approbat. 4° sic. Ista ꝯña est bōa
nihil demōstratur. ergo hoc nō demon/
strať. ⁊ tamen añs est verꝫ ⁊ ꝯñs falsum
ergo regula falsa. ꝯsequentia tenet cum
maiori. quia arguiť ab vli negatiua ad
ad vnam suā singularē. minor ꝓbatur
quia vbi nihil demonstretur añs est ve/
rū vt pꝫ ⁊ ꝯñs falsum: q2 si ꝯñs ē subm
eiꝰ aliqđ sigt. sꝫ ñ sigt nisi demōstrādo. ġ
aliqđ demōstrať qđ est falsum. ergo ⁊c.

Ad hec respondetur. Ad primum
nego minorem. s. ꝙ añs sit verum ⁊ cō/
sequens falsum. imo ꝯñs est etiam verꝫ

Et ad ꝓbationem cuꝫ diciť. da oppo/
situm ꝙ ꝯñs sit verum. ergo verum est
nullum hominē esse asinum. cōcediť cō
sequentia. Et vltra cum dicis verum est
nullum hominē esse asinum. ergo sic est
ꝙ nullus homo est asinus. Respōdet
Pau. pgu. distinguenꝰ de li sic est. aut te
netur aduerbialiter pro vere aut vt sunt
due partes. Si 2°° negatur ꝯsequentia.
si primo mō cōceditur. sed negať vlteri
us consequentia cū diciť. ergo aliqualiť
est ꝙ nullus homo est asinus. Aliter re/
spondet magister in quadratura sua
sine aliqua distinctione concedendo vſ
ꝙ ad istam ꝯsequentiam. Deinde negā/
do istā vltimam quia in añte est amplia
tio ⁊ in consequente non. Aliter respon
det in primo poste. vide supra in 2ª que
stione. Ad 2ᵐ dicit Pau. perg. ꝙ li ne
cessarium ⁊ similiter suo modo. alij mo/
di possunt capi tripliciter. s. transcendē/
ter pro re necessaria. 2° aduerbialiter ꝓ
modo necessario. ⁊ 3°° pro propositione
necessaria. vnde dicit ꝙ illa ꝓpositio ne
cesse est cesarem fuisse est falsa capien/
do li necessarium primo° ⁊ secūdo° quia
Cesarem fuisse nihil est sed tertio° ē vera
quia significat ꝙ illa ꝓpositio ē necessa
ria. Cesar fuit ⁊ ideo formaliter respon/
dendo negatur vltima cōsequentia. Ce/
sarem fuisse ē necessarium. ergo Cesarē
fuisse ē ens. quia li necessariū ampliat ꝓ
eo quod est vel fuit vel erit vel ē imagi
nabile esse. Et dicit vlterius ꝙ ad probā
dum propositionē esse necessariam non
est medium vniuersaliter ex significato
adequato necessario. sed soluꝫ ē verum
illud ꝙ quando ꝓpositio est affirmatiua
⁊ non ampliatiua ⁊ ei correspondet ali/
quid reale sed dat vnuꝫ mediuꝫ vniuer
sale ad probandū propositionē esse ne/
cessaria quod est tale. illa propositio ve/
ra est cui nec aliqua similis potest eē fal
sa sic precise significando cui non cōtra
dicit aliqua propositio quā sequiť eē fal
sam ad propositionē significantem istā
⁊ sola impossibilitas nō permittit. ergo
necessaria est. ⁊ econtra. Et conseqñť
negarē istā consequētiam. Ista proposi/
tio est necessaria Cesar fuit ergo adeq̄/
tum sigtum est necessarium. Hec si vis

abūdevide ab eo dubio septimo. Hec opinio est ferme contra omēs logicos q diffiniunt ꝓpositionē necessariā sic. est illa cuius adequatū sig̃tum ē necessariū ⁊ precipue contra magistrum. Jdeo al'r dicatur ꝯcͦ illam ꝯñtiam esse bonā. Jlla ꝓpō ē necessaria. Cesar fuit. g̊ Cesarem fuisse ē necessariū. p̄supositio ꝙ sic adeq̄te significet. ⁊ nego ꝙ ꝯñs sit falsū.

Ad ꝓbationē cū dr̃ Cesarē fuisse ē neces sariuꝫ. g̊ Cesarē fuisse ē aliquid. ꝯcedit̃ ꝯña. Et cū dr̃ Cesarē fuisse nihil ē nec ali qualiter est. g̊ nō ē ens. Dr̃ ꝙ ens tripl'r accipi solet. Unoͦ vt ē cōe ad oē sig̃bile tā cōplexe ꝙ̄ incōplexe. ⁊ sic sig̃tur taꝫ ꝑ t̃inum ꝙ̄ ꝑ ꝓpōnem. Alioͦ vt est cōe ad sig̃bile incōplexe tm̄. 3ͦͦ vt cōe ad sig̃ bile cōplexe loquēdo de ente. 2ͦͦ con cedit̃ ꝙ Cesarē fuisse nihil ē ꝑut li nihil opponit̃ enti 2ͦͦ. cum h̄ tamē stat ꝙ sit ens pͦ ⁊ 3ͦͦ ⁊ non valet ergo vel ē suba vel accidens. q2 illud solū est veꝝ de en te icomplexo. Ad 3ᵐ dicit Pau. ꝑgu. ꝙ non ꝓbat̃ vl'r ꝓpō esse ꝟa ex significa to adequato ꝟo q2 argumentuꝫ ꝯcludit sed sic ē precise sicut iᵃ ꝓpō sig̃t. ergo est ꝟa. p̄cise sicut fuit iᵃ ꝓpō sig̃t. ergo fuit ꝟa. precise sicut erit iᵃ ꝓpō sig̃t ergo est ꝟa. Cōtra ponat̃ ꝙ illa ꝓpō Cesar fu it nūc pͦ sit ⁊ tamē non fuit nec post h̄ e rit tunc non valet precise sicut fuit sig̃t ergo fuit ꝟa. precise sicut erit sig̃t ergo erit ꝟa q2 antecedens ē veꝝ ⁊ ꝯñs falsū Preterea ē ꝯ̄ omnes logicos diffiniētes ꝓpositionē ꝟam sicut est iᵃ cuius adeq̄ tum sig̃tum ē verum. Jdeo al'r dicat̃ cōcedendo vsq̄ ad istam. g̊ Cesarē. fuis se ē ens. ⁊ dicatur sicut ad 3ᵐ argumen tum precise. ergo deus posset destruere illud ens. nego consequentiaꝫ. sed bene sequitur si eēt ens 2ͦͦ. Ad 4ᵐ dicit̃ ꝙ si nihil demonstratur ꝯseq̄ntia nō, vꝫ quia nō ē consequētia. quia non est cōse quens. Si autem aliquid demonstratur conceditur consequentia. sed tam ꝯñs ꝙ̄ antecedens est falsum quare ⁊c̃.

Sophisma contra regulas sic. Tu es asinus g̊ regula falsa. cōsequentia tenet antecedēs probatur. ⁊ pono ꝙ omne de monstratum ꝑ li hoc sit asinus quo ad missio quia possibile est. propono tibi tu es hoc demonstrando te vel concedis vel negas: si concedis arguitur sic. Oē demonstratum per illud, pronomē hoc ē asinus. tu es aliquid demōstratum per illud ꝓnomen hoc igitur tu es asinꝰ te net ꝯña cū maiori quia ē casus minor pa tet per certificationem factam quia. di xi te demōstrari per li hoc. Si autem ne gas tu es hoc arguitur sic. tu negas ve rum ⁊ nō repugnas. g̊ male respōdes an tecedens patet. qm̄ non sequitur. Omē demonstratum per illud pronomē hoc est asinus. g̊ tu non es hoc. quia ista stāt simul Oē demonstratum ꝑ illud prono men hoc ē asinus ⁊ tamen tu es hoc.

Ad hec dicitur negando antecedens Ad probationē admisso casu cuꝫ propo nitur tu es hoc demōstrādo te pōt dici pͦ nō admittendo hāc demōstrationem q2 repug̃t casui. 2ͦ dr̃ ꝯcedēdo istā. ⁊ tūc ad argumētū. Oē d̄mōstratū ꝑ li h̄ ē asinꝰ tu d̄mōstraris ꝑ li h̄ igit̃ tu es asinꝰ nego minorē tāq̄ repugnātē. Et ad pro bationē dixi ꝙ ꝑ li h̄ tu d̄mōstraris. g̊ tu d̄mōstraris nego ꝯñaꝫ: si tñ sumit̃ pro antecedēte. iᵃ. Ego te demōstraui ꝑ li h̄ neͦ istā tāq̄ repugnātē q̄re ⁊c̃.

Utꝝ 3ᵃ regula sit ꝟa si aliq̄ ꝯña ē bo na. ⁊ añs est necessariū ergo ⁊ ꝯñs.

Contra Nulla ꝓpō ē ne cessaria. g̊ reg'la vna. ꝯña tꝫ añs ꝓbat̃. q2 siq̄ eēt necessaria potissimū eēt iᵃ d̄ꝰ ē. Sꝫ ꝯ̄ ista ꝓpō ē necessaria. sed h̄ ꝓpō ē ⁊ hāc ꝓpō nem esse sunt idem. ergo hanc propōem eē ē necessarium. consequēs ē falsum q2 hanc propositionem eē ē contingens q2 potest esse ⁊ non esse. Confirmatur q2 hec propositio deꝰ est est contingens ergo non estꝰ necessaria. consequentia tenet ab affirmatiua vnius disperati ad

negatiuam alterius. ꝓbatur an̄s q̄꞉ hec ꝓpō contingenter eſt ḡ ē ɔtingēs. patet ɔn̄a. ⁊ an̄s ꝓbatur. q̄꞉ pōt eſſe ⁊ non eſſe. Preterea nullus necᵐ eſt iᵃ ꝓpō. ⁊ aliqd eſt iſta ꝓpō. ḡ aliquid cōtingēs eſt iſta ꝓpoſitio. pꝫ ɔn̄a. Tunc vltra. ḡ iſta ꝓpō ē cōtingens. tenet ɔn̄a ꝑ conuerſiōem ſimplicem. 2º ſic. Hec ɔn̄a eſt bona. hoc ē necᵐ. ḡ hoc eſt necᵐ. cōtinue demōſtrando an̄s. ⁊ an̄s eſt neceſſarium ⁊ ɔn̄s contingēs. ḡ regula falſa. ɔn̄a tꝫ cum maiori. q̄꞉ oppoſitū ɔn̄tis repugnat an̄ti. minor ꝓbatur ꝙ an̄s ſit neceſſarium pꝫ q̄꞉ aſſerit ſe eſſe neceſſarium. ꝙ aūt ɔn̄s ſit contingēs ꝓbatur. q̄꞉ cōtingens eſt illō an̄s eſſe ⁊ ɔn̄s cōtingēs eſt ipm eſſe neceſſarium. ⁊ ɔn̄s ſic ꝓciſe ſigt. ḡ ɔn̄s eſt cōtingens. 3º ſic hec ɔn̄a eſt bona. cōtingēs eſt ḡ cōtingēs eſt. ⁊ tn̄ an̄s eſt neceſſariū ⁊ ɔn̄s cōtingēs. ḡ regula falſa. ɔn̄a tenet cum maiori. q̄꞉ arguitur ab eodem ad idē minor ꝓbatur ꝙ an̄s ſit neceſſariū pꝫ q̄꞉ neceſſe eſt aliquod cōtingens eſſe. et ſic ſigt an̄s. ḡ eſt neceſſarium ꝙ ɔn̄s ſit contingens ꝓbatur q̄꞉ ꝑmarie ſigt ɔtingēs eſt ſed contingens eſſe eſt contingens. ergo. ⁊ cetera.

Ad hec reſpōdetur. Ad ꝑmū negatur an̄s. Ad ꝓbatōem concedo ꝙ iſta eſt neceſſaria deᵒ ē. Et cum arguit. Hec ꝓpō eſt neceſſaria ⁊ hec ꝓpō eſt hanc ꝓpōem eſſe ḡ hāc ꝓpōem eſſe eſt neceſſaᵐ nego ɔn̄am. nego arguitur reſolutorie. q̄꞉ ɔn̄s nō eſt reſolubile ſed officiabile.

Ad cōfirmatōem negat̄ iſta ɔn̄a. iſta ꝓpō contingēter eſt. ḡ eſt ɔtingēs. quia ꝓpō dicit̄ neceſſaria vel cōtingens rōe ſigti quod eſt tale. ⁊ nō q̄꞉ ſit res neceſſaria vel contingēs cōcedit̄ ḡ ꝙ iſta ꝓpō eſt res cōtingēs. negatur tn̄ ꝙ ſit ꝓpō cōtingēs. Dr̄ aūt cōtingenter eſſe q̄꞉ eſt res contingēs. ⁊ neceſſario eſt q̄꞉ eſt res neceſſaria. Ad aliud negatur vltima ɔn̄tia

Ad 2ᵐ negatur ꝙ an̄s ſit neceſſarium ad intellectum datum. q̄꞉ nō eſt neceſſarium ꝑ ſe. lꝫ ſit neceſſarium ꝑ reflexiōeꝫ ſed tale adhuc eſt ɔtingēs vel impoſſibile. Uel dr̄ ꝙ nō valet in ꝓpōibus ꝑtinentibus ad inſolubilia. Uel dr̄ ꝙ reᵃ ītelligit ꝙ nō ſit tale ꝑ reflexionē. Ad 3ᵐ dicitur ꝙ ɔſequens eſt neceſſarium ſicut antecedēs. ⁊ dr̄ vlterius ꝙ cōtingēs eē eſt neceſſarium tanq̄ꝫ ſigtum. lꝫ nullum contingēs ſit neceſſarium. nec incōuenit aliquam ꝓpōem eſſe neceſſariā. ⁊ qualꝫ rem ꝑ ſe ipam ſigtam eſſe rem ɔtingētē vt de iſta hō eſt aīal ⁊c̄.

Sophiſma ɔ̄ regulaꝫ ſic. Tu es aſinᵒ ḡ regula falſa. ɔn̄a tꝫ an̄s ꝓbatur ſic. Oē aīal quod fuit aliquādo fuit aſinᵒ. ſꝫ tu fuiſti aīal quod fuit aliqn̄. ḡ tu fuiſti aſinus. ſed tu es idem q̄ō vnq̄ꝫ fuiſti igitur tu es aſinᵒ. pꝫ ɔn̄a ꝑma cuꝫ minori. ⁊ maiorem ꝓbo ſupponēdo ꝙ in a inſtanti n̄ fuit aliquod aīal ꝑter aſinum. iſto poſito arguitur ſic. Omne aīal quod fuit in a inſtāti fuit aſinᵒ. ḡ omne aīal quod fuit aliquādo fuit aſinᵒ. tꝫ ɔn̄a ab inferiori ad ſuum ſuperius affirmatiue ⁊ ſine diſtributōe ⁊ ſine ſigno imobilitāte. ꝙ ſic arguatur ꝓbo q̄꞉ li aliqn̄ non diſtribuit̄ quod ſuadetur ſic. ſignum vl'e affirmatiuum nō diſtribuit terminū ſeq̄ntem ſe imediate. niſi fuerit deт̄minatio ſui ſubſtantiui. ſed li aliqn̄ nō eſt deт̄miatio ſui ſubſtantiui q̄꞉ aduerbiū eſt detinatio verbi ⁊ nō nois ḡ nō diſtribuitur li aliqn̄.

Ad hec negatur an̄s Ad ꝓbationem nego iſtam omne aīal ꝙ fuit aliquando fuit aſinus. Et ad ꝓbatōem nego ɔn̄tiaꝫ ⁊ cōcedo ꝙ li aliquādo diſtribuit̄. ⁊ ꝙ ē determinatio illiᵒ t̄mini aīal. nō q̄dem ꝓpinq̄ ſed remota. ⁊ ita pꝫ q̄uō aduerbiuꝫ eſt determinatio verbi ⁊ non nominis. quare ⁊c̄.

Utrū quarta regula ſit vera. ſi aliq̄ ɔſequētia eſt bona ⁊ an̄s impoſſibile ɔn̄s eſt poſſibile.

Contra. Iſta cōſeq̄ntia eſt bona chiᵃ q̄ nō eſt nō intelligitur ḡ chimera eſt ⁊ iſta nō intelligitur. ⁊ tamen an̄s

est possibile. ꝛ ꝯñs nõ. ğ regula fl'a. ꝯñtia tꝫ cum maiori. qꝛ lꝫ resoluere rel'm nõ cõfusiuũ i ꝛ. ꝛ iͤ iᵃ illud. mioꝛ ꝓbat̃ ꝙ añs sit possibile. pꝫ qꝛ est veꝝ cũ ꝯdictorium sit fl'm. s. oĩs chiᵃ q̃ est intelligit̃ qꝛ seq̃t̃ ꝙ oĩs chiᵃ est ꝛ illa intelligit̃. ꝙ ꝯñs non sit possibile pꝫ qꝛ est vna copulatiua et ꝑma ps est impossibilis. 2ᵒ. sic illa ꝯñа est bona. Tu es in instãti pñti. ğ aliquã/do fuit ita ꝙ tu fuisti in istãti pñti ꝛ añs est possibile ꝛ ꝯñs nõ. ğ. regula falsa. ꝯña tꝫ ꝛ maioꝛ pꝫ. qꝛ oĩs ꝓpõ affirmatiua de pñti relinq̃t vnã de p̃terito v̾am ꝙ añs sit possibile pꝫ. ꝙ ꝯñs nõ sit possibile ꝓ/batur qꝛ nullũ istãs pñs fuit. ğ nihil fuit in instãti pñti ꝛ p ꝯñs tu nõ fuisti in istã ti pñti patẽt ambe ꝯñe. añs ꝓbatur. qm̃ h̾ instãs nõ fuit demõstrãdo instãs pñs ꝛ h̾ est oẽ instãs pñs. ğ nullũ instãs pñs fuit. 3ᵒ. arguit̃ argᵒ magr̃i. Ista ꝯña ẽ bona oĩs ꝓpõ est affirmatiua. ğ nulla est negatiua. ꝛ tñ añs est possibile ꝛ ꝯñs est impossibile ğ regula falsa ꝯña tꝫ cũ mio ri. maioꝛ ꝓbatur ꝓ ꝑma pte pꝫ ꝙ illa est possibilis. Nulla ꝓpõ est negatiua qꝛ nõ põt esse v̾a. qꝛ nõ qñ est qꝛ ipsa esset ꝛ eẽt negatiua. ğ aliqua ꝓpõ negatiua eẽt. nec ipsa nõ existente qꝛ quãdo ꝓpõ nõ ẽ nõ est vera nec falsa.

Ad hec respõdetur. Ad ꝑmũ negatur maioꝛ. s. ꝙ iᵃ ꝯña sit bona. Ad pro/batõem dr̃ ꝙ rel'm lꝫ resolui sic in affir/matiuis. in negatiuis v̾o nõ. Et ideo si diceres chimera est que intelligitur er/go chimera ẽ. ꝛ ista intelligit̃ bene valẽt ꝯña. Et iõ cũ in affirmatiua rel'm resol/uatur in coniunctõem copulatiuam ꝛ ꝓnomen demõstratiuũ. in negatiua rel'm resolueret̃ in ꝯiunctõem disiunctiuã vl' ꝛ ꝓnomen demõstratiuũ cũ ptibꝰ oppositis ipsius affirmatiue. vt in istã chiᵃ nõ ẽ vel illa nõ intelligit̃. Ad 2ᵐ nego maiorem. s. ꝙ ista ꝯña sit bona. Ad ꝓbatõeꝫ dico ꝙ dꝫ sic intelligi oĩs ꝓpõ v̾a affir/matiua de pñti carens extremo compo/sito ꝛ signo cõfusiuo taꝫ explicite q̃ꝫ im/plicite relinq̃t vnam de p̃terito veraꝫ q̃liter nõ est in ꝓposito vt declarabo. Di/citur ꝑmo vera qꝛ si ista de pñti est fal/sa nõ oportet ꝙ relinquat istam de p̃terito veram. 2ᵒ. affirmatiuam qꝛ si esset ne/gatiua illud etiã nõ esset opus. Dicit̃ ter tio carens signo cõfusiuo. qꝛ ista est ve/ra oẽ instãs est q̃ tamẽ nõ relinq̃t aliquã de p̃terito verã qꝛ nũq̃ꝫ ista erit v̾a istãs fuit. Dr̃ 4ᵒ. carens extremo composito tam explicite q̃ꝫ implicite. qꝛ hec ẽ vera hoc instãs est instãs quod est ꝛ tamen ñ relinquit aliquã de preterito v̾am quia illa nunq̃ꝫ est v̾a h̾ instãs fuit instãs qđ est ꝛ ita est in ꝓposito. s. cum extremo cõposito quare nõ valet. Ad 3ᵐ negatur minoꝛ vnde negatur quod illud ꝯñs nõ sit possibile nulla ꝓpositio est negatiua. Ad ꝓbatõem cum dicit̃ nõ potest eẽ ve/ra ğ nõ est possibilis negatur cõseq̃ntia. qꝛ multe sunt ꝓpositiones possibiles q̃ nõ possunt esse v̾e sic ꝑcise sig̃ndo. vt in materia insolubiliũ lᶜ. oĩs ꝓpositio ẽ falsa. nulla ꝓpositio est v̾a. hoc nõ est verũ hoc est falsum seipso demonstrato ꝛ ex̃ mãm insolubilium vt ista soꝛ. nõ est exi/stens in mẽte sortis. sil'r hec nõ est vera deus est existens in mẽte. Sil'r h̾ nõ est demonstrando subm̃ huius ꝓpositiõis ad cuius diffinitõem desineret iᵃ ꝓposi/tio quelibet. n. illarum est possibilis. nulla tamen ipsarum sic significando põt esse vera.

Sophisma cõtra regulam sic. Tu es asinus ergo regula falsa consequẽtia tꝫ añs ꝓbatur sic. quelibꝫ sing'laris alicuiꝰ vniuersalis est v̾a tu es asinus est singularis alicuiꝰ vniuersalis. ergo tu es asi/nus est v̾a cõsequẽtia tenet cum minori. maioꝛ ꝓbatur sic q̃libet singularis istiꝰ vniuersalis omnis homo est animal est vera ergo quelibet singularis alicuius vniuersalis est vera. tenet consequentia ab inferiori ad suum superius affirma/tiue. ꝛc̃. Ad hec dicitur negando antecedens. Ad ꝓbationem negatur ma/

t

ioꝛ. ſcilicet quelibet ſingularis alicuius vniuerſalis eſt vera. quia falſa eſt vt patet ꝑ exponētes. Ad ꝓbatōem dicitur negādo ↄſequentiā. q2 arguit̄ ab inferiori ad ſupius diſtributiue. ⁊ rō nō valet. nā li alicui⁹ vl'is ſtat diſtributiue cuȝ ſit determinatio termini ſtātis diſtributiue

Ulꝫ 5ª regula ſit ꝟa. Si ↄſequētia ē bona ⁊ aliqd ſeqtur ad conſequēs illud ſeqtur ad antecedens.

Contra. Iſta ↄñā eſt bona. Ois ꝓpō ē ꝟa. ġ aliqua ꝓpō eſt ꝟa q2 arguit̄ a ſubalt̄nante ad ſubalt̄nataȝ ⁊ ad ↄñs ſeqt̄ iſta. Tu es aſin⁹ qđ nō ſeqt̄ ad añs ġ reᵉ fᵉ. ↄñā tȝ cū maioꝛi. minoꝛ ꝓbat̄ ſic. nā ad iſtā ꝓpōeȝ m̄talē eē ꝟaȝ tu eſ aſin⁹ ſeqt̄ te eē aſinū. ⁊ illa m̄etal' ē aliq̄ ꝓpō. ġ ad aliquā ꝓpōem eē verā ſeqt̄ te eē aſinum tȝ ↄñā a ſupioꝛi ad ſuū iferi⁹. 2° ſic. Iſta ↄñā ē bōa tu nō curris. ġ tu curris l' tu nō curris. ⁊ tñ ad ↄñs ſeqt̄ hoīeȝ currere. qđ non ſeqtur ad añs ġ ⁊c̄. tenȝ ↄñtia cū maioꝛi. q2 arguit̄ a ꝑte diſiunctiue ad totā diſiunctiuā minoꝛ ꝓbatur q2 ad te currere ſeqt̄ hoīem currer̄ ġ ad currere vl' non currere ſeqt̄ hominem currere tȝ ↄñā a ꝑte diſiuncti ad totum diſiūctū. ⁊ tñ hoīeȝ currere nō ſeqt̄ ad añs pᵉ ↄñtie vt pȝ q̄re ⁊c̄. 3° ſic ↄñā a p° ad vltimū valet qñ ↄñtie int̄meᵉ ſunt bone. Tūc ſeqt̄ ꝙ ſi dico te eē aſinū dico verum quod eſt falſum. Quod ſequitur pꝛobo quia ſequitur, ſi dico te eſſe aſinū dico te eē aīal ſi dico te eē aīal dico veꝝ ġ a p° ad vltimū ſi dico te eē aſinū dico veꝝ. q2 oēs ↄñtie intermedie ſt̄ foꝛmales ⁊ non variate.

Ad hec rn̄det̄. Ad pᵐ negatur minoꝛ. ſ. ꝙ aliqd ſeq̄t̄ ad ↄñs qđ nō ſeqt̄ ad añs Et ad ꝓbationeȝ negat̄ ↄñā q2 arguitur ab inferioꝛi ad ſuū ſuperius cū t̄ino officiabili. qđ facit ſtare cōfuſe tm̄ imobil'r. qm̄ ſeqt̄ qñ hȝ eādem vim ꝗ̄ li ġ. l' ſi. ⁊ cōfundit t̄inos ꝑcedentes ⁊ ſequentes capaces cōfuſionis imobiliter ſicut nota rōnis ⁊ conditioniſ. Ad 2ᵐ negatur minoꝛ. Et ad ꝓbationem negat̄ ↄñā Et cū dr̄. arguit̄ a ꝑte diſiuncti ad totū diſiūctū. dr̄ ꝙ cū t̄ino officiabili ñ vȝ cōſequentia. ſicut ē iˢ t̄inus ſeqt̄ q hȝ vim imobilitandi. Ad 3ᵐ cōcedit̄ iſta ↄñā a p° ad vltimū ſi iſta ꝓpō ſi dico te eē aſinū dico te eē aīal. tenet̄ ꝑſonal'r. ⁊ ad bonū intellectū. ⁊ ita cōcedit̄ iſta. ſi dico te eē aſinū dico veꝝ. q2 dicen° te eē aſinum di° te eē aīal qđ ē veꝝ. Si aūt teneat̄ mālitler iª ꝓpō. ſi dico te eē aſinū di° te eē animal. ne° iſtā. nō. n. q2 dicit iſtā ꝓpōnem tu es aſinus dicit iſtā tu es aīal. Et ſi replicas ↄ̄ q dicit p° ⁊ ꝑncipaliter te eē aſinū dic̄ te eē al'. q dicit te eē al' dicit veꝝ ġ a p° ad vltimū q dicit p° ⁊ ꝑncipalit̄ te eē aſinū dicit veꝝ ↄcedit̄ ꝙ q dicit p° ⁊ ꝑncipal'r te eſſe aſinū dicit veꝝ lȝ non p° ⁊ ꝑncipaliter dicat verum ſȝ ꝟario.

Sophiſma. ↄ̄ regulā ſic tu es aſinuſ ġ regula falſa. ↄñā tȝ añs ꝓbat̄. qcūqȝ dic̄ te eē aſinū dicit verū. ġ tu eſ aſin⁹. ꝓbat̄ ↄñā q2 oīs iª ꝓpō ē ꝟa quā dicen° qs dic̄ veꝝ. ꝓbatur añs ſic. qcūqȝ dicit te eē animal dic̄ veꝝ qcūqȝ dicit te eē aīal dic̄ te eē aſinū. ⁊ te eſſe aīal ē veꝝ. ġ qcūqȝ dicit te eſſe aſinū dicit veꝝ. Ad hoc dr̄ ꝙ negan° añs. Ad ꝓbationē dr̄ ꝙ iª ↄñā ē bona ad hūc intellectū ꝙ ſi quis in dicēdo aliq̄ȝ ꝓpōnem. p° dicit veꝝ iª ꝓpō eſt vera. Si āt ꝟario dicat verum non valet ſicut in pꝛopoſito ⁊ ita pꝛobatur antecedens ⁊c̄.

6ª regª ſi ↄñā ē bōa ⁊ alqd ſtat cū antecedente. ġ illud idē ſtat cū ↄñte.

Contra iſta ↄñā ē bona hᵉ ꝓpō q̄ ē ↄñs hui⁹ ↄñtie ē neceſſaria ſimpl'r. ġ hō ē aſin⁹ ꝑ li h ↄ̄mōſtran° ↄñs iſti⁹ ↄñe ⁊ tñ aliqd ſtat cū antecedēte qđ nō ſtat cū cōſequente. ġ reª falſa ↄñā tȝ cū maioꝛi. q2 nō pōt antecedēs eē veꝝ ſine cōſequente minoꝛ ꝓbat̄ q2 iª null⁹ hō ē aſinus ſtat cū antecedente cū ſit nec̄cia ſimpliciter. ⁊ antecedens ſit poſſibile. ⁊ tñ

nō ſtat cū ↄſequente cū ſibi ↄ̄dicat. ğ ꝛc̄.
2° ſic. Jſta ↄña eſt bona hō ē aſin⁹ ğ ō
us eſt qꝛ añs ē impoſſibile ꝛ ↄñs nec̄iuꝫ
ꝛ tam̄ iª ꝓpō hō ē rudibil' ſtat cū añcedē
te qꝛ eſt ſecū conuertibil' ꝛ nō ſtat cū cō
ſequente ğ ꝛc̄. 3° ſic argumēto magr̄i
iª ↄſequentia ē bona. Lignū cōburebat̄
ğ impoſſibile ē illō eē ꝛ tam̄ h̄ ꝓpō al' ē
ſtat cū antecedēte vt pꝫ ꝛ nō ſtat cū con
ſequente qꝛ nō fit ex ill' copulatiua poſ/
ſibil' ſed impoſſibilis dicen° al' eſt ꝛ ipoſ
ſibile eſt illud eē. ğ regula falſa.

Ad hec reſpondet̄. Ad pᵐ dr̄ ꝙ ſi iª ē
in mēte tc̄ ē bona ſed nihil ē ↄpoſſibile
antecedēti cū ſit impoſſibile iſtā m̄talē
eſſe ꝟam. hō ē aſin⁹. Si ꝟo ſit in voce l'
in ſcripto tunc ↄña nihil valet. ſtat. n. ꝙ
iª hō ē aſin⁹ ſignificet dū eē ꝛ tunc nō ſe
qtur iſta ꝓpō ē nec̄ia hō eſt aſin⁹ ğ hō ē
aſin⁹ ſed ſi fiat iſto° ↄñs iſti⁹ conſequen/
tie ē nec̄iuꝫ ſimpl'r ſic p̄ciſe ſig̃ndo ğ hō
eſt aſinus ↄña eſt optima. ſed tunc ante
cedens ē impoſſibile ꝛ nihil ē ei ↄpoſſi/
bile. Ad 2ᵐ ↄcedit̄ ↄña ſed negat̄ ꝙ iª
hō ē rudibilis ſtet cū antecedente ꝛ nō
vꝫ iª ↄña iſta ↄuertit̄ ſecum ğ ſtat ſecuꝫ
qꝛ impoſſibile cū nullo ſtat. Ad 3ᵐ re/
ſpondet magr̄ negādo minoreꝫ. ſ. ꝙ ali/
qd ſtet cū antecedēte ꝙ non ſtet cū con/
ſequente. Et ad ꝓbationem cum dicis iª
animal ē ſtat cū antecedēte ↄcedo ꝛ non
ſtat cū ↄſeq̄nte. nego. Et cū tu arguis qa
nō fit copulatiua poſſibil' ex ill' ğ nō ſtāt
ſil'. negat̄ ↄña qꝛ ꝟa ps copulatiue nō eſt
ↄñ ꝫ. nꝫ ſecū ↄuertibile. qꝛ hꝫ aliō ꝛ aliud
ſig̃tuꝫ pp mutationē añtis. Et ſi dr̄ quō
ğ ſtat ſil' dr̄ ꝙ ſic qꝛ q̄lꝫ eſt ꝟa. qꝛ ſic̄ iſta
ſtāt ſil' tu es hō. tu es alb⁹ dato ꝙ nulla
fiat copulatiua ex ill'. Uel dr̄ ad p̄ncipa/
le ꝙ fit vna copulatiua poſſibilis ex ill'
referendo ſꝑ li illō ad li lignū ꝛc̄.

Sophiſma ↄ̄ regulā ſic. Tu es aſinuſ
ğ regula falſa. ↄña tꝫ añs ꝓbat̄ ſic. Jſta
ↄña ē bona ğ tu es aſin⁹ ꝑ li iſtā dmon/
ſtrando ↄñtiā factā. iſta ↄña nunc facta
eſt bona vt ꝓbabo. ꝛ añs ē veruꝫ. ğ ꝛ cō
ſequēs. ꝙ ↄña ſit bona ꝓbatur. qꝛ ſi n̄ op
poſitū ↄñtis ſtat cū añte. ſ. ꝙ iſta ↄña eſt
bona ꝛ ꝙ tu non es aſin⁹ ğ iſta ↄña ē bo
na tꝫ ↄña a copulatiua ad alterā ei⁹ ꝑteꝫ
ꝛ ↄñs ſig̃t ꝙ iſta ↄña eſt bona ğ iſta ↄña
eſt bona. Q̄ ō añs p̄ncipalis ↄſequentie
ſit veꝝ pꝫ qꝛ ita eſt ſicut p̄ciſe ſig̃t ğ ē ve
rū ꝓbat̄ antecedēſ qꝛ ſig̃t ꝙ iſta ↄſequē
tia eſt bona ꝛ ita eſt ꝙ conſequentia eſt
bona vt iam ꝓbatum ē quare ꝛc̄.

Ad hec dicit̄ negādo añs. Ad ꝓbatio/
nem dr̄ diſtinguēdo de añte illi⁹ conſe/
quentie. Jſta conſequentia ē bona. ğ tu
es aſin⁹. an p̄ciſe ſig̃t an nō. Si p̄ciſe nō
admittit̄ caſus qꝛ ſeq̄t̄ ↄ̄dictio. Nā ſi dr̄
ꝙ ↄña non eſt bona ꝙ ſequitur ē bona
vt arᵐ ꝓbat. Et ſi dr̄ ꝙ non ē bona ſeq̄t̄
ꝙ eſt bona ꝓbat̄. qꝛ ſi dr̄ ꝙ ſit bona ꝛ an
tecedens ſic p̄ciſe ſig̃t. ğ eſt veꝝ ꝛ tamen
conſequens ē fl'm. ğ non eſt bona. Si ve
ro non ponat̄ p̄ciſe admittat̄ caſus. ꝛ dr̄
conſequentiā eē bonā. qꝛ antecedēs eſt
impoſſibile ſig̃ns capulatiue ꝙ ē bōa ꝛ
ꝙ non eſt bona. Et negat̄ poſtea ꝙ an/
tecedens ſit veꝝ. Et ad ꝓbationem cum
dicitur ita eſt ſicut preciſe ſig̃t ergo eſt
verum negatur antecedēs ꝙ non p̄ciſe
ſig̃at conſequētiā eſſe bonam vt dictuꝫ
eſt qꝛ aliter non admitteretur.

Uꝫ ſeptima r̄gula ſit ꝟa. Si aliq̄ cō
ſequētia eſt bona ſcita eſſe bona ꝛ ante/
tecedens ē concedendū ꝛ conſequēs ꝛc̄.

Contra pōat̄ ꝙ iſta de⁹ ē ꝛ hō ē
aſin⁹ conuertāt̄ tūc iſta ↄña ē
bona ſcita eē bona. de⁹ eſt. ğ
hō eſt aſinus. qꝛ arguit̄ a cōuertibili ad
conuertibile ꝛ tam̄ añs eſt concedendū
qꝛ nec̄ium. ꝛ conſequens negandū qꝛ im
poſſibile ꝑ ſe ergo regula falſa. 2° ſic
argumento Stro. in tertia, regula p̄nci/
pali ꝛc̄. ponatur ꝙ qn̄ conceditur iª pro
pō tu es aīal ꝙ ſignificet hominem eē a/
ſinum tunc ſic. Jſta conſequentia ē bōa
ſcita a te eē bona tu es homo ğ tu es ani
mal. ꝛ añs eſt concedendum ꝛ ↄñs nō. ğ

regula fᵃ ɔ̃ña nõ cũ maiori.minor ꝓbaẗ
ꝑ pᵃ ꝑte pꝫ ꝙ añs ſit ɔcedēdũ. qꝛ ē veꝝ
nõ repugnãs ſcitũ eē tale ꝓbaẗ ꝑ alta
ꝑte:ſ.ꝙ ɔ̃ñs nõ ſit cõcedēdũ ſꝫ cũ ſignifi
cet hoīeꝫ eē aſinũ ꝑ caſũ.ℊ hoīeꝫ eē aſinũ
ē ɔcedēđ ꝑ cãu qđ ē incõueniens. 3°
ſic argumēto magr̄i.⁊ pono ꝙ illiꝰ ɔ̃ñe
hõ currit.ℊ riſibile currit ſit añcedēs ti
bi poſitũ ⁊ a te admiſſũ.ɔſequēs ṽo ſit
tibi depoſitũ:⁊ a te admiſſuꝫ iſto poſito
arguiẗ ſic. Jſta ɔ̃ña ē bona ſcita a te eē
bõa hõ currit.ℊ riſibile currit ⁊ añs pꝫ
qꝛ ſcis ꝙ arguiẗ a ɔuertibili ad cõuerti-
bile.⁊ añs ē ɔcedēdũ qꝛ tibi.põituꝫ ē ⁊ a
te admiſſũ.⁊ ɔ̃ñs ē a te negandũ qꝛ depo
ſitũ ⁊ a te admiſſũ igiẗ regula falſa

Ad hec reſpondetur.Ad primuꝫ dici
tur admiſſo caſu ꝙ iſta ɔ̃ña ē bona.⁊°ſic̃
añs. ē cõcedēdũ ita ɔ̃ñs ē ɔcedenđ noīa
liter ⁊ nõ ꝑticipialiẗ. Pro q̊ aduerte
ꝙ iſti t̃ini ɔcedēdũ negandũ dupl'r pñt
capi.ſ.noīaliter ꝓ digno cõcedi ⁊ ꝓ di-
gno negari. ⁊ ꝑticipialiẗ qñ rñdeẗ ꝑ h̃
ṽbũ cõcedo ⁊ nego.p°° intelligũẗ ĩ regu
la ⁊ nõ 2°°. Jđ dico ꝙ ɔ̃ñs ē cõcedēdum
noīaliẗ qꝛ dignũ ɔcedi negãđ tñ ꝑticipia
liter qꝛ qñcũqꝫ ꝓpõeẗ rñdebo ne°. Unđ
ad oēm ꝓpõem rñdēdũ ē cõcedo vł ne°
vniformiẗ in caſu ⁊ ex̃ caſũ. Et ſi re-
plicas ɔ̃. Jſta hõ ē aſinꝰ ē cõcedenda.⁊ h̃
ē ĩpoſſibił ꝑ ſe ℊ ĩpoſſibile ꝑ ſe ē ɔcedēđ
Dr̃ negando minorē. qꝛ repugñt maiori
⁊ ɔceſſe. Hec eſt via ſtro.magr̄i. Hētiſb
ãt alr̃ reſpõdet.qꝛ nõ ponit dr̃aꝫ int̃ cõ-
cedēdũ ⁊ ɔcedi.⁊ neganđ ⁊ negari. Un-
de dic̃ ꝙ ꝓpõ eſt ɔcedenda ⁊ ſilr̃ dꝫ con
cedi q̃ apđ cõem modũ loquēdi diſputã
tiũ ē digna cõcedi.⁊ negãda q̃ apđ illos
ē digna negari ita ꝙ autētice ſit tał aut
ẜꝫ p̄mã impõeꝫ ⁊ nõ ẜꝫ nouã. Et iđ ſi iſta
ꝓpõ deꝰ ē imponaẗ ad ſig̃ndũ hoīem eē
aſiᵐ nõ vꝫ hec ɔ̃ñtia h̃ ꝓpõ ē ipoſſibilis.
ℊ ē negãda.ſilr̃ ſi hõ ē aſinus ponaẗ ſig̃
re đm eē nõ vꝫ hec ɔ̃ña hec ē neceſſaria.
ℊ eſt cõcedenda.ſed opꝫ addē in vtroqꝫ
añcedēte.⁊ eſt autentice talis. Et ſic ad
arᵐ ẜꝫ Hentiſbeꝝ dr̃ ꝙ antecedens ē cõ
cedēdũ ⁊ ɔ̃ñs negandum:ſed non eſt cõ
tra regulã qꝛ in regula reqriẗ hec condi-
tio ꝙ ɔ̃ñtia ſit cõcedenda q̃liter nõ ē in
iſta. Tu ſequere viã magr̄i.qꝛ cõior eſt.

Ad 2ᵐ pꝫ rñō qꝛ dr̃ ꝙ ɔ̃ña ē bona ⁊ ꝙ
ſicut antecedēs ē cõcedēdũ ita ɔ̃ñs ē cõ-
cedendum ẜm Stro.lꝫ ẜm Hentiſberũ
vtrunqꝫ ſit concedendum qñcunqꝫ. Et
ad probationē cũ arguis añs eſt conce-
dendum ⁊ ſig̃t hominē eē aſiᵐ.ℊ hoīem
eē aſinũ eſt concedēduꝫ negaẗ minor qꝛ
iſta ꝓpõ homo eſt aīal non ſig̃t hominē
eē aſinũ niſi concedaẗ ꝑ caſum. Dato ℊ
ꝙ antecedenſ ſit concedendũ non tamē
reſpondeo concedo. Sed tunc queriẗ
qualr̃ ſit reſpondendum ad iſtam in ta-
li caſu. Strodus dicit ꝙ nullo modo eſt
reſpondendum. Alij concedunt ⁊ faten
tur ſe male concedere. ⁊ Haietanus at-
tribuit hanc viam Strodo ſed cũ reue
rentia non bene dicit.qꝛ aliqua ꝓpoſitõ
ē ad quam nullo modo eſt antecedendũ
vt illa data ℊ non concedit iſtam ⁊c̃.

Ad 3ᵐ dr̃ admittēdo caſum ⁊ cõcedo
ꝙ illius ɔ̃ñtie añs eſt ɔcedēdũ ⁊ ɔ̃ñs ne-
gandũ ꝑꝑ arᵐ factũ.ſed nego ꝙ iſta ɔ̃ña
ſit bona ſcita a me eē bõa:qm̃ ex duobuſ
cõceſſis ſeqtur oppoſitũ illiuſ ſeqtur.n.
añs eſt a te ɔcedendũ ⁊ ɔ̃ñs neganduꝫ ℊ
ɔ̃ña non eſt ſcita a te eſſe bona.

Sophiſma ɔ̃ regulam ſic. Tu es aſi-
nus.ergo regula falſa ɔ̃ña tenet.añs ꝓ-
batur ſic. Tu nõ differs niſi a capra. ℊ
tu non differs ab aſino.tenet conſequē-
tia a ſimili:tu nõ vides niſi ſortem.ergo
tu non vides platonem.añs ꝓbaẗ ſic. ſ.
ꝙ tu non differs niſi a capra. qꝛ ſi nõ da
oppoſitũ.ſ.tu differs ab alio q̃ꝫ a capra.
⁊ patet ꝙ ē falſa per exponentes.ſ.tu eſ
⁊ aliud q̃ꝫ capra eſt:⁊ tu non es aliud q̃ꝫ
capra.qꝛ tertia exponēs ē falſa.qꝛ ex iſta
ſequitur ꝙ tu es capra. Ad hoc diciẗ
negando antecedens. Ad probationem
dicitur negando antecedens.ſ.tu nõ dif
fers ab aſino. Et ad ꝓbationē negaẗ

cõſequentia. Et ad probationez cū
dicis ꝙ tꝫ ꝑ ſit̃e.negat̃.vñ ē magna dr̃a
int̃ differr̃ ⁊ vidẽ.ſꝫ bene ꝯcedit̃ añs.ſ.
tu nõ differs niſi a capra.q2 veꝝ ē vt pꝫ
per exponentes. ſꝫ iſta eſt falſa. tu non
differs niſi a capra ⁊ exponit̃ ſic tu dif
fers a capra ⁊ a nullo alio quam a ca
pra differs g̊ ⁊c̃. Hec ē via magr̃i. vt pꝫ
in cap° de exceptiuis in 3ª concluſione
⁊ ē ꝯ̃a ꝯ̃ aliq̊s,dicẽtes oppoſito mõ ⁊c̃.
Vtꝝ 8ª regª ſit ꝟa. Si aliq̃ ꝯña ē bo
na ſcita a te eſſe bona añcedens eſt ſci/
tū.g̊ ⁊ ꝯſequens.

Contra Arguit̃ argum̃
to Strodi ⁊ po
nat̃ ꝙ a ſcias ſortẽ eſſe vnū de
trib⁹ hõib⁹.ſ.ſorte platone ⁊ cicerone.
neſcias tñ ꝯ̃ his qui ſit ſoꝛ.tūc facio iſtã
ꝯñtiã.Soꝛ.ē.g̊ iſte hõ ē ſoꝛ. poſito ꝙ tu
ſcias me ſolū ſoꝛ.demõſtrare ꝑ ſubꝫ cõ
ſequẽt].tūc hec ꝯña ē ſcita eſſe bona. q2
ſcis bene ꝙ ꝓ eodẽ ꝟificat̃ ꝯñs ꝓ q̊ ꝟi/
ficat̃ añs ⁊ añs ē ſcitū vt pꝫ ꝑ caſū.⁊ ꝯ/
ſequẽs nõ ē ſcitū a te q2 quocūq3 illoꝛuꝫ
demr̃ato tu dubitas an ille hõ ſit ſoꝛ. ꝑ
caſū.ſꝫ ſortes eſt aliq̊s iſtoꝝ.g̊ ꝺmr̃ato
ſoꝛ tu dubitas an ille homo ſit ſoꝛ. 2°
ſic argumẽto magr̃i. Hᶜ ꝯña ē bõa ſcita
a te eſſe bona.hoc ē neſcitū.ergo h̄ ē ne
ſcitū.ꝑ li hoc vtrobiq3 demr̃ando ꝯñs
illi⁹ ꝯñe.⁊ añs ē ſcitū ⁊ ꝯñs nõ.ergo rª
falſa.ꝯña tꝫ cū maioꝛi.q2 ſcit̃ ꝙ ãguitur
ab eodẽ ad idẽ.mioꝛ ꝓbat̃ q2 q̃ro. aut
ſcis ꝯñs.aut nõ.ſi nõ arguit̃ ſic. Tu cõ/
cedis hoc eſt neſcitū ⁊ nõ es obligat⁹ ad
illud.⁊ bene reſpõdes.ergo tu ſcis h̄ eẽ
neſcitū.⁊ ſcis añs ſic ſigr̃e. ergo tu ſcis
añs ⁊ ꝯñs nõ. Si ꝟo dicit̃ ꝙ ſcis ꝯñs ⁊ il
lꝺ ꝑciſe ſig̃t ꝙ h̄ ē neſcitū a te.ſe demr̃a/
to ergo ſcis ꝙ h° ē neſcitū.⁊ ſcis ꝙ añs
ꝑciᶜ ſic ſig̃t.ꝙ h° ē neſcitū a te.ergo ſcis
añs.ergo añs eſt ſcitū a te ⁊ ꝯñs neſcitū
3° ſic Iſta ꝯſequẽtia ē bõa ſcita a te eſſe
bõa.tu neſcis hoc iſtoꝝ eẽ veꝝ.nec ſcis
hoc iſtoꝝ eſſe veꝝ ꝺmr̃an° duo ꝯ̃dicto
ꝛia tibi dubia.⁊ nõ ſūt pl̃a iſtoꝝ.ergo tu
neſcis aliquod iſtoꝛum eſſe verum.⁊ ta
men añs eſt ſcitū ⁊ cõſequẽs nõ. ergo ⁊
c̈.cõſeq̃ntia nõ cū maioꝛi.q2 ſi nõ vꝫ ſtet
ergo opª ꝯñtis cū añte vꝫ.tu cū ſcis ali/
qꝺ iſtoꝝ eſſe veꝝ.ſignet̃ ergo illꝺ ⁊ ſit
illꝺ rex ſedet ſeq̃t̃ ĩmediate ꝙ tu ſcis h°
iſtoꝝ eſſe veꝝ demr̃ando iſtã.rex ſedet
qꝺ r̃pugnat vni ꝑti añtis.ergo ꝯña eſt
bona. ꝓbat̃ minoꝛ ⁊ ꝓ pꝛima ꝑte pꝫ.q2
q̊cūq3 illoꝝ ꝯ̃dictoꝛioꝝ tibi ꝺmr̃ato tu
dubitas an ſit veꝝ.ergo tu neſcis illud
eſſe veꝝ.illa ꝯña eſt bõa ⁊ añs ſcituꝫ er
go ⁊ ꝯñs.ꝙ antecedens pꝛincipalis con
ſequẽtie ſit neſcitū ꝓbat̃ ſic.q2 illꝺ ē
falſū.pꝛobo q̃m ſuū ꝯ̃dictoꝛiū eſt veꝝ.
qꝺ arguo ſic. Iſta ſunt ꝯ̃dictõia int̃ ſe ꝯ̃
dicẽtia.ergo aliq̃d iſtoꝝ eſt veꝝ.iſta cõ
ſequẽtia ē bõa ſcita a te eẽ bõa. ⁊ añs ē
ſcitū ergo ⁊ ꝯñs.ſꝫ ꝯñs eſt aliqꝺ iſtoruꝫ
ē verum ergo tu ſcis aliquod iſtorum
eſſe veꝝ licet h̄ ꝯ̃dicat antecedenti pꝛi/
cipalis ꝯñe.ergo ⁊c̃.
Ad hec reſpõdet̃. Ad pª dicit Stro.
admittit̃ caſus ſꝫ nẽtur ꝯña q2 ſtat pl̃es
eſſe ſoꝛ.ſi tam̃ addat̃ ad añs.aliq̊s iſto/
rum ſic arguendo ſoꝛtes ē.ergo iᶜ iſtoꝝ
eſt ſoꝛ.ꝯceditur conſequentia ſicut añs
eſt ſcitū ita ⁊ ꝯñs eſt ſcituꝫ. Et ad impꝛo
bationẽ quocūq3 iſtoꝝ demr̃ato tu du
bitas an iᶜ ſit ſoꝛ.dicit Stro.dubitatur
q̃d demr̃at̃.ſi plato vl̃ Cicẽo cocedo.ſi
ſoꝛ.ne° iſtaꝫ q̊cūq3 demr̃ato tu dubitas
an iᶜ ſit ſoꝛ.immo ſcio ꝙ iᶜ eſt ſoꝛ.quocū
q3 illoꝝ demõſtrato cū ꝑ li ille ꝯfitea/
tur ſolū ſoꝛ.demr̃ari. Contra hãc r̃ñ/
ſionẽ dupl̃r iſtat̃ p° q2 caſus vr̃ impoſ/
ſibilis queꝫ admittit.ſ.ꝙ neſciat q̊s eſt
ſoꝛ.⁊ ſciat ꝙ iᶜ eſt ſoꝛ.demr̃ato.ſoꝛ.q2 ſi
tu ſcis ꝙ iᶜ ſoꝛ.ē ꝺmõſtrato ſoꝛ.ergo tu
ſcis quis eſt ſoꝛ.ꝺmr̃ato ſoꝛ.⁊ ita ſequi/
tur contradictoª.ſ.ꝙ tu neſcis quis ſit
ſoꝛ.⁊ tu ſcis quis eſt ſoꝛ. Secundo ꝯ̃
reſponſionẽ quia ſicut ſcit ꝙ ille homo
non eſt ſoꝛ.certificato ꝙ demonſtratur
Plato ita ſcit ꝙ ille homo non eſt ſoꝛ/
tes certificato ꝙ demr̃atur plato vl̃ ci/

cero.⁊ per consequens habet nēre istā
ille hō est sor.demōstrato platone vel ci
cerone.⁊ nō dubitare. Ad.pᵐ varie sē
rñsiones. Gaietanᵒ dicit ꝙ cū stet ꝙ tu
scias ꝙ iˢ hō est sor.demōstratōe fcā ad
intellectū lz nescias ꝙ ille hō est sor.de/
monstratione fcā ad sensum.ita cū li qs
istoꝝ dicat demonstrationem sensualē
stat tu scias ꝙ iste hō est sor demōstran
do sor.ad intellectum.q̄uis tu nescias
qs illoꝝ est sor.q: fit demonstratio ad
sensū. Alij dicūt ꝙ siue sit demonstra
tio ad sensum siue ad intellectū.ꝙ ē du
plex.s.ɔfusa ⁊ distincta. Loquēdo de pᵃ
ɔcedit ꝙ.ille scit ꝙ ille ē sor. De 2ᵃ vō ne
scit qs ē sor. Pau.pergu.aliter dic̄ ꝙ
duplex ē demōstratio siue ad sensū siue
ad itellectum.s.absoluta ⁊ cōditionata.
Exᵐ pmi hoc est sor.exᵐ scdi.hoc ē sor.
demonstrato sor. Ad ꝓbationē cū di/
cit tu scis ꝙ ille hō est sor. q: certificato
ꝙ demōstret sor. Et cū dicis postea ne/
scis qs ē sor.dicit absolute.⁊ sic pz ꝙ ne
scis absolute an h̄ ē sor.scis tñ ꝙ ille est
sor.cōditōate certificato ꝙ.demonstret
sor. Elige q̄ tibi magis grata est. Ad
2ᵐ replicam dicit Gaietanus ꝙ Stro.
p̄supponit in casu ꝙ si demonstret plo
vel Cicero lateat te:⁊ iō tūc tu hēs dubi
tare an iˢ sit sor.sed si sor. d̄monstret tc̄
es certificatᵒ ꝙ d̄mr̄at sor. q:.tunc hēs
istam ɔcedere dicit tñ ꝙ aliq textus hñt
ꝙ.si d̄monstret sor.vel plato vel Cicero
⁊ nescio qs d̄mōstret tūc dubito an iste
hō sit sor. Si āt solus sortes demonstre/
tur cōcedo istā.nec tūc est ambiguitas
aliq̄. Pau.pgu.dicit quocūq; illorum
demonstrato dubito an sit sor. ⁊ adhuc
sor.demonstrato dubito an sit sor.sz nō
dubito.imo scio ꝙ hoc ē sor.ipso d̄mon
strato silr non dubito imo scio ꝙ hoc ñ
est sor.demonstrato platone.⁊ non vz a
sensu diuiso ad compositum.q̄re ⁊c̄.

Ad 2ᵐ p̄ncipale dicit Stro.ꝙ ps non
potest demonstrare totuz.li hoc g̊ ꝙ est
subm ɔñtis non potest demonstrare to/
tum ɔñs.q: seq̄t ꝙ eque cito itelligeret
totum.⁊ ps qd̄ ē incōueniens.imo prius
ps itelligit̄ q̄z totū. Alij dicūt alr ad
argᵐ ꝙ ɔñs ē nescitū q: repugnat ipsuz
sciri.iō nō ē ɔ̄ regulam.q: vna de ɔditio
nibᵒ regule ē ꝙ ɔñs non repugnet sciri
fz Pa.pgu.⁊ Ga.⁊c̄. Et ad rōnē Stro/
ꝙ ps non pōt d̄monstrare totum dicit
Gaie.h̄ ꝙ itelligi pōt duplr.s.vt signū ⁊
vt sigtum.⁊ ꝙ est impossibile ꝙ eque ci
to. itelligat̄ totum ⁊ ps vt signum sed
bñ eq̄ cito pōt itelligi ps vt signum ⁊ to
tum vt sigtum. Pau.vō pgu.dicit ꝙ no
titia ɔfusa eque cito intelligitur totum
sicut ps.sed notitia distincta non est ve
rū.imo ps prius sp intelligitur. Magr̄
vō alr rñdet ⁊ dubitat an ɔñs p̄ciˢ signi
ficet an non. Si sic nō admittit̄ casᵒ
q: est insolubile. Si nō vz ɔña nec argui
tur a conuertibili ad conuertibile.quia
añs sig̃t cathegorice ⁊ ɔñs ipothetice.

Ad 3ᵐ neget̄ maior.s.illa ɔña sit bona
⁊ ɔcᵒ opᵐ ɔñtis stat̄ cū añte illā vz tu scis
aliqd̄ istoꝝ est veꝝ. Et cū dicis signet̄
illud dico ꝙ nō opz signare.q: li aliqd̄ il
loꝝ stat ɔfuse tm̄ rōne illius vbi scio si
cut,cōcedit̄ ꝙ nullum denarium promit
to.tñ ꝓmitto denariū ⁊ ex hoc nullᵒ dz
signari denarius propter confusionem
habitam a verbo confusionis.q̄re ⁊c̄.

Sophisma ɔ̄ regulā sic. Tu es asinᵒ
g̊ reᵃ falsa.ɔña tz añs ꝓbatur sic. Et po
no.ꝙ illa sit tibi posita ⁊ a te admissa tu
es asinus. Tūc ꝓponat̄ iᵃ tu es asinᵒ. Si
nēt ɔ̄.tu negas tibi positū ⁊ a te admis/
sum g̊ male rñdes. Si ɔcedis istā.tunc
arguit̄ sic pp possibile positū nō ē ipos/
sibile ɔcedēdū.sz tu cōcedis istā tu es a/
sinus.g̊ ipossibile ē te eē asinū. Tūc vl/
tra possibile ē te eē asinū ⁊ nō ē possibi/
le te eē alid̄ q̄z mō es.igit̄ tu es asinᵒ ɔña
nota cū añte. Ad hec rñdet magr̄ ne/
ganᵒ añs. Ad ꝓbationē admittit̄ posi
tum.⁊ cum ꝓponit̄ illa.tu es asinus ne/
gatur. Ad argumētum concedo ꝙ hō
est asinus est a te concedenduz.⁊ neᵒ ꝙ

homo est asinus sit impossibile p^e tanq̃ repugnans vni concesso. seqt. n. homo est asinus est a te ɔcedendũ. g̃ hõ ẽ asin^9 non est ipossibile p se. Et si arguit^r sic hõ ẽ asinus est a te concedendũ. ꝛ tu negas g̃ male respõdes negat^r ɔña. sed opʒ addere in añte ꝛ tu non es obligatus.

Hentisber ãt aliter respondet negando istam. hõ est asinus cum proponitur Et qñ arguit^r ɔ. Ista est tibi posita ꝛ a te admissa. g̃ tu negas positũ ꝛ a te admissum. negatur ɔñs. s. q̃ sit mihi posita ꝛ a me admissa: sed bñ hoc totum tu es asinus est tibi positum. ꝛ non hoc solum tu es asinus: ꝛ sic argumentum non procedit elige qõ placet.

Et sic est finis questionum ɔ ɔñtias quaꝝ numerus ẽ. 12. Et siqs querẽt q̃re nõ fecisti q̃ones supra oẽs. Dr̃ q̃ prolixior fuissẽt q̃ auditores cuperẽt. iõ sufficit fecisse q̃ões supra regulas generales in quibus si vis magis abundare argumentis recurre ad limitatiões regularũ in q̃bus soluunt^r argumenta que peccãt ad defcm̃ alicuius limitationis.

Utꝝ ꝑpõ particularis indefinita ꝛ singularis de nõ subõ ꝑnoie demõstratiuo sit ꝑbanda resolubilit^r per duo demonstratiua ꝛc̃.

Contra hoc arguit^r sic. Omnis resolutio est in aliqd prius. sed non prior est ꝑpõ de ꝑnomine demonstratiuo q̃ sit ꝑpõ de t̃ino cõi g̃ indefinita nõ resoluitur p demõstratiua ɔña nota cum maiori. minor ꝑbat^r sic. q: sic se hñt ꝑpões adiuicem sicut termini ipsarum. sʒ ꝑnomen demonstratiuum non ẽ prius q̃ t̃inus cõis. q: si esset prius. cũ stet prius e e sse sine suo posteriori absq̃ ɔdictione staret hoc esse demonstrando hoiem ꝛ non esse hominẽ qõ iplicat ɔdictionẽ.

Confirmat^r q: pri^9 ẽ illud a quo nõ cõuertit^r subsistendi ɔña per phm̃ in postp̄dicamẽtis sed vʒ si hoc ẽ hõ ẽ demonstrato hoie ꝛ nõ cõ. g̃ prius est hõ q̃ hoc hõ. 2° sic. Oĩs resolutio ẽ in noti^9: sed alicui^9 ꝑpõis indefinite t̃ini non hñt aliquid notius. g̃ illa non potest resolui. ɔña nota cum maiori. minor ꝑbatur. q: hui^9 indefinite ens ẽ vel non ẽ t̃ini non hẽnt aliquid notius. q: li ens est cõissimum ꝛ notissimũ cũ sit p^m obiectũ intellect^9 vt dicit Auicẽna in metaphica sua

Confirmat^r q: dato opposito. s. q̃ aliquis t̃in^9 esset notior isto t̃ino ens sequtur q̃ aliqua ꝑpõ esset notior p^o p̃ncipio que dr̃ dignitas ɔñs ẽ falsũ. q: dignitatẽ necesse est quẽlibet docentem haber^e ꝛ vt dicit cõmentator sunt sicut locus ianue queʒ nullus ignorat. pʒ ɔña. q: sicut t̃ini ꝑpõnũ se hñt adinuicẽ ita ꝛ ꝑpões.

3° sic. Ista ɔña ñ vʒ h ẽ pr̃ ꝛ h ẽ fi^9 g̃ pr̃ ẽ fili^9. Silr̃ nõ vʒ dicẽdo h est vbiq̃ ꝛ h ẽ hõ g̃ hõ est vbiq̃ q: in omnib^9 istis añs est veꝝ demõstrãdo p li h xp̄m q ẽ deus ꝛ ɔñs ẽ f l̃m. g̃ non q̃lib; indefinita ẽ ꝑbãda resolubilit^r tʒ ɔña quia a resoluentibus ad resolutam valet consequentia ꝛ cetera.

Pro r̃nsione ad hec argumẽta aduerte q̃ ꝑpões cẽ imediatã in ꝑposito nr̃o ɔtingit dupl̃r. s. aut q̃ ad sẽsũ q: nõ hʒ ifer i^9 aut noti^9 q̃ ad sẽsũ p qõ possit ꝑbari vt h ẽ. Ut q̃ ad itellectũ q: ñ hʒ pri^9 q̃ ad cõitatem ex q̃ ꝑbari possit vt ista aliqd est. Et sic ɔcedo q̃ quelʒ ꝑpõ poterit ꝑbari suo^o. aut p prius quo ad sensũ vel q̃ ad intellectũ quelʒ enim singularis ꝑbari poterit a p̃ori quo ad intellectũ. ꝛ sic i^a h est vel non est poterit ꝑbari sic omne ens est vel non est h est ens h ẽ vl̃ nõ est. Quelʒ ẽt indefinita probari poterit per prius quo ad sensũ vt i^a. Ens est vel non est probatur sic. hoc ẽ vel non est. ꝛ h ẽ ens ergo ens est vel non est. In ꝑposito loquimur de ꝑpõne imediata quo ad sensum. q̃lis est singularis de subõ ꝑ pronomine demonstratiuo. Et per hoc patet solutio ad argumenta. Ad primum concedo maiorem. s. oĩs resolutio est in prius vel quo ad sensum vel q̃ ad

itellectū.ꝛ ne⁹ miorē. Et ad ꝓbationem cū dr̄ p⁹ stat eē sine posteriori. Dr̄ ꝙ vꝫ ē de pori ƒm itellectū ꝛ nō ƒꝫ sensū. Ad ↄfirmatōeꝫ dr̄ ↄsilr. Ad 2ᵐ cōcedo maiorē. s. ꝙ ois resolutio ē i noti⁹ vł q̄ ad sensū vł q̄ ad intellectū. ꝛ ne⁹ miorē ꝛ ad ꝓbatiōeꝫ cū dr̄ pus stat eē sine posteriori dr̄ ꝙ verū ē de pori ƒꝫ itellectuꝫ ꝛ nō ƒm sensū. Ad ↄfirmatōeꝫ ↄce⁹ ↄsequētiā. s. ꝙ aliq̄ ꝓpō ē notior p⁹ p̄ncipio ƒm sēsū nō aūt ƒm intellectū. Ad 3ᵐ dr̄ cōiter ꝙ nulla harū ↄñtiarū valꝫ ſꝫ solū idētice seq̄r̄ vt in pᵃ ꝙ pr̄ ē ille q ē fili⁹ i 2ᵃ ꝙ hō ē iᶜ q ē vbiq ꝛ h̄ ē verū q: hō ē de⁹ qui ē vbiq ſꝫ ad ↄcludēdū i p̄dicatōe formali oꝫ sic argueɼ h̄ ē vbiq ꝛ h̄ vt ens vbiq ē hō g̃ hō ē vbiq ſꝫ mi nor ē ffa q: vt ē vbiq ē de⁹ ꝛ ñ hō

Pro quo aduēte ꝙ hec ꝓbatio q̄ resolutio dr̄ ē ipse sillogism⁹ resolutori⁹. ꝛ iō quot ↄditiōes requirunt̄ ad sillogismū resolutoriū tot requirunt̄ ad ipā. Ad sillogismū aūt resolutoriū sex ↄditiōes p̄ncipalr̄ requirūtur pᵃ ꝙ mediū sit h̄ aliqd tā iplicite q̄ explicite. i. sit tinus demōstratiu⁹ ꝓ vno solo supponibilis iō due instātie facte nō valēt q: li ds qd d mōstrat̄ p li h⁹ i illis ꝓpōib⁹ ē q̄le qdā iplicite cū verificet̄ de trib⁹ psonis. 2ᵃ ꝙ sit nllo⁹ ↄnotati. iō nō seq̄r h̄ erit sō. ꝛ h̄ ē vel erit pars sortis. g̃ pars sor. erit sor. dato ꝙ per li h̄ demr̄et a. ꝛ a sit residuū p̄ter digitū sor. q digit⁹ hinc ad horā abscidat̄. Et rō ē q: mediū nō solum dꝫ esse h̄ aliqd tā explicite q̄ iplicite. ſꝫ ēt n⁹⁹ cōnōtiuū tini nec iplicite nec explicite q̄liter ē h̄. nā li h⁹ ē termin⁹ ↄnōtiuu⁹ iplicite cū nō d̄mōstretur simplr̄ mere ſbale. puta sor. ſꝫ ↄnotādo hāc materiā cū hac q̄titate p̄ter digitū iō ñ vꝫ. 3ᵒ ꝓ eod p̄cise supponēs i vtraq r̄solūēte ƒm purā drām temporaleꝫ verbi aut ƒm vtrāꝫ drām i ampliatōe tini ampliati ꝛ distributi. aut ƒꝫ differētiā tini ampliati solū ꝛ nō distributi. Dicitur p⁹ ƒm purā differētiā tpalē vbi. ꝛ h⁹ dupliciter. s. aut q̄ñ tinus supponit respectu vbi de p̄nti ñ sequente p̄ticipio ampliatie tēto nec tino vbali. aut suppōit respectu vbi ampliatiui r̄stricti ad vnā solā differētiā sue āpliatōis. vt sor. q ē ē resoluit̄ sic. hoc ē ꝛ h̄ ē sor. q ē. g̃ sor q ē ē. Dr̄ 2ᵒ aut ƒꝫ vtrāq drāꝫ ampliatōis tmini ampliati ꝛ distributi. ꝛ h̄ duplr̄. s. aut disiūctiue aut copl̄atiue. disiūctiue suppōit cū tin⁹ resolubilis hñs vim distribuēdi p̄cedit suppōe r̄spectu vbi āpliatiui ꝛ sic sig̃t alietatē ꝓ vtrq p̄te distribute āpliatōis vbi grā. aliō a vo ē vꝫ dꝫ sic r̄solui. h⁹ erit verū ꝛ h̄ ē aliō ab eo qd ē vł erit verū. vł ē aliud ab eo qd ē vł erit verū. g̃ aliō a vo erit verū. ſꝫ p̄missē iplicāt sic ↄ. Silr̄ resoluit iᶜ aliō a currēte p̄t currē. h⁹ p̄t currē ꝛ hoc ē aliō ab eo qd ē vł p̄t eē currēs. vł p̄t eē aliō ab eo qd ē p̄t esse currēs. g̃ aliud a currēte p̄t currere ſꝫ p̄misse iplicant sic ꝛ ↄ. q: si aliō a currēte p̄t currē tūc aliqd p̄t eē aliud a se cū ipsū sit ł possit eē currēs. tꝫ ↄña a superiori distributo ad suū inferi⁹ cū d̄bito me⁹. Copl̄atiue vo supponit q̄ñ tinus resolubilł ifinitatus p̄cedit suppōeꝫ respectu tini āpliatiui. vbi grā. nō sor. erit sor. h⁹ erit sortes ꝛ h̄ ē aliqd qd nec ē sortes nec erit sortes. ł ē aliqd qd nec ē sor. nec erit sortes g̃ nō sortes erit sortes p̄misse iplicāt sic ꝛ ↄ. Silr̄ resoluit̄ ista nō icipiēs eē ē incipiens eē sic dicen⁹ hoc ē icipiēs eē ꝛ hoc ē aliqd qd nec est nec incipit eē icipiēs eē g̃ ñ icipiēs eē ē icipiēs eē ſꝫ p̄misse exp̄sse iplicāt ↄdictōeꝫ. Dr̄ tio aut ƒꝫ vtrāꝫ drāꝫ āpliatōis ti āpliati solū ꝛ ñ distributi. q: tūc disiūctiꝫ supponit ti⁹ ꝛ non oꝫ replicare i q̄libet p̄te ampliatōem ſꝫ sufficit ↄsueto⁹ r̄soluē ꝛ h̄ q: nō p̄cedit tin⁹ distributus. vt sedēs p̄t currē r̄soluit̄ sic. hoc p̄t currē. ꝛ h̄ ē vł p̄t eē sedēs g̃ sedens potest currere. 4ᵒ ꝙ sit ex trib⁹ tinis ꝛ ñ ex pluribus ideo ñ seq̄r h̄ ē incorruptibilis ꝛ h̄ est sor ergo sor. est incorruptibilis d̄mrān⁹ numerū cō

positum ex materia prima ꝛ anima sor/
tis ꝛ dato ꝙ to⁹ sit sue ptes sꝫ sequit̄ qꝛ
sortes ē i^c numer⁹ icorruptibil' 5° ꝙ mi
nor sp sit in recto iō nō seqt̄ in hoc istā
ti ē ꝺs i h̄ istāti es tu ğ tu es ꝺs qꝛ mior
ꝺꝫ eē tal' tu es h⁹ istās. 6° ꝙ ꝯ⁹ fiat ꝯfor
mis maiori. iō ñ seqt̄ i h⁹ istāti ē ꝺs. h̄ i
stās ē istās. ğ h̄ istās ē ꝺs. sꝫ solū seqt̄ ꝙ i
h⁹ instāti ē ꝺs Dis ergo sex ꝯditiōib⁹ ꝓ/
uatis optima erit resolutio al'r ñ. ğ ꝛc.

Utrꝫ ꝓpō vl'is affirātiua sit ꝓbāda
exponibil'r ꝑ piacētē ꝛ vl'eꝫ negatiuam
sibi corrñdentem.

Contra Ois ꝓbatio ē ꝑ notiora. sed vl'is nēgtia corrñdēs vl'i affirāti
ue nō ē notior vl'i affirātia. ğ vl'is affir
matiua nō ꝓbat̄ ꝑ nēgtiuā. ꝯña nō cum
maiōi. mior ꝓbat̄. qꝛ oīs hit⁹ ē notior
priuatione. sꝫ affirātio ē sicut hit⁹ nēgtō
vo' sic ꝑuatio. ğ affirmatio ē notior nē/
tōe. Cōfirmat̄ qꝛ ex affirātiua seqt̄
nēgtiua ꝛ nō eꝯ. ğ ꝓpō affirātiua ē noti/
or nēgtiua. ꝯña tꝫ cū añte. 2° sic isti⁹ vl'is
oīs hō currit 2ª exponēs q̄ ē iª. ꝛ nihil
ē hō qn illud currat ē affirātiua qꝛ con
uertit̄ cū sua vl'i exponenª vt ꝓbabo. ğ
ꝯ magr̄ꝫ. ꝯña tꝫ. assūptū ꝓbat̄. s. ꝙ ꝯuer/
tat̄ cū vl'i affirmaª qꝛ iª. nihil ē hō qn il
lud currat equalet isti. nihil ē hō qꝺ nō
currat. sꝫ iª equalet isti oīs hō currit ꝑ
regulas eqpollētiaꝝ. s. nēgtio postposita
facit eqpollē suo ꝯrio. Ista. n. sꝫ ꝯriaꝰ oīs
hō currit. ꝛ nihil' qꝺ ē hō currit. ğ nēgtōe
postposita equalet dicen°. nihil qꝺ ē hō
nō currit. Cōfirmat̄ qꝛ isti⁹ vl'is af/
firmatīe oīs hō ē 2ª exponēs q̄ ē iª ꝛ ni/
hil ē hō qn illud sit ē affirª. ergo ꝛc. ꝯña
tꝫ. añs ꝓbat̄. qꝛ illa ꝯuertit̄ cū vna affiª
g⁹ ē affirª. ꝯña tꝫ. qꝛ si negatiua ꝯuerte
tur cū affirmatīa: tūc ex nēgtīa seq̄retur
formal'r affirª. qꝺ ē ꝯ mtē oīuꝫ logicoꝝ
qꝛ sp ex v° ꝯuertibili seqt̄ aliud forma
liter ꝛ de forª. ꝙ aūt conuertat̄ cū vna
affirª ꝓbo sic. iª cōuertit̄ cū hac. Jꝺ hō
ē vl' nō est. ergo ꝛc. assumptum ꝓbo. qꝛ
qꝺ ē ꝯdic⁹ illi⁹ dis^c ē ꝛ alteri⁹. ergo cō/
uertunt̄. ꝓbat̄ qꝛ talis disiūctiua ꝯdic̄
huic copulatīe. Jꝺ hō nō ē ꝛ iꝺ hō ē. er/
go ꝯdic̄ huic aliqs hō ē hō q nō ē. tenet
ꝯñtia. qꝛ vltima resoluit̄ in illā porē ra/
tione relatiui. vñ sicut illa hō currit ꝯdi
cit huic nihil. qꝺ est hō currit. ita ꝛ h^e
in quā resoluit̄. s. hō ē currēs ꝯdicit eiꝺ
Ad ꝓpo⁹ ğ cū illa disiūctiua affirª ꝯdi
cat huic aliqs hō ē homo q ñ ē ꝛ eidem
ꝯtradicat ista nihil ē hō qn illꝺ sit. ğ ꝛc.
3° sic nō seqtur aliqs hō est tātus q̄tꝰ
tus ipse ē ꝛ n⁹ ē hō qn iste sit tant⁹ q̄t⁹
ipse ē. ğ qlibet hō ē tantus q̄tus ipse ē.
ğ vl'is affirª nō exponit̄ vt dicit magr̄.
ꝯña tꝫ. antecedens ꝓbatur. qꝛ añs ē verꝫ
vt pꝫ ꝛ ꝯñs ē f⁹. ꝓbatur qꝛ seqtur qui/
lꝫ homo ē tantus q̄tus ipe' ē. ğ qlꝫ hō ē
eq̄lis sibiipsi. ꝯñs ē falsuꝫ qꝛ eq̄litas est
r'o ꝓprie dcā q̄ nō repit̄ nisi int̄ extrēa
inuicē distincta. ergo ꝛc.

Pro rñsione aduerte ꝙ expō est cer
ta declaratio vni⁹ ꝓpōis min⁹ note per
magis nōs Expō. n. dr̄. q̄i ex̄ pō. qꝺ itus
latꝫ sicut ignotū ex̄ pōitū vt fiat notuꝫ.
ꝛ iō exponētes notiores sꝫ ipsa exponi/
bili. h⁹ rō ē qꝛ quādocūqꝫ sꝫ aliq̄ duo
q̄ iꝺ p̄ci^e siḡnt q̊ruꝫ vnum explicite dic̄
ꝛ aliud implicite noti⁹ ē qꝺ explicite di
cit. sꝫ vl'is affirª ꝛ exponētes iꝺ siḡnt ꝛ
exponētes explicite ꝛ vl'is iplicite. ergo
exponētes notior̄s sꝫ ñ tñ seqt̄. ergo q̄/
libet e notior exposita sicut nō seqt̄ isti
trahunt naui. ergo qlꝫ istoꝝ trahit na/
ui pōito ꝙ n⁹ ꝑ^e sufficiat trahē qꝛ tenet̄
collectīe. ꝯce°g° collectīe istā ābe expo/
nentes notiores sūt exposita nō āt diuisi
ue. Et ꝑ h° pꝫ ad argª. Ad p⁹ ꝛ ad cō
firmatōeꝫ pꝫ qꝛ dato ꝙ vl'is affirª sit no
tior nēgtia corrñdēte nō tñ notior ē illis
duab⁹ sil' sūptis. Aliq tñ dicūt ꝙ lꝫ vl'is
affirª sit notior negatīa simplici de eisꝺ
t̄inis. vt illa qlꝫ hō currit est notior illa
n⁹ hō currit. ꝺ nēgtīa tñ corrñdēti vl'i
affir^e negāt eē min⁹ notā vl'i affirª. qcqd
sit pª rño tutior ē. Ad 2⁹ nēḡ añs. Ad

ꝓbatōez ꝯcedo p̄ias duas equalē ꝛ neᵒ
alias duas equalē. nēt .n. ꝙ iᵉ due equi/
ualeāt. nihil ē hō qꝺ nō currat ꝛ nihil ꝙ
est hō nō currit. q2 pᵃ ē nētiua cᵘ ṽbū pn
cipale ē li ē ꝛ 2ᵃ ē affirᵃ cᵘ ṽbū p̄ncipale ē
li currit. Ad cōfirmatōez dicūt qdā nēnᵒ
añs ꝛ ad ꝓbatōem negat̄ ꝯña. nō .n. incō
uenit ꝙ ex nētiua nō ponēte aliqd i esse
seqt̄ affirᵃ q̄ nō ponit aliqd in esse nꝫ hᵉ
logici nērēt. scitū .n. est hāc ꝯñam tenere
de forᵃ .s. nō tu es ꝛ tu nō es. g̊ tu non es
ł tu es. q2 ex opᵒ ꝯñtis de forᵃ infert̄ oᵐ
añt] nꝫ icōuenit cū ꝯñs nihil pōat in eē
Silr̄ seqt̄ de forma. Nihil ē g̊ ita ē ꝙ ni
hil est ꝫm cōit̄ logicātes. Silr̄ non seqt̄
nᵘ hō p̄t sor. currit. g̊ sor. currit. Nō pos/
sibile est deū nō esse. g̊ nec̄e ē deū eē. In
arᵒ g̊ fcō ꝯceꝺr ꝙ illa negaᵃ ꝯuertit̄ cuꝫ
affirᵃ ꝛ tñ si vna ē affirᵃ ponēs i eē et aᵃ
ꝛ si vna ē negaᵃ nō ponēs i eē ꝛ alia. vñ
dic̄t ꝙ ꝓpō pōt dici affirᵃ duplr̄ aut qa
ṽbū p̄ncipale affirmat̄ vt hō currit ita
ē ꝙ nihil ē aut q2 aliqd ponit i eē vt pᵃ.
Nētia ꝯsilr̄ dr̄ duplr̄ .s. aut ꝙ p̄ncipale
ṽbū nēt̄ aut q2 nō ponit i eē vtraꝗ g̊ il/
laꝝ ꝓpōum q̄s ꝯcedūt ꝯuerti i argᵒ est
nētiua 2ᵒᵒ. ꝛ nō pᵒᵒ. ꝛ nᵃ ē affirᵃ 2ᵒᵒ. ſꝫ bñ
vna vnoᵒ. Ego clarius formabo arᵐ vt
clariᵘ appeat rñō ꝛ arguit̄ sic iᵃ nihil est
hō qn illud sit ꝯdic̄ huic aliqd ē hō qꝺ ñ
ē ꝛ ista resoluit̄ in hāc. Aliqd ē hō ꝛ illꝺ
nō ē g̊ adhuc p̄ma ꝯdic̄ huic 3ᵉ ſꝫ ēt 3ᵉ ꝯ/
dic̄ h̄ aliqd nō ē hō ł illꝺ ē q2 ꝯdictoriuꝫ
copulaᵉ assigt̄ p̱ disiūctiuā fcāꝫ ꝺ p̱tibᵘ
oppositis ſꝫ q̄cunꝗ ꝯdic̄t vni 3ᵒ ꝯuertū/
tur int̄ se g̊ pᵃ ꝛ 4ᵃ ꝯuertūt̄ ſꝫ 4ᵃ ē affir
matiua g̊ p̄ma rñō adducta nēt vltimaꝫ
ꝯñam ꝛ bñ q2 illa ꝯuertūt̄ nihil ē ꝛ ita ē
ꝙ nihil ē ꝛ tñ p̄ma ē negatiua ꝛ secunda
affirmatiā. Si āt ābe eēnt mere catheᶜᵉ
bñ seq̄ret̄ ꝙ si vna ē affirmatiua ꝛ alia.

Ad 3ᵐ nēt̄ añs. Et ad ꝓbatōem nego
ꝙ ꝯñs sit flm̄. Ad ꝓbatōem nego istā
ꝯñam qlꝫ hō ē tātᵘ q̄tᵘ ipe ē g̊ qlꝫ hō ē e/
q̄lis sibiipi. Ad h̄ .n. ꝙ añs sit ṽm sufficit
ꝙ qlꝫ hō hēat tātā q̄titatē q̄tā ipe hꝫ. ſꝫ
ad h̄ ꝙ ꝯñs sit ṽm reqrit̄ h̄ ꝛ cū h̄ ꝙ di/
stiguat̄ a se. ſꝫ sic̄ nihil ē pat̄ sui ipsiᵘ ita
nihil ē silē vel equale sibiipsi.

Utꝝ tal̄ ꝓbatio ꝓpōis officiabilis sit
conueniens.

Contra nō vꝫ h̄ ꝓpō est
scita a te. a ꝓpō
est ṽa q̄ adeq̄te sigt̄ a ꝓpōem eē
verā. g̊ tu scis a ꝓpōem esse verā. g̊ ꝓba
tio falsa ꝯña tꝫ. añs ꝓbat̄. q2 casu possi/
bili posito añs est ṽm ꝛ ꝯñs nō. ꝛ volo
ꝙ a ꝓpō sit altera istaꝝ. rex sedet ł nullᵘ
rex sedet. ꝛ nescias q̄ illaꝝ sit q̄cūꝗ tam̄
sit ṽa ꝛ scias h̄. isto posito añs est ṽm in
casu ꝙ ꝯñs sit falsum ꝓbatur. q2 vtraꝗ
istaꝝ est tibi duᵃ A est altera istaꝝ. g̊ a ē
tibi dubia. g̊ tu nō scis a ꝓpōem eē verā

Cōfirmat̄ q2 nō seqt̄. Ista ē scita a te
aliqua istaꝝ est ṽa q̄ adequate sigt̄ ꝙ ali
qua istaꝝ est ṽa. g̊ tu scis aliq̄ꝫ istaꝝ esse
verā g̊ ꝛc̄. tꝫ ꝯña añs ꝓbatur. q2 pōito ca
su possibili añs est ṽm. ꝛ ꝯñs falsum. et
ponat̄ ꝙ p̱ li istaꝝ demōstrētur ista duo
ꝯdictoria .s. rex sedet vel nullus rex seꝺt
tūc añs est ṽm q2 tu scis ꝙ iᵃ sunt ꝯdicᵃ.
g̊ tu scis ꝙ alteꝝ est ṽm. g̊ iᵃ est scita a te
altera istaꝝ ē ṽa ꝙ ꝯñs sit falsum ꝓbat̄
q2 tu nescis h̄ istoꝝ eē ṽꝫ. nec scis h̄ isto
rū esse ṽm demōstrato rex sedet vł nul/
lus rex sedet. ꝛ nō sunt plura istoꝝ. g̊ tu
nescis aliq̄ꝫ istaꝝ esse verā. 2ᵒ sic nō se
qtur hec est tibi dubia. B est ṽm q̄ adeq̄
te sigt̄ b esse ṽm. g̊ b esse ṽm ē tibi dubi
um. g̊ ꝛc̄. pꝫ ꝯña ꝛ añs ꝓbatur q2 cāu pos
sibili posito añs est ṽm ꝛ ꝯñs falsum. qa
volo ꝙ b sit vna illaꝝ deᵘ est vel homo
est asinᵘ ꝛ nescias q̄ illaꝝ sit. scias tñ illā
esse verā deᵘ est ꝛ aliā falsam. tūc añs ē
ṽm q2 tu dubitas qualrcūꝗ sigt̄. ꝙ añs
sit ṽm ꝓbatur sic q2 nec h̄ b eē ṽm ē tibi
dubiū demr̄ata illa hō est asinᵘ. nec h̄ b
esse ṽm est tibi dubiū demr̄ata iᵃ deᵘ est
ꝛ nō est a qꝺ b nisi altera istaꝝ. g̊ nullum
b esse ṽm ē tibi dubiū. pꝫ ꝯña ꝛ añs ꝓba
tur. tūc sic iᵃ est ṽa nullū b esse ṽm ē tibi
dubiū q̄ ꝯdic̄ illi b eē ṽm ē tibi dubiū g̊

iª est falsa. 3º sic nō seqtur ista est tibi
dubia. tu scis regē sedē q̄ adequate sigt
te scire regē sedere. g° tu dubitas te scire
regē sedē. g° ⁊c̄. tʒ ɔña añs ꝓbatur sic qua
ľrcūqꝫ iª ꝑncipaľr sigt tu dubitas esse. g°
ista ē tibi duª. tʒ ɔña q: h̄ est vn⁹ modus
ꝓbandi ꝓpōem esse tibi dubiā vt pʒ ab
Hentis. in de scire ⁊ dubitare. ꝙ ɔñs sit
falsum notū est q: impossibile est aliquē
dubitare se scire vt dic̄ Hētis. Et si ñ cre
dis auctoritati Hentis. ꝓbatur sic q: da
to opposito sequūtur duo ɔ̄dictoria eē
simul vera. s. tu scis te nō scire sic eē. ⁊ tu
nō scis te nō scire sic esse ꝑ̄ma ps ɔ̄dictio
nis ꝓbatur q: seqtur tu dubitas te scire
⁊c̄. g° tu ɔsideras te scire ⁊ non ꝑcipis te
scire ɔña nota. Tūc vltra tu ɔsideras te
scire ⁊ nō ꝑcipis te scire sic esse. g° tu nō
scis sic esse vel sic. Ista ɔña est bona qa
ex opposito ɔclusionis cū maiori infert
oppositū minoris sic tu scis sic esse ľ sic.
⁊ ɔsideras te scire. g° tu ꝑcipis te scire q:
cum eisdem euidētijs cū qb⁹ tu scis ꝑci/
pis te scire tū iª ɔña ē bona ⁊ scita ⁊ añs
est scitum. g° ɔñs est scitum qd̄ sigt te sci
re nō sic esse. g° tu scis te nō scire sic esse.

2ª ps ɔ̄dictionis ꝓbatur q: seqtur tu
dubitas te scire sic esse. g° tu dubitas te
nescire sic eē. tʒ ɔña q: si vnū ɔ̄dicꝫ ē du
bium ēt aliud. Tūc si dubitas te nescir̄
sic eē. g° tu nescis te nescire sic esse. tenet
ɔña ab iferiori ad suū supl⁹. ⁊c̄.

Ad h̄ rñdetur. Ad ꝑ̄mū dr̄ ꝙ q̄uis sci
am a ꝓpōem eē verā tñ a ꝓpōem nescio
esse verā q: neutrā illaꝝ scio esse veram
a est altera illaꝝ ergo a nescio esse verā
⁊ sic ɔce° ꝙ scio aliq̄ꝫ ꝓpōem esse veraʒ
quā nescio eē v̄ā. seq̄t. n. scio aliq̄ꝫ illaꝝ
esse verā ⁊ vtranqꝫ illaꝝ dubito esse ve
ram. g° scio aliq̄ꝫ ꝓpōem esse v̄ā quā ne/
scio esse verā. Formaľr rñdendo negat̄
ista ɔña. ista ē tibi dubia g° tu nescis istā
esse verā sed bñ seqtur g° istam nescis eē
veram. Ad confirmatōem negat̄ añs.
Ad ꝓbatōem nego ɔñs esse falsum. ⁊ ad
ꝓbatōem tu nescis hoc istorum esse ve/
rum. nec scis h̄ istorum esse veꝝ. ⁊ non
sunt plura istorum. g° tu nescis aliq̄ꝫ ista/
rum esse veram negatur ɔña q: opposi/
tum conseq̄ntis stat cum añte. s. ꝙ tu scis
aliquam istaꝝ esse veram ⁊ tamen tu ne
scis hoc istorum esse verum nec scis h̄
istorum esse veꝝ ex quo concedo vlteri
us tu nescis aliquod tibi dubium eē ve
rum ⁊ ꝙ tu scis aliquod istoꝝ esse verū.
⁊ qd̄lʒ istoꝝ eēt tibi duꝫ. g° tu scis aliqd̄
tibi duꝫ eē v̄m. Ad 2ꝫ negat̄ antece/
dens ad ꝓbationem nego ɔsequens esse
falsum. ⁊ ad ꝓbationem concedo ɔñam
⁊ ɔñs. s. nꝫ h̄ eē v̄m. ē tibi duꝫ imo stant
sil' sic iª aliquē hoīem currē ē possibile.
nullum hominem currere est possibile.
quia sunt de sensu composito. neqꝫ ali/
qua illarum est similis. Ad tertiuʒ sūt
opiniones magister ⁊ petrus mantuan⁹
volunt contra Hentisberum ꝙ possibi
le est aliquem dubitare se scire ⁊ secun/
dum eos respondetur negādo añcedēs
scilicet ꝙ non sequatur ⁊ ad ꝓbationem
negatur ꝙ consequens sit falsū. ⁊ ad ra/
tionem hentisberi cum tu ꝓbas duo cō
tradicª esse simul vera negant secundaʒ
cōsequentiam illam. tu consideras te sci
re ⁊ nō percipis te scire sic esse g° tu non
scis sic esse vel sic. ⁊ ad ꝓbatiōem negat̄
ꝙ ex conclusione cū maiori inferat op/
positum minoris q: nō eisdem euidētijs
cum qbus scio ꝑcipio me scire. sed req̄ri
tur vlterius me scire illas esse sufficien/
tes. ꝭm aūt hen. rñdetur negando añs. s.
ꝙ nō sequatur. Et ad ꝓbationem negat̄
ꝙ antecedens non sit verum pro prima
parte. Ad ꝓbationeʒ negatur antecedēs
scilicet qualitercunqꝫ ista tu scis regem
sedere ꝑ̄ncipaliter significat tu dubitas
esse. immo scito me nescire regem sede/
re et nescio me scire regem sedere quā/
uis enim dubitem regem sedere. immo
scio me nescire regem sedere nam si ha/
berē euidentias quibus rex sedet aut si
nescio esse sufficiētes nescio regē sedē.
⁊ scio me nescire regem sedē. Hoc vi

de ample i de scire ⁊ dubitare.

Utꝝ ꝓpō ↄ̄scriptibilis sit ꝓbāda de scriptibiliter

Contra. Sint a b c, trēs ꝓpōes a ↄ̄s ē. b hō ē aīal c rex sedȝ. ⁊ nescias tu q̄ illaꝝ sit a, nec b nec c. scias tn̄ ꝙ due illaꝝ sīt scite a te ⁊ a dubia qꝛ tu scis ꝙ ↄ̄s ē ⁊ hō ē aīal sūt scite a te. ⁊ a rex sedȝ ē tibi dubia. tūc ārguit̄ sic n̄ seq̄t̄ tu scis adeq̄tū sig̃tū alicuius istaꝝ ꝙ scis adeq̄te sig̃ri ꝑ aliq̄ istaꝝ. g̊ tu scis aliq̄ istaꝝ. g̊ ꝓbatō fa ↄ̄ña tȝ. añs ꝓbat̄. qꝛ añs ē vȝ vt pȝ ex cāu ⁊ ↄ̄ñs f'lȝ qd̄ ꝓbat̄ qꝛ q̄lȝ istaꝝ ē tibi dubia g̊ tu nescis aliq̄ istaꝝ. tȝ ↄ̄ña ⁊ añs ꝓbat̄ qꝛ q̄cūq̄ illaꝝ demr̄et̄ ia ē tibi dubia cōfirat̄ qꝛ tu nescꝭ a nec b nec c. ⁊ tu scis ꝙ ic sīt oēs istaꝝ. g̊ tu nescis aliq̄ istaꝝ. ↄ̄ña tȝ cū miori. maior ꝓbat̄. qꝛ da oppositū ꝙ tu scias a g̊ tu scꝭ adeq̄tū sig̃tū ipius a qd̄ scꝭ adeq̄te sig̃ri ꝑ ip̄m a. qd̄ ē ↄ̄ cāum' pa ↄ̄ña tȝ. a singl'arib' sufficiēt̄ enumeratꝭ. 2° sic n̄ seq̄t̄ tu scis adeq̄tū sig̃tū a ꝓpōnis ꝙ scis adeq̄te sig̃ri ꝑ a ꝓpōem. g̊ tu scis a ꝓpōeȝ. g̊ ⁊c̄. ↄ̄ña tenȝ añs ꝓbat̄ qꝛ añs ē veꝝ ⁊ ↄ̄ñs f'lm cāu possibili pōito qꝛ pōat̄ ꝙ a ꝓpō sit ia h̄ ē soꝛ. ⁊ scias tu ꝙ h̄ ē soꝛ. l'plo nescias tn̄ an sit soꝛ. nec sciaſ an sit plo tc̄ pȝ ꝙ ↄ̄ñs sit fm̄. s. tu scꝭ a ꝓpōeȝ qꝛ tu dubitas a ꝓpōeȝ. g̊ tu nescis a ꝓpōeȝ. Qd̄ añs sit vȝ ꝓbat̄ sic tu scis a ꝓpōeȝ p̄cīc sig̃re ꝙ h̄ ē soꝛ. vl' plo ⁊ ita scis eē. g̊ tu scis adeq̄tū sig̃tū a ꝓpōis qd̄ scis adeq̄te sig̃ri ꝑ a tȝ ↄ̄ñtia cū miori. maior ꝓbat̄ tu scis a ꝓpōeȝ sig̃re p̄cīc ꝙ h̄ ē soꝛ. l'plo tȝ ↄ̄ña a ꝑte disiūcti ad totū disiūctū. 3° sic n̄ seq̄t̄ tu dubitas adeq̄tū sig̃tū b ꝓpōis qd̄ scis adeq̄te sig̃ri ꝑ b ꝓpōeȝ. g̊ tu dubitaſ b ꝓpōeȝ g̊ ⁊c̄ tȝ ↄ̄ña añs ꝓbat̄ qꝛ añs ē vȝ ⁊ ↄ̄ñs f'lȝ cāu possibili pōito ⁊ pono ꝙ a sit ia ꝓpositio: h̄ est hoc b vero sit ista hoc ē soꝛ. ⁊ scias tu ꝙ h̄ ē h̄ demr̄ato soꝛ. nescias ꝙ h̄ ē soꝛ ⁊ nescias ꝙ h̄ ꝓpō hō est soꝛ p̄ncipal'r sig̃t ꝙ h̄ ē soꝛ. tc̄ ꝙ añs sit vȝ pȝ qꝛ tu scis illā p̄ncipal'r sig̃re sic tu dubitas eē ꝙ añs sit falsū ꝓbatur sic tu scis illā hō ē hō ↄ̄mr̄ato soꝛ. g̊ q̄l'rcunq̄ sig̃t tu scis eē. sȝ ia sig̃t ꝙ hō ē soꝛ. g̊ tu scꝭ ꝙ h̄ ē soꝛ. ergo tu scis b.

Ad hec rn̄det̄. Ad pm admisso cāu negatur añs. Ad ꝓbatōeȝ negat̄ ꝙ ↄ̄ñs sit f'lm. Ad ꝓbatōeȝ negat̄ ia ↄ̄ña q̄lȝ illaꝝ ē tibi dubia g̊ tu nescis aliq̄ illaꝝ sȝ bn̄ seq̄t̄ g̊ nullā illaꝝ scꝭ. cū q̊ tn̄ stat ꝙ tu scꝭ aliq̄ illaꝝ. Ad ↄ̄firatōeȝ negat̄ ↄ̄ña. Ad 2m negat̄ añs eē vȝ imo ē f'lȝ sicut ↄ̄ñs. Ad ꝓbatōeȝ nēt̄ ia ↄ̄ña a ꝑte disiuncti ad totū disiūctū. sic̄ n̄ vȝ tu scis ꝙ ia ꝓpō p̄ncipal'r sig̃t ꝙ hō ē soꝛ g̊ tu scis ꝙ ia ꝓpō p° ⁊ p̄ncipal'r sig̃t ꝙ hō ē soꝛ. vl' ꝙ hō ē plo: Ad 3m nēt̄ añs. Ad ꝓbatōeȝ ne° ↄ̄ñs eē f'lȝ. ad ꝓbatōeȝ nēt̄ ia ↄ̄ña tu scis illā hō ē hō g̊ q̄l'rcūq̄ sig̃t tu scis eē. sȝ bn̄ seq̄t̄ tu scis hāc ꝓpōeȝ ⁊ aliq̄l'r scis eaȝ sig̃re. g̊ q̄l'rcūq̄ scis eaȝ sig̃re scis esse ⁊ si r̄plicas ↄ̄ e° scio a ꝑ cāuȝ. g̊ scio ꝙ ita ē totāl'r sic̄ ia sig̃t tc̄ vltra. scio ꝙ ita ē tōl'r sic̄ ia sig̃t sȝ ia sig̃t ꝙ h̄ ē soꝛ. g̊ scio ꝙ h̄ ē soꝛ. mioꝛ ꝓbat̄ qꝛ ia sig̃t ꝙ hō ē hō. sȝ h̄ eē h̄ ē hoc eē soꝛ. g̊ ia sig̃t hō eē soꝛ. rn̄det̄ negan° 2am ↄ̄seq̄ntiā sȝ dȝ sic argui. scio ꝙ ita ē tōl'r sic̄ ia sig̃t ⁊ scio ꝙ ia sig̃t ꝙ h̄ ē soꝛ. sȝ mioꝛ ē fa q̄re ⁊c̄.

Utrum necessario ⁊ cōtingenter ꝓbantur exponibiliter.

Contra nō seq̄t̄ tu es ⁊ potes nō eē. g̊ ↄ̄tingēter es ergo nō ꝓbat̄ exponibiliter. ↄ̄sequentia tenet añcedens probatur qꝛ añcedens ē veꝝ ⁊ ↄ̄ñs falsum ꝙ añs sit veꝝ pro pa ꝑte. s. tu es pȝ pro secūda probatur. quia tu potes corrumpi. ergo potes non esse. ꝙ cōsequēs sit falsum probatur. quia tu necessario es ergo falsum est ꝙ tu ↄ̄tingenter scis ↄ̄ñtia tenet antecedens probatur. Omne ꝙ ē dū ē nec̄ario ē. tu es dū tu es ergo necessario es maioꝛ est ph̄i p̄mo pihermenias. mioꝛ pȝ de se quare ⁊c̄. 2° sic. nō sequit̄ antixp̄s erit ⁊ non poterit eē quin antixp̄us erit. ergo necessario antichristus

erit.ğ ꝛc.ɔña tꝫ añs ꝓbaṫ qꝛ añs ē verū
ꝛ ɔñs fͣᵐ ꝙ ɔñs sit fͣᵐ pꝫ.qꝛ ɔtigēt ātixp̄s
erit.ğ fͣᵐ ē ꝙ necessario ātixp̄s ēit ꝙ añs
sit veꝝ ꝓbaṫ.ꝛ ponaṫ ꝙ ātixp̄s erit ɔti-
genter ꝛ ꝙ deꝰ iā ꝓuidit ꝛ p̄sciuit ātixp̄z
futuꝝ.tc̄ iͣ ē ꝟa ātixp̄s erit ꝙ aͣ sit ꝟa ꝛ
nō potit eē qn ātixp̄s erit ꝓbaṫ qꝛ si nō
da oᵐ.s.ꝙ potit eē ꝙ ātixp̄s nō erit ꝛ po
naṫ inesse ꝙ possibili pōito ineē nullum
sequitur inconueniens ꝛ sequitur scien
tiaꝫ dei esse falsā.3ᵒ sic nō sequitur h erit
pꝰa ꝛ h potit nō eē pꝰa ğ h ɔtingēt erit
pꝰa.ꝑ li h dmr anᵒ aiaꝫ antixp̄i ğ ꝛc. ɔña
ɔña tꝫ añs ꝓbaṫ qꝛ añs ē veꝝ ꝛ ɔñs sim
pōito ꝙ a sit p̄mū istās aie ātixp̄i. ꝙ añs
sit veꝝ pꝫ.ꝙ ɔñs sit falsū ꝓbaṫ qꝛ si h cō
tingenṫ erit pꝰa ꝛ h erit i a.ğ h potit d̄si
nē eē pꝰa pꝫ ɔña sic̄ si arguiṫ de antixp̄o
ꝛ tñ ɔñs est falsum ꝓbaṫ.qꝛ si h potit
d̄sinē eē pꝰa ponaṫ ğ ꝙ desinat eē pꝰa ꝛ
arguiṫ sic aut ğ h nō ē pꝰa.aut imediate
ante istās p̄ns fuit pꝰa Si deṫ pᵐ ğ ime
diate pꝰ istās p̄sēs ēit pꝰa pꝫ ɔña qꝛ si aīa
antixp̄i ē ipsa ē ꝑpetua ꝛ vltra ğ h nō d̄
sinit eē pꝰa.Si deṫ 2ᵐ ğ h ē pꝰa ꝛ ime-
diate pꝰ istās p̄sens erit pꝰa.pͣ ɔña vt p̄ꝫ
ꝛ si sic ğ nō desinit eē pꝰa. Cōfirmaṫ qꝛ
nō seqṫ h erit in a ꝛ h poterit nō eē i a ğ
h ɔtigēter erit in a qꝛ añs ē veꝝ vt pꝫ. ꝛ
ɔñs falsū ꝓbaṫ qꝛ si h ɔtingēter ē in a ğ
aliqñ veꝝ ē vt pꝫ ꝛ ɔñs falsū ꝓbaṫ qꝛ si
h ɔtingēṫ erit i a ğ aliqñ ē dicere h ɔtin
gēter ē in a.tꝫ ɔña qꝛ cuilꝫ ꝓpōi ꝟe d̄ fu
turo corñdet vna de p̄nti.ꝛ ɔñs ē falsū
qꝛ i a falsū ē dicere h ɔtingenṫ est in a tꝫ
ɔña qꝛ seqṫ ğ in a est ꝛ seqṫ necīo ē qꝛ si
aliqd sit i a ꝛ sit necīum ipsū necīo ē. Itē
si h ɔtingenṫ erit in a.ğ i a h ɔtigenṫ ēit
tꝫ ɔña ꝑ ɔuersionē ɔñs ē falsū qꝛ i a non
hēbit potentiā ad nō eē exꝛ q̊ i a ē h res
ꝑpetua ğ ipa tc̄ nō potit nō eē q̄re ꝛc.

Ad hec rñdeṫ.Ad pᵐ negaṫ añs.Ad ꝓ
bationē negaṫ ꝙ ɔsequēs sit falsū.ad ꝓ
bationē neᵒ istā ɔñaꝫ tu necīo es.ad ꝓba
tionem distinguo illā ꝑtem.oē qd̄ ē duꝫ
ē necīo ē.qꝛ li duꝫ ē vel se tꝫ ex ꝑte sub-
iecti vel predicati.si ex ꝑte subiecti ē de
sensu ɔposito.ꝛ est falsa.qꝛ exponiṫ sic.
quod est dum est necessario est ꝛ nihil
ē qd̄ est dū ē qn illud necīo sit.ğ.ꝛc.iͣ 2ͣ
est falsa.qꝛ ɔ̄dictoriū ē veꝝ.s.aliqd ē dū
ē qd̄ necīo est vtputa soꝛ. Si ꝟo se tene
at ex ꝑte p̄dicati ē d̄ sensu diuiso.ꝛ ē ꝟa
ꝛ 2ͣ exponens est.ꝛ nihil est qd̄ est qn il
lud dū est necīo sit.ꝛ illa ē ꝟa.ꝛ qꝛ arguē
do tu capis istā in sensu ɔposito ideo ne
go 2ͣᵐ.Si aūt velis ꝙ teneaṫ i sensu di-
uiso.tc̄ minoꝛ dꝫ esse tu es ꝛ ɔᵒ dꝫ esse tu
dum tu es necessario es que est vera.

Alij alr̄ distiguūt rōe de li necessario
aut intellr̄ cadere sup̄ totū dicēᵒ necessa
rio oē quod ē dum est ē.aut sup̄ ꝑtē sup̄
s.illud ꝟbū est.pᵒᵒ ɔcedūt ꝛ est de sensu
cōposito.2ᵒᵒ negaṫ ꝛ est de sensu diuiso.

Ad 2ᵐ nētur antecedēs.Ad ꝓbatiōeꝫ
dr̄ ꝙ antecedēs ē falsū sicut cōsequens.
Et cū tu ꝓbas qꝛ ponaṫ ꝙ deꝰ ꝓuidit an
tixp̄m foꝛe.tūc iͣ est ꝟa antixp̄s erit.cō
cedo.ꝛ illa est ꝟa ꝛ non poterit eē qn an
tixp̄s erit.nego ꝛ cū dicis:da ğ oppositū
admitto ꝙ poterit eē ꝙ antixp̄s nō erit.
hoc.n.bene stat cū p̄scia dei.nō tamen
admitto poni incē.qꝛ antixp̄s nō erit cū
p̄scia dei.sꝫ nō p̄supposita scia dei admit
to poni icē possibili ğ posito ineē ꝗtū ē
ex ꝑte sui non seqṫ incōueniēs sꝫ ex ꝑte
alteriꝰ positi secū bene pōt seq icōueni-
ens.vnde iͣ sṫ possibilia.possibile ē an-
tixp̄m non foꝛe.ꝛ tñ d̄s ꝓuidit antixp̄m
foꝛe.sed illa nō stāt sil̄ antixp̄s nō erit ꝛ
deꝰ ꝓuidit antixp̄m foꝛe. Ad 3ᵐ nētur
añs. Ad ꝓbatōeꝫ negeṫ ꝙ ɔñs sit falsū
Et ad ꝓbationē h erit i a.ꝛ hoc ɔtingen
ter erit post a.ğ h poterit desinere eē pꝰ
a.nētur ɔña ꝛ ad silr̄itudinē dr̄ ꝙ silr̄itu-
do nō ē qꝛ antixp̄s sic̄ icipiet eē ita desi-
nit eē.sed hᶜ aīa icipiet eē ꝛ nō pōt desi-
nere eē loquendo sꝑ de possibilitate nē.
hec ē rñsio mgr̄i i q̄dratura. Ad ɔfir-
matōnē negeṫ assumptū.ꝛ ad ꝓbationē
negeṫ ꝙ ɔñs sit falsū. Ad ꝓbationē nēṫ
ɔña:nō.n.cuilꝫ ꝓpōi ꝟe d̄ futuro corñ-

det vna ꝟa de p̃ñti nisi in t̃inis simplici-
bꝰ. Et ad aliud negat̃ ꝯñа iª p ꝯuersionẽ
quia non est conuersio. vnde iᶜ stant sil̃r
ħ ꝯtigẽt̃ erit in a. ⁊ tñ ñ ꝯtigẽter erit i a.
⁊ tñ i a ñ ꝯtigẽt̃ erit sil̃r ħ ꝯtigẽt̃ erit i
a. ⁊ tñ ħ ñ ꝯtigẽt̃ ẽ in a. sil̃r iᶜ. ħ ꝯtigẽter
erit. ⁊ ħ nõ ꝯtingẽter ẽ õmr̃anº ꝯtinue p
lĩ ħ aĩaꝫ antixp̃i. Hoc vide a mag̃ro i 4°
dubio quadrature.
Utrũ positiuꝰ g̃dus ꝯpabil̃r sũptꝰ ꝓ
bat̃ exponibil̃r sic̃ magr̃ dic̃.

Contra nõ seqt̃ tu es fõ
tis p̃lo ẽ fort̃ ⁊
plato nõ ẽ fortior te. g̃ tu es ita
fortis sic̃ plato. g̃ ꝓbatio mala. ꝯña tꝫ añs
ꝓbat̃. qꝛ ponat̃ ꝙ tu sis fortis. vt. 8. pla-
to ꝟo vt. 4. tũc añs ẽ veꝝ. vt pꝫ ⁊ ꝯñs fm
ꝓbat̃ sic. qꝛ i oi ꝯpatõe facta p eq̃ extrẽa
equal̃r pticipãt rẽ i q̃ ꝯpant̃. ſꝫ sic dicẽº
tu es ita fort̃ sic̃ plato ẽ ꝯpatio fcã p eq̃.
g̃ extrẽa pticipãt equal̃r rẽ in qua ꝯpat̃
ꝯña nõ cũ maiori. minor ꝓbat̃. qꝛ hec est
cõpatio nõ p magĩ nec p minꝰ. g̃ p eq̃ ꝯñs
tñ ẽ fl̃m ⁊ ꝯ casũ. ⁊c̃. Cõfirmat̃ ꝙ illõ
ꝯñs p̃ncipale sit fl̃m qꝛ seqt̃ tu es ita for
tis sic̃ plato. g̃ tu es eq̃ fortis sicut plato.
tũc vltra tu es eq̃ fort̃ sicut plato. g̃ pla
to ẽ eq̃ fortis sic̃ tu ꝯñs ẽ fl̃m. g̃ ⁊ añs.
2° sic nõ seqt̃ vox ẽ acuta. stilus ẽ acu
tꝰ ⁊ stilus nõ ẽ acutior voce. g̃ vox ẽ ita
acuta sic̃ stilꝰ ꝙ añs sit veꝝ pꝫ. ⁊ ꝯñs fl̃m
qꝛ i equoco nõ fit cõpatio. 7° ph̃icoꝝ
Sil̃r nõ vꝫ. Uox ẽ mag̃ aq̃ ẽ magna ⁊ aq̃
nõ est maior voce. g̃ vox ẽ ita mag̃ sic̃ a
qua qꝛ añs est veꝝ. vt pꝫ ⁊ ꝯñs fl̃m. quia
vox ⁊ aq̃ nõ possunt cõpari i magnitudi
ne ƀm ꝓh̃m 7° ph̃icoꝝ. qꝛ magnitudo ñ
hꝫ in vtrisq; idẽ susceptiũ pm. 3° sic.
nõ seqt̃. tu fuisti magnꝰ ⁊ tu nõ fuisti ali
ud q̃ꝫ tu fuisti. g̃ tu fuisti ita magnꝰ sicut
tu fuisti. g̃ ⁊c̃. ꝯña tꝫ añs ꝓbat̃. qꝛ añs est
veꝝ ⁊ ꝯñs fl̃m. ꝙ añs sit veꝝ p p̃ma pte
pꝫ. p 2ª ꝓbat̃ qꝛ nec i tp̃e nec i instãti tu
fuisti maior q̃ꝫ tu fuisti. ꝙ ꝯñs sit fl̃m ꝓ-
bat̃. nã si tu fuisti ita magnꝰ sic̃ tu fuisti.
sit g̃ illud instãs a ⁊ b sit mediũ int̃ a ⁊ ħ
instãs p̃ñs. isto posito arguit̃ sic. i a istã-
ti tu fuisti ita magnꝰ sic̃ tu fuisti. ſꝫ i b in-
stanti tu fuisti magnꝰ. g̃ i a istãti tu fuisti
ita magnꝰ sic̃ tu fuisti in b. ꝯñs ẽ fl̃ꝫ. sup-
posito ꝙ ꝯtinue tu fuisti auctꝰ vsq; ad ħ
instãs presens.
Ad hec rñdet̃. Ad p̃mũ ngat̃ añs
Ad ꝓbatõem negat̃ ꝯñs eẽ fl̃m. Et ad ꝓ
batõem cũ dr̃. i oi cõpatõe facta p eq̃ ex-
trema eq̃l̃r pticipant rẽ in q̃ fit cõpatio.
Dr̃ ꝙ duplex ẽ cõpatio p eq̃. Una q̃ ẽ cũ
p̃cisiõe. ⁊ de iª ꝟitatẽ hꝫ arm. aª ẽ sine p̃ci
sione ⁊ de ista ꝟitatẽ nõ hꝫ. negat̃ g̃ ma-
ior iª q̃ vl̃r sumit̃ p oi cõpatõe fcã p eq̃.
Ad confirmatõem negat̃ iª ꝯña tu es
eq̃ fortis sic̃ plato. g̃ plato ẽ eq̃ fortis sic̃
tu. si tñ eẽt cõpatio facta p eq̃ cũ p̃cisiõe
ꝯcederetur.
Ad 2m dr̃ ꝙ p̃supponit ꝙ illud i q̃ fit
cõpatio cõueniat i voce illis extrẽis q̃l̃r
nõ ẽ i ꝓposito. Ad 3m negat̃ añs ⁊ ad
ꝓbatõem negat̃ ꝙ ꝯñs sit fl̃m. Ad ꝓba-
tõem negat̃ iª ꝯña tu fuisti ita magnꝰ sic̃
tu fuisti. g̃ in aliq̃ instãti tu fuisti ita ma-
gnus sic̃ tu fuisti. qꝛ ꝓpõ substãtiui de p̃
terito ⁊ de futuro. in terminis composi-
tis nõ exigit instans p sui verificationeꝫ
ꝟo magistri. Utrũ cõpatiuꝰ gra
dus exponibil̃r ꝓbetur ⁊c̃.

Contra arguit̃ ꝙ nõ bñ
exponit̃ p posi-
tiuũ cõpabil̃r sumptũ. qꝛ cũ ois
expositio sit pnotoria. l̃ g̃ g̃dus positiuꝰ
ẽ notior cõpatiuo. l̃ eꝯº si ẽ notior. g̃ nõ
recte exponit̃ p cõpatiuũ. si eꝯ g̃ positi-
uus g̃dus nõ dꝫ exponi ꝯ magr̃m. Cõfir
mat̃ qꝛ si cõpatiuꝰ g̃dus exponat̃ p posi
tiũ cõpabil̃r sumptũ ⁊ positiuꝰ cõpabi-
liter sumptꝰ exponit̃ p cõpatiuũ g̃ a p̃rio
ad vltimũ cõptiuꝰ exponet̃ p compatiꝫ.
2° sic nõ seqt̃ g̃dus mediꝰ ẽ remissior
sũmo. g̃ gradꝰ mediꝰ ẽ remissus ⁊ sũmꝰ ẽ
remissus ⁊ sũmꝰ nõ ẽ ita remissus sic̃ me
diꝰ. g̃ ⁊c̃. tꝫ ꝯña. añs ꝓbat̃. qꝛ añs ẽ verũ.
vt pꝫ ⁊ ꝯñs fl̃m. qꝛ iᶜ est falsa g̃dꝰ sũmꝰ ẽ
remissus. qꝛ si eẽt remissus nõ eẽt sũmꝰ

Sil'r nõ seqt̃. Binari⁹ ẽ minor t̃nario g̊
binari⁹ ẽ magn⁹ ꝛ t̃nari⁹ ẽ magn⁹ ꝛ bina
ri⁹ nõ ẽ ita magn⁹ sic̃ t̃nari⁹ qꝛ añs ẽ veꝝ
vt pꝫ ꝛ ꝯñs f'lm ꝓ pᵃ pte.s. ꝙ binari⁹ sit
magn⁹ qꝛ ẽ min⁹ nũeroꝝ. iõ nõ ẽ magn⁹
3° sic nõ seqt̃ Sor. est maior platone.
g̊ sor. erit magn⁹ ꝛ plato erit magnus. ꝛ
plato nõ erit ita magn⁹ sic̃ sor. g̊ ꝛc̃. ꝯña
tꝫ. añs ꝓbat̃ qꝛ casu possibili posito añs
ẽ veꝝ ꝛ ꝯñs f'lm ꝓbat̃ ꝛ pono ꝙ sor. sit
bipedal' ꝛ plato pedal' ꝛ crescãt ad tripe
dalẽ q̃ꝫtitatẽ ambo i vna hora ita ꝙ in fi
ne hore qñ quilꝫ eoꝝ dꝫ hr̃e tripedalẽ q̃ꝫ
titatẽ glꝫ desinat eẽ. Isto põito sor. ẽ ma
ior platone. qꝛ ĩ q̃lꝫ ĩstãti isti⁹ hore ĩpe hẽ
bit maiorẽ q̃ꝫtitatẽ q̃ꝫ hẽbit plato ꝓ eoꝺ̃
ĩstãti ꝛ tñ iᵃ ẽ f'l'a plato nõ erit tant⁹ q̃ꝫt⁹
est sor. qꝛ q̃ꝫtamcunq̃ꝫ q̃ꝫtitatẽ hẽbit sor.
tantã hẽbit plato ꝛ eꝯ°. g̊ p'l'o erit tantus
q̃ꝫtus erit sor.

Ad hec r̃ndet̃. Ad pᵐ q̄dã volũt ꝙ
arᵐ ꝯcludat qꝛ cũ positiu⁹ ꝯꝑabil'r sum
pt⁹ sit notior cõpatiuo nõ põt exponi ꝑ
ꝯꝑatiuũ. sꝫ ꝑ aliã ꝓpõem exponet̃ idẽ i
portantẽ. vt ego sũ tam fortis sic̃ tu ex
ponit̃ sic ego sum fortis ꝛ tu es ñ fortis ꝛ
tu nõ excedis me ĩ fortitudie. ꝛc̃. Hec
r̃ño nõ placet qꝛ dãnat magr̃ꝫ. Iõ al'r
siue positiu⁹ q̄d⁹ sit notior ꝯꝑatio siũ cõ
siue eq̄ nõ ꝙ exponẽtes cõpati sil' sũpte
sũt notiores cõpatio ꝛ exponẽtes sil' sũ
pte sũt notiores positio. ꝛ lꝫ ad h̃ aliqua
exponẽs sit min⁹ nõ suffic̃ ꝙ oes iᵉ sil' sũ
pte notiores sũt. qꝛ explicite dicũt ꝙ ex
ponibil' dic̃ ĩplicite. Ad ꝯfirmatiõem
negat ꝯña a p° ad vltimũ. ꝑmo ꝙ ẽ ꝑdi
catũ pᵉ ꝓpõis illõ tõle nõ est subm̃ seq̄n
tis 2° qꝛ positiu⁹ cõꝑabil'r sũpt⁹ exponẽs
cõpatiuũ nõ ꝓbat̃ exponibil'r ꝑ cõꝑatiꝫ
sil'r cõꝑatiu⁹ exponẽs positiuũ ñ ꝓbatur
exponibil'r ꝑ positiuũ. Ad 2ᵐ dic̃ mgr̃
ĩ ꝑdicamẽt| suis ꝙ si ꝯꝑatio fiat i abso
luto iᵃ ꝓbatio tꝫ ñ ãt ĩ r̃spectio ñ qꝛ ĩ ist|
ꝯꝑatiu⁹ q̄d⁹ ñ ꝑsuppõit positm̃ i vtroqꝫ
extrẽoꝝ ꝛ iõ 2ᵃ exponẽs nõ dꝫ eẽ iᵃ sum
m⁹ q̄d⁹ ẽ remissus. sꝫ iᵃ q̄d⁹ sũm⁹ ẽ itẽsus

expõit̃ g̊ sic ꝑm cũ. q̄d⁹ medi⁹ ẽ remissus
ꝛ sũm⁹ ẽ itẽsus. ꝛ q̄d⁹ medi⁹ ñ ẽ ita inten
sus sic̃ sũm⁹. g̊ ꝛc̃. Cõsil'r ad aliõ dicit
ꝙ iᵃ ñ ẽ 2ᵃ exponẽs binari⁹ ẽ magn⁹ hoc
magr̃ in ꝑdicam̃to q̃ꝫtitat| i ꝓpetate ad
ꝯuertentiã. Rõ g̊ mgr̃i stat ĩ h̃ ꝙ extrẽa
debẽt pticipar̃ i i° ĩ q̄ fit cõꝑatio si dꝫ sic
exponi. siue ꝙ cõꝑatio dꝫ fieri ĩ absolu
to q̃l' ñ ẽ ĩ ꝓposito. s. ĩ ist|. Al'r pt̃ dici ne
gan° añs. Et ad ꝓbatõeꝫ negat̃ ꝙ ꝯñs sit
f'lꝫ ꝓ iᵃ pte q̄d⁹ sũm⁹ ẽ remissus imo ẽ ꝭa
ꝫ calc'latoreꝫ ꝙ ẽ ĩfinite intẽsus. Ad ali
ud ꝯsil'r ꝯcedit̃ ꝙ binari⁹ ẽ magn⁹. Alit̃
.n. cõcederet̃ iᵃ ꝙ binari⁹ sit minor t̃na
rio ꝛc̃. Ad 2ᵐ r̃ndet mgr̃ in 24° ar° se
cũdi dubij ꝑncipal' q̄drature cõceden°
añs. s. ꝙ nõ seqt̃ nᵉ arguit̃ ab exponibi
li ad exponentẽ qꝛ añs nõ est exponibile
sꝫ resolubile. ꝑ demr̃atiua ĩstãtis l' tꝑis
sic. In a ĩstanti sor. erit maior platone g̊
sor. erit maior platõe ꝛ tc̃ añs sic expõit̃
In a ĩstãti tã sor. q̃ꝫ plato erit magn⁹ ꝛ ĩ
a ĩstãti plato ñ erit tãt⁹ sic̃ erit sor. ĩ eoꝺ̃
ĩnstãti. ergo in a instanti sor. erit maior
platone sed h̃ sor. erit maior q̃ꝫ plato e
rit ĩmediate expõit̃ qꝛ ĩ t̃inis cõposit| ñ
exigit ĩstãs ꝓ sua ꝟificatõe ꝛ iõ cõcedit̃
ꝙ sor. erit maior platõe ꝛ nũq̃ꝫ erit maiõ
q̃ꝫ erit p'l'o. pᵃ ps pꝫ qñcũq̃ꝫ sor. erit ita e
rit ꝙ sor. ẽ maior platõe. g̊ ꝛc̃. tꝫ ꝯña ex q̊
iᵃ ꝓpõ sor. erit maior platone ẽ singula
ris ĩ t̃inis simplicib⁹. 2°. ꝓbat̃ ꝙ sor. ñ
hẽbit maiorem q̃ꝫtitatẽ q̃ꝫ hẽbit plato g̊
sor. nõ erit maior q̃ꝫ erit plato. tꝫ ꝯña an
tecedẽs ꝓbatur qꝛ sor. hẽbit oẽm q̃ꝫtita
tem citra tripedalem. ꝛ oẽm talem ha
bebit plato ꝛ nõ maiorem. ꝛ cõcedit̃ eti
am ꝙ sor. erit maior platone. ꝛ tamẽ pla
to erit tant⁹ sicut erit sor. qꝛ in quolꝫ in
stãti sor. erit maior platone. ꝛ in tota ho
ra plato erit tant⁹ sicut erit sor. q̃re. ꝛc̃.

Posset tñ al'r dici negando añcedẽs
.s. ꝙ nõ sequatur. Ad ꝓbatiõem dicit ꝙ
antecedẽs est falsum sicut ꝛ iᵃ sua expo
nẽs plato nõ erit tantus sicut erit sor.
Ad hec .n. ꝙ iᵃ sit vera sor. est maior pla-

tone nō solū regritur ꝙ in quolꝫ instāti bore future sor. est maior platone. sed ꝙ in tota bora qd̄ est falsum qꝛ in tota bo ra plato est tant⁹ sicut sor. ꝛ magr̄ etiam fateť. tunc iste due ↄuertētur sor. est ma ior platone ꝛ sor. ē maior ꝙ̄ erit plato. ista rn̄o ē crassior ꝛ magis palpabil'. ꝛc̄.

Utrum suplatiuus gradus exponi bilr̄ ꝓbetur. ꝛc̄.

Contra nibil ꝙ ꝑ superabūdantiā aliqꝛ ruꝫ dr̄ plurib⁹ ↄuenit suplatiu⁹ grad⁹ est buiusmodi. g̊ nō ↄuenit plib⁹ tūc vltra nō pōt exponi ꝑ negatiuā com patiui. tꝫ ↄn̄a qꝛ tūc posset cōuenire plu rib⁹ vt pꝫ. Cōfirmať qꝛ fm grāmati cos suplatiuū est illud qd̄ ad plures sui generis compatū oībus supponiť g̊ nō ↄuenit plurib⁹. tꝫ ↄn̄a. tūc vltra g̊ nō ex ponitur ꝑ negatiuā cōpatiui. pꝫ ↄn̄a. qa ex opp⁹ ↄn̄tis seqtur opp^m an̄tis. 2° se qtur ꝙ ego sum sapiētior istis ꝛ tn̄ nō sū sapiētissim⁹ istoꝝ. ↄn̄s est ipossibile qꝛ se qtur ego sū sapiētior istis. g̊ sum sapien tissim⁹ istoꝝ demonstrādo idē ꝑ li istis ꝛ istoꝝ tenēdo suplatm̄ positiue. qꝛ eod̄ mō exponiť cōpatiu⁹ ꝛ suplatiu⁹ positi ue sumpt⁹ assumptū ꝓbať ꝛ p̄ma ps de duciť sic ego sum sapiētior te ꝛ deo ego sū sapiētior istis g̊ sū sapiētior istis per li istis demōstrādo te ꝛ deū. ↄn̄a tꝫ a con uertibili ad cōuertibile. ꝛ an̄s est magr̄i in capl'o de cōpatiuo. 2ᵃ ps ꝓbať qꝛ ↄ̄di ctoriū est falsum. s. ego sum sapiētissim⁹ istoꝝ. qꝛ 3ᵃ exponēs est falsa ꝛ non aliqs istoꝝ est ita sapiens sicut ego qꝛ ↄ̄dicto riū est veꝝ. s. aliqs istoꝝ est ita sapiēs si cut ego. q̄re ꝛc̄. 3° sic n̄ sequitur tu es fortis ꝛ asini sunt fortes ꝛ nō aliqs asin⁹ est ita fortis sicut tu. g̊ tu es fortissimus asinoꝝ. g̊ ꝛc̄. ↄn̄a tꝫ. an̄s ꝓbatur sic. qꝛ an̄s est veꝝ vt pꝫ. ꝛ ↄn̄s falsuꝫ. qꝛ sig̃t te esse de numero asinoꝝ.

Ad hec respōdeť. Ad p̄mū dr̄ ꝙ su platiuus pōt sumi dupl'r. s. positiue ꝛ ne gatiue. positiue sumpt⁹ dr̄ ꝑ supabūdā tiam cum sumať ꝑ excessum aliquoꝝ. negatiue aūt sumpt⁹ nō dr̄ ꝑ supabūdā tiam cū sumať ꝑ nō excedi ab alijs ꝛ nō ꝑ excedere alia. ꝛ sic pōt ↄuenire plibus ꝛ sic sumiť qn̄ exponiť ꝑ negatiuā com pati. Ad ↄfirmatōeꝫ simpl'r. Ad 2^m negať assumptū. s. ꝙ seqtur illud ꝙ ego sum sapiētior istis. ꝛ tamē nō sum sapiē tissim⁹ istoꝝ tenen⁹ suplatiuū positiue.

Ad ꝓbatōem cū dr̄. ego sū sapientior te ꝛ deo. g̊ ego sum sapiētior istis. Dr̄ ꝙ eo mō q̄ teneť illud copulatū te ꝛ deo eo mō teneť li istis. si teneť diuisiue vbiqꝫ ambe ꝓpōnes false sunt. p̄ma. n. equalet huic copulatiue false. ego sū sapiētior te ꝛ ego sū sapiētior deo. 2ᵃ hꝫ hāc t̄tiaꝫ ex ponētem falsam. ꝛ nō aliqs istoꝝ est ita sapiēs sicut ego. Si ṽo vbiqꝫ teneť col lectiue ambe ṽe. p̄mā. n. isto⁹ ↄcedit magi ster ꝛ 2ᵃ ēt ṽa est cui⁹ 3ᵃ exponēs dꝫ eē in nūero plurali. ꝛ isti nō sunt ita sapien tes sicut tu ꝛ de⁹ ꝛ ṽa est qꝛ ↄ̄dictorium falsum. s. isti sunt ita sapiētes sicut ego. qꝛ seqtur. g̊ iste ē ita sapiēs sicut ego vt vl't mgr̄ Et ↄsil'r dicēdo. sū sapiētissim⁹ tissim⁹ istoꝝ pōt teneri collectiue ꝛ diui siue. p̄mo⁹ est ṽa 2°° falsa ꝛ exponiť pre cise sicut dictū ē de cōpatiuo. Si tn̄ vel les ꝙ li istis solū teneret diuisiue in illa Ego sū sapiētior istis negaretur tūc ista ↄn̄a. Ego sū sapiētior te ꝛ deo. Ad ter tiū dicūt grāmatici ꝙ iᵃ tu es fortissim⁹ asinoꝝ lꝫ sit ↄgrua tn̄ sigtio ē f'la qꝛ sig ret te eē de nūero asinoꝝ ꝛ ↄn̄r fꝫ eos dr̄ ꝙ tal' ꝓbatio valida ē vbi recte facta est ↄpatio suplatiui q̄ dꝫ fieri int̄ res eiusdē gn̄is solū. Uel al'r dr̄ ꝙ illa est ṽa Tu es fortissim⁹ asinoꝝ ꝛ negať ꝙ significꝫ te esse de nūero asinoꝝ q̄tū ad naturam ꝓpriam ꝛc̄.

Utꝝ differt aliud ꝛ nō idem exponā tur vt dicit magister.

Contra nō seqť tu es nō idē chī⁹. g̊ tu es ꝛ chī⁹ ē ꝛ tu nō es chī⁹ g̊ ꝓbatio mala. ↄn̄a tꝫ an̄s ꝓbať qꝛ an̄s ē veꝝ ꝛ ↄn̄s

falsum. ꝙ antecedens sit verum proba
tur sic. tu nõ es idē chimere ꝛ tu es ǵ tu
es nõ idē chimere. tꝫ ꝯña a negatiua de
p̄dicato finito cũ ꝯstãtia sibi ad affirãti-
uã de p̄dicato īfinito ꝛ añs ē verꝫ vt pꝫ
ǵ ꝛ ꝯñs. ꝙ aũt ꝯñs sit flm, pꝫ. qꝛ iª expo-
nēs ē fl̃a. s. chiª ē. 2° sic nõ seqr̃ Tu
fuisti ꝛ asinꝰ fuit qñ tu fuisti ꝛ tu nõ fu
isti asinꝰ ǵ tu differebas ab asino. ǵ ꝛc̃.
ꝯña tꝫ. añs pbat̃. qꝛ añs ē v̾ꝫ vt pꝫ. ꝛ ꝯ-
ñs ē flꝫ. pbat̃ qꝛ seqr̃ tu differebas ab
asino. ǵ tu diffēbas ab h̓ asino ꝛ ab iº asi
no. ꝛ sic ꝺ singul̾ asinis q fuer̃t qꝺ ē flꝫ
qꝛ ml̾ti fuer̃t asini cõꝛupti añq̃ꝫ tu fuisti
a qbꝰ tu ñ differ̃bas. qꝛ alietas ñ cadit ni
si īt̃ ea q̄ sr̃ 3° sic. ñ seqr̃ soꝛ. senex ñ dr̃t
a seip̄o puero. ǵ soꝛ. senex ē ꝛ soꝛ. puer ē
ꝛ sor. senex ñ ē soꝛ. puer. ǵ ꝛc̃. ꝯña tꝫ. añs
pbat̃. qꝛ añs ē v̾ꝫ vt pꝫ p poꝛm. ꝛ ꝯñs flꝫ
qꝛ si illa ē v̾a soꝛ. senex ē. illa ē fl̃a. soꝛ pu
er ē. ꝛ eꝯ. Et si dr̃ ꝙ dr̃a p̄t capi dupl̾r. s.
positiue ꝛ negatiue p°° loqr̃ magr̃. ꝛ sic po
nit extrēa eē sil̾. ꝛ sic loqr̃ poꝛꝰ. ꝛ sic ne
gat tm̃ vnũ extr̃mũ ab alr̃o siue sil̾ sint
siue nõ. Cõtra qꝛ poꝛ. nõ p̄t itelligē nēti
ue. qꝛ oīs rl̃o reqrit duo extrēa eē sil̾. sꝫ
dr̃a ē rl̃o quõcũq̃ꝫ accipiat̃ siue positiue
siue negatiue. ǵ reqrit duo extrēa sil̾ ꝯñ
tia nõ cũ mioꝛi. maioꝛ pbat̃. qꝛ si sit rl̃o
suũ sbꝫ ē. ꝛ si hº ē suũ coꝛrm ē. ꝛ qꝛ coꝛrª
sr̃ sil̾ nã f̾ꝫ phm̃ i p̄dicamēto rl̃onis ǵ q
libet relõ reqrit extrēa eē sil̾. sꝫ cũ dr̃a
ꝛ alietas sit rl̃o q̄dã ǵ alietas reqrit ex-
trēa eē sil̾. sꝫ soꝛ. senex ꝛ soꝛ. puer ñ sr̃ sil̾
ǵ ñ bñ dr̃ soꝛ. senex differt a soꝛ. puero.
Ad h̓ rñdet̃. Ad pm distinguo illã. tu
es nõ idē chiᵉ qꝛ vl̾ totũ p̄dicatũ ē īfini
tũ vl̾ solũ pª ps. si p°° ꝯcedo qꝺ nõ seqr̃
tu es nõ idē chiᵉ. ǵ tu es ꝛ chiª ē. ꝛc̃. qꝛ li
nõ idē chiᵉ nõ pbat̃ p exponētes sic̃ dif
fert. qꝛ nõ ꝯuertũt ista nõ idē chiᵉ ꝛ dif
ferēs a chiª put li ñ īfinitat totũ. Si v̾o
2°° nētur ꝙ nõ seq̃tur. Et ad pbatõem
n° ꝙ añs sit v̾ꝫ. imo ē flꝫ sic̃ ꝯñs. Et ad
pbatõeꝫ nētur ꝯña ista tu nõ es iꝺ chiᵉ
ꝛ tu es. ǵ tu es nõ iꝺ chiᵉ accipiēdo li nõ
put īfinitat p̄tē. nec arguit̃ tũc a nētiua
de p̄dicato finito ad affirãtiuã ꝺ p̄dica
to īfinito tõli vt itelligit regª. Si v̾o li
nõ īfinitat tom ꝯcedit̃ ꝯña. sꝫ nõ eꝯ pom
Ad 2m nētur ꝯña. ꝛ dr̃ ꝯcedē° añs. s.
ꝙ nõ seqt̃ qꝛ nõ arguit̃ ab exponētibꝰ
ad expõitã. ꝙ 2ª exponēs dꝫ eē ista. ꝛ asi
nꝰ fuit qñ tu fuisti. ꝛ nũq̃ꝫ fuit asinꝰ qn
tu fuisti. modo hec ē fl̃a. h̓ ē rño mgr̃i.
Uel breuiꝰ dicat̃ ꝙ 2ª exponēs dꝫ eē iª
ꝛ asinꝰ fuit solũ qñ tu fuisti. ǵ ꝛc̃. ꝛ ista
ē fl̃a. Ad 3m dr̃ sicut ibi. Ad replicã dr̃
ꝙ oīs rl̃o reqrit extrēa esse sil̾ f̾m rõeꝫ
referēdi siue q̃ꝫtũ ad depēdētiã qꝺ ideꝫ
ē nõ aũt oīs relatio reqrit exterema eē
sil̾ actu. qꝛ priꝰ ꝛ posteriꝰ sũt coꝛrelatia
lꝫ ñ sil̾ existãt actu ꝛ ita i ppositõ ꝛc̃.
Utꝝ nõ exclusionis vt li tm̃ ꝛ p̄cise
pbētur exponibiliter.
Contra nõ seqr̃ p̄cise si cut ē aliq̃ ppõ
sig̃t. ǵ sicut ē aliq̃ ppõ sig̃t. ꝛ nõ
al̾r q̃ꝫ sicut ē aliq̃ ppõ sig̃t. ꝛ tñ arguit̃ ꝺ
bite ǵ pbatio mala. ꝯña tꝫ cũ mioꝛi. ma
ioꝛ pbat̃. qꝛ añs ē verꝫ ꝛ ꝯñs flꝫ. ꝙ añs
sit verꝫ pbat̃ sic p̄cise sicut ē ppõ v̾a si-
g̃t. ꝛ oīs ppõ v̾a ē aliq̃ ppõ. ǵ p̄cise sicut
ē aliq̃ ppõ sig̃t. ꝙ ꝯñs sit flꝫ pbat̃ qꝛ 2ª
exponēs ē fl̃a cũ ꝯdictoꝛiũ sit verꝫ. s. al̾r
q̃ꝫ sicut ē aliq̃ ppõ sig̃t qꝛ al̾r q̃ꝫ sicut ē p
põ fl̃a sig̃t. ǵ al̾r q̃ꝫ sicut ē aliq̃ ppõ sig̃t
tꝫ ꝯña ab iferioꝛi ad suũ supiꝰ. ꝛ añs est
verꝫ. ǵ ꝛ ꝯñs q̃re. ꝛc̃. Cõfirmat̃ qꝛ nõ
seqr̃ sicut ē q̄lꝫ ppõ sig̃t ꝛ nõ al̾r q̃ꝫ sic̃
ē q̄lꝫ ppõ sig̃t. qꝛ añs ē verꝫ ꝛ ꝯñs flꝫ. ꝙ
ꝯñs sit flꝫ pbat̃. qꝛ seqr̃ p̄cise sicut ē q̄lꝫ
ppõ sig̃t. ǵ q̄lꝫ ppõ ē v̾a. tꝫ ꝯña de q̄cũ-
q̃ꝫ p̄dicat̃ diffiº ꝛ diffinitũ. diffiº aũt p-
põis v̾e ē sig̃re p̄cise sic̃ ē. ǵ si hec diffiº
sig̃re p̄cise sicut ē v̾e affirãt̃ de q̄lꝫ pro
põe. ǵ h̓ diffinituꝫ. s. ppõ v̾a dꝫ affirãri
de q̄lꝫ ppõe. ꝙ añs sit v̾ꝫ pbat̃. ꝛ p° pª
ps qꝛ q̄lꝫ ppõ v̾a sig̃t sicut ē vt pꝫ. ꝛ q̄lꝫ
fl̃a sicut ē. lꝫ nõ p̄cise sicut ē. vt hõ ē asi-
nus sig̃t hoīeꝫ eē al̾. ǵ q̄lꝫ ppõ sig̃t sicut
ē ꝛ altera ps pbat̃. s. nõ al̾r. q̃ꝫ sicut ē q-

lȥ ꝓpō sigt.qꝛ ↄ̄dictoriū ē flꝫ.s.al'r q̄ꝫ si/
cut ē q̄lꝫ ꝓpō sigt.qꝛ seqꝛ ꝓpō ṽa ē ꝓ/
pō.ḡ ꝓpo ṽa al'r q̄ꝫ sicut ē sigt qđ ē fal/
sū. 2° sic nō seqt.Exclusū ē exclusū ꝛ
nihil nō exclusū ē exclusū.ḡ tm̄ exclusū
ē exclusū.qꝛ an̄s ē veꝝ vt pȥ ꝛ ↄn̄s flm
qꝛ iplicat ꝓbat.Cuiuslȥ exclusiue affir
matiue subꝫ icludit ꝛ oppositum sub/
iectuȥ excluditur.sed li exclusū ē sbm
ꝛ li n̄ exclusū ē oppositū sbꝫ.ḡ exclusū i/
cludꝛ iplicat.q̄re ꝛc̄.Jtē cū cuislȥ exclu/
siue affirc p̄dicatū dicat đ sbo ꝛ remo
ueat ab op° sbi.sȥ p̄dim dr tā đ sbo q̄ꝫ đ
opp° sbi.ḡ ē fa.mioꝛ ꝓbat.qꝛ om sbi ex/
cludit.ḡ pctm̄ ṽificat de opp° sbi Cō/
firmat qꝛ nō seqt flm ꝛ h̄ veꝝ ↄ̄dicunt
demrān°.p li h̄ istās ds ē.ꝛ nihil nō flꝫ
ꝛ h̄ veꝝ ↄ̄dicūt.qꝛ an̄s ē veꝝ ꝛ ↄn̄s flꝫ.
ꝙ an̄s sit veꝝ ꝓ pa pte pȥ.ꝓbat ꝓ 2a qꝛ
ↄ̄dicm ē flꝫ.s.aliqd nō flꝫ ꝛ h̄ veꝝ ↄ̄di/
cūt.qꝛ seqt ꝙ duo ṽa ↄ̄dicūt ꝙ aūt ↄn̄s
sit falsū ꝓbat qꝛ seqt tm̄ flꝫ ꝛ h̄ veꝝ ↄ̄/
dicūt.ḡ oia ↄ̄dicētia st falsū ꝛ h̄ veꝝ.tȥ
ↄn̄a ab exclusiua ad vlēȥ đ tinis trāspo
sitis.ↄn̄s ē flꝫ.ḡ ꝛ an̄s.Jtē nō seqt tm̄ n̄
ois hō ē alb⁹.ḡ nō ois hō ē alb⁹.qꝛ casu
possibili posito an̄s ē veꝝ ꝛ ↄn̄s flm.qꝛ
ponat ꝙ ois hō sit alb⁹ tūc ↄn̄s ē flꝫ cū
ↄ̄dictoriū sit veꝝ.s.ois hō ē alb⁹.ꝙ aūt
an̄s sit veꝝ ꝓbat.qꝛ seqt oē albuȥ ē nō
ois hō.ḡ tm̄ nō ois hō ē alb⁹.tȥ ↄn̄a ab
vli affira ad exclusiuā đ tinis trāsposit]
ꝛ an̄s ē veꝝ ḡ ꝛ ↄn̄s. 3° sic nō seqt tā
tū.12.sūt apli ergo.12.sunt apli ꝛ na n̄.12.
sunt apostoli.qꝛ an̄s ē verū vt pȥ.ꝛ ↄn̄s
flꝫ.qꝛ 2a ps ē fla.s.na nō.12.st apli.qꝛ ↄ̄di
ctoriū ē veꝝ.s.aliq̄ n̄.12.st apli.qꝛ pter⁹
ꝛ paulus st apli ꝛ sunt aliq̄ nō.12. Cō
firmatur qꝛ nō seqt soꝛ.ꝛ bꝛu.nō differt
nūero ꝛ soꝛ.ꝛ bꝛu.nō st n̄ differētes nu/
mero.ḡ soꝛ.ꝛ bꝛu.tm̄ differūt numero.
qꝛ an̄s ē veꝝ ꝛ ↄn̄s falsum.ꝙ an̄s sit ṽꝫ
ꝓ pa parte pȥ.ꝓ 2a ꝓbat qꝛ om ē falsū.s.
soꝛ.ꝛ bꝛu.st nō differētes numero qꝛ se
quitur.ḡ soꝛ.ꝛ bꝛu.nō st differentes qđ
ē falsuȥ.ꝙ ↄn̄s sit flꝫ probat.qꝛ seqtur
soꝛ.ꝛ bꝛu.differūt spe.ḡ falsum ē ꝙ tm̄
differūt numero.Jtē pōt argui ꝙ 1a nō
est vera.species predicatur de pluribus
differentibus numero tantum.ꝛ tn̄ 2a
exponens est falsa.q̄re.ꝛc̄.

Ad hec respondetur.Ad pm negatur
maioꝛ.s.ꝙ non seq̄tur. Ad ꝓbationem
n̄etur ꝙ an̄cedēs sit verum imo ē falsū
sicut cōsequēs quod ex 1° an̄cedēte seq
tur ꝙ q̄lȥ ꝓpositio est vera sic arguen°.
sicut est aliqua ꝓpositio sigt ꝛ non alit
q̄ꝫ sicut est aliqua ꝓpositio significat.ḡ
omnis ꝓpositio est vera tenet cōsequē
tia.qꝛ oppositum cōsequētis nō stat cuȥ
antecedēte.s.ꝙ aliqua propositō nō sit
ṽa sȥ falsa qꝛ sequit aliqua propositō ē
falsa ḡ al'r q̄ꝫ sicut est aliqua ꝓpositio
significat ꝙ est contradictorium 2e par
tis antecedentis.iō ꝛc̄. Ad propositum
redeundo cum tu probas antecedens ē
verum n̄etur consequentia qꝛ arguitur
ab inferiori ad suum superius cū dcōe
hn̄te viȥ n̄etōis p̄posita cuiusmōi ē iste
tin⁹ pꝛecise iō nō vȥ. Ad ↄfirationeȥ
n̄etur ꝙ nō seq̄tur.Et cū arguis qꝛ an̄s
ē veꝝ ꝛ ↄn̄s falsū n̄etur ꝙ ↄn̄s sit flꝫ im
mo ē veꝝ sicut an̄s. Ad probatōeȥ cū
dicis seqtur ꝙ q̄libet ꝓpositio ē ṽa nē
tur.ꝛ cū tu probas qꝛ de q̊cunq̄ꝫ dicit
diffi° ꝛ diffinitū conce°.sȥ significare p̄
cie sicut est ē diffi° propositionis vere
conc°.ergo de quocūq̄ꝫ dicit 1a dicitur
propositio vera conce° ꝛ ideo ne° istam
quelibet propositio significat pꝛecie sic
est ex qua sequeretur ꝙ quelibet propo
sitio esset vera.licet concedam ipsam p̄
cie sicut est quelibet propositio signifi/
cat. Ad secundum dicunt quidam ꝙ
illa propositio tantum exclusum est ex/
clusum est impossibilis quia implicat
contradictionem.sequitur enim ex ipa
ꝙ nihil non exclusum est exclusum ꝛ
aliquid non exclusum est exclusum.pri
ma pars patet quia est secunda expo/
nens eius.secunda probatur quia cuius
libet exclusiue affirmatiue oppositum
subiecti excluditur. Sed non exclu/
sū ē opm subi ḡ n̄ exclusū excludit.ꝛ iō

dicũt.ꝙ lᶜ nõ sunt exponẽtes ſꝫ dꝫ addi
3ᵃ exponẽs.ſ.nõ exclusũ eſt exclusũ. ⁊ tč
exponẽs implicat ſicut expoſita.q̃re ⁊c̃.
Magr̃ aũt al'r reſpõdet in 7° arg̊ primi
dubij q̃dratur negãdo aſſumptuꝫ.ſ.ꝙ
nõ ſeqtur.Ad ꝓbatõem negat̃ ꝙ ꝯñs ſit
falſum.Et ad ꝓbatõem cuꝫ dicis ꝙ ipli/
cat negat̃.⁊ cũ tu ꝓbas ſic.Cuiuſlꝫ exclu
ſiue affirᶜ ſubm̃ icludit̃ ⁊ oppoſitũ ſubi
excludit̃ ſꝫ li excluſum eſt ſubm̃. ſꝫ li ex
cluſũ eſt opᵐ ſubi.g̊.excluſũ includitur ⁊
nõ excluſum excludit̃.nẽtur ꝯña.ſꝫ ſeq/
tur.g̊ li nõ excluſum ẽ excluſũ.⁊ hãc ꝯc°
q: ſtat mãl'r.nego tñ iſtã.nõ excluſuꝫ eſt
excluſũ.q: ſtat formal'r.Sil'r ꝯcedo iſtã
li excluſuꝫ icludit̃.negat̃ tñ illa. excluſũ
includit̃.Et ad aliã ꝓbatõem negat̃ ꝙ p̃
dicatũ iſti⁹ excluſiue verificet̃ de oppo/
ſito ſubi. Et cũ arguis q: oppoſitum
ſubi excludit̃.g̊ p̃dicatum ỽificat̃ d̃ op/
poſito ſubi.negat̃ ꝯña. Nõ.n.verificat̃
de oppoſito ſubiecti. ſed de illo t̃mino
oppoſitũ ſubi q nõ eſt opᵐ ſubi ſed li ñ
excluſũ eſt opᵐ ſubi ꝓpterea dꝫ ſic argui
Excluſum eſt excluſũ ⁊ nõ excluſũ ẽ ex/
cluſũ ergo p̃dicatũ ỽificat̃ de oppoſito
ſubi ꝯceditur ꝯña. ſed negat̃ minor tan
q̃ iplicans ꝯ̃dictõem. Ad ꝯfirmatõeꝫ
ꝯcedo ꝙ nõ q: 2ᵃ exponẽs nõ bñ ſumit̃
ſed ſic dꝫ accipi in pl'ali cuꝫ ſubijciatur
t̃min⁹ pl'is nũeri vel equalens dicendo
ſic.⁊ nulla nõ falſum ⁊ h̃ veꝝ ꝯ̃dicũt q̃ ẽ
falſa q: oppoſita ẽ ỽa.ſ.aliq̃ nõ fl'm et h̃
veꝝ ꝯ̃dc̃t.Et ad aliud cũ dr̃ ꝙ nõ ſequit̃
tm̃ nõ oĩs hõ ẽ alb⁹ g̊ nõ oĩs hõ eſt alb⁹
ne° ĩmo ſeqt̃.ſed ꝓp ꝓbatõem quã facis
q̃ro quõ tenet li nõ aut ĩfinite aut nega/
tiue.ſi negatiue añs ẽ fl'm ſic ꝯñs ⁊ ad ꝓ
batõem ab vl'i de terminis trãſpoſit ad
excluſiuã dr̃ ꝙ non valet ꝯña q: excluſi
ua ẽ negatiua.Si ỽo tenet̃ infinite. dici
tur ꝙ añs eſt veꝝ ſic ꝓbat arᵐ.ſed nego
ꝙ ꝯñs ſit fl'm q: illa nõ oĩs hõ eſt alb⁹ ẽ
affirmatiua ex q̊ tenet̃ ĩfinite.⁊ valꝫ tm̃
ſi dicerẽ.Ens nõ oĩs hõ eſt alb⁹ ꝯ̃dic̃ illi
cũ li nõ teneat̃ ĩfinite ⁊ nõ negatiue.

Ad 3ᵐ dr̃ ꝙ qñ nõ excluſiõis cadit ſu
pra t̃minũ nũeri pl'alis ꝙ nõ dꝫ ꝓbari ꝑ
negatõem ĩfinitatẽ ſꝫ notã pl'alitatis. ⁊
iõ iᵃ tm̃ 12 ſũt apl'i.dꝫ ſic ꝓbari 12 ſt̃ ⁊ nõ
pl'es q̃ 12 ſt̃ apl'i.g̊ ⁊c̃.Ad ꝯfirãtõeꝫ cõit̃
dr̃ negan° ꝙ nõ ſeqtur.Et ad ꝓbatiõem
dr̃ ꝙ ꝯñs eſt veꝝ ſic añs. Et cũ tu ꝓbas
ꝯñs eẽ fl'm ſic. Jlla differũt ſpecie g̊ fl'm
eſt ꝙ tm̃ dr̃nt nũero.negat̃ ꝯña lꝫ vale/
at g̊ falſum eſt ꝙ dr̃ant tm̃ nũero.conce
dunt g̊ iſtam tm̃ dr̃nt numero.⁊ negant
iſtã illa tm̃ dr̃nt nũero Ego aũt clari⁹ rñ
dereꝫ ꝙ dꝫ exponi ſic ſor.⁊ bru. dr̃nt nu
mero ⁊ ſor.⁊ bru. nõ dr̃nt pluſq̃ nũero
g̊ ſor.⁊ bru.dr̃nt tm̃ nũero ſiue ergo ſor.
⁊ bru.dr̃nt tãtũ numero qd̃ ꝓ eodem ha
beo. Qñ.n.nõ excluſionis cadit s̃ li dr̃t
nũero.l' dr̃t ſpecie l' gñe dꝫ exponi ꝑ pl⁹/
q̃:ſiue ẽt nõ excluſionis mediaret inter
illa dicen° dr̃t tm̃ numero ⁊c̃. q: ſenſus
cõis taliũ ꝓpõum eſt iᶜ ꝙ declarat̃ ꝑ talẽ
exponẽtem.⁊ tũc ad formã argumẽti cõ
cedit̃ qd̃ nõ ſeqtur.q: lᶜ nõ ſũt ỽe expo/
nẽtes.Magr̃ aũt poſuit vl'iorem modũ
⁊ ꝑ hoc pꝫ quõ poteſt dici ꝙ in illa ſpẽs
eſt q̃ p̃dicat de pl'ibus differẽtib⁹ nume
ro tm̃ li tm̃ cadit ſupra differentib⁹ nũe
ro vel s̃ li nũero ⁊ dꝫ exponi ſic.h̃ p̃dica
tur de plurib⁹ dr̃ntibus numero ⁊ non
p̃dicat̃ de dr̃ntibus pluſq̃ nũero.g̊ ⁊c̃.
et i°° exponen° diffini° ſpẽi nõ ꝯuenit ge
neri.Hic modus clar⁹ eſt.

Utrũ dcões exceptiue p̃ter p̃terq̃ ⁊
niſi ꝓbent̃ exponibil'r.

Contra nõ ſeqtur.ſor.ñ
excipit̃.⁊ oĩs hõ
nõ ſor.excipit̃.g̊ oĩs hõ pret̃ ſor.
excipitur.g̊ ⁊c̃.ꝯña tenet.añs ꝓbatur qa
caſu poſſibili poſito añs eſt veruꝫ ⁊ ꝯñs
falſum vt ponat̃ ꝙ ſor.nõ excipiat̃ a cur
ſu q: currat ⁊ oẽs alij hoĩes excipiãtur
a curſu q: nõ currãt tunc añs eſt veꝝ vt
pꝫ ⁊ ꝯñs fl'm eſt.q: ſeqtur ꝯ̃dictio.q: ſeq
tur ꝙ ſor.excipit̃ ⁊ qd̃ ſor.nõ excipit̃.
2ᵃ ps deducit̃ ſic.oĩs hõ p̃ter ſor.exci
pitur.g̊ ſor.nõ excipit̃.tꝫ ꝯña ab expoſi/

ta ad vnā suā exponētem.p̄ma ꝓbat̄ sic
q: in oi exceptiua affirmatiua ps ex̄ ca/
pta excipit̄.soꝛ.est ps extra capta.g̊ soꝛ.
excipit. 2.° sic nō seqtur.tu scis oēm ꝓ/
pōem p̄ter a.ꝛ nō imediate añ istās pn̄s
sciuisti oēm ꝓpōem p̄ter a.ergo tu inci/
pis scire oēm ꝓpōnem p̄ter a.ergo ꝛc̄.tꝫ
ꝯn̄a.an̄s ꝓbatur.q: casu possibili posito
an̄s est veꝝ ꝛ ꝯn̄s fl̄m.q: ponat̄ ꝙ scias
oēm ꝓpōem p̄ter a ꝛ ꝙ imediate ante in
stās pn̄s sciuisti a ꝛ imediate pꝰ instans
pn̄s scies a.tūc pꝫ ꝙ an̄s ē v̄m. ꝙ ꝯn̄s sit
falsū ꝓbatur q: seqtur tu incipis scire a.
ꝯn̄s ē ꝯ casū.ꝛ tꝫ ꝯn̄a ab exceptiua ad al/
terā ptē exponētē.tm̄ a sil̄i optie sequit̄
tu ꝓmittis mihi oēm denariū p̄ter a.er/
go tu ꝓmittis mihi a.ꝛ ita vr̄ in ꝓposito
l̄ det̄ cā v̄sitatis. 3.° sic nō seqtur.soꝛ.
dic̄ v̄m ꝛ nꝰ hō nō soꝛ.dic̄ v̄m.ergo nl̄lꝰ
p̄ter soꝛ.dic̄ v̄m.ergo ꝛc̄.tꝫ ꝯn̄a.an̄s ꝓba
tur.q: casu possibili posito an̄s est v̄m ꝛ
ꝯn̄s fl̄m.q: ponat̄ ꝙ soꝛ.dicat tm̄ istam
deꝰ est.tu v̄o dicas istā nꝰ hō p̄ter soꝛ.di
cit v̄m.ꝛ vos sitis omnes hoīes loquē/
tes.ꝙ an̄s sit v̄m ꝓbat̄ ꝓ p̄ma pte pꝫ. ꝓ
2ᵃ ꝓbat̄.q: si nō da opᵐ.s.ꝙ aliqˢ nō soꝛ.
dicit v̄m.ꝛ cū nꝰ aliꝰ loq̄tur nisi tu.g̊ tu
dicis v̄m.sed tu dicis ꝙ nꝰ p̄ter soꝛ. dic̄
v̄m.g̊ ita est ꝙ nꝰ p̄ter soꝛ.dic̄ v̄m g̊ tu n̄
dicis v̄m.ecce ꝙ opᵐ 2ᵉ ptis an̄tis ipli/
cat g̊ falsum. ꝛ ꝯn̄r 2ᵃ ps an̄tis est v̄a. ꝙ
an̄s sit fl̄m ꝓbat̄.q: si nō da oᵐ ꝙ sit v̄m
ꝛ seqtur ꝙ sitˀ fl̄m.q: seqtur aliud ē v̄m
g̊ siḡt sicut ē.sed siḡt ꝙ nꝰ hō p̄ter sortē
dicit v̄m.g̊ ita ē ꝙ nꝰ hō p̄ter soꝛ. dic̄ v̄ꝫ
g̊ tu nō dicis v̄m.ꝛ non dicis nisi ꝯn̄s.g̊
ꝯn̄s nō est v̄m.

Ad hec rn̄detur.Ad p̄mū dicūt qdaꝫ
ꝙ exceptua illa oīs hō p̄ter soꝛ.excipit̄
claudit ꝯdictōem.iō cōcedūt ꝙ nō seq̄t
sed nō dꝫ sic exponi vt arguis.sꝫ sic.soꝛ.
nō excipit̄.ꝛ oīs hō nō soꝛ excipit̄.ꝛ soꝛ.
excipit̄ g̊ oīs hō p̄ter soꝛ.excipit̄.ꝛ tunc
an̄s iplicat ꝯdictōem sicut ꝯn̄s. Magr̄
al̄r rn̄det.io.arg̊ p̄mi,dubij q̄draturē ne
gando an̄s.s.ꝙ nō seq̄t.Et ad ꝓbatōem
negatur ꝙ ꝯn̄s.sit falsum imo est veruꝫ
sicut an̄s.Ad ꝓbatiōem nētur ꝙ sequit̄
ꝯdictio.cū dicis ꝙ seq̄t ꝙ soꝛ. excipitur
nētur.Ad ꝓbatōem.Jn oi exceptiua affir
matiua ps ex̄ capta excipit̄.sed soꝛ.ē ps
ex̄ capta.g̊ soꝛ.excipit.nēt ꝯn̄a.sꝫ bn̄ se/
qtur.g̊ li soꝛ.excipit.ꝛ illa stāt sil̄ ꝙ soꝛ.
nō excipit̄ ꝛ li soꝛ.excipit.q: i miori soꝛ.
supponit mal̄r cū dr̄ soꝛ.ē ps ex̄ capta.
qm̄ li ps ex̄ capta est tīnꝰ 2ᵉ intētōis vel
ipōis. Ad 2ᵐ rn̄det magr̄ in.24.° arg̊
p̄ncipal̄ dubij negā° an̄s.s.ꝙ n̄ seq̄t.Et
ad ꝓbatōem nētur ꝙ ꝯn̄s sit fl̄m.imo ē
v̄m sicut an̄s.ꝛ ad ꝓbatōem nētur ꝯn̄a.
nec arguit̄ ab exposita ad vnā suarū ex
ponentiū.q: iᵃ nō est exponibil̄ nec ꝓba/
bilis rōe dictōis exceptiue sꝫ rōe iceptō
nis est ipsa cāl̄r iferēda. Ad sil̄em dr̄
ꝙ nō est ad ꝓpositū q: iᵃ.tu ꝓmittis oēꝫ
denariū p̄ter a.nō hꝫ ꝓbatōem q̄ nō con
uertat cū ꝓbatōe dictōis exceptiue q̄lit̄
nō est in ꝓpo°.ꝛ ita pꝫ ꝙ aliqua ē excepti
ua ꝓpa affirᵃ q̄ nō est alicuius sue expo/
nētis illatiua. Ad 3ᵐ dr̄ q̄renᵒ an ista
ꝓpō nꝰ hō p̄ter soꝛ.dicit v̄m siḡt p̄cise i
casu an nō.si,sic nō admittit̄. q: ē isolu/
bile simpl̄r.Si v̄o nō ponat̄ p̄ciᵉ admit/
to casū.ꝛ ꝯce° an̄s.s.ꝙ n̄ seq̄t.nēt tn̄ ꝯn̄a
.s.ꝙ ꝓbatio sit mala.q: ꝯn̄s nō ē exponi/
bile cū significet ipoᶜᶜ.s.ꝙ nꝰ hō p̄ter soꝛ
dicit veꝝ.Et ꝯce° ꝙ an̄s ē veꝝ ꝛ ꝯn̄s flꝫ

Utrꝝ nō reduplicatōis inq̄tū probe/
tur exponibiliter.

Contra nō seq̄t.Ens in
q̄tū ēs ē sc̄m in
metaphica.g̊ ens ē ēs ꝛ ens ē sb̄ꝫ
metaᶜᶜ.ꝛ si aliqd ē ens illud ē subm me/
tha.g̊ ꝓbatio mala.tꝫ ꝯn̄a.an̄s ꝓbat̄. qa
an̄s est v̄m vt pꝫ ꝛ ꝯn̄s falsū.q: 3ᵃ expo/
nēs ē falsa.s.si aliqd ē ens illud ē subm
metᶜᶜ.q: ē vna ꝯditiōal̄ cuiꝰ oᵐ ꝯn̄t| stat
cū an̄te. 2.° nō seq̄t soꝛ.ē soꝛ.ꝛ soꝛ.ē ri/
sibil̄.ꝛ si aliqd ē soꝛ.illud ē risibile. g̊ soꝛ
inq̄tū soꝛ.ē risibil̄.q: an̄s ē v̄m vt pꝫ et
ꝯn̄s falsū.qō ꝓbatur.q: seqtur soꝛ.inq̄/
tū soꝛ.ē risibilis.g̊ soꝛ.v̄m ꝙ soꝛ.est risi/

bilis. tꝫ ɔña a ɔuertibili ad ɔuertibile. ſꝫ
ɔñs ē fl'm. ğ añs. ꝙ ɔñs ſit falſum ꝓbat̃
ſic. q2 oē qδ cōpetit alicui ſm ꝙ ipm cō/
petit ſibi p̄mo ꝑ ph̄m p̄mo poſt. ſꝫ riſibi
le. nō cōpetit p̄mo ſoꝛ. imo hōi. q2 ſoꝛ. per
hoiem. ğ nō ɔpetit ſibi ſm ꝙ hiꝰ. ɔña tꝫ i
baroco ⁊ añs pꝫ. 3ͦ ſic. nō ſeq̄t̃ aial in/
q̄ꝫtū aial nō eſt aſinꝰ. ğ aial ē al' ⁊ aial nō
eſt aſinꝰ. ⁊ ſi aliq̄d eſt aial illud nō ē aſi/
nus. q2 añs ē v̄m ⁊ ɔñs fl'm. ꝙ ɔñs ſit fl'ꝫ
pꝫ. q2 3ᵃ exponēs eſt falſa. ſ. ſi aliq̄d ē al'
illud nō eſt aſinꝰ. q2 oᵐ ɔñtis ſtat cū añte
iſta. n. ſtāt ſil'. aliq̄d ē aial ⁊ illud ē aſinꝰ.
ꝙ añs ſit v̄m ꝓbat̃. q2 l' aial inq̄ꝫtū aial ē
aſinꝰ. vel aial inq̄ꝫtū aial nō ē aſinꝰ. ſꝫ n̄
ē dδ p̄mū. q2 falſū ē vt pꝫ ꝑ exponentes.
ğ eſt dδ ſecūdum.

Ad h̄ rñdet̃. Ad p̄mū dr̃ ꝙ li inq̄ꝫtum
pōt ſumi dupl'r. ſ. ſpecificatiue ⁊ r̃dupli/
catiue. mō iſta ꝓpō ens inq̄ꝫtū ens ē ſbꝫ
in metaph̄ica ē vera tenēdo ſpecificati
ue ſolū nō aūt reduplicatiue tūc nō hꝫ ꝓ
bari ꝑ exponētes ſed ſic. Ens ſub rōe q̄
ens eſt ſubm̄ in metaᶜᵃ. ğ ens inq̄ꝫtū ens
eſt ſubm̄ in metaᶜᵃ. Ad 2ᵐ nego aſſū/
ptū. ſ. ꝙ nō ſeq̄tur tenēdo inq̄ꝫtū r̃dupli/
catiue. Et vltra cū dicis ɔñs ē fl'm nēt̃.

Ad ꝓbatōem cū dr̃ ſoꝛ. inq̄ꝫtū ſoꝛ. ē ri
ſibilis. ğ ſoꝛ ſm ꝙ ſoꝛ. eſt riſibil' cōcedo
ɔñam ſil'r tenēdo ſm ꝙ reduplicatiue n̄
aūt ſpecificatiue. Et cū dicis ꝙ ɔñs ē fl'ꝫ
q2 qδ cōpetit alicui ſm ꝙ ipm competit
ſibi p̄mo. Dr̃ ꝙ v̄m eſt tenēdo li ꝙ ſpeci
ficatiue nō aūt reduplicatiue. Ad 3ᵐ
nego aſſumptū. ſ. ꝙ nō ſeq̄tur. Et ad ꝓ/
batōem nego. ꝙ añs ſit v̄m imo eſt falſū
ſicut ɔñs. Et ad ꝓbatōem cū tu queris l'
aial inq̄ꝫtū aial non eſt aſinꝰ. Dico ꝙ nec
ſic nec ſic. vtraq̄ꝫ. n. eſt falſa. Et ſi dicit̃ ɔ
ꝙ de quolꝫ dr̃ alteꝝ ɔdictorioꝝ incōple
xoꝝ ⁊ de nullo ambo ſil' dicūtur ſed aſi
nus ⁊ nō aſinꝰ ſūt ɔdictoꝛia incōplexa. ğ
aial inq̄ꝫtū eſt aſinꝰ vel nō aſinꝰ. Dr̃ ꝙ il
lud p̄ncipiū indiget. 6. limitatōibꝰ. p̄ma
de quolꝫ t̃mino ſingulari. q2 de termīo
cōi poſſunt ambo v̄ificari q2 hō eſt albꝰ
⁊ eſt nō albꝰ 2ᵃ ſimplici q2 de aliquo cō/
plexo n̄ v̄ificat̃. ⁊ poſito ꝙ ſoꝛ. ſit niger
fl'm eſt ꝙ ſoꝛ. albus ſit currēs. ⁊ ſil'r fl'm
eſt ꝙ ſoꝛ. albꝰ ſit nō currens. 3ᵃ ſuppone
te ꝓ aliq̄ qδ eſt. q2 al'r nullū v̄ificaret̃. nã
te nō exñte nec tu es currēs nec tu es nō
currēs. 4ᵃ mediante h̄ v̄bo eſt δ p̄ñti
q2 mediāte v̄bo de p̄terito vl' de futuro
nō oꝫ vt h̄ demr̃ando inſtās p̄ñs fuit ac
accidēs l' h̄ fuit nō accñs. 5ᵃ ⁊ de nll'o
ambe ſil' diuiſiue ſumpta q2 collectiue
p̄ñt ſil' verificari tenendo ꝙ totū ſit ſue
ꝑtes. vt dato ꝙ vniꝰ ſicuti medietas ſit
alba ⁊ alia nigra. tūc h̄ ſcutū eſt albuꝫ et
nō album tenēdo li ⁊ collectiue. 6ᵃ ſi
mul q2 ſucceſſiue poſſunt v̄ificari. vt ſi
ſoꝛ. eſſet albus ⁊ poſtea niger poſt h̄ eēt
v̄a. ſoꝛ. eſt albꝰ. deinde h̄ eſſet v̄a ſoꝛ. nō
eſt albus. Ad ꝓpoᵐ redeūdo deficiūt
due p̄me ɔditiones iō nō ſeq̄tur.

Vtꝝ imeᶜ ꝓbet̃ expōibil'r ſic dic magr̃.

Contra non ſeq̄tur poſt
hoc tu eris ⁊ nᵐ
erit inſtās poſt h̄ q̄n int̃ illud et
hoc tu eris ğ imediate poſt h̄ tu eris er/
go ꝓbatio mala. ɔña tꝫ añs ꝓbatur quia
añs eſt veꝝ vt pꝫ ⁊ ɔñs falſum. ꝓbatur.
q2 ſeq̄tur imediate poſt hoc tu eris. ğ añ
hoc oē inſtās futuꝝ tu eris tꝫ ɔña a con
uertibili ad ɔuertibile. ⁊ ɔñs eſt falſum.
ğ ⁊ añs. ꝙ ɔñs ſit fl'm ꝓbat̃ q2 ɔñs ē vna
ꝓpō reſolubil' rōe illiꝰ t̃mini cuiꝰ vna re/
ſoluētiū eſt falſa. q2 reſoluit̃ ſic. tc tu eri
⁊ tūc ē l' erit oē inſtās futuꝝ. ğ añ oē in/
ſtās futuꝝ tu eris. q2 q̄ro q̄d ꝑ li tūc de/
mr̃at̃ aut iſtās p̄ñs aut futuꝝ. ſi p̄ñs pᵃ
r̃ſoluēs ē fl'a q2 iſtās p̄ñs nunq̄ꝫ erit. Si
δmr̃at̃ futuꝝ iſtās 2ᵃ ꝑs ē fl'a. q2 q̄cūq̄ꝫ i
ſtāti futuro dato int̃ illδ ⁊ iſtās p̄ñſ erūt
iſtātia q̄ꝝ q̄olꝫ erit añ iſtās futuꝝ datuꝫ
ğ illδ nᶜ ē nᶜ erit añ oē iſtās futuꝝ. 2ͦ
ſic n̄ ſeq̄t̃ pꝰ h̄ totū ſpatiū erit r̃pletū aer̃
⁊ nᵐ erit iſtās p̄ñs pꝰ h̄ q̄n int̃ illδ ⁊ h̄ to
tū ſpatiū erit r̃pletū aer̃. ğ imeᶜ poſt hoc
totum ſpatium erit repletum aere quia
caſu poſſibili poſito antecedēs ē v̄m ⁊

ꝯñs f'lm. qꝛ põat̃ ꝙ ſint duo lapideſ mo
lares q̊ꝝ vn⁹ ſit ſuppoſit⁹ alt̃i ⁊ ſupioꝛ
lapiſ icipiat leuari eq̃lit̃ ab oĩ pte ĩ h iſtã
ti ab aliq̃ potẽtia ⁊ ſit a ps circũferẽtial'
lapidis c media b ꝟo mediãs iter a ⁊ c.
tũc añs ẽ veꝝ. vt pꝫ qꝛ al'r daret̃ vacuũ
Cꝫ ꝯñs ſit f'lꝫ ꝓbat̃ qꝛ ſeq̃t̃ ĩmediate p⁹
h erit ſpatiũ repletũ aere g̊ eq̃ p° aer cir/
cũferẽtial' ꝯueĩt ad b pũctũ ⁊ ad c. ꝯñs ẽ
f'm qꝛ p̊⁹ veĩt ad ꝓpinquũ q̃ꝫ ad rẽotũ ꝓ/
bat̃ ꝯña qꝛ ſi nõ da o'm. ſ. ꝙ nõ eq̃ p° veĩt
⁊ c̃. g̊ p̊⁹ venit ad b. ſit g iſtãſ f ĩ q̊ veĩt ad
b ⁊ nõ ad c. ⁊ ſit g̊ iſtãs ĩ q̊ veĩt ad c ſeq̃t̃
ꝙ dabit̃ vacuũ int̃ b. ⁊ c ĩ toto tpe me°
int̃ f ⁊ g qḋ ẽ ĩpoſſibile. 3° ſic ſeq̃t̃ da/
ta iſta expoſitiõe ꝙ aliq̃s xp̃ian⁹ vtputa
ſoꝛ: ꝯuenit ad moꝛtẽ erit ſil' ſaluat⁹ ⁊ dã
nat⁹ aut nec ſaluat⁹ nec dãnat⁹ erit: h ãt
ẽ ĩpoſſibile ꝓbat̃ tñ ꝯña ⁊ pono ꝙ ſoꝛ.
viuat q̃nq̃gita ãnos ⁊ diuido illud tp̃s ĩ p
tes ꝓpoꝛtiõales. ꝓpoꝛtõe dupla minoꝛi/
b⁹ t̃inatis ad p̊mũ iſtãs nõ eẽ ei⁹ ⁊ volo
ꝙ ĩ q̃lꝫ pte ĩpari peccet mõtal'r. ĩ q̃lꝫ ꝟo
pte pi ſit abſolut⁹ ab oĩ pcõ pp ꝯtritõeꝫ
quã hꝫ ⁊ ſim⁹ nc̃ ĩ p° iſtãti nõ eẽ ſoꝛ. ⁊ ar
guit̃ ſic ⁊ q̃ro an ſoꝛ. ſit ſaluat⁹ vł dãna/
tus. ſi nec ſic nec ſic hẽo vnã ptẽ. ſ. ꝙ n̊
erit ſaluat⁹ nec dãnat⁹. Si dic꞉ ꝙ ẽ ſal/
uat⁹ tũc f c. nõ pp aliḋ ẽ ſaluat⁹ niſi qꝛ ĩ/
mediate añ h fuit abſolut⁹ ab oĩ pcõ. ⁊
iõ vr̃ eẽ moꝛtu⁹ cũ abſolutõe. Sꝫ a'ſil'i ꝓ
bo ꝙ ẽ damnat⁹ qꝛ ĩmediate añ h pecca
uit moꝛtal'r. iõ vr̃ eẽ moꝛtu⁹ cũ pcõ moꝛ
tali ꝓbat̃ qꝛ ĩmediate añ h peccauit mõ
talit̃ p exponẽtes ſuas q̃ ꝟe ſt̃ vt pꝫ. Et
ẽt ꝓbat̃ al'r ſic. ĩmediate añ h fuit aliq̃
ps ĩpar. ſꝫ q̃ñcũq̃ꝫ fuit aliq̃ ps ĩpar moꝛ
tal'r peccauit. g̊ ĩmediate añ h peccauit
moꝛtal'r. Si ꝟo dr̃ ꝙ ẽ dãnat⁹ a ſil'i ꝓba
tur ꝙ ẽ ſaluat⁹. Jtẽ põt ꝓbari ꝙ aliq̃ḋ
coꝛp⁹ ẽ albũ ⁊ nigꝝ ſil' ponẽdo ꝯſimileꝫ
caſũ. ſ. ꝙ ĩ oĩ pte ĩpari iſti⁹ hoꝛe ſit nigꝝ
⁊ in oĩ pi ſit albũ. ⁊ ſim⁹ ĩ vlt° iſtãti hoꝛe
⁊ arguit̃ ſic ĩmediate añ h fuit albũ. g̊ ñ
ẽ albũ ſil'r ĩmediate añ h fuit nigꝝ g̊ nc̃
nõ ẽ nigꝝ ꝓbat̃ p̊ma ꝯña ⁊ ſil'r 2ª ꝓbat̃

ĩmediate añ h fuit nigꝝ ĩ ĩfini'm ꝓpiq̃ ad
h fuit nigꝝ tꝫ ꝯña qꝛ l̊ ꝓpões ꝯuertunt̃
tc̃ vltra ĩfinitũ ꝓpique ad h fuit nigꝝ. g̊
nc̃ ẽ nigꝝ. ꝓbat̃ ꝯña qꝛ cũ q̊cũq̃ꝫ mutatõ
req̃rat cẽtũ ⁊ d̃tinatũ tp̃s nõ fuit muta/
tũ illḋ coꝛp⁹ qꝛ nullũ cẽtũ tp̃s mediat g̊
ẽ nigꝝ ⁊ ſil'r ꝓbat̃ añs p̊ ꝯñe qꝛ ĩmedia/
te añ h fuit pſ ĩpar. ſꝫ ĩ q̊cũq̃ꝫ pte ĩpi fuit
nigꝝ g̊ ĩmediate añ h fuit nigꝝ. ꝯſil'r ꝓ
ꝓbat̃ alt̃a ps ⁊c̃. Jtẽ p ſimilẽ caſũ põt ꝓ
bari ꝙ eadẽ ꝓpõ ẽ ꝟa ⁊ falſa aut nec ꝟa
nec falſa querẽdo in vlt° iſtanti hoꝛe an
ſit ꝟa vel falſa. Et arguit̃ vt ſupꝛa.

Ad hec rñdet̃. Ad p'm negat̃ añs. Ad
ꝓbationeꝫ ne° ꝙ ꝯñs ſit falſũ imo ẽ ꝟm
ſic̃ añs. ⁊ cũ tu arguis ĩmediate p⁹ h tu
eris. g̊ ĩmediate añ oẽ iſtãſ futuꝝ tu eriſ
nẽt̃ ꝯña q̃l'rcũq̃ꝫ teneat̃ li añ. ſꝫ bñ ſeq̃t̃
g̊ añ iſtãs futuꝝ p⁹ h tu eriſ ⁊ iſt° arguit̃
ab vno ꝯuertibili ad reliquũ dũ° li ante
ſit ꝓpõ. vbi ãt ſit aduerbiũ iteꝝ ne° ꝯñaꝫ
qꝛ añs ẽ veꝝ ⁊ ꝯñs falſũ pp reſolutionẽ
faciẽdã. q̃ñ ãt li ante ẽ ꝓpõ tc̃ exponit̃ il/
la ꝓpõ ante oẽ iſtãs futuꝝ p⁹ h tu eris ⁊
ꝓbat̃ ſic ãte iſtãs futuꝝ p⁹ h tu eris nul
lũ ẽ l' erit iſtãs futuꝝ p⁹ h q̃n añ illud tu
eriſ. Ad 2'm nẽt̃ aſſũptũ imo ſeq̃t̃ ad ꝓ
bationẽ nẽt̃ ꝙ ꝯñs ſit falſuꝫ imo ẽ veꝝ
ſicut añs. ⁊ ad ꝓbatõnẽ admiſſo cãu ne°
illã ꝯñam ĩmediate p⁹ h totũ ſpaciũ ẽ re
pletũ aere g̊ eq̃ p° aer circũferẽtial' ꝯue/
niet ad b pũctũ ⁊ ad c. Et cũ dicis qꝛ ſi ñ
da op'm ꝯce° ꝙ non eq̃ p° aer venit ad b ⁊
ad c. ſed p̊us venit ad b q̃ꝫ c ĩ n° tñ iſtati
p̊us venit ad b q̃ꝫ ad c nec ẽ ſig̃re p̊mũ ĩ
ſtãs ĩ q̊ venit ad b nec ẽt ẽ ſig̃re p̊mũ in/
ſtãs ĩ q̊ venit ad c qꝛ q̊cũq̃ꝫ iſtãti ſig̃to p⁹
hoc in q̊ ꝯuenit ad b ⁊ ad c. Et adhuc an
te illud deuenit ad b ⁊ ad c Ad 3'm di/
cũt q̃dã ꝙ cãus nõ ẽ poſſibil' qꝛ ẽ ꝯueni
re ad tã modicũ tp̃s ꝙ actus voluntatiſ
nõ poterit fieri in i° ⁊ ꝯñter nõ poſſit pec
care nec abſolui. act⁹. n. volũtat꞉ req̃rit
certũ ⁊ det̃inatũ tp̃ſ nec fit ĩ iſtãti nec in
q̊cũq̃ꝫ modico tpe. Ul' al'r admiſſo ꝙ a/
ctus voluntatis fiat ĩ q̊cũq̃ꝫ tpe ⁊ in in/

ſtanti dico ꝙ qlꝫ ꝑs cãus ē poſſibilis de ſe ſed nõ oẽs ſil' ſic ꝯcedo ꝙ poſſibile eſt ꝭꝫ h pũctũ ꝯtinuũ ſit actu diuiſũ tc̃ poſſibile ē ꝭꝫ h ꝛ ita d̃ ſingulis tñ nõ ē poſſibile ẜm h ꝛ h ꝛ ſic ſiñ ſtatu ꝙ ſit diuiſuꝫ qlꝫ.n.ꝑs ē poſſibil' ſꝫ nõ oẽs ſil' q2 ſi oẽs ſil' eẽnt poſſibiles cũ ſint d̃ ſenſu ꝯpõito põerent' i eẽ ꝛ ſeqꝫ ꝯtinuũ eẽ actu diuiſũ ĩ infinitas ꝑtes ꝛ ſeqꝫ dari actu infinitũ qđ ē ĩpoſſibile. · Replica ꝯ lꝫ non ſit poſſibilis caſus ē tñ poſſibil' ꝭꝫ imaginationẽ cũ nõ claudat ꝯdic^{c}ᵒᵐ g̃ lo^{cc} eſt poſſibilis. qd g̃ tc̃ dđ ē ꝯſidera tu ꝛc̃.

Ad aliđ lꝫ caſus non ſit poſſibil' nãl'r loquẽdo q2 eſt deuenire ad tã modicuꝫ tp̃s ꝙ corp⁹ nõ poterit trãſmutari de albedie ĩ nigredinẽ nec eꝯ. q2 tñ caſ⁹ ē imaginabilis ſine ĩplicatiõe ꝯdictiõis. iõ eſt poſſibilis ẜm logicos. ꝛ iõ dr̃ admitẽdo caſũ ꝛ ne^{o} illã ꝯñaꝫ imediate añ h fuit nigꝝ q2 oppoſitũ ꝯñtis ſtat cũ añte q2 ſtat ꝙ nũc ꝑmũ iſtãs nõ eſſet iſti⁹ corporis ꝛ ꝯñter non ē nigꝝ ꝛ tñ imediate añ h fuit nigꝝ. g̃ in ĩfinitũ ꝑpĩque ad h iſtãs fuit nigꝝ g̃ tc̃ ē nigꝝ. q2 oppoſitũ ꝯñt] ſtat cũ añte. vt ꝑ⁹ vbi nũc p^{o} nõ ſit. Et ſi dic] arguit' ſic infinitũ ꝑpinque ad h inſtans fuit nigꝝ ꝛ nũc ē g̃ nũc ē nigꝝ negat' cõſequentia dr̃ ꝙ ñ ſtat.n. ꝛ eẽ ꝛ imaginari h corpus nũc p^{o} eẽ albũ vel viride ꝛ tñ ꝯti^{c} ante hoc fuiſſe nigrum.

Utꝝ icipit ꝛ d̃ſinit ꝑbẽt' expõibil'r ꝛc̃

Contra Non ſeqꝫ. Incipit eẽ a ergo nũc nõ ē a ꝛ imediate p⁹ h erit a g̃ probatio mala. q2 ab expoſita ad q̃lꝫ ſuaꝝ exponẽtiũ ꝯña dꝫ valer'. añs ꝑbat' q2 añs ē veꝝ ꝛ ꝯñs falſũ põito ꝙ a icipiat eẽ ꝑ ꝑpõeꝫ de pñti ꝛ remotionẽ d̃ ꝑterito ita ꝙ nc̃ ſit ꝛ imediate añ h nõ fuit vt pꝫ q̃re ꝛc̃. Et ſi dr̃ ꝙ nõ ſeqꝫ q2 ꝑprie loquendo de expõne illi t'ini nõ hñt expõi ſed large capiendo expõeꝫ ꝑ qlꝫ ꝑbatione t'inoꝝ vt dic̃ magr̃ ꝛ in 7° ca^{o} ꝯ ꝯñas d̃fendẽdo 2^{am} regulã capl'i ſꝫ proprie loquendo ꝑbat' ꝑ cãs ṽitatis. Contra a qlꝫ cauſa ṽitatis ad ꝑpõem hñteꝫ illã ē bona ꝯña ꝛ a ꝑpõe hñte cãs ṽitat] ad illas cauſas diuiſiue ſũptas vꝫ ꝯña ſed nõ vꝫ dicendo a incipit eẽ. g̃ a nunc ē ꝛ ñ imediate añ h fuit vl' nc̃ nõ ē ꝛ imediate p⁹ h ẽit g̃ ꝑba^{o} adhuc ma^{a} ꝯña tꝫ cũ maiõi. mior ꝑbat' q2 cãu poſſibili põito añs ē ṽm. ꝛ ꝯñs f'lꝫ. q2 vbi de⁹ creaſſꝫ vnũ angelũ. añ mũdi creationẽ puta a angelũ tc̃ l^{a} ē ṽa a incipit eẽ ꝛ tñ nulla illaꝝ cãꝝ ṽitatat] ē ṽa cũ qlꝫ icludat tp̃s aut inſtans eẽ qđ ē falſũ añ mũdi creationẽ

2° ſic nõ ſeqꝫ ſor. nunc nõ eſt albus ꝛ imediate ante h fuit alb⁹ g̃ deſinit eẽ albus q2 cãu poſſibili poſito añs ē veꝝ ꝛ ꝯñs falſũ q2 ponat' ꝙ in qlꝫ ꝑte ipi hore ꝑterite fuit alb⁹ ꝛ in qlꝫ ꝑi fuerit niger minorib⁹ t'inatis ad vltimũ iſtãs in quo ſit rube⁹ ꝛ ſit a i iſtãti tc̃ añſ ē veꝝ vt pꝫ ꝙ ꝯñs ſit falſum ꝑbat' q2 oppoſitũ ē ṽm .ſ. ſor. nõ deſinit eẽ alb⁹ q2 ſeqꝫ nunc nõ eſt albus ꝛ imediate ante h nõ fuit alb⁹ g̃ non deſinit eẽ alb⁹ tꝫ ꝯña antecedens ꝑ p^{a} ꝑte pꝫ. ꝑ ꝭa ꝑte ꝑbat' q2 imediate ante h fuit niger ſed qñcunqꝫ fuit niger nõ fuit albus. g̃ imediate añ h nõ fuit albus. ꝙ ꝯñs ſit falſũ ꝑbat' q2 nũc ē alb⁹ ꝛ imediate añ h fuit alb⁹ g̃ ñ icipit eẽ alb⁹

Ad hec rñdet'. Ad ꝑmũ dr̃ ſic ibi. ad replicã dr̃ cõit' ꝙ cãus nõ ē poſſibil' nãlit' loquẽdo ꝛ hoc nõ ſoluit q2 s̃ nãl'r eſt poſſibile ꝛ imaginabile abſqꝫ r̃pug̃ntia iõ cãus ē poſſibilis logice loquẽdo. Petr⁹ mãtuan⁹ rñdet huic argumẽto q2 ipe facill' dđ' occn^{o} ꝙ nõ vꝫ ꝯña a ꝑpõne hñte cãs ṽitat] ad illas oẽs cãs diſtributiue ſũptaſ ſꝫ bñ eꝯ. H^{c} rñſio ē ꝯ oẽs logicos di. ꝙ a ꝑpõe hñte pl's cãs ad vnã illaꝝ nõ vꝫ ꝯña ſꝫ bñ ad oẽs ſil' ſcriptas cũ diſiũctõe .ſ. vꝫ. Jõ al'r rñdeo dicẽdo ꝙ ꝯña vꝫ ſꝫ li nc̃ aliqñ dicit iſtãſ qđ ē i diuiſibile i tp̃e aliqñ dic̃ ꝑportiõbile iſtãs ꝙ ē idiuiſibile i aliq a^{a} mẽꝭa vtputa i euo l' i et'nitate ꝯce^{o} g̃ ꝯñaꝫ ꝛ di^{o} ꝙ ſic añs ē ṽꝫ ita ꝯñs ꝛ ne^{o} ꝙ li nc̃ dicat iſtãs l' tp̃s licꝫ bñ dicat ꝑportiõbile. Ad 2^{m} nẽt' aſſũptũ

imo seqt̄ ꝛ ne° ꝙ ꝯñs sit fl'm ad ꝓbatōez ne° ꝙ oppositū ꝯñtis sit veꝝ. Et cū tu arguis sic nūc nō est alb⁹ ꝛ imediate añ h° nō fuit alb⁹ ġ nō desinit eē alb⁹ nēt ꝯña q꞉ fa ps añtis nō r̄cte sumit sꝫ dꝫ eē ista non imediate ante h̄ fuit alb⁹ ꝛ ista ē fl'a

Ad 3ᵐ ꝯcedo assūptū ꝙ nō seqt̄ q꞉ nō recte accipiūt cāe v̄itatis q꞉ debēt esse tales nūc est albus ꝛ imediate ante hoc fuit alb⁹. ġ nūc icipit eē ꝛ in tali casu minoꝛ ē falsa lꝫ ista sit v̄a imediate ante h̄ nō fuit albus.

Utꝝ totus sincathagoꝛice sumptus probetur exponibiliter.

Contra arguit̄ p° ꝙ totus non possit teneri istis mōis. s. sinca͛͛ ꝛ ca͛͛ q꞉ sequeret̄ ꝙ a ꝑticulari ad indefinitā nō valeret ꝯña. h̄ āt ē incōueniēs ꝙ sequit̄ ꝓbat̄, q꞉ nō vꝫ aliqs tot⁹ soꝛ. ē hō ġ soꝛ. ē hō ꝛ tñ arguit̄ a ꝑticulari ad indefinitā coꝛrespōdētē. ġ ꝛc̄. ꝯña nota cū minoꝛi ꝑ regulā cōez di. ꝙ ex, q̄lꝫ ꝑticulari sit idefinita ꝑ solā amotionē signi. maioꝛ ꝓbatur q꞉ añcedēs ē veꝝ ꝛ ꝯñs fl'm. ꝙ ātecedēs sit veꝝ pꝫ q꞉ cū li tot⁹ teneat̄ ca͛͛ signt ꝙ aliqd̄ ens ꝑfectū ex suis ꝑtib⁹ sic soꝛ. ē hō ꝛ illd̄ ē veꝝ. ꝙ ꝯñs sit falsū ēt pꝫ q꞉ cū li tot⁹ teneat̄ sinca͛͛ signt ꝙ q̄lꝫ ps soꝛ. ē hō ꝛ h̄ ē falsū. Jtē seqt̄ ꝙ aliq̄ ē ꝓpō independēs v̄a q fiet ipossibilis simpl'r sine noua impōe ꝑ solā ablatōez signi a q̄ nō dependet sua v̄itas. pꝫ d̄ placēte: h⁹ ꝑticularis aliqs tot⁹ soꝛ. ē homo supposito ꝙ cras fiet ꝓpō totalis ꝑ ablationē signi ꝑticularis. Jtē seqt̄ ꝙ iᵃ ꝓpō tot⁹ soꝛ. est minoꝛ soꝛ. nō possit ꝯuerti. q꞉ maxie ꝯuerteret̄ i illā ens min⁹ soꝛ. ē tot⁹ soꝛ. ꝛ tñ ꝯuersa ē v̄a ꝛ ꝯuertēs fl'a. 2° ꝑncipalit̄ seqt̄ ꝙ ista ꝓpō oē totū ē mai⁹ sua ꝑte sit falsa qd̄ ē icōueniēs q꞉ ē ꝑnᵐ i geometria ꝛ arisme͞ᵃ ꝓbat̄ ꝯña q꞉ cū li toᵐ teneat̄ ca͛͛ teneat̄ signt ꝙ oē ens ꝯpositū siue ꝑfcm̄ ex suis ꝑtib⁹ ē mai⁹ sua ꝑte sꝫ iᵃ ē fl'a ꝓbat̄ q꞉ seqt̄ sub ea soꝛ. ē ens cōpositū ex suis ꝑtib⁹ ġ soꝛ. ē maioꝛ sua ꝑte ꝛc̄ vltra sed coꝛp⁹ ē ps soꝛ. ġ soꝛ ē maioꝛ suo coꝛpoꝛe ꝙ ē fl'm. q꞉ est eq̄lis illi. Sil'r seqt̄ aīa est ps soꝛ. ġ soꝛ. ē maioꝛ aīa qd̄ ē falsū. 3° sic ꝯ modū ꝓbādi seqt̄ ꝙ ista ꝓpō ē fl'a totū qd̄ de⁹ sciuit adhuc scit ꝯñs ē fl'm q꞉ aliqd de⁹ sciuit ꝛ nullus est oblitus qd̄ sciuit ġ totū qd̄ de⁹ sciuit adhuc scit. tꝫ ꝯña q꞉ dato opposito seqt̄ ꝙ aliq̄ꝫ ꝓpōem desinebat de⁹ scire sed oīs ꝓpō quā inq̄ꝫtum sciuit de⁹ fuit in mente diuina ꝛ q̄cq̄d fuit in mēte diuina nūc est. ġ in deo ē ꝓpō fl'a ꝛ seqt̄ ꝙ ꝓpō v̄a sit ꝓpō fl'a sic arguendo. Hec ē ꝓpō demonstrando deū ꝛ hec ē ꝓpō v̄a ġ ꝓpō v̄a ē ꝓpositio falsa. ꝑncipalis aūt ꝯñtia ꝓbat̄. s. ꝙ seqt̄ ꝙ illa ꝓpositio sit falsa totū qd̄ de⁹ sciuit adhuc scit q꞉ hꝫ exponi sic aliquā ꝑtē illius qd̄ de⁹ sciuit adhuc scit ꝛ nulla ē ps illi⁹ qd̄ de⁹ sciuit qn adhuc scit ġ ꝛc̄. mō fa exponens ē falsa q꞉ h̄ nescit demōstrādo illā tu ñ es ꝛ h̄ ē aliqd' qd̄ d̄s sciuit ergo aliquod deus sciuit nescit.

Ad hec r̄ñdet̄. Ad pᵐ negat̄ ꝙ sequatur ꝙ a ꝑticulari ad indefinitā nō valet ꝯña. Ad ꝓbationē cū dr̄ ꝙ nō valet aliqs tot⁹ soꝛ. est hō ġ tot⁹ soꝛ. ē hō ꝯcedit̄ ꝙ nō vꝫ sed dico ꝙ illa tot⁹ soꝛ. est hō ꝛ hō nō ē indefinita q꞉ equalet isti q̄lꝫ ps soꝛ. est hō q꞉ ē vl'is. Et ad ꝓbatōnē cū dr̄ ꝓpō ꝑticularis sit idefinita ꝑ solā ablationē signi. dico ꝙ nō ē veꝝ vl'r loquendo ꝛ maxime in ꝓpositionib⁹ in qb⁹ ponūt̄ t̄ini q pñt teneri ca͛͛ ꝛ sinca͛͛. Et si diceres q̄ ergo ē sua idefinita. Dr̄ ꝙ ei⁹ indefinita nō pōt assḡri in eisdē t̄inis sꝫ in equalētib⁹ sic ens ꝑfectū ex suis ꝑtib⁹ vt soꝛ. ē hō. Et si al'r dr̄ que ē ꝑticulari isti⁹ tot⁹ soꝛ. ē hō. dr̄ ꝙ iᵃ nō ē indefinita sed vl'is ꝛ ꝑticularis ei⁹ ē ista aliq̄ pars soꝛtis ē hō. Magr̄ tñ dicit ꝙ iᵃ ꝓpō tot⁹ soꝛ. ē hō pōt ꝯsiderari vt totalis ꝓpō ꝛ sic est vl'is. aut vt idefinita illi⁹ ꝑticularis. p°° nō vꝫ ꝯña. 2°° sic pᵃ r̃ño foꝛmalioꝛ. Ad aliō ꝯce° totū qd̄ ꝯducit̄. s. qd̄ indefinita v̄a iclusa i illa ꝑticulari ꝑ abla-

tōēꝫ signi ꝑticularis fiet falsa. Aduerte tñ ꝙ nō est ī eadē nisi mālr ꝛ nō formaliter. nā qñ erat iclusa in ꝑticulari litot⁹ ca^{ee} tenebat. cū ꝟo est remotū sig^{m} sincaᵉᵉ. Ad aliud nēt ꝙ i^{a} ꝓpō to⁹ sor. ē minor sor. nō possit ꝯuerti imo cum equiualeat isti qlibꝫ ps sor. est minor sor. conuertet sic aliqd min⁹ sor. ē ps sor.

Ad 2^{m} ꝑncipale neget ꝯña. Ad probationem dr distinguendo de to^{o} ꝛ de ꝑte vñ ista ꝓpō oē totū est mal⁹ sua ꝑte non hꝫ ꝟitatem nisi de toto q̄titatiuo ꝛ de ꝑte q̄titatiua. ideo ꝯce^{r} ꝙ sor. est maior sua parte sic accipiendo partē. Et cuꝫ dicis postea cor⁹ sor. est pars sor: ꝛ silr aīa est pars sor. g̊ sor. est maior cor^{e} ꝛ maior anima. nētur ꝯña. qꝛ aliter capit pars. Corpus. n. non ē pars q̄titatiua sor. sed est pars essentialis silr anima Ad 3^{m} rñdet magr in 34° arg° tertij dubij quadrature. Pro q̄ rñone aduerte. 3. ꝑmum ꝙ sicut deus per essentiā suā intelligit incōplexe ita per eēntiā suā intelligit complexe ꝛ ꝟbaliter nec intelligit aliquid ꝑ aliqđ accñs ꝛ cōpositūꝫ qđ ē ipossibile. sed quicqd intelligit per essentiam suaꝫ ꝓpriam vt ex sñia phi ꝛ comē. 8° phicoꝝ ꝛ. 12° meᵗᵉ. 2° aduerte ꝙ sicut in deo ē spēs intelligibilis qua intellīt incomplexe. ita in deo est propō qua intelligit cōplexe ꝛ ꝯñter in deo est ꝓpō ꝟa ꝛ falsa necᵃ ꝛ contingens qꝛ intelligit oīa entia ꝛ necᵃ ꝛ ꝯtingētia vt pꝫ. 3° aduerte ꝙ qñ ꝑmisse sunt identice non seqtur ꝯ^{o} formalis. ideo non sequitur hoc ē pater ꝛ h̄ ē filius demrān^{o} eēntiam dinā. g̊ pr̄ ē filius. Silr non sequit ois cēn^{a} dina ē pr̄. filius ē eēntia dina. ergo filius ē pat. Ad formā ergo argumēti rñsio ꝯcedꝛ ꝙ ista est falsa totū quod deus sciuit adhᶜ scit. Et ad ꝓbationē nēt ꝯña. ꝛ cōcedo vlteri⁹ ꝙ deus aliquā ꝓpōem desinebat scire ꝛ ꝙ in ipso est aliq̄ ꝓpō falsa q̄ ꝑus fuit ꝟa nec ex hoc est aliqua mutatio in deo. sed solū^{o} in signo illius ꝓpōis. nᶜ ex hoc ꝙ propō falsa est in deo seqt ꝙ ꝓpositio ꝟa sit ꝓpō falsa. quia medium solum est idēticū sꝫ seqt ꝙ aliquid qđ ē ꝓpō ꝟa ē ꝓpō fла. Itē ex h ꝙ de⁹ dinit aliq̄ ꝓpōem scire non seqt ipsum scire plā vna vice q̄ alia quoniaꝫ qñ p^{o} ōs aliq̄ propōem desinit scire suuꝫ ꝯdictoriū incipit scire.

Utꝝ semper exponibiliter ꝓbetur.

Contra sequitur data ista ꝓbatōe ꝙ i^{a} ē falsa. sp ds fuit silr ista sp mūd⁹ erit. qđ ē incōueniens ꝓbatur ꝯña qꝛ p^{a} equalet huic. oī tpe deus fuit. ꝛ 2ª huic omni tpe mūdus erit. mō i^{e} sunt false vt pꝫ per exponētes p^{a} enim exponit sic. aliquo tpe deus fuit. ꝛ nullum est vel fuit tp̄s qn tunc de⁹ fuit. g̊ ꝛc. 2ª exponens est falsa. quia tp̄s pñs. est vel fuit tempus. ꝛ tñ in illo non fuit. 2ª exponit sic. aliquo tēpore mūdus erit ꝛ nullum ē vel erit tp̄s quin tūc mūdus erit. g̊ ꝛc. 2ª est falsa quia tp̄s pñs est vel erit tp̄s ꝛ tamen in illo non erit.

2° sic data veritate ꝓbationis seqt ꝙ quicqd viuit semper ē ꝛ etiaꝫ ꝙ quicqd mouetur semper se habet illo^{o} vt dicit magister in 4ª ꝯclusiōe sed qlꝫ illaꝝ ē falsa vt ꝓbabo. g̊ ꝛc. ꝯña tꝫ cū maiori. minor ꝓbatur qꝛ ex prima seqtur qcquid viuit sēp est tu viuis. g̊ tu semper es ꝛ vltra. g̊ omni tempore es a conuertibili adᵉ conuertibile sed tempus ꝑteritū est est temp⁹. g̊ tu es in tempore ꝑterito qđ ē fl̄m. ex 2ª sequit qcqd mouet sp se hꝫ i^{o}. celum mouetur. g̊ celuꝫ se hꝫ i^{o} ꝛ vltra g̊ semper se habet eodem^{o} a cōuertibili ad ꝯuertibile ꝛ vltra. ergo celū non mouet. tꝫ ꝯña quia ex op^{o} ꝯñtis sequit op^{m} antecedentis sequit. n. celum mouetur. ergo se hꝫ alr q̄ ꝑus qꝛ moueri est alr se hr̄e q̄ prius ergo nō sp se hꝫ eodē mō. 3° seqt ꝙ ista sit ꝟa semꝑ fuit hō vt pꝫ exponēdo ipsa sed qꝛ seqt' sp fuit homo ergo homo fuit sp. tꝫ ꝯña per cōuersionem ꝛ ꝯñs est falsum vt patet ergo ꝛ antecedens.

Ad hec rñdet̃. Ad pmũ dr̃ q̃ due sũt
opiones de li sp vt tãgit magr̃. Pria
ẽ q̃ li sp ↄuertit cũ li oĩ tpe nõ absolute
sȝ ſm exigentiã ꝟbi cui addit. Aa dic̃ sp
ↄuertit̃ cũ li oĩ tpe absolute ſȝ illã rem
ↄcedit̃ q̃ ie sũt fe sp deꝰ fuit sp mũdꝰ erit
ſm ꝟo pmã nẽt: nȝ pa ꝑpõ equȝ huic oĩ
tpe deꝰ fuit. sȝ isti oĩ tempore p̃terito de
us fuit. nȝ 2a equȝ huic oĩ tpe mũdꝰ erit
sȝ isti oĩ tpe futuro mũdꝰ erit. Ad 2m
ↄcedit̃ q̃ seqt̃ illas eẽ ꝟas. Et ad ꝓbatõ
nẽ pe ↄco dõec dic̃ oĩ tpe es sȝ neo postea
ↄñam cũ dicis tp̃s p̃teritũ ẽ tp̃s g̊ tu es ĩ
tpe p̃terito sed minor dȝ eẽ tp̃s p̃teritũ
ẽ tp̃s pñs. Et ad ꝓbatõem 2e ↄce. donec
dicis. q̃ celũ sp se hȝ eodẽ mõ ⁊ neo ↄñam
g̊ nõ mouet̃ ⁊ cũ tu ꝓbas ↄñam q̄ seqt̃
mouet̃ g̊ se hȝ alr̃ q̄ꝫ pꝰ ↄcedo g̊ nõ se hȝ
eodẽ mõ. dico q̃ se hȝ eodẽo ⁊ nõ se hȝ eo-
dem. se hȝ qdẽ eodẽo respectu actꝰ ꝟbi
q̄ mouet nũc sic p̃us se hȝ aoo respectu
tertij vtputa ĩ motu celi respectu alicu-
ius fixi vt cẽtri. Ad 3m ↄce. q̃ illa ẽ ꝟa
sp fuit hõ ad ĩprobatõem neo ↄñam quia
arguit̃ a sensu cõposito ad sẽsũ disuȝ nȝ
ↄuertit̃ sed sic ↄuertit in quolȝ tpe p̃teri
to fuit homo.

Utꝝ ab et̃no ꝓbet̃ exponibilr̃.

Contra seqt̃ data ꝟitate istiꝰ ꝓpõis sequtur q̃ ia ẽ ꝟa antixp̃s potuit eẽ
ab et̃no q̄ vȝ ↄña antixpus potuit eẽ añ
qdlȝ tp̃s finitũ q̃ est ꝟa q̄ antixp̃s potu-
it ꝓduci añ quodlȝ tp̃s finitũ g̊ ãtixp̃us
potuit eẽ añ qdlȝ tp̃s finitũ. sȝ tũc arguit̃
sic qcqd potuit eẽ ab eterno põt eẽ et̃nũ
antixp̃s potuit eẽ ab et̃no g̊ antixp̃s po
tuit eẽ et̃nꝰ g̊ antixp̃s est et̃nꝰ. tȝ ↄña q̄
in et̃nis nõ drt̃ eẽ ⁊ posse eẽ t̃tio phicoꝝ
maior p̃mi silli ꝓbatur sic qcqd ẽ ab et-
no est et̃num. g̊ qcqd põt eẽ ab et̃no põt
eẽ et̃nũ. tȝ ↄña ab eẽ ad posse. 2o seqt̃
q̃ illa ẽ ꝟa deꝰ potuit ab et̃no ꝓducere
mundũ. Sed ↄ q̄ ponat̃ tũc q̃ ꝓduxisset
si ẽ possibile nõ dȝ seq impossibile ⁊ seq
tur q̃ esset actu multitudo aĩaꝝ ĩfinita
ex q̊ infiniti fuerũt hoĩes. hoc aũt est im
possibile ⁊ ↄ phm tertio phicoꝝ dari in
finitũ actu. g̊ ⁊c̃. 3o seqtur q̃ illa ẽ ꝟa
ab eterno deus erit q̄ valet illa post qd
libet tp̃s finim deꝰ erit. sed ↄ ia post qd-
libet tp̃s finitũ deꝰ erit sic resoluit̃ tunc
deꝰ erit ⁊ tunc erit post quodlȝ tp̃s fini-
tum g̊ post quodlibȝ tp̃s finitũ deꝰ erit
Sed q̃ro qd demõstratur p li tũc aut in
stans pñs aut aliqd futuꝝ. si p̃mũ pa re-
soluẽs est falsa. si 2m secũda resoluẽs est
falsa quare ⁊c̃.

Ad hec rñdetur. Ad p̃mũ dicunt q
dam negãdo illam qcqd potuit eẽ ab et
no põt esse eternũ q̄ quelȝ res corrupti-
bilis potuit esse ab eterno cũ potuerit ꝓ
duci ab eterno nõ tamẽ res corruptibil̃
põt esse eterna q̄ repugnat nature sue
cum sit corruptibilis nȝ si antixp̃s fuissȝ
ab eterno ꝓductꝰ sil̃ cum mũdo durassȝ
tpe infinito. neqꝫ esset dare p̃mũ instans
tpis in quo fuit sed bene eternitatis. nȝ
esset assignare p̃mũ instãs nõ eẽ eiꝰ. Con
sidera sup hanc rñsionem q̄ nõ vȝ quia
eodẽ mõ quo ẽ ab eterno eodem mõ põt
eẽ eternũ. Jõ alr̃ dicat̃ negãdo illã ↄñaȝ
antixp̃s põt esse eternꝰ g̊ antixp̃s ẽ eter
nus. Ad auctoritatẽ phi dicatur q̃ sic
intelligit̃ q̃ si de rebus ꝑpetuis est veꝝ
dicere cõtingit sic esse aut põt sic esse et
ponere illud posse in esse nihil drt̃. i. nul
lum dȝ seq incõueniens vt pȝ inspiciẽti
textum phi. ibidẽ q dicit. Si esset locus
infinitus possibilis repleri corpe. g̊ cor-
pus eẽt infinitũ alr̃ nõ repleret mõ pȝ q̃
auctoritas nõ est ad ꝓpositũ q̄ antixp̃s
nõ est eternꝰ. Ad 2m dicũt qdam admis-
so q̃ mũdus fuerit ab eterno ꝓductus
qd nõ est inconueniẽs multitudinẽ infi
nitam aĩarum esse neqꝫ est ↄ phm dari
infinitũ actu ſm q̄ttitatem discretã sed
bene ſm q̄ttitatem cõtinuam ſm autem
viam cõmentatoris quã credo fuisse vi
am phi cum in eternis nõ ponatur nisi
vnum ĩdiuiduũ sub specie stante et̃nita
te mundi vnica anima intellectiua erit

in omnibus ꝛ ſic non eſt multitudo in/
finita animarum. Ad tertium ↄcce̅dꝛ
pᵒ q̄dl3 tp̄s ſitū̄ erit ōs tene̅. li pᵒ p̄poſi
tiōr ꝛ tc̄ expōit ꝑpō n̄ āt aduēbialr̄ qꝛ
tc̄ reſolueret vt dictū̄ ē ꝛ erit fl̄a.

Utꝝ īfinitū̄ ꝓbet̄ expōibil̄r.

Contra nō ſeqt̄ aliq̄ꝫtū̄
pondᵒ tu poteſ
poꝛtare ꝛ nō tm̄ qn maiᵒ ḡ īfini
tū̄ pōdᵒ potes poꝛtare. ḡ ꝓba. mala ↄn̄
tia t3 an̄s ꝓbat̄ qꝛ an̄s ē v3 ꝛ ↄn̄s f̄ꝫ ꝙ
an̄s ſit veꝝ ꝓ pᵃ pte p3. ꝓ 2ᵃ ꝓbat̄ qꝛ ſi
nō da opᵐ ꝛ ſeqt̄ ꝙ ē dare maximū̄ pō/
dᵒ qō tu potes poꝛtar̄ qō ē abſurdū̄. ꝙ
ↄn̄s ſit fl̄3 ꝓbat̄ qꝛ ↄ̄dīᵐ ē v3. i. n̄ īfitū̄ pō
dᵒ potes poꝛtare qꝛ tm̄ pōdᵒ q̄ꝫtū̄ ē ele/
metū̄ t̄re tu potes poꝛtar̄ ḡ n̄ īfinitū̄ pō/
dᵒ potes poꝛtare. ḡ fᵐ ē ꝙ īfinitū̄ pōdᵒ
potes poꝛtare. t3 ↄn̄a qꝛ iᵃ ↄ̄dicūt. Jtē ſi
īfinitū̄ pōdᵒ potes poꝛtare ḡ aliq̄ꝫtū̄ pō
dᵒ poteſ poꝛtar̄ ꝛ duplū̄ ad illō ꝛ triplū̄
ꝛ ſic ī īfinitū̄ ↄn̄ſ ē fl̄3 ꝛ t3 ↄn̄a ꝑ expone̅
tes 2ᵒ. ſic ſeqt̄ ꝙ iᵃ ſit v̄a īfinita ſt̄ finita
vt p3 ꝑ exponētes. ſ3 ↄ̄ ſeqt̄ īfinita ſt̄ fi
nita ḡ finita ſt̄ īfinita t3 ↄn̄a ꝑ ↄuerſio/
nē ſimplicē ꝛ ↄn̄s ē fl̄3 ḡ ꝛ an̄s. Jtē ſeqt̄
īfinita ſt̄ finita ḡ aliq̄ īfinita ſt̄ finita t3
ↄn̄a ab idefinita ad pticularē. ↄn̄s ē fᵐ ḡ
an̄s. Jnfinita ſt̄ finita. ḡ īfinita n̄ ſt̄ fita.
t3 ↄn̄a ab affirᵃ vniᵒ diſpati ad nētiuā̄
altiᵒ ꝛ ↄn̄s ē v3 qꝛ p̄dicat̄ idō ō ſeip̄o ḡ ꝛ
ↄn̄s ē v3. 3ᵒ. ſeqt̄ ꝙ iᵃ ē v̄a ꝑ īfinitū̄ tp̄s
antixp̄s p̄t ee futurᵒ vt p3 ꝑ exponētes
ſ3 ↄ̄ arguit̄ ſic ꝑ aliq̄ꝫtū̄ tp̄s pōt ee futu/
rᵒ vt puta ꝑ finitū̄ ꝛ ꝑ aliquantū̄ non vt
puta per finitum. ḡ vl̄ dabit̄ maximū̄
tp̄s ꝑ qō p̄t eē futurᵒ l̄ miu3 ꝙ n̄ t3 ↄn̄a
qꝛ fit diᵒ. reſpectu poᵗ actiue ſ3 n̄ p̄t dari
pᵐ qꝛ illō n̄ p̄t eē finitū̄ qō ſit maximu3
qꝛ q̄cūq3 dato ꝑ ampliᵒ tp̄s p̄t eē. nᶜ īfini
tū̄. qꝛ tc̄ ꝑ illō poſſet eē qō claudat ↄ̄di/
ctōe3 nec ēt pōt dari 2ᵐ qꝛ finitū̄ n̄ p̄t eē
minimū̄ ꝑ qō nō qꝛ tc̄ ꝑ qōl3 minᵒ poſſ3
eē ſ3 cū̄ aliqō maximū̄ ſit minᵒ lᵒ dato ḡ
ꝑ aliqō tp̄ſ īfitū̄ poſſ3 eē qō ē īpoſſibiᶜ.
Ad hec rn̄det̄. Ad pᵐ nēt̄ an̄s. Ad ꝓ/
batōe3 nēt̄ ↄn̄s eē fl̄3. ad ꝓbatōe3 cū̄ dr̄
n̄ tm̄ q̄ꝫtū̄ ē elemētū̄ t̄re potes poꝛtar̄. ḡ
n̄ īfinitū̄ pōdᵒ potes poꝛtar̄. Magr̄ nēt
an̄s qꝛ poſſū̄ poꝛtare h̄ ōm r̄anᵒ a peda/
le t̄re ꝛ h̄ ē vl̄ p̄t eē tm̄ pōdᵒ q̄ꝫtū̄ eſt to
tū̄ elemētū̄ t̄re. ḡ ꝛc̄. l3. n. h̄ n̄ poſſit eē tā̄
te magnitudinis q̄ꝫtū̄ ē toᵐ elemētū̄ t̄re
tn̄ n̄ tollit̄ qn poſſit eē tāti pōderis ꝑ i/
tētionē ḡuitatis ſuo ſubō manēte eql̄r
magᵒ. Eᵒ āt tutiᵒ rn̄derē neganᵒ ↄn̄a3 il/
lā. l3. n. n̄ tm̄ pōdᵒ q̄ꝫtū̄ ē toᵐ elemētū̄ t̄r
poſſi3 poꝛtare tn̄ īfinitū̄ pōdᵒ poſſū̄ poꝛ
tar̄. Et cū̄ dicis nl̄lū̄ īfinitū̄ pōdᵒ poteſ pō
tare. ↄceᵒ iᵃ n̄ ↄ̄dicit illi. ſ3 huic aliqō īfi
nitū̄ pondus poſſū̄ poꝛtare. ꝛ cū̄ dicis ḡ
duplū̄ ꝛ triplū̄ ꝛ ſic ī īfinitū̄. dr̄ illā̄ ꝓpō
nē ee verā̄ tenedo pᵃᵐ expōnem ꝛ n̄ 2ᵃᵐ
Ad 2ᵐ ↄceᵒ iſtā̄ īfinita ſt̄ finita ꝛ nēt̄
ↄn̄a qꝛ n̄ ſic ↄuertit̄ vt dicis qꝛ nō ↄſil̄r
tini ſig̃rēt ſ3 ſic ↄuertit̄ īfinita finita ſt̄
Ad aliō negat̄ ↄn̄a qꝛ iᵃ nō ē pticularis
huius ſed illius entia infinita ſt̄ finita
Ad aliō nēt̄ an̄s. l3. n. idō p̄dicet̄ ō ſeip̄o
n̄ tn̄ eodēᵒ ſūptū̄. Ad 3ᵐ ↄcedit̄ iᵃ ꝑ ī/
finitū̄ tp̄s antixp̄s p̄t eē futurᵒ. Ad ī ꝓ/
batōe3 tenēᵒ ꝙ vnū̄ īfinitū̄ n̄ ſit minᵒ aᵒ.
vt vl̄t Hētiſber. Dr̄ ꝙ dat̄ minimū̄ qō
nō ꝛ illō ē tp̄s īfinitū̄ qꝛ ꝑ illō n̄ p̄t eē fu
turᵒ ſ3 ꝑ qōl3 minᵒ nec aliqō īfinitu3 ē
minᵒ iᵒ. Tenēdo āt ꝙ vnū̄ īfinitū̄ ſit ma
iᵒ aᵒ. nego illā̄ diuiſiōe3 qꝛ ſb̄ ↄ̄ria ōbēt
v̄ificari ꝓ tpe finito q̄l̄r n̄ ē ī ꝓpoſito.

Et ſic ē finis haꝝ q̄ōnū̄ q̄ꝝ numerᵒ ē
18 q̄re ſi bn̄ numerabis ē cētenariᵒ Ad
laudē Dei ꝛ gl̄oſe Uirginis Marie.
AMEN

Mēgbi fauētini viri clariſſimi i Pa
uli veneti logicā Cōmētū̄ cū̄ q̄ōnibᵒ nō
nullis feliciter finit. Jmpꝛeſſū̄ Uene
tijs ſūma cū̄ diligētia ꝑ Antoniū̄ ō ſtra
ta de Cremona. Anno ab īcarnatōe dn̄i
.M.cccclxxxiij. vjᵒ calendas ſeptēbꝛis.
Johāne mocenico īclito venetoꝝ duce.

Regiſtꝝ

Ultimᵒ ē ternᵒ. reliq̄s ſcito eē q̄ternos.

